

Jāņa vēstule
Evaņģēlijs pēc Mateja
Evaņģēlijs pēc Marka
Evaņģēlijs pēc Jāņa
Ģenēze
Izceļošana
Skaitļi
Atkārtojuma grāmata
Jozuas grāmata

Pārskats

Šī ir rūpīgi atlasīta seno grieķu tekstu izlase, kas paredzēta, lai vislabāk atainotu Jēzus mācību gan tieši, gan caur Viņa mācekļiem, kā arī Viņa mācības pamatu: Dieva likumu.

Pēc šiem tekstiem ieteicams lasīt citu praviešu grāmatas (Psalmi, Jesaja, Jeremija, Daniēls, Jona, Ozeja u.c.).

Atruna no atbildības

Šis tulkojums tika izveidots no oriģinālajiem grieķu Septuagintas un Bizantijas tekstiem, izmantojot lielas valodas modeļus. Šī iemesla dēļ tas satur daudzus oriģinālās valodas kultūras un gramatikas artefaktus, bet var saturēt arī kļūdas. Ja kaut kas izskatās dīvaini, lūdzu, pārbaudiet oriģinālo grieķu tekstu. Ja atrodat kļūdu, lūdzu, nosūtiet to uz e-pasta adresi jesusislord@joshuabible.com.

Licencēšana

Jums ir atļauja reproducēt un izplatīt šo tulkojumu daļēji vai pilnībā. Jums nav atļauts to modificēt vai pārdot. Ja atrodat kļūdu, lūdzu, nosūtiet e-pastu uz jesusislord@joshuabible.com, lai mēs varētu to labot un nodrošināt jums atjauninātu izdevumu.

Jāņa vēstule

1 2 3 4 5

Evaņģēlijs pēc Mateja

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25
26 27 28

Evaņģēlijs pēc Marka

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

Evaņģēlijs pēc Jāņa

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21

Ģenēze

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46
47 48 49 50

Izceļošana

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40

Skaitļi

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36

Atkārtojuma grāmata

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31 32 33 34

Jozuas grāmata

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24

Jāņa vēstule

1

Tas, kas bija no paša sākuma, ko mēs esam dzirdējuši, ko mēs esam redzējuši ar savām acīm, ko mēs esam vērojuši un ko mūsu rokas ir taustījušas, par dzīvības vārdu, Un dzīvība tika atklāta, un mēs esam redzējuši un liecinām, un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kura bija pie Tēva un tika atklāta mums, To, ko mēs esam redzējuši un dzirdējuši, mēs pasludinām jums, lai arī jūs varētu būt kopībā ar mums, un mūsu kopība ir ar Tēvu un ar Viņa Dēlu Jēzu Kristu. Un mēs rakstām jums šīs lietas, lai mūsu prieks būtu piepildīts.

Un šī ir vēsts, ko mēs esam dzirdējuši no viņa un paziņojam jums, ka Dievs ir gaismā un tumsība viņā nav nekāda. Ja mēs sakām, ka mums ir attiecības ar viņu un staigājam tumsā, mēs melojam un nedarām patiesību. Bet ja mēs staigājam gaismā, kā viņš pats ir gaismā, tad mums ir sadraudzība vienam ar otru, un Jēzus Kristus, viņa Dēls, asinis šķīsta mūs no visa grēka. Ja mēs sakām, ka grēku mums nav, mēs maldināmies un patiesība nav mūsos. Ja mēs atzīstam savus grēkus, Viņš ir uzticīgs un taisnīgs, lai piedotu mums grēkus un attīrītu mūs no visas netaisnības. Ja mēs sakām, ka neesam grēkojuši, mēs darām viņu par melīgu, un viņa vārds nav mūsos.

2

Mani bērniņi, es jums rakstu šīs lietas, lai jūs negrēkotu, un ja kāds grēko, mums ir aizstāvis pie Tēva, Jēzus Kristus taisnīgais, Un viņš ir izpirkšana par mūsu grēkiem, ne tikai par mūsējiem vien, bet arī par visas pasaules grēkiem. Un ar šo mēs zinām, ka

esam viņu pazinuši, ja turam viņa baušļus. Tas, kurš saka: Es viņu pazīstu, un neievēro viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības. Bet kas tur viņa vārdu, patiesi šajā Dieva mīlestībā ir pilnīga. Šajā mēs zinām, ka mēs esam viņā. Tam, kurš saka, ka paliek viņā, pienākas staigāt tā, kā viņš staigāja.

Brāļi, es jums nerakstu jaunu bausli, bet senu bausli, kas jums bija no paša sākuma; šī senā bausle ir tas vārds, ko jūs dzirdējāt no paša sākuma. Atkal es rakstu jums jaunu bausli, kas ir patiesība viņā un jūsos, jo tumsība pāriet un patiesā gaisma jau spīd. Tas, kurš saka, ka ir gaismā, un ienīst savu brāli, ir tumsībā līdz pat šim brīdim. Tas, kurš mīl savu brāli, paliek gaismā, un viņā nav apgrēcības. Bet tas, kas ienīst savu brāli, ir tumsā un staigā tumsā, un viņš nezina, kurp viņš iet, jo tumsa ir apstulbojusi viņa acis.

Es rakstu jums, bērniņi, ka jums ir piedoti grēki viņa vārda dēļ. Es rakstu jums, tēvi, jo jūs esat pazinuši To, kas ir no sākuma. Es rakstu jums, jaunekļi, jo jūs esat uzvarējuši to ļauno. Es rakstīju jums, bērni, ka jūs esat pazinuši Tēvu. Es rakstīju jums, tēvi, ka jūs esat pazinuši To no sākuma. Es rakstīju jums, jaunekļi, ka jūs esat spēcīgi un Dieva vārds paliek jūsos, un jūs esat uzvarējuši to ļauno.

Nemīliet pasauli, nedz arī to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības, jo viss, kas ir pasaulē – miesas kārība un acu kārība, un dzīves lielība – nav no Tēva, bet ir no pasaules. Un pasaule pārej, un tās kārība, bet tas, kas dara Dieva gribu, paliek mūžīgi.

Bērni, ir pēdējā stunda, un kā jūs dzirdējāt, ka antikrists nāk, tā arī tagad daudzi antikristi ir parādījušies, no kā mēs zinām, ka ir pēdējā stunda. No mums viņi izgāja, bet viņi nebija no mums,

jo, ja viņi būtu bijuši no mums, viņi būtu palikuši ar mums, bet tā notika, lai tiktu atklāts, ka ne visi ir no mums. Un jūs esat saņēmuši svaidījumu no Svētā, un jūs visu zināt. Es nerakstīju jums tāpēc, ka jūs nezināt patiesību, bet tāpēc, ka jūs to zināt, un ka neviens melīgums nav no patiesības. Kas ir melis sācējs, ja ne tas, kurš noliedz, ka Jēzus ir Kristus? Šis ir antikrists, tas, kurš noliedz Tēvu un Dēlu. Katrs, kas noliedz Dēlu, tam nav arī Tēva. Jūs tātad to, ko dzirdējāt no sākuma, ļaujiet palikt jūsos. Ja jūsos paliks tas, ko dzirdējāt no sākuma, arī jūs paliksiet Dēlā un Tēvā. Un šis ir solījums, ko viņš pats mums apsolīja – mūžīgo dzīvību. Šīs lietas es jums rakstīju par tiem, kas jūs maldina. Un jūs, svaidījums, ko jūs saņēmāt no viņa, jūsos paliek, un jums nav vajadzības, ka kāds jūs māca, bet kā pats tas svaidījums māca jūs par visu, un tas ir patiess un nav melīgums, un kā tas mācīja jūs, jūs paliksiet viņā. Un tagad, bērniņi, palieciet viņā, lai, kad viņš tiks atklāts, mums būtu drosmība un mēs netiktu apkaunoti viņa priekšā viņa atnākšanā. Ja jūs zināt, ka viņš ir taisnīgs, ziniet, ka ikviens, kas dara taisnīgumu, ir dzimis no viņa.

3

Redziet, kādu mīlestību mums ir devis Tēvs, lai mēs tiktu saukti par Dieva bērniem. Tāpēc pasaule jūs nepazīst, jo tā nepazīna Viņu. Mīļotie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklāts, kas mēs būsim, bet mēs zinām, ka, ja Viņš tiks atklāts, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu tādu, kāds Viņš ir. Un ikviens, kas tur šo cerību uz viņu, šķīsta sevi, kā viņš ir šķīsts.

Ikviens, kas dara grēku, dara arī likumpārkāpumu, un grēks ir likumpārkāpums. Un jūs zināt, ka viņš parādījās, lai mūsu grēkus atņemtu, un grēks viņā nav. Ikviens, kas paliek viņā, negrēko; ikviens, kas grēko, nav viņu redzējis un nav viņu pazinis. Bērniņi,

lai neviens jūs nemaldina, tas, kas dara taisnību, ir taisnīgs, kā viņš ir taisnīgs, Tas, kurš dara grēku, ir no velna, jo velns grēko no paša sākuma. Tāpēc Dieva Dēls tika atklāts, lai iznīcinātu velna darbus. Ikviens, kas dzimis no Dieva, grēku nedara, jo Viņa sēkla paliek viņā, un viņš nevar grēkot, jo ir dzimis no Dieva. Šajā ir skaidri Dieva bērni un velna bērni. Ikviens, kas nedara taisnību, nav no Dieva, un tas, kas nemīl savu brāli. Ka šī ir tā vēsts, ko jūs dzirdējāt no sākuma, lai mēs mīlam viens otru. Ne kā Kāins, kas bija no tā ļaunā un nokāva savu brāli, un kāda labā dēļ viņš nokāva viņu? Jo viņa darbi bija ļauni, bet viņa brāļa darbi bija taisni. Nebrīnieties, mani brāļi, ja pasaule jūs ienīst. Mēs zinām, ka esam pārgājuši no nāves uz dzīvību, jo mēs mīlam brāļus. Kas nemīl brāli, paliek nāvē. Ikviens, kas ienīst savu brāli, ir slepkava, un jūs zināt, ka nevienam slepkavam nav mūžīgās dzīvības, kas paliktu viņā. Ar šo mēs esam pazinuši mīlestību, jo viņš par mums savu dvēseli nolika, un mēs esam parādā par brāļiem savas dvēseles likt. Bet ja kādam ir pasaulīgās dzīves labumi un viņš redz savu brāli, kam ir vajadzība, un aizvēr savu sirdi pret viņu, kā Dieva mīlestība paliek viņā? Mani bērniņi, nemīlēsim ar vārdu nedz ar mēli, bet ar darbu un patiesību. Un ar šo mēs zinām, ka esam no patiesības, un viņa priekšā pārliecināsim savas sirdis, ka, ja mūsu sirds mūs nosoda, tad Dievs ir lielāks par mūsu sirdi un zina visu. Mīlotie, ja mūsu sirds mūs nenotiesā, mums ir drošsirdība pret Dievu, Un to, ko mēs lūdzam, mēs saņemam no viņa, tāpēc ka mēs turām viņa baušļus un darām to, kas ir patīkami viņa priekšā. Un šī ir viņa pavēle, lai mēs ticētu viņa Dēla Jēzus Kristus vārdam un mīlētu viens otru, kā viņš deva pavēli. Un tas, kurš tur viņa baušļus, paliek viņā, un viņš pats viņā. Un no šī mēs zinām, ka viņš paliek mūsos, no tā Gara, kuru viņš mums deva.

Mīļotie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet tos garus, vai tie ir no Dieva, jo daudzi viltus pravieši ir izgājuši pasaulē. Iekš šī jūs pazīstat Dieva garu: katrs gars, kas atzīst Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva. Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu Kristu miesā atnākušū, nav no Dieva, un šis ir tas antikrista gars, par kuru jūs esat dzirdējuši, ka nāks, un tagad tas jau ir pasaulē. Jūs esat no Dieva, bērniņi, un esat uzvarējuši viņus, jo lielāks ir tas, kas ir jūsos, nekā tas, kas ir pasaulē. Viņi ir no pasaules, tāpēc viņi runā no pasaules, un pasaule viņus dzird. Mēs esam no Dieva, tas, kurš pazīst Dievu, dzird mūs. Kas nav no Dieva, nedzird mūs. No šī mēs pazīstam patiesības garu un maldīšanās garu.

Mīļotie, mīlēsim viens otru, jo mīlestība ir no Dieva, un ikviens, kas mīl, ir dzimis no Dieva un pazīst Dievu. Tas, kurš nemīl, nav iepazinis Dievu, jo Dievs ir mīlestība. Šajā tika atklāta Dieva mīlestība mūsos, jo Dievs ir sūtījis savu vienpiedzimušo Dēlu pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu. Šajā ir mīlestība: ne tāpēc, ka mēs mīlējām Dievu, bet tāpēc, ka viņš mīlēja mūs un sūtīja savu Dēlu par izpirkšanu mūsu grēku dēļ. Mīļotie, ja Dievs tā mīlēja mūs, tad arī mums ir jāmīl vienam otram. Dievu neviens nekad nav redzējis; ja mēs mīlam viens otru, Dievs paliek mūsos, un viņa mīlestība ir pilnīga mūsos. Ar šo mēs zinām, ka mēs paliekam viņā un viņš mūsos, jo viņš ir devis mums no sava Gara. Un mēs esam redzējuši un liecinām, ka Tēvs ir sūtījis Dēlu kā pasaules Glābēju. Kas atzīst, ka Jēzus ir Dieva Dēls, Dievs paliek viņā, un viņš pats – Dievā. Un mēs esam pazinuši un esam ticējuši tai mīlestībai, kāda Dievam ir mūsos. Dievs ir mīlestība, un kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā, un Dievs paliek viņā. Ar šo mīlestība ir pabeigta ar mums, lai mums būtu drošsirdība tiesas dienā, jo kā Viņš ir, tā arī mēs esam šajā pasaulē. Bailes nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība izmet bailes ārā, jo bailēs ir sods, bet tas, kurš baidās, nav pilnīgs mīlestībā. Mēs mīlam viņu, jo viņš

pirmais mīlēja mūs. Ja kāds saka, ka mīlu Dievu, bet ienīst savu brāli, viņš ir melis, jo kas nemīl savu brāli, kuru ir redzējis, kā var mīlēt Dievu, kuru nav redzējis? Un šo pavēli mēs esam saņēmuši no Viņa, lai tas, kas mīl Dievu, mīl arī savu brāli.

5

Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Kristus, ir dzimis no Dieva, un ikviens, kas mīl Tēvu, mīl arī to, kas no Viņa ir dzimis. Ar šo mēs zinām, ka mēs mīlam Dieva bērnus, kad mēs mīlam Dievu un ievērojam viņa baušļus. Šī jo ir tā Dieva mīlestība, ka mēs turam viņa baušļus, un viņa baušļi nav smagi. Jo viss, kas dzimis no Dieva, uzvar pasauli, un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli – mūsu ticība. Kas ir tas, kurš uzvar pasauli, ja ne tas, kurš tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls? Šis ir Tas, kurš nāca caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne tikai ūdenī vien, bet ūdenī un asinīs, un Gars ir Tas, kurš liecina, jo Gars ir patiesība. ka trīs ir tie, kas liecina debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens, un trīs ir tie, kas liecina virs zemes Gars un ūdens un asinis, un šie trīs ir vienoti. Ja mēs pieņemam cilvēku liecību, Dieva liecība ir lielāka, jo šī ir Dieva liecība, kuru Viņš ir devis par Savu Dēlu. Tas, kurš tic Dieva Dēlam, tam ir liecība sevī, tas, kurš netic Dievam, ir darījis Viņu par melīgo, jo nav ticējis liecībai, kuru Dievs ir devis par Savu Dēlu. Un šī ir liecība, ka Dievs deva mums mūžīgo dzīvi, un šī dzīve ir viņa Dēlā. Tam, kurš ir Dēlu, ir dzīvība; tam, kurš nav Dieva Dēlu, dzīvības nav.

Šīs lietas es rakstīju jums, kas ticat Dieva Dēla vārdā, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīgā dzīvība, un lai jūs ticētu Dieva Dēla vārdā. Un šī ir tā pārliecība, kas mums ir pret viņu, ka, ja ko lūdzam saskaņā ar viņa gribu, viņš mūs uzklausa. Un ja mēs zinām, ka viņš mūs dzird, ko arī mēs lūdzam, mēs zinām, ka

mums ir tie lūgumi, kurus mēs lūdzām no viņa. Ja kāds redz savu brāli grēkojam grēku, kas nav uz nāvi, viņš lūgs, un dos viņam dzīvību – tiem, kas grēko ne uz nāvi. Ir grēks uz nāvi; ne par to es saku, lai lūgtu. Visa netaisnība ir grēks, un ir grēks, kas nav uz nāvi. Mēs zinām, ka ikviens, kas dzimis no Dieva, negrēko, bet tas, kurš dzimis no Dieva, sargā sevi, un ļaunais viņam nepieskaras. Mēs zinām, ka mēs esam no Dieva, un visa pasaule ir ļaunā varā. Mēs zinām, ka Dieva Dēls ir atnācis un ir devis mums prātu, lai mēs varētu pazīt Patieso, un mēs esam Patiesajā, Viņa Dēlā Jēzū Kristū. Šis ir patiesais Dievs un mūžīgā dzīvība.

Bērniņi, sargājiet sevi no elkiem. Āmen.

Evaņģēlijs pēc Mateja

1

Jēzus Kristus, Dāvida dēla, Ābrahāma dēla, dzimšanas grāmata. Ābrahams dzemdināja Īzaku, Īzaks dzemdināja Jēkabu, Jēkabs dzemdināja Jūdu un viņa brāļus. Jūda dzemdināja Faresu un Zaru no Tamāras, Faress dzemdināja Esromu, Esroms dzemdināja Arāmu, Arams dzemdināja Aminadabu, Aminadabs dzemdināja Naasonu, un Naasons dzemdināja Salmonu. Salmons dzemdināja Boazu no Rahabas, Boazs dzemdināja Obedu no Rutas, Obeds dzemdināja Jesaju, Jesejs dzemdināja kēniņu Dāvidu. Kēniņš Dāvids dzemdināja Salamanu no Ūrijas sievas. Solomons dzemdināja Rehoboamu, Rehoboams dzemdināja Abiju, Abija dzemdināja Asu, Asa dzemdināja Jošafatu, Jošafats dzemdināja Joramu, Jorams dzemdināja Uziju, Uzija dzemdināja Jotamu, Jotams dzemdināja Ahazu, Ahazs dzemdināja Ecekiju, Hezekija dzemdināja Manasu, Manasa dzemdināja Amonu, Amons dzemdināja Josiju. Josijs dzemdināja Jekoniju un viņa brāļus Babilonas deportācijas laikā.

Pēc Babilonas trimdas Jekonija dzemdināja Šealtiēlu, bet Šealtiēls dzemdināja Zerubābelu. Zerubābels dzemdināja Abiūdu, Abiūds dzemdināja Eliakīmu, Eliakīms dzemdināja Azoru. Azors dzemdināja Cadoku, Cadoks dzemdināja Achimu, Achims dzemdināja Eliudu, Eliuds dzemdināja Eleazaru, Eleazars dzemdināja Matanu, Matans dzemdināja Jēkabu, Jēkabs dzemdināja Jāzepu, Marijas vīru, no kuras tika dzimis Jēzus, sauktais Kristus. Tātad visas paaudzes no Ābrahāma līdz Dāvidam ir četrpadsmit paaudzes, un no Dāvida līdz Bābilonas deportācijai četrpadsmit paaudzes, un no Bābilonas deportācijas līdz Kristum četrpadsmit paaudzes.

No Jēzus Kristus dzimšana bija tādējādi. Jo viņa māte Marija bija saderināta ar Jāzepu, pirms viņi sanāca kopā, tika atrasts, ka viņa ir grūta no Svētā Gara. Jāzebs, viņas vīrs, būdams taisnīgs un negribēdams viņu publiski apkaunot, vēlējās viņu slepeni atlaist. Bet, kad viņš bija to pārdomājis, redzi, Kunga eņģelis sapnī viņam parādījās, sacīdams: Jāzep, Dāvida dēls, nebīsties paņemt Mariju, savu sievu, jo tas, kas viņā ir dzimis, ir no Svētā Gara. Viņa dzemdēs dēlu, un tu sauksi viņa vārdu Jēzus, jo viņš glābs savus ļaudis no viņu grēkiem. Bet viss šis ir noticis, lai piepildītos tas, ko Kungs ir sacījis caur pravieti, sakot, Redzi, jaunava savā dzemdē būs un dzemdēs dēlu, un viņi sauks viņa vārdu Immanuēls, kas tulkojumā nozīmē ar mums Dievs.

Bet Jāzebs, pamodies no miega, darīja, kā viņam pavēlēja Kunga eņģelis, un paņēma savu sievu. Un viņš nepazina viņu, līdz viņa dzemdēja savu pirmdzimto dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Jēzus.

2

Bet, kad Jēzus bija dzimis Betlēmē, Jūdejā, ķēniņa Hēroda dienās, lūk, magi no austrumiem ieradās Jeruzalemē. sakot: Kur ir dzimušais jūdu karalis? Jo mēs redzējām viņa zvaigzni austrumos un nācām viņu pielūgt. Dzirdējis to, karalis Hērods bija satriekts, un visa Jeruzaleme līdz ar viņu. Un, sapulcējis visus virspriesterus un tautas rakstu mācītājus, viņš jautāja tiem, kur Kristus piedzimst. Bet viņi sacīja viņam: Bētleme, Jūdejā, jo tā ir rakstīts caur pravieti. Un tu, Bētleme, Jūdas zeme, nekādā ziņā neesi mazākā starp Jūdas vadoņiem, jo no tevis izies vadonis, kurš ganīs manu tautu Izraēlu.

Tad Hērods, slepeni izsaucis magus, precīzi noskaidroja no viņiem parādījušās zvaigznes laiku, Un, nosūtījis viņus uz Bētlemi, viņš teica: Aizgājuši, rūpīgi izmeklējiet par to bērnu, un, kad atradīsiet, ziņojiet man, lai arī es, atnācis, pielūgtu viņam. Bet tie, dzirdējuši karali, gāja, un redzi, zvaigzne, kuru viņi redzēja austrumos, gāja viņiem pa priekšu, līdz tā, atnākusi, apstājās virs tās vietas, kur bija bērns. Bet, ieraudzījuši zvaigzni, viņi priecājās ar ļoti lielu prieku. Un, ienākuši mājā, viņi redzēja bērnu ar viņa māti Mariju, un, nometuši zemē, viņi pielūdza viņu, un, atvēruši savus dārgumus, viņi atnesa viņam dāvanas: zeltu un vīraku un mirres. Un, sapnī brīdināti neatgriezties pie Hēroda, viņi pa citu ceļu aizgāja uz savu zemi.

Bet viņiem aizgājušiem, redzi, Kunga eņģelis parādās sapnī Jāzepam, sacīdams: Celies, ņem bērnu un viņa māti un bēdz uz Ēģipti, un paliec tur, līdz es tev teikšu, jo Hērods gatavojas meklēt bērnu, lai to iznīcinātu. Bet viņš, piecēlies, paņēma bērnu un viņa māti naktī un devās uz Ēģipti. Un viņš bija tur līdz Hēroda nāvei, lai piepildītos tas, ko Kungs bija sacījis caur pravieti: No Ēģiptes es saucu savu dēlu.

Tad Hērods, redzējis, ka viņš bija izsmiekts no maģiem, ļoti sadusmojās, un, sūtījis kalpus, nogalināja visus bērnus Bētleme un visās tās apkārtnes robežās no divgadīgiem un jaunākiem, saskaņā ar laiku, kuru viņš bija precīzi noskaidrojis no maģiem. Tad piepildījās tas, ko bija teicis pravietis Jeremija, sacīdams, Balss Ramā tika dzirdēta, raudu dziesma un raudāšana, un liela vaimanāšana, Rahēle raudāja savus bērnus, un negribēja tikt iepriecināta, jo viņu vairs nav.

Bet pēc Hēroda nāves, redzi, Kunga eņģelis sapnī parādās Jāzepam Ēģiptē Sakot: Ceļoties, ņem līdzi bērnu un viņa māti, un

ej uz Israēla zemi, jo ir miruši tie, kas meklēja bērna dvēseli. Bet viņš, piecēlies, paņēma bērnu un viņa māti, un devās uz Izraēlas zemi.

Bet, dzirdējis, ka Arhelājs valda pār Jūdeju sava tēva Hēroda vietā, viņš baidījās tur doties; bet, sapnī brīdināts, viņš atkāpās uz Galilejas apgabalu. Un, atnācis, viņš apmetās pilsētā, ko sauc Nacarete, lai izpildītos tas, kas bija teikts caur praviešiem, ka viņš tiks saukts par Nacarietieti.

3

Bet tanīs dienās nāk Jānis Kristītājs, sludinādams Jūdejas tuksnesī Un sacīja: Nožēlojiet grēkus, jo Debesu valstība ir tuvu. Jo šis ir tas, kas teikts caur pravieti Jesaju, sakot: balss kliecdošā tuksnesī, sagatavojiet Kunga ceļu, dariet taisnas viņa takas.

Pats Jānis bija tērpts apģērbā no kamieļa matiem un ādas jostu ap viņa vidukli, bet viņa barība bija siseņi un savvaļas medus. Tad pie viņa izgāja Jeruzaleme un visa Jūdeja, un visa Jordānas apkārtnē, Un viņi tika kristīti Jordānā no viņa, atzīstot savus grēkus.

Bet, redzējis daudzus no farizejiem un saducejiem nākam uz viņa kristību, viņš teica viņiem: Odžu pēcnācēji, kas jums parādīja bēgt no gaidāmās dusmības? Tātad dariet augļus, kas ir cienīgi nožēlas. Un nedomājjiet sevī teikt: Mums ir tēvs Ābrahāms. Jo es jums saku, ka Dievs spēj no šiem akmeņiem uzmodināt bērnus Ābrahāmam. Jau cirvis pie koku saknēm guļ, tāpēc katrs koks, kas nedod labus augļus, tiek nocirsts un ugunī iemests.

Es patiešām kristīju jūs ūdenī uz atgriešanos, bet tas, kas nāk pēc manis, ir stiprāks par mani, kura sandales es neesmu cienīgs nest, viņš jūs kristīs Svētajā Garā un ugunī. Kura vētišanas dakša ir viņa rokā, un viņš rūpīgi iztīrīs savu kulšanas vietu un savāks savu graudu noliktavā, bet pelus sadedzinās neizdzēšamā ugunī.

Tad Jēzus nāk no Galilejas pie Jordānas uz Jāni, lai tiktu kristīts no viņa. Bet Jānis kavēja viņu, sacīdams: Man ir vajadzība no tevis tikt kristītam, un tu nāc pie manis? Bet Jēzus, atbildēdams, teica viņam: Ļauj tagad, jo tā mums ir piemēroti piepildīt visu taisnīgumu. Tad viņš to atļāva. Un, kad Jēzus bija kristīts, Viņš uzreiz uzkāpa no ūdens, un lūk, Viņam atvērās debesis, un Viņš redzēja Dieva Garu nokāpjam kā balodi un nākam uz Viņu. Un redzi, balss no debesīm sacīja: Šis ir mans mīļotais dēls, kurā man ir labs priekšstats.

4

Tad Jēzus tika vests Gara vadībā tuksnesī, lai tiktu kārdināts no velna. Un, gavējis četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, vēlāk viņš izsalka. Un kārdinātājs, pieejis viņam, teica: Ja tu esi Dieva Dēls, saki, lai šie akmeņi kļūst par maizēm. Bet viņš, atbildēdams, sacīja: Ir rakstīts: ne no maizes vien dzīvos cilvēks, bet no katra vārda, kas iziet caur Dieva muti. Tad velns viņu ņem uz svēto pilsētu un nostāda viņu uz tempļa jumta malu. Un viņš saka viņam: Ja tu esi Dieva Dēls, met sevi lejup, jo ir rakstīts, ka viņš saviem eņģeļiem pavēlēs par tevi, un viņi uz rokām tevi cels, lai tu nekad nepiedauzītu savu kāju pie akmens.

Jēzus viņam sacīja: Atkal ir rakstīts: nekārdināsi Kungu, savu Dievu.

Atkal velns viņu ņem līdzī uz ļoti augstu kalnu un rāda viņam visas pasaules valstības un to godību. Un viņš saka viņam: Visas šīs lietas es tev došu, ja tu, nokritis, mani pielūgsi. Tad Jēzus saka viņam: Ej prom, sātan, jo ir rakstīts: Kungu, savu Dievu, tu pielūgsi un vienīgi Viņam kalposi. Tad velns viņu atstāja, un redzi, eņģeļi pienāca un kalpoja viņam.

Bet Jēzus, dzirdējis, ka Jānis tika nodots, atkāpās uz Galileju. Un, atstājis Nācareti, viņš nāca un apmetās Kapernaumā, piejūras pilsētā, Zebulona un Neftālīma robežās. lai piepildītos tas, ko sacījis praviētis Jesaja, sakot Zebuluna zeme un Naftali zeme, ceļš pie jūras, viņpus Jordānai, pagānu Galileja. Tauta, kas sēdēja tumsā, redzēja lielu gaismu, un tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā, uzlēca gaisma.

No tā laika Jēzus sāka sludināt un sacīt: Atgriezieties no grēkiem, jo ir tuvojusies debesu valstība.

Staigājot pie Galilejas jūras, viņš redzēja divus brāļus, Sīmani, sauktu par Pēteri, un Andreju, viņa brāli, metam tīklu jūrā, jo viņi bija zvejnieki. Un Viņš saka viņiem: Nāciet Man līdzī, un Es darīšu jūs par cilvēku zvejniekiem. Bet tie tūlīt atstāja tīklus un sekoja viņam. Un, ejot tālāk no turienes, viņš redzēja citus divus brāļus – Jēkabu, Zebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā kopā ar viņu tēvu Zebedeju, labojot savus tīklus, un viņš tos sauca. Bet viņi tūlīt atstāja laivu un savu tēvu un sekoja viņam.

Un Jēzus gāja apkārt pa visu Galileju, mācīdams viņu sapulcēs un sludinādams valstības labo vēsti, un dziedinādams visas slimības un visus vājumus ļaudīs. Un viņa slava izplatījās pa visu Sīriju, un viņam atnesa visus slimos, kas cieta no dažādām slimībām un mokām, un dēmonu apsēstos, un epileptiķus, un

paralizētos, un viņš tos izdziedināja. Un daudzi pūļi sekoja viņam no Galilejas un Dekapolisas, un Jeruzalemes, un Jūdejas, un no viņpus Jordānas.

5

Bet, redzējis pūļus, viņš uzkāpa kalnā, un, kad viņš bija apsēdies, viņa mācekļi pienāca pie viņa. Un, atvēris savu muti, viņš mācīja viņiem, sacīdams: Svētīgi ir tie, kas nabagi garā, jo viņiem pieder debesu valstība. Svētīgi tie, kas sēro, jo viņi tiks iepriecināti. Svētīgi ir lēnprātīgie, jo viņi mantīs zemi. Svētīgi ir tie, kas izsalkuši un izslāpuši pēc taisnīguma, jo viņi tiks apmierināti. Svētīgi ir žēlsirdīgie, jo viņi tiks apžēloti. Svētīgi ir tie, kas tīri sirdī, jo viņi redzēs Dievu. Svētīgi ir miera nesēji, jo viņi tiks saukti par Dieva dēliem. Svētīgi ir tie, kas vajāti taisnības dēļ, jo viņiem pieder debesu valstība. Svētīgi jūs esat, kad viņi jūs apvaino un vajā, un melodami saka katru ļaunu vārdu pret jums manis dēļ. Priecājieties un liksmojieties, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā viņi vajāja praviešus pirms jums.

Jūs esat zemes sāls, bet ja sāls kļūst bez garšas, ar ko tas tiks sālīts? Tas vairs neko neder, kā vien tikt izmests ārā un tikt samīts ar kājām no cilvēkiem. Jūs esat pasaules gaisma. Pilsēta, kas atrodas uz kalna, nevar slēpties. Ne arī iededzina lampu un liek to zem graudu mēra, bet gan uz lampu turētāja, un tā spīd visiem, kas ir mājā. Tā lai spīd jūsu gaisma cilvēku priekšā, lai viņi redz jūsu labos darbus un godina jūsu Tēvu, kas ir debesīs.

Nedomājiet, ka es atnācu iznīcināt likumu vai praviešus; ne, es atnācu ne iznīcināt, bet piepildīt. Patiesi, jo es jums saku: līdz kamēr paietu debesis un zeme, ne viena jota vai svītra nepaietu no likuma, līdz kamēr viss piepildītos. Kas tā tad atceļ vienu no šiem

mazākajiem baušļiem un tā māca cilvēkus, tas tiks saukts par mazāko Debesu valstībā; bet kas dara un māca, tas tiks saukts par lielu Debesu valstībā. Es saku jums, ka ja jūsu taisnība nepārsniedz rakstu mācītāju un farizeju taisnību, jūs nekādā ziņā neieiesiet debesu valstībā. Jūs esat dzirdējuši, ka senajiem tika teikts: Tu nedrīksti nogalināt, bet kas nogalina, tas būs vainīgs tiesā. Es bet saku jums, ka ikviens, kas dusmojas uz savu brāli nejauši, būs vainīgs tiesā, bet kas saka savam brālim raka, būs vainīgs padomē, bet kas saka muļķi, būs vainīgs gehennas ugunī. Ja tādēļ tu piedāvā savu dāvanu uz altāra un tur atceries, ka tavš brālis tur kaut ko pret tevi, Atstāj tur savu dāvanu altāra priekšā un ej vispirms izlīgsti ar savu brāli, un tad nāc un upurē savu dāvanu. Esi labvēlīgs savam pretiniekam ātri, kamēr esi ceļā kopā ar viņu, lai pretinieks tevi nenodod tiesnesim un tiesnesis tevi nenodod palīgam, un tiec iemests cietumā Patiesi es saku tev, tu neiziesi no turienes, kamēr tu neatmaksāsi pēdējo kvadrantu.

Jūs esat dzirdējuši, ka senajiem bija teikts: nepārkāp laulību. Bet es saku jums, ka ikviens, kas skatās uz sievieti, lai kārotu viņu, jau ir pārkāpis laulību ar viņu savā sirdī. Ja bet tava labā acs liek tev grēkot, izrauj to un met projām no sevis, jo tev ir izdevīgi, lai iet bojā viens no taviem locekļiem, un ne visa tava miesa tiktu iemesta gehennā. Un, ja tava labā roka liek tev grēkot, nocērt to un met projām no sevis, jo tev ir izdevīgāk, lai iet bojā viens no taviem locekļiem, nevis visa tava miesa tiktu iemesta gehennā.

Bet tika teikts: kas atlaiž savu sievu, lai viņai dod šķiršanās apliecību. Bet es saku jums, ka ikviens, kas šķiras no savas sievas, izņemot netiklības iemesla dēļ, liek viņai pārkāpt laulību, un ikviens, kas apprecē šķirtu sievieti, pārkāpj laulību.

Atkal jūs esat dzirdējuši, ka senajiem bija teikts: Nezvēri viltīgi, bet izpildi Kungam savus zvērestus. Bet es saku jums nezvērēt nemaz, ne debesīs, jo tās ir Dieva tronis, Ne pie zemes, jo tā ir viņa kāju pakājs, ne pie Jeruzalemes, jo tā ir lielā ķēniņa pilsēta. Nedz zvēri pie savas galvas, jo tu nevari padarīt nevienu matu baltu vai melnu. Lai jūsu vārds ir jā jā, nē nē, bet tas, kas pārsniedz šo, ir no ļaunā.

Jūs dzirdējāt, ka ir teikts: aci pret aci un zobu pret zobu. Es bet saku jums nepretoties ļaunajam, bet, kas tevi sitīs pa labo vaigu, pagriez viņam arī otru. Un tam, kas vēlas tevi tiesāt un ņemt tavu tuniku, atdod viņam arī apģērbu. Un kas tevi piespiedīs vienu jūdzi, ej ar viņu divas. Tam, kas tevi lūdz, dod, un nenogriezies prom no tā, kas vēlas no tevis aizņemties.

Jūs dzirdējāt, ka ir teikts: mīlēsi savu tuvāko un ienīdīsi savu ienaidnieku. Es bet jums saku: mīliet savus ienaidniekus, svētiēt tos, kas jūs lād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, un lūdziet par tiem, kas jūs apvaino un vajā. lai jūs kļūtu jūsu Tēva, kas ir debesīs, dēli, jo Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļaunajiem un labajiem un sūta lietu pār taisnīgajiem un netaisnīgajiem. Ja jūs mīlat tos, kas mīl jūs, kādu algu jūs saņemat? Vai arī nodokļu vācēji to pašu nedara? Un ja jūs sveicināt tikai savus draugus, ko īpašu jūs darāt? Vai arī nodokļu vācēji tā nedara? Tāpēc jūs būsiet pilnīgi, tāpat kā jūsu Tēvs debesīs ir pilnīgs.

6

Pievērsiet uzmanību, lai jūsu žēlsirdības darbus nedarītu cilvēku priekšā, lai tiktu redzēti viņiem, bet ja citādi, algas jums nav no jūsu Tēva, kas ir debesīs. Kad tātad tu dari žēlsirdības darbus, neskaņo trubu savā priekšā, tāpat kā liekulīgie dara

sapulcēs un ielās, lai tiktu godināti no cilvēkiem. Patiesi es jums saku: viņi jau ir saņēmuši savu algu. Bet kad tu dari žēlastību, lai tava kreisā roka nezina, ko dara tava labā roka lai tava žēlsirdība būtu slepenībā, un tavs tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās tev atklātībā.

Un kad tu lūdzies, neesi tāpat kā liekulīgie, jo viņi mīl draudzēs un ielu stūros stāvēt lūgties, lai parādītos cilvēkiem. Patiesi es jums saku, ka viņi jau ir saņēmuši savu algu. Tu bet, kad lūdzies, ieej savā iekšējā telpā un, aizvēris savas durvis, lūdz savam tēvam, kas ir slepenībā, un tavs tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās tev atklāti.

Lūdzoties, bet nepļāpājiet tieši kā pagāni, jo viņi domā, ka savā daudzrunībā viņi tiks uzklausīti. Tātad neesiet viņiem līdzīgi, jo jūsu Tēvs zina, kas jums vajadzīgs, pirms jūs viņu lūdzat. Tādējādi lūdzieties jūs: Tēvs mūsu, kas esi debesīs, svētīts lai top Tavs vārds, Lai nāk Tava valstība, lai notiek Tava griba kā debesīs, tā arī virs zemes. Mūsu ikdienas maizi dod mums šodien, Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem. Un neieved mūs kārdinājumā, bet atpestī mūs no ļaunā. Jo Tava ir valstība un spēks, un gods mūžīgi. Āmen.

Ja jūs piedodat cilvēkiem viņu pārkāpumus, arī jūsu debesu Tēvs piedos jums. Ja jūs nepiedosiet cilvēkiem viņu pārkāpumus, arī jūsu Tēvs nepiedos jūsu pārkāpumus.

Kad jūs gavējat, neklūstiet bēdīgi kā liekulīgie, jo viņi sagandē savas sejas, lai parādītos cilvēkiem gavējot. Patiesi es jums saku, ka viņi jau ir saņēmuši savu algu. Tu bet, gavējot, svaidi savu galvu un mazgā savu seju, lai tu neparādītos cilvēkiem gavējot, bet

savam tēvam, kas ir slepenībā, un tavs tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās tev atklāti.

Nekrājiet sev dārgumus virs zemes, kur kode un rūsa tos iznīcina un kur zagļi ielaužas un zog. Bet krājiet sev dārgumus debesīs, kur ne kode, ne rūsa tos neiznīcina, un kur zagļi ne izrok, ne zog. Kur jo ir jūsu dārgums, tur būs arī jūsu sirds.

Ķermeņa lampa ir acs; ja tā tad tava acs ir vienkārša, visa tava ķermenis būs pilns gaismas. Bet ja tava acs ir ļauna, viss tavs ķermenis būs tumšs. Tā tad, ja gaisma, kas ir tevī, ir tumsība, cik liela ir šī tumsība!

Neviens nav spējīgs diviem kungiem kalpot, jo vai nu vienu ienīdīs un otru mīlēs, vai nu viena turēsies un otru nicināt. Jūs neesat spējīgi kalpot Dievam un mammonam.

Tāpēc es jums saku: neraizējieties par savu dvēseli, ko ēdīsiet un ko dzersiet, nedz par savu ķermeni, ko uzvilksiet. Vai dvēsele nav vairāk nekā barība un ķermenis vairāk nekā apģērbs? Paskatieties uz debesu putniem, jo tie ne sēj, ne pļauj, ne savāc klētīs, un jūsu debesu Tēvs tos baro. Vai jūs neesat vairāk vērti nekā tie? Bet kas no jums, raizējoties, spēj pievienot savam mūžam vienu olekti? Un kāpēc jūs uztraucaties par apģērbu? Apsveriet lauka lilijas, kā tās aug – tās nestrādā un nevērpj. Es saku jums, ka pat Solomons visā savā godībā nebija tā apģērpts kā viens no šiem. Bet ja Dievs tā apģērbj lauka zāli, kas šodien ir un rītdien tiek mesta krāsnī, vai ne daudz vairāk jūs, mazticīgie? Tāpēc neuztraucieties, sacīdami: Ko ēdīsim? vai Ko dzersim? vai Ko valkāsim? Jo visas šīs lietas meklē tautas, bet jūsu debesu Tēvs zina, ka jums visa šī ir vajadzīga. Bet meklējiet vispirms Dieva valstību un Viņa taisnīgumu, un tas viss jums tiks pievienots.

Tādēļ neuztraucieties par rītdienu, jo rītdiena pati par sevi uztraukšoties; katrai dienai pietiek ar savu ļaunumu.

7

Nespriest, lai jūs netikat spriest. Jo ar kādu spriedumu jūs tiesājat, ar tādu jūs tiksiet tiesāti, un ar kādu mēru jūs mērāt, ar tādu jums tiks mērīts. Kāpēc tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī tu nepamani? Vai kā tu teiksi savam brālim: ļauj man izņemt skabargu no tavas acs, bet redzi – baļķis ir tavā acī? Liekulis, vispirms izmet siju no savas acs, un tad tu redzēsi skaidri, lai izmestu skabargu no sava brāļa acs.

Nedodiet to, kas svēts, suņiem un nemetiet savas pērles cūku priekšā, lai tās nesamin ar savām kājām un, pagriezušās, jūs nesaplosa.

Lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klauvējiet, un jums tiks atvērts, Jo katrs, kas lūdz, saņem, un kas meklē, atrod, un tam, kas klauzina, tiks atvērts. Vai kurš no jums ir tāds cilvēks, kas, ja viņa dēls lūgs maizi, dos viņam akmeni? Un ja viņš lūgs zivi, vai dos viņam čūsku? Ja tātad jūs, būdami ļauni, zināt dot labas dāvanas saviem bērniem, cik daudz vairāk jūsu Tēvs, kas ir debesīs, dos labas lietas tiem, kas viņu lūdz?

Visu tātad, ko vien jūs vēlaties, lai cilvēki dara jums, tā arī jūs dariet viņiem, jo šis ir likums un pravieši.

Ieejiet caur šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un plaša ir ceļš, kas ved uz pazušanu, un daudzi ir tie, kas ieiet caur tiem. Cik šauri ir vārti un nomocīts ir ceļš, kas ved uz dzīvību, un nedaudzi ir tie, kas to atrod.

Pievērsiet uzmanību viltus praviešiem, kas nāk pie jums avju drēbēs, bet no iekšpuses ir plēsīgi vilki. No viņu augļiem jūs atzīsiet viņus. Vai tad viņi vāc no ērkšķiem vīnogas vai no dadžiem vīģes? Tādējādi katrs labs koks nes labus augļus, bet sapuvis koks nes ļaunus augļus. Labs koks nevar nest ļaunus augļus, ne arī sapuvis koks var nest labus augļus. Katrs koks, kas nenes labu augļu, tiek nocirsts un ugunī iemests. Tātad pēc viņu augļiem jūs viņus pazīsi.

Ne visi, kas saka man Kungs, Kungs, ienāks Debesu valstībā, bet tas, kas dara mana Tēva gribu, kas ir debesīs. Daudzi man teiks tajā dienā: Kungs, Kungs, vai mēs nepravietojām Tavā vārdā un Tavā vārdā neizdzinām dēmonus, un Tavā vārdā nedarījām daudzus brīnumus? Un tad es viņiem atzišos, ka nekad jūs nepazīnu: aizejiet prom no manis, jūs, kas darāt ļaundarības.

Tātad ikviens, kas dzird šos manus vārdus un tos dara, es viņu pielīdzināšu gudram vīram, kurš uzcēla savu māju uz klints, Un nolija lietus, un nāca upes, un pūta vēji, un uzbruka tai mājai, un tā nekrita, jo tā bija uz klints pamatos likta. Un ikviens, kas dzird šos manus vārdus un tos nedara, tiks pielīdzināts mulķīgam vīram, kurš uzcēla savu māju uz smiltīm. Un nolija lietus, un nāca upes, un pūta vēji, un sita pret to māju, un tā sabruka, un tās sabrukums bija liels.

Un notika, kad Jēzus pabeidza šos vārdus, pūļi bija pārsteigti par viņa mācību. Viņš jo mācīja viņus kā tāds, kam ir autoritāte, un ne kā rakstu mācītāji.

Kad viņš nonāca lejā no kalna, viņam sekoja daudzi ļaudis. Un redzi, spitālīgs cilvēks, pienācis, pielūdza viņam, sacīdams: Kungs, ja tu vēlies, tu vari mani attīrīt. Un, izstiepis roku, Jēzus pieskārs viņam, sacīdams: Es gribu, topi šķīstīts. Un tūlīt viņa spitālība tika izdziedināta. Un Jēzus saka viņam: Redzi, nesaki nevienam, bet ej, parādi sevi priesterim un upurē to dāvanu, ko pavēlēja Mozus, par liecību viņiem.

Bet, kad viņš ienāca Kapernaumā, pie viņa piegāja simtnieks, lūdzot viņu un sakot, Kungs, mans bērns guļ mājās paralizēts, briesmīgi ciezdams. Un Jēzus saka viņam: Es nākšu un viņu dziedināšu. Un, atbildot, simtnieks sacīja: Kungs, es neesmu cienīgs, lai Tu ieietu zem mana jumta, bet tikai saki vārdu, un mans kalps tiks dziedināts. Un jo arī es esmu cilvēks zem autoritātes, kam ir kareivji savā pakļautībā, un es saku šim: Ej! un viņš iet, un citam: Nāc! un viņš nāk, un savam vergam: Dari šo! un viņš dara. Bet Jēzus, to dzirdējis, brīnījās un teica tiem, kas sekoja: Patiesi es jums saku, pat Israēlā es neesmu atradis tik lielu ticību. Es saku jums, ka daudzi no austrumiem un rietumiem nāks un atgulsies kopā ar Ābrahāmu un Īzāku un Jēkabu debesu valstībā. Bet karalistes dēli tiks izmesti ārējā tumsā, tur būs raudāšana un zobu griešana. Un Jēzus sacīja simtniekam: Ej, un kā tu esi ticējis, tā lai tev notiek. Un viņa kalps tika dziedināts tanī pašā stundā.

Un Jēzus, ienācis Pētera mājā, redzēja viņa sievasmāti guļam un slimojam ar drudzi. Un viņš pieskārs viņas rokai, un drudzis viņu pameta, un viņa piecēlās un kalpoja viņam. Bet kad iestājās vakars, viņam atnesa daudzus dēmonu apsēstos, un viņš ar vārdu izdzina garus un izārstēja visus slimos, Lai izpildītos tas, kas teikts caur pravieti Jesaju, kurš sacīja: Viņš pats ņēma mūsu vājības un nesa mūsu slimības.

Bet Jēzus, redzējis daudzus pūļus ap sevi, pavēlēja doties uz viņpus. Un pienācis viens rakstu mācītājs sacīja viņam: Skolotāj, es sekošu tev, kurp vien tu iesi. Un Jēzus saka viņam: lapsām ir alas un debesu putniem ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav, kur galvu nolikt. Bet cits no viņa mācekļiem teica viņam: Kungs, atļauj man vispirms aiziet un apglabāt savu tēvu. Bet Jēzus sacīja viņam: Seko man un ļauj mirušajiem apbedīt savus mirušos.

Un, kad viņš bija iekāpis laivā, viņa mācekļi sekoja viņam. Un redzi, liela zemestrīce notika jūrā, tā ka kuģi pārklāja viļņi, bet viņš gulēja. Un, pieejot klāt, viņa mācekļi modināja viņu, sacīdami: Kungs, glāb mūs, mēs ejam bojā! Un viņš saka viņiem: Kāpēc jūs esat bailīgi, jūs mazticīgie? Tad viņš, piecēlies, uzpētīja vėjus un jūru, un iestājās liels miers. Bet cilvēki brīnījās, sacīdami: Kāds ir šis, ka pat vēji un jūra viņam paklausā?

Un, viņam nākot viņpusē Gergeseniešu zemē, viņam pretī nāca divi apsēsti, no kapiem izejot, ļoti briesmīgi, tā ka neviens nespēja iet garām pa to ceļu. Un redzi, viņi sauca, sacīdami: Kas mums un tev, Jēzu, Dieva Dēls? Vai tu esi nācis šeit pirms laika, lai mocītu mūs? Bet tālu no viņiem ganījās liels cūku ganāmpulks. Bet dēmoni lūdza viņu, sakot: Ja tu mūs izdzeni, atļauj mums aiziet cūku ganāmpulkā. Un viņš sacīja viņiem: Ejiet. Bet tie, izgājuši, aizgāja cūku ganāmpulkā, un redzi, viss cūku ganāmpulks metās no klints jūrā un nomira ūdeņos. Tie, kas ganīja, bēga, un, aizgājuši uz pilsētu, viņi ziņoja visu un to, kas notika ar dēmonu apsēstajiem. Un redzi, visa pilsēta izgāja pretī Jēzum, un, redzējuši viņu, lūdza, lai viņš aiziet no viņu robežām.

Un, iekāpis kuģī, viņš šķērsoja pāri un nonāca savā pilsētā. Un redzi, viņi nesa pie viņa paralizētu, kas gulēja uz gultas, un Jēzus, redzējis viņu ticību, sacīja paralizētajam: Esi drošs, bērns, tavi grēki tev ir piedoti. Un redzi, daži no rakstu mācītājiem teica sevī: Šis zaimo. Un Jēzus, redzējis viņu domas, sacīja: Kāpēc jūs domājat ļaunas lietas savās sirdīs? Kas jo ir vieglāk – teikt: Tavi grēki ir piedoti vai teikt: Celies un staigā? Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir autoritāte virs zemes piedot grēkus, tad viņš saka paralītiskajam: Celies, paņem savu gultu un ej uz savu māju. Un, piecēlies, viņš aizgāja uz savu māju. Bet pūļi, to redzējuši, brīnījās un godināja Dievu, kas devis tādu autoritāti cilvēkiem.

Un Jēzus, ejot garām no turienes, redzēja cilvēku sēžam pie muitas būdas, vārdā Matejs, un saka viņam: Seko man! Un viņš, piecēlies, sekoja Viņam. Un notika, kad viņš gulēja pie galda namā, un redzi, daudzi muitnieki un grēcinieki, kas bija atnākuši, gulēja pie galda kopā ar Jēzu un viņa mācekļiem. Un farizeji, to redzējuši, sacīja viņa mācekļiem: Kāpēc jūsu skolotājs ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem? Bet Jēzus, to dzirdējis, viņiem teica: Veseliem ārsti nav vajadzīgi, bet gan slimajiem. Bet ejiet un mācieties, kas ir: es gribu žēlastību, un ne upuri. Jo es neesmu nācis saukt taisnīgos, bet grēciniekus uz nožēlu.

Tad Jāņa mācekļi pieiet viņam, sakot: Kāpēc mēs un farizeji daudz gavējam, bet tavi mācekļi negavē? Un Jēzus sacīja viņiem: Vai kāzu telpas dēli spēj sērēt, kamēr līgavainis ir ar viņiem? Bet nāks dienas, kad līgavainis tiks paņemts prom no viņiem, un tad viņi gavēs. Neviens neuzliek nesarauktās drānas ielāpu uz vecām drēbēm, jo tas ņem savu pilnību no drēbēm, un rodas vēl sliktāks plīsums. Nedz met jaunu vīnu vecajos ādas maisos, jo citādi plīst tie ādas maiši, un vīns izlej, un tie ādas maiši ies bojā, bet jaunu vīnu met jaunajos ādas maisos, un abi tiek saglabāti.

Kamēr viņš runāja viņiem šīs lietas, redzi, viens valdnieks pienācis pielūdz viņam, sacīdams: Mana meita tikko nomira, bet nāc un uzliec savu roku uz viņu, un viņa dzīvos. Un, Jēzum pieceļoties, Viņš sekoja viņam, un arī Viņa mācekļi. Un redzi, sieviete, kas asiņoja divpadsmit gadus, pietuvojoties no aizmugures, pieskārs viņa drēbes bārkstiņai. Viņa sacīja sevī: Ja tikai pieskaros viņa drēbēm, tikšu izglābta. Bet Jēzus pagriezās un, ieraudzījis viņu, teica: Esi droša, meita, tava ticība tevi ir izglābusi. Un sieviete tika izglābta no tās stundas. Un Jēzus, ienācis valdnieka mājā un redzējis stabules spēlētājus un troksni cēlējošo pūli, saka viņiem, Atkāpieties, jo meitene nav nomirusi, bet guļ. Un viņi smējās par viņu. Kad pūlis bija izdzīts, viņš iegāja un satvēra viņas roku, un meitene piecēlās. Un šī bauma izplatījās pa visu to zemi.

Un, kad Jēzus gāja garām no turienes, viņam sekoja divi aklie, kas sauca un teica: Apžēlojies par mums, Dāvida dēls! Bet, kad Viņš bija ienācis mājā, aklie pienāca pie Viņa, un Jēzus saka viņiem: Vai jūs ticat, ka Es esmu spējīgs šo darīt? Viņi saka Viņam: Jā, Kungs. Tad viņš pieskārs viņu acīm, sacīdams: Saskaņā ar jūsu ticību lai jums notiek. Un viņu acis tika atvērtas, un Jēzus viņiem stingri brīdināja, sacīdams: Redziet, lai neviens nezina. Bet tie, kas bija izgājuši, izplatīja ziņas par viņu visā tajā zemē.

Bet, viņiem ejot ārā, redzi, viņam atnesa mēmu, ar dēmonu apsēstu cilvēku. Un, kad dēmons tika izdzīts, mēmais runāja, un pūli brīnījās, sacīdami, ka nekad nekas tāds nav parādījies Izraēlā. Bet farizeji sacīja: Viņš izdzen dēmonus ar dēmonu valdnieka palīdzību.

Un Jēzus apgāja visas pilsētas un ciematus, mācīdams viņu sapulcēs un sludinādams valstības labo vēsti, un dziedinādams visas slimības un visus vājumus ļaudīs.

Redzot pūlus, viņš sajuta līdzjūtību par viņiem, jo tie bija nogurušie un nomestie kā aitas, kurām nav gana. Tad viņš saka saviem mācekļiem: Patiešām, raža ir liela, bet strādnieku ir maz. Lūdziet tādēļ ražas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Viņa ražā.

10

Un, sasaucis savus divpadsmit mācekļus, viņš deva viņiem autoritāti pār nešķīstiem gariem, lai izraidītu tos un dziedinātu visas slimības un visus vājumus. Bet divpadsmit apustuļu vārdi ir šie: pirmais Sīmons, sauktais Pēteris, un Andrejs, viņa brālis, Jēkabs, Zebedeja dēls, un Jānis, viņa brālis, Filips un Bartolomejs, Toms un Matejs, nodokļu vācējs, Jēkabs, Alfeja dēls, un Lebejs, saukts Tadejs, Sīmons Kānaānietis un Jūda Iskariots, kas arī nodeva viņu.

Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja, pavēlēdams viņiem un sacīdams: Neejiet uz pagānu ceļu un neieejiet samariešu pilsētā, Bet ejiet drīzāk pie pazaudētajām avīm no Israēla nama. Ejot pasludiniet, sakot, ka ir tuvojusies debesu valstība. Slimos dziediniet, spitālīgos šķīstiet, mirušos ceļat augšā, dēmonus izdzīšat, bez maksas jūs saņēmt, bez maksas dodiet. Neiegūstiet ne zeltu, ne sudrabu, ne bronzu savās jostās. Ne somu ceļam, ne divas tunikas, ne sandales, ne nūju, jo strādnieks ir cienīgs savas barības. Jebkurā pilsētā vai ciemā, kurā jūs ieietu, izmeklējiet, kas tur ir cienīgs, un tur palieciet, līdz jūs aiziesiet. Bet, ienākot mājā, sveiciet to, sakot: Miers šai mājai! Un ja māja patiešām ir cienīga, lai jūsu miers nāk pār to, bet ja tā nav cienīga, lai jūsu miers

atgriežas pie jums. Un ja kas jūs nesaņem, nedz dzird jūsu vārdus, ejot ārā no tās mājas vai pilsētas, nokratiet putekļus no jūsu kājām. Patiesi es saku jums, vairāk panesami būs Sodomas un Gomoras zemei tiesas dienā nekā tai pilsētai.

Lūk, es sūtu jūs kā aitas vilku vidū, tādēļ esiet gudri kā čūskas un nevainīgi kā balodži. Bet pievērsiet uzmanību cilvēkiem, jo viņi nodos jūs sapulcēs, un savās sinagogās viņi jūs šaustīs. Un pie vadoņiem, bet arī pie ķēniņiem jūs tiksiet vesti manis dēļ par liecību viņiem un tautām. Kad viņi jūs nodos, neuztraucieties par to, kā vai ko jūs runāsi, jo jums tanī stundā tiks dots, ko jūs runāsi. Jo ne jūs esat tie, kas runā, bet jūsu Tēva Gars, kas runā jūsos. Bet brālis nodos brāli nāvē, un tēvs bērnu, un bērni celsies pret vecākiem un nonāvēs viņus, Un jūs būsi ienīsti no visiem mana vārda dēļ, bet tas, kurš izturēs līdz galam, tiks glābts. Kad jūs vajās šajā pilsētā, bēdziet uz citu, jo patiesi es jums saku: jūs nepabeigsi Izraēla pilsētu, līdz atnāks Cilvēka Dēls. Mācekļi nav pārāks par savu skolotāju, ne arī vergs pārāks par savu kungu. Pietiek skolniekam, lai viņš kļūtu kā viņa skolotājs, un vergam kā viņa kungs. Ja mājas saimnieku sauca par Beelzebulu, cik daudz vairāk viņa mājas locekļus? Tātad nebaidieties no viņiem, jo nekas nav pārklāts, kas neatklāsies, un nekas nav slēpts, kas neklūs zināms. Ko es jums saku tumsā, sakiet gaismā, un ko jūs dzirdat ausī, sludiniet no jumtiem. Un nebīstieties no tiem, kas nogalina ķermeni, bet dvēseli nespēj nogalināt, bet bīstieties drīzāk to, kas spēj gan dvēseli, gan ķermeni iznīcināt ellē. Vai ne divi zvirbuļi tiek pārdoti par asāriju? Un neviens no tiem nekritīs uz zemes bez jūsu Tēva gribas. Bet arī visi jūsu galvas mati ir saskaitīti. Tātad nebaidieties, jūs esat vērti vairāk nekā daudzi zvirbuļi.

Katrs, kas atzīs mani cilvēku priekšā, to arī es atzišu sava Tēva priekšā, kas ir debesīs, Bet kas mani noliegs cilvēku priekšā, to es

noliegšu sava Tēva priekšā, kas ir debesīs.

Nedomājiet, ka es atnācu nest mieru virs zemes; es neatnācu nest mieru, bet zobenu. Jo viņi nāca dalīt cilvēku pret viņa tēvu un meitu pret viņas māti un līgavu pret viņas vīramāti. Un cilvēka ienaidnieki ir viņa mājinieki.

Tas, kurš mīl tēvu vai māti vairāk nekā mani, nav manis cienīgs, un tas, kurš mīl dēlu vai meitu vairāk nekā mani, nav manis cienīgs. Un kas neņem savu krustu un neseko man, nav manis cienīgs. Tas, kurš ir atradis savu dvēseli, to zaudēs, un tas, kurš ir zaudējis savu dvēseli manis dēļ, to atradīs.

Tas, kas pieņem jūs, pieņem mani, un tas, kas pieņem mani, pieņem to, kurš mani sūtīja. Tas, kurš uzņem pravieti pravieša vārdā, saņems pravieša algu, un tas, kurš uzņem taisno taisnā vārdā, saņems taisnā algu. Un kas ja dod dzert vienam no šiem mazajiem kausu auksta ūdens tikai mācekļa vārdā, patiesi es saku jums, viņš nekādā ziņā nezaudēs savu algu.

11

Un notika, kad Jēzus pabeidza instruēt savus divpadsmit mācekļus, viņš aizgāja no turienes, lai mācītu un sludinātu viņu pilsētās.

Bet Jānis, dzirdējis cietumā par Kristus darbiem, sūtīja divus no saviem mācekļiem Viņš sacīja viņam: Vai tu esi tas, kurš nāk, vai mums jāgaida cits? Un Jēzus atbildēja un teica viņiem: Aizejiet un ziņojiet Jānim, ko jūs dzirdat un redzat, Aklie atgūst redzi un klibie staigā, spītālīgie tiek šķīstīti un kurlie dzird, mirušie tiek

uzmodināti un nabagajiem tiek sludināta labā vēsts, Un svētīgs ir tas, kas neapvainojas manī.

Bet, šiem ejot, Jēzus sāka runāt pūļiem par Jāni: Ko jūs izgājāt tuksnesī redzēt? Niedri, ko šūpo vējš? Bet ko jūs izgājāt redzēt? Cilvēku, kas ģērbts mīkstās drēbēs? Lūk, tie, kas valkā mīkstās drēbes, ir karaļu namos. Bet ko jūs izgājāt redzēt? Pravieti? Jā, es jums saku, un vairāk nekā pravieti. Šis jo ir tas, par kuru ir rakstīts: Redzi, es sūtu savu eņģeli tavā priekšā, kurš sagatavos tavu ceļu tavā priekšā.

Patiesi es saku jums: starp tiem, kas dzimuši no sievietēm, nav cēlies neviens lielāks par Jāni Kristītāju, bet mazākais Debesu valstībā ir lielāks par viņu. Bet kopš Jāņa Kristītāja dienām līdz pat šim brīdim Debesu valstība tiek ņemta ar varu, un vardarbīgi to sagrābj. Jo visi pravieši un likums pravietoja līdz Jānim. Un, ja jūs gribat to pieņemt, viņš ir Elija, kuram bija jānāk. Tam, kam ir ausis dzirdēt, lai dzird.

Bet kam lai es pielīdzinu šo paaudzi? Tā ir līdzīga bērniem, kas sēž tirgus laukumos un, saukdami saviem biedriem, saka, Mēs spēlējam jums flautu, un jūs nedejojāt, mēs dziedājām jums sēru dziesmu, un jūs nesērojāt. Jo Jānis nāca, nedz ēdot, nedz dzerot, un viņi saka: Viņam ir dēmons. Atnāca cilvēka dēls, ēdot un dzerot, un viņi saka: Redzi, cilvēks rijējs un vīna dzērājs, muitnieku draugs un grēcinieku draugs. Un gudrība tika taisnota no saviem bērniem.

Tad viņš sāka pārmetēt tām pilsētām, kurās notika viņa vislielākie brīnumi, ka tās neatgriezās no grēkiem. Bēdas tev, Horazīna! Bēdas tev, Betsaida! Jo, ja Tīrā un Sidonā būtu notikuši tie brīnumi, kas notika jūsos, tās sen jau būtu atgriezušās no

grēkiem, sēdēdamas maisā un pelnos. Bet es jums saku: Tīrai un Sidonai būs vieglāk panesami tiesas dienā nekā jums. Un tu, Kapernauma, kas līdz debesīm paaugstināta, līdz ellei tiksi nogrūsta, jo ja Sodomā būtu notikuši tie brīnumi, kas notika tevī, tā būtu palikusi līdz šai dienai. Bet es jums saku, ka Sodomas zemei būs panesamāk tiesas dienā nekā tev.

Tanī laikā Jēzus atbildēja un teica: Es Tevi slavēju, Tēvs, Kungs debesīm un zemei, ka Tu esi paslēpis šīs lietas no gudriem un saprātīgiem, un Tu esi tās atklājis bērniņiem. Jā, Tēvs, jo tā bija labpatika tavā priekšā. Viss man tika nodots no mana tēva, un neviens nepazīst dēlu, ja vien ne tēvs, ne arī tēvu kāds pazīst, ja vien ne dēls un tas, kam dēls vēlas atklāt. Nāciet pie manis visi, kas strādājat un esat noslogoti, un es jums došu atpūtu. Paceliet manu jūgu uz sevi un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un pazemīgs sirdī, un jūs atradīsiet atpūtu savām dvēselēm. Jo mans jūgs ir labs un mana nasta ir viegla.

12

Tanī laikā Jēzus sabatā gāja caur labības laukiem, bet viņa mācekļi bija izsalkuši un sāka plūkt vārpas un ēst. Bet farizeji, to redzējuši, teica viņam: Redzi, tavi mācekļi dara to, ko nav atļauts darīt sabatā. Bet viņš sacīja viņiem: Vai jūs neesat lasījuši, ko darīja Dāvids, kad viņš un tie, kas bija ar viņu, bija izsalkuši? Kā viņš iegāja Dieva namā un ēda uzlikšanas maizes, kuras nebija atļauts ēst ne viņam, ne tiem, kas bija ar viņu, bet tikai priesteriem vien? Vai ne esat lasījuši likumā, ka sabatos priesteri templī sabatu apgāna un ir nevainīgi? Es jums saku, ka šeit ir kaut kas lielāks par templi. Bet ja jūs būtu zinājuši, kas ir es gribu žēlastību, nevis upuri, jūs nebūtu nosodījuši nevainīgos. Jo Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.

Un, no turienes aizgājis, viņš ienāca viņu draudzē. Un redzi, tur bija cilvēks ar sakaltušu roku, un viņi jautāja viņam, sacīdami: Vai ir atļauts sabatos dziedināt? – lai viņu apsūdzētu. Bet viņš teica viņiem: Kas no jums būs tāds cilvēks, kam ir viena aita, un, ja šī sabatā iekrīt bedrē, vai viņš to nesagrābs un neizceļ? Cik daudz tad cilvēks atšķiras no aitas? Tātad sabatos ir atļauts darīt labu. Tad viņš saka tam cilvēkam: Izstiep savu roku, un viņš to izstiepa, un tā tika atjaunota vesela kā tā otra. Bet farizeji, izģājuši ārā, turēja padomu pret viņu, lai viņu iznīcinātu. Bet Jēzus, to zinādams, aizgāja no turienes, un viņam sekoja daudzi ļaudis, un viņš dziedināja viņus visus. Un viņš uzrāja viņiem, lai tie nedarītu viņu zināmu. lai papildītos tas, ko sacījis praviētis Jesaja, teikdams Lūk, mans kalps, kuru es esmu izvēlējis, mans mīlotaits, kurā manai dvēselei labs priekšstats, es likšu savu garu uz viņu, un viņš pasludinās spriedumu tautām. Viņš nestrīdēsies un nekliedzīs, un neviens nedzirdēs viņa balsi ielās. Salauztā niedri viņš nesalauzt un kūpošos linus nedzēsīs, līdz viņš iznesīs tiesu līdz uzvarai. Un viņa vārdā tautas cerēs.

Tad viņam tika atnests no dēmona apsēsts akls un mēms cilvēks, un viņš izdziedināja viņu, tā ka aklaits un mēmais varēja runāt un redzēt. Un visi ļaudis bija apjukuši un sacīja: Vai tad šis nav Kristus, Dāvida dēls? Bet farizeji, to dzirdējuši, teica: Šis neizdzen dēmonus, kā vien caur Beelzebulu, dēmonu valdnieku. Bet Jēzus, zinādams viņu domas, teica viņiem: Ikviens valstība, kas sadalīta pret sevi, tiek izpostīta, un ikviena pilsēta vai māja, kas sadalīta pret sevi, nenostāvēs. Un ja sātans sātanu izdzina, tad viņš ir sadalīts pret sevi pašu - kā tad stāvēs viņa karaliste? Un ja es ar Beelzebula palīdzību izdzenu dēmonus, tad ar kā palīdzību jūsu dēli tos izdzīs? Tāpēc viņi paši būs jūsu tiesneši. Bet ja es Dieva Garā izdzenu dēmonus, tad Dieva valstība ir ieradusies pie jums. Vai kā kāds spēj ienākt stiprā vīra mājā un sagrābt viņa

traukus, ja vispirms nenasien stipro? Un tad viņš izlaupīs viņa māju. Tas, kurš nav ar mani, ir pret mani, un tas, kurš nesavāc ar mani, izkliedē.

Tāpēc es jums saku: visi grēki un zaimošana tiks piedoti cilvēkiem, bet zaimošana pret Garu netiks piedota cilvēkiem. Un ikviens, kas saka vārdu pret Cilvēka Dēlu, tam tiks piedots, bet ikviens, kas saka pret Svēto Garu, tam netiks piedots ne šajā laikmetā, ne nākamajā.

Vai dariet koku labu un tā augļus labus, vai dariet koku sapuvušu un tā augļus sapuvušus, jo pēc augļa koks tiek pazīts. Odžu pēcnācēji, kā jūs spējat runāt labu, būdami ļauni? Jo no sirds pārpilnības mute runā. Labais cilvēks no sava labā krājuma izņem labu, un ļaunais cilvēks no sava ļaunā krājuma izņem ļaunu. Es saku jums, ka par katru tukšu vārdu, ko cilvēki runās, viņi dos norēķinu tiesas dienā. Jo pēc taviem vārdiem tu tiksī taisnots un pēc taviem vārdiem tu tiksī nosodīts.

Tad daži no rakstu mācītājiem un farizejiem atbildēja, sacīdami: Skolotāj, mēs gribam redzēt no tevis zīmi. Bet viņš, atbildot, teica viņiem: Ļauna un laulību pārkāpēja paaudze meklē zīmi, un zīme netiks tai dota, izņemot pravieša Jonas zīmi. Tāpat kā pravietis Jona bija lielās zivīs vēderā trīs dienas un trīs nakts, tā arī Cilvēka Dēls būs zemes sirdī trīs dienas un trīs nakts. Ninivieši vīri celsies tiesā kopā ar šo paaudzi un notiesās to, jo viņi nožēloja grēkus pēc Jonasa sludināšanas, un redzi, vairāk nekā Jona ir šeit. Dienvidu karaliene celsies tiesā kopā ar šo paaudzi un notiesās to, jo viņa nāca no zemes galiem, lai dzirdētu Sālamana gudrību, un redzi, šeit ir vairāk nekā Sālamans.

Kad nešķīstais gars iziet no cilvēka, tas iet cauri bezūdens vietām, meklējot mieru, un neatrod. Tad saka: Atgriezīšos savā mājā, no kurienes izgāju, un, atnācis, atrod to tukšu, izslaucītu un sakārtotu. Tad tas iet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ir ļaunāki par viņu pašu, un tie, iegājuši, dzīvo tur, un tā cilvēka pēdējais stāvoklis kļūst sliktāks par pirmo. Tā būs arī šai ļaunajai paaudzei.

Kamēr viņš vēl runāja ar pūliem, redzi, viņa māte un viņa brāļi stāvēja ārpusē, meklēdami ar viņu runāt. Bet kāds viņam sacīja: Redzi, tava māte un tavi brāļi stāv ārā un meklē tevi redzēt. Bet viņš, atbildēdams, teica tam, kas viņam sacīja: Kas ir mana māte un kādi ir mani brāļi? Un, izstiepis savu roku pār saviem mācekļiem, viņš teica: Lūk, mana māte un mani brāļi, Jo kas dara mana Tēva gribu, kas ir debesīs, viņš ir mans brālis un māsa un māte.

13

Bet tanī dienā Jēzus, izgājis no mājas, sēdēja pie jūras, Un daudzi ļaudis sapulcējās pie viņa, tā ka viņš iekāpa laivā un apsēdās, bet visa pūļa masa stāvēja uz krasta. Un viņš runāja viņiem daudz līdzībās, sacīdams: Lūk, izgāja sējējs sēt. Un, viņam sējot, daži patiešām krita pie ceļa, un putni, atnākuši, tos aprija. Bet citi krita uz akmenainajām vietām, kur nebija daudz zemes, un tūlīt uzdīga, jo nebija zemes dziļuma, Bet, kad saule bija uzlēkusi, tas tika apdedzināts, un tāpēc, ka tam nebija saknes, tas nokalta. Citi bet nokrita uz ērkšķiem, un ērkšķi uzauga un tos nosmacēja, Bet citi krita uz labo zemi un deva augļus – vieni simtkārtīgus, citi sešdesmitkārtīgus, citi trīsdesmitkārtīgus. Tam, kam ir ausis dzirdēt, lai dzird.

Un mācekļi piegāja un teica viņam: Kāpēc tu runā ar viņiem parabolās? Bet, atbildot, viņš teica viņiem, ka jums ir dots zināt debesu valstības noslēpumus, bet viņiem nav dots. Jo kas ir, tam tiks dots un viņam būs pārpilnība, bet kas nav, tam tiks atņemts arī tas, kas viņam ir. Tāpēc es viņiem runāju līdzībās, lai redzēdami viņi neredz un dzirdēdami viņi nedzird, nedz arī saprot, Lai viņi neatgrieztos, un tad viņiem piepildīsies Jesajas praviotojums, kas saka: dzirdot jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet, un redzot jūs redzēsiet, bet neredzēsiet, Jo ir kļuvusi resna šīs tautas sirds, un ar ausīm smagi viņi dzirdēja, un savas acis viņi aizvēra, lai nekad viņi neredz ar acīm un ar ausīm nedzird, un ar sirdi nesaprot, un neatgriežas, un es viņus dziedināšu.

Bet jūsu acis ir svētīgas, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird. Patiesi es jums saku, ka daudzi pravieši un taisnie ilgojās redzēt to, ko jūs redzat, bet neredzēja, un dzirdēt to, ko jūs dzirdat, bet nedzirdēja.

Tad jūs uzklausiet sējēja līdzību. Ikviens, kas dzird valstības vārdu un nesaprot, nāk ļaunais un paņem to, kas sēts viņa sirdī, šis ir tas, kas sēts pie ceļa. Bet tas, kas sēts uz akmeņainām vietām, ir tas, kurš dzird vārdu un tūlīt ar prieku to pieņem. Bet viņam nav saknes sevī, bet viņš ir īslaicīgs, un kad notiek bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, viņš tūlīt tiek likts klūpt. Bet tas, kas sēts ērkšķos, ir tas, kurš dzird vārdu, un šī laikmeta bažas un bagātības maldināšana noslāpē vārdu, un viņš kļūst neauglīgs. Bet tas, kas sēts labajā zemē, ir tas, kas dzird vārdu un saprot, kas patiešām nes augļus un dod – viens simtu, otrs sešdesmit, trešais trīsdesmit.

Citu līdzību viņš tiem nolika priekšā, sacīdams: Debesu valstība tika pielīdzināta cilvēkam, kas sēja labu sēklu savā laukā, Bet kamēr cilvēki gulēja, nāca viņa ienaidnieks un sēja nezāles

labības vidū un aizgāja. Bet kad zāle uzdīga un nesa augļus, tad parādījās arī nezāles. Bet pieejot, mājas saimnieka vergi teica viņam: Kungs, vai tu nesēji labu sēklu savā laukā? No kurienes tad tur ir nezāles? Bet viņš sacīja viņiem: Ienaidnieks cilvēks šo darīja. Bet vergi sacīja viņam: Vai tu gribi, lai mēs, aizgājuši, tos savāktu? Bet viņš sacīja: Nē, lai, vācot nezāles, jūs neizrauļat kopā ar tām arī labību. Ļaujiet abiem augt kopā līdz pļaujai, un pļaujas laikā es teikšu pļāvējiem: savāciet vispirms nezāles un sasieniet tās saišķos, lai tās sadedzinātu, bet graudu savāciet manā noliktavā.

Citu līdzību viņš tiem izstāstīja, sacīdams: Līdzīga ir debesu valstība sinepes graudam, kuru cilvēks, paņēmis, iesēja savā laukā, Tas patiešām ir mazākais no visām sēklām, bet kad tas uzaug, tas ir lielāks par visiem dārzeņiem un kļūst par koku, tā ka debess putni nāk un ligzdo tā zaros.

Citu līdzību viņš tiem runāja: Debesu valstība ir līdzīga raudzējumam, ko sieviete, ņēmusi, paslēpa trīs mēros miltu, līdz viss tika ieraudzēts.

Visu šo Jēzus runāja pūļiem līdzībās, un bez līdzības viņš tiem neko nerunāja. Lai piepildītos tas, kas tika teikts caur pravieti, kurš sacīja: Es atvēršu savā mutē līdzībās, es izteikšu paslēptas lietas no pasaules pamata.

Tad, atstājis pūļus, viņš nāca savā mājā. Un viņa mācekļi pienāca pie viņa, sacīdami: Izskaidro mums līdzību par nezālēm laukā. Bet, atbildot, viņš teica viņiem: Sējējs, kas sēj labo sēklu, ir cilvēka dēls. Bet lauks ir pasaule, labā sēkla ir valstības dēli, bet nezāles ir ļaunā dēli. Bet ienaidnieks, kas sējis tos, ir velns, bet pļauja ir laikmeta beigas, bet pļāvēji ir eņģeļi. Tāpat kā tiek savāktas nezāles un ar uguni tiek sadedzinātas, tā būs šī laikmeta

beigās. Cilvēka Dēls sūtīs savus eņģeļus, un viņi savāks no viņa valstības visus apgrēcības iemeslus un tos, kas dara likumpārkāpšanu, Un viņus iemetīs uguns krāsnī, tur būs raudāšana un zobu griešana. Tad taisnīgie spīdēs kā saule viņu Tēva valstībā. Kam ir ausis dzirdēt, lai dzird.

Atkal līdzīga ir debesu valstība dārgumam, kas paslēpts laukā, kuru atradis cilvēks paslēpa, un no sava prieka viņš iet un pārdod visu, cik daudz viņam ir, un pērk to lauku.

Atkal debesu valstība ir līdzīga tirgotājam, kas meklē labas pērles, Kurš, atradis vienu dārgu pērli, aizgājis pārdeva visu, cik viņam bija, un nopirka to.

Atkal līdzīga ir debesu valstība tīklam, kas iemests jūrā un kas savācis no visa veida, Kad tā tika piepildīta, viņi, to uzveduši uz krastu un apsēdušies, savāca tos labus traukos, bet tos sapuvušos izmeta ārā. Tā tas būs laikmeta beigās. Eņģeļi izies un atšķirs ļaunos no taisnīgo vidus. Un viņus iemetīs uguns krāsnī, tur būs raudāšana un zobu griešana. Jēzus viņiem saka: Vai jūs sapratāt visu šo? Viņi atbild: Jā, Kungs. Bet viņš sacīja tiem: Tāpēc katrs rakstu mācītājs, kas apmācīts Debesu valstībai, ir līdzīgs mājsaimniekam, kurš izmet no sava dārgumu krātuves jauno un veco.

Un notika, kad Jēzus pabeidza šīs parabolas, viņš aizgāja no turienes. Un, nonācis savā tēvzemē, viņš mācīja viņus viņu draudzē, tā ka viņi bija pārsteigti un sacīja: No kurienes šim šī gudrība un šie spēki? Vai šis nav amatnieka dēls? Vai viņa māti nesauc Marija un viņa brāļus – Jēkabs un Jāzeps un Šīmanis un Jūda? Un vai viņa māsa nav visas pie mums? No kurienes tad viņam tas viss? Un viņi apvainojās viņā. Bet Jēzus viņiem teica:

Nav pravietis bez goda, ja vien ne savā tēvzemē un savā mājā. Un viņš tur nedarīja daudzus brīnumus viņu neticības dēļ.

14

Tajā laikā Hērods tetrarchs dzirdēja par Jēzu. Un viņš sacīja saviem kalpiem: Šis ir Jānis Kristītājs, viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem, un tāpēc spēki darbojas viņā. Jo Herods, sagrābis Jāni, saistīja viņu un ielika cietumā Herodiādas, Filipa, sava brāļa, sievas dēļ. Jo Jānis viņam teica: Tev nav atļauts viņu turēt. Un, gribēdams viņu nogalināt, viņš baidījās no pūļa, jo tie viņu uzskatīja par pravieti. Bet, kad tika svinēta Hēroda dzimšanas diena, Hērodiādas meita dejoja viņu vidū un patika Hērodam. Tāpēc ar zvērestu viņš apsolīja viņai dot to, ko viņa lūgtu. Bet viņa, būdama pamudināta no savas mātes, saka: Dod man šeit uz blōdas Jāņa Kristītāja galvu. Un karalis bija noskumis, bet zvērestu un viesu dēļ viņš pavēlēja dot, Un, nosūtījis (kādu), viņš nocirta Jānim galvu cietumā. Un viņa galva tika atnesta uz paplātes un tika dota meitenei, un viņa to atnesa savai mātei. Un viņa mācekļi pienākuši paņēma ķermenī un to apglabāja, un nākuši ziņoja Jēzum.

Bet Jēzus, to dzirdējis, aizgāja no turienes laivā uz tuksnešainu vietu, lai būtu viens pats, un pūļi, to dzirdējuši, sekoja viņam kājām no pilsētām. Un, izgājis ārā, Jēzus redzēja lielu pūli, un viņam palika žēl viņu, un viņš dziedināja viņu slimos. Bet, kad iestājās vakars, viņa mācekļi pienāca pie viņa un sacīja: Šī vieta ir tuksnešaina, un stunda jau ir pagājusi; atlaid pūļus, lai viņi, aizgājuši uz ciematiem, nopirktu sev ēdienus. Bet Jēzus viņiem sacīja: Viņiem nav vajadzības aiziet, dodiet jūs viņiem ēst. Bet viņi saka viņam: Mums šeit nav nekā, izņemot piecas maizes un divas zivis. Bet viņš teica: Nesiet man tos šeit. Un, pavēlējis pūļiem

atgulties uz zālēm, ņēmis piecas maizes un divas zivis, uzlūkojis debesis, svētīja un, tās laužot, deva mācekļiem maizes, bet mācekļi pūļiem. Un visi ēda un tika paēdināti, un viņi savāca atlikušos gabalus - divpadsmit pilnus grozus. Bet ēdošo vīriešu bija apmēram pieci tūkstoši, neskaitot sievietes un bērnus.

Un tūlīt Jēzus piespiedis savus mācekļus iekāpt laivā un doties uz priekšu viņam pāri uz otru pusi, kamēr viņš atlaida pūļus. Un, atlaidis pūļus, viņš uzkāpa kalnā viens pats Dievam lūgties. Kad iestājās vakars, viņš bija tur viens. Bet kuģis jau bija jūras vidū, mocīts no viļņiem, jo vējš bija pretējs. Bet ceturtajā nakts sardzes laikā Jēzus aizgāja pie viņiem, staigādams pa jūru. Un, redzējuši viņu uz jūru staigājošu, tie mācekļi tika satriekti, sakot, ka tā ir parādība, un no bailēm viņi sauca. Bet Jēzus tūlīt uzrunāja viņus, sacīdams: Esiet droši, Es esmu, nebīstieties. Atbildot, Pēteris viņam teica: Kungs, ja tas esi tu, pavēli man nākt pie tevis pa ūdeņiem. Bet viņš sacīja: Nāc! Un Pēteris, nokāpis no laivas, staigāja pa ūdeni, lai nāktu pie Jēzus. Bet redzot stipro vēju, viņš nobijās, un sācis grimt, viņš sauca: Kungs, glāb mani! Bet Jēzus nekavējoties izstiepis roku satvēra viņu un saka viņam: O tu mazticīgais, kāpēc tu šaubījies? Un, viņiem iekāpjot kuģī, vējš norima. Bet tie, kas bija laivā, pienākuši pielūdza viņu, sacīdami: Patiesi, tu esi Dieva Dēls.

Un, pārcēlušī pāri, viņi nonāca Genezaretas zemē. Un pazinuši viņu, tās vietas vīri izsūtīja ziņu pa visu to apkārtni apgabalu un atnesa viņam visus slimos, Un viņi lūdza viņu, lai pat tikai pieskārtos viņa drēbes bārkstīm, un visi, kas pieskārs, tika izglābti.

Tad pie Jēzus pienāca rakstu mācītāji un farizeji no Jeruzalemes, sacīdami, Kāpēc tavi mācekļi pārkāpj vecajo tradīciju? Jo viņi nemazgā savas rokas, kad ēd maizi. Bet viņš, atbildēdams, teica viņiem: Kāpēc arī jūs pārkāpjat Dieva pavēli jūsu tradīcijas dēļ? Jo Dievs pavēlēja, sacīdams: Godā tēvu un māti, un: Kas zaimo tēvu vai māti, lai mirst nāvē. Bet jūs sakāt: Kas saka tēvam vai mātei: Dāvana ir tas, ar ko tu varētu gūt labumu no manis, un viņš negodā savu tēvu vai savu māti, Un jūs esat padarījuši spēkā neesošu Dieva pavēli jūsu tradīcijas dēļ. Liekulīgi! Labi pravietoja par jums Jesaja, sacīdams, Šie ļaudis man tuvojas ar savu muti un ar savām lūpām mani godā, bet viņu sirds ir tālu no manis. Bet veltīgi viņi mani pielūdz, mācīdami mācības, kuras ir cilvēku baušļi.

Un, piesaucis pūli, viņš teica viņiem: Klausieties un saprotiet! Ne tas, kas ieiet mutē, apgāna cilvēku, bet tas, kas iziet no mutes, tas apgāna cilvēku. Tad viņa mācekļi pienākuši teica viņam: Vai zini, ka farizeji tika aizvainoti, dzirdējuši šo vārdu? Bet viņš atbildēja un teica: Visi stādījumi, kurus nav iestādījis mans debesu Tēvs, tiks izravēti. Atstājiēt viņus, viņi ir akli aklo vadoņi, bet ja akls vada aklu, abi kritīs bedrē. Bet Pēteris, atbildēdams, teica viņam: Izskaidro mums šo līdzību. Bet Jēzus sacīja: Vai arī jūs vēl joprojām esat bez sapratnes? Vai jūs vēl nesaprotat, ka viss, kas ienāk mutē, iet vēderā un tiek izmests tualetē? Bet tas, kas iziet no mutes, nāk no sirds, un tas apgāna cilvēku. Jo no sirds nāk ļaunas domas, slepkavības, laulības pārkāpšanas, netiklības, zādzības, viltus liecības, zaimošanas. Šīs lietas ir tas, kas apgāna cilvēku, bet ēšana ar nemazgātām rokām neapgāna cilvēku.

Un, izgājis no turienes, Jēzus aizgāja uz Tīras un Sīdonas apvidiem. Un redzi, sieviete kānaāniete no tām robežām, izgājusi, iekļiedzās viņam, sacīdama: Apžēlojies par mani, Kungs, Dāvida

dēls! Mana meita ir ļoti apsēsta ar dēmonu. Bet viņš neatbildēja viņai ne vārda. Un viņa mācekļi piegāja un lūdza viņu, sacīdami: Atlaidi viņu, jo viņa sauc mums pakaļ. Bet viņš, atbildēdams, teica: Es esmu sūtīts vienīgi pie pazudušajām avīm no Israēla nama. Bet viņa, atnākusi, nometās viņa priekšā, sakot: Kungs, palīdzi man. Bet viņš, atbildēdams, teica: Nav labi ņemt bērnu maizi un mest to mazajiem suņiem. Bet viņa sacīja: Jā, Kungs, jo arī suņi ēd druskas, kas krīt no viņu saimnieku galda. Tad Jēzus, atbildēdams, viņai teica: Ak, sieviete, liela ir tava ticība! Lai tev notiek, kā tu gribi. Un viņas meita tika dziedināta no tās stundas.

Un, no turienes aizgājis, Jēzus nāca pie Galilejas jūras, un, uzkāpis kalnā, sēdēja tur. Un pie viņa pienāca daudzi ļaudis, kas ar sevi bija atnesuši tizlus, aklus, kurlus, kroplus un daudzus citus, un viņi nolika tos pie Jēzus kājām, un viņš tos izdziedināja. Tā ka pūli brīnījās, redzot kurlus dzirdam, mēmus runājam, sakroplotus veselus, tizlus staigājam un aklus redzam, un viņi godināja Izraēla Dievu.

Bet Jēzus, sasaucis savus mācekļus, sacīja: Man ir līdzcietība pret pūli, jo jau trīs dienas viņi ir pie manis un viņiem nav, ko ēst, un es nevēlos viņus atlaist izsalkušus, lai viņi ceļā nenogurtu. Un viņa mācekļi saka viņam: No kurienes mums tuksnesī tik daudz maizes, lai paēdinātu tik lielu pūli? Un Jēzus viņiem saka: Cik maizes jums ir? Bet viņi sacīja: Septiņas un nedaudz mazu zivju. Un viņš pavēlēja pūliem atgulties uz zemes. Un, ņēmis septiņas maizes un zivis, pateicies, viņš lauza un deva saviem mācekļiem, bet mācekļi – pūliem. Un visi ēda un tika paēdināti, un viņi savāca atlikušos gabalus – septiņus pilnus grozus. Bet ēdošo bija četri tūkstoši vīriešu, neskaitot sievas un bērnus. Un, atlaidis pūlus, viņš iekāpa laivā un nonāca Magdalas apgabalā.

Un farizeji un saduķeji, pieejuši un pārbaudīdami viņu, lūdza parādīt viņiem zīmi no debesīm. Bet viņš, atbildēdams, teica viņiem: Kad iestājas vakars, jūs sakāt: Būs skaidrs laiks, jo debesis ir sarkanas. Un no rīta: Šodien būs vētra, jo debesis ir sarkanas un drūmas. Liekulji! Jūs gan protat paredzēt laikapstākļus pēc debesu izskata, bet laiku zīmes nespējat atpazīt? Ļauna un laulības pārkāpēja paaudze meklē zīmi, un zīme tai netiks dota, ja vien ne Jona pravieša zīme. Un, atstājis viņus, viņš aizgāja.

Un viņa mācekļi, nonākuši viņpus, bija aizmirsuši paņemt maizes. Bet Jēzus viņiem teica: Redziet un pievērsiet uzmanību farizeju un saduceju raugam. Bet viņi sprieda savā starpā, sacīdami, ka maizi neesam ņēmuši. Bet Jēzus, to zinādams, viņiem teica: Ko jūs sevī apsverat, mazticīgie, ka maizi nepaņēmāt? Vai jūs vēl nesaprotat un neatceratieties tos piecus maizes no pieciem tūkstošiem un cik grozus jūs paņēmāt? Vai arī septiņas maizes četriem tūkstošiem un cik grozus jūs paņēmāt? Kā jūs nesaprotat, ka es jums neteicu par maizi, bet gan liku pievērst uzmanību farizeju un saduceju raugam? Tad viņi saprata, ka viņš nesacīja pievērst uzmanību maizes raugam, bet farizeju un saduceju mācībai.

Bet Jēzus, nonācis Cēzarejas Filipas apgabalos, jautāja saviem mācekļiem, sacīdams: Par ko cilvēki saka, ka esmu Es, Cilvēka Dēls? Bet viņi sacīja: Citi Jāni Kristītāju, bet citi Eliju, vēl citi Jeremiju vai kādu no praviešiem. Viņš saka viņiem: Bet jūs – par ko jūs sakāt, ka es esmu? Bet Sīmons Pēteris atbildēja un teica: Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls. Un atbildēdams, Jēzus teica viņam: Svētīgs tu esi, Sīmon Barjona, jo miesa un asinis nav atklājušas tev, bet mans Tēvs, kas ir debesis. Un es tev saku, ka tu esi Pēteris,

un uz šīs klints es celšu savu sapulci, un elles vārti to nepārspēs. Un es došu tev debesu valstības atslēgas, un ko tu saistīsi virs zemes, tas būs saistīts debesīs, un ko tu atraisīsi virs zemes, tas būs atraisīts debesīs. Tad viņš pavēlēja saviem mācekļiem, lai nevienam nesaka, ka viņš ir Jēzus Kristus.

No tā laika Jēzus sāka rādīt saviem mācekļiem, ka viņam ir jādodas uz Jeruzalemi un jācieš daudz no vecākajiem, augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un jātiek nogalinātam, un trešajā dienā jātiek uzmodinātam. Un, ņemdams viņu malā, Pēteris sāka viņu rāt, sacīdams: Lai Dievs pasargā Tevi, Kungs! Tas Tev nenotiks! Bet viņš, pagriezies, sacīja Pēterim: Ej projām no manis, sātan! Tu esi mans piedauzības akmens, jo tu nedomā par Dieva lietām, bet par cilvēku lietām.

Tad Jēzus sacīja saviem mācekļiem: Ja kāds vēlas nākt man līdzi, lai viņš noliedz pats sevi, uzņem savu krustu un seko man. Kas jo vēlētos savu dvēseli glābt, tas to zaudēs, bet kas zaudētu savu dvēseli manis dēļ, tas to atradīs. Ko tas palīdz cilvēkam, ja viņš iegūst visu pasauli, bet zaudē savu dvēseli? Vai ko cilvēks dos apmaiņā pret savu dvēseli? Jo Cilvēka Dēls nāks sava Tēva godībā ar saviem eņģeļiem, un tad viņš atmaksās katram pēc viņa darbiem. Patiesi es saku jums: ir daži no šeit stāvošajiem, kas nemiris, līdz kamēr neredzēs Cilvēka Dēlu nākam Viņa valstībā.

17

Un pēc sešām dienām Jēzus ņem līdzi Pēteri un Jēkobu, un Jāni, viņa brāli, un uzved viņus uz augstu kalnu atsevišķi. Un viņš tika pārveidots viņu priekšā, un viņa seja spīdēja kā saule, bet viņa drēbes kļuva baltas kā gaisma. Un redzi, viņiem parādījās Mozus un Elija, kas ar viņu sarunājās. Atbildot, Pēteris teica Jēzum:

Kungs, labs ir mums šeit būt. Ja tu gribi, darīsim šeit trīs teltis – tev vienu, Mozum vienu un Ēlijam vienu. Kamēr viņš vēl runāja, redzi, spožs mākonis apsēnoja viņus, un redzi, balss no mākoņa sacīja: Šis ir mans mīlais Dēls, kurā es esmu labprāt pieņēmis; viņu klausiet. Un mācekļi, to dzirdējuši, krita uz sava vaiga un ļoti nobijās. Un Jēzus piegāja, pieskārās viņiem un sacīja: Celieties un nebaidieties. Bet, pacēlušī savas acis, viņi neredzēja nevienu, izņemot vienīgi Jēzu. Un viņiem ejot lejā no kalna, Jēzus viņiem pavēlēja, sacīdams: Nevienam nesakiet šo redzējumu, līdz Cilvēka Dēls no mirušajiem nebūs cēlies. Un viņa mācekļi jautāja viņam, sacīdami: Kāpēc tad rakstu mācītāji saka, ka Elijam vispirms ir jānāk? Bet Jēzus, atbildēdams, teica viņiem: Elija patiešām nāk pirmais un atjaunos visu, Es jums saku, ka Elija jau nāca, un viņi viņu nepazīna, bet viņi darīja viņam, cik daudz viņi gribēja; tā arī Cilvēka Dēls cietīs no viņiem. Tad mācekļi saprata, ka Viņš tiem runāja par Jāni Kristītāju.

Un, kad viņi bija nākuši pie pūļa, pie viņa pienāca cilvēks, ceļos krītot un sakot, Kungs, apžēlojies par manu dēlu, jo viņš ir mēnesssērdzīgs un ļoti cieš, bieži viņš krīt ugunī un bieži ūdenī. Un es atvēdu viņu pie taviem mācekļiem, un viņi nespēja viņu izdziedināt. Atbildot, Jēzus teica: Ak, neuzticīgā un samaitātā paaudze! Cik ilgi es būšu ar jums? Cik ilgi es jūs pacietīšu? Atnesiet man viņu šurp. Un Jēzus viņam norāja, un dēmons izgāja no viņa, un zēns tika dziedināts no tās stundas. Tad mācekļi, pienākuši pie Jēzus atsevišķi, teica: Kāpēc mēs nevarējām to izdzīt? Bet Jēzus viņiem sacīja: Jūsu neticības dēļ. Patiesi es jums saku: ja jums būs ticība kā sinepes grauds, jūs sacīsiet šim kalnam: pārvieto no šejienes uz turieni, un tas pārvietosies, un nekas jums nebūs neiespējams. Bet šī suga neiziet citādi kā vien lūgšanā un gavēšanā.

Bet, kad viņi pārvietojās pa Galileju, Jēzus viņiem teica: Cilvēka Dēls tiks nodots cilvēku rokās. Un viņi nogalinās viņu, un trešajā dienā viņš celsies augšā. Un viņi ļoti noskuma.

Bet viņiem ienākot Kapernaumā, pienāca tie, kas ievāc divdrahmas, pie Pētera un teica: Vai jūsu skolotājs nemaksā divdrahmas? Viņš saka: Jā. Un, kad viņš iegāja mājā, Jēzus viņu apsteigja, sacīdams: Kas tev šķiet, Sīmon? Zemes ķēniņi no kā ņem nodevas vai nodokļus – no saviem dēliem vai no svešiniekiem? Pēteris viņam saka: No svešajiem. Jēzus viņam sacīja: Tātad dēli ir brīvi. Bet lai mēs viņus neaizvainotu, ej uz jūru, iemet āķi un pacel pirmo zivi, kas uzkāpusi, un, atvēris tās muti, tu atrasi stateru; to paņemot, dod viņiem par mani un tevi.

18

Tanī stundā mācekļi pienāca pie Jēzus, sacīdami: Kas tad ir lielāks debesu valstībā? Un Jēzus, izsaucis bērnu, novietoja to viņu vidū un sacīja, Patiesi es saku jums: ja jūs neatgriezīsieties un neklūsiet kā bērni, jūs nekad neieiesiet debesu valstībā. Kas tātad pazemosies kā šis bērns, tas ir lielākais debesu karalistē. Un kas uzņem tādu bērnu manā vārdā, tas uzņem mani. Bet kas liek klūp vienam no šiem mazajiem, kas tic man, tam būtu labāk, ja dzirnakmens no ēzeļa tiktu pakārts ap viņa kaklu un viņš tiktu noslicināts jūras dzelmē. Bēdas pasaulei no piedauzīšanās akmeņiem, jo tiem ir jānāk, bet bēdas tam cilvēkam, caur kuru piedauzīšanās akmens nāk. Bet ja tava roka vai tava kāja tevi ved grēkā, nocērt to un met projām no sevis, jo labāk tev ir ieiet dzīvē tizlam vai sakropļotam, nekā ar divām rokām vai divām kājām tikt mestam mūžīgajā ugunī. Un ja tavs acs liek tev grēkot, izrauj to un met projām no sevis, jo labāk tev ir vienacīgam ieiet dzīvē, nekā ar divām acīm tikt mestam gehenas ugunī. Redziet, nenicināt

nevienu no šiem mazajiem, jo es saku jums, ka viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz mana Tēva, kas ir debesīs, vaigu. Jo Cilvēka Dēls nāca, lai glābtu pazudušo.

Kas jums šķiet? Ja kādam cilvēkam ir simts avis un viena no tām nomaldās, vai viņš neatstās deviņdesmit deviņas uz kalniem un aizies meklēt nomaldījušos? Un ja viņam izdodas to atrast, patiesi es jums saku, ka viņš par to priecājas vairāk nekā par tiem deviņdesmit deviņiem, kas nav nomaldījušies. Tādējādi nav griba jūsu Tēva, kas ir debesīs, lai pazustu kāds no šiem mazajiem.

Bet ja tavš brālis grēko pret tevi, ej un pārmet viņam starp tevi un viņu vien; ja viņš tevi uzklausa, tu esi ieguvis savu brāli. Bet ja viņš neklausīsies, ņem līdzi vēl vienu vai divus, lai uz divu vai trīs liecinieku mutes tiktu nodibināts katrs vārds. Ja bet viņš nepaklausīs viņiem, saki draudzei, ja bet viņš arī draudzi nepaklausīs, lai viņš tev ir tāpat kā pagāns un muitnieks. Patiesi es jums saku: viss, ko jūs saistīsiet virs zemes, būs saistīts debesīs, un viss, ko jūs atraisīsiet virs zemes, būs atraisīts debesīs. Atkal patiesi es jums saku: ja divi no jums vienosies virs zemes par jebkuru lietu, ko viņi lūgs, tā viņiem notiks no mana Tēva, kas ir debesīs. Jo kur ir divi vai trīs sapulcējušies manā vārdā, tur esmu es viņu vidū.

Tad Pēteris, pieejis viņam, teica: Kungs, cik reizes mans brālis grēkos pret mani un es viņam piedošu? Līdz septiņām reizēm? Jēzus viņam saka: Ne, es tev nesaku līdz septiņām reizēm, bet līdz deviņdesmit reizes septiņas.

Tāpēc Debesu valstība tika pielīdzināta cilvēkam ķēniņam, kurš vēlējās nokārtot norēķinus ar saviem kalpiem. Bet kad viņš sāka norēķināties, viņam tika atvests viens parādnieks, kas bija

parādā neskaitāmus talantus. Bet, kad viņam nebija ar ko atmaksāt, viņa kungs pavēlēja pārdot viņu un viņa sievu, un bērnus, un visu, kas viņam bija, un atmaksāt. Nokritis, vergs pielūdza viņam, sacīdams: Kungs, esi pacietīgs pret mani, un visu tev es atmaksāšu. Bet tā verga kungs, sajūtot līdzjūtību, atlaida viņu un piedeva viņam parādu. Bet tas vergs, izgājis ārā, atrada vienu no saviem līdzvergu, kurš viņam bija parādā simts denāriju, un satvēris viņu, žņaudza, sacīdams: Atdod man, ja ko esi parādā! Tāpēc viņa līdzvergs, nokritis pie viņa kājām, lūdza viņu, sacīdams: Esi pacietīgs pret mani, un es tev atmaksāšu. Bet viņš nevēlējās, bet aizgājis prom iemeta viņu cietumā, līdz viņš atdos parādīto.

Redzējuši to notikušo, viņa līdzvergi bija ļoti noskumuši, un atnākuši viņi skaidri izstāstīja savam kungam visu notikušo. Tad viņa kungs, izsaucis viņu, saka viņam: Ļaunais vergs, visu to parādu es tev atlaidu, tādēļ ka tu mani lūdzi. Vai tev nebija nepieciešams apžēloties par savu līdzvergu, tāpat kā es apžēlojos par tevi? Un viņa kungs, kļuvis dusmīgs, nodeva viņu mocītājiem, līdz viņš atdos visu, kas viņam bija parādēts. Tā arī mans Debesu Tēvs darīs jums, ja jūs nepiedosiet katrs savam brālim no savām sirdīm viņu pārkāpumus.

19

Un notika, kad Jēzus pabeidza šos vārdus, viņš aizgāja no Galilejas un nāca uz Jūdejas robežām viņpus Jordānas. Un daudzi pūļi sekoja viņam, un viņš tos dziedināja tur. Un farizeji pienāca pie viņa, pārbaudīdami viņu un jautādami viņam: Vai cilvēkam ir atļauts šķirties no savas sievas jebkura iemesla dēļ? Bet Viņš, atbildēdams, teica viņiem: Vai jūs neesat lasījuši, ka Tas, kurš radīja no sākuma, vīrieti un sievieti darīja viņus un teica, Šī

iemesla dēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti un pielips savai sievai, un tie divi būs viena miesa. Tā ka viņi vairs nav divi, bet viena miesa. Ko tāad Dievs ir savienojis, lai cilvēks nešķir. Viņi saka viņam: Kāpēc tad Mozus pavēlēja dot šķiršanās rakstu un šķirties no viņas? Viņš saka viņiem, ka Mozus jūsu sirds cietības dēļ atļāva jums šķirties no jūsu sievām, bet no sākuma tas tā nebija. Es jums saku, ka ikviens, kas šķir savu sievu ne netiklības dēļ un apprecas ar citu, pārkāpj laulību, un tas, kas apprecas ar šķirto, pārkāpj laulību. Viņa mācekļi saka viņam: Ja tāds ir cilvēka stāvoklis ar sievu, nav izdevīgi precēties. Bet viņš tiem teica: Ne visi pieņem šo vārdu, bet tikai tie, kuriem tas ir dots. Jo ir eunuhi, kas tā dzimuši no mātes klēpja. Un ir eunuhi, ko cilvēki padarījuši par eunuhiem, un ir eunuhi, kas paši sevi padarījuši par eunuhiem debesu valstības dēļ. Kas to spēj pieņemt, lai pieņem.

Tad pie viņa tika atnesti bērni, lai viņš uzliktu tiem rokas un lūgtos, bet mācekļi viņus norāja. Bet Jēzus sacīja: Ļaujiet bērniem un nekavējiet viņus nākt pie manis, jo tādiem pieder debesu valstība. Un, uzlicis viņiem rokas, viņš aizgāja no turienes.

Un redzi, viens, piegājis, sacīja viņam: Labais skolotāj, ko labu man darīt, lai man būtu mūžīgā dzīvība? Bet viņš sacīja viņam: Kāpēc tu mani sauc labu? Nevienš nav labs, ja vien ne Dievs. Bet, ja tu gribi ieiet dzīvē, ievēro baušļus. Viņš saka viņam: Kādas? Bet Jēzus sacīja: Neslepkavo, nepārkāp laulību, nezodz, nenodod viltus liecību, Godā savu tēvu un savu māti, un mīlēsi savu tuvāko kā sevi pašu. Jaunais vīrs viņam saka: Visu šo es esmu ievērojis kopš savas jaunības, kas man vēl trūkst? Jēzus viņam sacīja: Ja tu gribi būt pilnīgs, ej, pārdod savus īpašumus un dod nabagiem, un tev būs dārgums debesīs, un nāc, seko man. Bet jauneklis, dzirdējis šo vārdu, aizgāja bēdīgs, jo viņam bija daudz īpašumu. Bet Jēzus teica saviem mācekļiem: Patiesi es saku jums,

ka bagāts cilvēks ar grūtībām ieies debesu valstībā. Bet es jums atkal saku: vieglāk ir kameiļim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ienākt Dieva valstībā. Bet viņa mācekļi, to dzirdējuši, bija ļoti pārsteigti, sakot: Kas tad var tikt glābts? Bet Jēzus, paskatījies uz viņiem, teica: Cilvēkiem šis ir neiespējams, bet Dievam viss ir iespējams. Tad Pēteris, atbildēdams, viņam teica: Redzi, mēs esam atstājuši visu un esam sekojuši tev; kas tad mums būs? Bet Jēzus viņiem teica: Patiesi es jums saku, ka jūs, kas esat man sekojuši, atdzimšanā, kad Cilvēka Dēls sēdēs uz sava godības troņa, arī jūs sēdēsiet uz divpadsmit troņiem, tiesādami Israēla divpadsmit ciltis. Un ikviens, kas ir atstājis mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai laukus mana vārda dēļ, saņems simtkārtīgi un mantojumā iegūs mūžīgo dzīvību. Bet daudzi pirmie būs pēdējie, un pēdējie būs pirmie.

20

Jo debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, mājas saimniekam, kurš izgāja agri no rīta algot strādniekus savā vīna dārzā. Un vienojoties ar strādniekiem par denāriju dienā, viņš sūtīja viņus savā vīna dārzā. Un, izgājis ap trešo stundu, viņš redzēja citus stāvam tirgū dīkus. Un tiem viņš teica: Ejiet arī jūs vīna dārzā, un ko būs taisnīgi, es došu jums. Bet tie aizgāja prom. Atkal izgājis ap sesto un devīto stundu, viņš darīja tāpat. Bet ap vienpadsmito stundu viņš izgāja un atrada citus stāvam dīkus, un saka viņiem: Kāpēc jūs stāvat šeit visu dienu dīki? Viņi saka viņam, ka neviens mūs nav algojis. Viņš saka viņiem: Ejiet arī jūs vīna dārzā, un jūs saņemsiet, kas ir taisnīgs. Bet, kad iestājās vakars, vīnogulāja kungs saka savam pārvaldniekam: Sauc strādniekus un izmaksā viņiem algu, sākot no pēdējiem līdz pirmajiem. Un tie, kas bija nākuši ap vienpadsmito stundu, saņēma pa denārijam. Bet pirmie, kad atnāca, domāja, ka saņems vairāk, un arī viņi saņēma pa

denārijam. Bet, ņēmuši, viņi kurnēja pret mājas saimnieku. Sakot, ka šie pēdējie vienu stundu strādāja, un tu viņus padarīji mums līdzīgus – mums, kas nesām dienas nastu un karstumu. Bet viņš, atbildēdams, teica vienam no viņiem: Biedri, es tev nedaru netaisnību. Vai tu nevienojies ar mani par denāriju? Pacel to, kas ir tavs, un ej, bet es gribu šim pēdējam dot tikpat, cik tev, Vai nav likumīgi man darīt, ko es gribu, ar savu? Vai tava acs ir ļauna, tāpēc ka es esmu labs? Tādējādi pēdējie būs pirmie un pirmie būs pēdējie, jo daudzi ir aicinātie, bet nedaudzi izredzētie.

Un Jēzus, ejot uz Jeruzalemi, paņēma divpadsmit mācekļus savrup ceļā un sacīja viņiem, Redzi, mēs ejam uz Jeruzalemi, un Cilvēka Dēls tiks nodots augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie notiesās viņu nāvei, Un viņi nodos viņu pagāniem, lai izsmieklu, šaustu un krustā sistu, un trešajā dienā viņš celsies.

Tad viņam piegāja Zebedeja dēlu māte kopā ar saviem dēliem, pielūdzot un lūdzot no viņa kaut ko. Bet viņš sacīja viņai: Ko tu vēlies? Viņa saka viņam: Saki, lai šie mani divi dēli sēž viens no tavas labās puses un viens no tavas kreisās puses tavā valstībā. Atbildēdams, Jēzus teica: Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs spējat dzert biķeri, ko es gatavojos dzert, vai kristību, ar kuru es esmu kristīts, tikt kristītam? Viņi viņam saka: Mēs spējam. Un Viņš saka viņiem: Manu kausu jūs gan dzersiet, un ar kristību, ar kuru Es esmu kristīts, jūs tiksiet kristīti, bet sēdēt pa labi no Manis un pa kreisi no Manis nav Mans dot, bet tiem, kuriem tas ir sagatavots no Mana Tēva. Un, to dzirdējuši, tie desmit bija sašutuši par abiem brāļiem. Bet Jēzus, sasaucis viņus, teica: Jūs zināt, ka nāciju valdnieki kungo pār tiem un lielie īsteno varu pār tiem. Ne tā būs jūsu vidū, bet, kas vēlas jūsu vidū liels kļūt, būs jūsu kalps. Un kas vēlas būt pirmais starp jums, tas būs jūsu vergs, Tāpat kā

cilvēka dēls nenāca, lai tiktu kalpots, bet lai kalpotu un dotu savu dvēseli par izpirkumu daudzu vietā.

Un, viņiem ejot no Jerikas, viņam sekoja liels pūlis. Un redzi, divi aklie sēdēja pie ceļa, un dzirdējuši, ka Jēzus iet garām, viņi sauca, sacīdami: Apžēlojies par mums, Kungs, Dāvida Dēls! Bet pūlis viņus norāja, lai tie klusētu, bet viņi vēl skaļāk sauca, sacīdami: Apžēlojies par mums, Kungs, Dāvida dēls! Un Jēzus, piecelies, sauca viņus un teica: Ko jūs vēlaties, lai es jums darītu? Viņi saka viņam: Kungs, lai tiktu atvērtas mūsu acis. Sajūtot līdzjūtību, Jēzus pieskārs viņu acīm, un tūlīt viņu acis atguva redzi, un viņi sekoja viņam.

21

Un kad viņi tuvojās Jeruzalemei un nonāca Betfagē pie Olīvkalna, tad Jēzus izsūtīja divus mācekļus sakot viņiem: Ejiet ciematā, kas ir jūsu priekšā, un tūlīt atradīsiet piesaistītu ēzeli un kumeļu pie tās; atraisiet un atvediet man. Un ja kāds jums kaut ko teiks, jūs sacīsit, ka Kungam ir viņu vajadzība, bet Viņš tos tūlīt atsūtīs. Bet tas viss ir noticis, lai izpildītos tas, ko caur pravieti sacīja. Sakiet Sionas meitai: Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs un sēdis uz ēzeļa un kumeļa, jūglopa dēla.

Bet mācekļi aizgāja un izdarīja, kā viņiem pavēlēja Jēzus, Viņi atveda ēzeli un kumeļu, uzlika uz tiem savas drēbes, un viņš sēdēja uz tiem. Bet lielākais pūlis izklāja savas drēbes uz ceļa, bet citi nocirta zarus no kokiem un izklāja tos uz ceļa. Bet pūļi, kas gāja priekšā, un tie, kas sekoja, kļiedza, sacīdami: Hosanna Dāvida dēlam! Svētīts tas, kas nāk Kunga vārdā! Hosanna augstībā!

Un, viņam ienākot Jeruzalemē, visa pilsēta tika satricināta, sakot: Kas ir šis? Bet pūļi sacīja: Šis ir pravietis Jēzus no Nācaretes Galilejā.

Un Jēzus iegāja Dieva svētnīcā, un izdzina visus pārdevējus un pircējus svētnīcā, un apgāza naudas mainītāju galdus un baložu pārdevēju sēdekļus. Un Viņš saka viņiem: Ir rakstīts: Mana māja tiks saukta par lūgšanas namu, bet jūs to esat padarījuši par laupītāju alu.

Un klibji un akli pienāca pie viņa templī, un viņš tos izdziedināja. Bet, kad augstie priesteri un rakstu mācītāji redzēja tos brīnumus, kurus viņš darīja, un bērnus, kas sauca templī un sacīja: Hosanna Dāvida dēlam, viņi bija sašutuši. Un sacīja viņam: Vai tu dzirdi, ko šie saka? Bet Jēzus viņiem saka: Jā. Vai nekad neesat lasījuši, ka no zīdaiņu un zīdošo mutes esmu sagatavoju slavu? Un, atstājis viņus, viņš izgāja ārpus pilsētas uz Betāniju un palika tur.

Bet rītā, atgriežoties pilsētā, viņš bija izsalcis. Un, ieraudzījis vienu vīģes koku pie ceļa, viņš piegāja pie tā un neko neatrada tajā, izņemot tikai lapas, un viņš saka tam: Lai no tevis vairs nekad neaug auglis mūžīgi. Un vīģes koks tūlīt nokalta. Un, to redzējuši, mācekļi brīnījās, sacīdami: Kā vīģes koks tūlīt nokalta? Bet Jēzus atbildēja un teica viņiem: Patiesi es saku jums, ja jums ir ticība un jūs nešaubāties, jūs ne tikai darīsiet to, kas notika ar vīģes koku, bet pat ja jūs sacīsiet šim kalnam: Celies un meties jūrā, tas notiks. Un visu, ko jūs lūgsiet lūgšanā, ticot, jūs saņemsiet.

Un, kad viņš bija ienācis svētnīcā un mācīja, pie viņa pienāca galvenie priesteri un tautas vecākie, sacīdami: Ar kādu autoritāti tu dari šīs lietas, un kas tev deva šo autoritāti? Atbildot, Jēzus

viņiem teica: Jautāšu jums arī es vienu vārdu, kuru, ja jūs man sakāt, es arī jums teikšu, ar kādu autoritāti es šīs lietas daru. Jāņa kristība – no kurienes tā bija, no debesīm vai no cilvēkiem? Bet viņi sprieda savā starpā, sacīdami: Ja mēs sacīsim – no debesīm, viņš mums sacīs: kāpēc tad jūs viņam neticējāt? Bet ja mēs sakām no cilvēkiem, mēs baidāmies no pūļa, jo visi uzskata Jāni par pravieti. Un atbildēdami Jēzum, viņi teica: Mēs nezinām. Viņš arī teica viņiem: Arī es jums nesaku, ar kādu autoritāti es šīs lietas daru.

Bet kas jums šķiet? Kādam cilvēkam bija divi bērni, un viņš, piegājis pie pirmā, teica: Bērns, ej šodien strādāt manā vīna dārzā. Bet viņš, atbildēdams, teica: Es negribu. Tomēr vēlāk, nožēlojis, viņš aizgāja. Un, pieejis pie otrā, viņš sacīja tāpat. Bet viņš, atbildēdams, sacīja: Es, kungs, un neaizgāja. Kurš no tiem diviem izpildīja tēva gribu? Viņi saka viņam: Pirmais. Jēzus viņiem saka: Patiesi es jums saku, ka muitnieki un netikles iet jums pa priekšu Dieva valstībā. Jo Jānis nāca pie jums taisnības ceļā, un jūs neticējāt viņam, bet muitnieki un netikles viņam ticēja, jūs tomēr, to redzējuši, vēlāk nenožēlojāt, lai viņam ticētu.

Klausieties citu līdzību. Bija kāds cilvēks, mājas saimnieks, kurš iestādīja vīna dārzu un aplika tam žogu, un izraka tajā vīna spiedi, un uzcēla torni, un iznomāja to zemniekiem, un aizceļoja. Kad pienāca augļu novākšanas laiks, viņš sūtīja savus vergus pie zemniekiem, lai paņemtu savus augļus. Un zemnieki, ņēmuši viņa vergus, vienu sita, citu nogalināja, vēl citu nomētāja ar akmeņiem. Atkal viņš nosūtīja citus vergus, vairāk nekā pirmos, un viņi arī ar tiem rīkojās tāpat. Bet vēlāk viņš sūtīja pie viņiem savu dēlu, sacīdams: Viņi izrādīs cieņu manam dēlam. Bet zemnieki, ieraudzījuši dēlu, teica savā starpā: Šis ir mantinieks, nāciet, nogalināsim viņu un sagrabsim viņa mantojumu. Un, ņēmuši

viņu, tie izdzina ārā no vīnogulāja un nogalināja. Kad nu atnāks vīna dārza kungs, ko viņš darīs ar tiem zemniekiem? Viņi saka viņam: Ļaunos ļauni iznīcinās, un vīna dārzu iznomās citiem zemniekiem, kuri atdos viņam augļus to laikos. Jēzus viņiem saka: Vai nekad neesat lasījuši rakstos: akmens, kuru noraidīja būvētāji, tas kļuva par stūrakmeni; no Kunga tas notika, un tas ir brīnišķīgs mūsu acīs?

Tāpēc es jums saku, ka Dieva valstība tiks atņemta no jums un tiks dota tautai, kas nes tās augļus. Un tas, kas kritīs uz šo akmeni, tiks salauzts gabalos, bet uz kuru tas kritīs, to tas izklīdēs. Un, dzirdējuši viņa līdzības, virsprieteri un farizeji zināja, ka viņš runā par viņiem. Un, meklējot viņu sagrābt, tie baidījās no pūļiem, tādēļ ka tie viņu uzskatīja par pravieti.

22

Un atbildēdams, Jēzus atkal sacīja viņiem līdzībās, sakot: Debesu valstība ir līdzināma ķēniņam, kurš rīkoja kāzas savam dēlam. Un viņš sūtīja savus vergus, lai sauktu tos, kas bija uzaicināti uz kāzām, un viņi negribēja nākt. Atkal viņš nosūtīja citus vergus, sacīdams: Sakiet aicinātajiem: redzi, savu labāko mielast es esmu sagatavojis, mani vērši un nobaroti lopi ir nokauti, un viss ir gatavs, nāciet uz kāzām. Bet viņi, to neieievērojuši, aizgāja – viens uz savu lauku, otrs uz savu tirdzniecību. Bet pārējie, sagrābuši viņa vergus, tos apvainoja un nogalināja. Bet tas ķēniņš, to dzirdējis, sadusmojās, un, sūtījis savas armijas, iznīcināja tos slepkavas un viņu pilsētu sadedzināja. Tad viņš saka saviem vergiem: Kāzas gan ir gatavas, bet aicinātie nebija tās cienīgi. Tāpēc ejiet uz ceļu krustojumiem un aiciniet uz kāzām visus, ko atradīsiet. Un, izgājuši tos ceļos, tie vergi sapulcināja visus, ko viņi atrada, ļaunos un labus, un kāzas tika

piepildītas ar viesiem. Bet karalis, iegājis, lai redzētu viesus, redzēja tur cilvēku, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs, Un viņš saka viņam: Biedri, kā tu ienāci šeit bez kāzu apģērba? Bet viņš tika apklusināts. Tad karalis sacīja kalpiem: Saistiet viņa kājas un rokas, paceliet viņu un izmetiet ārējā tumsībā; tur būs raudāšana un zobu griešana. Jo daudzi ir aicināti, bet nedaudzi ir izvēlēti.

Tad farizeji aizgāja un apspriedās, kā viņu iespilēt ar vārdiem. Un viņi sūta pie viņa savus mācekļus kopā ar hērodiešiem, sacīdami: Skolotāj, mēs zinām, ka tu esi paties un māci Dieva ceļu patiesībā, un tev nerūp neviens, jo tu neskaties cilvēkiem uz seju, Tātad saki mums, kas tev šķiet? Vai ir atļauts dot nodevu Cēzaram vai ne? Bet Jēzus, zinādams viņu ļaunprātību, teica: Kāpēc jūs pārbaudāt mani, liekulīgie? Parādiet man nodokļa monētu. Bet viņi atnesa viņam denāriju. Un viņš saka viņiem: Kāds ir šis attēls un šis uzraksts? Viņi saka viņam: Cēzara. Tad viņš saka viņiem: Atdodiet tātad Cēzaram to, kas ir Cēzara, un Dievam to, kas ir Dieva. Un, to dzirdējuši, viņi brīnījās, un, viņu atstājuši, aizgāja.

Tajā dienā pie viņa pienāca saduceji, kas saka, ka nav augšāmcelšanās, un tie viņam jautāja. sakot: Skolotāj, Mozus teica: ja kāds nomirst, nebūdam bērnu, viņa brālis apprecēs viņa sievu un cels pēcnācējus viņa brālim. Bet pie mums bija septiņi brāļi, un pirmais, precējies, nomira, un, tā kā viņam nebija pēcnācēju, atstāja savu sievu savam brālim. Līdzīgi arī otrais un trešais, līdz pat septiņiem. Vēlāk pēc visiem nomira arī sieviete. Tātad augšāmcelšanā, kura no tiem septiņiem būs šī sieviete? Jo viņiem visiem bija viņa. Bet Jēzus, atbildēdams, teica viņiem: Jūs maldāties, nezinot rakstus un Dieva spēku. Jo augšāmcelšanās laikā ne precas, ne tiek doti laulībā, bet ir kā Dieva eņģeļi debesīs. Bet par mirušo augšāmcelšanos, vai jūs neesat lasījuši to, kas jums

ir teikts no Dieva, sakot, Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs; Dievs nav mirušo Dievs, bet dzīvo Dievs. Un, to dzirdējuši, ļaudis bija pārsteigti par viņa mācību.

Bet farizeji, dzirdējuši, ka viņš bija apklusināja saduķejus, sapulcējās kopā. Un viens no viņiem, likumziņis, viņu kārdinādams, jautāja un sacīja, Skolotāj, kāds bauslis ir lielākais likumā? Bet Jēzus sacīja viņam: Tu mīlēsi Kungu, savu Dievu, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli, un ar visu savu prātu. Šī ir pirmā un lielā bauslis. Otrā ir līdzīga šai: mīlēsi savu tuvāko kā sevi pašu. Šajos divos baušļos karājas viss likums un pravieši.

Bet, kad farizeji bija sapulcējušies, Jēzus viņiem jautāja Sacīdams: Kas jums šķiet par Kristu? Kā dēls viņš ir? Viņi atbild viņam: Dāvida dēls. Viņš saka viņiem: Kā tad Dāvids Garā sauc viņu par Kungu, sacīdams, Kungs teica manam Kungam: sēdi pie manas labās rokas, kamēr es lieku tavus ienaidniekus par pameslu tavām kājām.

Ja tā tad Dāvids sauc viņu par Kungu, kā viņš ir viņa dēls?

Un neviens nespēja viņam atbildēt ne vārda, un neviens vairs neuzdrošinājās no tās dienas viņam jautāt.

23

Tad Jēzus runāja uz pūļiem un saviem mācekļiem. Sakot: Uz Mozus sēdekļa sēdēja rakstu mācītāji un farizeji. Visu tādēļ, ko viņi jums saka ievērot, ievērojiet un dariet, bet pēc viņu darbiem nedariet, jo viņi saka, bet nedara. Viņi saista smagas un grūti nesamas nastas un uzliek tās uz cilvēku pleciem, bet ar savu pirkstu negrib tās pakustināt. Visus savus darbus viņi dara, lai

tiktu redzēti cilvēkiem. Jo viņi paplašina savas filatērijas un palielina savu drēbju bārkstis, Bet viņi mīl goda vietu mielastos un galvenās sēdvietas sapulcēs un sveicienus tirgus laukumos, un ka cilvēki viņus sauc rabbi, rabbi. Bet jūs neesiet saukti par rabīnu, jo viens ir jūsu skolotājs - Kristus, un jūs visi esat brāļi. Un tēvu nesauciet savu uz zemes, jo viens ir jūsu Tēvs, kas ir debesīs. Ne arī ļaujiet sevi saukt par skolotājiem, jo viens ir jūsu Skolotājs – Kristus. Bet tas lielākais no jums būs jūsu kalps. Bet kas paaugstinās sevi, tiks pazemots, un kas pazeminos sevi, tiks paaugstināts.

Bet bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, liekulji, jo jūs aprijat atraitņu mājas un aizbildināšanās dēļ gari lūdzaties; tāpēc jūs saņemsiet bargāku tiesu. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji liekulji, jo jūs slēdzat debesu valstību cilvēku priekšā, jūs paši neienākat, un arī tos, kas ienāk, jūs neatlaidāt ienākt. Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji liekulji, jo jūs šķērsojat jūru un sauszemi, lai pievērstu vienu cilvēku, un kad viņš ir pievērsies, jūs darāt viņu par elles dēlu divkārt vairāk nekā jūs paši. Bēdas jums, aklie vadoņi, kas sakāt: kas zvērēs pie tempļa, tas nekas nav, bet kas zvērēs pie tempļa zelta, tas ir saistīts. Muļķi un aklie! Kas ir lielāks: zelts vai templis, kas svētī zeltu? Un, kas zvērētu pie altāra, tas nekas nenozīmē, bet kas zvērētu pie dāvanas, kas ir uz tā, tam ir saistošs. Muļķi un aklie! Kas tad ir lielāks – dāvana vai altāris, kas svētī dāvanu? Tātad tas, kurš ir zvērējis pie altāra, zvēr pie tā un pie visa, kas ir uz tā. Un tas, kurš ir zvērējis pie tempļa, zvēr pie tā un pie Tā, kas tajā māj, Un tas, kurš ir zvērējis pie debesīm, zvēr pie Dieva troņa un pie Tā, kas sēž virs tā. Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji liekulji, jo jūs dodat desmito tiesu no mētras un dillēm un ķimenēm, bet esat atstājuši svarīgākās lietas likumā – tiesu, žēlsirdību un ticību. Šīs lietas bija jādara, bet arī tās nebija jāatstāj. Aklie vadoņi, kas izkāšat odu, bet norījat kamieli. Bēdas

jums, rakstu mācītāji un farizeji liekulji, jo jūs tīrāt kausa un bļodas ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni ar laupījumu un netaisnību. Aklais farisej, attīri vispirms kausa un bļodas iekšpusi, lai kļūtu tīra arī to ārpusē. Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji liekulji, jo jūs esat līdzīgi apkaltiem kapiem, kuri no ārpusē gan izskatās skaisti, bet no iekšpuses ir pilni ar mirušo kauliem un visu nešķīstību! Tā arī jūs no ārpusē gan šķietat cilvēkiem taisni, bet no iekšpuses esat pilni ar liekulību un likumpārkāpšanu. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji liekulnieki, jo jūs būvējat praviešu kapus un rotājat taisno pieminēkļus! Un jūs sakāt: Ja mēs būtu bijuši mūsu tēvu dienās, mēs nebūtu bijuši viņu līdzdalībnieki praviešu asinīs. Tā ka jūs liecināt paši pret sevi, ka esat to dēļ, kas nogalināja praviešus. Un jūs piepildiet savu tēvu mēru. Čūskas, odžu pēcnācēji, kā jūs bēgsiet no elles sprieduma? Tāpēc redzi, es sūtu pie jums praviešus un gudros un rakstu mācītājus, un no viņiem jūs nonāvēsiet un sitīsiet krustā, un no viņiem jūs šautīsiet jūsu sinagogās un vajāsiet no pilsētas uz pilsētu. lai uz jums nāktu visas taisnīgās asinis, kas izlietas virs zemes, no taisnīgā Ābela asinīm līdz Zaharija, Barahija dēla, asinīm, kuru jūs nogalinājat starp templi un altāri Patiesi es jums saku, ka visas šīs lietas nāks pār šo paaudzi. Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu, kas nogalini pravietis un nomētā ar akmeņiem tos, kas sūtīti pie tevis! Cik reižu es vēlējos sapulcināt tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cāļus zem spārniem, bet jūs nevēlējāties. Redzi, jūsu māja tiek atstāta tukša. Es saku jums, jūs neredzēsiet mani no šī brīža, līdz jūs sacīsiet: svētīts ir tas, kas nāk Kunga vārdā.

24

Un Jēzus, izgājis ārā, gāja no tempļa, un viņa mācekļi pienāca, lai parādītu viņam tempļa ēkas. Bet Jēzus teica viņiem: Vai jūs neredzat visas šīs lietas? Patiesi es saku jums, šeit netiks

atstāts akmens uz akmens, kas netiks noārdīts. Bet, kad viņš sēdēja uz Olīvkalna, mācekļi pienāca pie viņa atsevišķi, sacīdami: Saki mums, kad šīs lietas notiks, un kāda būs zīme tavai atnākšanai un laikmeta pabeigšanai? Un atbildēdams, Jēzus sacīja viņiem: Skatieties, lai neviens jūs nemaldina. Jo daudzi nāks manā vārdā, sacīdami: Es esmu Kristus, un daudzus maldināt. Jūs dzirdēsiet par kariem un karu baumām, redziet, neuztraucieties, jo visam ir jānotiek, bet gals vēl nav pienācis. Jo tauta celsies pret tautu un karaliste pret karalisti, un būs bads un mēris, un zemestrīces dažādās vietās. Bet visas šīs lietas ir dzemdību sāpju sākums. Tad viņi nodos jūs bēdās un nonāvēs jūs, un jūs būsiet ienīsti no visām tautām mana vārda dēļ. Un tad daudzi tiks apgrēcināti, un tie nodos viens otru un ienīdīs viens otru. Un daudzi viltus pravieši celsies un maldinos daudzus. Un, tāpēc ka bezlikumība vairojas, daudziem atdzisis mīlestība. Bet tas, kurš ir izturējis līdz galam, tiks glābts. Un šī labā ziņa par karalisti tiks pasludināta visā apdzīvotajā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks beigas. Kad tad jūs redzat negantību postīšanas, kas sacīta caur pravieti Daniēlu, stāvam svētā vietā - kas lasa, lai saprot Tad tie, kas ir Jūdejā, lai bēg uz kalniem. Tas, kas ir uz jumta, lai nenokāpj lejā paņemt lietas no savas mājas, Un tas, kas ir laukā, lai neatgriežas atpakaļ paņemt savas drēbes. Bet bēdas tām, kas būs grūtas, un tām, kas zīdīs tanīs dienās. Bet lūdzieties, lai jūsu bēgšana nenotiktu ziemā un ne arī sabbatā. Būs jo tad lielas bēdas, kādas nav bijušas no pasaules sākuma līdz tagad un nekad vairs nebūs. Un ja nebūtu saīsinātas tās dienas, nebūtu tikusi glābta visa miesa, bet izredzēto dēļ tiks saīsinātas tās dienas. Tad, ja kāds jums sacīs: Lūk, šeit ir Kristus vai šeit, neticiet. Jo pacelsies viltus kristus un viltus pravieši, un viņi dos lielas zīmes un brīnumus, lai maldinātu, ja iespējams, pat tos izredzētos. Lūk, es jums to esmu iepriekš pateicis. Ja tādēļ tie jums saka: Redzi, Viņš ir tuksnesī, neizejiet; Redzi, Viņš ir iekšējās telpās, neticiet,

Tāpat kā zibens iziet no austrumiem un parādās līdz rietumiem, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana, Kur ir līķis, tur sapulcēsies ērgļi.

Nekavējoties pēc to dienu bēdām saule tiks aptumšota un mēness nedos savu gaismu, un zvaigznes kritīs no debesīm, un debesu spēki tiks satricināti.

Un tad parādīsies cilvēka Dēla zīme debesīs, un tad vaimanās visas zemes ciltis, un redzēs cilvēka Dēlu nākam uz debess mākoņiem ar lielu spēku un godību. Un viņš izsūtīs savus eņģeļus ar lielas taures balsi, un viņi sapulcēs viņa izredzētos no četriem vējiem, no debesu galiem līdz to galiem. No vīģes koka mācieties šo līdzību. Kad jau tā zars kļūst maigs un lapas izdzīst, jūs zināt, ka vasara ir tuvu, Tā arī jūs, kad redzēsiet visu šo, ziniet, ka tas ir tuvu pie durvīm. Patiesi es saku jums, šī paaudze nenožudīs, līdz viss šis notiks. Debesis un zeme pazudīs, bet mani vārdi nepazudīs. Par to dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, ja vien ne mans Tēvs viens. Tieši kā Noas dienas, tā būs arī Cilvēka Dēla parādīšanās. Tāpat kā viņi bija tanīs dienās pirms plūdiem, ēdot un dzerot, precējoties un dodot laulībā, līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, Un viņi nezināja, līdz atnāca plūdi un paņēma visus, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Tad divi būs laukā – viens tiks paņemts un viens tiks atstāts. Divas sievietes maļ dzirnavās, viena tiek ņemta un viena tiek atstāta. Tāpēc esiet modriem, jo jūs nezināt, kādā stundā jūsu Kungs nāk. To un jūs zināt, ka, ja mājas saimnieks zinātu, kurā nakts sardzes laikā zaglis nāk, viņš būtu nomodā un nebūtu atļāvis izlauzīt savu māju. Tāpēc arī jūs esiet gatavi, jo stundā, kurā jūs nedomājat, Cilvēka Dēls nāk.

Kas tad ir tas uzticīgais un saprātīgais kalps, kuru viņa kungs iecēla pār viņa saimi, lai dotu viņiem barību īstajā laikā? Svētgis ir

tas vergs, kuru viņa kungs, atnācis, atradīs tā rīkojamies. Patiesi es jums saku, ka viņš iecels viņu pār visiem saviem īpašumiem. Bet ja tas sliktais vergs saka savā sirdī: Mans kungs kavējas nākt, un sāk sist savus līdzverģus, bet ēd un dzer kopā ar piedzērušajiem, Nāks tā verga kungs dienā, kurā viņš negaida, un stundā, kurā viņš nezina. Un pārcirtīs viņu divās daļās, un viņa daļu kopā ar liekuliem novietos; tur būs raudāšana un zobu griešana.

25

Tad Debesu valstība tiks pielīdzināta desmit jaunavām, kuras, paņēmušas savas lāpas, izgāja pretī līgavainim. Piecas no viņām bija gudras, bet piecas muļķīgas. kuras bija muļķīgas, ņēmušas savas lāpas, neņēma līdzī elļu Bet gudrās ņēma elļu savos traukos līdz ar savām lāpām. Bet, kamēr līgavainis kavējās, viņas visas iesnaudās un aizgulās. Bet vidus naktī sauciens ir atskanējis: Lūk, līgavainis nāk, izejiet viņam pretī! Tad cēlās visas tās jaunavas un rotāja savas lāpas. Bet muļķīgās teica saprātīgajām: Dodiet mums no jūsu elļas, jo mūsu lāpas dziest. Bet gudrās atbildēja, sakot: Lai nepietiktu mums un jums, ejiet labāk pie tiem, kas pārdod, un nopērciet sev. Bet, kamēr viņi gāja pirkt, atnāca līgavainis, un tās, kas bija gatavas, iegāja ar viņu kāzās, un durvis tika aizvērtas. Bet vēlāk nāk arī pārējās jaunavas, sakot: Kungs, kungs, atver mums! Bet viņš, atbildēdams, teica: Patiesi es jums saku, es jūs nepazīstu. Tāpēc esiet modriem, jo jūs nezināt ne dienu, ne stundu, kurā cilvēka Dēls nāk.

Tieši kā cilvēks, ceļojumā dodoties, izsauca savus vergus un nodeva viņiem savu mantu, Un vienam viņš deva piecus talantus, otram divus, vēl citam vienu, katram pēc viņa paša spējām, un tūlīt aizceļoja. Bet tas, kas bija ņēmis piecus talantus, aizgāja, strādāja ar tiem un ieguva citus piecus talantus. Tāpat arī tas, kas

divus ieguva, arī viņš pats ieguva citus divus. Bet tas, kurš bija ņēmis vienu, aizgāja, izraka zemi un paslēpa sava kunga sudrabu. Bet pēc ilga laika nāk to vergu kungs un norēķinās ar viņiem. Un pienācis tas, kas bija ņēmis piecus talantus, viņš atnesa citus piecus talantus, sacīdams: Kungs, piecus talantus tu man uzticēji, redzi, citus piecus talantus es ieguvu pie tiem. Viņa kungs sacīja viņam: Labi, labs un uzticīgs kalps! Pār mazumu tu bijī uzticīgs, pār daudzumu es tevi iecelšu. Ieej sava kunga priekā. Pieejis arī tas, kas bija saņēmis divus talantus, teica: Kungs, divus talantus tu man uzticēji; redzi, citus divus talantus es ieguvu no tiem. Viņa kungs sacīja viņam: Labi, labs un uzticīgs kalps! Pār maz tu bijī uzticīgs, pār daudz tevi iecelšu. Ieej sava kunga priekā. Pieejis arī tas, kas vienu talantu bija saņēmis, teica: Kungs, es zināju tevi, ka tu esi ciets cilvēks, ļaujot tur, kur neesi sējis, un vācot tur, no kurienes neesi izkaisījis, Un, nobijies, es aizgāju un paslēpu tavu talantu zemē; redzi, tev ir tavējais. Bet viņa kungs, atbildēdams, teica viņam: Ļaunais vergs un slīņķi, tu zināji, ka es ļāju tu tur, kur neesmu sējis, un savācu tur, no kurienes neesmu izkaisījis. Tātad tev bija jānovieto mans sudrabs pie bankieriem, un es, atnācis, būtu saņēmis savu ar procentiem. Tāpēc paņemiet no viņa talantu un dodiet tam, kam ir desmit talanti. Jo tam, kam ir viss, tiks dots un būs pārpilnība, bet no tā, kam nav, arī tas, kas viņam ir, tiks atņemts. Un to nelietderīgo vergu izmetiet ārējā tumsā, tur būs raudāšana un zobu griešana.

Kad nāks Cilvēka Dēls Savā godībā un visi svētie eņģeļi ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Savas godības troņa, Un visas tautas tiks sapulcētas viņa priekšā, un viņš atdalīs tos vienu no otra, tāpat kā gans atdala avis no āžiem. Un viņš nošķirs avis pa labi no sevis, bet kazlēnus pa kreisi. Tad ķēniņš sacīs tiem, kas pa labi no viņa: Nāciet, mana Tēva svētītie, mantojiet valstību, kas jums sagatavota no pasaules iesākuma. Jo es biju izsalcis, un jūs devāt

man ēst, es biju izslāpis, un jūs devāt man dzert, es biju svešinieks, un jūs mani uzņēmāt, Biju kails, un jūs mani apģērbāt, biju slimš, un jūs mani apmeklējāt, biju cietumā, un jūs nācāt pie manis. Tad viņam atbildēs taisnie, sacīdami: Kungs, kad mēs tevi redzējām izsalkušu un paēdinājām, vai slāpstošu un dzirdījām? Kad gan tevi redzējām svešinieku un uzņēmām, vai kailu un apģērbām? Kad gan mēs tevi redzējām slimu vai cietumā un nācām pie tevis? Un atbildēdams, karalis teiks viņiem: Patiesi es saku jums: cik daudz jūs darījāt vienam no šiem maniem mazākajiem brāļiem, to jūs darījāt man. Tad viņš sacīs arī tiem, kas pa kreisi: Ejiet projām no manis, jūs nolādētie, mūžīgajā ugunī, kas sagatavota velnam un viņa eņģeļiem. Jo es biju izsalcis, un jūs man nedevāt ēst, es biju izslāpis, un jūs man nedevāt dzert, Es biju svešinieks, un jūs mani neuzņēmāt, kails, un jūs mani neapģērbāt, vājš un cietumā, un jūs mani neapmeklējāt. Tad viņi arī paši atbildēs viņam, sacīdami: Kungs, kad mēs tevi redzējām izsalkušu vai slāpstošu, vai svešinieku, vai kailu, vai vāju, vai cietumā, un nekalpojām tev? Tad viņš atbildēs viņiem, sacīdams: Patiesi saku jums, ciktāl jūs nedarījāt vienam no šiem mazākajiem, jūs nedarījāt arī man. Un šie aizies mūžīgā sodā, bet taisnie - mūžīgajā dzīvībā.

26

Un notika, kad Jēzus bija pabeidzis visus šos vārdus, viņš teica saviem mācekļiem Jūs zināt, ka pēc divām dienām notiks Pasha, un Cilvēka Dēls tiks nodots, lai tiktu krustā sists. Tad tika sapulcēti galvenie priesteri un rakstu mācītāji, un tautas vecākie augstā priesterā, sauktā Kajafa, pagalmā. Un viņi sarunājās, lai Jēzu ar viltību sagūstītu un nogalinātu. Bet viņi sacīja: Ne svētku laikā, lai tautā neceltos nemiers.

Bet Jēzum esot Betānijā Sīmaņa, spitālīgā, mājā, Pie viņa piegāja sieviete, turēdama alabastra trauku ar ļoti dārgu smaržīgo eļļu, un izlēja to uz viņa galvas, kad viņš gulēja pie galda. Bet viņa mācekļi, to redzējuši, bija sašutuši, sacīdami: Kāpēc šī izšķērdēšana? Jo šo smaržu varēja pārdot par lielu naudu un dot nabagiem. Bet Jēzus, to zinādams, viņiem teica: Kāpēc jūs sagādājat pūles tai sievietei? Jo viņa ir izdarījusi labu darbu pret mani. Nabagos jūs vienmēr esat ar sevi, bet mani jūs neesat vienmēr. Jo šī, izlējusi šos sveķus uz mana ķermeņa, to darīja, lai mani apglabātu. Patiesi es jums saku: kur vien tiks pasludināta šī labā vēsts visā pasaulē, tiks runāts arī par to, ko viņa darīja, viņas piemiņai.

Tad viens no divpadsmit, saucamais Jūda Iskariots, devās pie galvenajiem priesteriem un teica, Ko jūs gribat man dot, un es jums nodošu viņu? Bet tie viņam samaksāja trīsdesmit sudraba gabalus. Un no tā laika viņš meklēja izdevīgu brīdi, lai viņu nodotu.

Bet neraudzētās maizes svētku pirmajā dienā mācekļi pienāca pie Jēzus un sacīja viņam: Kur tu vēlies, lai mēs tev sagatavojam Pashā maltīti? Bet viņš sacīja: Ejiet uz pilsētu pie tā cilvēka un sakiet viņam: Skolotājs saka: mans laiks ir tuvu, pie tevis es svinēšu Pashā ar sav Un mācekļi darīja, kā Jēzus viņiem bija pavēlējis, un sagatavoja Pashā. Bet kad iestājās vakars, viņš atgūlās kopā ar divpadsmit. Un viņiem ēdot, viņš sacīja: Patiesi saku jums, ka viens no jums mani nodos. Un ļoti noskumuši, viņi sāka sacīt viņam katrs: Vai tad ne es esmu, Kungs? Bet viņš, atbildēdams, teica: Tas, kurš iemērcis ar mani roku bļodā, šis mani nodos. Cilvēka Dēls patiešām iet, kā ir rakstīts par Viņu, bet bēdas tam cilvēkam, caur kuru Cilvēka Dēls tiek nodots; labāk būtu viņam, ja tas cilvēks nebūtu dzimis. Bet atbildēdams Jūda,

kas viņu nodeva, teica: Vai tad es esmu, rabbi? Viņš saka tam: Tu pats esi teicis. Viņiem ēdot, Jēzus ņēma maizi un, pateicies, to lauza un deva mācekļiem, un teica: Ņemiet, ēdiet, šis ir mans ķermenis. Un, ņēmis kausu un pateicību izteicis, viņš deva to viņiem, sacīdams: Dzerat no tā visi. Jo šis ir manas asinis, jaunās derības asinis, kas tiek izlietas par daudziem grēku piedošanai. Es saku jums, ka es vairs nedzersšu no šī vīnakoka augļa līdz tai dienai, kad to dzersšu ar jums no jauna mana Tēva valstībā.

Un, nodziedājuši himnu, viņi izgāja uz Olīvkalnu. Tad Jēzus viņiem saka: Visi jūs šajā naktī tiksi apgrēcināti manī, jo ir rakstīts: es sitīšu ganu, un ganāmpulka avis tiks izkaisītas.

Bet pēc tam, kad es būšu cēlies, es iešu jūsu priekšā uz Galileju. Bet Pēteris, atbildēdams, viņam teica: Ja visi Tevi apgrēcināsies, es nekad neapgrēcināšos. Jēzus viņam teica: Patiesi es tev saku, ka šajā naktī, pirms gailis dziedās, tu mani trīs reizes noliedzīsi. Pēteris viņam saka: Pat ja man būtu jāmirst kopā ar tevi, es tevi nenoliedzīšu. Līdzīgi arī visi mācekļi teica.

Tad Jēzus nāk ar viņiem uz vietu, ko sauc Ģetzemane, un saka mācekļiem: Sēdiet šeit, kamēr es aiziešu un palūgšos tur. Un, ņēmis Pēteru un Zebedeja divus dēlus, Viņš sāka skumt un būt nomākts. Tad Jēzus saka viņiem: Mana dvēsele ir ļoti noskumusi līdz nāvei. Palieciet šeit un esiet modrīgi kopā ar mani. Un viņš, nedaudz izgājis uz priekšu, krita uz sava vaiga, lūdzot Dievu un sacīdams: Mans tēvs, ja iespējams, lai šis biķeris aiziet no manis, tomēr ne kā es gribu, bet kā tu. Un viņš nāk pie mācekļiem un atrod viņus gulam, un saka Pēterim: Tātad jūs nebijāt spējīgi vienu stundu palikt nomodā kopā ar mani? Esiet modrīgi un lūdzieties, lai jūs neieiet kārdināšanā; gars gan ir dedzīgs, bet miesa ir vāja. Atkal otrreiz aizgājis prom, Viņš lūdzās, sacīdams:

Mans Tēvs, ja šis biķeris nevar paiet garām no Manis, ja vien Es to nedzeru, lai notiek Tava griba. Un atnācis, viņš atrod viņus atkal guļam, jo viņu acis bija noslogotas. Un, atstājis viņus, viņš atkal aizgāja un lūdās trešo reizi, sakot tos pašus vārdus. Tad viņš nāk pie saviem mācekļiem un saka viņiem: Vai jūs guļat un atpūšaties? Redzi, ir tuvojusies stunda, un Cilvēka Dēls tiek nodots grēcinieku rokās. Celieties, iesim! Lūk, tuvojas tas, kas mani nodod.

Un, kamēr viņš vēl runāja, redzi, Jūda, viens no tiem divpadsmit, nāca, un ar viņu liels pūlis ar zobeniem un koka ieročiem no augstajiem priesteriem un tautas vecākajiem. Bet tas, kurš viņu nodeva, deva viņiem zīmi, sakot: Kuru es skūpstīšu, tas ir viņš, sagrābiet viņu. Un nekavējoties pieejis pie Jēzus, viņš teica: Sveiks, rabbi! un noskūpstīja viņu. Bet Jēzus sacīja viņam: Biedri, kādēļ tu esi šeit? Tad, pienākuši klāt, tie uzlika rokas uz Jēzu un sagrauba viņu. Un redzi, viens no tiem, kas bija ar Jēzu, izstiepis roku, izrāva savu zobenu un, sitot augstā priesteru kalpu, nocirta viņam ausi. Tad Jēzus saka viņam: Nogriez savu zobenu atpakaļ tā vietā, jo visi, kas ņēmuši zobenu, ar zobenu mirs. Vai tu domā, ka es nespēju tūlīt piesaukt savu Tēvu, un Viņš man nodrošinās vairāk nekā divpadsmit eņģeļu leģionus? Kā tad piepildītos raksti, ka tā ir jānotiek? Tanī stundā Jēzus sacīja pūļiem: Kā pret laupītāju jūs izgājāt ar zobeniem un ķēpām, lai mani sagūstītu. Katru dienu es sēdēju pie jums templī un mācīju, un jūs mani nesagūstījāt. Bet viss šis ir noticis, lai tiktu izpildīti praviešu raksti. Tad visi mācekļi, atstājuši viņu, bēga.

Bet tie, kas bija sagrabuši Jēzu, noveda viņu pie augstā priesteru Kajafa, kur bija sapulcējušies rakstu mācītāji un vecākie. Bet Pēteris sekoja viņam no tālienes līdz augstā priesteru pagalmam, un, iegājis iekšā, sēdēja kopā ar kalpotājiem, lai redzētu, kā tas beigsies. Bet augstie priesteri un vecākie un visa

padome meklēja viltus liecību pret Jēzu, lai viņu nonāvētu. Un neatrada, un daudziem viltus lieciniekiem nākot priekšā, neatrada. Bet vēlāk pienāca divi viltus liecinieki. Es sacīju: Šis teica, ka es esmu spējīgs iznīcināt Dieva templi un trīs dienu laikā to atkal uzbūvēt. Un augstais priesteris piecēlies teica viņam: Vai tu neko neatbildi? Ko šie liecina pret tevi? Bet Jēzus klusēja. Un augstais priesteris, atbildēdams, viņam teica: Es tevi zvērinu pie dzīvā Dieva, lai tu mums saki, vai tu esi Kristus, Dieva Dēls. Jēzus viņam saka: Tu pats to teici, bet es jums saku: no šī brīža jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie varenības labās rokas un nākam uz debesu mākoņiem. Tad augstais priesteris saplēsa savas drēbes, sacīdams: Viņš ir zaimojis! Kāda mums vēl vajadzība pēc lieciniekiem? Redziet, tagad jūs esat dzirdējuši viņa zaimošanu! Kas jums šķiet? Bet tie, atbildēdami, teica: Viņš ir vainīgs un pelnījis nāvi. Tad viņi splāva viņam sejā un sita viņu, bet citi sita ar plaukstu. sakot: Pareģo mums, Kristu, kas ir tas, kurš sita tevi?

Bet Pēteris sēdēja ārā pagalmā, un viņam pienāca viena kalpone, sakot: Arī tu biji ar Jēzu no Galilejas. Bet viņš noliedza visu viņu priekšā, sacīdams: Es nezinu, ko tu saki. Bet, kad viņš bija izgājis pie vārtiem, viņu ieraudzīja cita un saka tiem, kas tur bija: Arī šis bija ar Jēzu no Nācaretes. Un atkal viņš noliedza ar zvērestu, ka nepazīst to cilvēku. Pēc neilga laika pienākuši tie, kas stāvēja, teica Pēteram: Patiesi arī tu esi viens no viņiem, jo tava runa tevi izdod. Tad viņš sāka lādēt un zvērēt, ka nepazīst šo cilvēku. Un tūlīt gailis dziedāja. Un Pēteris atcerējās Jēzus vārdus, ko Viņš bija teicis viņam, ka pirms gailis nodziedās, tu Mani trīs reizes noliegsi, un viņš, izgājis ārā, raudāja rūgti.

Bet, rītam iestājoties, visi augstie priesteri un tautas vecākie saņēma padomu pret Jēzu, lai viņu nonāvētu. Un, saistījuši viņu, tie aizveda un nodeva viņu Pontijam Pilātam, valdniekam.

Tad Jūda, kas viņu nodeva, redzēdams, ka viņš tika nosodīts, nožēloja un atdeva trīsdesmit sudraba gabalus augstajiem priesteriem un vecākajiem. Sakot: Es esmu grēkojis, nodevot nevainīgu asini. Bet tie sacīja: Kas mums par to? Tu redzēsi. Un, iemetis sudraba gabalus templī, viņš aizgāja, un pēc tam viņš pakārās. Bet galvenie priesteri, ņēmuši sudraba gabalus, teica: Nav atļauts iemest tos dārgumu krātuvē, jo tā ir asins nauda. Bet, ņēmuši padomu, viņi nopirka par tiem podnieka lauku apbedīšanai svešiniekiem. Tāpēc tas lauks tika saukts par asins lauku līdz šai dienai. Tad piepildījās tas, ko bija sacījis pravietis Jeremija, sakot: un viņi ņēma trīsdesmit sudraba gabalus, tā novērtētā cenu, kuru novērtēja Israēla dēli, Un viņi deva tos par podnieka tīrumu, kā man pavēlēja Kungs.

Bet Jēzus stāvēja vadītāja priekšā, un vadītājs viņam jautāja, sakot: Tu esi ebreju karalis? Bet Jēzus viņam teica: Tu saki. Un, kad viņš tika apsūdzēts no augstajiem priesteriem un vecākajiem, viņš neko neatbildēja. Tad Pilāts saka viņam: Vai tu nedzirdi, cik daudz pret tevi liecina? Un viņš neatbildēja viņam ne vārda, tā ka vadonis ļoti brīnījās. Svētku laikā vadonis bija pieradis atbrīvot pūlim vienu cietumnieku, kuru viņi gribēja. Bet viņiem toreiz bija ievērojams cietumnieks, saukts Barabba. Kad viņi bija sapulcējušies, Pilāts viņiem sacīja: Kuru jūs gribat, lai es jums atbrīvoju? Barabbu vai Jēzu, ko sauc par Kristu? Viņš zināja, ka skaudības dēļ tie bija nodevuši viņu. Bet, kad viņš sēdēja uz tiesas krēsla, viņa sieva sūtīja pie viņa ziņu, sakot: Neiesaisties ar šo taisnīgo cilvēku, jo šodien sapnī es daudz cietušu viņa dēļ. Bet augstie priesteri un vecākie pārliecināja pūļus, lai tie lūgtu

Barabbu, bet Jēzu iznīcinātu. Atbildot, vadonis viņiem teica: Kuru no šiem diviem jūs vēlaties, lai es jums atbrīvoju? Bet viņi teica: Barabbu. Pilāts viņiem saka: Ko tad lai es darišu ar Jēzu, ko sauc par Kristu? Visi viņam saka: Lai viņš top krustā sists! But the leader said, What evil has he done? But they cried out exceedingly, saying, Let him be crucified. Bet Pilāts, redzēdams, ka nekas nepalīdz, bet drīzāk nemiers pieaug, ņēma ūdeni un nomazgāja rokas pūļa priekšā, sacīdams: Es esmu nevainīgs šī taisnīgā asinīs, jūs redzēsiet. Un, atbildēdami, visi ļaudis teica: Viņa asinis lai ir uz mums un uz mūsu bērniem. Tad viņš atlaida viņiem Barabasus, bet Jēzu, pēris, nodeva, lai tiktu krustā sists.

Tad vadoņa kareivji, ņemdami Jēzu pretorija, sapulcēja pie viņa visu kohortu. Un, novilkusi viņu, tie uzlika viņam sarkanu apmetni. Un, noaudusi vainagu no ērkšķiem, tie uzlika to uz viņa galvas un niedri viņa labajā rokā, un, nometuši ceļos viņa priekšā, tie apsmēja viņu, sacīdami: Sveiks, jūdu karali! Un, splāvuši uz viņu, viņi ņēma niedri un sita viņam pa galvu. Un kad viņi bija viņu izsmējuši, viņi novilkā viņam apmetni un uzvilka viņam viņa drēbes, un aizveda viņu, lai sistu krustā.

Izejot ārā, viņi atrada cilvēku, kirēnieti, vārdā Sīmanu; šo viņi piespiedā, lai viņš paņemtu viņa krustu. Un, nonākuši vietā, ko sauc Golgota, kas nozīmē Galvaskausu vieta, Viņi deva viņam dzert etiķi, sajauktu ar žulti, un, nobaudījis, viņš negribēja dzert. Bet, viņu krustā situši, viņi sadalīja viņa drēbes, mezdami lozes. Un sēdot viņi uzraudzīja viņu tur. Un viņi novietoja virs viņa galvas uzrakstītu viņa apsūdzību: Šis ir Jēzus, ebreju ķēniņš. Tad kopā ar viņu tika krustā sisti divi laupītāji, viens pa labi un viens pa kreisi. Bet garāmgājēji zaimoja viņu, kratīdami savas galvas. Un sacīja: Tas, kas noārda templi un trīs dienās to uzbūvē, glāb pats sevi! Ja tu esi Dieva Dēls, nokāp no krusta! Līdzīgi arī

virspriesteris zobgalīgi kopā ar rakstu mācītājiem, vecākajiem un farizejiem sacīja, Citus viņš glāba, sevi nevar glābt; ja viņš ir Izraēla ķēniņš, lai tagad nokāpj no krusta, un mēs viņam ticēsim. Viņš ir uzticējies Dievam, lai Viņš tagad izglābj viņu, ja Viņš to vēlas, jo viņš teica: Es esmu Dieva dēls. To pašu arī laupītāji, kas bija līdz krustā sisti ar viņu, viņu nievāja.

Bet no sestās stundas tumsa nolaidās pār visu zemi līdz devītajai stundai. Bet ap devīto stundu Jēzus uzkliedza ar lielu balsi, sacīdams: Eli, eli, lama sabaktani? – tas ir: Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis? Daži no tiem, kas tur stāvēja, to dzirdējuši, sacīja, ka viņš sauc Eliju. Un tūlīt viens no viņiem pieskrēja un, paņēmis sūkli, piepildīja to ar etiķi un, uzlicis uz niedres, deva viņam dzert. Bet pārējie sacīja: Ļauj, redzēsim, vai nāk Elija viņu glābt. Bet Jēzus, atkal saucis ar lielu balsi, atlaida garu. Un redzi, tempļa priekšskars tika saplēsts divās daļās no augšas līdz lejai, un zeme tika satricināta, un klintis tika sašķeltas, Un kapi tika atvērti, un daudzu aizmidzušo svēto ķermeņi tika uzcelti. Un, izgājuši no kapiem pēc viņa augšāmcelšanās, viņi iegāja svētajā pilsētā un parādījās daudziem. Bet simtnieks un tie, kas kopā ar viņu sargāja Jēzu, redzējuši zemestrīci un to, kas bija noticis, ļoti nobijās, sacīdami: Patiesi, šis bija Dieva Dēls. Bet tur bija arī daudzas sievietes, kas skatījās no tālienes, kuras bija sekojušas Jēzum no Galilejas, kalpojot viņam. Starp viņām bija Marija Magdalēna, un Marija, Jēkaba un Jozefa māte, un Zebedeja dēlu māte.

Bet kad iestājās vakars, atnāca bagāts cilvēks no Arimatejas, vārdā Jāzeps, kurš arī pats bija kļuvis par Jēzus mācekli, Šis, piegājis pie Pilāta, lūdza Jēzus ķermeni. Tad Pilāts pavēlēja atdot ķermeni. Un Jāzeps, ņēmis ķermeni, ietina to tīrā audeklā. Un viņš lika to savā jaunajā kapā, ko viņš bija izcirtis klintī, un

pieritinājis lielu akmeni pie kapa durvīm, viņš aizgāja. Tur bija Marija Magdalēna un otra Marija, sēdošas pretī kapam.

Bet nākamajā dienā, kas bija pēc sagatavošanas, augstie priesteri un farizeji sapulcējās pie Pilāta. Sakot: Kungs, mēs atcerējāties, ka tas maldinieks, vēl dzīvs būdams, teica: Pēc trim dienām es celšos augšā. Pavēli tāvad, lai kaps tiktu nostiprināts līdz trešajai dienai, lai nekad viņa mācekļi, nākuši naktī, nezog viņu un nesaka tautai: Viņš tika uzcelts no mirušajiem, un pēdējā maldīšanās būs ļaunāka par pirmo. Pilāts viņiem teica: Jums ir sardze, ejiet un nodrošiniet, kā jūs zināt. Bet tie aizgāja un nodrošināja kapu, aizzīmogojot akmeni kopā ar sargu.

28

Vēlu sabatā, ausmai austot pirmajā sabata dienā, nāca Marija Magdalēniete un otra Marija, lai aplūkotu kapu. Un redzi, notika liela zemestrīce, jo Kunga eņģelis, nonācis no debesīm un piegājis, norīpināja akmeni no durvīm un sēdēja uz tā. Bet viņa izskata forma bija kā zibens, un viņa apģērbs balts kā sniegs. Bet no viņa bījas sargi tika satricināti un kļuva kā miruši. Bet eņģelis atbildēja un sacīja sievietēm: Nebaidieties jūs, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas tika krustā sists. Viņa šeit nav, jo Viņš ir uzcēlies, kā teica. Nāciet un redziet to vietu, kur gulēja Kungs. Un ātri ejušas, sakiet viņa mācekļiem, ka viņš ir uzcelts no mirušajiem, un lūk, viņš iet jums pa priekšu uz Galileju; tur jūs viņu redzēsiet. Lūk, es jums teicu. Un, ātri izgājušas no kapa ar bailēm un lielu prieku, viņas skrēja ziņot viņa mācekļiem. Kad viņas gāja ziņot viņa mācekļiem, un redzi, Jēzus viņas satika, sacīdams: Pricājieties. Bet viņas pienāca, satvēra viņa kājas un pielūdza viņu. Tad Jēzus saka viņām: Nebaidieties, ejiet un ziņojiet mani brāļiem, lai viņi iet uz Galileju, un tur viņi mani redzēs.

Bet viņiem ejot, redzi, daži no sardzes nāca pilsētā un ziņoja galvenajiem priesteriem visu, kas bija noticis. Un, sapulcējušies kopā ar vecākajiem un ņēmuši lēmumu, viņi deva kareivjiem pietiekami daudz sudraba gabalu, sacīdami: Sakiet, ka viņa mācekļi, naktī atnākuši, nozaga viņu, kamēr mēs gulējām. Un ja šis tiks dzirdēts pie vadoņa, mēs viņu pārliecināsim un jūs padarīsim bezrūpīgus. Bet tie, ņēmuši sudraba gabalus, darīja, kā tika mācīti. Un šis vārds tika izplatīts starp jūdiem līdz pat šai dienai.

Bet vienpadsmit mācekļi devās uz Galileju, uz kalnu, kur Jēzus viņiem bija norādījis. Un, redzējuši viņu, tie pielūdza viņam, bet daži šaubījās. Un Jēzus piegāja un runāja viņiem, sacīdams: Man ir dota visa autoritāte debesīs un uz zemes. Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, kristot viņus Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā. mācot viņiem ievērot visu, ko esmu jums pavēlējis, un lūk, es esmu ar jums visas dienas līdz pasaules pabeigšanai. Āmen.

Evaņģēlijs pēc Marka

1

Labās vēsts par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, sākums. Kā ir rakstīts praviešos: Lūk, es sūtu savu vēstnesi tavā priekšā, kas sagatavos tavu ceļu tavā priekšā, Balss saucēja tuksnesī: sagatavojiet Kunga ceļu, dariet taisnas viņa takas.

Notika, ka Jānis kristīja tuksnesī un sludināja atgriešanās kristību grēku piedošanai. Un pie viņa izgāja visa Jūdejas zeme un jeruzalemieši, un viņi visi tika kristīti Jordānas upē, atzīstot savus grēkus. Bet Jānis bija apģērbts kamieļa matos un ādas jostā ap viņa vidukli, un ēda siseņus un savvaļas medu. Un viņš sludināja, sacīdams: Nāk tas, kas ir stiprāks par mani pēc manis, kuram neesmu spējīgs noliecies atraisīt kurpju siksnu. Es patiešām kristīju jūs ūdenī, bet viņš kristīs jūs Svētajā Garā.

Un notika tanīs dienās, ka Jēzus nāca no Nacaretas Galilejā un tika kristīts no Jāņa Jordānā. Un tūlīt, ceļoties no ūdens, viņš redzēja debesis plīstam un Garu kā balodi nonākam uz viņu. Un balss atskanēja no debesīm: Tu esi mans mīļotais dēls, tevī es esmu iepriecināts.

Un tūlīt Gars viņu izmet tuksnesī. Un viņš bija tur tuksnesī četrdesmit dienas, tiekot kārdināts no sātana, un viņš bija kopā ar savvaļas zvēriem, un eņģeļi kalpoja viņam.

Bet pēc tam, kad Jānis tika nodots, Jēzus nāca uz Galileju, sludinot Dieva valstības labo vēsti. Un sacīdams, ka laiks ir piepildījies un Dieva valstība ir tuvojusies, nožēlojiet grēkus un ticiet labajam vēstījumam.

Staigājot gar Galilejas jūru, viņš redzēja Sīmani un Andreju, Sīmaņa brāli, metam tīklu jūrā, jo viņi bija zvejnieki. Un Jēzus sacīja viņiem: Nāciet man līdzi, un es darīšu jūs par cilvēku zvejniekiem. Un tūlīt, atstājuši savus tīklus, viņi sekoja viņam. Un, ejot nedaudz tālāk no turienes, viņš redzēja Jēkabu, Zebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, un viņus laivā labojam tīklus. Un viņš tūlīt tos pasauca. Un viņi, atstājuši savu tēvu Zebedeju laivā ar algādžiem, aizgāja viņam līdzi.

Un viņi ieiet Kapernaumā, un tūlīt sabatā, iegājis draudzē, viņš mācīja. Un viņi bija apbrīnoti par viņa mācību, jo viņš mācīja viņus kā autoritāti turēdams, un ne kā rakstu mācītāji. Un viņu sapulcē bija cilvēks ar nešķīstu garu, un viņš uzkliedza sakot: Ļauj! Kas mums un tev, Jēzu no Nācaretes? Vai tu atnāci, lai iznīcinātu mūs? Es zinu, kas tu esi – Dieva Svētais. Un Jēzus viņu norāja, sacīdams: Esi klusē un izej no viņa. Un nešķīstais gars, saraustījies viņu un saucis ar lielu balsi, izgāja no viņa. Un visi izbrīnījās, tā ka sāka diskutēt savā starpā, sacīdami: Kas ir šis? Kas ir šī jaunā mācība, ka ar autoritāti pat nešķīstiem gariem pavēl, un tie viņam paklausa? Un viņa slava tūlīt izplatījās visā Galilejas apkārtnē.

Un tūlīt pēc izešanas no draudzes viņi devās uz Sīmaņa un Andreasa māju kopā ar Jēkabu un Jāni. Bet Sīmana sievasmāte gulēja ar drudzi. Un tūlīt viņi pastāstīja viņam par viņu. Un, pietuvojies, viņš pacēla viņu, satverot viņas roku, un drudzis viņu tūlīt atstāja, un viņa kalpoja viņiem. Bet, kad iestājās vakars un saule bija nolaista, viņi nesa pie viņa visus slimos un tos, kas bija apsēsti ar dēmoni. Un visa pilsēta bija sapulcējusies pie durvīm. Un viņš izdziedināja daudzus, kas cieta no dažādām slimībām, un izdzina daudzus dēmonus, un neatļāva dēmoni runāt, jo tie zināja, ka viņš ir Kristus.

Un agri no rīta, vēl dziļā naktī, viņš piecēlies izgāja un aizgāja uz tuksnešainu vietu, un tur lūdzās. Un Sīmanis un tie, kas bija ar viņu, vajāja viņu. Un, atradušie viņu, tie saka viņam, ka visi tevi meklē. Un viņš saka viņiem: Iesim uz blakus esošajām pilsētiņām, lai arī tur es sludinātu, jo šim nolūkam es esmu iznācis. Un viņš sludināja viņu sapulcēs visā Galilejā un izdzina dēmonus.

Un pie viņa nāca spitālīgs, lūdzot viņu un ceļos krītot, un sacīja viņam: Ja tu gribi, tu vari mani attīrīt. Bet Jēzus, sajutis līdzjūtību, izstiepis roku, pieskārs viņam un saka viņam: Es gribu, topi šķīsts. Un, viņam to pateikušam, tūlīt no viņa aizgāja spitālība, un viņš tika šķīstīts. Un, stingri brīdinājis viņu, tūlīt izdzina viņu un saka viņam, Redzi, nesaki nevienam neko, bet ej, parādi sevi priesterim un piedāvā par savu šķīstīšanu to, ko pavēlēja Mozus, viņiem par liecību. Bet viņš, izgājis, sāka daudz sludināt un izplatīt to vārdu, tā ka viņš vairs nespēja atklāti ieiet pilsētā, bet bija ārpusē tuksnešainās vietās, un pie viņa nāca no visām pusēm.

2

Un Viņš atkal iegāja Kapernaumā pēc dažām dienām, un tika dzirdēts, ka Viņš ir mājā. Un tūlīt sapulcējās daudzi, tā ka vairs nebija vietas pat pie durvīm, un viņš runāja tiem vārdu. Un viņi nāk pie viņa, nesdami paralītiķi, kuru nes četri. Un, nespēdami viņam pietuvoties pūļa dēļ, viņi noņēma jumtu tur, kur viņš bija, un, to izrakuši, nolaida gultu, uz kuras gulēja paralizētais. Bet Jēzus, redzējis viņu ticību, saka paralītiskajam: Bērns, tavi grēki tev ir piedoti. Bet daži no rakstu mācītājiem tur sēdēja un sprieda savās sirdīs Ko šis tā runā zaimošanas? Kas var atlaist grēkus, ja ne vienīgi Dievs? Un tūlīt Jēzus savā garā atzinis, ka viņi tā spriež sevī, sacīja viņiem: Kāpēc jūs šīs lietas spriedat savās sirdīs? Kas ir

vieglāk – teikt paralītiskajam: Tavi grēki ir piedoti, vai teikt: Celies, paņem savu gultu un staigā? Lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir autoritāte piedot grēkus virs zemes, viņš saka paralītiskajam. Tev es saku: celies, paņem savu gultu un ej savā mājā. Un viņš tika pacelts nekavējoties, un, paņēmis gultu, izgāja visu priekšā, tā ka visi bija pārsteigti un slavēja Dievu, sacīdami, ka nekad tā mēs neesam redzējuši.

Un viņš atkal izgāja pie jūras, un visa ļaužu pūlis nāca pie viņa, un viņš tos mācīja. Un, ejot garām, viņš redzēja Levi, Alfeja dēlu, sēžam pie muitas būdas, un saka viņam: Seko man. Un viņš, piecēlies, sekoja viņam. Un notika, ka viņš gulēja viņa mājā, un daudzi nodokļu vācēji un grēcinieki gulēja kopā ar Jēzu un viņa mācekļiem, jo viņu bija daudz, un tie sekoja viņam. Un rakstu mācītāji un farizeji, redzējuši viņu ēdam kopā ar nodokļu vācējiem un grēciniekiem, sacīja viņa mācekļiem: Kāpēc viņš ēd un dzer kopā ar nodokļu vācējiem un grēciniekiem? Un to dzirdējis, Jēzus viņiem saka: Stiprajiem nav vajadzīgs ārsts, bet tiem, kas ir slimi. Es neesmu nācis saukt taisnīgos, bet grēciniekus uz nožēlu.

Un Jāņa mācekļi un farizeju mācekļi gavēja. Un nāk un saka viņam: Kāpēc Jāņa mācekļi un farizeju mācekļi gavē, bet tavie mācekļi negavē? Un Jēzus viņiem sacīja: Vai kāzu nama dēli var gavēt, kamēr līgavainis ir ar viņiem? Kamēr viņiem ir līgavainis pie sevis, viņi nevar gavēt. Bet nāks dienas, kad līgavainis tiks paņemts prom no viņiem, un tad viņi gavēs tanīs dienās. Nevienš neuzsūj nesarauktā auduma lāpu uz vecām drēbēm, jo pretējā gadījumā jaunais audums aizrauj daļu no vecā, un plīsums kļūst vēl lielāks. Un nevienš nemet jaunu vīnu vecos ādas maisos, bet, ja ne, jaunais vīns pārplēš ādas maisus, un vīns izlej, un ādas maiši pazudīs, bet jaunu vīnu jaunajos ādas maisos jāliek.

Un notika tā, ka Viņš gāja cauri labības laukiem sabatā, un Viņa mācekļi sāka darīt ceļu, plūkdami vārpas. Un farizeji sacīja viņam: Redzi, ko viņi dara sabatos, kas nav atļauts. Un viņš pats sacīja viņiem: Vai jūs nekad neesat lasījuši, ko darīja Dāvids, kad viņam bija vajadzība un viņš bija izsalcis, viņš pats un tie, kas bija ar viņu? Kā viņš iegāja Dieva namā Abiātara, augstā priesterā, laikā un ēda uzlikšanas maizes, kuras nav atļauts ēst nevienam, izņemot priesterus, un deva arī tiem, kas bija ar viņu? Un viņš sacīja viņiem: Sabats radīts cilvēka dēļ, nevis cilvēks sabata dēļ. tā ka Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu

3

Un viņš atkal iegāja sapulcē, un tur bija cilvēks, kuram bija sakaltusi roka. Un viņi vēroja viņu, vai sabatā viņš dziedinās viņu, lai varētu viņu apsūdzēt. Un viņš saka tam cilvēkam, kam bija sakaltusi roka: Celies un nāc vidū. Un viņš saka viņiem: Vai sabatos ir atļauts darīt labu vai darīt ļaunu? Dvēseli glābt vai nogalināt? Bet viņi klusēja. Un, skatījies apkārt uz viņiem ar dusmām, bēdādamies par viņu sirds cietināšanu, viņš saka tam cilvēkam: Izstiep savu roku. Un viņš izstiepa, un viņa roka tika atjaunota vesela kā otra. Un farizeji, izgājuši ārā, tūlīt ar hērodiešiem turēja padomu pret viņu, lai viņu iznīcinātu.

Un Jēzus aizgāja ar saviem mācekļiem uz jūru, un liels pūlis no Galilejas sekoja viņam, Un no Jūdejas, un no Jeruzālemes, un no Idumejas, un viņpus Jordānai, un tie no Tiras un Sidonas apkārtnes - liels pūlis, dzirdējuši, cik daudz viņš darīja, nāca pie viņa. Un viņš sacīja saviem mācekļiem, lai laiva būtu gatava viņam pūļa dēļ, lai tie viņu nespiestu. Viņš jo bija izārstējis daudzus, tā ka visi, kam bija pātagu mocības, metās viņam virsū, lai viņam pieskārtos. Un nešķīstie gari, kad viņu redzēja, krita pie viņa un

kliedza, sacīdami, ka tu esi Dieva Dēls. Un viņš daudz uzrāja viņiem, lai tie nedarītu viņu zināmu.

Un viņš uzkāpj kalnā, un viņš izsauc tos, kurus viņš pats vēlējās, un viņi aizgāja pie viņa. Un viņš izveidoja divpadsmit, lai tie būtu ar viņu un lai viņš varētu tos sūtīt sludināt. un turēt autoritāti, lai dziedinātu slimības un izdzītu dēmonus Un viņš deva Sīmanim vārdu Pēteris. un Jēkabu, Zebedeja dēlu, un Jāni, Jēkaba brāli, un viņš uzlika tiem vārdus Boanerges, kas nozīmē pērkona dēli, un Andreju, un Filipu, un Bartolomeju, un Mateju, un Tomu, un Jēkabu, Alfeja dēlu, un Tadeju, un Sīmani Zelotu un Jūdu Iskariotu, kurš arī viņu nodeva.

Un viņi nāk mājā, un atkal sanāk pūlis, tā ka viņi nespēj pat maizi ēst. Un, to dzirdējuši, viņa tuvinieki izgāja, lai viņu sagrābtu, jo viņi sacīja, ka viņš ir apjucis. Un rakstu mācītāji, kas bija nonākuši no Jeruzalemes, sacīja, ka viņam ir Beelzebuls un ka viņš izdzen dēmonus ar dēmonu valdnieka palīdzību. Un, izsaucis viņus, viņš runāja ar tiem līdzībās: Kā var sātans sātanu izdzīt? Un ja valstība pret sevi pašu tiek sadalīta, tā valstība nevar pastāvēt. Un ja māja pret sevi pašu ir sadalīta, tā māja nevar pastāvēt. Un ja sātans ir cēlies pret sevi un ir sadalīts, viņš nespēj pastāvēt, bet tam ir gals. Nevienam nav spējīgs izlaupīt stiprā traukus, iegājis viņa mājā, ja vispirms nenasien stipro, un tad viņš izlaupīs viņa māju. Patiesi es jums saku, ka visi grēki un zaimošanas tiks piedoti cilvēku dēļiem, lai cik daudz viņi zaimotu. Kas gan zaimotu Svēto Garu, tam nav piedošanas mūžīgi, bet viņš ir vainīgs mūžīgā spriedumā. ka viņi sacīja, ka viņam ir nešķīsts gars.

Tāpat nāk viņa māte un viņa brāļi, un, ārpusē stāvēdami, viņi sūtīja pie viņa un sauca viņu. Un ap viņu sēdēja pūlis, bet viņam sacīja: Lūk, tava māte un tavi brāļi ārā tevi meklē. Un viņš

atbildēja viņiem, sacīdams: Kas ir mana māte vai mani brāļi? Un, aplūkojis apkārt tos, kas sēdēja ap viņu, viņš saka: Redziet, mana māte un mani brāļi. Jo kas dara Dieva gribu, tas ir mans brālis un mana māsa un māte.

4

Un atkal viņš sāka mācīt pie jūras, un pie viņa sapulcējās liels pūlis, tā ka viņš iekāpa laivā un sēdēja jūrā, bet viss pūlis bija pie jūras uz zemes. Un viņš mācīja viņiem daudzās līdzībās, un viņš sacīja viņiem savā mācībā: Klausieties. Lūk, izgāja sējējs sēt. Un notika sēšanas laikā, ka daži [sēklas] krita uz ceļa, un nāca putni un tās aprija. Un cits krita uz akmenājo, kur nebija daudz zemes, un tūlīt tas uzdīga, jo nebija zemes dziļuma, Bet, kad saule bija uzlēkusi, tas tika apdedzināts, un tāpēc, ka tam nebija saknes, tas nokalta. Un cits krita ērkšķos, un ērkšķi uzauga un nosmacēja to, un tas nedeļa augļus. Un cits krita labajā zemē un deva augļus, kas auga un vairojās, un nesa trīsdesmit-, sešdesmit- un simtkārtīgi. Un viņš sacīja viņiem: Kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird. Bet kad viņš bija viens pats, tie, kas bija ap viņu kopā ar tiem divpadsmit, jautāja viņam par līdzību. Un viņš sacīja viņiem: Jums ir dots iepazīt Dieva valstības noslēpumus, bet tiem, kas ir ārpusē, viss notiek līdzībās, lai redzot viņi redz, bet neredz, un dzirdot viņi dzird, bet nesaprot, lai nekad viņi neatgrieztos un viņiem netiktu piedoti grēki.

Un viņš saka viņiem: Vai jūs nezināt šo līdzību, un kā jūs zināsit visas līdzības? Sējējs sēj vārdu. Bet šie ir tie pie ceļa, kur tiek sēts vārds, un kad viņi dzird, tūlīt nāk sātans un paņem vārdu, kas ir sēts viņu sirdīs. Un šie līdzīgi ir tie, kas tiek sēti uz akmainspējām vietām, kas, kad dzird vārdu, tūlīt ar prieku to pieņem, Un viņiem nav sakņu sevī, bet viņi ir īslaicīgi, tad, kad

notiek bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, viņi tūlīt klūp. Un šie ir tie, kas sēti ērkšķos, tie, kas dzird vārdu, Un šī laika rūpes un bagātības maldināšana un iekāres par pārējo, ienākdamas, noslāpē vārdu, un tas kļūst neauglīgs. Un šie ir tie, kas sēti labajā zemē, kuri dzird vārdu un to pieņem, un nes augļus trīsdesmit, sešdesmit un simtkārtīgi.

Un viņš tiem sacīja: Vai tad lampu nes, lai to liktu zem groza vai zem gultas? Vai ne tāpēc, lai to liktu uz lampu turētāja? Jo nav nekas slēpts, kas netiktu atklāts, un nekas nav paslēpts, bet gan tikai tāpēc, lai tas kļūtu zināms. Ja kādam ir ausis, lai dzird. Un viņš sacīja tiem: Redziet, ko jūs dzirdat. Ar kādu mēru jūs mērat, tas tiks mērīts jums, un tiks pievienots jums, dzirdošajiem. Jo kas ir, tam tiks dots, bet kas nav ir, arī tas, kas viņam ir, tiks atņemts. Un viņš sacīja: Tāda ir Dieva valstība – kā kad cilvēks met sēklu uz zemes, Un viņš guļ un ceļas naktī un dienā, un sēkla dīgst un aug, kā viņš pats nezina. Pati no sevis zeme nes augļus: vispirms zāli, tad vārpu, tad pilnu graudu vārpā. Kad auglis nogatavojas, viņš tūlīt sūta sirpi, jo plauja ir iestājusies.

Un viņš sacīja: Kā mēs pielīdzināsim Dieva valstību? Vai ar kādu līdzību to salīdzināsim? Kā sinepes grauds, kas, kad tas tiek sēts uz zemes, ir mazākais no visām sēklām, kas ir uz zemes, Un kad tas ir sēts, tas uzaug un kļūst lielāks par visiem dārzeniem, un izdzen lielus zarus, tā ka debesu putni var ligzdot tā ēnā.

Un ar daudzām tādām līdzībām viņš runāja tiem vārdu, ciktāl viņi spēja dzirdēt, Bet bez līdzības viņš nerunāja viņiem vārdu, bet saviem mācekļiem viņš izskaidroja visu.

Un viņš saka viņiem tanī dienā, vakaram iestājoties:
Pārcelsimies otrā krastā. Un, atstājuši pūli, viņi ņem viņu līdzī, kā

viņš bija laivā, un arī citas laivas bija ar viņu. Un sacēlās liela vētra, un viņi sita pār laivu, tā ka tā jau sāka piepildīties. Un viņš pats gulēja uz pakalgala uz spilvena, un viņi uzmodināja viņu un sacīja viņam: Skolotāj, vai tev nerūp, ka mēs izzūdam? Un, pamodies, viņš aprāja vēju un sacīja jūrai: Esi klusā, esi apklusināta! Un vējš norima, un iestājās liels klusums. Un viņš sacīja tiem: Kāpēc jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības? Un viņi baidījās ar lielu bailēm un sacīja viens otram: Kas tad šis ir, ka pat vējš un jūra viņam paklausa?

5

Un viņi nonāca viņpus jūrai Gergeziešu zemē. Un, kad viņš bija izgājis no laivas, viņam tūlīt pretī nāca no kapiem cilvēks ar nešķīstu garu. kas dzīvoja kapos, un neviens nespēja viņu saistīt pat ar ķēdēm, Tāpēc ka viņš bieži bija saistīts ar važām un ķēdēm, un viņš bija saplēsis ķēdes un salauzis važas, un neviens nespēja viņu pieradināt, Un visu nakti un dienu viņš bija kapos un kalnos, klieodzot un griezdams sevi ar akmeņiem. Bet, redzējis Jēzu no tālienes, viņš pieskrēja un pielūdza viņu. Un, saucis ar lielu balsi, viņš saka: Kas man un tev kopīgs, Jēzu, Visaugstākā Dieva Dēls? Es tevi zvērinu pie Dieva, nemocī mani! Viņš sacīja tam: Izej, nešķīstais gars, no šī cilvēka! Un viņš jautāja viņam: Kāds ir tavs vārds? Un tas atbildēja, sacīdams: Leģions ir mans vārds, jo mēs esam daudzi. Un ļoti lūdza viņu, lai nesūtītu viņus ārpus tās zemes. Bet tur bija liels cūku ganāmpulks, kas ganījās pie kalna. Un visi dēmoni lūdza viņu, sacīdami: Sūti mūs cūkās, lai mēs varētu ieiet tanīs. Un Jēzus tūlīt viņiem atļāva. Un nešķīstie gari, izgājuši, iegāja cūkās, un bars metās no klints jūrā - viņu bija kādi divi tūkstoši - un tie slīka jūrā. Un tie, kas ganīja cūkas, bēga un ziņoja pilsētā un laukos, un izgāja redzēt, kas ir noticis. Un viņi nāca pie Jēzus, un viņi redzēja apsēsto sēžam, apgērbtu un

prātīgu, to, kam bija leģions, un viņi nobijās. Un tie, kas bija redzējuši, izstāstīja viņiem, kā tas notika ar apsēsto un par cūkām. Un viņi sāka lūgt viņu aiziet no viņu robežām. Un, kad viņš iekāpa laivā, dēmonu apsēstais vīrs lūdza viņu, lai varētu būt kopā ar viņu. Un viņš neatļāva viņam, bet saka viņam: Ej savā mājā pie savējiem un paziņo viņiem, cik daudz Kungs tev ir darījis un kā Viņš tevi apžēlojies. Un viņš aizgāja un sāka sludināt Dekapolē, cik daudz Jēzus viņam bija darījis, un visi brīnījās.

Un kad Jēzus bija pārcēlies laivā atkal uz otru pusi, liels pūlis sapulcējās pie viņa, un viņš bija pie jūras. Un nāk viens no draudzes vadītājiem, vārdā Jāirs, un, viņu ieraudzījis, krita pie viņa kājām. Un viņš lūdza viņu ļoti, sacīdams, ka mana mazā meita ir nāves priekšā, lai tu nāktu un uzliktu viņai rokas, lai viņa tiktu izglābta un dzīvotu. Un viņš aizgāja ar viņu, un liels pūlis sekoja viņam, un tie spieda viņu. Un kāda sieviete, kas bija asins plūsmas stāvoklī divpadsmit gadus, Un daudz cietusi no daudziem ārstiem, un iztērējusi visu, kas viņai bija, un nekādu palīdzību nebija saņēmusi, bet drīzāk bija kļuvusi vēl sliktāk, Dzirdējusi par Jēzu, viņa nāca pūlī no aizmugures un pieskārs viņa drēbēm. Viņa sacīja sevī, ka, ja es pieskāros kaut vai viņa drēbēm, es tikšu glābta. Un tūlīt viņas asiņu avots bija izžuvis, un viņa sajuta ar savu ķermeni, ka ir dziedināta no sērgas. Un tūlīt Jēzus, atzinis sevī no viņa izgājušo spēku, pagriezies pūlī, sacīja: Kas pieskārs manām drēbēm? Un viņa mācekļi sacīja viņam: Tu redzi pūli, kas tevi spiež, un tu saki: Kas man pieskārs? Un viņš/viņa skatījās apkārt, lai redzētu to, kas šo bija darījis/darījusi. Bet sievieta, baidīdamās un trīcēdama, zinādama, kas ar viņu ir noticis, nāca un nokrita viņa priekšā, un teica viņam visu patiesību. Bet viņš viņai teica: Meita, tava ticība tevi ir izglābusi. Ej mierā un esi vesela no savas kaites. Vēl viņam runājot, nāk no draudzes priekšnieka, sakot: Tava meita nomira, ko vēl traucē skolotāju?

Bet Jēzus, tūlīt dzirdējis vārdu, kas tika runāts, saka draudzes priekšniekam: Nebīsties, tikai tici. Un viņš neatlāva nevienam viņam sekot līdzī, izņemot Pēteri, Jēkabu un Jāni, Jēkaba brāli. Un viņš nāk draudzes vadītāja mājā un redz troksni, un raudošus, un daudz vaimanājošus, Un iegājis, viņš saka viņiem: Ko jūs esat satraukti un raudat? Bērns nav miris, bet guļ. Un viņi smējās par viņu. Bet viņš, izmetis visus, ņem līdzī bērna tēvu un māti, un tos, kas bija ar viņu, un ieiet tur, kur bija bērns guļošs. Un, satvēris bērna roku, viņš saka viņai: Talitha, koumi, kas tulkojumā nozīmē: Meitene, tev saku, celies. Un meitene tūlīt piecēlās un sāka staigāt, jo viņa bija divpadsmit gadus veca. Un viņi bija dziļi satriekti. Un viņš stingri pavēlēja viņiem, lai neviens to neuzzinātu, un sacīja dot viņai ēst.

6

Un viņš izgāja no turienes un nāca savā dzimtenē, un viņam sekoja viņa mācekļi. Un, kad sabats iestājās, viņš sāka mācīt draudzē, un daudzi, dzirdēdami, bija pārsteigti, sacīdami: No kurienes šim šīs lietas? Un kāda ir gudrība, kas viņam dota, un tādi spēki, kas notiek caur viņa rokām? Vai šīs nav amatnieks, Marijas dēls un Jēkaba, Joses, Jūdas un Sīmaņa brālis? Un vai viņa māšas nav šeit pie mums? Un viņi bija aizvainoti viņa dēļ. Bet Jēzus viņiem sacīja, ka pravietis nav bez goda, ja vien ne savā tēvzemē un starp saviem radiniekiem un savā mājā. Un viņš nevarēja tur izdarīt nevienu brīnumu, izņemot to, ka dažiem slimniekiem uzlika rokas un tos izdziedināja. Un viņš brīnījās par viņu neticību. Un viņš staigāja apkārt pa ciematiem un mācīja.

Un viņš sasauc tos divpadsmit un sāka viņus sūtīt pa diviem, un deva viņiem autoritāti pār nešķīstajiem gariem. Un viņš pavēlēja viņiem, lai neko neņemtu ceļam, ja vien ne nūju - ne

somu, ne maizi, ne varu jostā. bet apautiem sandales un nevalkāt divas tunikas. Un viņš sacīja viņiem: Kurā mājā jūs ieietu, tur palieci, līdz jūs aiziesiet no turienes. Un cik daudzi, ja tie nesaņems jūs un nedzirdēs jūs, ejot ārā no turienes, nokratiet putekļus, kas zem jūsu kājām, par liecību tiem. Patiesi saku jums: vairāk panesami būs Sodomai vai Gomorrai tiesas dienā nekā tai pilsētai. Un, izgājuši ārā, viņi sludināja, lai cilvēki atgrieztos no grēkiem. Un viņi izdzina daudzus dēmonus, un svaidīja ar eļļu daudzus slimos, un tos dziedināja.

Un karalis Hērods dzirdēja, jo viņa vārds bija kļuvis skaidrs, un viņš sacīja, ka Jānis Kristītājs ir uzcēlies no mirušajiem, un tāpēc spēki darbojas viņā. Citi sacīja, ka viņš ir Elija, bet citi sacīja, ka viņš ir pravietis kā viens no praviešiem. Bet Hērods, to dzirdējis, teica: Tas ir Jānis, kuram es nocirtu galvu; viņš ir uzcēlies no mirušajiem. Jo pats Herods, nosūtījis, sagrāba Jāni un saistīja viņu cietumā Herodiādas, sava brāļa Filipa sievas, dēļ, jo viņu bija apprecējis. Jo Jānis sacīja Hērodam, ka tev nav atļauts turēt sava brāļa sievu. Bet Herodija turēja naidu pret viņu un gribēja viņu nogalināt, bet nespēja. Jo Hērods baidījās no Jāņa, zinādams, ka viņš ir taisnīgs un svēts vīrs, un aizsargāja viņu, un, viņu dzirdējis, daudz ko darīja un labprāt viņu klausījās. Un kad iestājās piemērota diena, kad Hērods savā dzimšanas dienā rīkoja vakariņas saviem augstmaņiem un tūkstošu vadoņiem un Galilejas ievērojamākajiem, Un kad viņas meita Hērodija ienāca un dejoja, un patika Hērodam un tiem, kas kopā pie galda atradās, karalis sacīja meitenei: Lūdz no manis, ko vēlies, un es tev došu. Un viņš zvērēja viņai, ka visu, ko tu mani prasīsi, es tev došu līdz pat pusei no manas valstības. Bet viņa, izgājusi, teica savai mātei: Ko lai es lūdzu? Un viņa teica: Jāņa Kristītāja galvu. Un iegājusi tūlīt ar steidzamību pie karaļa, viņa lūdza, sacīdama: Es gribu, lai tu man tūlīt dod uz bļodas Jāņa Kristītāja galvu. Un karalis, kļuvis ļoti

noskumis, zvērestu un viesu dēļ nevēlējās to noraidīt. Un tūlīt karalis, nosūtījis izpildītāju, pavēlēja atnest viņa galvu. Bet viņš, aizgājis, nocirta tam galvu cietumā, un atnesa viņa galvu uz bļodas, un deva to meitenei, un meitene deva to viņas mātei. Un, to dzirdējuši, viņa mācekļi nāca un paņēma viņa līķi, un novietoja to kapā.

Un apustuļi sapulcējās pie Jēzus, un viņi ziņoja viņam visu, gan ko viņi bija darījuši, gan ko viņi bija mācījuši. Un viņš sacīja viņiem: Nāciet jūs paši savrup uz tuksnešainu vietu un atpūties mazliet, jo bija daudz nākošo un aizejošo, un viņiem nebija laika pat ēst. Un viņi aizgāja uz tuksnešainu vietu ar laivu paši vien. Un es redzēju viņus aizejam, un daudzi viņus atpazīna, un kājām no visām pilsētām saskrēja tur, apsteigja viņus un sanāca kopā pie viņa. Un, izgājis ārā, Jēzus ieraudzīja lielu pūli un iežēlojās par viņiem, jo viņi bija kā avis, kam nav gana, un sāka viņus daudz mācīt. Un, jau stundai daudz pagājušai, viņa mācekļi piegāja pie viņa un saka: Šī vieta ir tuksnešaina, un jau ir vēls laiks. Atlaid viņus, lai viņi, aizgājuši apkārtējos laukos un ciemos, varētu nopirkt sev maizi, jo viņiem nav, ko ēst. Bet viņš, atbildēdams, teica viņiem: Dodiet jūs viņiem ēst. Un viņi saka viņam: Vai mums aiziet, nopirkt par divsimt denārijiem maizi un dot viņiem ēst? Bet viņš viņiem saka: Cik daudz maizes jums ir? Ejiet un paskatieties. Un, uzzinājuši, viņi saka: Piecas, un divas zivis. Un viņš pavēlēja viņiem noguldīt visus grupās uz zaļās zāles. Un viņi atsēdās grupās pa simtu un pa piecdesmit. Un, ņēmis piecas maizes un divus zivis, uzlūkojis debesīs, viņš svētīja un salauza maizes, un deva mācekļiem, lai tie liktu priekšā viņiem, un divus zivis sadalīja visiem. Un visi ēda un tika paēdināti. Un viņi paņēma divpadsmit grozus, pilnus ar fragmentiem un zivīm. Un tie, kas bija ēduši maizes, bija pieci tūkstoši vīru.

Un tūlīt viņš piespiedis savus mācekļus iekāpt laivā un doties uz priekšu viņpus pret Betsaidu, kamēr viņš pats atlaidīs pūli. Un, atvadījies no viņiem, viņš aizgāja kalnā lūgties. Un, kad iestājās vakars, laiva bija jūras vidū, un viņš pats viens uz zemes. Un redzējis viņus mocāmies airēšanā, jo vējš bija viņiem pretējs, un ap ceturto nakts sardzi viņš nāk pie viņiem, staigājot pa jūru, un gribēja iet tiem garām. Bet tie, redzējuši viņu staigājam uz jūras, domāja, ka tas ir parādība, un sauca skaļi. Visi jo viņu redzēja un satraucās. Un tūlīt viņš runāja ar viņiem un saka viņiem: Esiet droši, es esmu, nebīstieties. Un viņš iekāpa laivā pie viņiem, un vējš norima, un viņi sevī ārkārtīgi ļoti izbrīnījās un brīnījās. Jo viņi nesaprata par maizēm, bet viņu sirds bija nocietināta.

Un, pārcēlušī pāri, viņi devās uz Gennesaretas zemi un noenkurojās. Un kad viņi bija izgājuši no kuģa, tūlīt viņu atpazīna. Viņi apskrēja visu to apkārtējo apgabalu un sāka uz guļasvietām nest apkārt tos, kam bija slikti, uz turieni, kur viņi dzirdēja, ka viņš ir. Un, kur viņš iegāja ciemos vai pilsētās, vai laukos, tirgus laukumos viņi nolika slimos un lūdza viņu, lai tie varētu pieskarties kaut vai viņa drēbju malai, un visi, kas viņam pieskarās, tika dziedināti.

7

Un pie viņa sapulcējās farizeji un daži no rakstu mācītājiem, kas bija atnākuši no Jeruzalemes, Un, redzējuši dažus no viņa mācekļiem ēdam maizi ar kopīgām rokām, tas ir, ar nemazgātām rokām, viņi atrada vainu. Jo farizeji un visi jūdi, ja nemazgā rokas ar dūri, neēd, turoties pie vecāko tradīcijas. Un no tirgus, ja viņi nemazgājas, viņi neēd, un ir daudz citu lietu, ko viņi ir saņēmuši ievērot: kausu, krūžu, bronzas trauku un gultu mazgāšanu. Tad farizeji un rakstu mācītāji jautā viņam: Kāpēc tavi mācekļi

nestaigā pēc vecāko tradīcijas, bet ēd maizi ar nemazgātām rokām? Bet viņš, atbildēdams, teica viņiem, ka labi pravietoja Jesaja par jums, liekuliem, kā ir rakstīts: šie ļaudis mani godā ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu no manis. Bet veltīgi viņi mani godā, mācīdami mācības, kas ir cilvēku baušļi.

Atstājuši Dieva bausli, jūs turat cilvēku tradīciju – mazgāšanas krūku un kausu, un daudzas citas līdzīgas lietas jūs darāt. Un viņš sacīja viņiem: Labi jūs atceļat Dieva pavēli, lai turētu savu tradīciju. Moses jo teica: Godā savu tēvu un savu māti, un Tas, kurš ļauni runā par tēvu vai māti, lai mirst nāvē. Bet jūs sakāt: ja cilvēks saka tēvam vai mātei korbān (kas ir dāvana), ar ko tu no manis varētu gūt labumu, Un jūs vairs neatļaujāt viņam neko darīt savam tēvam vai savai mātei. darīdami nederīgu Dieva vārdu ar jūsu tradīciju, ko jūs nodevāt, un daudzas līdzīgas lietas jūs darāt. Un, piesaucis visu pūli, viņš tiem sacīja: Klausieties mani visi un saprotiet. Nekas, kas no ārpuses nāk cilvēkā, nevar viņu apgānīt, bet tas, kas iziet no cilvēka, apgāna cilvēku. Un kad viņš iegāja mājā prom no pūļa, viņa mācekļi jautāja viņam par līdzību. Un viņš saka viņiem: Tā arī jūs esat bez sapratnes? Vai jūs vēl nesaprotat, ka viss, kas no ārpuses ienāk cilvēkā, nevar viņu apgānīt? ka tas neieiet viņa sirdī, bet vēderā, un iziet latīnā, šķīstot visu ēdienu. Viņš sacīja, ka tas, kas iziet no cilvēka, apgāna cilvēku. Jo no iekšpuses, no cilvēku sirdīm nāk arī sliktās domas, laulības pārkāpšanas, netiklības, slepkavības, Zādzības, mantkārība, ļaunumi, viltība, izlaidība, ļauna acs, zaimošana, augstprātība, muļķība. Visi šie ļaunie no iekšpuses iziet un apgāna cilvēku.

Un no turienes piecēlies, viņš aizgāja uz Tīras un Sidonas robežām. Un iegājis mājā, viņš negribēja, lai neviens to uzzinātu, un nespēja palikt nepamanīts. Jo sievietē, kuras meitiņai bija

nešķīsts gars, bija dzirdējusi par viņu un, atnākusi, nokrita pie viņa kājām. Bet sieviete bija grieķiete, sīrofeiniķiete pēc cilts, un lūdza viņu, lai viņš izdzītu dēmonu no viņas meitas. Bet Jēzus viņai teica: Ļauj vispirms bērniem būt paēdušiem, jo nav labi ņemt bērnu maizi un mest suņukiem. Bet viņa atbildēja un saka viņam: Jā, Kungs, un suņi zem galda ēd bērnu drupačas. Un viņš teica viņai: Šī vārda dēļ ej, dēmons ir izgājis no tavas meitas. Un, aizgājusi savā mājā, viņa atrada bērnu guļam uz gultas un dēmonu izgājušu.

Un atkal, izgājis no Tīras un Sidonas robežām, viņš nāca uz Galilejas jūru caur Dekapolisas robežu vidu. Un viņi atnes pie viņa kurlu un ar runu traucētu cilvēku, un viņi lūdza viņu, lai viņš uzliek tam roku. Un, ņemot viņu malā no pūļa atsevišķi, viņš ielika savus pirkstus viņa ausīs un, splāvis, pieskārās viņa mēlei, Un, skatījies uz debesīm, viņš nopūtās un saka viņam: Effatha, kas nozīmē Atveries. Un tūlīt viņa ausis tika atvērtas, un viņa mēles saite tika atraisīta, un viņš runāja pareizi. Un viņš pavēlēja viņiem, lai nevienam nesaka, bet jo vairāk viņš viņiem to aizliedza, jo vairāk viņi sludināja. Un viņi bija ārkārtīgi apbrīnoti, sacīdami: Visu viņš ir labi darījis – kurlus viņš liek dzirdēt un mēmos runāt.

8

Tanīs dienās atkal, kad bija liels pūlis un tiem nebija ko ēst, Jēzus, pasaukdams savus mācekļus, saka viņiem, Man ir līdzjūtība pret pūli, jo jau trīs dienas viņi ir pie manis un viņiem nav, ko ēst. Un ja es viņus atlaišu izsalkušus uz viņu mājām, viņi novājinās ceļā, jo daži no viņiem ir atnākuši no tālienes. Un viņa mācekļi atbildēja viņam: No kurienes kas šeit spēs paēdināt šos ar maizi tuksnesī? Un viņš jautāja viņiem: Cik daudz maizes jums ir? Bet viņi teica: Septiņas. Un viņš pavēlēja pūlim atsēsties uz zemes, un,

ņēmis septiņas maizes un pateicies, viņš tās lauza un deva saviem mācekļiem, lai tie liktu priekšā, un tie lika priekšā pūlim. Un viņiem bija dažas zivtiņas, un, tās svētījis, viņš teica likt priekšā arī tās. Viņi ēda un tika paēdināti, un viņi savāca atlikušos fragmentus septiņos grozos. Bet viņu bija kā četri tūkstoši, un viņš tos atlaida. Un tūlīt iekāpis laivā ar saviem mācekļiem, viņš nonāca Dalmanutas apvidū.

Un farizeji izgāja un sāka ar viņu strīdēties, prasdami no viņa zīmi no debesīm, pārbaudīdami viņu. Un dziļi nopūzdamies savā garā, viņš saka: Kāpēc šī paaudze meklē zīmi? Patiesi es saku jums: šai paaudzei netiks dota zīme. Un, atstājis viņus, viņš atkal iekāpa laivā un aizbrauca.

Un viņi bija aizmirsuši ņemt maizes līdzi, un laivā tiem nebija nevienas maizes, izņemot vienu. Un viņš pavēlēja viņiem, sacīdams: Redziet, sargieties no farizeju raugs un Hēroda raugs! Un viņi sprieda savā starpā, sacīdami: Maizes mums nav. Un zinādams, Jēzus saka viņiem: Ko jūs apsverat, ka maizes jums nav? Vai jūs vēl nesaprotat un neizprotat? Vai jūsu sirds joprojām ir nocietināta? Vai jums ir acis, bet jūs neredzat, un ausis, bet jūs nedzirdat? Un vai jūs neatceraties?

Kad es lauza piecas maizes piectūkstošiem, cik pilnus grozu ar fragmentiem jūs savācāt? Viņi viņam saka: divpadsmit. Bet kad tos septiņus [deva] četriem tūkstošiem, cik grozu pilnus ar fragmentiem jūs savācāt? Un tie teica: Septiņus. Un viņš sacīja viņiem: Vai jūs vēl nesaprotat?

Un viņš nāk uz Betsaidu, un tie atnes viņam aklo un lūdz viņu, lai viņš pieskartos tam. Un, satvēris aklā roku, viņš izveda viņu ārā no ciema, un, splāvis viņa acis un uzlicis tam rokas,

jautāja viņam, vai viņš kaut ko redz. Un, skatījies augšup, viņš sacīja: Es redzu cilvēkus kā kokus staigājo. Tad atkal viņš uzlika savas rokas uz viņa acīm un lika viņam skatīties, un viņš tika atjaunots, un viņš redzēja skaidri visu. Un viņš nosūtīja viņu uz viņa māju, sacīdams: Neej ciemā un nesaki nevienam ciemā.

Un Jēzus un viņa mācekļi izgāja uz Filipa Cēzarejas ciematiem, un ceļā viņš jautāja saviem mācekļiem, sacīdams viņiem: Par kādu mani cilvēki saka esam? Bet viņi atbildēja: Jāni Kristītāju, un citi: Eliju, bet citi: Vienu no praviešiem. Un viņš pats viņiem saka: Bet jūs — par ko mani sakāt esam? Atbildot, Pēteris viņam saka: Tu esi Kristus. Un viņš norāja viņiem, lai nevienam nesaka par viņu.

Un viņš sāka mācīt viņiem, ka Cilvēka Dēlam ir jācieš daudz un jātiek noraidītam no vecākajiem, augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un jātiek nogalinātam, un pēc trim dienām jāceļas augšā. Un viņš runāja to vārdu atklāti. Un Pēteris, paņēmis viņu malā, sāka viņu rāt. Bet viņš, pagriezies un ieraudzījis savus mācekļus, norāja Pēteram, sacīdams: Ej prom no manis, sātan, jo tu nedomā par Dieva lietām, bet par cilvēku lietām.

Un, sasaucis pūli kopā ar saviem mācekļiem, viņš tiem sacīja: Kas vēlas man sekot, lai noliedz sevi, lai ņem savu krustu un lai seko man. Kas jo vēlētos glābt savu dvēseli, tas to zaudēs, bet kas zaudētu savu dvēseli manu un labās vēsts dēļ, tas to glābs. Ko tad labumu gūs cilvēks, ja viņš iegūs visu pasauli, bet zaudēs savu dvēseli? Vai ko dos cilvēks maiņā pret viņa dvēseli? Kas jo, ja kāds kaunās no manis un maniem vārdiem šajā laulības pārkāpēju un grēcinieku paaudzē, arī Cilvēka Dēls kaunēsies no viņa, kad Viņš nāks sava Tēva godībā ar svētajiem eņģeļiem.

Un Viņš tiem sacīja: Patiesi Es jums saku, ka ir daži no šeit stāvošajiem, kuri nenobaudīs nāvi, kamēr neredzēs Dieva valstību nākušu spēkā.

Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma līdzī Pēteri un Jēkobu un Jāni, un uzveda viņus vienus pašus uz augstu kalnu, un Viņš tika pārveidots viņu priekšā, Un viņa drēbes kļuva spīdošas, ļoti baltas kā sniegs, kādas pilnītājs uz zemes nespēj tā baltināt. Un viņiem parādījās Elija ar Mozu, un viņi sarunājās ar Jēzu. Un Pēteris atbildēja un sacīja Jēzum, Rabbi, labs ir mums šeit būt, un uzcelsim trīs teltis: vienu tev, vienu Mozum un vienu Elijam. Viņš nezināja, ko teikt, jo viņi bija nobijušies. Un parādījās mākonis, kas tos apēnoja, un no mākoņa nāca balss, kas sacīja: Šis ir mans mīļotais Dēls, viņu klausiet. Un pēkšņi, apskatījušies apkārt, viņi vairs nevienu neredzēja, bet tikai Jēzu vien ar sevi. Bet, viņiem nokāpjot no kalna, viņš pavēlēja viņiem, lai nevienam nestāsta to, ko redzēja, kamēr vien Cilvēka Dēls no mirušajiem necelsies. Un viņi saglabāja šo vārdu, savā starpā apspriežot, kas ir celšanās no mirušajiem. Un viņi jautāja viņam, sacīdami: Kāpēc rakstu mācītāji saka, ka Elijam vispirms ir jānāk? Bet viņš, atbildēdams, teica viņiem: Elija patiešām, nākdams pirmais, atjauno visu, un kā ir rakstīts par Cilvēka Dēlu, lai daudz ciestu un tiktu nicināts? Bet es jums saku, ka arī Elija ir nācis, un viņi darīja viņam visu, ko gribēja, kā ir rakstīts par viņu.

Un, nonācis pie mācekļiem, viņš redzēja lielu pūli ap viņiem un rakstu mācītājus, kas ar viņiem strīdējās. Un tūlīt viss pūlis, ieraudzījis viņu, bija pārsteigts, un pieskrējot sveicināja viņu. Un viņš jautāja rakstu mācītājiem: Ko jūs savā starpā apspriežat? Un atbildot, viens no pūļa teica: Skolotāj, es atnesa savu dēlu pie

tevis, kuram ir mēms gars. Un kur vien tas viņu pārņem, tas viņu met zemē, un viņš putas un griež savus zobus, un izkalst, un es teicu taviem mācekļiem, lai tie to izdzītu, bet viņi nebija spējīgi. Bet viņš, atbildot viņam, saka: Ak neticīgā paaudze, cik ilgi es būšu pie jums? Cik ilgi es jūs pacietīšu? Nesiet viņu pie manis. Un viņi atnesa viņu pie viņa. Un, tiklīdz gars viņu ieraudzīja, tas tūlīt viņu satricināja krampjos, un viņš, nokritis zemē, ripoja, putodams. Un viņš jautāja viņa tēvam: Cik ilgs laiks ir, kopš šis viņam ir noticis? Bet viņš teica: Kopš bērnības. Un bieži to gan ugunī iemeta, gan ūdeņos, lai to iznīcinātu, bet, ja kaut ko spēj, palīdzi mums, izjutis līdzcietību pret mums. Bet Jēzus sacīja viņam: Tas ja tu esi spējīgs ticēt - viss ir iespējams tam, kas tic. Un tūlīt bērna tēvs ar asarām sauca: Es ticu, Kungs, palīdzi manai neticībai! Bet Jēzus, redzējis, ka pūlis skrien kopā, norāja nešķīsto garu, sacīdams tam: Mēmais un kurlais gars, es tev pavēlu, izej no viņa un vairs neieej viņā. Un, sabrēcis un daudz sakrampējis viņu, tas izgāja, un viņš kļuva kā miris, tā ka daudzi sacīja, ka viņš ir nomiris. Bet Jēzus, satvēris viņu aiz rokas, pacēla viņu, un viņš piecēlās. Un kad viņš bija iegājis mājā, viņa mācekļi jautāja viņam atsevišķi: Kāpēc mēs nevarējām to izdzīt? Un viņš sacīja viņiem: Šī cilts var iziet tikai lūgšanā un gavēšanā.

Un, no turienes izgājuši, viņi gāja cauri Galilejai, un viņš nevēlējās, lai kāds to uzzinātu. Viņš mācīja savus mācekļus un sacīja viņiem, ka Cilvēka Dēls tiek nodots cilvēku rokās, un tie viņu nogalinās, un, būdams nogalināts, trešajā dienā viņš celsies. Bet viņi nesaprata šo vārdu un baidījās viņam jautāt.

Un viņš nāca uz Kapernaumu, un, būdams mājā, viņš jautāja viņiem: Ko jūs ceļā savā starpā apspriedāt? Bet viņi klusēja, jo ceļā viņi bija apsprieduši viens ar otru, kas ir lielāks. Un, nosēdies, viņš sauca tos divpadsmit un saka viņiem: Ja kāds vēlas būt pirmais,

tas būs visu pēdējais un visu kalps. Un, ņēmis bērnu, viņš novietoja to viņu vidū, un, apskāvis to, viņš sacīja viņiem, Kas uzņem vienu no šādiem bērniem manā vārdā, tas uzņem mani, un kas uzņem mani, tas uzņem ne tikai mani, bet arī to, kurš mani sūtījis. Jānis viņam atbildēja, sacīdams: Skolotāj, mēs redzējām kādu, kas tavā vārdā izdzina dēmonus, bet viņš mums neseko, un mēs viņam aizliedzām, jo viņš mums neseko. Bet Jēzus teica: Nekavējiet viņu, jo neviens nav, kas darīs brīnumu manā vārdā un spēs ātri ļaunu runāt par mani. Kas nav pret jums, tas ir par jums. Jo kas jums dotu dzert biķeri ūdens manā vārdā, tāpēc ka esat Kristus sekotāji, patiesi es jums saku, viņš nekādā ziņā nezaudēs savu algu.

Un kas liek klūp vienam no šiem mazajiem, kas tic man, tam labāk būtu, ja dzirnakmens tiktu uzkārts ap viņa kaklu un viņš tiktu iemests jūrā. Un ja tava roka tevi apgrēcina, nocērt to. Labāk tev ir ieiet dzīvē sakropļotam, nekā ar abām rokām aiziet gehennā, neizdzēšamajā ugunī. kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest. Un ja tava kāja liek tev klūp, nocērt to. Labāk tev ir ieiet dzīvē tizlam, nekā ar abām kājām tikt iemestam gehennā, nedzēšamajā ugunī. kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest. Un, ja tavs acs liek tev paklupties, izmet to ārā; labāk tev ir ar vienu aci ieiet Dieva valstībā, nekā ar divām acīm aiziet uguns gehennā. kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest. Jo ikviens tiks sālīts ar uguni, un ikviens upuris tiks sālīts ar sāli. Laba ir sāls, bet ja sāls kļūst bez garšas, ar ko jūs to padarīsiēt sāļu? Lai jums ir sevī sāls un esiet mierā viens ar otru.

10

Un no turienes cēlies, viņš nāk uz Jūdejas robežām caur viņpus Jordānai, un atkal pūļi nāk kopā pie viņa, un, kā bija

pieradis, viņš atkal mācīja tos. Un farizeji, pienākuši klāt, jautāja viņam, vai vīram ir atļauts šķirties no sievas, pārbaudīdami viņu. Bet viņš, atbildēdams, teica viņiem: Ko jums pavēlēja Mozus? Bet viņi teica: Mozus atļāva uzrakstīt šķiršanās rakstu un atlaist. Un atbildot, Jēzus teica viņiem: Jūsu cietisiržības dēļ viņš jums uzrakstīja šo baušļu. Bet no radīšanas sākuma Dievs radīja viņus par vīrieti un sievieti. Šī iemesla dēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti, un pievienosies savai sievai, un viņi divi būs viena miesa. Tā ka viņi vairs nav divi, bet viena miesa, Ko tāvad Dievs ir savienojis, cilvēks lai nešķir. Un mājā atkal mācekļi par šo jautāja viņam Un viņš saka viņiem: Kas atlaiž savu sievu un apprecas ar citu, pārkāpj laulību pret viņu, Un, ja sieviete, šķirusies no vīra, precējas ar citu, viņa pārkāpj laulību.

Un viņi nesa pie viņa bērnus, lai viņš tiem pieskartos, bet mācekļi norāja tos, kas tos nesa. Redzējis to, Jēzus bija sašutis un sacīja viņiem: Ļaujiet bērniem nākt pie manis un nekavējiet viņus, jo tādu ir Dieva valstība. Patiesi es jums saku: kas nesaņem Dieva valstību kā bērns, tas nekad tajā neieies. Un, apkampis viņus, viņš svētīja, liekot rokas uz viņiem.

Un, kad viņš izgāja uz ceļu, viens piecēlās un, nometies ceļos, jautāja viņam: Labais skolotāj, ko man darīt, lai es mantotu mūžīgo dzīvību? Bet Jēzus sacīja viņam: Kāpēc tu mani sauc labu? Neviena nav labs, izņemot vienīgi Dievu. Tu zini baušļus: nepārkāpj laulību, neslepkavo, nezog, neliecini nepatiesi, nekrāp, godā savu tēvu un māti. Bet viņš, atbildot, teica viņam: Skolotāj, visas šīs lietas es esmu ievērojis no savas jaunības. Bet Jēzus, uzlūkojis viņu, iemīlēja viņu un teica viņam: Viena lieta tev trūkst. Ja tu gribi būt pilnīgs, ej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod nabagajiem, un tev būs dārgums debesīs, un nāc, seko man,

paņēmis savu krustu. Bet viņš, kļuvis drūms par šo vārdu, aizgāja bēdādamies, jo viņam bija daudz īpašumu.

Un, paskatījies apkārt, Jēzus saka saviem mācekļiem: Cik grūti tie, kam ir nauda, ieies Dieva valstībā! Bet mācekļi bija apbrīnoti par viņa vārdiem. Bet Jēzus atkal atbildēdams saka viņiem: Bērni, cik grūti ir tiem, kas paļaujas uz bagātību, ieiet Dieva valstībā, Viegļāk ir karniem caur adatas aci ienākt, nekā bagātam Dieva valstībā ienākt. Bet viņi bija ārkārtīgi pārsteigti, sacīdami savā starpā: Kas tad var tikt izglābts? Paskatījies uz viņiem, Jēzus saka: Cilvēkiem tas ir neiespējami, bet ne Dievam, jo Dievam viss ir iespējams. Pēteris sāka viņam sacīt: Lūk, mēs esam atstājuši visu un esam sekojuši tev. Bet Jēzus atbildēja un teica: Patiesi es jums saku, neviens nav, kas būtu atstājis māju vai brāļus, vai māšas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai laukus manis dēļ un evaņģēlija dēļ, ja neņems simtkārtīgi tagad šajā laikā mājas un brāļus, un māšas, un tēvu, un māti, un bērnus, un laukus ar vajāšanām, un nākamajā laikmetā mūžīgo dzīvību. Bet daudzi pirmie būs pēdējie, un pēdējie – pirmie.

Viņi bija ceļā, ejot augšup uz Jeruzalemi, un Jēzus gāja viņiem pa priekšu, un viņi bija pārsteigti, un, sekojot, viņi baidījās. Un, atkal paņēmis tos divpadsmit, viņš sāka viņiem teikt par to, kas viņam bija jānotiek. ka redzi, mēs ejam uz Jeruzalemi, un Cilvēka Dēls tiks nodots galvenajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie notiesās viņu nāvē un nodos viņu pagāniem. Un viņi izsmies viņu, un šaustīs viņu, un spļaus uz viņu, un nogalinās viņu, un trešajā dienā viņš celsies augšā.

Un Jēkabs un Jānis, Zebedeja dēli, pienāk pie viņa, sacīdami: Skolotāj, mēs gribam, lai tu mums izdarītu to, ko mēs lūgsim. Bet viņš teica viņiem: Ko jūs gribat, lai es jums daru? Bet viņi teica

viņam: Dod mums, lai viens no tavas labās puses un viens no tavas kreisās puses mēs sēdētu tavā godībā. Bet Jēzus viņiem sacīja: Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs spējat dzert to kausu, ko es dzeru, un tikt kristītiem ar to kristību, ar kuru es esmu kristīts? Bet viņi teica viņam: Mēs varam. Bet Jēzus teica viņiem: To bīķeri, ko es dzeru, jūs gan dzersiet, un ar to kristību, ar kuru es esmu kristīts, jūs tiksiet kristīti. Bet sēdēt no manas labās puses un no kreisās puses nav manas [varas] dot, bet [tiem], kuriem [tas] ir sagatavots.

Un, to dzirdējuši, tie desmit sāka justies sašutuši par Jēkabu un Jāni. Bet Jēzus, sasaucis viņus, saka viņiem: Jūs zināt, ka tie, kas šķiet valdīt pār tautām, kundzē pār viņām, un viņu lielie izmanto varu pār viņām, Ne tā tas būs jūsu vidū, bet kas vēlas kļūt liels jūsu vidū, būs jūsu kalps, un kas vēlas kļūt pirmais starp jums, būs visu vergs Un jo arī cilvēka dēls nenāca, lai viņam kalpotu, bet lai kalpotu un dotu savu dvēseli kā izpirkumu daudzai vietai.

Un viņi nāk uz Jericho. Un viņam izejot no Jericho kopā ar saviem mācekļiem un lielu pūli, Timaja dēls Bartimejs, akls, sēdēja pie ceļa un ubagoja. Un, dzirdējis, ka tas ir Jēzus Nācarietis, viņš sāka saukt un sacīt: Dāvida dēls, Jēzu, apžēlojies par mani! Un daudzi viņu bāra, lai viņš klusētu, bet viņš vēl skaļāk sauca: Dāvida dēls, apžēlojies par mani! Un Jēzus, apstājies, teica: Sauciet viņu! Un viņi sauca aklo, sacīdami viņam: Esi drošs, celies, Viņš sauc tevi. Bet viņš, nometis savu apģērbu un piecēlies, nāca pie Jēzus. Un, atbildēdams, Jēzus saka viņam: Ko tu gribi, lai es tev darītu? Bet aklais teica viņam: Rabboni, lai es atkal redzētu. Un Jēzus viņam teica: Ej, tava ticība tevi ir izglābusi. Un tūlīt viņš atguva redzi un sekoja Jēzum pa ceļu.

Un kad viņi tuvojās Jeruzalemei, Bētfāgai un Betānijai pie Olīvkalna, viņš sūta divus no saviem mācekļiem. Un viņš saka viņiem: Ejiet uz ciematu, kas ir preti jums, un tūlīt, ienākot tajā, jūs atradīsiet saistītu kumēlu, uz kura neviens cilvēks nav sēdējis; atraisījuši to, atvediet. Un ja kāds jums teiks: Ko jūs to darāt? sakiet, ka Kungam tas ir vajadzīgs, un Viņš to tūlīt atkal sūtīs šurp. Bet viņi aizgāja un atrada kumēlu, kas bija piesietu pie durvīm ārā uz ielas, un viņi to atraisīja. Un daži no tur stāvošajiem viņiem sacīja: Ko jūs darāt, atraisīdami to kumēlu? Bet viņi teica tiem tā, kā Jēzus bija pavēlējis, un tie tos atlaida. Un viņi veda kumēlu pie Jēzus un uzlika tam virsū savas drēbes, un viņš sēdēja uz tā. Daudzi izklāja savus apģērbus uz ceļa, bet citi cirta lapu zarus no kokiem un klāja tos uz ceļa. Un tie, kas gāja priekšā, un tie, kas sekoja, sauca, sacīdami: Hosanna! Svētīts tas, kas nāk Kunga vārdā! Svētīta ir nākošā karaliste mūsu tēva Dāvida Kunga vārdā, hosanna augstībās!

Un Jēzus iegāja Jeruzalemē un svētnīcā, un, aplūkojis visu, kad jau bija vakara stunda, izgāja uz Betāniju ar tiem divpadsmit.

Un nākamajā dienā, viņiem izgājot no Betānijas, viņš izsalka, Un, ieraudzījis no tālienes vīģes koku, kam bija lapas, viņš piegāja, lai redzētu, vai neatradīs pie tā kaut ko, un, pienācis pie tā, neko neatrada kā vien lapas, jo nebija vīģu laiks. Un atbildot viņš sacīja tai: Ne vairs no tevis uz mūžību neviens augļus lai neēd. Un viņa mācekļi dzirdēja.

Un viņi atkal nāk uz Jeruzalemi, un Jēzus, iegājis svētnīcā, sāka izdzīt tos, kas pārdeva, un tos, kas pirka svētnīcā, un apgāza naudas mainītāju galdus un to sēdekļus, kas pārdeva baložus. Un

viņš neatļāva, lai kāds nestu trauku cauri templim, Un viņš mācīja, sakot viņiem: Vai nav rakstīts, ka mans nams tiks saukts par lūgšanas namu visām tautām? Bet jūs to esat padarījuši par laupītāju alu.

Un rakstu mācītāji, farizeji un augstie priesteri to dzirdēja, un viņi meklēja, kā viņu iznīcināt, jo viņi baidījās no viņa, tāpēc ka visi ļaudis bija pārsteigti par viņa mācību. Un, kad iestājās vēls vakars, viņš devās ārpus pilsētas.

Un, ejot garām no rīta, viņi redzēja vīģes koku nokaltušu no saknēm. Un, atcerējies, Pēteris saka viņam: Rabbi, redzi, vīģes koks, kuru tu nolādēji, ir nokaltis. Un atbildēdams, Jēzus viņiem saka: Jums ir ticība Dievam. Patiesi, jo es saku jums, ka ikviens, kas sacītu šim kalnam: celies un topi iemests jūrā, un nešaubītos savā sirdī, bet ticētu, ka tas, ko viņš saka, notiek, tam būs tas, ko viņš saka. Tāpēc es jums saku: visu, ko lūdzoties lūdzat, ticiet, ka saņemat, un tas jums būs. Un kad jūs stāvat lūdzot Dievu, piedodiet, ja jums ir kaut kas pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas ir debesīs, piedotu jums jūsu pārkāpumus. Bet ja jūs neatlaižat, arī jūsu tēvs neatlaidīs jūsu pārkāpumus.

Un viņi atkal nāk uz Jeruzalemi, un kad viņš staigāja templī, pie viņa nāk augstie priesteri un rakstu mācītāji, un vecākie. Un viņi saka viņam: Ar kādu autoritāti tu dari šīs lietas? Vai kas tev deva šo autoritāti, lai tu darītu šīs lietas? Bet Jēzus, atbildēdams, teica viņiem: Es arī jums uzdošu vienu jautājumu, un jūs man atbildiet, un es jums teikšu, ar kādu autoritāti es šīs lietas daru. Jāņa kristība bija no debesīm vai no cilvēkiem? Atbildiet man. Un viņi apsvēra savā starpā, sacīdami: Ja mēs sakām - no debesīm, viņš sacīs: kāpēc tad jūs neticējāt viņam? Bet vai mēs sakām: No cilvēkiem? Viņi baidījās no ļaudīm, jo visi uzskatīja Jāni par

pravieti. Un atbildējuši viņi saka Jēzum: Mēs nezinām. Un Jēzus, atbildējis, saka viņiem: Ne arī es jums saku, ar kādu autoritāti es šīs lietas daru.

12

Un viņš sāka tiem runāt līdzībās: Kāds cilvēks iestādīja vīnadārzu un aplika tam apkārt žogu, un izraka vīna spiedi, un uzcēla torni, un iznomāja to zemniekiem, un aizceļoja. Un viņš nosūtīja pie zemniekiem īstajā laikā vergu, lai tas no zemniekiem saņemtu no vīna dārza augļiem. Un, viņu ņēmuši, tie sita un sūtīja prom tukšām rokām. Un atkal viņš nosūtīja pie viņiem citu vergu, un to, akmeņiem nomētājuši, ievainoja galvā un nosūtīja pazemotu. Un atkal viņš nosūtīja citu, un arī to viņi nogalināja, un daudzus citus – dažus sitot, citus nogalinot. Vēl tātad, having vienu dēlu, savu mīļoto, viņš nosūtīja arī viņu kā pēdējo pie viņiem, sacīdams: Viņi cienīs manu dēlu. Bet tie zemnieki, ieraudzījuši viņu nākam, savā starpā teica: Šis ir mantinieks. Nāciet, nogalināsim viņu, un mantojums būs mūsu. Un, ņēmuši viņu, tie nogalināja un izmeta ārā no vīnogulāja. Ko tad darīs vīnogulāja kungs? Viņš nāks un iznīcinās šos zemkopjus, un dos vīnogulāju citiem. Ne arī šo rakstu esat lasījuši: akmeni, kuru noraidīja cēlēji, šis kļuva par stūrakmeni. No Kunga nāca šī, un tā ir brīnišķīga mūsu acīs.

Un viņi meklēja viņu sagrābt, un viņi baidījās no pūļa, jo viņi zināja, ka uz viņiem šo līdzību teica. Un, atstājuši viņu, viņi aizgāja prom.

Un viņi sūta pie viņa dažus no farizejiem un no herodiešiem, lai viņu noķertu ar vārdu. Bet tie, kas bija atnākuši, saka viņam: Skolotāj, mēs zinām, ka tu esi patiess un tev nerūp nevienš, jo tu

neskaties uz cilvēku seju, bet māci Dieva ceļu patiesībā. Tātad saki mums, vai ir atļauts dot nodevu Cēzaram vai ne? Vai mums dot vai nedot? Bet viņš, zinādams viņu liekulību, teica viņiem: Kāpēc jūs mani pārbaudāt? Atnesiet man denāriju, lai es redzu. Bet viņi atnesa. Un viņš saka viņiem: Kam pieder šis attēls un šis uzraksts? Bet viņi atbildēja: Cēzaram. Un atbildēdams, Jēzus teica viņiem: Atdodiet Cēzaram to, kas pieder Cēzaram, un Dievam to, kas pieder Dievam. Un viņi brīnījās par Viņu.

Un saduķeji nāk pie viņa, kas saka, ka augšāmcelšanās neesot, un tie jautāja viņam, sacīdami: Skolotāj, Mozus mums rakstīja, ka ja kāda brālis mirst un atstāj sievu, bet bērnus neatstāj, tad viņa brālim jāņem viņa sieva un jāuzceļ pēcnācēji viņa brālim. Tātad bija septiņi brāļi. Un pirmais ņēma sievu, un mirstot neatstāja pēcnācējus. Un otrais ņēma viņu, un nomira, un arī viņš neatstāja pēcnācējus. Un trešais tāpat. Un to ņēma visi septiņi, un neatstāja pēcnācējus. Pēc visiem nomira arī tā sieviete. Tātad augšāmcelšanā, kad viņi celsies, kura no viņiem būs sieva? Jo visi septiņi bija to par sievu. Un atbildēdams, Jēzus viņiem sacīja: Vai jūs tieši tāpēc nemaldāties, ka nepazīstat ne Rakstus, ne Dieva spēku? Kad jo no mirušajiem celsies, ne precas, ne tiek precēti, bet ir kā eņģeļi debesīs. Bet par mirušajiem, ka viņi tiek uzcelti, vai jūs neesat lasījuši Mozus grāmatā, pie krūma, kā Dievs viņam teica, sacīdams: Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs? Viņš nav mirušo Dievs, bet dzīvo Dievs, tāpēc jūs ļoti maldāties.

Un viens no rakstu mācītājiem piegāja, bija dzirdējis viņus strīdamies, redzēja, ka labi viņiem atbildēja, un jautāja viņam: Kāds ir pirmais no visiem baušļiem? Bet Jēzus viņam atbildēja, ka pirmais no visiem baušļiem ir: Klausies, Izraēl, Kungs, mūsu Dievs, Kungs viens ir, Un tu mīlēsi Kungu, savu Dievu, no visas

savas sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava prāta un no visa sava spēka. Šis ir pirmais bauslis. Un otrā ir līdzīga šai: tu mīlēsi savu tuvāko kā sevi pašu. Lielāka par šīm cita bauslis nav. Un rakstu mācītājs sacīja viņam: Labi, skolotāj, patiesi tu sacījī, ka ir viens un nav cita, izņemot viņu, Un mīlēt viņu no visas sirds un no visas sapratnes un no visas dvēseles un no visa spēka, un mīlēt tuvāko kā sevi pašu ir vairāk nekā visi dedzināmie upuri un upuri. Un Jēzus, redzējis, ka viņš saprātīgi atbildēja, sacīja viņam: Tu neesi tālu no Dieva valstības. Un neviens vairs neuzdrošinājās viņam jautāt.

Un atbildēdams, Jēzus sacīja, mācīdams templī: Kā rakstu mācītāji saka, ka Kristus ir Dāvida dēls? Pats jo Dāvids teica Svētajā Garā: Kungs saka manam Kungam: sēdi no manas labās puses, līdz es lieku tavus ienaidniekus par tavu kāju pakāju soliņu. Pats tātad Dāvids sauc viņu par Kungu, un kā viņš ir viņa dēls? Un lielais pūlis viņu klausījās labprāt.

Un viņš sacīja viņiem savā mācībā: Sargieties no rakstu mācītājiem, kas vēlas staigāt drēbēs un saņemt sveicienus tirgus laukumos. un galvenās sēdvietas sapulcēs, un galvenās vietas mielastos. Tie, kas aprij atraitņu mājas un ar izlikšanos gari lūdzas, šie saņems lielāku tiesu.

Un Jēzus, nosēdies pretī dārgumu krātuvei, vēroja, kā pūlis met bronzu dārgumu krātuvē. Un daudzi bagātie meta daudz, un viena nabadzīga atraitne, kas bija atnākusi, iemeta divas sīkas monētas, kas ir kvadrants. Un, izaucis savus mācekļus, viņš tiem teica: Patiesi saku jums, ka šī nabadzīgā atraitne iemeta vairāk nekā visi, kas meta dārgumu krātuvē, Visi jo no savas pārpilnības meta, bet šī no savas nabadzības meta visu, cik daudz viņai bija, visu savu dzīvību.

Un, viņam ejot ārā no tempļa, viens no viņa mācekļiem saka viņam: Skolotāj, redzi, kādi akmeņi un kādas ēkas! Un Jēzus, atbildot, sacīja viņam: Vai tu redzi šīs lielās ēkas? Šeit netiks atstāts akmens uz akmens, kas netiks noārdīts. Un kad viņš sēdēja Olīvkalns pretī templim, Pēteris un Jēkabs, un Jānis, un Andrejs jautāja viņam atsevišķi, Saki mums, kad šīs lietas notiks, un kāda ir zīme, kad visas šīs lietas būs gatavas piepildīties? Bet Jēzus, atbildēdams, sāka viņiem sacīt: Raugieties, lai neviens jūs nemaldina. Jo daudzi nāks manā vārdā, sacīdami, ka es esmu, un daudzus maldināšu. Kad jūs dzirdat par kariem un ziņām par kariem, neuztraucieties, jo tam ir jānotiek, bet beigas vēl nav. Jo tauta celsies pret tautu un karaliste pret karalisti, un dažādās vietās būs zemestrīces, un būs bads un nemieri. Šīs ir dzemdību sāpju sākums. Bet jūs pielūkojiet sevi. Jo viņi nodos jūs padomēs, un viņu sapulcēs jūs tiksiet pērti, un jūs tiksiet nostādīti vadoņu un ķēniņu priekšā manis dēļ par liecību viņiem. Un vispirms labā vēsts ir jāpasludina visās tautās. Kad viņi jūs vedīs, nododami, neuztraucieties iepriekš par to, ko runāsi, un arī nepraktizējiet, bet to, kas jums tiks dots tajā stundā, to runājiet, jo ne jūs esat tie, kas runā, bet Svētais Gars. Bet brālis nodos brāli nāvē, un tēvs bērnu, un bērni celsies pret vecākiem un nonāvēs viņus. Un jūs būsi ienīsti no visiem mana vārda dēļ, bet tas, kurš izturēs līdz galam, tiks glābts.

Kad jūs redzēsiet negantību, kas nes postīšanu, par kuru runāja praviets Daniēls, stāvam tur, kur tai nebūtu jāstāv – kas lasa, lai saprot –, tad tie, kas ir Jūdejā, lai bēg uz kalniem. Bet tas, kas ir uz jumta, lai nenokāpj mājā un lai arī neieiet, lai paņemtu kaut ko no savas mājas. Un tas, kas ir laukā, lai neatgriežas atpakaļ paņemt savu apģērbu. Bet bēdas tām, kas būs grūtas, un

tām, kas zīdīs tanīs dienās. Bet lūdziet, lai jūsu bēgšana nenotiktu ziemā. Jo tās dienas būs bēdas, kādas nav bijušas tādas no radīšanas sākuma, kuru radīja Dievs, līdz pat tagad, un nekad vairs nebūs. Un ja Kungs nebūtu saīsinājis tās dienas, neviena miesa nebūtu glābta, bet izredzēto dēļ, kurus Viņš izvēlējās, Viņš saīsināja tās dienas. Un tad, ja kāds jums teiks: Lūk, šeit ir Kristus vai Lūk, tur, neticiet. Jo celsies viltus kristus un viltus pravieši, un viņi darīs zīmes un brīnumus, lai nomaldinātu, ja iespējams, arī izredzētos. Bet jūs uzmanieties, lūk, es jums visu esmu iepriekš pateicis. Bet tanīs dienās, pēc tām bēdām, saule taps aptumšota, un mēness nedos savu gaismu, Un zvaigznes kritīs no debesīm, un spēki debesīs tiks satricināti. Un tad viņi redzēs cilvēka Dēlu nākam mākoņos ar lielu spēku un godību. Un tad viņš izsūtīs savus vēstnešus un sapulcēs savus izredzētos no četriem vējiem, no zemes gala līdz debesu galam.

Bet mācieties līdzību no vīģes koka. Kad tā zars jau kļūst maigs un izdzen lapas, jūs zināt, ka vasara ir tuvu. Tā arī jūs, kad redzat šīs lietas notiekam, ziniet, ka viņš ir tuvu pie durvīm. Patiesi es jums saku: šī paaudze nepaiets, līdz viss šis notiks. Debesis un zeme pāries, bet mani vārdi nekad nepāries.

Par to dienu vai stundu neviens nezina, ne eņģeļi debesīs, ne Dēls, tikai vien Tēvs. Redziet, esiet modrīgi un lūdzieties, jo jūs nezināt, kad ir tas laiks. Kā cilvēks, kas devies ceļojumā, atstājis savu māju un devis saviem vergiem autoritāti, un katram viņa darbu, un duruvārtņiekam pavēlēja, lai viņš uzrauga. Tātad esiet modriem, jo jūs nezināt, kad mājas kungs nāk – vēlu vakarā vai pusnaktī, vai gaiļa dziedāšanas laikā, vai agri no rīta. lai viņš, pēkšņi atnācis, neatrod jūs guļošus. Bet to, ko es jums saku, es saku visiem: esiet modriem.

Bet Pashā un neraudzētās maizes svētki bija pēc divām dienām. Un augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā viņu ar viltību sagrābt un nogalināt. Bet viņi sacīja: Ne svētkos, lai nebūtu ļaužu nemieri.

Un, kad viņš bija Betānijā Sīmaņa, spitālīgā, mājā, kamēr viņš gulēja pie galda, atnāca sieviete, kurai bija alabastra trauks ar tīru, dārgu nardes smaržu, un, salauzusi alabastra trauku, izlēja to viņam uz galvas. Bija daži, kas bija sašutuši un sacīja savā starpā: Kāpēc šī smaržīgā eļļa tika tā izšķiesta? Jo šie sveķi varēja tikt pārdoti par vairāk nekā trīs simti denāriju, un nauda dota nabagiem, un viņi viņu rāja. Bet Jēzus teica: Ļaujiet viņai, kāpēc jūs viņai sagādājat grūtības? Viņa ir padarījusi labu darbu man. Jo nabagus jūs vienmēr esat ar sevi, un kad jūs vēlaties, jūs varat viņiem labi darīt, bet mani jūs neesat vienmēr. Ko viņai bija, to viņa darīja – viņa iepriekš svaidīja manu ķermeni apbedīšanai. Patiesi es jums saku: kur vien tiks pasludināta šī labā vēsts visā pasaulē, arī tas, ko viņa darīja, tiks runāts viņas piemiņai.

Un Jūda Iskariot, viens no divpadsmit, aizgāja pie virspriesteriem, lai nodotu viņu tiem. Bet tie, to dzirdējuši, priecājās un apsolīja viņam dot sudraba gabalus, un viņš meklēja, kā izdevīgā brīdī viņu nodot.

Un pirmajā neraudzētās maizes dienā, kad upurēja Paskhu, viņa mācekļi saka viņam: Kur tu vēlies, lai mēs, aizgājuši, sagatavotu, ka tu ēstu Paskhu? Un viņš sūta divus no saviem mācekļiem un saka viņiem: Ejiet uz pilsētu, un jums satiks cilvēks, kas nes ūdens trauku, sekojiet viņam, Un kur viņš ieies, sakiet mājas saimniekam, ka Skolotājs saka: Kur ir mana mītne, kur es

ēdīšu Pashā ar saviem mācekļiem? Un viņš jums parādīs lielu iekārtotu augšistabu, kas ir gatava; tur sagatavojiet mums. Un viņa mācekļi izgāja un nāca pilsētā, un atrada, kā viņš tiem bija sacījis, un sagatavoja Paskah. Un, vakaram iestājoties, viņš nāk kopā ar tiem divpadsmit Un viņiem gulot un ēdot, Jēzus sacīja: Patiesi es saku jums, ka viens no jums mani nodos, tas, kas ēd ar mani. Bet viņi sāka skumt un sacīt viņam viens pēc otra: Vai tad ne es? un cits: Vai tad ne es? Bet viņš, atbildot, teica viņiem: Viens no tiem divpadsmit, tas, kurš mērc kopā ar mani bļodā. Cilvēka Dēls patiešām iet, kā ir rakstīts par viņu, bet bēdas tam cilvēkam, caur kuru Cilvēka Dēls tiek nodots; labāk būtu viņam, ja tas cilvēks nebūtu dzimis. Un viņiem ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja, lauza un deva viņiem, un teica: Ņemiet, ēdiet, šis ir mans ķermenis. Un, ņēmis kausu un pateicies, viņš to deva viņiem, un visi no tā dzēra. Un Viņš sacīja viņiem: Šis ir Manas asinis, jaunās derības asinis, kas tiek izlietas par daudziem. Patiesi es jums saku, ka vairs es nedzeru no vīnakoka augļa līdz tai dienai, kad to dzeru jaunu Dieva valstībā.

Un, nodziedājuši himnu, viņi izgāja uz Olīvkalnu. Un Jēzus saka viņiem: Jūs visi tiksi apgrēcināti manī šajā naktī, jo ir rakstīts: es sitīšu ganu, un avis tiks izkaisītas. Bet pēc tam, kad es celšos, es iešu jūsu priekšā uz Galileju. Bet Pēteris sacīja viņam: Pat ja visi tiks apgrēcināti, es ne. Un Jēzus saka viņam: Patiesi es saku tev, ka tu šodien šajā naktī, pirms gailis divas reizes dziedās, trīs reizes mani noliedzīsi. Bet Pēteris vēl spēcīgāk teica: Ja man būtu jāmirst kopā ar tevi, es tevi nekādā gadījumā nenoliedzīšu. Tāpat arī visi teica.

Un viņi nāk vietā, kuras vārds ir Getsemane, un viņš saka saviem mācekļiem: Sēdiet šeit, kamēr es lūdzos. Un viņš ņēma līdz Pēteru, Jēkabu un Jāni, un sāka būt ļoti satriekts un

nomākts. Un sacīt viņiem: Ļoti noskumusi ir mana dvēsele līdz nāvei. Palieciēt šeit un esiet modrīgi. Un viņš, nedaudz izgājis uz priekšu, krita uz sava vaiga zemē un lūdza Dievu, lai, ja iespējams, šī stunda paiet viņam garām. Un viņš sacīja: Abba, Tēvs, viss Tev ir iespējams, paņem šo kausu no manis, bet ne to, ko es gribu, bet to, ko Tu gribi. Un viņš nāk un atrod viņus guļam, un saka Pēterim: Sīmon, vai tu guli? Vai jūs nespējāt vienu stundu nomodā palikt? Esiet modrīgi un lūdzieties, lai neieiet kārdināšanā; gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja. Un atkal, aizgājis prom, viņš lūdzās, sakot tos pašus vārdus. Un, atgriezies, viņš atrada viņus atkal guļam, jo viņu acis bija noslogotas, un viņi nezināja, ko viņam atbildēt. Un viņš nāk trešo reizi un saka viņiem: Vai jūs guļat un atpūšaties? Pietiek! Ir atnākusi stunda. Lūk, Cilvēka Dēls tiek nodots grēcinieku rokās. Celieties, iesim! Lūk, tas, kas mani nodod, ir pietuvojies.

Un tūlīt, kamēr viņš vēl runāja, pienāca Jūda Iskariots, viens no divpadsmit, un kopā ar viņu liels pūlis ar zobeniem un rungām, sūtīti no augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem un vecākajiem. Bet tas, kurš viņu nodeva, bija devis viņiem signālu, sacīdams: Kuru es skūpstīšu, tas ir viņš; sagrabiet viņu un droši aizvediet. Un, tūlīt pēc atnākšanas piegājis viņam, saka: Sveiks, rabīn! un noskūpstīja viņu. Bet viņi uzlika viņam savas rokas un viņu sagraba. Bet viens no klātesošajiem, izvilcis zobenu, sita augstā priesteru vergu un nocirta viņam ausi. Un atbildēdams, Jēzus sacīja viņiem: Kā pret laupītāju jūs izgājāt ar zobeniem un ķīlēm, lai mani sagūstītu, Katru dienu es biju pie jums templī mācīdams, un jūs mani nesatvērāt. Bet lai piepildītos raksti. Un visi, atstājuši viņu, bēga. Un kāds jauns vīrs sekoja viņam, apģērbies linu audeklā uz kaila ķermeņa, un jaunie vīri satver viņu. Bet viņš, atstājis linu audeklu, kails bēga no viņiem.

Un viņi noveda Jēzu pie augstā priesterā, un pie viņa sanāca visi augstie priesteri, vecākie un rakstu mācītāji. Un Pēteris no tālienes sekoja viņam līdz pat augstā priesterā pagalma iekšienei, un viņš sēdēja kopā ar kalpotājiem un sildījās pie uguns gaismas. Bet augstie priesteri un visa padome meklēja liecību pret Jēzu, lai viņu nonāvētu, un neatrada. Daudzi jo sniedza viltus liecības pret viņu, un liecības nebija vienādas. Un daži, piecēlušies, sniedza viltus liecību pret viņu, sacīdami Ka mēs dzirdējām viņu sakām, ka es nojauksšu šo rokadarināto templi un trīs dienu laikā uzbūvēšu citu, ne ar rokām darinātu. Un arī tādējādi viņu liecība nebija vienāda. Un, piecēlies, augstais priesteris devās vidū un jautāja Jēzum, sacīdams: Vai tu neko neatbildi? Ko šie liecina pret tevi? Bet viņš klusēja un neko neatbildēja. Augstais priesteris atkal viņam jautāja un saka viņam: Vai tu esi Kristus, svētītā dēls? Bet Jēzus teica: Es esmu, un jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie Spēka labās rokas un nākam uz debesu mākoņiem. Bet augstais priesteris, pārplēsis savas tunikas, saka: Kādu vēl vajadzību mums ir pēc lieciniekiem? Jūs noteikti dzirdējāt zaimošanu, kas jums šķiet? Bet visi notiesāja viņu par vainīgu nāvē. Un daži sāka splaut viņam, pārsegt viņa seju, sist viņu ar dūrēm un sacīt viņam: Pareģo mums, kas ir tas, kurš tevi sita. Un palīgi viņu sita ar sitieniem.

Un, kad Pēteris bija lejā pagalmā, nāk viena no augstā priesterā kalponēm Un, ieraudzījusi Pēteru sildāmies un uzlūkojusi viņu, viņa saka: Arī tu biji kopā ar Jēzu no Nācaretes. Bet viņš noliedza, sacīdams: Es nezinu un nesaprotu, ko tu saki. Un viņš izgāja ārā uz priekšnamu, un gailis dziedāja. Un kalpone, redzējusi viņu atkal, sāka sacīt klāstāvošajiem, ka šis ir viens no viņiem. Bet viņš atkal noliedza. Un pēc īsa brīža atkal tie, kas stāvēja blakus, sacīja Pēterim: Patiesi tu esi no viņiem, jo tu esi galilejietis un tava runa līdzinās. Bet viņš sāka lādēt un zvērēt, ka

nepazīst šo cilvēku, par kuru jūs runājat. Un otrreiz gailis dziedāja. Un Pēteris atcerējās vārdus, ko viņam sacīja Jēzus, ka pirms gailis nodziedās divas reizes, tu mani noliegsi trīs reizes, un viņš raudāja.

15

Un tūlīt no rīta augstie priesteri kopā ar vecākajiem un rakstu mācītājiem, visa padome, sarīkoja apspriedi, saistīja Jēzu, aizveda un nodeva Pilātam. Un Pilāts jautāja viņam: Vai tu esi ebreju ķēniņš? Bet viņš, atbildēdams, teica viņam: Tu saki. Un augstie priesteri viņu daudz apsūdzēja, bet viņš neko neatbildēja. Bet Pilāts atkal viņam jautāja, sacīdams: Vai tu neko neatbildi? Redzi, cik daudz pret tevi liecina! Bet Jēzus vairs neko neatbildēja, tā ka Pilāts brīnījās. Bet svētku laikā viņš atbrīvoja viņiem vienu cietumnieku, kuru viņi prasīja. Bet bija tas sauktais Barabbas saistīts kopā ar līdzdumponiekiem, kuri sacelšanās laikā bija izdarījuši slepkavību. Un pūlis, uzklieģis, sāka lūgt, kā viņš vienmēr viņiem darīja. Bet Pilāts atbildēja viņiem, sakot: Vai gribat, lai es jums atbrīvoju jūdu karali? Viņš zināja, jo augstie priesteri bija nodevuši viņu skaudības dēļ. Bet augstie priesteri sakustināja pūli, lai viņš drīzāk atbrīvotu viņiem Barabbu. Bet Pilāts atkal atbildēja un sacīja viņiem: Ko tad jūs gribat, lai es darītu ar to, kuru jūs saucāt par Jūdu karali? Bet viņi atkal sauca: Sist viņu krustā! Bet Pilāts sacīja viņiem: Ko tad ļaunu viņš ir darījis? Bet viņi vēl vairāk kļiedza: Sisto viņu krustā! Bet Pilāts, vēlēdamies pūlim izdarīt pietiekami, atlaida viņiem Barabbu un nodeva Jēzu pēc nošaušanas, lai viņš tiktu sists krustā.

Bet kareivji noveda viņu iekšā tiesā, kas ir pretorijs, un sasauca visu kohortu. Un viņi ģērb viņu purpurā un uzliek viņam, sapinuši ērkšķu vainagu. Un viņi sāka viņu sveicināt. Sveicināts,

ebreju karali! Un viņi sita viņa galvu ar niedri un splāva uz viņu, un, nometoties ceļos, tie klanījās viņam. Un kad viņi bija viņu izsmējuši, viņi novilka no viņa purpura drēbes un apģērba viņu viņa pašu drēbēs, un viņi izveda viņu ārā, lai viņu krustā sistu.

Un viņi piespiedu kādu garāmgājēju Sīmonu no Kirēnes, kas nāca no lauka, Aleksandra un Rūfa tēvu, lai viņš nestu viņa krustu.

Un viņi nes viņu uz Golgotu, kas tulkojumā nozīmē Galvaskausa vieta. Un tie deva viņam dzert ar mirrēm jauktu vīnu, bet viņš to neņēma. Un, viņu krustā situši, viņi sadala viņa drēbes, metot par tām kauliņus, kas ko ņems. Bet bija trešā stunda, un viņu sita krustā. Un viņa vainas uzraksts bija rakstīts: Ebreju karalis.

Un kopā ar viņu krustā sita divus laupītājus, vienu no labās puses un vienu no kreisās puses. Un piepildījās Raksts, kas saka: Un Viņš tika ieskaitīts starp bezzakonīgajiem. Un garāmgājēji zaimoja viņu, kratīdami savas galvas un sacīdami: Ha, tu, kas noārda templi un trīs dienās to uzbūvē! Glāb sevi un nokāp no krusta. Līdzīgi arī augstie priesteri, zobojoties viens ar otru kopā ar rakstu mācītājiem, sacīja: Citus viņš glāba, sevi nevar glābt. Kristus, Izraēlas ķēniņš, lai tagad nokāpj no krusta, lai mēs redzētu un ticētu viņam. Un tie, kas bija krustā sisti kopā ar viņu, apsmēja viņu.

Bet, kad iestājās sestā stunda, tumsa nāca pār visu zemi līdz devītajai stundai. Un devītajā stundā Jēzus sauca lielā balsī, sacīdams: Eloi, Eloi, lama sabahthani, kas tulkots nozīmē: Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis?

Un daži no klāststāvošajiem, to dzirdējuši, sacīja: Redzi, viņš sauc Eliju. Bet viens, pieskrējis un piepildījis sūkli ar etiķi, aplicis to niedrē, deva viņam dzert, sacīdams: Ļaujiet, redzēsim, vai nāks Elija, lai viņu noņemtu. Bet Jēzus, izlaidis skaļu balsi, nomira. Un tempļa priekšgars tika saplēsts divās daļās no augšas līdz lejai. Bet centurions, kas stāvēja pretī viņam, redzējis, ka viņš tā saucis izelpoja, teica: Patiesi, šis cilvēks bija Dieva dēls. Bet tur bija arī sievietes, kas skatījās no tālienes, starp kurām bija Marija Magdalēniete un Marija, mazā Jēkaba un Joses māte, un Salome, Tās, kas, kad viņš bija Galilejā, sekoja viņam un kalpoja viņam, un daudzas citas, kas bija kopā ar viņu uzkāpušas uz Jeruzalemi.

Un, jau vakaram iestājoties, tāpēc ka bija sagatavošanās diena, kas ir diena pirms sabata, Atnācis Jāzeps no Arimatijas, izcils padomes loceklis, kurš arī pats gaidīja Dieva valstību, uzdrošinājies iegāja pie Pilāta un lūdza Jēzus miesu. Bet Pilāts brīnījās, vai viņš jau ir miris, un, izsaucis centurjonu, jautāja viņam, vai viņš jau sen ir nomiris. Un, uzzinājis no centuriona, viņš dāvināja ķermeni Jāzepam. Un, nopircis linu audeklu un noņēmis viņu, ietina to linu audeklā un nolika viņu kapā, kas bija izcirsts no klints, un pieritināja akmeni pie kapa durvīm. Bet Marija Magdalēna un Marija, Joses māte, redzēja, kur viņš tika likts.

16

Un, kad sabats bija pagājis, Marija Magdalēne un Marija, Jēkaba māte, un Salome nopirka smaržvielas, lai nākušas svaidītu viņu. Un ļoti agri no rīta pirmajā sabata dienā viņi nāk pie kapa, kad saule bija uzlēkusi. Un viņas sacīja viena otrai: Kas mums novirzīs akmeni no kapa durvīm? Un, pacēlušas acis, viņas redz, ka akmens ir novirzīts, jo tas bija ļoti liels. Un, iegājušas kapā,

viņas ieraudzīja jaunu vīrieti sēžam labajā pusē, tērtu baltā drānā, un viņas ļoti izbrīnījās. Bet viņš saka viņām: Neesiet satriektas! Jūs meklējat Jēzu Nācarieša, to krustā sisto. Viņš ir uzcelts, viņa šeit nav. Redziet to vietu, kur tie lika viņu. Bet ejiet, sakieta viņa mācekļiem un Pēterim, ka viņš iet jums pa priekšu uz Galileju; tur jūs viņu redzēsiet, kā viņš jums sacīja. Un, izgājušas no kapa, viņas bēga, jo tās bija pārņēmušas trīce un panika, un viņas nevienam neko neteica, jo baidījās.

Bet, cēlies pirmajā sabata rītā, viņš parādījās vispirms Marijai Magdalēnietei, no kuras viņš bija izdzinis septiņus dēmonus. Viņa aizgāja un ziņoja tiem, kas bija bijuši ar viņu un kas sēroja un raudāja. Un tie, dzirdējuši, ka viņš dzīvo un tika redzēts no viņas, neticēja. Pēc šīm lietām viņš parādījās citā izskatā diviem no viņiem, kas gāja uz lauku. Un tie, aizgājuši, ziņoja pārējiem, bet arī tiem neticēja. Vēlāk viņš parādījās tiem vienpadsmit, kad tie atdusējās, un pārmeta viņiem viņu neticību un sirds cietību, jo tie neticēja tiem, kas bija redzējuši viņu uzceltu. Un viņš teica viņiem: Aizgājuši visā pasaulē, sludiniet labo vēsti visai radībai. Tas, kurš ir ticējis un ir kristīts, tiks glābts, bet tas, kurš nav ticējis, tiks nosodīts. Bet zīmes tiem, kas ticējuši, šīs sekos: manā vārdā viņi izdzīs dēmonus, runās jaunās mēlēs. Čūskas viņi pacels, un pat ja kaut ko nāvējošu izdzer, tas viņiem nekaitēs; uz slimajiem viņi uzliks rokas, un tie kļūs veseli.

Tātad Kungs pēc runāšanas ar viņiem tika uzņemts debesīs un apsēdās pie Dieva labās rokas. Bet viņi, izgājuši, pasludināja visur, Kungam līdzdarbojošos un vārdu apstiprinot ar pavadošajām zīmēm. Āmen.

Evaņģēlijs pēc Jāņa

1

Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds. Šis bija sākumā pie Dieva. Viss radās caur viņu, un bez viņa nekas nav radies, kas pastāv. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Un gaisma tumsā spīd, un tumsā to nav pārņēmusi.

Bija cilvēks, sūtīts no Dieva, vārds viņam bija Jānis, Šis nāca liecībā, lai liecinātu par gaismu, lai visi ticētu caur viņu. Viņš nebija tā gaisma, bet nāca, lai liecinātu par gaismu. Bija patiesā gaisma, kas apgaismo ikvienu cilvēku, kurš nāk pasaulē. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur viņu radās, un pasaule viņu nepazina. Viņš nāca pie savējiem, bet viņa paši viņu nepieņēma. Bet cik daudzi viņu pieņēma, tiem viņš deva autoritāti kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic viņa vārdam. tie ne no asinīm, ne no miesas grietas, ne no vīra grietas, bet no Dieva tika dzimuši. Un Vārds kļuva miesa un uzcēla savu telti mūsu vidū, un mēs redzējām viņa godību, godību kā vienpiedzimušā no Tēva, pilnu žēlastības un patiesības. Jānis liecina par viņu un ir saucis, sacīdams: Šis bija tas, par kuru es teicu: tas, kas nāk pēc manis, ir kļuvis priekšā man, jo viņš bija pirms manis. Un no viņa pilnības mēs visi esam saņēmuši, un žēlastību pēc žēlastības. Jo likums tika dots caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nāca caur Jēzu Kristu. Dievu neviens nav redzējis nekad; vienpiedzimušais Dēls, kas ir Tēva klēpī, Viņš to ir izskaidrojis.

Un šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzalemes sūtīja priesterus un levītus, lai tie viņam jautātu: Tu kas esi? Un viņš atzinās un nenoliedza, un viņš atzinās: Es neesmu Kristus. Un tie jautāja

viņam: Kas tad? Vai tu esi Elija? Un viņš saka: Neesmu. Vai tu esi tas pravietis? Un viņš atbildēja: Nē. Tātad es viņam teicu: Kas tu esi? Lai mēs dodam atbildi tiem, kas mūs sūtīja, ko tu saki par sevi pašu? Viņš sacīja: Es esmu balss, kas sauc tukšnesī: taisnojiet Kunga ceļu, kā sacīja pravietis Jesaja.

Un tie sūtītie bija no farizejiem. Un viņi jautāja viņu un teica viņam: Kāpēc tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Elija, ne pravietis? Jānis viņiem atbildēja, sacīdams: Es kristīju ūdenī, bet jūsu vidū stāv tas, kuru jūs nepazīstat. Viņš ir tas, kurš nāk pēc manis, kurš ir kļuvis priekšā man, kura es neesmu cienīgs atraisīt viņa kurpes siksnu. Tas notika Betānijā viņpus Jordānai, kur Jānis kristīja.

Nākamajā dienā Jānis redz Jēzu nākam pie viņa un saka: Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku. Šis ir tas, par kuru es teicu: pēc manis nāk vīrs, kas ir kļuvis priekšā man, jo viņš bija pirms manis. Un es nezināju viņu, bet lai viņš tiktu atklāts Izraēlam, tāpēc es nācu kristīt ūdenī. Un Jānis liecināja, sacīdams: Es esmu redzējis Garu nolaidošos kā balodi no debesīm, un tas palika uz viņu. Un es viņu nezināju, bet tas, kas mani sūtīja kristīt ūdenī, tas man teica: Uz kuru tu redzēsi Garu nonākam un paliekam uz viņa, šis ir tas, kas kristī Svētajā Garā. Un es esmu redzējis un esmu liecinājis, ka šis ir Dieva Dēls.

Nākamajā dienā atkal stāvēja Jānis un divi no viņa mācekļiem, Un, uz Jēzu paskatījies, kas staigāja, viņš saka: Redzi, Dieva Jērs. Un tie divi mācekļi dzirdēja viņu runājam un sekoja Jēzum. Bet Jēzus, pagriezies un redzējis viņus sekojam, viņiem saka Ko jūs meklējat? Bet viņi sacīja viņam: Rabbī (kas tulkojumā nozīmē Skolotāj), kur tu dzīvo? Viņš saka viņiem: Nāciet un redziet. Viņi tāpēc nāca un redzēja, kur viņš paliek, un pie viņa

palika to dienu; stunda bija apmēram desmitā. Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, bija viens no tiem diviem, kas bija dzirdējuši no Jāņa un sekojuši viņam. Viņš pirmais atrod savu brāli Sīmanu un saka viņam: Mēs esam atraduši Mesiju, kas tulkots nozīmē Kristus. Un viņš veda viņu pie Jēzus. Paskatījies uz viņu, Jēzus teica: Tu esi Sīmanis, Jonas dēls, tu tiks saukts Kēfa, kas tiek tulkots kā Pēteris.

Nākamajā dienā Jēzus gribēja doties uz Galileju un atrod Filipu, un saka viņam: Seko man. Bet Filips bija no Betsaidas, Andrejas un Pētera pilsētas. Filips atrod Natanaēlu un saka viņam: Mēs esam atraduši to, par kuru rakstīja Mozus likumā un pravieši, — Jēzu, Jāzepa dēlu no Nacaretas. Un Nātanaēls sacīja viņam: Vai no Nācaretas var būt kaut kas labs? Filips viņam saka: Nāc un redzi. Jēzus redzēja Nātanaēlu nākam pie viņa un saka par viņu: Redzi, patiesi izraēlietis, kurā nav viltus. Nātanaēls viņam saka: No kurienes tu mani pazīsti? Jēzus atbildēja un viņam sacīja: Pirms Filips tevi sauca, es tevi redzēju zem vīģes koka. Nātanaēls atbildēja un saka viņam: Rabbi, tu esi Dieva Dēls, tu esi Izraēla Ķēniņš. Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Tāpēc ka sacīju tev, ka redzēju tevi zem vīģes koka, tu tici? Tu redzēsi lielākas lietas nekā šīs. Un Viņš saka viņam: Patiesi, patiesi Es saku jums: no šī brīža jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus kāpjām augšā un nokāpjām lejā pie Cilvēka Dēla.

2

Un trešajā dienā kāzas notika Kānā Galilejā, un Jēzus māte bija tur, Bet arī Jēzus un viņa mācekļi tika aicināti uz kāzām. Un, kad vīns bija beidzies, Jēzus māte sacīja viņam: Viņiem vairs nav vīna. Jēzus viņai saka: Kas man un tev, sievietē? Mana stunda vēl nav atnākusi. Viņa māte saka kalpiem: Ko vien viņš jums teiks, to

dariet. Bet tur bija seši akmens ūdens trauki, kas stāvēja saskaņā ar jūdu šķīstīšanas paražām, katrs saturēja divus vai trīs mērus. Jēzus viņiem saka: Piepildiet ūdens traukus ar ūdeni. Un viņi tos piepildīja līdz malām. Un viņš saka viņiem: Smeliet tagad un nesiet galvenajam oficiāntam. Un viņi atnesa. Kad mielasta saimnieks nogaršoja ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu, un nezināja, no kurienes tas ir, bet kalpi, kas bija smelti ūdeni, zināja, mielasta saimnieks sauc līgavaini Un viņš saka viņam: Ikviens cilvēks vispirms liek labāko vīnu, un kad viesi ir piedzērušies, tad slīktāko, bet tu esi saglabājis labo vīnu līdz pat šim brīdim. Šo zīmju sākumu Jēzus darīja Kānā Galilejā un atklāja savu godību, un viņa mācekļi ticēja viņam.

Pēc tam viņš ar savu māti un saviem brāļiem un saviem mācekļiem devās uz Kapernaumu, un tur viņi palika nedaudzas dienas.

Un tuvu bija jūdu Paska, un Jēzus devās uz Jeruzalemi. Un viņš atrada templī tos, kas pārdeva vēršus, aitas un baložus, un naudas mainītājus sēdam. Un, izdarījis pātagu no auklām, viņš izdzina visus no tempļa – gan avis, gan vēršus – un izlēja naudas mainītāju monētas un apgāza viņu galdus, Un tiem, kas pārdod baložus, viņš sacīja: Paņemiet šīs lietas no šejienes, nedariet mana tēva namu par tirdzniecības namu. Bet viņa mācekļi atcerējās, ka ir rakstīts: Tava nama dedzība mani aprīs. Tādēļ jūdi atbildēja un teica viņam: Kādu zīmi tu mums rādi, ka tu dari šīs lietas? Jēzus atbildēja un teica viņiem: Nojauc šo templi, un trīs dienās es to celšu. Tad jūdi sacīja: Četrdesmit sešus gadus šis templis tika būvēts, un tu to trīs dienās uzcelsi? Bet viņš runāja par sava ķermeņa svētnīcu. Kad viņš tika uzcelts no mirušajiem, viņa mācekļi atcerējās, ka viņš to teica, un viņi ticēja Rakstiem un vārdam, ko Jēzus teica.

Kad viņš bija Jeruzalemē Pashā svētku laikā, daudzi ticēja viņa vārdam, redzot viņa zīmes, kuras viņš darīja. Bet pats Jēzus neuzticēja sevi viņiem tāpēc, ka viņš pazina visus, Un ka viņam nebija vajadzības, lai kāds liecinātu par cilvēku, jo viņš pats zināja, kas bija cilvēkā.

3

Bet bija cilvēks no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdnieks. Šis nāca pie viņa naktī un sacīja viņam: Rabī, mēs zinām, ka no Dieva tu esi nācis kā skolotājs, jo neviens nespēj darīt šīs zīmes, kuras tu dari, ja vien Dievs nav ar viņu. Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Patiesi, patiesi saku tev, ja kāds netiek dzimis no augšas, viņš nevar redzēt Dieva valstību. Nikodēms saka viņam: Kā cilvēks var piedzimt, būdams vecs? Vai viņš var otro reizi ieiet savas mātes vēderā un piedzimt? Jēzus atbildēja: Patiesi, patiesi es tev saku: ja kāds netiek dzimis no ūdens un Gara, viņš nevar ieiet Dieva valstībā. Tas, kas dzimis no miesas, ir miesa, un tas, kas dzimis no Gara, ir gars. Nebrīnies, ka es tev teicu: jums ir jāpiedzimst no augšas. Gars pūš tur, kur vēlas, un tu dzirdi viņa balsi, bet tu nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet, tā ir ar katru, kas dzimis no Gara. Nikodēms atbildēja un sacīja viņam: Kā tas var notikt? Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Tu esi Israēla skolotājs un šīs lietas nezini? Patiesi, patiesi es tev saku, ka to, ko mēs zinām, mēs runājam, un to, ko mēs esam redzējuši, mēs apliecinām, un mūsu liecību jūs nepieņemat. Ja es jums teicu par zemes lietām un jūs neticat, kā jūs ticēsiet, ja es jums teikšu par debesu lietām? Un neviens nav uzkāpis debesīs, ja vien ne tas, kas no debesīm nokāpis, Cilvēka Dēls, kas ir debesīs. Un kā Mozus pacēla čūsku tuksnesī, tā ir nepieciešams, lai tiktu pacelts Cilvēka Dēls, lai ikviens, kas tic viņam, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību. Jo tā Dievs mīlēja pasauli, ka viņš deva savu

vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas tic viņam, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību. Jo Dievs nesūtīja savu Dēlu pasaulē, lai tiesātu pasauli, bet lai pasaule tiktu glābta caur viņu. Tas, kurš tic viņam, netiek tiesāts, bet tas, kurš netic, jau ir tiesāts, jo nav ticējis vienpiedzimušā Dieva Dēla vārdam. Šis ir spriedums, ka gaismā ir nākusi pasaulē, un cilvēki mīlēja tumsu vairāk nekā gaismu, jo viņu darbi bija ļauni. Jo ikviens, kas dara ļaunas lietas, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai netiktu atklāti viņa darbi. Bet tas, kurš dara patiesību, nāk pie gaismas, lai tiktu atklāti viņa darbi, jo tie ir darīti Dievā.

Pēc šīm lietām Jēzus un viņa mācekļi nāca uz Jūdejas zemi, un tur viņš pavadīja laiku ar viņiem un kristīja. Bet arī Jānis kristīja Aionā, tuvu pie Salimas, jo tur bija daudz ūdeņu, un ļaudis nāca un tika kristīti. Vēl ne, jo Jānis nebija iemests cietumā. Tātad notika strīds starp Jāņa mācekļiem un kādu jūdu par šķīstīšanu. Un viņi nāca pie Jāņa un teica viņam: Rabbi, tas, kurš bija ar tevi viņpus Jordānas upes, par kuru tu esi liecinājis, redzi – šis kristī, un visi nāk pie viņa. Jānis atbildēja un teica: Cilvēks nespēj neko ņemt, ja tas viņam nav dots no debesīm. Paši jūs man liecināt, ka es teicu: Es neesmu Kristus, bet esmu sūtīts pirms viņa. Tas, kurš ir ar līgavu, ir līgavainis, bet līgavaiņa draugs, kas stāv un dzird viņu, priecājas ar prieku par līgavaiņa balsi. Šis mans prieks tātad ir piepildīts. Viņam ir jāpalielinās, bet man jāsamazinās. Tas, kas nāk no augšas, ir virs visiem. Tas, kas ir no zemes, ir no zemes un runā no zemes, tas, kas nāk no debesīm, ir virs visiem. Un ko viņš ir redzējis un dzirdējis, par to viņš liecina, bet viņa liecību neviens nepieņem. Tas, kas pieņēmis viņa liecību, ir apzīmogojis, ka Dievs ir patiess. Jo tas, kuru Dievs ir sūtījis, runā Dieva vārdus, jo Dievs nedod Garu no mēra. Tēvs mīl dēlu un visu ir devis viņa rokā. Tas, kurš tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība,

bet tas, kurš nepaklausā Dēlam, neredzēs dzīvību, bet Dieva dusmība paliek uz viņu.

4

Kad Kungs uzzināja, ka farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus iegūst vairāk mācekļu un kristī vairāk nekā Jānis Lai gan patiešām Jēzus pats nekristīja, bet gan viņa mācekļi. Viņš atstāja Jūdeju un aizgāja uz Galileju. Bet viņam bija nepieciešams iziet cauri Samarijai. Viņš tāpat nāk Samarijas pilsētā, ko sauc Sihāra, netālu no tās vietas, kuru Jēkabs deva savam dēlam Jāzepam, Bet tur bija Jēkaba avots. Tad Jēzus, kļuvis noguris no ceļojuma, sēdēja tā pie avota, stunda bija it kā sestā. Nāk sieviete no Samarijas smelt ūdeni. Jēzus viņai saka: Dod man dzert. Jo viņa mācekļi bija aizgājuši uz pilsētu, lai nopirktu ēdienu. Tādēļ samarieša sieviete viņam saka: Kā tu, būdams ebrejs, lūdz dzert no manis, kas esmu samariešu sieviete? Jo ebreji nesadarbojas ar samariešiem. Jēzus atbildēja un sacīja viņai: Ja tu zinātu Dieva dāvanu un kas ir tas, kurš tev saka: Dod man dzert, tu būtu lūgusi viņu, un viņš būtu devis tev dzīvu ūdeni. Sieviete viņam saka: Kungs, Tev nav ne spainis, un aka ir dziļa – no kurienes tad Tev ir šis dzīvais ūdens? Vai tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kurš mums deva šo aku un pats no tās dzēra, un viņa dēli, un viņa lopi? Jēzus atbildēja un sacīja viņai: Ikviens, kas dzer no šī ūdens, slāps atkal. Kas gan dzers no tā ūdens, kuru es viņam došu, tas nemūžam neslāps, bet tas ūdens, ko es viņam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas virs mūžīgai dzīvei. Sieviete viņam saka: Kungs, dod man šo ūdeni, lai es vairs neslāpstu un man nebūtu jānāk šurp to smelt. Jēzus viņai saka: Ej, pasauc savu vīru un nāc šurp. Sieviete atbildēja un sacīja: Man nav vīra. Jēzus viņai saka: Labi tu sacīji, ka man nav vīra, Jo tu esi bijusi pie pieciem vīriešiem, un tagad tas, kurš tev ir, nav tavs vīrs; to tu esi patiesi pateikusi. Sieviete viņam saka: Kungs, es

redzu, ka tu esi pravietis. Mūsu tēvi šajā kalnā pielūdza, un jūs sakāt, ka Jeruzalemē ir tā vieta, kur ir jāpielūdz. Jēzus viņai saka: Sieviete, tici man, ka nāk stunda, kad ne šajā kalnā, ne Jeruzalemē jūs pielūgsiet Tēvu. Jūs pielūdzat to, ko nezināt, mēs pielūdzam to, ko zinām, jo pestīšana ir no ebrejiem. Bet nāk stunda, un tā ir tagad, kad patiesi pielūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā, jo arī Tēvs meklē tādus, kas Viņu pielūdz. Gars ir Dievs, un tiem, kas viņu pielūdz, ir jāpielūdz garā un patiesībā. Sieviete viņam saka: Es zinu, ka nāk Mesija, saucamais Kristus; kad viņš atnāks, viņš mums visu paziņos. Jēzus viņai saka: Es esmu tas, kurš ar tevi runā. Un pie šī nāca viņa mācekļi, un viņi brīnījās, ka viņš runāja ar sievieti, bet neviens tomēr neteica: Ko tu meklē? vai Ko tu runā ar viņu? Tātad sieviete atstāja savu ūdens trauku un aizgāja uz pilsētu, un saka cilvēkiem, Nāciet, redziet cilvēku, kurš man pateica visu, ko esmu darījusi. Vai tad šis nav Kristus? Tātad viņi izgāja no pilsētas un nāca pie viņa.

Bet pa to laiku mācekļi viņu lūdza, sacīdami: Rabbi, ēd! Bet viņš tiem teica: Man ir ēdiens, ko ēst, kuru jūs nezināt. Tātad mācekļi sacīja viens otram: Vai kāds nav viņam atnesis ēst? Jēzus viņiem saka: Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani sūtījis, un pabeigt viņa darbu. Vai jūs nesakāt, ka vēl ir četri mēneši un pēc tam nāk pļauja? Redzi, es jums saku: paceliet savas acis un skatieties uz laukiem, jo tie jau ir balti, gatavi pļaujai. Un tas, kurš pļauj, saņem algu un savāc augļus mūžīgai dzīvei, lai gan sējējs, gan pļāvējs kopā priecātos. Jo šajā ziņā ir patiesi vārds, ka viens ir sējējs un cits ir pļāvējs. Es jūs sūtīju pļaut to, par ko jūs neesat strādājuši; citi ir strādājuši, un jūs esat iegājuši viņu darbā. Bet no tās pilsētas daudzi samarieši ticēja viņam sievietes vārda dēļ, kas liecināja: Viņš man teica visu, ko es esmu darījusi. Kad tātad samarieši atnāca pie viņa, tie lūdza viņu palikt pie viņiem, un viņš palika tur divas dienas. Un daudz vairāk ticēja viņa vārda dēļ,

Sievai viņi teica: Mēs vairs neticam tava stāstījuma dēļ, jo paši esam dzirdējuši un zinām, ka šis patiesi ir pasaules Glābējs, Kristus.

Bet pēc divām dienām viņš izgāja no turienes un aizgāja uz Galileju. Pats Jēzus liecināja, ka pravietis savā dzimtenē godu nebauda. Kad viņš tātad ieradās Galilejā, galilejieši viņu uzņēma, jo bija redzējuši visu, ko viņš bija darījis Jeruzalemē svētku laikā, un viņi paši arī bija nākuši uz svētkiem.

Tātad Jēzus atkal nāca uz Kānu Galilejā, kur viņš bija pārvērtis ūdeni vīnā. Un tur bija kāds ķēniņš ierēdnis, kura dēls slimoja Kapernaumā, šis, dzirdējis, ka Jēzus ir atnācis no Jūdejas uz Galileju, aizgāja pie viņa un lūdza viņu, lai viņš nāktu lejā un dziedinātu viņa dēlu, jo tas grasījās mirt. Tad Jēzus sacīja viņam: Ja jūs neredzat zīmes un brīnumus, jūs neticēsiet. Karaliskais ierēdnis viņam saka: Kungs, nāc lejā, pirms mirs mans bērns. Jēzus viņam saka: Ej, tavs dēls dzīvo. Un cilvēks ticēja vārdam, ko Jēzus viņam teica, un gāja. Bet, viņam jau lejup ejot, viņa vergi satika viņu un ziņoja, sakot, ka tavs bērns dzīvo. Viņš tad jautāja no viņiem stundu, kurā viņam bija labāk. Un viņi teica viņam, ka vakar septītajā stundā drudzis viņu atstāja. Tēvs tātad uzzināja, ka tanī stundā, kurā Jēzus viņam teica: Tavs dēls dzīvo, un viņš ticēja, un visa viņa māja. Šo otro zīmi Jēzus atkal darīja, kad bija atnācis no Jūdejas uz Galileju.

5

Pēc šīm lietām bija ebreju svētki, un Jēzus devās uz Jeruzalemi. Bet Jeruzalemē pie Aitu vārtiem ir baseins, kas ebrejiski saucas Betesda un kam ir piecas stabu ailas. Šajās [vietās] gulēja liels daudzums slimo, aklo, tizlo un sakaltušo, kas

gaidīja ūdens sakustēšanos. Eņģelis jo pēc laika nokāpa baseinā, un ūdens tika satraukts; tātad pirmais, kas iegāja pēc ūdens satraukuma, kļuva vesels no jebkuras slimības, ar kuru viņš bija turēts. Tur bija kāds cilvēks, kurš trīsdesmit astoņus gadus bija slims. Šo redzējis, Jēzus guļam un zinājis, ka jau ilgu laiku ir, saka viņam: Vai tu gribi kļūt vesels? Vājš viņam atbildēja: Kungs, man nav cilvēka, kas mani iemestu baseinā, kad ūdens tiek uztraucēts, bet, kamēr es nāku, cits pirms manis nokāpj. Jēzus viņam saka: Celies, paņem savu paklāju un staigā. Un tūlīt cilvēks kļuva vesels, un viņš pacēla savu gultu un staigāja. Bet tā diena bija sabats. Tātad jūdi sacīja izdziedinātajam: Ir sabats, tev nav atļauts nest gultu. Viņš tiem atbildēja: Tas, kurš mani darīja veselu, tas man teica: Pacel savu gultu un staigā. Viņi tātad jautāja viņam: Kas ir tas cilvēks, kas tev teica: Pacel savu gultu un staigā? Bet tas, kas bija dziedināts, nezināja, kas viņš ir, jo Jēzus bija pazudis, pūlim esot tajā vietā. Pēc šīm lietām Jēzus atrod viņu templī un teica viņam: Redzi, tu esi kļuvis vesels, vairs negrēko, lai tev nekļūtu vēl sliktāk. Cilvēks aizgāja prom un paziņoja jūdiem, ka Jēzus ir tas, kurš viņu darījis veselu.

Un tāpēc jūdi vajāja Jēzu un meklēja viņu nogalināt, jo viņš šīs lietas darīja sabatā. Bet Jēzus viņiem atbildēja: Mans Tēvs līdz šim strādā, un es strādāju. Tāpēc jūdi vēl vairāk centās viņu nogalināt, jo viņš ne tikai pārkāpa sabatu, bet arī sauca Dievu par savu tēvu, padarīdams sevi līdzvērtīgu Dievam.

Tad Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Patiesi, patiesi es jums saku: Dēls nespēj darīt neko no sevis paša, ja vien neredz Tēvu to darām. Jo, ko Viņš dara, to arī Dēls līdzīgi dara. Jo tēvs mīl dēlu un visu rāda viņam, ko viņš pats dara, un lielākus par šiem rādīs viņam darbus, lai jūs brīnītos. Tieši kā tēvs ceļ mirušos un dod dzīvību, tā arī dēls dod dzīvību tiem, kuriem vēlas. Ne arī tēvs

netiesā nevienu, bet visu spriedumu ir devis dēlam, lai visi godātu Dēlu, kā viņi godā Tēvu. Tas, kurš negodā Dēlu, negodā Tēvu, kas Viņu sūtījis. Patiesi, patiesi es jums saku, ka tas, kurš dzird manu vārdu un tic tam, kas mani sūtījis, ir mūžīgu dzīvību, un viņš nenāk uz tiesu, bet ir pārgājis no nāves uz dzīvību. Patiesi, patiesi es jums saku, ka nāk stunda, un tā tagad ir, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi, un tie, kas dzirdēs, dzīvos. Tāpat kā Tēvs ir dzīvība sevī, tā Viņš deva arī Dēlam dzīvību sevī. Un autoritāti viņam deva un tiesu spriest, jo viņš ir cilvēka dēls. Nebrīnieties par šo, jo nāk stunda, kurā visi, kas ir kapavietās, dzirdēs viņa balsi. Un izies tie, kas darījuši labas lietas, uz dzīvības augšāmcelšanos, bet tie, kas darījuši nederīgas lietas, uz sprieduma augšāmcelšanos.

Es nespēju no sevis nekā darīt. Kā dzirdu, tā tiesāju, un mana tiesa ir taisnīga, jo es nemeklēju savu gribu, bet tā Tēva gribu, kas mani sūtījis. Ja es liecinu par sevi pašu, mana liecība nav patiesa. Cits ir tas, kas liecina par mani, un es zinu, ka patiesa ir liecība, ko viņš dod par mani. Jūs esat sūtījuši pie Jāņa, un viņš ir liecinājis patiesību. Es tomēr neņemmu liecību no cilvēka, bet šo saku, lai jūs tiktu glābti. Viņš bija tā degošā un spīdošā lampa, bet jūs gribējāt priecāties stundu viņa gaismā. Bet man ir liecība lielāka nekā Jāņa, jo tie darbi, kurus Tēvs man deva, lai es tos pabeigtu – tie paši darbi, kurus es daru – liecina par mani, ka Tēvs mani ir sūtījis. Un Tēvs, kas mani sūtījis, pats ir liecinājis par mani. Jūs nekad neesat dzirdējuši ne Viņa balsi, ne redzējuši Viņa veidolu, Un viņa vārds nepaliek jūsos, jo tam, kuru viņš sūtīja, jūs neticat. Jūs pētāt rakstus, jo jūs domājat, ka tajos ir mūžīgā dzīvība, un tie ir tie, kas liecina par mani, Un jūs negribat nākt pie manis, lai jums būtu dzīvība. Slavu no cilvēkiem neņemmu. Bet es jūs pazīstu, ka jums nav Dieva mīlestības sevī. Es esmu nācis sava Tēva vārdā, un jūs mani neuzņemat; ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs

uzņemsiet. Kā jūs varat ticēt, kad jūs pieņemat godu viens no otra, bet godu, kas nāk no vienīgā Dieva, jūs nemeklējat? Nedomājiet, ka es jūs apsūdzēju pie Tēva. Ir tas, kas jūs apsūdz – Mozus, uz kuru jūs esat cerējuši. Ja jūs ticējāt Mozum, jūs būtu ticējuši man, jo viņš par mani rakstīja. Bet ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsiet maniem vārdiem?

6

Pēc šīm lietām Jēzus aizgāja viņpus Galilejas jūrai, kas ir Tiberijas jūra, Un liels pūlis sekoja viņam, jo tie redzēja viņa zīmes, kuras viņš darīja slimajiem. Bet Jēzus uzkāpa kalnā un tur sēdēja kopā ar saviem mācekļiem. Bet tuvu bija Pasha, jūdu svētki. Tātad Jēzus, pacēlis acis un redzējis, ka liels pūlis nāk pie viņa, saka Filipam: No kurienes mums pirkt maizes, lai šie varētu ēst? Bet šo viņš teica, pārbaudot viņu, jo viņš pats zināja, ko gatavojās darīt. Filips viņam atbildēja: Divu simtu denāriju maizes viņiem nepietiek, lai katrs no viņiem paņemtu kaut ko mazu. Viņam saka viens no viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, Šeit ir viens zēns, kuram ir piecas miežu maizes un divas zivis, bet kas tās ir starp tik daudziem? Bet Jēzus sacīja: Lieciet cilvēkiem apsēsties. Tajā vietā bija daudz zāles. Tātad vīri apsēdās, un viņu skaits bija apmēram pieci tūkstoši. Bet Jēzus ņēma maizes un, pateicies, izdalīja mācekļiem, un mācekļi guļošajiem, tāpat arī no zivīm, cik daudz viņi vēlējās. Kad viņi bija paēduši, viņš saka saviem mācekļiem: Savāciet pārpalikušos gabalus, lai nekas nepazustu. Tātad viņi savāca un piepildīja divpadsmit grozus ar miežu maizes gabaliņiem no tām piecām maizēm, kas palika pāri no tiem, kas bija ēduši. Tāpēc cilvēki, redzējuši zīmi, ko Jēzus darīja, sacīja, ka šis patiesi ir pravietis, kas nāk pasaulē. Jēzus tātad, zinādams, ka viņi gatavojas nākt un sagrabt viņu, lai darītu viņu par karali, atkal atkāpās kalnā viens pats.

Kad iestājās vakars, viņa mācekļi nogāja lejā pie jūras, Un iekāpuši kuģī, viņi devās viņpus jūrai uz Kapernaumu. Un tumsa jau bija iestājusies, un Jēzus vēl nebija pie viņiem atnācis, Jūra tika uztraukta, pūšot spēcīgam vējam. Tātad noairējuši apmēram divdesmit piecus vai trīsdesmit stadijus, viņi redz Jēzu staigājam uz jūras un tuvojamies laivai, un viņi nobijās. Bet viņš saka viņiem: Es esmu, nebīstieties. Viņi tātad gribēja ņemt viņu laivā, un tūlīt laiva nonāca pie zemes, uz kuru viņi devās.

Nākamajā dienā pūlis, kas stāvēja viņpus jūras, redzēja, ka tur nebija citas laivas, ja vien ne tā viena, kurā iekāpa viņa mācekļi, un ka Jēzus nebija iegājis laivā kopā ar saviem mācekļiem, bet vienīgi viņa mācekļi bija aizgājuši, Bet no Tiberiādas atnāca laivas tuvu tai vietai, kur ēda maizi, kad Kungs bija devis pateicību, Kad tātad pūlis redzēja, ka Jēzus nav tur un arī ne viņa mācekļi, viņi paši iekāpa kuģos un devās uz Kapernaumu, meklēdami Jēzu. Un, atraduši viņu viņpus jūrai, teica viņam: Rabbi, kad tu šeit ieradies? Jēzus viņiem atbildēja un sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: jūs meklējat mani ne tāpēc, ka redzējāt zīmes, bet tāpēc, ka ēdāt maizi un tikāt paēdināti. Strādājiet ne pie tā ēdiena, kas iznīcināms, bet pie tā ēdiena, kas paliek uz mūžīgo dzīvību, kuru Cilvēka Dēls jums dos, jo šo Dievs Tēvs ir apzīmojis. Viņi tātad sacīja viņam: Ko mums darīt, lai veiktu Dieva darbus? Jēzus atbildēja un teica viņiem: Šis ir Dieva darbs, lai jūs ticētu tam, kuru Viņš sūtīja.

Tad viņi sacīja viņam: Ko tad tu dari par zīmi, lai mēs redzētu un ticētu tev? Ko tu dari? Mūsu tēvi ēda mannu tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš deva tiem ēst maizi no debesīm. Tad Jēzus viņiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: ne Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet mans Tēvs jums dod patieso maizi no debesīm. Jo Dieva maize ir tā, kas nonāk no debesīm un dod dzīvību pasaulei.

Viņi tad sacīja viņam: Kungs, vienmēr dod mums šo maizi. Bet Jēzus viņiem sacīja: Es esmu dzīvības maize; kas nāk pie manis, nekad neizsalks, un kas tic man, nekad neizslāps.

Bet es sacīju jums, ka jūs esat redzējuši mani un tomēr neticat. Visu, ko Tēvs man dod, nāks pie manis, un to, kas nāk pie manis, es nekādā ziņā neizdzīšu ārā. Ka es esmu nonācis no debesīm, ne lai darītu savu gribu, bet tā gribu, kas mani sūtījis. Šī ir griba Tēva, kas mani sūtījis, lai es neko nezaudētu no visa tā, ko Viņš man ir devis, bet lai es to uzceltu pēdējā dienā. Šī ir griba tā, kas mani sūtījis, lai ikviens, kas redz Dēlu un tic viņam, dabūtu mūžīgo dzīvību, un es viņu uzcelšu pēdējā dienā. Tāpēc jūdi kurnēja par viņu, jo viņš sacīja: Es esmu maize, kas nākusi no debesīm. Un viņi sacīja: Vai šis nav Jēzus, Jāzēpa dēls, kura tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad viņš saka, ka ir nācis no debesīm? Tādēļ Jēzus atbildēja un teica viņiem: Nekurniet viens ar otru. Nevienš nevar nākt pie manis, ja vien Tēvs, kas mani sūtījis, viņu nepievilks, un es viņu uzcelšu pēdējā dienā. Ir rakstīts praviešos, un visi būs Dieva mācīti. Ikviens, kas dzird no Tēva un ir mācījies, nāk pie manis, Ne ka Tēvu kāds būtu redzējis, ja vien ne tas, kurš ir no Dieva – šis ir redzējis Tēvu. Patiesi, patiesi es jums saku: tas, kas tic man, tam ir mūžīgā dzīvība. Es esmu dzīvības maize. Jūsu tēvi ēda mannu tuksnesī un nomira. Šī ir maize, kas nonāk no debesīm, lai ikviens, kas no tās ēd, nemirtu. Es esmu dzīvā maize, kas nokāpusi no debesīm. Ja kāds ēdis no šīs maizes, viņš dzīvos mūžīgi. Un maize, kuru es došu, ir mana miesa, kuru es došu par pasaules dzīvību. Tātad jūdi strīdējās savā starpā, sacīdami: Kā šis var mums dot savu miesu ēst? Tad Jēzus viņiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: ja jūs neēdīsiet Cilvēka Dēla miesu un nedzērsiet viņa asinis, jums nebūs dzīvības sevī. Tas, kurš ēd manu miesu un dzer manu asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un es viņu uzcelšu pēdējā dienā. Jo mana miesa patiesi ir ēdiens, un

manas asinis patiesi ir dzēriens. Tas, kurš ēd manu miesu un dzer manas asinis, paliek manī, un es viņā. Kā dzīvais Tēvs sūtīja mani un es dzīvoju Tēva dēļ, tā arī tas, kas ēd mani, dzīvos manis dēļ. Šī ir maize, kas nonākusi no debesīm, ne kā ēda jūsu tēvi mannu un nomira; kas ēd šo maizi, dzīvos mūžīgi. Šīs lietas viņš teica draudzē, mācīdams Kapernaumā.

Daudzi tādēļ no viņa mācekļiem, to dzirdējuši, teica: Grūts ir šis vārds, kas var to dzirdēt? Bet Jēzus, zinādams sevī, ka Viņa mācekļi par šo kurnē, sacīja viņiem: Vai šis jūs apgrēcina? Ja tā tad jūs redzat Cilvēka Dēlu kāpjam turp, kur Viņš bija agrāk? Gars ir tas, kas dara dzīvu, miesa neko nepalīdz, vārdi, kurus es runāju jums, ir gars un ir dzīvība. Bet ir daži no jums, kas netic. Jo Jēzus zināja no paša sākuma, kas ir tie, kas netic, un kas ir tas, kurš viņu nodos. Un viņš sacīja: Tāpēc es esmu teicis jums, ka neviens nevar nākt pie manis, ja vien tas nav dots viņam no mana Tēva. No šī brīža daudzi no viņa mācekļiem aizgāja atpakaļ un vairs nestaigāja ar viņu. Tad Jēzus sacīja divpadsmit: Vai arī jūs gribat aiziet? Tad Sīmons Pēteris viņam atbildēja: Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi. Un mēs esam ticējuši un esam uzzinājuši, ka tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls. Jēzus viņiem atbildēja: Vai ne es jūs, tos divpadsmit, izvēlējos? Un viens no jums ir velns. Bet viņš sacīja to par Jūdu Iskariotu, Sīmaņa dēlu, jo šis bija gatavojies viņu nodot, būdams viens no tiem divpadsmit.

7

Un Jēzus staigāja pēc šīm lietām Galilejā, jo viņš nevēlējās staigāt Jūdējā, tāpēc ka jūdi meklēja viņu nogalināt. Bet tuvu bija ebreju Telšu svētki. Tad viņa brāļi sacīja viņam: Aizej no šejienes un dodies uz Jūdēju, lai arī tavi mācekļi redz tavus darbus, kurus tu dari, Neviens taču slepeni neko nedara un vienlaikus cenšas būt

atklāts. Ja tu šīs lietas dari, parādi sevi pasaulei. Ne arī viņa brāļi viņam neticēja. Tad Jēzus viņiem saka: Mans laiks vēl nav pienācis, bet jūsu laiks vienmēr ir gatavs. Pasaule nevar ienīst jūs, bet mani tā ienīst, jo es liecinu par to, ka viņas darbi ir ļauni. Jūs ejiet uz šiem svētkiem, es vēl neeju uz šiem svētkiem, jo mans laiks vēl nav piepildījies. Bet, pateicis viņiem šīs lietas, viņš palika Galilejā. Kad viņa brāļi bija devušies augšup, tad arī viņš pats devās augšup uz svētkiem, ne atklāti, bet kā slepenībā. Tādēļ jūdi viņu meklēja svētkos un sacīja: Kur viņš ir? Un liela kurnēšana par viņu bija pūlos. Daži gan sacīja, ka viņš ir labs, bet citi sacīja: Nē, viņš maldina ļaudis. Neviena tomēr atklāti nerunāja par viņu ebreju dēļ.

Jau svētku vidū Jēzus uzkāpa templī un mācīja. Un jūdi brīnījās, sacīdami: Kā šis pazīst rakstus, nemācījies? Tad Jēzus viņiem atbildēja un sacīja: Mana mācība nav mana, bet Tā, kas mani sūtījis. Ja kāds vēlas darīt viņa gribru, tas uzzinās par šo mācību, vai tā ir no Dieva, vai arī es runāju no sevis paša. Tas, kurš runā no sevis paša, meklē savu godu, bet tas, kurš meklē tā godu, kas viņu sūtījis, šis ir paties, un netaisnības viņā nav. Vai nav Mozus devis jums likumu? Un neviena no jums neizpilda likumu. Kāpēc jūs cenšaties mani nogalināt? Pūlis atbildēja un teica: Tev ir dēmons! Kas tevi meklē, lai nogalinātu? Jēzus atbildēja un teica viņiem: Es izdarīju vienu darbu, un jūs visi brīnāties par to. Mozus jums ir devis apgraizīšanu, ne tāpēc, ka tā ir no Mozus, bet no tēviem, un sabatā jūs apgraizāt cilvēku. Ja cilvēks saņem apgraizīšanu sabatā, lai netiktu laužts Mozus likums, kāpēc jūs dusmojās uz mani, ka es veselu cilvēku izdziedināju sabatā? Netiesājiet pēc ārējā izskata, bet tiesājiet taisnīgu tiesu. Tātad daži no jeruzalemiešiem sacīja: Vai šis nav tas, kuru viņi meklē, lai nogalinātu? Un redzi, viņš runā atklāti, un neko viņam nesaka. Vai tad patiesi valdnieki uzzināja, ka šis

patiesi ir Kristus? Bet mēs zinām, no kurienes viņš ir, bet, kad nāks Kristus, neviens nezinās, no kurienes viņš ir. Tātad Jēzus izsaucās templī, mācīdams un sacīdams: Jūs mani zināt un zināt, no kurienes es esmu, un es neesmu nācis no sevis paša, bet ir patiesas tas, kas mani sūtījis, kuru jūs nepazīstat, Es zinu viņu, jo esmu no viņa, un viņš mani sūtīja. Viņi tāpēc meklēja viņu sagrābt, un neviens neuzlika uz viņu roku, jo vēl nebija atnākusi viņa stunda. Bet daudzi no ļaužu pūļa ticēja viņam un sacīja: Vai Kristus, kad viņš nāks, darīs vairāk zīmju nekā šis, ko šis ir darījis? Farizeji dzirdēja pūli čukstam par viņu šīs lietas, un farizeji un augstie priesteri sūtīja palīgus, lai viņu sagrābtu. Tad Jēzus sacīja: Vēl mazu laiku es esmu ar jums, un tad es aiziešu pie tā, kas mani sūtīja. Jūs meklēsiet mani un neatradīsiet, un tur, kur es esmu, jūs nespējat nākt. Tātad jūdi sacīja savā starpā: Kur šis gatavojas iet, ka mēs viņu neatradīsim? Vai viņš gatavojas iet pie grieķu izklīdes un mācīt grieķus? Kas ir šis vārds, ko viņš teica: Jūs meklēsiet mani un neatradīsiet, un tur, kur esmu es, jūs nespējat nākt?

Bet pēdējā, lielā svētku dienā Jēzus stāvēja un sauca, sacīdams: ja kāds slāpst, lai nāk pie manis un dzer. Tas, kurš tic uz mani, kā sacīja Raksti, no viņa vēdera plūdis dzīvā ūdens upes. Bet šo viņš teica par Garu, kuru bija paredzēts saņemt tie, kas tic viņam, jo vēl nebija Svētā Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija pagodināts. Daudzi tātad no pūļa, dzirdējuši šo vārdu, sacīja: Šis patiesi ir pravietis. Citi sacīja: Šis ir Kristus. Citi sacīja: Vai tad Kristus nāk no Galilejas? Vai raksts nav teicis, ka Kristus nāk no Dāvida dzimuma un no Bētleme ciema, kur bija Dāvids? Tātad pūli viņa dēļ radās sadalījums. Daži no viņiem gribēja viņu sagrābt, bet neviens neuzlika viņam rokas. Tātad palīgi nāca pie augstajiem priesteriem un farizejiem, un tie viņiem teica: Kāpēc jūs viņu neatvedāt? Palīgi atbildēja: Nekad neviens cilvēks nav

runājis tā, kā šis cilvēks. Tātad farizeji viņiem atbildēja: Vai arī jūs neesat maldināti? Vai kāds no valdniekiem ticēja viņam vai no farizejiem? Bet šī pūlis, kas nepazīst likumu, ir nolādēts. Nikodēms, kas bija nācis pie viņa naktī un bija viens no viņiem, saka viņiem: Vai mūsu likums tiesā cilvēku, ja nav dzirdējis no viņa paša iepriekš un nav uzzinājis, ko viņš dara? Viņi atbildēja un sacīja viņam: Vai arī tu neesi no Galilejas? Izmeklē un pārliecinies, ka neviens praviets no Galilejas nav cēlies. Un katrs aizgāja uz savu māju.

8

Bet Jēzus gāja uz Olīvkalnu. Rītausmas laikā viņš atkal ieradās svētnīcā, un visi ļaudis nāca pie viņa, un, apsēdies, viņš tos mācīja. Bet rakstu mācītāji un farizeji veda sievieti, kas notverta laulības pārkāpšanā, un, nostatījuši viņu vidū Viņi saka viņam: Skolotāj, šī sieviete ir tikusi satverta pašā laulības pārkāpšanas brīdī, Un mūsu likumā Mozus pavēlēja tādas akmeņot. Tu tātad ko saki? Bet šo viņi teica, pārbaudot viņu, lai viņiem būtu apsūdzība pret viņu. Bet Jēzus, noliecies lejup, ar pirkstu rakstīja uz zemes. Kad viņi turpināja viņam jautāt, viņš iztaisojās un viņiem teica: Kas no jums ir bez grēka, lai pirmais met uz viņu akmeni. Un atkal, noliecies lejup, viņš rakstīja zemē. Bet tie, to dzirdējuši, izgāja viens pēc otra, sākot ar vecākajiem, un palika Jēzus un sieviete, kas atradās vidū. Bet Jēzus, pacēlis augšup, teica viņai: Sieviete, kur viņi ir? Vai neviens tevi nenosodīja? Bet viņa sacīja: Neviens, Kungs. Bet Jēzus sacīja: Arī es tevi nenotiesāju; ej un no šī brīža vairs negrēko.

Atkal tātad Jēzus viņiem runāja, sacīdams: Es esmu pasaules gaisma; kas seko man, nestaigās tumsībā, bet viņam būs dzīvības gaisma. Tad farizeji viņam sacīja: Tu liecini par sevi pašu, tava

liecība nav patiesa. Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Pat ja es liecinu par sevi pašu, mana liecība ir patiesa, jo es zinu, no kurienes es atnācu un kur es eju, bet jūs nezināt, no kurienes es nāku vai kur es eju. Jūs tiesājat saskaņā ar miesu, es netiesāju nevienu. Un ja es tiesāšu, mana tiesa ir patiesa, jo es neesmu viens pats, bet es un Tēvs, kas mani sūtījis. Un jūsu likumā ir rakstīts, ka divu cilvēku liecība ir patiesa. Es esmu tas, kas liecina par sevi pašu, un par mani liecina Tēvs, kas mani sūtījis. Viņi tātad sacīja viņam: Kur ir tavs tēvs? Jēzus atbildēja: Jūs nepazīstat ne mani, ne manu tēvu. Ja jūs pazītu mani, jūs pazītu arī manu tēvu. Šos vārdus Jēzus runāja dārgumu krātuvē, mācīdams templī, un neviens viņu nesagrāba, jo vēl nebija atnākusi viņa stunda.

Tad Jēzus atkal sacīja viņiem: Es aizeju, un jūs meklēsiet mani, un jūs mirsiet savā grēkā; kur es eju, jūs nespējat nākt. Tātad jūdi sacīja: Vai tiešām viņš nogalinās sevi, ka viņš saka: Kur es eju, jūs nevarat nākt? Un viņš sacīja viņiem: Jūs esat no tā, kas ir lejā, es esmu no tā, kas ir augšā. Jūs esat no šīs pasaules, es neesmu no šīs pasaules. Es tātad teicu jums, ka jūs mirsiet savos grēkos, jo ja jūs neticēsiet, ka es esmu, jūs mirsiet savos grēkos. Tad viņi sacīja viņam: Kas tu esi? Un Jēzus sacīja viņiem: To, ko no sākuma arī runāju jums. Man ir daudz ko runāt un spriest par jums, bet tas, kas mani sūtījis, ir paties, un es to, ko dzirdēju no viņa, šīs lietas saku pasaulei. Viņi nezināja, ka Viņš viņiem runāja par Tēvu. Tad Jēzus viņiem sacīja: Kad jūs paceliet Cilvēka Dēlu, tad jūs uzzināsi, ka es esmu, un ka es no sevis nedaru neko, bet runāju šīs lietas tā, kā mans Tēvs mani mācīja. Un tas, kas mani sūtījis, ir ar mani, tēvs nav atstājis mani vienu, jo es vienmēr daru to, kas viņam patīk. Kamēr viņš runāja šīs lietas, daudzi ticēja viņam.

Tad Jēzus sacīja tiem jūdiem, kas viņam bija noticējuši: Ja jūs paliksiet manā vārdā, jūs patiesi esat mani mācekļi, Un jūs zināsiet patiesību, un patiesība jūs atbrīvos. Viņi atbildēja viņam: Mēs esam Ābrahāma pēcnācēji, un nekad neesam bijuši nevienam verdzībā. Kā tu vari teikt, ka jūs kļūsiet brīvi? Jēzus viņiem atbildēja: Patiesi, patiesi es jums saku, ka ikviens, kas dara grēku, ir grēka vergs. Bet vergs nepaliek mājā mūžīgi, dēls paliek mūžīgi. Ja tātd Dēls jūs atbrīvos, jūs patiesi būsiet brīvi. Es zinu, ka jūs esat Ābrahāma sēkla, bet jūs meklējat mani nogalināt, jo mans vārds neietilpst jūsos. Es runāju to, ko esmu redzējis pie sava Tēva, un jūs tātd darāt to, ko esat redzējuši pie sava tēva. Viņi atbildēja un sacīja viņam: Mūsu tēvs ir Ābrahāms. Jēzus viņiem saka: Ja jūs būtu Ābrahāma bērni, jūs darītu Ābrahāma darbus. Bet tagad jūs meklējat mani nogalināt, cilvēku, kas patiesību jums esmu runājis, kuru dzirdēju no Dieva; šo Ābrahāms nedarīja. Jūs darāt sava tēva darbus. Tādēļ viņam sacīja: mēs neesam dzimuši no netiklības, mums ir viens tēvs – Dievs. Tad Jēzus viņiem sacīja: Ja Dievs būtu jūsu tēvs, jūs mīlētu mani, jo es no Dieva izgāju un esmu atnācis, ne no sevis paša esmu atnācis, bet Viņš mani sūtīja. Kāpēc jūs nesaprotat manu runu? Tāpēc, ka jūs nespējat dzirdēt manu vārdu. Jūs esat no velna tēva, un jūs gribat darīt sava tēva kāres. Viņš bija slepkava no paša sākuma un nepaliek patiesībā, jo viņā nav patiesības. Kad viņš runā melus, viņš runā no sevis paša, jo viņš ir melis un melu tēvs. Bet tāpēc, ka es saku patiesību, jūs man neticat. Kas no jums pierāda mani par grēku? Ja es saku patiesību, kāpēc jūs man neticat? Tas, kurš ir no Dieva, dzird Dieva vārdus; tāpēc jūs nedzirdat, jo neesat no Dieva. Tad jūdi atbildēja un teica viņam: Vai mēs nesakām pareizi, ka tu esi samarietis un tev ir dēmons? Jēzus atbildēja: Man nav dēmona, bet es godinu savu Tēvu, un jūs mani negodājat. Bet es nemeklēju savu godu; ir tas, kas meklē un tiesā. Patiesi, patiesi es jums saku: ja kāds manu vārdu tur, tas nāvi neredzēs mūžīgi. Tad jūdi viņam

sacīja: Tagad mēs esam uzzinājuši, ka tev ir dēmons. Ābrahāms nomira un pravieši, bet tu saki: ja kāds manu vārdu tur, tas nemūžam nāvi nenogaršos. Vai tu esi lielāks par mūsu tēvu Ābrahāmu, kurš nomira? Arī pravieši nomira. Par ko tu sevi dari? Jēzus atbildēja: Ja es pats sevi slavīnu, mana slava ir nekas. Tas ir mans Tēvs, kas mani godina, par kuru jūs sakāt, ka Viņš ir jūsu Dievs, Un jūs neesat pazinuši viņu, bet es zinu viņu. Un ja es teikšu, ka nezinu viņu, es būšu līdzīgs jums – melīgs, bet es zinu viņu un turu viņa vārdu. Jūsu tēvs Ābrahams priecājās, lai redzētu manu dienu, un viņš redzēja un priecājās. Tātad jūdi sacīja viņam: Tev vēl nav piecdesmit gadu, un tu esi redzējis Ābrahāmu? Jēzus viņiem teica: Patiesi, patiesi es jums saku: pirms Ābrahāms kļuva, es esmu. Tādēļ viņi pacēla akmeņus, lai mestu uz viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja no tempļa, izejot cauri viņu vidū, un tā aizgāja.

9

Ejot garām, viņš ieraudzīja cilvēku, kurš bija akls no dzimšanas. Un viņa mācekļi jautāja viņam, sacīdami: Rabbi, kas grēkoja - šis vai viņa vecāki - ka viņš dzimis akls? Jēzus atbildēja: Ne šis grēkoja, ne viņa vecāki, bet lai tiktu atklāti Dieva darbi viņā. Man ir jāstrādā Tā darbus, kas mani sūtījis, kamēr vēl ir diena; nāc nakts, kad neviens nevar strādāt. Kad es esmu pasaulē, es esmu pasaules gaisma. Šīs lietas pateicis, viņš splāva uz zemi un izveidoja mālu no siekalām, un uzsmērēja mālu uz aklā cilvēka acīm. Un sacīja viņam: Ej un nomazgājies Silomas baseinā, kas tiek tulkots kā sūtīts. Viņš tāpat aizgāja un nomazgājās, un atgriezās redzēdams.

Tādēļ kaimiņi un tie, kas viņu agrāk redzēja, ka viņš bija akls, sacīja: Vai šis nav tas, kas sēdēja un ubagoja? Citi sacīja, ka šis ir viņš, bet citi sacīja, ka viņš ir līdzīgs viņam. Viņš sacīja: Es esmu.

Tātad viņi sacīja viņam: Kā tika atvērtas tavas acis? Viņš atbildēja un teica: Cilvēks, saukts Jēzus, darīja dubļus un uzsmērēja manas acis, un teica man: Ej uz Siloāmas baseinu un nomazgājies. Aizgājis un nomazgājies, es saņēmu redzi. Es tad teicu viņam: Kur ir tas? Viņš saka: Es nezinu.

Viņi ved viņu pie farizejiem, to, kurš kādreiz bija akls. Bet bija sabats, kad Jēzus izdarīja dubļus un atvēra viņa acis. Atkal tātad farizeji viņam jautāja, kā viņš atguva redzi. Bet viņš tiem teica: Viņš uzlika mālu uz manām acīm, un es nomazgājos, un es redzu. Tātad daži no farizejiem sacīja: Šis cilvēks nav no Dieva, jo viņš neievēro sabatu. Citi sacīja: Kā var grēcīgs cilvēks darīt tādas zīmes? Un viņu starpā bija šķelšanās. Viņi atkal saka aklajam: Tu ko saki par viņu, ka viņš atvēra tavas acis? Bet viņš teica, ka viņš ir pravietis. Tātad jūdi neticēja par viņu, ka viņš bija akls un atguva redzi, līdz sauca tā vecākus, kas bija atguvis redzi. Un viņi jautāja viņiem, sakot: Vai šis ir jūsu dēls, par kuru jūs sakāt, ka viņš piedzima akls? Kā tad viņš tagad redz? Bet viņa vecāki tiem atbildēja un teica: Mēs zinām, ka šis ir mūsu dēls un ka viņš dzimis akls, Bet kā viņš tagad redz, mēs nezinām, vai kas atvēra viņa acis, mēs nezinām, viņš pats ir pieaudzis, jautājiет viņam, viņš pats par sevi runās. Šīs lietas teica viņa vecāki, jo viņi baidījās no ebrejiem, jo ebreji jau bija vienojušies, ka, ja kāds viņu atzīst par Kristu, tas tiek izslēgts no sinagogas. Tāpēc viņa vecāki teica: Viņam ir pietiekams vecums, jautājiет viņam pašam. Viņi tad otro reizi pasauca to cilvēku, kurš bija bijis akls, un teica viņam: Dod godu Dievam! Mēs zinām, ka šis cilvēks ir grēcinieks. Tātad viņš atbildēja un sacīja: Vai viņš ir grēcinieks, es nezinu; vienu es zinu, ka, būdams akls, tagad es redzu. Es viņam atkal teicu: Ko viņš tev darīja? Kā viņš atvēra tavas acis? Viņš tiem atbildēja: Es jums jau teicu, un jūs nedzirdējāt. Ko atkal gribat dzirdēt? Vai arī jūs gribat kļūt par viņa mācekļiem? Viņi apzaimoja viņu un sacīja: Tu esi

viņa mācekļi, bet mēs esam Mozus mācekļi. Mēs zinām, ka Dievs ir runājis ar Mozu, bet šo mēs nezinām, no kurienes viņš ir. Cilvēks atbildēja un sacīja viņiem: Jo šajā ir brīnišķīgi, ka jūs nezināt, no kurienes viņš ir, un viņš atvēra manas acis. Mēs zinām, ka Dievs grēciniekus nedzird, bet ja kāds ir dievbijīgs un dara viņa gribu, šo dzird. Kopš mūžības nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kurš dzimis akls. Ja šis nebūtu no Dieva, viņš neko nespētu darīt. Viņi atbildēja un teica viņam: Grēkos tu viss tiki dzimis, un tu māci mūs? Un viņi izdzina viņu ārā. Jēzus dzirdēja, ka viņi izdzina viņu ārā, un atradis viņu, teica viņam: Vai tu tici Dieva Dēlā? Viņš atbildēja un sacīja: Un kas Viņš ir, Kungs, lai es ticētu uz Viņu? Bet Jēzus sacīja viņam: Tu esi viņu redzējis, un tas, kurš runā ar tevi, ir viņš. Bet viņš sacīja: Es ticu, Kungs, un viņš pielūdza Viņam. Un Jēzus sacīja: Es nācu šajā pasaulē tiesai, lai neredzīgie redzētu un redzīgie kļūtu akli. Un daži no farizejiem, kas bija ar viņu, to dzirdēja un sacīja viņam: Vai tad arī mēs esam akli? Jēzus viņiem sacīja: ja jūs būtu akli, jums nebūtu grēka, bet tagad jūs sakāt, ka redzam, tāpēc jūsu grēks paliek.

10

Patiesi, patiesi es jums saku: tas, kas neienāk caur durvīm aitu ganāmpulkā, bet uzkāpj no citur, tas ir zaglis un laupītājs. Bet tas, kurš ieiet caur durvīm, ir aitu gans. Šim durju sargs atver, un avis dzird viņa balsi, un viņš sauc savas avis vārdā un tās izvada. Un kad viņš savas avis ir izvedis, viņš iet to priekšā, un avis seko viņam, jo tās pazīst viņa balsi, Bet svešam viņi nekādā ziņā nesekos, bet bēgs no viņa, jo viņi nepazīst svešo balsi. Šo līdzību Jēzus viņiem teica, bet tie nezināja, kas bija tas, ko viņš viņiem runāja. Tad Jēzus atkal viņiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku, ka es esmu aitu durvis. Visi, cik daudzi nāca pirms manis, ir zagļi un laupītāji, bet avis viņus nedzirdēja. Es esmu durvis; ja kāds

ieiet caur mani, viņš tiks glābts un ieies, un izies, un atradīs ganības. Zaglis nenāk citādi kā tikai tāpēc, lai zogtu un upurētu un iznīcinātu, es nācu, lai viņiem būtu dzīvība un lai viņiem būtu pārpilnība. Es esmu labais gans. Labais gans savu dvēseli atdod par avīm, Algotais strādnieks, kas nav gans un kuram avis nepieder, redz vilku nākam, pamet avis un bēg, un vilks tās sagrābj un izklīdina. Bet algādnis bēg, jo viņš ir algādnis un viņam nerūp avis. Es esmu labais gans, un es pazīstu savējos, un manieji pazīst mani, Kā mani pazīst Tēvs un es pazīstu Tēvu, un savu dvēseli es lieku par avīm. Un man ir arī citas avis, kas nav no šī ganāmpulka, un tās man ir jāatved, un tās dzirdēs manu balsi, un būs viens ganāmpulks, viens gans. Tāpēc Tēvs mani mīl, jo es nododu savu dvēseli, lai atkal to saņemtu. Neviens to neņem prom no manis, bet es pats to lieku prom no sevis, man ir autoritāte to likt, un man ir autoritāte to atkal ņemt, šo pavēli es saņēmu no sava tēva. Tātad atkal notika sadalījums jūdu vidū šo vārdu dēļ. Bet daudzi no viņiem sacīja: Viņam ir dēmons un viņš ir traks, kāpēc jūs viņu klausāties? Citi sacīja: Šie vārdi nav no apsēsta cilvēka. Vai dēmons spēj atvērt aklo acis?

Bet notika svētīšana Jeruzalemē, un bija ziema. Un Jēzus staigāja templī Sālamana kolonnādē. Tātad jūdi aplenka viņu un sacīja viņam: Cik ilgi tu celsi mūsu dvēseli? Ja tu esi Kristus, saki mums atklāti. Jēzus viņiem atbildēja: Es jums teicu, un jūs neticat. Tie darbi, kurus es daru mana Tēva vārdā, tie liecina par mani. Bet jūs neticat, jo jūs neesat no manām avīm, kā es jums teicu. Manas aitas dzird manu balsi, un es viņas pazīstu, un viņas seko man, Un es dodu viņiem mūžīgo dzīvību, un viņi nemūžam neies bojā, un neviens tos nepagrābs no manas rokas. Mans Tēvs, kas ir devis man, ir lielāks par visiem, un neviens nespēj sagrābt no mana Tēva rokas. Es un Tēvs esam viens. Tātad jūdi atkal paņēma akmeņus, lai nomētātu viņu ar akmeņiem. Jēzus viņiem atbildēja:

Daudz labu darbu es jums parādīju no mana Tēva, par kuru no tiem darbu jūs mani akmeņojat? Jūdi viņam atbildēja, sakot: Mēs tevi akmeņojam ne par labu darbu, bet par zaimošanu, un tāpēc, ka tu, būdams cilvēks, dari sevi par Dievu. Jēzus viņiem atbildēja: Ja viņš sauca tos par dieviem, uz kuriem Dieva vārds nāca, un Raksti nevar tikt atcelti, Kuru Tēvs svētīja un sūtīja pasaulē, jūs sakāt, ka zaimoju, tāpēc ka es teicu: Es esmu Dieva Dēls? Ja es nedaru sava Tēva darbus, neticiet man. Bet ja es to daru, pat ja man neticat, ticiet darbiem, lai jūs zinātu un ticētu, ka Tēvs ir manī un es viņā. Tāpēc viņi atkal meklēja viņu sagrābt, bet viņš izgāja no viņu rokas.

Un viņš atkal aizgāja viņpus Jordānai, uz to vietu, kur Jānis sākumā kristīja, un palika tur. Un daudzi nāca pie viņa un sacīja, ka Jānis gan nevienu zīmi nedarīja, bet viss, ko Jānis teica par šo, bija paties. Un daudzi tur ticēja viņam.

11

Bija kāds slimis vīrs vārdā Lācars no Betānijas, no tā ciemata, kur dzīvoja Marija un viņas māsa Marta. Bet Marija bija tā, kas bija svaidījusi Kungu ar sveķiem un noslaucījusi viņa kājas ar saviem matiem, un viņas brālis Lācars bija slimis. Tādēļ māsas sūtīja pie viņa, sakot: Kungs, redzi, tas, kuru tu mīli, ir slimis. Bet Jēzus, to dzirdējis, teica: Šī slimība nav nāvei, bet Dieva godības dēļ, lai caur to tiktu godināts Dieva Dēls. Bet Jēzus mīlēja Martu un viņas māsu, un Lācaru. Kad viņš dzirdēja, ka ir slimis, tad viņš patiešām palika tajā vietā, kur bija, divas dienas, Tad pēc tam viņš saka mācekļiem: Iesim atkal uz Jūdeju. Mācekļi saka viņam: Rabi, tagad jūdi meklēja tevi nomētāt ar akmeņiem, un tu atkal ej turp? Jēzus atbildēja: Vai dienā nav divpadsmit stundas? Ja kāds staigā dienā, viņš neklūp, jo viņš redz šīs pasaules gaismu, Bet, ja kāds

staigā naktī, viņš klūp, jo gaisma nav viņā. Viņš pateica šīs lietas, un pēc tam viņš saka viņiem: Lācars, mūsu draugs, ir aizmidzis, bet es eju, lai viņu pamodinātu. Tad viņa mācekļi sacīja: Kungs, ja viņš ir aizmidzis, viņš tiks glābts. Bet Jēzus bija runājis par viņa nāvi, bet viņi domāja, ka viņš runā par miega dusu. Tad Jēzus viņiem atklāti teica: Lācars ir nomiris. Un es priecājos jūsu dēļ, lai jūs ticētu, ka es nebiju tur, bet iesim pie viņa. Tad Toms, sauktais Dvīnis, sacīja līdzmācekļiem: Iesim arī mēs, lai mirstam kopā ar viņu.

Atnācis, Jēzus atrada viņu jau četras dienas esošu kapā. Bet Betānija bija tuvu Jeruzalemei, apmēram piecpadsmit stadiju attālumā, Un daudzi no ebrejiem bija atnākuši pie Martas un Marijas, lai viņas mierinātu par viņu brāli. Tā tad Marta, kad dzirdēja, ka Jēzus nāk, izgāja viņam pretī, bet Marija palika mājā. Tad Marta sacīja Jēzum: Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris. Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko tu lūgsi no Dieva, Dievs tev dos. Jēzus viņai saka: Tavs brālis celsies augšām. Marta viņam saka: Es zinu, ka viņš celsies augšā pēdējā dienā augšāmcelšanās laikā. Jēzus viņai teica: Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Tas, kas tic uz mani, pat ja mirst, dzīvos, un ikviens, kas dzīvo un tic uz mani, nemirs mūžīgi. Vai tu tici tam? Viņa saka viņam: Jā, Kungs, es esmu ticējusi, ka tu esi Kristus, Dieva Dēls, kas nāk pasaulē. Un, šīs lietas pateikusi, viņa aizgāja un pasauca Mariju, savu māsu, slepeni sakot: Skolotājs ir klāt un sauc tevi. Tā, kad dzirdēja, ātri piecēlās un nāca pie viņa. Jēzus vēl nebija ienācis ciematā, bet bija tajā vietā, kur Marta viņu bija satikusi. Tāpēc jūdi, kas bija ar viņu mājā un viņu mierināja, redzējuši Mariju, ka viņa ātri piecēlās un izgāja, sekoja viņai, sacīdami, ka viņa iet uz kapu, lai tur raudātu. Tāpēc Marija, kad nonāca tur, kur bija Jēzus, ieraudzījusi Viņu, nokrita pie Viņa kājām, sacīdama Viņam: Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.

Jēzus tātad, kad redzēja viņu raudam un jūdus, kas bija sanākuši pie viņas, raudam, dziļi saviļņojās garā un satraucās. Un viņš sacīja: Kur jūs esat nolikuši viņu? Viņi saka viņam: Kungs, nāc un redzi. Jēzus asaroja. Tātad jūdi sacīja: Redzi, kā viņš to mīlēja! Daži no viņiem tomēr teica: Vai šis, kas atvēra aklā acis, nevarēja padarīt, lai arī šis nemirtu? Jēzus tātad, atkal būdams dziļi aizkustināts sevī, nāk pie kapa. Tas bija ala, un akmens gulēja uz tā. Jēzus saka: Paceliet akmeni. Viņam saka mirušā māsa Marta: Kungs, viņš jau smird, jo ir ceturtnā diena. Jēzus viņai saka: Vai es tev neteicu, ka, ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva godību? Viņi tādēļ pacēla akmeni, kur gulēja mirušais. Bet Jēzus pacēla acis uz augšu un sacīja: Tēvs, es Tev pateicos, ka Tu mani uzklausīji. Es gan zināju, ka tu vienmēr mani dzirdi, bet pūļa dēļ, kas stāvēja apkārt, es teicu, lai viņi ticētu, ka tu mani esi sūtījis. Un, šīs lietas pateicis, viņš sauca ar lielu balsi: Lācar, nāc ārā! Un mirušais izgāja ar kājām un rokām saistīts audeklos, un viņa seja bija aptīta ar drānu. Jēzus viņiem saka: Atraišiet viņu un ļaujiet viņam iet.

Tādēļ daudzi no ebrejiem, kas bija nākuši pie Marijas un redzējuši, ko Jēzus darīja, ticēja viņam. Bet daži no viņiem aizgāja pie farizejiem un pastāstīja viņiem, ko Jēzus bija darījis. Tātad augstie priesteri un farizeji sapulcēja padomi un sacīja: Ko mēs darām, jo šis cilvēks dara daudzas zīmes? Ja mēs viņu tā palaižam, visi viņam ticēs, un nāks romieši un atņems mums gan šo vietu, gan tautu. Bet kāds no viņiem, Kajafa, būdams tā gada augstais priesteris, teica viņiem: Jūs neko nezināt, Ne arī jūs apsverat, ka mums ir izdevīgi, lai viens cilvēks mirtu par tautu un ne visa tauta ietu bojā. Bet šo viņš neteica no sevis paša, bet, būdams tā gada augstais priesteris, viņš pravietoja, ka Jēzus bija par mirt par tautu. Un ne tikai par tautu, bet lai arī izklīdinātus Dieva bērnus sapulcinātu vienā. No tās dienas viņi sāka apspriesties, lai viņu nogalinātu. Jēzus tātad vairs neatklāti nestaigāja starp jūdiem, bet

aizgāja no turienes uz zemi tuvu tuksnesim, uz pilsētu, ko sauc Efraima, un tur pavadīja laiku ar saviem mācekļiem. Bet tuvu bija jūdu Pasha, un daudzi no zemes gāja uz Jeruzalemi pirms Pashas, lai šķīstītu sevi. Viņi meklēja tātad Jēzu un, stāvēdami templī, sacīja viens otram: Kas jums šķiet, vai Viņš nenāks uz svētkiem? Bet virspriesteris un farizeji bija devuši pavēli, lai, ja kāds zina, kur viņš ir, ziņo, lai viņu sagrābtu.

12

Tātad Jēzus sešas dienas pirms Pashā nāca uz Betāniju, kur bija Lācars, mirušais, kuru viņš bija uzmodinājis no miroņiem. Tātad viņi sarīkoja viņam vakariņas tur, un Marta apkalpoja, bet Lācars bija viens no tiem, kas atradās pie galda kopā ar viņu. Tā tātad Marija, ņēmusi mārciņu tīras, dārgas nardes smaržas, svaidīja Jēzus kājas un noslaucīja tās ar saviem matiem, bet māja piepildījās ar smaržas aromātu. Tātad saka viens no viņa mācekļiem, Jūda, Sīmaņa dēls, Iskariots, tas, kurš grasījās viņu nodot, Kāpēc šie sveķi netika pārdoti par trīs simti denārijiem un doti nabagajiem? Viņš sacīja šo ne tāpēc, ka viņam rūpēja nabagi, bet tāpēc, ka viņš bija zaglis un turēja naudas kasti, un paņēma to, kas tika ielikts. Tātad Jēzus teica: Atstāj viņu mierā, viņa to ir saglabājusi manas apbedīšanas dienai. Nabagos jūs vienmēr esat pie sevis, bet mani ne vienmēr esat. Tātad liels pūlis no ebrejiem uzzināja, ka viņš ir tur, un viņi atnāca ne tikai Jēzus dēļ, bet arī lai redzētu Lācaru, kuru viņš bija uzmodinājis no mirušajiem. Bet augstie priesteri plānoja, lai viņi varētu nogalināt arī Lāzaru. Ka daudzi no jūdiem viņa dēļ aizgāja un ticēja Jēzum.

Nākamajā dienā liels pūlis, kas bija nācis uz svētkiem, dzirdēja, ka Jēzus nāk uz Jeruzalemi, Viņi ņēma palmu zarus un izgāja viņam pretī, un sauca: Hosanna! Svētīts, kas nāk Kunga

vārdā, Israēla ķēniņš! Bet Jēzus, atradis jaunu ēzeli, sēdās uz tā, kā ir rakstīts, Nebaidies, Siona meita, redzi, tavs karalis nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa.

Šīs lietas viņa mācekļi sākumā nezināja, bet, kad Jēzus tika pagodinots, tad viņi atcerējās, ka šīs lietas bija par viņu rakstītas, un ka viņi šīs lietas viņam darīja. Tātad pūlis, kas bija ar viņu, liecināja, kad viņš sauca Lāzaru no kapa un uzmodināja viņu no miroņiem. Tāpēc pūlis viņam arī pretī izgāja, jo bija dzirdējuši, ka viņš šo zīmi darījis. Tad farizeji sacīja paši sev: Jūs redzat, ka jūs neko neiespējat? Redziet, pasaule ir aizgājusi viņam pakal.

Bija daži grieķi no tiem, kas gāja augšup, lai pielūgtu svētkos. Tāpēc šie pienāca pie Filipa no Betsaidas Galilejā, un jautāja viņam, sacīdami: Kungs, mēs gribam redzēt Jēzu. Filips nāk un saka Andrejam, un atkal Andrejs un Filips saka Jēzum. Bet Jēzus viņiem atbildēja, sacīdams: Ir atnākusi stunda, lai tiktu pagodināts cilvēka Dēls. Patiesi, patiesi es jums saku: ja kviešu grauds, kritušais zemē, nemirst, tas paliek viens pats, bet, ja tas mirst, tas nes daudz augļu. Tas, kurš mīl savu dvēseli, zaudēs to, un tas, kurš nīst savu dvēseli šajā pasaulē, saglabās to mūžīgajai dzīvei. Ja kāds man kalpo, lai viņš seko man, un tur, kur esmu es, tur būs arī mans kalps, un ja kāds man kalpo, tēvs viņu godās. Tagad mana dvēsele ir satriekta, un ko lai es saku? Tēvs, glāb mani no šīs stundas. Bet tāpēc es nācu uz šo stundu. Tēvs, pagodini savu vārdu. Tad nāca balss no debesīm: Es esmu pagodinājs un atkal pagodināšu. Tātad pūlis, kas stāvēja un dzirdēja, teica, ka tas bijis pērkons, bet citi teica, ka eņģelis viņam bija runājis. Jēzus atbildēja un teica: Ne manis dēļ šī balss ir atskanējusi, bet jūsu dēļ. Tagad ir šīs pasaules spriedums, tagad šīs pasaules valdnieks tiks izmests ārā, Un es, ja tikšu pacelts no zemes, visus vilkšu pie sevis. Bet viņš to sacīja, norādot, ar kādu nāvi viņš gatavojās mirt.

Pūlis viņam atbildēja: Mēs dzirdējām no likuma, ka Kristus paliek mūžīgi, un kā tu saki, ka Cilvēka Dēlam ir jātiek paaugstinātam? Kas ir šis Cilvēka Dēls? Tad Jēzus viņiem sacīja: Vēl īsu laiku gaisma ir ar jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsa jūs nepārņem, un kas staigā tumsā, nezina, kurp viņš iet. Kamēr jums ir gaisma, ticiet gaismai, lai jūs kļūtu par gaismas dēliem. To Jēzus runāja, un aizgājis viņš paslēpās no viņiem.

Lai gan viņš bija darījis tik daudz zīmju viņu priekšā, tie neticēja viņam. lai tiktu izpildīts pravieša Jesajas vārds, ko viņš teica: Kungs, kas ticēja mūsu sludinājumam? Un kam tika atklāts Kunga elkonis? Tāpēc viņi nespēja ticēt, jo atkal sacīja Jesaja, Viņš ir aklojis viņu acis un nocietinājis viņu sirdi, lai viņi neredzētu ar acīm un nesaprastu ar sirdi, un neatgrieztos, un es viņus dziedinātu.

Šīs lietas teica Jesaja, kad viņš redzēja Viņa godību un runāja par Viņu. Tomēr daudzi no valdniekiem ticēja viņam, bet farizeju dēļ neatzinās, lai neklūtu izslēgti no draudzes, Jo viņi mīlēja cilvēku godu vairāk nekā Dieva godu.

Jēzus sauca skaļi un sacīja: Tas, kurš tic man, tic ne man, bet tam, kurš mani sūtījis, Un tas, kas redz mani, redz to, kas mani sūtījis. Es kā gaisma esmu nācis pasaulē, lai ikviens, kas tic man, nepaliktu tumsā. Un ja kāds dzird manus vārdus un netic, es netiešu viņu, jo neesmu nācis, lai tiešātu pasauli, bet lai glābtu pasauli. Tas, kurš noraida mani un nepieņem manus vārdus, tam ir tiesnesis, kas viņu tiesās; tas vārds, ko es runāju, tas viņu tiesās pēdējā dienā. ka es no sevis pašas nerunāju, bet Tēvs, kas mani sūtījis, pats man deva pavēli, ko sacīt un ko runāt Un es zinu, ka viņa pavēle ir mūžīgā dzīve. Ko tāpat es runāju, kā man ir teicis Tēvs, tā es runāju.

Bet pirms Pashā svētkiem Jēzus, zinādams, ka ir pienākusi viņa stunda, lai viņš aiziet no šīs pasaules pie Tēva, mīlējis savējos, kas bija pasaulē, līdz galam viņus mīlēja. Un kad vakariņas bija notikušas, velns jau bija ielicis Jūdās, Sīmaņa dēla, Iskariota sirdī, lai viņš to nodotu, Zinādams, ka tēvs viņam ir devis visu rokās un ka viņš no Dieva ir izgājis un uz Dievu iet, Jēzus Viņš piecēlas no vakariņām un novieto apģērbus, un, paņēmis dvieļi, apjozās. Tad viņš ielēja ūdeni bļodā un sāka mazgāt mācekļu kājas un slaucīt ar dvieļi, ar kuru bija apjozies. Tad viņš nāk pie Sīmana Pētera, un tas saka viņam: Kungs, vai tu man mazgā kājas? Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Ko es daru, tu tagad nezini, bet pēc tam zināsi. Pēteris viņam saka: Tu nemūžam nemazgāsi manas kājas! Jēzus viņam atbildēja: Ja es tevi nemazgāšu, tev nav daļas ar mani. Sīmons Pēteris viņam saka: Kungs, ne tikai manas kājas, bet arī rokas un galvu. Jēzus viņam saka: Tam, kurš ir nomazgājies, nav vajadzības mazgāt kājas, bet viņš ir pilnībā tīrs, un jūs esat tīri, bet ne visi. Viņš zināja par to, kas viņu nodeva, tāpēc viņš teica: Ne visi jūs esat tīri.

Kad viņš tātad nomazgāja viņu kājas un ņēma savas drēbes, atkal atgulies, viņš teica viņiem: Vai jūs zināt, ko esmu jums darījis? Jūs saucat mani Skolotājs un Kungs, un pareizi sakāt, jo es tāds esmu. Ja tātad es nomazgāju jūsu kājas, Kungs un Skolotājs, tad arī jums vajadzētu vienam otram mazgāt kājas. Piemēru jo esmu devis jums, lai, tāpat kā es darīju jums, arī jūs darītu. Patiesi, patiesi es jums saku: nav vergs lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis. Ja jūs zināt šīs lietas, jūs esat svētīgi, ja tās darāt. Ne par visiem jums es runāju, es zinu, kurus esmu izvēlējis, bet lai Raksti tiktu piepildīti: Tas, kas ēd ar mani maizi, ir pacēlis pret mani savu papēdi. No šī brīža es jums

saku pirms tam notikt, lai, kad tas notiks, jūs ticētu, ka es esmu. Patiesi, patiesi es jums saku: tas, kas pieņem kādu, ko es sūtīšu, pieņem mani, bet tas, kas pieņem mani, pieņem to, kurš mani sūtījis.

Šīs lietas pateicis, Jēzus bija satriekts garā, un liecināja, un teica: Patiesi, patiesi es jums saku, ka viens no jums mani nodos. Tāpēc mācekļi skatījās viens uz otru, būdami neziņā par to, par ko viņš runā. Bet viens no viņa mācekļiem atgūlās pie Jēzus krūts, kuru Jēzus mīlēja. Tātad Sīmons Pēteris pamāj viņam, lai uzzinātu, kas tas būtu, par ko viņš runā. Nokritis uz Jēzus krūtīm, viņš saka Viņam: Kungs, kas tas ir? Jēzus atbild: Tas ir tas, kam es, iemērcis maizes kumosu, to iedošu. Un, iemērcis maizes kumosu, viņš to dod Jūdām, Sīmaņa dēlam, Iskariotam. Un pēc kumosa tad sātans iegāja viņā. Tāpēc Jēzus viņam saka: Ko tu dari, dari ātrāk. Bet neviens no pie galda guļošajiem nesaprata, ko viņš viņam sacīja. Daži jo domāja, tā kā Jūda turēja naudas kasti, ka Jēzus viņam saka: Nopērc, kas mums vajadzīgs svētkiem, vai arī: Lai viņš kaut ko dod nabagiem. Ņēmis kumosa gabalu, viņš tūlīt izgāja ārā, un bija nakts.

Kad viņš tātad bija izgājis, Jēzus saka: Tagad Cilvēka Dēls tika pagodināts, un Dievs tika pagodināts viņā. Ja Dievs tika pagodināts viņā, tad Dievs pagodinos viņu sevī, un tūlīt pagodinos viņu. Bērniņi, vēl nedaudz esmu ar jums. Jūs meklēsiet mani, un kā es teicu jūdiem, ka tur, kur es eju, jūs nevarat nākt, arī jums es saku tagad. Jaunu bausli es dodu jums, lai jūs mīlētu viens otru, kā es mīlēju jūs, lai arī jūs mīlētu viens otru. Pēc šī visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums ir mīlestība vienam pret otru. Sīmons Pēteris saka viņam: Kungs, kurp tu ej? Jēzus atbildēja viņam: Kurp es eju, tu nevari man tagad sekot, bet vēlāk tu man sekosi. Pēteris viņam saka: Kungs, kāpēc es nevaru tev sekot tūlīt?

Es savu dvēseli par tevi atdošu. Jēzus viņam atbildēja: Savu dvēseli par mani tu liksi? Patiesi, patiesi saku tev, gailis nedziedās, līdz tu mani noliegsi trīs reizes.

14

Lai jūsu sirds netiek satraukta, ticiet Dievam un ticiet man. Mana Tēva mājā ir daudz vietu; ja ne, es būtu jums teicis. Es eju sagatavot jums vietu. Un, ja es aiziešu un sagatavošu jums vietu, es atkal atnākšu un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur esmu es, arī jūs būtu. Un jūs zināt, kur es eju, un jūs zināt ceļu. Toms viņam saka: Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej, un kā mēs varam zināt ceļu? Jēzus viņam saka: Es esmu ceļš un patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur mani. Ja jūs būtu pazinuši mani, jūs būtu pazinuši arī manu Tēvu. Un no šī brīža jūs pazīstat viņu un esat viņu redzējuši. Filips saka viņam: Kungs, parādi mums Tēvu, un mums pietiks. Jēzus viņam saka: Tik ilgu laiku esmu ar jums, un tu mani neesi pazinis, Filips? Kas ir redzējis mani, ir redzējis Tēvu, un kā tu saki: Parādi mums Tēvu? Vai tu netici, ka es esmu Tēvā un Tēvs ir manī? Vārdus, ko es runāju jums, es nerunāju no sevis paša, bet Tēvs, kas paliek manī, viņš pats dara šos darbus. Ticiet man, ka es esmu Tēvā un Tēvs ir manī, bet ja ne, tad ticiet man šo darbu dēļ. Patiesi, patiesi es jums saku: kas tic uz mani, tos darbus, kurus es daru, arī viņš darīs, un lielākus par šiem viņš darīs, jo es eju pie sava Tēva. Un ko arī jūs lūgtu manā vārdā, to es darīšu, lai tiktu godināts Tēvs Dēlā. Ja jūs kaut ko lūgsiet manā vārdā, es to darīšu.

Ja jūs mīlat mani, turiet manus baušļus. Un es lūgšu Tēvu, un Viņš dos jums citu Aizstāvi, lai Viņš paliktu ar jums mūžīgi. Patiesības Gars, ko pasaule nespēj pieņemt, jo neredzē to un nepazīst to, bet jūs pazīstat to, jo tas paliek pie jums un būs jūsos.

Es jūs neatstāšu bāreņus, es nāku pie jums. Vēl mazliet, un pasaule mani vairs neredzēs, bet jūs mani redzēsiet, jo es dzīvoju un jūs dzīvosiet. Tanī dienā jūs uzzināsiet, ka es esmu savā Tēvā un jūs manī, un es jūsos. Tas, kurš ievēro manus baušļus un tos pilda, ir tas, kurš mīl mani, bet tas, kurš mīl mani, tiks mīlēts no mana Tēva, un es mīlēšu viņu un atklāšu viņam sevi. Jūda, ne Iskariots, saka viņam: Kungs, un kas ir noticis, ka tu grasies atklāt sevi mums, bet ne pasaulei? Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Ja kāds mīl mani, tas turēs manu vārdu, un mans Tēvs mīlēs viņu, un mēs nāksim pie viņa un darīsim mājokli pie viņa. Tas, kurš nemīl mani, manus vārdus netur, un vārds, kuru jūs dzirdat, nav mans, bet Tēva, kurš mani sūtījis.

Šīs lietas esmu jums teicis, pie jums paliekdams. Bet Aizstāvis, tas Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, tas jūs mācīs visu un atgādinās jums visu, ko es jums teicu. Mieru es atstāju jums, savu mieru es dodu jums; ne tā, kā pasaule dod, es dodu jums. Lai jūsu sirds netop satraukta un lai nebīstas. Jūs dzirdējāt, ka es jums teicu: es aizeju un atkal nāku pie jums. Ja jūs mani mīlētu, jūs priecātos, ka teicu: es eju pie Tēva, jo Tēvs ir lielāks par mani. Un tagad es jums esmu teicis pirms tam notikt, lai, kad tas notiks, jūs ticētu. Vairs daudz nerunāšu ar jums, jo nāk pasaules valdnieks, un viņam manī nav nekā. Bet lai pasaule zinātu, ka es mīlu Tēvu, un kā Tēvs man pavēlēja, tā es daru. Celieties, iesim no šejienes.

15

Es esmu patiens vīnakoks, un mans tēvs ir zemkopis. Katru zaru, kas manī nenes augļus, Viņš paņem projām, un katru, kas nes augļus, Viņš attīra, lai tas nestu vairāk augļu. Jūs jau esat šķīsti tā vārda dēļ, ko esmu jums runājis. Palieciet manī, un es

jūsos. Kā zars nav spējīgs nest augļus no sevis pašā, ja tas nepaliek vīnakokā, tā arī jūs ne, ja jūs nepaliekat manī. Es esmu vīnakoks, jūs esat zari. Tas, kas paliek manī un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs neesat spējīgi darīt neko. Ja kāds nepaliek manī, viņš tika izmests ārā kā zars un izžuva, un viņus savāc un met ugunī, un tas deg. Ja jūs paliksiet manī un mani vārdi paliks jūsos, lūdziet, ko vēlaties, un tas jums notiks. Ar šo tika godināts mans Tēvs, lai jūs nestu daudz augļu, un jūs kļūsiat mani mācekļi. Kā Tēvs mīlēja mani, tā arī es mīlēju jūs; palieciet manā mīlestībā. Ja jūs ievērosiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, tāpat kā es esmu ievērojis sava Tēva baušļus un palieku viņa mīlestībā. Šīs lietas esmu jums runājis, lai mans prieks jūsos paliktu un jūsu prieks tiktu piepildīts. Šis ir mans bauslis, lai jūs mīlētu viens otru, kā es mīlēju jūs. Lielāku mīlestību par šo nevienam nav, nekā lai kāds savu dvēseli atdod par saviem draugiem. Jūs esat mani draugi, ja darāt visu, ko es jums pavēlu. Ne vairs es jūs saucu par vergiem, jo vergs nezina, ko dara viņa kungs, bet jūs esmu nosaucis par draugiem, jo visu, ko esmu dzirdējis no sava tēva, esmu darījis jums zināmu. Ne jūs mani izvēlējāties, bet es izvēlējos jūs un es jūs iecēlu, lai jūs ietu un nestu augļus, un jūsu augļi paliktu lai, ko vien jūs lūgtu Tēvam manā vārdā, Viņš jums dotu. Šīs lietas es jums pavēlu, lai jūs mīlētu viens otru.

Ja pasaule jūs ienīst, ziniet, ka tā mani ir ienīdusi pirms jums. Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu savējo, bet tāpēc ka jūs neesat no pasaules, bet es jūs izvēlējos no pasaules, tāpēc pasaule jūs ienīst. Atcerieties vārdu, kuru es jums teicu: vergs nav lielāks par savu kungu. Ja viņi mani vajāja, arī jūs vajās; ja viņi manu vārdu turēja, arī jūsejo turēs. Bet visas šīs lietas viņi darīs jums mana vārda dēļ, jo viņi nepazīst to, kas mani sūtījis. Ja es nebūtu nācis un runājis viņiem, tiem nebūtu grēka, bet tagad viņiem nav aizbildinājuma par savu grēku. Tas, kas nīst mani, nīst arī manu

Tēvu. Ja es nebūtu darījis viņu vidū tos darbus, kurus neviens cits nav darījis, viņiem nebūtu grēka, bet tagad viņi ir redzējuši un ir ienīduši gan mani, gan manu Tēvu. Bet lai tiktu izpildīts vārds, kas rakstīts viņu likumā, ka viņi mani ienīda bez iemesla. Bet kad nāks tas Palīgs, kuru es jums sūtīšu no Tēva, tas Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas liecinās par mani. Un arī jūs liecat liecību, jo no paša sākuma esat ar mani.

16

Šīs lietas esmu jums teicis, lai jūs netiktu apvainoti. Viņi padarīs jūs par izstumtajiem, bet nāk stunda, lai ikviens, kas jūs nonāvēs, domātu, ka piedāvā kalpošanu Dievam. Un viņi to darīs, jo nav pazinuši ne Tēvu, ne mani. Bet šīs lietas es esmu runājis jums, lai, kad nāk stunda, jūs atcerētos par tām, ka es teicu jums. Šīs lietas jums no sākuma neteicu, jo ar jums es biju. Bet tagad es eju pie tā, kas mani sūtīja, un neviens no jums man nevaicā, kur tu ej. Bet tāpēc, ka esmu jums to teicis, sāpes ir piepildījušas jūsu sirdi. Bet es jums saku patiesību: jums ir izdevīgi, lai es aizeju. Jo, ja es neaiziešu, Aizstāvis nenāks pie jums, bet, ja es aiziešu, es sūtīšu Viņu pie jums. Un, kad viņš būs nācis, viņš pārliecinās pasauli par grēku un par taisnību, un par tiesu. Par grēku patiešām, jo viņi netic manī, Bet par taisnību – ka es eju pie sava Tēva un jūs mani vairs neredzēsiet, Bet par spriedumu, ka šīs pasaules valdnieks ir tiesāts. Vēl daudz man ir jums ko teikt, bet jūs to nespējat nest tieši tagad. Kad bet nāks tas, Patiesības Gars, Viņš vadīs jūs visā patiesībā, jo Viņš nerunās no sevis paša, bet visu, ko dzirdēs, runās, un nākošās lietas pasludinās jums. Viņš mani pagodinās, jo viņš ņems no tā, kas ir mans, un paziņos jums. Viss, kas ir tēvam, ir mans, tāpēc es teicu, ka viņš ņems no manējā un paziņos jums. Mazliet, un jūs mani neredzēsiet, un atkal mazliet, un jūs mani redzēsiet, jo es eju pie Tēva. Tad daži no viņa

mācekļiem sacīja viens otram: Kas tas ir, ko viņš mums saka: Mazs brīdis, un jūs mani neredzēsiet, un atkal mazs brīdis, un jūs mani redzēsiet, un Es eju pie Tēva? Viņi tāpēc sacīja: Kas ir tas mazais, ko viņš saka? Mēs nezinām, ko viņš runā. Tātad Jēzus zināja, ka viņi gribēja Viņam jautāt, un Viņš sacīja viņiem: Vai jūs savā starpā pārrunājat to, ka Es teicu: Mazu brīdi, un jūs Mani neredzēsiet, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani redzēsiet? Patiesi, patiesi es jums saku, ka jūs raudāsi un vaidēsi, bet pasaule priecāsies; jūs skumsiet, bet jūsu sāpes kļūs par prieku. Sieviete, kad dzemdē, jūt sāpes, jo ir pienākusi viņas stunda, bet, kad viņa ir dzemdējusi bērnu, viņa vairs neatceras mokas prieka dēļ, jo pasaulē ir piedzimis cilvēks. Un jūs tāpat tagad patiešām jūtat sāpes, bet es atkal redzēšu jūs, un jūsu sirds priecāsies, un jūsu prieku neviens neņems no jums. Un tanī dienā jūs mani neko nejautāsi, patiesi, patiesi es saku jums, ka visu, ko jūs lūgsiet Tēvu manā vārdā, Viņš dos jums. Līdz šim jūs neesat lūguši neko manā vārdā, lūdziet un jūs saņemsiet, lai jūsu prieks būtu piepildīts. Šīs lietas līdzībās esmu runājis jums, bet nāk stunda, kad vairs ne līdzībās runāšu jums, bet atklāti par Tēvu pasludināšu jums. Tajā dienā jūs lūgsiet manā vārdā, un es nesaku jums, ka es lūgšu Tēvu par jums, Pats Tēvs jūs mīl, jo jūs mani esat iemīlējuši un esat noticējuši, ka es esmu izgājis no Dieva. Es izgāju no Tēva un esmu nācis pasaulē; atkal es atstāju pasauli un eju pie Tēva. Viņa mācekļi saka viņam: Redzi, tagad tu runā atklāti un nelieto nekādu līdzību. Tagad mēs zinām, ka tu zini visu un tev nav vajadzības, lai kāds tev jautā. Šajā mēs ticam, ka tu esi nācis no Dieva. Jēzus viņiem atbildēja: Vai jūs tikai tagad ticat? Redzi, nāk stunda, un tagad tā ir nākusi, lai jūs tiktu izkaisīti katrs uz savu pusi un mani vienu atstātu, un es neesmu viens, jo Tēvs ir ar mani. Šīs lietas esmu jums teicis, lai jūs mani atrastu mieru. Pasaulē jums būs bēdas, bet esiet drosmīgi – es esmu uzvarējis pasauli.

Šīs lietas runāja Jēzus, un viņš pacēla savas acis uz debesīm un teica: Tēvs, ir atnākusi stunda, pagodini savu Dēlu, lai arī Dēls pagodinātu Tevi, Kā tu devi viņam autoritāti pār visu miesu, lai viss, ko tu esi devis viņam, viņš dotu viņiem mūžīgo dzīvību. Šī ir tā mūžīgā dzīve, lai viņi pazītu tevi, vienīgo patiesīgo Dievu, un to, kuru tu sūtīji, Jēzu Kristu. Es tevi godināju virs zemes, es pabeigtu darbu, ko tu man esi devis, lai es to darītu. Un tagad pagodini mani tu, Tēvs, pie sevis ar to godību, kāda man bija pirms pasaules esamības pie tevis. Es esmu atklājis Tavu vārdu cilvēkiem, kurus Tu esi devis man no pasaules. Viņi piederēja Tev, un Tu esi devis viņus man, un viņi ir turējuši Tavu vārdu. Tagad viņi ir uzzinājuši, ka viss, ko Tu man esi devis, ir no Tevis. Ka tos vārdus, kurus Tu esi devis man, es esmu devis viņiem, un viņi paši tos pieņēma, un viņi patiesi uzzināja, ka no Tevis es izgāju, un viņi noticēja, ka Tu mani sūtīji. Es lūdzu par viņiem, ne par pasauli es lūdzu, bet par tiem, ko Tu man esi devis, jo viņi pieder Tev, Un viss mans ir tavs, un tavs ir mans, un es esmu ticis godināts viņos. Un es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē, un es nāku pie tevis. Svētais Tēvs, saglabā viņus savā vārdā, ko tu man esi devis, lai viņi būtu viens, kā mēs. Kad es biju ar viņiem pasaulē, es viņus sargāju tavā vārdā; tos, kurus tu man esi devis, es pasargāju, un neviens no viņiem neaizgāja bojā, izņemot iznīcināšanas dēlu, lai piepildītos raksti. Tagad es nāku pie tevis, un es runāju šīs lietas pasaulē, lai viņiem būtu mans prieks piepildīts. Es esmu devis viņiem Tavu vārdu, un pasaule ienīda viņus, jo viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules. Es nelūdzu, lai Tu ņemtu viņus no pasaules, bet lai Tu sargātu viņus no ļaunā. Viņi nav no pasaules, tāpat kā es neesmu no pasaules. Svēti viņus tavā patiesībā, tavs vārds ir patiesība. Kā tu mani sūtīji pasaulē, tā arī es viņus sūtīju pasaulē. Un viņu dēļ es svētīju sevi, lai arī viņi būtu

svētīti patiesībā. Ne tikai par šiem es lūdzu, bet arī par tiem, kas tic caur viņu vārdu uz mani. Lai visi būtu viens, kā Tu, Tēvs, esi manī un es Tevī, lai arī viņi būtu viens mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu mani esi sūtījis. Un es godību, ko tu esi devis man, esmu devis viņiem, lai viņi būtu viens, kā mēs viens esam. Es viņos un Tu manī, lai viņi būtu pilnveidoti vienībā, un lai pasaule zinātu, ka Tu mani sūtīji un mīlēji viņus, kā Tu mīlēji mani. Tēvs, es gribu, lai tie, kurus tu esi devis man, būtu ar mani tur, kur esmu es, lai viņi redzētu manu godību, kuru tu esi devis man, jo tu mani mīlēji pirms pasaules radīšanas. Taisnīgais Tēvs, pasaule tevi nepazīna, bet es tevi pazinu, un šie pazina, ka tu mani sūtīji. Un es esmu darījis viņiem zināmu Tavu vārdu un darīšu zināmu, lai mīlestība, ar kuru Tu mīlēji mani, būtu viņos, un es viņos.

18

Šīs lietas pateicis, Jēzus izgāja kopā ar saviem mācekļiem viņpus Kidronas strautam, kur bija dārzs, kurā iegāja viņš un viņa mācekļi. Bet arī Jūda, kas viņu nodeva, zināja to vietu, jo Jēzus bieži bija sapulcējies tur ar saviem mācekļiem. Tad Jūda, ņēmis kohorti un no augstpriesteriem un farizejiem palīgus, nāk tur ar lāpām un lukturiem un ieročiem. Jēzus, tātad zinādams visu to, kas nāk pār viņu, izgāja un teica viņiem: Kuru jūs meklējat? Viņi atbildēja viņam: Jēzu Nācarietieti. Jēzus viņiem saka: Es esmu. Bet arī Jūda, kas viņu nodeva, stāvēja kopā ar viņiem. Kad viņš tātad viņiem teica: Es esmu, viņiatkāpās atpakaļ un nokrita zemē. Tāpēc viņš atkal jautāja viņiem: Kuru jūs meklējat? Bet tie atbildēja: Jēzu no Nācaretes. Jēzus atbildēja: Es jums teicu, ka es esmu. Ja tātad mani meklējat, ļaujiet šiem aiziet. Lai izpildītos vārds, ko viņš teica: Tos, ko tu esi devis man, es neesmu pazaudējis nevienu no viņiem. Sīmons Pēteris tātad, kam bija zobens, izvilka to un sita augstā priesteru vergu, un nocirta viņa

labo ausi, bet verga vārds bija Malchus. Tad Jēzus sacīja Pēterim: Met zobenu makstī! Vai man nebūtu jādzer kauss, ko Tēvs man ir devis?

Tā tad kohorta un komandieris, un ebreju palīgi sagrāba Jēzu un saistīja viņu. Un viņi noveda viņu vispirms pie Annas, jo viņš bija Kajafa sievas tēvs, kurš bija tā gada augstais priesteris. Bet Kajafa bija tas, kurš bija padomdevis jūdiem, ka ir izdevīgi vienam cilvēkam iet bojā tautas labā. Bet Jēzum sekoja Sīmons Pēteris un cits mācekļis. Šis mācekļis bija pazīstams augstajam priesterim, un viņš iegāja kopā ar Jēzu augstā priestera pagalmā. Bet Pēteris stāvēja pie durvīm ārpusē. Tāpēc izgāja otrs mācekļis, kurš bija pazīstams augstajam priesterim, un sacīja duruvārtniecei, un ievēda Pēteri. Tad durvju sardzē esošā kalpone saka Pēteram: Vai arī tu neesi no šī cilvēka mācekļiem? Viņš saka: Neesmu. Bet vergi un palīgi stāvēja, būdami darījuši ogļu uguni, jo bija aukstums, un viņi sildījās, un ar viņiem stāvēja Pēteris un sildījās. Tātad augstais priesteris jautāja Jēzu par viņa mācekļiem un par viņa mācību. Jēzus viņam atbildēja: Es atklāti runāju pasaulei, es vienmēr mācīju draudzē un templī, kur vienmēr jūdi sanāk kopā, un slepenībā es nerunāju neko. Kāpēc tu man jautā? Jautā tiem, kas dzirdēja, ko es viņiem runāju; redzi, šie zina, ko es teicu. Bet kad viņš to bija teicis, viens no klātstāvošajiem palīgiem deva Jēzum sitienu, sacīdams: Vai tā tu atbildi augstajam priesterim? Jēzus viņam atbildēja: Ja es runāju slikti, liecini par to ļauno, bet ja labi, kāpēc tu mani sit? Annas nosūtīja viņu saistītu pie Kajafa, augstā priestera. Bet Sīmons Pēteris stāvēja un sildījās. Tāpēc viņam teica: Vai arī tu neesi no viņa mācekļiem? Tātad viņš noliedza un teica: Neesmu. Viens no augstā priestera vergiem, būdams radnieks tam, kuram Pēteris nocirta ausi, saka: Vai es tevi neredzēju dārzā ar viņu? Atkal tātad Pēteris noliedza, un tūlīt gailis iesaucās.

Tātad viņi veda Jēzu no Kajafa uz pretoriju, bet bija rīts, un viņi paši neiegāja pretorijā, lai netiktu apgānīti, bet lai varētu ēst Pashā. Tātad Pilāts izgāja pie viņiem un teica: Kādu apsūdzību jūs ceļat pret šo cilvēku? Viņi atbildēja un teica viņam: Ja šis nebūtu ļaundaris, mēs nebūtu nodevuši viņu tev. Tad Pilāts viņiem teica: Nēmiet viņu jūs paši un tiesājiet viņu saskaņā ar savu likumu. Tad jūdi viņam teica: Mums nav atļauts nevienu nogalināt, Lai piepildītos Jēzus vārds, ko Viņš teica, norādot, ar kādu nāvi Viņam bija jāmirst. Tātad Pilāts atkal iegāja pretorijā, pasauca Jēzu un sacīja viņam: Vai tu esi jūdu karalis? Jēzus viņam atbildēja: Vai tu šo saki no sevis, vai citi tev teica par mani? Atbildēja Pilāts: Vai tad es esmu jūds? Tava tauta un augstie priesteri nodeva tevi man. Ko tu esi darījis? Jēzus atbildēja: Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja mana valstība būtu no šīs pasaules, mani palīgi cīnītos, lai es netiktu nodots ebrejiem. Bet tagad mana valstība nav no šejienes. Tātad Pilāts sacīja viņam: Tātad tu esi karalis? Jēzus atbildēja: Tu saki, ka es esmu karalis. Es šim nolūkam esmu dzimis un šim nolūkam esmu nācis pasaulē, lai liecinātu par patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird manu balsi. Pilāts viņam saka: Kas ir patiesība? Un to pateicis, viņš atkal izgāja pie jūdiem un saka viņiem: Es neatrodu viņā nekādu vainu. Jums ir paradums, ka es Pashā atbrīvoju vienu no jums. Vai jūs tātad vēlaties, lai es jums atbrīvoju ebreju karali? Tātad viņi visi atkal uzkliedza, sakot: Ne šo, bet Barabasu! Bet Barabas bija laupītājs.

19

Tad Pilāts ņēma Jēzu un viņu pātagoja. Un kareivji, nopinuši ērkšķu vainagu, uzlika to viņa galvā un aptina viņu purpura drēbē. Un viņi sacīja: Sveicināts, jūdu karalis! Un viņi deva viņam sitienus. Tātad Pilāts atkal izgāja ārā un saka viņiem: Redzi, es jums vedu viņu ārā, lai jūs zinātu, ka es viņā neatrodu nekādu

vainu. Tātad Jēzus izgāja ārā, nesdams ērkšķu vainagu un purpura apģērbu, Un viņš saka viņiem: Redzi, cilvēks. Kad augstie priesteri un palīgi viņu ieraudzīja, viņi sauca, sakot: Sisto krustā, sisto krustā viņu! Pilāts viņiem saka: Nemiet viņu jūs un sistiet krustā, jo es neatrodu viņā vainu. Jūdi viņam atbildēja: Mums ir likums, un saskaņā ar mūsu likumu viņam jāmirst, jo viņš sevi padarīja par Dieva Dēlu. Kad tātad Pilāts dzirdēja šo vārdu, viņš vēl vairāk nobijās. Un viņš atkal iegāja pretorijā un sacīja Jēzum: No kurienes tu esi? Bet Jēzus viņam nesniedza atbildi. Tātad Pilāts saka viņam: Vai tu man nerunā? Vai tu nezini, ka man ir autoritāte tevi krustā sist un man ir autoritāte tevi atlaist? Jēzus atbildēja: Tu nebūtu nekādu autoritāti pret mani, ja tā tev nebūtu dota no augšas. Tāpēc tas, kas mani nodod tev, ir lielāka grēka. No šī Pilāts meklēja atbrīvot viņu, bet jūdi kļiedza, sacīdami: Ja tu šo atbrīvosi, tu neesi Cēzara draugs. Ikviens, kas sevi dara par ķēniņu, pretojas Cēzaram. Tad Pilāts, dzirdējis šo vārdu, izveda ārā Jēzu un apsēdās uz tiesas krēsla vietā, ko sauca Akmens bruģis, bet ebrejiski – Gabbatha. Bet bija Pashā sagatavošana, un stunda bija kā sestā, un viņš saka jūdiem: Redziet, jūsu ķēniņš. Bet viņi sauca: Paceliet, paceliet, krustā sist viņu! Pilāts viņiem saka: Vai jūsu karali krustā sist? Augstie priesteri atbildēja: Mums nav cita karaļa kā vien Cēzars. Tad viņš nodeva viņu tiem, lai tiktu krustā sists.

Bet viņi saņēma Jēzu un aizveda, un viņš, nesot savu krustu, izgāja uz vietu, ko sauc par Galvaskausa vietu, kas ebrejiski tiek saukta Golgota, kur viņu krustā sita un ar viņu divus citus no šīs puses un no tās puses, bet Jēzu vidū. Uzrakstīja arī uzrakstu Pilāts un novietoja to uz krusta; bija rakstīts: Jēzus Nācarietis, ebreju ķēniņš. Šo uzrakstu tātad daudzi no ebrejiem lasīja, jo vieta, kur Jēzus tika krustā sists, bija tuvu pilsētai, un tas bija rakstīts ebrejiski, grieķiski un romiski. Tad jūdu virspriesteri sacīja

Pilātam: Neraksti Jūdu ķēniņš, bet gan Viņš teica: es esmu jūdu ķēniņš. Atbildēja Pilāts: Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.

Tātad kareivji, kad viņi piesita krustā Jēzu, ņēma viņa drēbes un sadalīja tās četrās daļās, katram kareivim pa daļai, un arī tuniku. Bet tunika bija bezvīļu, no augšas austa cauri visai. Tāpēc viņi sacīja viens otram: Neplēšīsim to, bet metīsim par to kauliņus, kam tas piederēs, lai piepildītos Raksti, kas saka: Viņi sadalīja manas drēbes sev un par manu apģērbu meta kauliņus.

Tātad kareivji patiešām izdarīja šīs lietas. Bet pie Jēzus krusta stāvēja viņa māte un viņa mātes māsa, Marija, Klopas sieva, un Marija Magdalēna. Jēzus tātad, redzējis māti un mācekli stāvam blakus, kuru viņš mīlēja, saka viņa mātei: Sieviete, redzi, tavs dēls. Tad viņš saka māceklim: Redzi, tava māte. Un no tās stundas māceklis ņēma viņu pie sevis. Pēc tam, zinādams, ka viss jau ir pabeigts, lai tiktu piepildīts Raksts, Jēzus saka: Es slāpstu. Trauks, pilns ar etiķi, tātad tur gulēja, bet tie, piepildījuši sūkli ar etiķi un apliekot to ar īzapu, pienesa viņa mutei. Kad Jēzus tātad ņēma etiķi, viņš teica: Ir pabeigts, un, noliecis galvu, nodeva garu.

Tāpēc jūdi, lai ķermeņi nepaliktu uz krusta sabatā, jo bija sagatavošanas diena, un tā sabata diena bija liela, lūdza Pilātu, lai viņu kājas tiktu salūztas un viņi tiktu noņemti. Tātad kareivji nāca un salauza pirmā kājas un arī otra, kas bija krustā sists kopā ar viņu. Bet, nākuši pie Jēzus, kad redzēja, ka viņš jau miris, tie nelauza viņa kājas. Bet viens no kareivjiem ar šķēpu pārdūra viņa sānu, un tūlīt izgāja asinis un ūdens. Un tas, kas redzējis, ir devis liecību, un viņa liecība ir patiesa, un viņš zina, ka saka patiesību, lai arī jūs ticētu. Notika jo šīs lietas, lai raksti tiktu piepildīti: viņa kauls netiks salauzts. Un atkal cits raksts saka: viņi redzēs to, kuru viņi caurdūra.

Pēc šiem notikumiem Jāzeps no Arimatijas, kas bija Jēzus māceklis, bet slēpās jūdu bailēs, lūdza Pilātu, lai viņš varētu paņemt Jēzus ķermeni, un Pilāts atļāva. Tātad viņš nāca un paņēma Jēzus ķermeni. Bet atnāca arī Nikodēms, kas pirmoreiz bija nācis pie Jēzus naktī, nesdams mirres un alvejas maisījumu apmēram simts litru. Viņi ņēma tātad Jēzus ķermeni un ietina to linu drānās ar smaržvielām, kā ir jūdu paražā apbedīt. Bet tajā vietā, kur viņš tika krustā sists, bija dārzs, un dārzā bija jauns kops, kurā vēl neviens nebija likts, Tur tātad ebreju sagatavošanās dēļ, jo kops bija tuvu, viņi novietoja Jēzu.

20

Bet pirmajā sabata dienā Marija Magdalēniete nāk agri, tumsai vēl esot, pie kapavietās un redz, ka akmens ir nocelts no kapavietās. Tāpēc viņa skrien un nāk pie Sīmaņa Pētera un pie tā otra mācekļa, kuru Jēzus mīlēja, un saka viņiem: Viņi paņēma Kungu no kapa, un mēs nezinām, kur viņi lika viņu. Tātad Pēteris un otrs māceklis izgāja un devās uz kapu. Bet tie divi skrēja kopā, un tas otrs māceklis apsteidza Pēteru un pirmais nonāca pie kapa. Un, noliedzies, viņš redz gulošos linu audeklus, tomēr neiegāja. Tātad nāk Sīmons Pēteris, sekojot viņam, un iegāja kapā, un redz audekla drānas guļam. Un sejas audekls, kas bija bijis uz viņa galvas, neguļ kopā ar linu drānām, bet bija saritināts atsevišķi vienā vietā. Tad tātad iegāja arī tas otrs māceklis, kas bija pirmais atnācis pie kapa, un viņš redzēja un ticēja. Jo viņi vēl nezināja rakstus, ka viņam ir jāceļas no mirušajiem. Tātad mācekļi atkal aizgāja uz savām mājām. Bet Marija stāvēja ārpusē pie kapa raudādama. Kad viņa raudāja, viņa noliecās kapā un ieraudzīja divus eņģeļus baltās drēbēs sēžam – vienu pie galvas un vienu pie kājām, kur gulēja Jēzus ķermenis. Un tie saka viņai: Sieviete, kāpēc tu raudi? Viņa saka tiem: Tāpēc ka paņēma manu Kungu,

un es nezinu, kur viņi novietoja viņu. Un to pateikusi, viņa pagriezās atpakaļ un ieraudzīja Jēzu stāvam, un nezināja, ka tas ir Jēzus. Jēzus viņai saka: Sieviete, kāpēc tu raudi? Ko tu meklē? Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka viņam: Kungs, ja tu esi viņu paņēmis, pasaki man, kur tu esi viņu nolīcis, un es viņu paņemšu. Jēzus saka viņai: Marija. Pagriezusies viņa saka viņam: Rabboni, kas nozīmē Skolotāj. Jēzus viņai saka: Nepieskarties man, jo es vēl neesmu uzkāpis pie sava Tēva. Bet ej pie maniem brāļiem un saki viņiem: es uzkāpu pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva. Nāk Marija Magdalēne, ziņojot mācekļiem, ka ir redzējusi Kungu un ka viņš šīs lietas viņai teica.

Tā kā bija vakars tai dienai, pirmajā sabata dienā, un durvis bija aizvērtas tur, kur mācekļi bija sapulcējušies jūdu bailēs, nāca Jēzus un nostājās vidū, un saka viņiem: Miers jums. Un, to pateicis, viņš parādīja tiem savas rokas un sānu. Tādēļ mācekļi priecājās, redzēdami Kungu. Tad Jēzus viņiem atkal sacīja: Miers jums. Kā Tēvs ir sūtījis mani, tā arī es sūtu jūs. Un šo pateicis, viņš ieelpoja un saka viņiem: Ļemiet Svēto Garu, Ja jūs piedodat kādu grēkus, tie viņiem ir piedoti; ja jūs kādu grēkus paturiet, tie ir paturēti.

Tomass, viens no tiem divpadsmit, sauktais Dvīnis, nebija ar viņiem, kad nāca Jēzus. Tad citi mācekļi viņam sacīja: Mēs esam redzējuši Kungu. Bet viņš tiem sacīja: Ja es neredzēju viņa rokās naglu pēdas un nelikšu savu pirkstu naglu pēdās, un nelikšu savu roku viņa sānos, es neticēšu. Un pēc astoņām dienām atkal viņa mācekļi bija iekšā, un Toms kopā ar viņiem. Jēzus nāca, durvīm esot slēgtām, un stājās vidū, un sacīja: Miers jums. Tad viņš saka Tomam: Atnes savu pirkstu šeit un redzi manas rokas, un atnes savu roku un ieliec to manā sānā, un neklūsti neticīgs, bet ticīgs. Un Toms atbildēja un teica viņam: Mans Kungs un mans Dievs.

Jēzus saka viņam: Tāpēc, ka tu esi mani redzējis, tu esi ticējis. Svētīgi tie, kas nav redzējuši un tomēr ir ticējuši.

Daudz gan arī citu zīmju darīja Jēzus savu mācekļu priekšā, kuras nav rakstītas šajā grāmatā, Bet šīs lietas ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai, ticēdami, jūs varētu iegūt dzīvību viņa vārdā.

21

Pēc šīm lietām Jēzus atkal atklāja sevi mācekļiem pie Tiberiādas jūras, un viņš atklāja šādi. Kopā bija Sīmons Pēteris un Toms, ko sauca Dvīnis, un Natanaēls no Kānas Galilejā, un Zebedeja dēli, un vēl divi no viņa mācekļiem. Sīmons Pēteris saka viņiem: Es eju zvejot. Viņi saka viņam: Mēs arī nākam ar tevi. Viņi izgāja un tūlīt iekāpa laivā, un tanī naktī viņi neko nenokāra. Bet rītām jau iestājoties, Jēzus stāvēja uz krasta, tomēr mācekļi nezināja, ka tas ir Jēzus. Tad Jēzus viņiem saka: Bērni, vai jums nav kādas zivs? Viņi atbildēja viņam: Nav. Bet viņš teica viņiem: Metiet tīklu laivas labajā pusē, un jūs atradīsiet. Viņi meta, un vairs nespēja to ievilkāt zivju daudzuma dēļ. Tātad tas māceklis, kuru Jēzus mīlēja, sacīja Pēterim: Tas ir Kungs. Kad Sīmanis Pēteris dzirdēja, ka tas ir Kungs, viņš apjoza virsdrēbi, jo bija kails, un metās jūrā. Bet pārējie mācekļi atnāca ar laivu, jo viņi nebija tālu no krasta, bet tikai kādas divsimt oļekti, velkot zivju tīklu. Kad viņi nokāpa uz zemi, viņi redzēja ogļu uguni, uz kuras bija likta zivs un maize. Jēzus viņiem saka: Atnesiet no zivīm, kuras jūs tikko noķērāt. Uzkāpa Sīmons Pēteris un vilka tīklu uz zemes, pilnu ar lielām zivīm simts piecdesmit trīs, un lai gan to bija tik daudz, tīkls netika plēsts. Jēzus viņiem saka: Nāciet, ēdiet brokastis. Bet neviens no mācekļiem neuzdrošinājās viņu iztaujāt: Kas tu esi?, zinot, ka tas ir Kungs. Tātad Jēzus nāk un ņem maizi,

un dod to viņiem, un arī zivi. Šis jau bija trešais reiz, kad Jēzus parādījās saviem mācekļiem, būdams cēlies no mirušajiem.

Kad viņi bija brokastojuši, Jēzus saka Sīmanim Pēterim: Sīman, Jonas dēls, vai tu mani mīli vairāk nekā šie? Viņš saka Viņam: Jā, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu. Viņš saka viņam: Gani manus jērus. Viņš saka viņam otru reizi: Sīmon, Jonas dēls, vai tu mani mīli? Viņš saka viņam: Jā, Kungs, tu zini, ka es tevi mīlu. Viņš saka viņam: Gani manas avis. Viņš sacīja viņam trešo reizi: Sīmon, Jonas dēls, vai tu mani mīli? Pēteris bija noskumis, ka viņš sacīja viņam trešo reizi: Vai tu mani mīli? Un viņš sacīja viņam: Kungs, tu visu zini, tu zini, ka es tevi mīlu. Jēzus sacīja viņam: Gani manas avis. Patiesi, patiesi es tev saku: kad tu biji jaunāks, tu pats apjozies un staigāji, kur gribēji; bet kad tu novecosi, tu izstiepsi savas rokas, un cits tevi apjozīs un nesīs, kur tu negribi. Bet šo viņš teica, norādot, ar kādu nāvi slavēs Dievu. Un to pateicis, viņš saka viņam: Seko man. Bet Pēteris, apgriezies, redz mācekli, kuru Jēzus mīlēja, sekojam, kas arī bija atgūlies vakariņās uz Viņa krūtīm un bija teicis: Kungs, kas ir tas, kurš Tevi nodod? Šo redzējis, Pēteris saka Jēzum: Kungs, bet kas ar šo? Jēzus viņam saka: Ja es gribu, lai viņš paliek, līdz es atnāku, kas tev par to? Tu seko man. Tātad šis vārds izgāja pie brāļiem, ka tas māceklis nemirst, un Jēzus viņam neteica, ka viņš nemirst, bet: Ja es gribu, lai viņš paliek, līdz es nāku, kas tev par to?

Šis ir tas māceklis, kas liecina par šīm lietām un ir tās uzrakstījis, un mēs zinām, ka viņa liecība ir patiesa. Ir arī daudz citu lietu, ko Jēzus darīja, un ja tās visas tiktu pierakstītas viena pēc otras, es domāju, ka pat pasaule nevarētu saturēt grāmatas, kas tiktu uzrakstītas. Āmen.

Ģenēze

1

Sākumā Dievs radīja debesis un zemi. Bet zeme bija neredzama un nenoformēta, un tumsa bija virs bezdibens, un Dieva Gars lidinājās virs ūdeņiem. Un Dievs sacīja: Lai top gaisma! Un radās gaisma. Un Dievs redzēja gaismu, ka tā ir laba, un Dievs atdalīja gaismu no tumsas. Un Dievs sauca gaismu par dienu, un tumsu Viņš sauca par nakti. Un iestājās vakars, un iestājās rīts — pirmā diena.

Un Dievs sacīja: Lai top firmaments ūdens vidū, un lai tas dala ūdeni no ūdens, un tā notika. Un Dievs radīja firmamentu, un Dievs atdalīja ūdeni, kas bija zem firmamenta, no ūdens, kas bija virs firmamenta. Un Dievs nosauca stiprumu par debesīm, un Dievs redzēja, ka tas bija labs, un iestājās vakars, un iestājās rīts - otrā diena.

Un Dievs sacīja: Lai ūdens zem debesīm tiek savākts vienā vietā, un lai parādās sausums. Un tā notika, un ūdens zem debesīm tika savākts savās vietās, un parādījās sausums. Un Dievs sauca sauso par zemi, un ūdeņu krājumus Viņš sauca par jūrām, un Dievs redzēja, ka tas bija labs. Un Dievs sacīja: Lai zeme izdīgst augus un zāli, kas sēj sēklu pēc savas sugas un līdzības, un augļu kokus, kas nes augļus ar sēklām pēc savas sugas virs zemes. Un tā notika. Un zeme iznesa zāli, kas dod sēklu pēc savas sugas un līdzības, un augļu kokus, kas nes augļus ar sēklām pēc savas sugas virs zemes, un Dievs redzēja, ka tas bija labs. Un iestājās vakars, un iestājās rīts — trešā diena.

Un Dievs teica: Lai top gaismas debess izplatījumā, lai spīdētu virs zemes, lai atdalītu dienu no nakts, un lai tās būtu par zīmēm un par laikiem, un par dienām, un par gadiem. Un lai tie būtu par gaismām debesu stiprinājumā, lai spīdētu pār zemi, un tā notika. Un Dievs radīja divus lielos gaismekļus: lielāko gaismekli, lai valdītu pār dienu, un mazāko gaismekli, lai valdītu pār nakti, un zvaigznes. Un Dievs tos novietoja debesu cietoksnī, lai tie spīdētu pār zemi, Un valdīt pār dienu un pār nakti, un atdalīt gaismu no tumsas, un Dievs redzēja, ka tas bija labs. Un iestājās vakars, un iestājās rīts – ceturtdienā.

Un Dievs sacīja: Lai ūdeņi iznes dzīvas dvēseles, rāpojošas radības, un putnus, kas lido virs zemes zem debesu izplatījuma. Un tā notika. Un Dievs radīja lielos jūras radījumus un visas rāpojošo dzīvnieku dvēseles, kuras ūdeņi bija izveduši pēc to sugām, un visus spārnotus putnus pēc to sugām, un Dievs redzēja, ka tas bija labi. Un Dievs tos svētīja, sacīdams: Pieaugiet un vairojieties, un piepildiet ūdeņus jūrās, un putni lai vairojas virs zemes. Un iestājās vakars, un iestājās rīts – piektā diena.

Un Dievs teica: Lai zeme iznes dzīvu dvēseli pēc sugas - četrkājainus, rāpojošas radības un zemes zvērus pēc sugas. Un tā notika. Un Dievs radīja zemes zvērus pēc to sugām, un lopus pēc to sugām, un visus zemes rāpuļus pēc to sugām, un Dievs redzēja, ka tas bija labs.

Un Dievs sacīja: Darīsim cilvēku pēc mūsu attēla un līdzības, un lai viņi valda pār jūras zivīm, un pār debess putniem, un pār lopiem, un pār visu zemi, un pār visām rāpojošām lietām, kas rāpo pa zemi. Un Dievs radīja cilvēku pēc Dieva attēla, viņš to radīja; vīrieti un sievieti viņš radīja viņus. Un Dievs viņus svētīja, sacīdams: Pieaugiet un vairojieties, un piepildiet zemi, un

pakļaujiet to, un valdiet pār jūras zivīm, un pār debess putniem, un pār visiem lopiem, un pār visu zemi, un pār visiem rāpuļiem, kas rāpo pa zemi. Un Dievs sacīja: Redzi, es esmu devis jums visu sējamo zāli, kas nes sēklas un kas ir pār visu zemi, un katru koku, kas nes sevī augļus ar sējamām sēklām – tas jums būs par barību. Un visiem zemes zvēriem, un visiem debesu putniem, un katram rāpojošam, kas rāpo pa zemi, kam ir sevī dzīvības dvēsele, un visa zaļā zāle par barību, un tā notika. Un Dievs redzēja visu, ko Viņš bija radījis, un redzi, tas bija ļoti labs, un iestājās vakars, un iestājās rīts - sestā diena.

2

Un tika pabeigtas debesis un zeme, un visa to pasaule.

Un Dievs pabeida sestajā dienā savus darbus, kurus viņš bija darījis, un septītajā dienā atdusējās no visiem saviem darbiem, kurus viņš bija darījis. Un Dievs svētīja septīto dienu un to iesvētīja, jo tajā Viņš atdusējās no visiem Saviem darbiem, kurus Dievs bija sācis darīt.

Šī ir grāmata par debess un zemes rašanos, kad tas notika, tajā dienā, kad Kungs Dievs radīja debesis un zemi, Un viss lauka zaļums pirms kļūt uz zemes, un visa lauka zāle pirms uzaust, jo Dievs nebija licis lietum uz zemi, un cilvēka nebija, lai to apstrādātu. Avots cēlās no zemes un slapināja visu zemes virsmu. Un Dievs veidoja cilvēku no zemes putekļiem, un ieelpoja viņa sejā dzīvības elpu, un cilvēks kļuva par dzīvu dvēseli.

Un Dievs iestādīja paradīzi Ēdenē austrumos un tur novietoja cilvēku, kuru Viņš bija izveidojis. Un Dievs izraisīja vēl no zemes uzaugt katru koku, kas skaists skatīties un labs ēdams, un dzīvības

koku paradīzes vidū, un koku, kas dod zināšanu par labu un ļauno. Upe iztek no Edemas, lai laistītu paradīzi, un no turienes tā sadalās četros sākumos. Pirmās upes vārds ir Pišons; tā apļo visu Havilas zemi, kur atrodas zelts. Bet tās zemes zelts ir labs, un tur ir karbunkuls un zaļais akmens. Un otrās upes vārds ir Gihons, šī ir tā, kas apļo visu Etiopijas zemi. Un trešā upe ir Tigris, šī, kas tek pretī asīriešiem, bet ceturtā upe ir Eifrāta. Un Kungs Dievs ņēma cilvēku, kuru Viņš bija veidojis, un novietoja viņu Edenē dārzā, lai to apstrādātu un sargātu. Un Kungs Dievs pavēlēja Ādamam, sacīdams: no katra koka, kas ir paradīzē, ēdot tu ēdīsi. Bet no koka, kas dod zināšanu par labu un ļaunu, jūs neēdīsi, jo dienā, kurā jūs no tā ēdīsi, jūs mirsīsi.

Un Kungs Dievs sacīja: Nav labi cilvēkam būt vienam, darīsim viņam palīgu, kas viņam piemērots. Un Dievs vēl veidoja no zemes visus lauka zvērus un visus debesu putņus, un veda tos pie Ādama, lai redzētu, ko viņš tos sauks, un viss, ko Ādams sauca par dzīvu dvēseli, tas bija tā vārds. Un Ādams sauca vārdus visiem lopiem un visiem debesu putniem, un visiem lauka zvēriem, bet Ādamam netika atrasts viņam līdzīgs palīgs. Un Dievs uzlika transu uz Ādamu, un viņš aizgulās, un ņēma vienu no viņa sāniem, un piepildīja ar miesu tās vietā. Un Dievs uzbūvēja sānu, ko bija ņēmis no Ādama, par sievu, un veda viņu pie Ādama. Un Ādams teica: Šī tagad ir kauls no maniem kauliem un miesa no manas miesas; šī tiks saukta par sievieti, jo viņa tika ņemta no sava vīrieša. Šī iemesla dēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti un pievienosies savai sievai, un viņi divi būs viena miesa. Un tie divi bija kaili, gan Ādams, gan viņa sieviete, un viņi nekaunējās.

Bet čūska bija visgudrākā no visiem zvēriem, kas bija uz zemes, kurus Kungs Dievs bija radījis, un čūska sacīja sievai: Kas tāpēc Dievs sacīja: Jūs neēdīsiet ne no viena paradīzes koka? Un sieviete sacīja čūskai: Mēs ēdīsim no paradīzes koka augļiem, Bet no koka augļa, kurš ir paradīzes vidū, Dievs teica: Neēdiet no tā un neaizskariet to, lai nemirtu. Un čūska sacīja sievietei: Jūs nenomirsiet, Dievs jo zināja, ka kurā dienā jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis tiks atvērtas un jūs būsiet kā dievi, zinot labu un ļaunu. Un sieviete redzēja, ka koks ir labs par ēdienu, un ka tas ir patīkams acīm skatīties, un skaists saprašanai, un viņa ņēma no tā augļa un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņi ēda. Un tika atvērtas abu acis, un viņi uzzināja, ka bija kaili, un viņi sašuva vīģes koka lapas un izdarīja sev jostas. Un viņi dzirdēja Kunga Dieva balsi, kas staigāja paradīzē vakarā, un Ādams un viņa sieva paslēpās no Kunga Dieva vaiga paradīzes koku vidū. Un Kungs Dievs izsauca Ādamu un sacīja viņam: Ādam, kur tu esi? Un viņš sacīja viņam: Es dzirdēju tavu balsi, kad Tu staigāji paradīzē, un es nobijos, jo esmu kails, un es paslēpos. Un Dievs sacīja viņam: Kas tev pateica, ka tu esi kails? Vai tu neēdi no tā koka, no kura es tev pavēlēju neēt? Un Ādams sacīja: Sieviete, kuru Tu devi man līdzās, viņa man deva no koka, un es ēdu. Un Kungs Dievs sacīja sievietei: Ko tu esi darījusi? Un sieviete sacīja: Čūska mani maldināja, un es ēdu.

Un Kungs Dievs sacīja čūskai: Tāpēc, ka tu to darīji, nolādēts tu esi pāri visiem lopiem un pāri visiem zemes zvēriem. Uz krūtīm un vēdera tu rāposi, un zemi tu ēdīsi visas savas dzīves dienas. Un ienaidību es likšu starp tevi un sievieti, un starp tavu sēklu un viņas sēklu; viņš sargās tavu galvu, un tu sargāsi viņa papēdi. Un sievietei Viņš teica: Reizinot Es reizināšu tavas sāpes un tavas nopūtas; sāpēs tu dzemdēsi bērnus, un tava ilgošanās būs pēc tava vīra, un viņš valdīs pār tevi. Bet Ādamam viņš teica: Tāpēc ka tu

klausīji savas sievas balsij un ēdi no koka, par kuru es tev pavēlēju vienīgi neēst, no tā tu ēdi, nolādēta ir zeme tavu darbu dēļ, sāpēs tu to ēdīsi visas savas dzīves dienas. Ērkšķi un dadži uzdīgs tev, un tu ēdīsi lauka zāli. Savā sejas sviedros tu ēdīsi savu maizi, līdz atgriezīsies zemē, no kuras tiki ņemts, jo tu esi zeme un zemē atgriezīsies. Un Ādams nosauca savas sievas vārdu Dzīve, jo viņa ir visu dzīvo māte. Un Kungs Dievs izdarīja Ādamam un viņa sievai ādas tunikas un apģērba viņus.

Un Dievs sacīja: Redzi, Ādams ir kļuvis kā viens no mums, zinādams labu un ļaunu, un tagad, lai nekad viņš neizstiepj savu roku un neņem no dzīvības koka un neēd, un nedzīvo mūžīgi. Un Kungs Dievs izsūtīja viņu no greznības paradīzes, lai strādātu zemi, no kuras viņš bija ņemts. Un Viņš izdzina Ādamu un apmetināja viņu iepretī paradīzes dārzam, un iecēla ķerubus un liesmojošo zobenu, kas griežas, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.

4

Adams iepazīna Ievu, savu sievu, un viņa, ieņēmusi, dzemdēja Kainu un sacīja: Es iegūju cilvēku caur Dievu. Un viņa dzemdēja viņa brāli Ābelu, un Ābels kļuva par aitu ganu, bet Kains apstrādāja zemi. Un notika pēc kāda laika, ka Kains atnesa no zemes augļiem upuri Kungam, Un Ābels arī atnesa no savu avju pirmdzimtajiem un no to taukiem, un Dievs uzlūkoja Ābelu un viņa dāvanas. Bet uz Kainu un viņa upuriem Viņš nepievērsa uzmanību, un Kains ļoti noskuma, un viņa seja nokrita. Un Kungs Dievs sacīja Kainam: Kāpēc tu esi kļuvis tik noskumis, un kāpēc tava seja ir nokritusi? Vai ne, ja pareizi piedāvā, bet pareizi nesadali, tu esi grēkojis? Esi kluss — uz tevi viņa novēršanās, un tu valdīsi pār viņu.

Un Kains teica savam brālim Ābelam: Iesim uz klajumu. Un notika tā, ka viņiem esot klajumā, Kains piecēlās pret savu brāli Ābelu un nogalināja viņu. Un Kungs Dievs sacīja Kainam: Kur ir tavs brālis Ābels? Un viņš sacīja: Es nezinu, vai es esmu sava brāļa sargs? Un Kungs sacīja: Ko tu esi darījis? Tava brāļa asinis brēc uz mani no zemes. Un tagad tu esi nolādēts no zemes, kura atvēra savu muti, lai saņemtu tava brāļa asinis no tavas rokas. Kad tu strādāsi zemi, tā vairs nepievienosies savu spēku dot tev, vaimanādams un trīcēdams tu būsi uz zemes. Un Kains sacīja Kungam Dievam: Mana vaina ir lielāka, nekā lai man tiktu piedots. Ja Tu mani šodien izdzeni no zemes virsas un es paslēpšos no Tavas vaigā, es būšu vaimanādams un trīcēdams virs zemes, un ikviens, kas mani atradīs, mani nonāvēs. Un Kungs Dievs sacīja viņam: Ne tā, ikviens, kas nogalina Kainu, septiņkārt tiks atriebts. Un Kungs Dievs nolika zīmi Kainam, lai nevienš, kas viņu atrod, viņu nenogalinātu. Bet Kains izgāja no Dieva vaiga un apmetās Naidas zemē pretī Ēdenei.

Un Kains pazina savu sievu, un viņa, ieņēmusi, dzemdēja Enohu. Un viņš cēla pilsētu, un nosauca pilsētu pēc sava dēla vārda, Enohs. Bet Enoham piedzima Gaidads, un Gaidads dzemdināja Maleleēlu, un Maleleēls dzemdināja Metušalu, un Metušala dzemdināja Lāmehu.

Un Lāmehs ņēma sev divas sievas: vārds vienai bija Ada, un vārds otrajai bija Sella. Un Ada dzemdēja Jobelu; viņš bija to tēvs, kas dzīvoja teltīs un audzēja lopus. Un viņa brāļa vārds bija Jūbals; šis bija tas, kurš izgudrojis psalteriju un liru. Arī Sella dzemdēja Tubalu, un viņš bija kalējs, kas kala bronzu un dzelzi. Bet Tubala māsa bija Noema. Bet Lāmehs sacīja savām sievietēm, Adai un Sellai: Dzirdiet manu balsi, Lāmeha sievas, klausieties manus vārdus, jo es nogalināju vīru par brūci man un jaunekli par

zilumu man. Ka septiņas reizes ir atriebts Kains, bet Lāmehs - septiņdesmit reizes septiņas.

Ādams zināja savu sievu Ievu, un viņa, ieņēmusi, dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Sēts, sakot: Jo Dievs man ir devis citu pēcnācēju Ābela vietā, kuru nogalināja Kains. Un Sētam piedzima dēls, un viņš nosauca viņa vārdu Enošs; šis sāka piesaukt Kunga Dieva vārdu.

5

Šī ir cilvēku dzimšanas grāmata, tajā dienā, kad Dievs radīja Ādamu, pēc Dieva attēla Viņš radīja viņu, Vīrieti un sievieti Viņš radīja, un svētīja viņus, un nosauca viņu vārdu Ādams tajā dienā, kad Viņš tos radīja. Ādams nodzīvoja divsimt trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlu pēc savas formas un pēc sava attēla, un nosauca viņa vārdu Sēts. Bet Ādama dienas, kuras viņš nodzīvoja pēc Sēta dzemdināšanas, bija septiņi simti gadi, un viņš dzemdināja dēlus un meitas. Un visas Ādama dienas, kuras viņš nodzīvoja, bija deviņi simti trīsdesmit gadi, un viņš nomira. Bet Sēts nodzīvoja simtu piecus gadus un dzemdināja Enosu. Un Sēts dzīvoja pēc tam, kad viņam piedzima Enošs, septiņi simti septiņus gadus, un viņam piedzima dēli un meitas. Un visas Sēta dzīves dienas bija deviņi simti divpadsmit gadi, un viņš nomira. Un Enos nodzīvoja simts deviņdesmit gadus un dzemdināja Kainanu. Un Enoss nodzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Kainanu, septiņus simtus piecpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. Un visas Enosa dienas kļuva deviņi simti pieci gadi, un viņš nomira. Un Kainans nodzīvoja simtu septiņdesmit gadus un dzemdināja Malelēlu. Un Kainans dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Mahalalelu, četrsimt četrdesmit gadus, un dzemdināja dēlus un

meitas. Un visas Kainana dienas kļuva deviņi simti desmit gadi, un viņš nomira.

Un Mahalalels nodzīvoja simtu sešdesmit piecus gadus un dzemdināja Jaredu. Un Malelēls dzīvoja pēc tam, kad viņam piedzima Jareds, septiņi simti trīsdesmit gadus, un viņam piedzima dēli un meitas. Un visas Malelēla dienas bija pieci un deviņdesmit un astoņi simti gadi, un viņš nomira. Un Jareds nodzīvoja simtu sešdesmit divus gadus un dzemdināja Enohu. Un Jareds dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Enohu, astoņi simti gadus, un dzemdināja dēlus un meitas. Un visas Jareda dienas kļuva deviņi simti sešdesmit divi gadi, un viņš nomira. Un Enohs nodzīvoja simtu sešdesmit piecus gadus un dzemdināja Metušalu. Bet Ēnohs staigāja ar Dievu pēc tam, kad viņš dzemdināja Metušalu, divsimt gadus, un viņš dzemdināja dēlus un meitas. Un visas Enoka dienas kļuva trīs simti sešdesmit pieci gadi. Un Enohs patika Dievam, un viņš netika atrasts, jo Dievs viņu bija pārcēlis. Un Metušāls nodzīvoja simts sešdesmit septiņus gadus un dzemdināja Lāmehu. Un Metušala dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Lāmehu, astoņus simtus divus gadus, un dzemdināja dēlus un meitas. Un visas Metušala dienas, kuras viņš nodzīvoja, bija deviņi simti sešdesmit deviņi gadi, un viņš nomira. Un Lāmehs nodzīvoja simtu astoņdesmit astoņus gadus un dzemdināja dēlu. Un viņš nosauca viņa vārdu Noa, sacīdams: Šis dos mums atpūtu no mūsu darbiem un no mūsu roku sāpēm, un no zemes, kuru nolādēja Kungs Dievs. Un Lāmehs dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Nou, piecsimt sešdesmit piecus gadus, un dzemdināja dēlus un meitas. Un visas Lāmeha dienas kļuva septiņi simti piecdesmit trīs gadi, un viņš nomira. Un Noa bija pieci simti gadus vecs, un viņš dzemdināja trīs dēlus: Šemu, Hāmu un Jāfetu.

Un notika, kad cilvēki sāka kļūt daudzi virs zemes, un viņiem piedzima meitas. Bet Dieva dēli, redzējuši cilvēku meitas, ka tās ir skaistas, ņēma sev sievas no visām, kuras izvēlējās. Un Kungs Dievs teica: Mans gars nepaliks šajos cilvēkos uz mūžību, jo viņi ir miesa, bet viņu dienas būs simts divdesmit gadi. Bet milži bija virs zemes tanīs dienās, un pēc tam, kad Dieva dēli iegāja pie cilvēku meitām un tās tiem dzemdēja, tie bija milži no senseniem laikiem, tie slavenie vīri.

Bet Kungs Dievs, redzējis, ka cilvēku ļaundarības virs zemes tika pavairojušās un ka ikviens savā sirdī rūpīgi domā par ļaunumu visas dienas, Un Dievs apdomāja, ka viņš radīja cilvēku virs zemes, un viņš pārdomāja. Un Dievs sacīja: Es izdzēsīšu cilvēku, kuru es radīju, no zemes virsas, no cilvēka līdz lopam un no rāpuļiem līdz debesu putniem, jo es nožēloju, ka esmu viņus radījis.

Bet Noa atrada labvēlību Kunga, Dieva, priekšā. Šīs ir Noas paaudzes. Noa bija taisnīgs cilvēks, pilnīgs savā paaudzē, Dievam patika Noa. Bet Noa dzemdina trīs dēlus: Šemu, Hamu un Jafetu. Zeme tika iznīcināta Dieva priekšā, un zeme tika piepildīta ar netaisnību. Un Kungs Dievs redzēja zemi, un tā bija samaitāta, jo visa miesa bija samaitājusī savu ceļu virs zemes. Un Kungs Dievs sacīja Noam: Visu cilvēku laiks ir pienācis manā priekšā, jo zeme ir piepildījusies ar netaisnību no viņiem, un redzi, es iznīcināšu viņus un zemi.

Dari tāpēc sev šķirstu no kvadrātveida kokiem, tu darīsi šķirstā ligzdas, un tu pārklāsi to no iekšpuses un no ārpuses ar darvu. Un tā tu darīsi šķirstu: trīs simti olekšu tā šķirsta garums,

un piecdesmit olekšu tā platums, un trīsdesmit olekšu tā
augstums. Sapulcinot tu darīsi šķirstu, un līdz vienai olektij tu to
pabeigsi no augšas, bet šķirsta durvis tu darīsi no sāniem;
apakšējo, otro un trešo stāvu tu tam darīsi. Es bet redzi, Es uzvedu
plūdus, ūdeni uz zemi, lai iznīcinātu visu miesu, kurā ir dzīvības
gars zem debesīm, un viss, kas ir uz zemes, mirs.

Un es nodibināšu savu derību ar tevi, bet tu ieiesi šķirstā - tu
un tavi dēli, un tava sieva, un tavu dēlu sievas ar tevi. Un no
visiem lopiem, un no visiem rāpuļiem, un no visiem zvēriem, un
no visas miesas – pa diviem no visiem tu ievadīsi šķirstā, lai tos
uzturētu dzīvus pie sevis; tie būs tēviņš un mātīte. No visiem
putniem, no lidojošajiem pēc sugas, un no visiem lopiem pēc
sugas, un no visām rāpojošām lietām, kas rāpo pa zemi, pēc viņu
sugas, divi divi no visiem ienāks pie tevis, lai tiktu baroti kopā ar
tevi, tēviņš un mātīte. Tu bet ņemsi sev no visiem ēdieniem, kurus
jūs ēdisiet, un savāksi pie sevis, un tas būs tev un viņiem par
ēdienu. Un Noa izdarīja visu, ko viņam pavēlēja Kungs Dievs, tā
viņš darīja.

7

Un Kungs Dievs teica uz Nou: Ieej tu un visa tava māja
šķirstā, jo es redzēju tevi taisnu savā priekšā šajā paaudzē. Bet no
tīrajiem lopiem ievedi pie sevis septiņus septiņus, tēviņu un
mātīti, bet no netīrajiem lopiem divus divus, tēviņu un mātīti. Un
no debesu putniem – no tīrajiem septiņi septiņi, tēviņš un mātīte,
un no visiem putniem, kas nav tīri, divi divi, tēviņš un mātīte, lai
uzturētu dzimumu uz visas zemes. Vēl pēc septiņām dienām es
uzvedīšu lietu uz zemi četrdesmit dienas un četrdesmit nakts, un
es izdzēsīšu visas dzīvās būtnes, ko es radīju, no visas zemes
virsmas. Un Noa darīja visu, ko viņam pavēlēja Kungs Dievs. Noa

bija seši simti gadus vecs, kad ūdens plūdi nāca pār zemi. Iegāja Noa un viņa dēli, un viņa sieva, un viņa dēlu sievas kopā ar viņu šķirstā plūdu ūdeņu dēļ. Un no tīrajiem putniem, un no putniem, kas nav tīri, un no tīrajiem lopiem, un no lopiem, kas nav tīri, un no visiem rāpuļiem uz zemes, Pa diviem tie iegāja pie Noas šķirstā, vīrietis un sieviete, kā Dievs bija pavēlējis Noam. Un notika pēc septiņām dienām, un plūdu ūdens nāca pār zemi. Sešsimtajā gadā Noas dzīvē, otrā mēneša septiņpadsmitajā dienā, šajā dienā tika saplēsti visi bezdibens avoti, un debesu gāzieni tika atvērti. Un lietus līta pār zemi četrdesmit dienas un četrdesmit naktis. Šajā dienā iegāja Noa, Šems, Hams, Jafets, Noas dēli, un Noas sieva, un trīs viņa dēlu sievas ar viņu šķirstā. Un visi zvēri pēc to sugām, un visi lopi pēc to sugām, un visi rāpojošie radījumi, kas kustas pa zemi, pēc to sugām, un visi spārnotie putni pēc to sugām, Viņi iegāja pie Noas šķirstā, divi divi, vīrietis un sieviete, no visas miesas, kurā ir dzīvības gars. Un ienākošie, vīrietis un sieviete no visas miesas, iegāja, kā Dievs bija pavēlējis Noam, un Kungs Dievs aizvēra šķirstu no ārpuses aiz viņa.

Un plūdi notika četrdesmit dienas un četrdesmit naktis virs zemes, un ūdens pieauga, un pacēla šķirstu, un tas tika pacelts no zemes. Un ūdens valdīja, un tas ļoti vairojās virs zemes, un šķirsts tika nests virs ūdens. Bet ūdens pārvarēja ļoti stipri virs zemes, un pārklāja visus augstos kalnus, kas bija zem debesīm. Piecpadsmit olektis virs pacēlās ūdens un pārklāja visus augstos kalnus. Un nomira visa miesa, kas kustējās virs zemes: putni, lopi, zvēri un visi rāpuļi, kas rāpo pa zemi, un visi cilvēki. Un visi, kam bija dzīvības elpa, un viss, kas bija uz sausuma, nomira. Un Viņš izdzēsa visas dzīvās būtnes, kas bija uz zemes virsmas, no cilvēka līdz lopiem, gan rāpojošās radības, gan putnus no debesīm, un tie tika izdzēsti no zemes, un palika viens Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā. Un ūdens bija pacelts virs zemes simts piecdesmit dienas.

Un Dievs atcerējās Nou un visus zvērus, un visus lopus, un visus putņus, un visas rāpojošās lietas, kas rāpoja, cik daudz bija ar viņu šķirstā, un Dievs uzvedīja vēju pār zemi, un ūdens mitējās. Un tika pārklāti bezdibens avoti un debess slūžas, un lietus no debesīm tika aizturēts. Un ūdens, kas aizgāja no zemes, rimās, un ūdens samazinājās pēc simts piecdesmit dienām. Un šķirsts nosēdās septītajā mēnesī, divdesmit septītajā mēneša dienā, uz Ararata kalniem. Bet ūdens samazinājās līdz desmitajam mēnesim. Un desmitajā mēnesī, mēneša pirmajā dienā, parādījās kalnu virsotnes. Un notika pēc četrdesmit dienām, ka Noa atvēra šķirsta logu, kuru viņš bija darījis. Un viņš nosūtīja kraukli, un tas, izgājis ārā, neatgriezās, līdz ūdens no zemes izžuva. Un viņš izsūtīja balodi pēc sevis, lai redzētu, vai ūdens no zemes ir norimis. Un balodis, neatradusi atpūtu savām kājām, atgriezās pie viņa šķirstā, jo ūdens bija pār visu zemes virsmu, un viņš, izstiepis roku, paņēma to un ievada to pie sevis šķirstā. Un, uzgaidījis vēl septiņas citas dienas, viņš atkal izsūtīja balodi no šķirsta. Un balodis atgriezās pie viņa vakarā, un tās knābī bija olīvoka lapa, un Noa zināja, ka ūdens bija norimuši no zemes. Un, nogaidījis vēl septiņas citas dienas, viņš atkal izsūtīja balodi, un tā vairs neatgriezās pie viņa. Un notika sešsimtpirmajā Noas dzīves gadā, pirmā mēneša pirmajā dienā, ka ūdens no zemes bija nozudis. Un Noa noņēma šķirsta jumtu, ko viņš bija uzlicis, un redzēja, ka ūdens no zemes virsmas bija nozudis. Bet otrajā mēnesī zeme izžuva divdesmit septītajā mēneša dienā.

Un Kungs Dievs sacīja Noam, sakot, Izej ārā no šķirsta tu un tava sieva, un tavi dēli, un tavu dēlu sievas kopā ar tevi, Un visus zvērus, cik daudz ir ar tevi, un visu miesu no putniem līdz lopiem, un visus rāpojošos radījumus, kas kustās pa zemi, izved līdz sev.

Un pieaugiet un vairojieties virs zemes. Un izgāja Noa, un viņa sieva, un viņa dēli, un viņa dēlu sievas ar viņu Un visi zvēri, un visi lopi, un katrs putns, un katrs rāpulis, kas kustējās pa zemi pēc savām sugām, izgāja no šķirsta.

Un Noa uzcēla altāri Kungam, un ņēma no visiem tīrajiem lopiem un no visiem tīrajiem putniem, un upurēja dedzināmo upuri uz altāra. Un Kungs Dievs samarsa smaržu. Un Kungs Dievs sacīja, pārdomājis: Es vairs nepievienošu lāstu zemei cilvēku darbu dēļ, jo cilvēka prāts no viņa jaunības rūpīgi vērst uz ļaunumu. Tādēļ es vairs nesitīšu visu dzīvo miesu, kā es darīju. Visas zemes dienas sēkla un pļauja, aukstums un karstums, vasara un pavasaris, diena un nakts nemitēsies.

9

Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus, un sacīja viņiem: Pieaugiet un vairojieties, un piepildiet zemi, un pakļaujiet to. Un trīsas un bailes no jums būs pār visiem zemes zvēriem, pār visiem debess putniem, un pār visu, kas kustās pa zemi, un pār visām jūras zivīm – jūsu rokās es tos esmu devis. Un ikvienu rāpuli, kas ir dzīvs, jums būs par ēdienu; kā dārzenus un zāli esmu devis jums to visu. Tikai gaļu ar dvēseles asinīm jūs nedrīkstat ēst. Un jūsu asinis no jūsu dvēselēm es prasīšu no visu zvēru rokas, un no cilvēka brāļa rokas es prasīšu cilvēka dvēseli. Tas, kurš izlej cilvēka asinis, tā asinis tiks izlietas, jo Dieva tēlā es radīju cilvēku. Bet jūs pieaugiet un vairojieties, un piepildiet zemi, un pakļaujiet to.

Un Dievs teica Noam un viņa dēliem, kas bija ar viņu, sacīdams Un redzi, es noslēdzu savu derību ar jums un ar jūsu pēcnācējiem pēc jums un ar visām dzīvām dvēselēm, kas ir ar jums, no putniem un no lopiem, un ar visiem zemes zvēriem, kas

ir ar jums, no visiem, kas izgāja no šķirsta. Un es nodibināšu savu derību ar jums, un visa miesa vairs nemirs no plūdu ūdens, un vairs nebūs ūdens plūdu, lai iznīcinātu visu zemi. Un Kungs Dievs sacīja Noam: Šī ir derības zīme, ko es dodu starp mani un jums, un starp visām dzīvajām dvēselēm, kas ir ar jums, uz mūžīgām paaudzēm. Savu loku es lieku mākonī, un tas būs par derības zīmi starp mani un zemi. Un notiks, kad es sapulcināšu mākoņus virs zemes, loks būs redzams mākonī. Un es atcerēšos savu derību, kas ir starp mani un jums, un starp visām dzīvām dvēselēm visā miesā, un ūdens vairs nekļūs par plūdiem, lai iznīcinātu visu miesu. Un mans loks būs mākonī, un es to redzēšu, lai atcerētos mūžīgo derību starp mani un zemi, un starp dzīvo dvēseli visā miesā, kas ir uz zemes. Un Dievs sacīja Noam: Šī ir derības zīme, kuru es noslēdzu starp mani un visu miesu, kas ir uz zemes.

Bet Noas dēli, kas izgāja no šķirsta, bija Sems, Hams un Jafets. Hams bija Kanaāna tēvs. Šie trīs ir Noas dēli, no viņiem tika izklīdēti pa visu zemi. Un Noa, zemes zemnieks, sāka un iestādīja vīna dārzu. Un viņš dzēra no vīna, un kļuva piedzēries, un tika atsegts savā mājā. Un Hams, Kanaāna tēvs, redzēja sava tēva kailumu, un, izgājis ārā, paziņoja saviem diviem brāļiem. Un Šems un Jafets ņēma apģērbu, uzlika to uz savām abām pleciem un gāja atmuguriski, un apsedza sava tēva kailumu, un viņu sejas bija vērstas atmuguriski, un sava tēva kailumu viņi neredzēja. Noa atskārba no vīna un uzzināja, ko viņam bija darījis viņa jaunākais dēls. Un viņš teica: Nolādēts lai ir Kanaāns! Viņš būs kalps saviem brāļiem. Un viņš sacīja: Svētīts lai ir Kungs, Šema Dievs, un Kanaāns būs viņa kalps. Lai Dievs paplašina Jafetu, un lai viņš mājā Šema namos, un lai Kanaāns kļūst viņa kalps.

Bet Noa dzīvoja pēc plūdiem trīs simti piecdesmit gadus. Un visas Noas dienas kļuva deviņi simti piecdesmit gadi, un viņš

nomira.

10

Šis ir Noas dēlu paaudzes: Sēms, Hāms, Jāfets, un viņiem dzima dēli pēc plūdiem.

Jafeta dēli: Gomers, Magogs, Madaji, Jovans, Elisa, Tubals, Mešehs un Tiras. Un Gomera dēli: Aškenazs, Rifats un Togarma. Un Jovana dēli: Elisa un Tarseis, Kitiji, Rodieši. No šiem tika atdalītas tautu salas viņu zemē, katrs pēc savas mēles savās ciltīs un savās tautās.

Bet Hama dēli: Kušs un Micraims, Pūts un Kanaāns. Bet Putekļu dēli bija Saba, Havila, Sabtaha, Regma un Sabathaka, un Regmas dēli bija Saba un Dadans. Puteklis dzemdināja Nebrodu; viņš sāka būt milzis virs zemes. Šis bija milzis mednieks Kunga Dieva priekšā, tāpēc tie sacīs: kā Nebrods, milzis mednieks Kunga priekšā. Un viņa valstības sākums bija Babilona, un Orehs, un Arhads, un Halanne Senaāras zemē. No tās zemes izgāja Asūrs un uzcēla Ninivi, un Roobotu pilsētu, un Kalahu, un Dasahu starp Niniveju un starp Kalahu – šī ir lielā pilsēta. Un Mesraims dzemdināja ludimus, naftālimus, enemetimus un labimus. Un patrusīmus, un kasluhīmus, no kuriem cēlušies filistieši, un kaftorīmus. Kanaāns dzemdināja Sidonu, savu pirmdzimto dēlu, un Hetieti. un jebusieti, un amorieti, un girgašieti, Un hivītu, un arukaiešu, un asennaiešu, Un aradiešu, un samariešu, un amatiešu. Un pēc tam tika izkļiedētas kānaāniešu ciltis. Un kānaāniešu robežas bija no Sidonas līdz Gerarai un Gazai, līdz Sodomai un Gomorai, Adamai un Seboīmai līdz Lašai. Šie ir Hama dēli viņu ciltīs, pēc viņu valodām, viņu zemēs un viņu tautās.

Un Šemam arī piedzima, viņam, visu Ēbera dēlu tēvam, vecākā brāļa Jāfeta brālim. Šema dēli: Ēlams un Asīrija, un Arfaksads, un Luds, un Arams, un Kainans. Un Arama dēli: Ucs, Uls, Gaters un Mešehs. Un Arfaksads dzemdina Kainanu, un Kainans dzemdina Salu, bet Sala dzemdina Eberu. Un Ēberam piedzima divi dēli; vienam vārds bija Falegs, jo viņa dienās zeme tika sadalīta, un viņa brālim vārds bija Jektans. Jektans dzemdina Elmodadu, Saletu, Sarmotu un Jerachu. un Hadorams, un Abimaels, un Dikla, un Obals, un Abimaels, un Saba, un Ofirs, un Evilā, un Jobabs — visi šie bija Jektāna dēli. Un viņu dzīvesvieta bija no Masses līdz Saphera kalnam austrumos. Šie ir Šema dēli viņu ciltīs, pēc viņu valodām, viņu zemēs un viņu tautās. Šīs ir Noas dēlu ciltis pēc viņu paaudzēm, pēc viņu tautām; no šīm tika izkļiedētas tautu salas virs zemes pēc plūdiem.

11

Un visai zemei bija viena valoda un visi runāja vienādi. Un notika, kad viņi pārvietojās no austrumiem, viņi atrada līdzenumu Senaāras zemē un apmetās tur. Un cilvēks sacīja savam kaimiņam: Nāciet, darīsim ķieģeļus un cepsim tās ugunī. Un viņiem ķieģelis kļuva par akmeni, un asfalts viņiem bija par mālu. Un tie teica: Nāciet, uzcelsim sev pilsētu un torni, kura virsotne sniegsies līdz debesīm, un iegūsim sev vārdu, pirms tiks izkaisīti pa visu zemes virsu. Un Kungs nonāca, lai redzētu pilsētu un torni, ko bija uzcēlušī cilvēku dēli. Un Kungs sacīja: Lūk, viena cilts un viena valoda visiem, un viņi ir sākuši to darīt, un tagad nekas neiztrūks viņiem no visa, ko vien viņi mēģinās darīt. Nāciet, un nonākuši lejā, sajaucēsim viņu valodu tur, lai katrs nedzirdētu sava kaimiņa balsi. Un Kungs izkaisīja viņus no turienes pa visu zemes virsu, un viņi pārstāja būvēt pilsētu un torni. Tāpēc tā vārds tika saukts

Sajaukšana, jo tur Kungs sajauca visas zemes lūpas, un no turienes Kungs izklīdināja viņus pa visu zemes virsu.

Un šīs ir Šēma paaudzes, un Šēms bija simts gadu vecs, kad viņš dzemdināja Arfaksadu otrā gadā pēc plūdiem. Un Šēms dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Arfaksadu, piecsimt gadus, un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Arfaksads nodzīvoja simts trīsdesmit piecus gadus un dzemdināja Kainanu. Un Arfaksads dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Kainanu, četrsimt gadus un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Kainans dzīvoja simtu trīsdesmit gadus un dzemdināja Salu, un Kainans dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Salu, trīssimt trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Sala nodzīvoja simts trīsdesmit gadus un dzemdināja Ēberu. Un Sala dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Ēberu, trīs simti trīsdesmit gadus, un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Ēbers nodzīvoja simtu trīsdesmit četrus gadus un dzemdināja Falegu. Un Ēbers dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Falegu, divsimt septiņdesmit gadus, un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Falegs nodzīvoja simts trīsdesmit gadus un dzemdināja Ragavu. Un Falegs dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Ragavu, divus simtus deviņus gadus, un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Ragau nodzīvoja simtu trīsdesmit divus gadus un dzemdināja Seruhu. Un Ragau dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Seruhu, divsimt septiņus gadus, un dzemdināja dēlus un meitas, un nomira. Un Seruhs nodzīvoja simts trīsdesmit gadus un dzemdināja Nahoru. Un Seruhs dzīvoja pēc tam, kad viņam piedzima Nahors, divsimt gadus, un viņam piedzima dēli un meitas, un viņš nomira. Un Nahors nodzīvoja simtu septiņdesmit deviņus gadus un dzemdināja Terahu. Un Nahors dzīvoja pēc tam, kad viņš dzemdināja Terahu, simts divdesmit piecus gadus, un dzemdināja dēlus un meitas, un

nomira. Un Tāra nodzīvoja septiņdesmit gadus un dzemdināja Ābramu, Nahoru un Hāranu.

Šis ir Tāra paaudzes: Tāra dzemdināja Ābramu, Nahoru un Hāranu, un Hārāns dzemdināja Lotu. Un Arāns nomira pirms sava tēva Tāras zemē, kurā viņš piedzima, Kaldiešu zemē. Un Ābrams un Nahors ņēma sev sievas: Ābrama sievas vārds bija Sāra, un Nahora sievas vārds bija Melha, Arāna meita, un viņš bija Melhas tēvs un Jeshas tēvs. Un Sāra bija neauglīga, un viņa nedzemdēja bērnus. Un Tāra ņēma savu dēlu Ābramu un Lotu, Arāna dēlu, sava dēla dēlu, un savu vedekli Sāru, sava dēla Ābrama sievu, un izveda viņus no Kaldiešu zemes, lai dotos uz Kānaāna zemi, un viņi nāca līdz Hārānam un dzīvoja tur. Un visas Tāraha dienas Hārānas zemē kļuva divi simti pieci gadi, un Tārahs nomira Hārānā.

12

Un Kungs sacīja Ābramam: Izej no savas zemes, no savas radniecības un no sava tēva mājas, un nāc uz zemi, kuru es tev rādīšu. Un es padarīšu tevi par lielu tautu, un es tevi svētīšu, un es padarīšu tavu vārdu lielu, un tu būsi svētīts. Un es svētīšu tos, kas tevi svētī, un tos, kas tevi lād, es nolādēšu, un tevī tiks svētītas visas zemes ciltis. Un Ābrams gāja, tieši kā Kungs viņam runāja, un Lots gāja ar viņu. Ābrams bija septiņdesmit piecu gadu vecs, kad viņš izgāja no Hārānas. Un Ābrams ņēma Sāranu, savu sievu, un Lotu, sava brāļa dēlu, un visus viņu īpašumus, cik tie bija iegādājušies, un katru dvēseli, ko tie bija iegādājušies, no Hārānas, un viņi izgāja, lai dotos uz Kānaāna zemi. Un Ābrams ceļoja cauri tai zemei tās garumā līdz Sihemas vietai, pie augstā ozola, bet kānaānieši tad dzīvoja tai zemē. Un Kungs parādījās Ābramam un sacīja viņam: Tavai pēcnācībai es došu šo zemi. Un Ābrams uzcēla

tur altāri Kungam, kas viņam bija parādījies. Un viņš aizgāja no turienes uz kalnu austrumos no Bētelas, un tur uzcēla savu telti, ar Bētelu uz rietumiem un Angai uz austrumiem, un tur uzcēla altāri Kungam, un piesauca Kunga vārdu. Un Ābrams aizgāja, un, nogājis, uzcēla nometni tuksnesī.

Un uz zemes iestājās bads, un Ābrams devās uz Ēģipti, lai tur dzīvotu, jo bads uz zemes bija kļuvis stiprs. Bet notika, kad Ābrams tuvojās ienākt Ēģiptē, Ābrams teica Sārai, savai sievai: Es zinu, ka tu esi skaista sieviete. Tātad būs tā, ka kad ēģiptieši redzēs tevi, viņi teiks, ka šī ir viņa sieva, un viņi nonāvēs mani, bet tevi paturēs dzīvu. Es sacīju tātad, ka esmu viņa māsa, lai man klātos labi tevis dēļ un mana dvēsele dzīvotu tevis dēļ. Bet notika, kad Ābrams iegāja Ēģiptē, ēģiptieši, redzējuši viņa sievu, ka viņa bija ļoti skaista. Un faraona valdnieki viņu redzēja, un viņu slavēja faraona priekšā, un viņu ieveda faraona namā. Un Ābramam labi izturējās viņas dēļ, un viņam kļuva aitas, teļi, ēzeļi, kalpi, kalpones, mūļi un kamieļi. Un Dievs mocīja faraonu ar lielām un ļaunām mocībām, un viņa namu, Ābrāma sievas Sāras dēļ. Izsaucis Faraons Ābramu, sacīja: Kas tas ir, ko tu man darīji, ka tu man nepastāstīji, ka viņa ir tava sieva? Kāpēc tu sacīji, ka viņa ir mana māsa? Un es ņēmu viņu sev par sievu, un tagad redzi – tava sieviete ir tavā priekšā, ņem viņu un ej projām. Un faraons pavēlēja vīriem par Ābramu, lai nosūtītu viņu projām, un viņa sievu, un visu, kas viņam bija.

13

Bet Ābrams devās augšup no Ēģiptes, viņš pats un viņa sieva, un viss, kas viņam piederēja, un Lots ar viņu, uz tuksnesi. Bet Abrams bija ļoti bagāts ar lopiem, sudrabu un zeltu. Un viņš gāja no kurienes viņš bija nācis uz tuksnesi līdz Bētelei, līdz tai vietai,

kur agrāk bija viņa telts, starp Bēтели un Angaju, Uz altāra vietu, kur viņš bija sācis, un tur Ābrams piesauca Kunga vārdu. Un Lotam, kurš ceļoja kopā ar Abramam, bija avis, vērši un teltis. Un zeme nevarēja viņus uzņemt, lai dzīvotu kopā, jo viņu īpašumi bija daudzi, un zeme nevarēja viņus uzņemt, lai dzīvotu kopā. Un notika cīņa starp Ābrama lopu ganiem un Lota lopu ganiem, bet Kānaānieši un Ferizeši tanī laikā dzīvoja tai zemē. Bet Ābrams sacīja Lotam: Lai nav cīņas starp mani un tevi, un starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam brāļi. Vai ne visa zeme ir tavā priekšā? Atdalies no manis: ja tu iesi pa kreisi, es iešu pa labi; ja tu iesi pa labi, es iešu pa kreisi. Un Lots, pacēlis savas acis, redzēja visu Jordānas apkārtējo apgabalu, ka tā visa bija laistīta pirms Dievs iznīcināja Sodomu un Gomoru, kā Dieva paradīze un kā Ēģiptes zeme, līdz pat Coārai. Un Lots sev izvēlējās visu Jordānas apkārtējo apgabalu, un Lots aizgāja uz austrumiem, un viņi atdalījās katrs no sava brāļa. Abrams dzīvoja Kanaāna zemē, bet Lots dzīvoja apkārtējā reģiona pilsētā un uzcēla savu telti Sodomā. Bet cilvēki Sodomā bija ļauni un grēcinieki Dieva priekšā ārkārtīgi. Bet Dievs teica Ābramam pēc Lota atdalīšanās no viņa: Paceļ savas acis un skaties no tās vietas, kur tu tagad esi, uz ziemeļiem un dienvidiem, austrumiem un jūru. Jo visu zemi, ko tu redzi, es došu to tev un taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem. Un es darīšu tavu pēcnācību kā zemes smiltis; ja kāds spēj saskaitīt zemes smiltis, tad arī tava pēcnācība tiks saskaitīta. Celies un izstaigā šo zemi gan garumā, gan platumā, jo es to došu tev un taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem. Un Ābrams, noņēmis telti un atnācis, apmetās pie Mambrē ozola, kas bija Hebronā, un uzcēla tur altāri Kungam.

Notika Amarfāla, Senaāras ķēniņa, valstībā, un Ariōha, Elasāras ķēniņa, Hodollogomora, Elāmas ķēniņa, un Targāla, tautu ķēniņa, laikā, Viņi karoja ar Ballu, Sodomas ķēniņu, un ar Barsu, Gomoras ķēniņu, un ar Sennaaru, Adamas ķēniņu, un ar Simoboru, Zeboiimas ķēniņu, un ar ķēniņu Balaku – šī ir Coāra. Visi šie vienojās pie sāļās aizes, šī ir sāļu jūra. Divpadsmit gadus viņi kalpoja Kedorlaomeram, bet trīspadsmitajā gadā viņi atkrita. Bet četrpadsmitajā gadā nāca Kedorlaomers un ķēniņi ar viņu, un viņi sagrāva milžus Aštarotā un Karnaimā, un stipras tautas kopā ar viņiem, un omaiešus Saues pilsētā. Un horiejus kalnos Seīrā, līdz Pārānas terpentīnkokam, kas atrodas tuksnesī. Un, atgriezušies, viņi nāca pie Sprieduma avota – šī ir Kādešs – un nokāva visus Amālēka valdniekus, kā arī amoriešus, kas dzīvoja Hazazontamārā. Izgāja ķēniņš Sodomas un ķēniņš Gomoras, un ķēniņš Adamas, un ķēniņš Ceboimas, un ķēniņš Balaks – šī ir Coāra – un tie izvietojās viņiem kaujai karā sāļajā ielejā. pret Khedorlaomeru, Elama karali, un Tīdalu, tautu karali, un Amrafelu, Senaara karali, un Arjoku, Elasara karali – četri karaļi pret pieciem. Bet sāļainā ieleja bija ar asfalta akām, un Sodomas ķēniņš un Gomoras ķēniņš bēga un iekrita tur, bet tie, kas palika dzīvi, bēga uz kalniem. Bet viņi paņēma visus Sodomas un Gomoras zīrgus un visu viņu ēdienu, un aizgāja. Bet viņi paņēma arī Lotu, Ābrama brāļa dēlu, un viņa mantu, un aizgāja, jo viņš dzīvoja Sodomā.

Ieradies kāds no glābtajiem un ziņoja Ābramam, ebrejam; viņš dzīvoja pie Mambre ozola, kas piederēja amorietim, Ešhola un Onana brālim, kuri bija Ābrama sabiedrotie. Kad Ābrams dzirdēja, ka viņa brālis Lots bija gūstīts, viņš saskaitīja savus mājas dzimušos trīs simtus astoņpadsmit un vajāja viņus līdz Dānai. Un viņš ar saviem kalpiem uzbruka viņiem naktī, un sita viņus, un vajāja viņus līdz Hobai, kas atrodas pa kreisi no

Damaskas. Un viņš atguva visus Sodomas zirgus, un savu brālēnu Lotu viņš atguva, un visus viņa īpašumus, un sievietes, un ļaudis. Bet Sodomas ķēniņš izgāja viņam pretī, pēc tam kad viņš atgriezās no Khedorlaomera un ķēniņu, kas bija ar viņu, sakaušanas, Šavehas ielejā, kas bija ķēniņu līdzenums.

Un Melkisedeks, Salemas ķēniņš, iznesa maizi un vīnu, bet viņš bija visuaugstākā Dieva priesteris. Un viņš svētīja Ābramu un sacīja: Svētīts lai ir Ābrams Visuaugstākajam Dievam, kas radīja debesis un zemi. Un svētīts ir Visaugstākais Dievs, kas nodeva tavus ienaidniekus pakļautībā tev, un Ābrams deva viņam desmito tiesu no visa. Bet Sodomas karalis sacīja Ābramam: Dod man tos vīrus, bet zirgus ņem sev. Bet Ābrams sacīja Sodomas ķēniņam: Es izstiepšu savu roku uz Kyprios, visaugstāko Dievu, kurš radīja debesis un zemi, Ja no pavediena līdz kurpes siksnīnai es ņemšu no visa, kas tev pieder, lai tu nesacītu, ka es bagātināju Ābramu. Izņemot to, ko ēda jaunie vīri, un daļu vīriem, kas gāja kopā ar mani - Eshcol, Onan, Mamre, šie ņems savu daļu.

15

Pēc šiem vārdiem notika Kunga vārds uz Ābramu redzējumā, sacot: Nebaidies, Ābram, es esmu tavs vairogs, tava atlīdzība būs ļoti liela. Bet Ābrams saka: Kungs, Kungs, ko Tu man dosi? Es aizeju bez bērniem, bet mans mājsaimniecības dēls, šis Damaskas Eliēzers, ir Maseka dēls. Un Ābrams sacīja: Tā kā Tu man neesi devis pēcnācējus, mans mājās dzimušais mani mantos. Un tūlīt Kunga balss nāca pie viņa, sacīdama: Ne šis mantos tevi, bet tas, kas izies no tevis, šis mantos tevi. Viņš izveda viņu ārā un sacīja viņam: Uzskati patiesi uz debesīm un saskaiti zvaigznes, ja tu spēsi tās saskaitīt. Un viņš sacīja: Tāds būs tavs pēcnācēju skaits. Un Ābrams ticēja Dievam, un tas viņam tika ieskaitīts par taisnību.

Bet Viņš sacīja viņam: Es esmu Dievs, kas izvedu tevi no Kaldiešu zemes, lai dotu tev šo zemi mantojumā. Bet viņš sacīja: Valdnieks Kungs, pēc kā es zināšu, ka es to mantošu? Viņš teica viņam: Ņem man trīs gadus vecu teli, trīs gadus vecu kazu, trīs gadus vecu aunu, ūbeli un balodi. Viņš ņēma sev visus šos, un sadalīja tos pa vidu, un novietoja tos pretī viens otram, bet putnus nesadalīja. Bet putni nonāca uz ķermeniem, uz to pusēm, un Ābrams sēdēja pie tiem. Par saules rietiem transs pārņēma Ābramu, un redzi, lielas tumšas bailes uzkritu viņam. Un tas tika teikts Ābramam: Zinādams tu zināsi, ka tavs sēkla būs svešinieks zemē, kas nav viņu pašu, un viņi tos paverdzinās, un viņi tos ļaundarīs, un viņi tos pazemīs četri simti gadu. Bet tauti, kurai viņi kalpos, tiesāšu es, un pēc tam viņi izies no turienes ar lielu mantu. Bet tu aiziesi pie saviem tēviem mierā, būdams uzaudzēts labā vecumā. Bet ceturtajā paaudzē viņi atgriezīsies šeit, jo amoriešu grēki vēl nav piepildīti līdz šim laikam. Kad saule nonāca pie rietiem, parādījās liesma, un redzi – kūpošs krāsns un uguns lāpas, kas izgāja cauri starp šiem sadalītajiem gabaliem. Tanī dienā Kungs noslēdza derību ar Ābramu, sacīdams: Tavam dzimumam es došu šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielajai upei Eifrātai, Kenītus un kenizītus un kadmonītus. un hettiešus, un periziešus, un refaiešus, Un amoriešus, un kānaāniešus, un hīviešus, un girgašiešus, un jebusiešus.

16

Sarai, Abrama sieva, viņam nedzemdēja, bet viņai bija ēģiptiešu kalpone, kuras vārds bija Hagar. Bet Sarai sacīja Abramam: Redzi, Kungs mani ir slēdzis, lai es nedzemdētu. Tāpēc ieej pie manas kalpones, lai es no viņas iegūtu bērnus. Un Abrams paklausīja Sarai balsi. Un Sāra, Ābrama sieva, ņēma Hāgaru, ēģiptieti, savu kalponi, pēc desmit gadiem, kad Ābrams dzīvoja

Kānaānas zemē, un deva viņu Ābramam, savam vīram, viņam par sievu. Un viņš iegāja pie Hāgares, un viņa ieņēma, un redzēja, ka viņa ir grūta, un saimniece tika necienīta viņas priekšā. Bet Sāra teica Ābramam: Es esmu apvainota no tevis. Es esmu devusi savu kalponi tavās krūtīs, bet, redzējusi, ka viņa ir grūta, es biju negodināta viņas priekšā. Lai Dievs tiesā starp mani un tevi. Bet Ābrams sacīja Sārai: Redzi, tava kalpone ir tavās rokās, dari ar viņu, kā tev patīk. Un Sāra viņu nomocīja, un tā bēga no viņas.

Bet Kunga eņģelis atrada viņu pie ūdens avota tuksnesī, pie avota ceļā uz Šūru. Un Kunga eņģelis viņai teica: Hāgara, Sārajas kalpone, no kurienes tu nāc un kur tu ej? Un viņa teica: Es bēgu no savas saimnieces Sārajas vaiga. Bet Kunga eņģelis viņai teica: Atgriezies pie savas saimnieces un pazemojies zem viņas rokām. Un Kunga eņģelis sacīja viņai: Es vairošu tavus pēcnācējus, un tie nebūs saskaitāmi to daudzuma dēļ. Un Kunga eņģelis sacīja viņai: Redzi, tu esi grūta un dzemdēsi dēlu, un sauksi viņa vārdu Ismaēls, jo Kungs uzklusi tavu pazemošanu. Šis būs mežonīgs cilvēks, viņa rokas pret visiem, un visu rokas pret viņu, un visu savu brāļu priekšā viņš dzīvos. Un viņa nosauca Kunga vārdu, kas runāja uz viņu: Tu esi Dievs, kas redz mani, jo viņa sacīja: Tiešām, šeit es redzēju To, kas man parādījās. Tāpēc viņš nosauca aku par aku, kur es redzēju priekšā; redzi, tā atrodas starp Kadešu un Baradu. Un Hāgara dzemdēja Ābrāmam dēlu, un Ābrāms nosauca sava dēla vārdu, kuru viņam dzemdēja Hāgara, Ismaēls. Abrams bija astoņdesmit sešus gadus vecs, kad Hāgara dzemdēja viņam Ismaēlu.

17

Notika, ka Ābrams bija deviņdesmit deviņus gadus vecs. Un Kungs parādījās Ābramam un sacīja viņam: Es esmu tavs Dievs,

esi Man patīkams un kļūsti nevainojams. Un es noslēgšu savu derību starp mani un tevi, un es tevi ļoti vairošu. Un Ābrams nokrita uz savu seju. Un Dievs runāja ar viņu, sacīdams: Un es, redzi, mana derība ar tevi, un tu būsi tēvs daudzām tautām. Un tavs vārds vairs netiks saukts Ābrāms, bet tavs vārds būs Ābrahāms, jo esmu iecēlis tevi par tēvu daudzām tautām. Un Es tevi vairošu ļoti ļoti, un Es tevi darišu par tautām, un ķēniņi no tevis izies. Un es nodibināšu savu derību starp tevi un tavu pēcnācējiem pēc tevis viņu paaudzēs par mūžīgu derību, lai būtu tavs Dievs un tavu pēcnācēju pēc tevis. Un es došu tev un tavam pēcnācējiem pēc tevis zemi, kurā tu mīti svešumā, visu Kanaāna zemi, par mūžīgu īpašumu, un es būšu viņiem par Dievu. Un Dievs sacīja Ābrahāmam: Bet tu manu derību ievērosi, tu un tavi pēcnācēji pēc tevis uz viņu paaudzēm. Un šī ir derība, kuru jūs ievērosiet starp mani un jums, un starp tavas sēklas pēcnācējiem pēc tevis viņu paaudzēs - lai tiktu apgraizīts ikviens jūsu vīrietis. Un jūs apgraizīsiet savas priekšādas miesu, un tā būs par derības zīmi starp mani un jums. Un astoņu dienu vecumā bērns tiks apgraizīts jums, katrs vīrietis jūsu paaudzēs, gan mājas dzimušais, gan ar sudrabu nopirktais no katra svešinieka dēla, kurš nav no tavas sēklas, Apgraizīšanā tiks apgraizīts tavā mājā dzimušais un ar sudrabu nopirktais, un mana derība būs uz jūsu miesas par mūžīgu derību. Un neapgraizīts vīrietis, kas netiks apgraizīts savas priekšādas galā astotajā dienā, tā dvēsele tiks iznīcināta no savas cilts, jo viņš ir laudzis manu derību. Un Dievs sacīja Ābrahāmam: Tava sieva Sāra vairs netiks saukta vārdā Sāra, bet viņas vārds būs Sāra. Es viņu svētīšu un došu tev no viņas bērnu, un es to svētīšu, un viņš kļūs par tautām, un ķēniņi tautu celsies no viņa. Un Ābrahāms nokrita uz sava vaiga un smējās, un sacīja savā prātā: Vai simts gadus vecajam būs dēls? Un vai Sāra, deviņdesmit gadus veca, dzemdēs? Bet Ābrahāms teica Dievam: Lai šis Ismaēls dzīvo Tavā priekšā. Bet Dievs teica Ābrahāmam: Jā, redzi, Sāra, tava

sieva, dzemdēs tev dēlu, un tu sauksi viņa vārdu Īzāks, un es nodibināšu savu derību ar viņu par mūžīgu derību, lai būtu viņam par Dievu un viņa pēcnācējiem pēc viņa. Par Ismaēlu, redzi, Es esmu uzklausījis tevi, un redzi, Es esmu svētījis viņu, un Es vairošu viņu, un Es vairošu viņu ļoti; divpadsmit tautas viņš dzemdēs, un Es darīšu viņu par lielu tautu. Bet manu derību es nodibināšu ar Īzaku, kuru tev dzemdēs Sāra šajā laikā nākamajā gadā. Viņš pabeidza ar viņu runāt, un Dievs pacēlās no Ābrahāma.

Un Ābrahāms ņēma Ismaēlu, savu dēlu, un visus savus mājās dzimušos, un visus par sudrabu nopirktos, un katru vīrieti no tiem vīriem Ābrahāma mājā, un apgraizīja viņu priekšādas tanī dienas laikā, kā Dievs viņam bija runājis. Bet Ābrahāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad viņš tika apgraizīts savas priekšādas miesā. Ismaēls, viņa dēls, bija trīspadsmit gadus vecs, kad viņš tika apgraizīts savas priekšādas miesā. Bet tajā dienā tika apgraizīts Ābrahāms un viņa dēls Ismaēls, Un visi viņa mājas vīrieši, un viņa mājās dzimušie, un tie, kas nopirkti ar sudrabu no svešām tautām.

18

Bet viņam parādījās Dievs pie Mamres ozola, kad viņš sēdēja pie savas telts durvīm dienas vidū. Bet, pacēlis savas acis, viņš redzēja, un redzi, trīs vīri stāvēja virs viņa, un, tos ieraudzījis, viņš skrēja viņiem pretī no savas telts durvīm un noliecās pie zemes. Un viņš sacīja: Kungs, ja esmu atradis labvēlību Tavās acīs, neej garām Savam kalpam. Lai tiktu paņemts ūdens, un lai viņi nomazgā jūsu kājas, un atdzesējieties pie koka. Un es ņemšu maizi, un jūs ēdīsiet. Un pēc tam jūs dosieties savā ceļā, kura dēļ jūs nogriezāties pie sava kalpa. Un viņš sacīja: Tā dari, kā tu esi sacījis. Un Ābrahāms pasteigājās uz telti pie Sāras un sacīja viņai:

Pasteigies un samīci trīs mērus smalku miltu, un izcepi pelnu maizes. Un Ābrahāms skrēja pie vēršiem un ņēma mīkstu un labu teļu, un deva to kalpam, un tas steidzās to pagatavot. Viņš ņēma sviestu un pienu, un teļu, ko viņš bija sagatavojis, un nolika viņiem priekšā, un viņi ēda, bet viņš pats stāvēja viņiem klāt pie koka.

Bet viņš sacīja viņam: Kur ir tava sieva Sāra? Tas atbildēja: Redzi, teltī. Viņš teica: Atgriežoties es atgriezīšos pie tevis šajā laikā nākamgad, un Sārai, tavai sievai, būs dēls. Bet Sāra klausījās pie telts durvīm, būdama viņam aiz muguras. Bet Ābrahams un Sāra bija veci, dziļi iegājuši gados, un Sārai bija mitējušās sievišķīgās lietas. Bet Sāra smējās sevī, sacīdama: Vēl joprojām man nav noticis līdz pat tagad, un mans kungs ir vecāks. Un Kungs sacīja Ābrahāmam: Kāpēc Sāra smējās sevī, sacīdama: Vai tiešām es dzemdēšu? Es taču esmu novecojusi. Vai Dievam kaut kas būs neiespējams? Šajā laikā es atgriezīšos pie tevis nākamajā gadā, un Sārai būs dēls. Bet Sāra noliedza, sacīdama: Es nesmējos, jo viņa baidījās. Un Viņš sacīja viņai: Nē, bet tu gan smējies.

Piecēlušies no turienes, vīri skatījās lejup uz Sodomu un Gomoru. Bet Ābrahāms ceļoja kopā ar viņiem, pavadīdams tos. Bet Kungs teica: Es neslēpšu no sava kalpa Ābrahāma to, ko es daru. Bet Ābrahams kļuvis par lielu un varenu tautu, un viņa tiks svētītas visas zemes tautas. Es zināju, jo viņš pavēlēs saviem dēliem un savam namam pēc viņa, un viņi sargās Kunga ceļus, darīt taisnību un tiesu, lai Kungs uzliktu uz Ābrahāmu visu, ko runāja uz viņu. Kungs sacīja: Sodomas un Gomoras saucieni ir pavairojušies pret mani, un viņu grēki ir ļoti lieli. Nokāpis, tāpat es redzēšu, vai saskaņā ar viņu sauciens, kas nāk pie manis, tie tiek pabeigti, vai arī ne, lai es zinātu. Un vīri, pagriezušies no turienes, devās uz Sodomu, bet Ābrahāms vēl joprojām stāvēja Kunga

priekšā. Un Ābrahāms, piegājis tuvu, sacīja: Vai Tu neiznīcināsi taisno kopā ar bezdievīgo, un taisnais būs kā bezdievīgais? Ja pilsētā būs piecdesmit taisno, vai tu viņus iznīcināsi? Vai tu nepasaudzēsi visu šo vietu piecdesmit taisno dēļ, ja viņi tur būs? Nekādā ziņā tu nedarīsi tā, kā šis vārds saka, nogalinot taisno kopā ar bezdievīgo, un taisnais būs kā bezdievīgais, nekādā ziņā! Vai tas, kurš tiesā visu zemi, nedarīs tiesu? Bet Kungs sacīja: ja Sodomā būs piecdesmit taisnīgie pilsētā, es pataupīšu visu pilsētu un visu to vietu viņu dēļ. Un Ābrahāms atbildēja un sacīja: Tagad es esmu sācis runāt ar savu Kungu, bet es esmu zeme un pelni. Ja bet tie piecdesmit taisnie samazināsies uz četrdesmit pieciem, vai tu iznīcināsi visu pilsētu to piecu dēļ? Un viņš sacīja: Nē, es neiznīcināšu, ja atradīšu tur četrdesmit piecus. Un viņš turpināja vēl runāt ar viņu un sacīja: Bet ja tur tiks atrasti četrdesmit? Un viņš sacīja: Es neiznīcināšu to četrdesmit dēļ. Un viņš sacīja: Vai ne, Kungs, ja es runāšu? Bet ja tur tiks atrasti trīsdesmit? Un Viņš sacīja: Es neiznīcināšu to trīsdesmit dēļ. Un viņš sacīja: Tā kā man ir jārūnā ar Kungu, bet ja tur tiks atrasti divdesmit? Un Viņš sacīja: Es neiznīcināšu, ja es tur atradīšu divdesmit. Un viņš sacīja: Vai ne, Kungs, ja es runāšu vēl vienreiz? Ja tur tiks atrasti desmit? Un Viņš sacīja: Es neiznīcināšu to desmit dēļ. Kungs aizgāja prom, kad pārstāja runāt ar Ābrahamu, un Ābrahams atgriezās savā vietā.

19

Bet divi eņģeļi ieradās Sodomā vakarā. Lots sēdēja pie Sodomas vārtiem, un kad Lots viņus ieraudzīja, viņš piecēlās viņiem pretī un noliecās ar seju līdz zemei. Un viņš sacīja: Redzi, kungī, nogriezieties jel manā, jūsu kalpa, namā un palieciet par nakti, un nomazgājiet savas kājas, un agri no rīta cēlušies jūs dosieties savā ceļā. Un viņi sacīja: Nē, bet mēs paliksim par nakti

laukumā. Un viņš uzstāja viņiem, un viņi nogriezās pie viņa, un iegāja viņa namā, un viņš sarīkoja viņiem dzīru, un cepa viņiem neraudzētu maizi, un viņi ēda. Pirms gulēšanas, pilsētas vīrieši, sodomīti, aplenka māju, no jauneklā līdz vecākajam, visi ļaudis kopā. Un tie izsauca Lotu un sacīja viņam: Kur ir tie vīri, kas šonakt ienāca pie tevis? Izved tos pie mums, lai mēs varētu būt kopā ar viņiem. Bet Lats izgāja pie viņiem pie sliekšņa un durvis aizvēra aiz sevis. Bet viņš teica viņiem: Nekādā ziņā, brāļi, nedariet ļaunu. Bet man ir divas meitas, kas nav zinājušas vīrieti. Es izvedīšu viņas pie jums, un dariet ar viņām, kā jums patīk, tikai šiem vīriem nedariet netaisnību, jo viņi ir ienākuši zem mana jumta pajumtes. Viņi sacīja viņam: Atkāpies no turienes! Tu ienāci šeit, lai mājā, nevis lai tiesātu! Tagad tev darīsim ļaunāk nekā viņiem. Un viņi ļoti spiedīgi uzstāja vīram Lotam un tuvojās, lai izlauztu durvis. Izstiepuši rokas, vīri ievēlka Lotu pie sevis mājā un aizvēra mājas durvis. Bet vīriešus, kas bija pie mājas durvīm, tie sita ar aklumu – no maza līdz lielam, un tie bija satriekti, meklēdami durvis. Bet tie vīri teica Lotam: Vai tev šeit ir znoti, vai dēli, vai meitas? Vai ja kāds cits tev ir šajā pilsētā, izved no šīs vietas, Ka mēs iznīcinām šo vietu, jo viņu sauciens tika pacelts Kunga priekšā, un Kungs mūs sūtīja, lai to iznīcinātu. Bet Lats izgāja un runāja ar saviem znotiņiem, kas bija ņēmuši viņa meitas, un sacīja: Celieties un izejiet no šīs vietas, jo Kungs iznīcina pilsētu. Bet viņa znotiņu priekšā šķita, ka viņš joko. Kad iestājās rīts, eņģeļi mudināja Lotu, sacīdami: Celies, ņem savu sievu un savas divas meitas, kuras tev ir, un izej ārā, lai arī tu neaizietu bojā kopā ar pilsētas bezzakonībām. Un viņi bija satraukti, un eņģeļi sagrāba viņa roku un viņa sievas roku, un viņa abu meitu rokas, jo Kungs viņu saudzēja.

Un notika, kad viņus izveda ārā, un sacīja: Glābjot, glāb savu dvēseli, neskatieties atpakaļ, nedz apstājieties visā apkārtnē,

glābieties kalnā, lai nekad netikat aizrauti. Bet Lats teica viņiem: Es lūdzu Kungs, tā kā tavs kalps atrada žēlastību tavā priekšā, un tu palielināji savu taisnību, ko tu dari pret mani, lai dzīvotu mana dvēsele, bet es nespēju izglābties uz to kalnu, lai kādreiz nepārņem mani tie ļaunumi un es nemirstu. Lūk, šī pilsēta ir tuvu, lai es varētu bēgt turp, un tā ir maza, un tur es tikšu glābts. Vai tā nav maza? Un mana dvēsele dzīvos tava dēļ. Un viņš sacīja viņam: Redzi, es esmu ņēmis vērā tavu lūgumu, un šī vārda dēļ es neiznīcināšu pilsētu, par kuru tu runāji. Steidzies tādēļ, lai tiktu glābts tur, jo es nevarēšu darīt neko, kamēr tu nenāksi tur. Tāpēc viņš nosauca tās pilsētas vārdu Coāra. Saule bija uzlēkusi pār zemi, un Lots iegāja Coārā. Un Kungs lija uz Sodomu un Gomoru sēru un uguni no Kunga no debesīm. Un viņš iznīcināja šīs pilsētas un visu apkārtējo apgabalu, un visus iedzīvotājus pilsētās, un visu, kas auga no zemes. Un viņa sieva paskatījās atpakaļ, un kļuva par sāls stabu. Bet Ābrahāms cēlās agri no rīta un devās uz to vietu, kur viņš bija stāvējis Kunga priekšā. Un viņš skatījās uz Sodomas un Gomoras pusi, un uz apkārtnes pusi, un redzēja, un redzi, no zemes cēlās liesma kā krāsns tvaiks. Un notika, kad Dievs iznīcināja visas apkārtnes pilsētas, Dievs atcerējās Ābrahāmu un izglāba Lotu no iznīcināšanas, kad Kungs gāza pilsētas, kurās Lots dzīvoja.

Lots devās augšā no Coāras un apmetās kalnā, viņš pats un viņa abas meitas kopā ar viņu, jo viņš baidījās dzīvot Coārā, un viņš dzīvoja alā, viņš pats un viņa abas meitas kopā ar viņu. Bet vecākā sacīja jaunākajai: Mūsu tēvs ir vecs, un nav neviena virs zemes, kas nāktu pie mums, kā tas ir pieņemts visā zemē. Nāc, un ļausim mūsu tēvam dzert vīnu, un gulēsim ar viņu, un iegūsim pēcnācējus no mūsu tēva. Viņas deva savam tēvam dzert vīnu tanī naktī, un vecākā iegāja un gulēja ar savu tēvu tanī naktī, un viņš nezināja ne tad, kad viņš apgūlās, ne tad, kad viņš piecēlās. Bet

nākamajā dienā notika, ka vecākā sacīja jaunākajai: Redzi, es vakar gulēju ar mūsu tēvu. Iedosim viņam dzert vīnu arī šonakt, un tu ieej un guli ar viņu, un uzturēsim mūsu tēva dzimumu. Viņas arī tanī naktī deva savam tēvam dzert vīnu, un jaunākā iegāja un gulēja ar savu tēvu, un viņš nezināja, kad viņa apgūlās un kad viņa piecēlās. Un Lota abas meitas kļuva grūtas no sava tēva. Un vecākā dzemdēja dēlu, un sauca viņa vārdu Moābs, sacīdama: No mana tēva – šis ir moābiešu tēvs līdz šai dienai. Dzemdēja arī jaunākā dēlu un sauca viņa vārdu Ammons, sacīdama: dēls manas ciltis, šis ir ammoniešu tēvs līdz šai dienai.

20

Un Ābrahāms pārcēlās no turienes uz zemi dienvidus virzienā un dzīvoja starp Kādešu un Šūru, un piemitināja Gerārā. Bet Ābrahāms teica par Sāru, savu sievu, ka viņa ir viņa māsa, jo viņš baidījās teikt, ka viņa ir viņa sieva, lai pilsētas vīri kādreiz nenogalinātu viņu viņas dēļ. Bet Abimelehs, Gerāras ķēniņš, sūtīja un paņēma Sāru. Un Dievs nāca pie Abimeleha miegā naktī un sacīja: Redzi, tu mirsi sievas dēļ, kuru tu ņēmi, bet šī ir dzīvojusi kopā ar vīru. Bet Abimelech nepieskārās viņai un sacīja: Kungs, vai Tu iznīcināsi nezinošu un taisnīgu tautu? Vai viņš man neteica: Viņa ir mana māsa? Un vai viņa man neteica: Viņš ir mans brālis? Ar tīru sirdi un taisnām rokām es to darīju. Dievs teica viņam miegā, un es zināju, ka tu to darīji tīrā sirdī, un es tevi saudzēju, lai tu negrēkotu pret mani, tāpēc es neatļāvu tev viņai pieskarties. Tagad atdod sievu tam cilvēkam, jo viņš ir praviets, un viņš lūgs par tevi, un tu dzīvosī. Bet ja tu neatdosi, zini, ka mirsi tu un visi tavējie. Un Abimeleks cēlās agri no rīta, un sasauca visus savus kalpus, un runāja visus šos vārdus viņu ausīs, un visi cilvēki ļoti nobijās. Un Abimeleks izsauca Ābrahāmu un sacīja viņam: Ko tu mums esi darījis? Vai mēs esam grēkojuši pret tevi, ka tu uzvedīji

uz mani un uz manu valstību lielu grēku? Darbu, ko neviens nedarīs, tu esi darījis man. Bet Abimeleks sacīja Ābrahāmam: Ko tu redzēji, ka darīji šo? Bet Ābrahāms sacīja: Jo es sacīju: tātd šajā vietā nav dievbijības, un mani nogalinās manas sievas dēļ. Un patiešām, viņa ir mana māsa no tēva puses, bet ne no mātes puses, un viņa kļuva man par sievu. Bet notika, kad Dievs mani izveda no mana tēva nama, un es viņai teicu: Šo taisnību tu man darīsi visās vietās, kurās mēs iesim - saki par mani, ka viņš ir mans brālis. Ņēma bet Abimelehs tūkstoš didrahmas, un aitas, un teļus, un bērnus, un jaunas sievietes, un deva tam Ābrahamam, un atdeva viņam S Un Abimeleks sacīja Abrahamam: Redzi, mana zeme ir tavā priekšā; kur vien tev patīk, tur dzīvo. Bet Sārai viņš teica: Redzi, es esmu devis tūkstoš didraxmu tavam brālim; tas būs tev par godu tavas sejas un visām tām, kas ar tevi, un visu runā patiesīgi. Bet Ābrahāms lūdzās Dievam, un Dievs dziedināja Abimelehu, un viņa sievu, un viņa kalpones, un viņas dzemdēja. Jo Kungs bija pilnīgi aizslēdzis visas dzemdes Abimeleha namā Sāras, Ābrahāma sievas, dēļ.

21

Un Kungs apmeklēja Sāru, kā bija teicis, un Kungs izdarīja Sārai, kā bija runājis. Un, ieņēmusi, dzemdēja Ābrahāmam dēlu vecumdienās, tajā laikā, kā Kungs viņam bija runājis. Un Ābrahāms sauca sava dēla vārdu, kurš viņam piedzima un kuru viņam dzemdēja Sāra, par Īzāku. Bet Ābrahāms apgraizīja Īzāku astotajā dienā, kā viņam bija pavēlējis Dievs. Un Ābrahāms bija simts gadus vecs, kad viņam piedzima viņa dēls Īzāks. Bet Sāra teica: Kungs man sagādāja smieklus, jo ikviens, kas dzirdēs, priecāsies kopā ar mani. Un viņa teica: Kas paziņos Ābrahāmam, ka Sāra zīdīs bērnu? Jo es dzemdēju dēlu savā vecumā. Un bērns pieauga un tika atšķirts no krūts, un Ābrahāms sarīkoja lielas

dzīres tajā dienā, kad viņa dēls Īzāks tika atšķirts no krūts. Bet Sāra, redzējusi Hāgaras, ēģiptietes, dēlu, kurš piedzima Ābrahāmam, spēlējamies ar viņas dēlu Īzāku, Un sacīja Ābrahāmam: Izdzini šo kalponi un viņas dēlu, jo šīs kalpones dēls nemantīs kopā ar manu dēlu Īzāku. Bet tas vārds par viņa dēlu Ābrahāmam šķita ļoti bargs. Bet Dievs sacīja Ābrahāmam: Lai tas nav grūti tavās acīs par zēnu un par kalponi. Visu, ko Sāra tev saka, klausies viņas balsī, jo caur Īzāku tev tiks saukti pēcnācēji. Un arī šīs kalpones dēlu es darīšu par lielu tautu, jo viņš ir tavs pēcnācējs. Ābrahāms cēlās rītā un ņēma maizes un ūdens ādu, un deva Hāgarai, un uzlika viņas plecām bērnu, un nosūtīja viņu. Aizgājusi viņa maldījās pa tuksnesi pie zvēresta akas. Bet ūdens no ādas maisa beidzās, un viņa meta bērnu zem vienas egles. Aizgājusi, viņa apsēdās pretī viņam tālumā, kā loka šāvienu attālumā, jo sacīja: Es neredzēju sava bērna nāvi. Un viņa apsēdās pretī viņam, bet bērns uzbrēca un raudāja. Bet Dievs dzirdēja bērna balsi no vietas, kur viņš bija, un Dieva eņģelis sauca Hāgaru no debesīm un teica viņai: Kas ir, Hāgara? Nebīsties, jo Dievs ir uzklauzījis bērna balsi no vietas, kur viņš ir. Celies un ņem bērnu, un turi to savā rokā, jo es darīšu to par lielu tautu. Un Dievs atvēra viņas acis, un viņa ieraudzīja dzīva ūdens aku, un viņa gāja, un piepildīja ādas maisu ar ūdeni, un dzirdināja bērnu. Un Dievs bija ar bērnu, un viņš auga, un dzīvoja tuksnesī, un kļuva par loka šāvēju. Un viņš dzīvoja tuksnesī, un māte ņēma viņam sievu no Pārānas Ēģiptē.

Notika tanī laikā, un Abimelehs, un viņa padomnieks Ohozats, un viņa karaspēka virspavēlnieks Fihols sacīja Ābrahāmam, teikdami: Dievs ir ar tevi visā, ko tu dari. Tagad tātad zvēri man pie Dieva nenodarīt man ļaunu, nedz manai pēcnācējiem, nedz manam vārdam, bet saskaņā ar taisnīgumu, kādu es izrādīju pret tevi, tu rīkosies pret mani un pret zemi, kurā

tu esi dzīvojis. Un Ābrahāms sacīja: Es zvērēšu. Un Ābrahāms pārmeta Abimeleham par ūdens akām, kuras bija atņēmuši Abimeleha kalpi. Un Abimeleks sacīja viņam: Es nezināju, kas tev šo lietu darīja, un tu man nepaziņoji, un es nedzirdēju, kā tikai šodien. Un Ābrahāms ņēma avis un teļus, un deva Abimeleham, un viņi abi noslēdza derību. Un Ābrahāms uzstādīja septiņas avju jēriņas atsevišķi. Un Abimeleks sacīja Ābrahāmam: Kas ir šīs septiņas jēriņas no šīm avīm, kuras tu esi nodalījis atsevišķi? Un Ābrahāms sacīja, ka tu ņemsi šos septiņus jērus no manis, lai tie man būtu par liecību, ka es izraku šo aku. Tāpēc viņš nosauca tās vietas vārdu Zvēresta aka, jo tur viņi abi zvērēja. Un viņi noslēdza derību pie zvēresta akas, bet piecēlās Abimelehs, viņa padomnieks Ohozats un viņa karaspēka virspavēlnieks Fihols, un viņi atgriezās filistiešu zemē. Un Ābrahāms iestādīja lauku pie zvēresta akas, un tur piesauca Kunga vārdu: mūžīgais Dievs. Bet Ābrahāms dzīvoja filistiešu zemē daudzas dienas.

22

Un notika pēc šiem vārdiem, ka Dievs pārbaudīja Ābrahāmu, un sacīja viņam: Ābrahām, Ābrahām, un viņš sacīja: Redzi, es. Un Viņš sacīja: Ņem savu dēlu, savu mīļoto, kuru tu mīlēji, Īzāku, un ej uz augsto zemi, un upurē viņu tur par sadedzināmo upuri uz viena no tiem kalniem, par kuriem es tev teikšu. Bet Ābrahāms, cēlies rītā, apsegloja savu ēzeli, paņēma līdz divus bērnus un Īzāku, savu dēlu, un, šķēlis malku dedzināmajam upurim, cēlies, devās ceļā un nonāca tajā vietā, kuru Dievs viņam bija sacījis, trešajā dienā. Un Ābrahāms, pacēlis savas acis, ieraudzīja to vietu no tālienes. Un Ābrahāms sacīja saviem kalpiem: Sēdiet šeit ar ēzeli, bet es un zēns iesim līdz turienei, un pielūguši atgriezīsimies pie jums. Bet Ābrahāms ņēma dedzināmā upura malku un uzlika to savam dēlam Īzākam, bet pats ņēma rokās uguni un zobenu, un

viņi abi gāja kopā. Bet Īzaks sacīja Ābrahāmam, savam tēvam: Tēvs! Bet viņš sacīja: Kas ir, bērns? Viņš sacīja: Lūk, uguns un malka, bet kur ir aita dedzināmajam upurim? Bet Ābrahāms teica: Dievs pats redzēs sev aitu dedzināmajam upurim, bērns. Un viņi abi gāja kopā. Viņi nonāca tai vietā, kuru Dievs viņam bija norādījis, un Ābrahāms tur uzbūvēja altāri un uzlika malku, un, sasējis savu dēlu Īzaku, uzlika viņu uz altāra virs malkas. Un Ābrahāms izstiepja savu roku, lai ņemtu zobenu un nokautu savu dēlu. Un Kunga Eņģelis sauca viņu no debesīm un sacīja: Ābrahām, Ābrahām! Bet viņš sacīja: Redzi, te es esmu. Un viņš sacīja: Neliec savu roku uz bērnu un nedari viņam neko, jo tagad es zināju, ka tu bīsties Dievu un netaupīji savu mīloto dēlu manis dēļ. Un Ābrahāms, pacēlis savas acis, redzēja, un redzi, viens auns bija iekēries ar saviem ragiem krūmājā. Un Ābrahāms gāja, un ņēma aunu, un upurēja to par dedzināmo upuri sava dēla Īzaka vietā.

Un Ābrahāms nosauca tās vietas vārdu: Kungs redzēja, lai šodien sacītu: Kalnā Kungs parādījās. Un Kunga Eņģelis sauca Ābrahāmu otru reizi no debesīm, sakot: Pie sevis paša Es esmu zvērējis, saka Kungs, tāpēc ka tu esi darījis šo lietu un neesi saudzējis savu dēlu, savu mīloto, Manis dēļ, Patiešām, svētīdams es svētīšu tevi un vairodams es vairošu tavu dzimumu kā debess zvaigznes un kā smiltis pie jūras malas, un tavš dzimums mantīs savu pretinieku pilsētas. Un visas zemes tautas tiks svētītas tavā pēcnācējā, tāpēc ka tu paklausīji manai balsij. Bet Ābrahāms pagriezās prom uz saviem bērniem, un viņi cēlušies gāja kopā uz zvēresta aku. Un Ābrahāms dzīvoja pie zvēresta akas.

Notika pēc šiem vārdiem, un tika paziņots Ābrahāmam, sakot: Redzi, Milka ir dzemdējusi arī viņa dēlus tavam brālim Nāhoram. Ucu, pirmdzimto, un Buzu, viņa brāli, un Kamuelu,

sīriešu tēvu, un Hazadu, un Azau, un Faldesu, un Jeldafu, un Betuelu. Betuēls dzemdīnāja Rebeku. Šie astoņi dēli, kurus Melha dzemdēja Nahoram, Ābrahāma brālim. Un viņa liegava, kurai bija vārds Reūma, arī dzemdēja Tabehu, Gaāmu, Taḥašu un Maāhu.

23

Sāras dzīve bija simts divdesmit septiņi gadi. Un Sāra nomira Arbokas pilsētā, kas ir ielejā, šī ir Hebrona Kānaānas zemē, un Ābrahāms nāca sērēt Sāru un vaimanāt. Un Ābrahāms piecēlās no sava mirušā un sacīja Heta dēliem: Es esmu piemītnieks un svešinieks jūsu vidū, dodiet man tātd kapa vietu jūsu vidū, un es apglabāšu savu mirušo prom no sevis. Bet Heta dēli atbildēja Ābrahāmam, sacīdami: Nē, kungs. Klausies mūs, tu esi ķēniņš no Dieva mūsu vidū, apglabā savu mirušo mūsu izredzētajos kapos, jo neviens no mums nekavēs tevi izmantot viņa kapu, lai apglabātu savu mirušo tur. Bet Ābrahāms, piecēlies, noliecās zemes ļaudīm, Heta dēliem. Un Ābrahāms runāja uz viņiem, sacīdams: Ja jums ir dvēselē, lai apglabātu manu mirušo no manas sejas, uzklausiet mani un runājiet par mani ar Efronu, Coāra dēlu. Un lai viņš dod man divkārsu alu, kas viņam pieder, to, kas atrodas viņa lauka daļā; par pilnu sudrabu dodiet man to starp jums par kapa īpašumu. Bet Efrons sēdēja Heta dēlu vidū, un Efrons Hetietis, atbildēdams Ābrahāmam, sacīja, dzirdot Heta dēliem un visiem, kas ienāca pilsētā, sakot, Esi pie manis, kungs, un uzklausi mani: lauku un alu, kas ir tajā, es tev dodu; visu manu pilsoņu priekšā es esmu to tev devis, apglabā savu mirušo. Un Ābrahāms noliecās tās zemes ļaužu priekšā. Un viņš sacīja Efronam ausīs tautas priekšā, tā kā tu esi pie manis, uzklausi mani, ņem no manis sudrabu par lauku, un es apglabāšu savu mirušo tur. Bet Efrons atbildēja Ābrahāmam, sacīdams, Nē, kungs, es esmu dzirdējis, ka zeme ir četri simti sudraba didraxmu vērtā, bet kas gan tas būtu starp

mani un tevi? Apbedī tad savu mirušo. Un Ābrahāms dzirdēja Efronu, un Ābrahāms atdeva Efronam sudrabu, ko viņš runāja Heta dēlu ausīs, četri simti didrahmu sudrabu, kas pieņemts tirgotāju vidū. Un nostājās Efrona lauks, kas bija pie divkāršās alas, kas ir pretī Mamrei, lauks un ala, kas bija tajā, un visi koki, kas bija laukā, un viss, kas ir tā robežās visapkārt, Ābrahāmam īpašumā Heta dēlu priekšā un visu to priekšā, kas ienāca pilsētā. Pēc šīm lietām Ābrahāms apglabāja savu sievu Sāru divkāršā lauka alā, kas atrodas pretī Mamrei; šī ir Hebrona Kānaānas zemē. Un lauks un ala, kas bija tajā, tika apstiprināta Ābrahāmam par kapa īpašumu no Heta dēliem.

24

Un Ābrahāms bija vecs un gados devies, un Kungs svētīja Ābrahāmu visās lietās.

Un Ābrahāms sacīja savam vecākajam kalpam, savas mājas pārvaldniekam pār visu, kas viņam piederēja: Liec savu roku zem manas augšstilba. Un es zvērinu tevi pie Kunga, debesu Dieva, un zemes Dieva, lai tu neņemtu sievu manam dēlam Īzākam no kānaāniešu meitām, pie kuriem es dzīvoju. Bet gan uz manu zemi, kur es piedzimu, tu iesi, un pie manas cilts, un tu ņemsi sievu manam dēlam Īzākam no turienes. Bet kalps sacīja viņam: Ja sieviete nevēlēsies doties ar mani uz šo zemi, vai man jāatgriež tavs dēls uz to zemi, no kurienes tu izgāji? Bet Ābrahāms viņam teica: Uzmanies, neatved manu dēlu atpakaļ turp. Kungs, debesu Dievs un zemes Dievs, kurš mani ņēma no mana tēva nama un no zemes, kurā es piedzimu, kurš uz mani runāja un kurš man zvērēja, sacīdams: Tev es došu šo zemi un tavai pēcnācībai, – viņš pats sūtīs savu eņģeli tavā priekšā, un tu ņemsi sievu manam dēlam no turienes. Ja bet sieviete nevēlēsies iet ar tevi uz šo zemi,

tu būsi tīrs no mana zvēresta, tikai manu dēlu neatgriezīsi tur. Un kalps lika savu roku zem Ābrahāma, sava kunga, augšstilba, un zvērēja viņam par šo lietu. Un kalps ņēma desmit kamieļus no sava kunga kamieļiem un visas sava kunga labās lietas līdz, un, cēlies, devās uz Mezopotāmiju, uz Nahora pilsētu. Un viņš lika kamieļiem apgulties ārpus pilsētas pie ūdens akas vēl vakarā, kad sievietes nāk ārā smelt ūdeni.

Un viņš sacīja: Kungs, mans kunga Ābrahāma Dievs, dāvā man šodien veiksmi un izrādi žēlastību manam kungam Ābrahāmam. Lūk, es stāvu pie ūdens avota, bet pilsētas iedzīvotāju meitas nāk ārā smelt ūdeni. Un tā jaunava, kurai es teikšu: Noliec savu ūdens krūku, lai es dzertu, un viņa man teiks: Dzer tu, un es dzirdīšu arī tavas kamieļas, līdz tās mitēsies dzert, – šo tu esi sagatavojis savam kalpam Īzākam, un no tā es zināšu, ka tu esi parādījis žēlastību manam kungam Ābrahāmam.

Un tas notika, pirms viņš bija pabeidzis runāt savā prātā, un redzi, Rebeka izgāja, tā, kas bija dzimusi Betuēlam, Milkas, Nahora sievas, dēlam, bet Ābrahāma brālim, turēdama ūdens trauku uz saviem pleciem. Bet jaunava bija ļoti skaista izskatā, jaunava bija, vīrietis viņu nebija pazinis, un, nokāpusi pie avota, viņa piepildīja savu ūdens trauku un uzkāpa. Bet kalps uzskrēja viņai pretī un teica: Dod man dzert mazliet ūdens no sava ūdens trauka. Viņa sacīja: Dzer, kungs, un steidzās, nolaida ūdens trauku uz savas rokas un deva viņam dzert, līdz viņš pārstāja dzert. Un viņa sacīja: Arī tavām kamieļām es ūdeni smelsīšu, līdz kamēr visas būs dzērušas. Un viņa steidzās un iztukšoja ūdens krūku silē, un skrēja uz aku, lai atkal smeltu, un smēla ūdeni visām kamieļiem. Bet vīrietis rūpīgi vēroja viņu un klusēja, lai uzzinātu, vai Kungs ir darījis viņa ceļu veiksmīgu vai ne. Notika, kad visas kamieļi pārstāja dzert, vīrs ņēma zelta ausu gredzenus draugas

svarā un divas aproces viņas rokām, desmit zelta svarā. Un viņš jautāja viņai un sacīja: Kura meita tu esi? Pastāsti man, vai ir tavā tēva mājās vieta mums palikt? Bet viņa sacīja viņam: Es esmu Betuēla meita, Milkas dēla, kuru viņa dzemdēja Nahoram. Un viņa sacīja viņam: Mums ir daudz salmu un barības, kā arī vieta, kur palikt. Un, būdams apmierināts, cilvēks noliecās Kungam. Un viņš sacīja: Svētīts lai ir Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, kurš nav atstājis savu taisnību un patiesību pret manu kungu. Mani Kungs ir labvēlīgi vadījis uz mana kunga brāļa māju. Un meitene, noskrējusi, paziņoja savas mātes mājā par šīm lietām. Bet Rebekai bija brālis, kuram vārds bija Lābans, un Lābans skrēja pie tā cilvēka ārā pie avota. Un tas notika, kad viņš redzēja auskarus un aproces savas māsas rokās, un kad dzirdēja savas māsas Rebekas vārdus, sakot: Tā man runāja tas vīrs, un viņš nāca pie tā vīra, kas stāvēja pie kameļiem pie avota. Un viņš sacīja viņam: Nāc, ieej, Kunga svētais! Kāpēc tu stāvi ārpusē? Es esmu sagatavois māju un vietu kameļiem. Bet vīrietis iegāja mājā un noņēma nastu no kameļiem, un deva salmus un barību kameļiem, un ūdeni, lai mazgātu viņa kājas un to vīru kājas, kas bija ar viņu. Un viņš tiem lika priekšā maizes ēst, un sacīja: Es neēdīšu, kamēr neizrunāšu savus vārdus. Un viņš sacīja: Runā.

Un viņš sacīja: Es esmu Ābrahāma kalps. Kungs ir ļoti svētījis manu kungu, un viņš ir kļuvis augsti godināts, un Viņš deva viņam aitas un teļus, un sudrabu un zeltu, kalpus un kalpones, kameļus un ēzeļus. Un Sārra, mana kunga sievieta, dzemdēja manam kungam vienu dēlu pēc tam, kad viņš bija novecojis, un viņš deva viņam visu, kas viņam bija. Un mans kungs mani lika zvērēt, sacīdams: Tu neņemsi sievu manam dēlam no kānaāniešu meitām, kuru zemē es dzīvoju kā svešinieks. Bet tu iesi manā tēva mājā un manā ciltī, un tu ņemsi sievu manam dēlam no turienes. Es sacīju savam kungam: Bet ja sieviete neies man līdzi? Un viņš

man sacīja: Kungs Dievs, kuram es esmu bijis patīkams, pats izsūtīs savu eņģeli ar tevi un sekmēs tavu ceļu, un tu ņemsi sievu manam dēlam no manas cilts un no mana tēva nama. Tad tu būsi nevainīgs no maniem lāstiem, jo kad tu nāksi pie manas cilts un viņi tev nedos, tad tu būsi nevainīgs no mana zvēresta. Un, šodien nācis pie avota, es teicu: Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, ja Tu veiksmīnās manu ceļu, pa kuru es tagad eju, Lūk, es stāvu pie ūdens avota, un pilsētas iedzīvotāju meitas nāk ārā smelt ūdeni, un tā jaunava, kurai es teikšu: Dod man mazliet ūdens no sava trauka, Un saka man: Arī tu dzer, un es došu ūdeni tavām kamieļām – šī ir sieviete, kuru Kungs ir sagatavojis savam kalpam Īzākam, un ar to es zināšu, ka tu esi parādījis žēlastību manam kungam Ābrahamam. Un notika, pirms es pabeidzu runāt savā prātā, tūlīt Rebeka izgāja, turēdama ūdens trauku uz pleciem, un nokāpa pie avota, un smēla ūdeni, un es viņai teicu: Dod man dzert. Un steidzīgi nolaida ūdens krūku uz sava elkoņa un sacīja: Dzer tu, un tavus kamieļus es dzirdīšu. Un viņš dzēra, un kamieļus viņa dzirdēja. Un es viņai jautāju un teicu: Kuras meita tu esi? Paziņo man. Bet viņa sacīja: Es esmu Betuēla meita, Nahora dēla, kuru viņam dzemdēja Milka. Un es uzliku viņai ausu riņķus un aproces ap viņas rokām. Un, būdams apmierināts, es pielūdzu Kungu un svētīju Kungu, sava kunga Ābrahāma Dievu, kurš mani veiksmīgi vadīja patiesības ceļā, lai ņemtu mana kunga brāļa meitu viņa dēlam. Ja jūs rīkosieties ar žēlastību un taisnīgumu pret manu kungu, labi; bet ja ne, paziņojiet man, lai es varu doties pa labi vai pa kreisi.

Atbildēdami, Lābans un Betuēls teica: No Kunga izgāja šī lieta, mēs nespēsim tev runāt pret ne ļaunu, ne labu. Lūk, Rebeka ir tavā priekšā, ņem viņu un aizej, un lai viņa kļūst par sievu tava kunga dēlam, kā Kungs ir runājis. Bet notika, kad Ābrahāma kalps dzirdēja viņu vārdus, viņš noliecās līdz zemei Kungam. Un kalps,

iznesot sudraba un zelta traukus un apģērbu, deva Rebekai, un dāvanas deva viņas brālim un viņas mātei. Un viņi ēda un dzēra, gan viņš pats, gan tie vīri, kas bija ar viņu, un viņi gulēja. Un, cēlies no rīta, viņš teica: Sūtiet mani projām, lai es varētu doties atpakaļ pie sava kunga. Bet viņas brāļi un māte teica: Lai jaunava paliek pie mums kādas desmit dienas, un pēc tam viņa aizies. Bet viņš sacīja viņiem: Neturiet mani atpakaļ, jo Kungs ir padarījis manu ceļu veiksmīgu. Sūtiet mani, lai es varētu doties atpakaļ pie sava kunga. Bet viņi teica: Iesauksim meiteni un jautāsim viņai pašai. Un viņi sauca Rebeku un sacīja viņai: Vai tu iesi ar šo cilvēku? Bet viņa sacīja: Es iešu. Un viņi izsūtīja savu māsu Rebeku un viņas īpašumus, un Ābrahāma kalpu, un tos, kas bija ar viņu. Un viņi svētīja Rebeku un teica viņai: Tu esi mūsu māsa, kļūsti par tūkstošiem desmittūkstošu, un lai tava sēkla pārmanto ienaidnieku pilsētas. Piecēlusies Rebeka un viņas kalpones uzkāpa uz kameļiem un devās līdz tam vīram, un kalps, paņēmis Rebeku, aizgāja.

Īzaks ceļoja cauri tuksnesim pie Redzējuma akas, bet viņš dzīvoja zemē uz dienvidiem. Un Īzaks izgāja uz līdzenumu sarunāties pret vakaru, un, pacēlis savas acis, viņš ieraudzīja nākam kameļus. Un Rebeka pacēla acis un ieraudzīja Īzaku, un viņa nolēca no kameļā. Un viņa sacīja kalpam: Kas ir tas cilvēks, kas iet pa lauku mums pretī? Un kalps sacīja: Šis ir mans kungs. Un viņa, paņēmusi plīvuru, apsedzās. Un kalps izstāstīja Īzākam visu, ko viņš bija darījis. Īzāks iegāja savas mātes mājā un ņēma Rebeku, un viņa kļuva par viņa sievu, un viņš mīlēja viņu, un Īzāks tika iepriecināts par savu māti Sāru.

Bet Ābrahāms ņēma sievu, kurai vārds bija Ketūra. Viņa viņam dzemdēja Zombranu, Iezanu, Madalu, Midiamu, Iesboku un Soie. Iezans dzemdināja Sabu un Dedanu, bet Dedana dēli bija Assurieim, Latusieim un Laomeim. Bet Midiāna dēli bija Gefers, Afers, Enohs, Abida un Eldaga; visi šie bija Keturas dēli. Bet Ābrahāms deva visas savas mantas Īzākam, savam dēlam. Un savu blakussievu dēliem Ābrahāms deva dāvanas un izsūtīja viņus prom no sava dēla Īzāka, vēl dzīvs būdams, uz austrumiem, austrumu zemē. Šie ir Ābrahāma dzīves gadi, cik viņš nodzīvoja: simts septiņdesmit pieci gadi. Un, nespēkiem zūdot, nomira Ābrahāms labā vecumā kā vecs vīrs, pilns ar dienām, un tika pievienots savai tautai. Un Īzāks un Ismaēls, viņa dēli, apglabāja viņu dubultajā alā, Efrona, Cohara dēla, hetieša laukā, kas atrodas pretī Mamrei, Lauku un alu, ko Ābrahāms iegādājās no Heta dēliem, tur apglabāja Ābrahāmu un viņa sievu Sāru. Notika pēc tam, kad Ābrahāms nomira, Dievs svētīja viņa dēlu Īzāku, un Īzāks dzīvoja pie Redzējuma aka. Šis ir Ismaēla, Ābrahāma dēla, paaudzes, kuru dzemdēja ēģiptiete Hāgare, Sāras kalpone, Ābrahāmam. Un šie ir Ismaēla dēlu vārdi pēc viņu paaudžu vārdiem: Ismaēla pirmdzimtais Nabajots, un Kedars, un Nabdeēls, un Massams, un Masma, un Duma un Masse, Un Choddans, un Taimans, un Ieturs, un Nafess, un Kedma. Šie ir Ismaēla dēli, un šie ir viņu vārdi viņu teltīs un viņu nometnēs, divpadsmit valdnieki pēc viņu tautām. Un šie ir Ismaēla dzīves gadi: simts trīsdesmit septiņi gadi, un, nīkstot, viņš nomira un tika pievienots savai ciltij. Viņš apmetās no Havilas līdz Šūrai, kas atrodas Ēģiptes priekšā, ejot uz Asīriju; viņš apmetās visu savu brāļu priekšā.

Un šis ir Īzāka, Ābrahāma dēla, paaudzes: Ābrahāms dzemdināja Īzāku. Bet Īzaks bija četrdesmit gadu vecs, kad viņš ņēma Rebeku, sīrieša Betuēla meitu no Mezopotāmijas Sīrijā, sīrieša Lābana māsu, sev par sievu. Īzāks lūdza Kungu par savu

sievu Rebeku, jo viņa bija neauglīga, un Dievs viņu uzklausīja, un viņa sieva Rebeka kļuva grūta. Bet bērni lēca viņā, un viņa sacīja: Ja man tā ir lemts notikt, kāpēc man tas? Un viņa gāja vaicāt Kungam. Un Kungs sacīja viņai: Divas tautas ir tavā klēpī, un divas tautas no tavas miesas tiks sadalītas, un viena tauta pārsniegs otru tautu, un lielākais kalpos mazākajam. Un piepildījās viņas dzemdību dienas, un redzi, viņas klēpī bija dvīņi. Izgāja pirmdzimtais sarkans, viss it kā spalvainā āda, un viņu nosauca vārdā Ēsavs. Un pēc tam izgāja viņa brālis, un viņa roka bija satvērusies pie Ēsava papēža, un viņš sauca viņa vārdu Jēkabs. Bet Īzāks bija sešdesmit gadu vecs, kad Rebeka viņus dzemdēja. Pieauga jaunie vīri, un Ēsavs bija cilvēks, kas prata medīt, lauku cilvēks, bet Jēkabs bija vienkāršs cilvēks, kas dzīvoja mājā. Bet Īzaks mīlēja Ēsavu, jo viņa medījums bija viņam par ēdienu, bet Rebeka mīlēja Jēkabu.

Jēkabs uzvārīja viru, bet Ēsavs nāca no lauka nīcis. Un Ēsavs sacīja Jēkabam: Paēdini mani no šī sarkanā vārītā ēdiena, jo es esmu vājš. Tāpēc viņa vārds tika saukts Edoms. Bet Jēkabs teica Ēsavam: Pārdod man šodien savu pirmdzimtību. Un Ēsavs sacīja: Redzi, es eju mirt, un kam man šī pirmdzimtība? Un Jēkabs teica viņam: Zvēri man šodien, un viņš zvērēja viņam, bet Ēsavs pārdeva pirmdzimtību Jēkabam. Bet Jēkabs deva Ēsavam maizi un lēcu vārījumu, un viņš ēda un dzēra, un piecēlies aizgāja, un Ēsavs nicināja pirmdzimtību.

26

Notika bads virs zemes, papildus tam agrākajam badam, kurš notika Ābrahāma laikā, un Īzāks devās pie filistiešu ķēniņa Abimeleha uz Geraru. Bet viņam parādījās Kungs un teica: Neej lejā uz Ēģipti, bet dzīvo tai zemē, kuru es tev teikšu. Un dzīvo kā

svešinieks šajā zemē, un es būšu ar tevi, un es tevi svētīšu, jo tev un tavai pēcnācējiem es došu visu šo zemi, un es nodibināšu savu zvērestu, kuru es zvērēju tavam tēvam Ābrahāmam. Un es vairošu tavu sēklu kā debess zvaigznes, un es došu tavam sēklai visu šo zemi, un tavā sēklā tiks svētītas visas zemes tautas. Tā kā Ābrahāms, tavs tēvs, paklausīja manai balsij un turēja manas pavēles, manus baušļus, manus likumus un manus noteikumus. Bet Īzaks apmetās Gerārā. Bet tās vietas vīri jautāja par Rebeku, viņa sievu, un viņš sacīja: Viņa ir mana māsa, jo viņš baidījās teikt, ka viņa ir viņa sieva, lai tās vietas vīri kādreiz nenogalinātu viņu Rebekas dēļ, jo viņa bija skaista izskatā. Notika, ka viņš tur uzturējās ilgu laiku, un Abimelehs, Gerāras ķēniņš, noliecies pie loga, redzēja Īzaku spēlējamies ar Rebeku, savu sievu. Bet Abimeleks izsauca Īzaku un sacīja viņam: Vai tad patiešām viņa ir tava sieva? Kāpēc tu sacīji, ka viņa ir mana māsa? Un Īzaks sacīja viņam: Jo es sacīju: lai es nekad nenomirstu viņas dēļ. Bet Abimelech sacīja viņam: Ko tu mums esi darījis? Gandrīz kāds no manas cilts būtu gulējis ar tavu sievu, un tu būtu uzvedis uz mums nezināšanu. Bet Abimeleks pavēlēja visiem saviem ļaudīm, sacīdams: Ikviens, kas pieskaras šim cilvēkam un viņa sievai, būs vainīgs nāvē. Īzaks sēja tanī zemē, un tanī gadā atrada simtkārtīgi dodošus miežus, un Kungs viņu svētīja. Un vīrs tika paaugstināts, un virzīdamies uz priekšu, kļuva lielāks, līdz kļuva ļoti liels. Viņam piederēja aitu ganāmpulki, liellopu ganāmpulki un daudz lauksaimniecības. Filistieši viņu skaudīja. Un visas akas, kuras viņa tēva kalpi bija izrakuši viņa tēva laikā, filistieši aizbēra un piepildīja tās ar zemi. Bet Abimeleks sacīja Īzākam: Aizej no mums, jo tu esi kļuvis daudz stiprāks par mums. Un Īzāks aizgāja no turienes un apmetās Gerāras ielejā, un dzīvoja tur.

Un atkal Īzaks izraka ūdens akas, kuras bija rakuši viņa tēva Ābrahāma kalpi un kuras filistieši bija aizbēruši pēc viņa tēva

Ābrahāma nāves, un viņš tām deva vārdus pēc tiem vārdiem, kurus tām bija devis viņa tēvs. Un Īzāka kalpi izraka ielejā Gerārā un atrada tur dzīva ūdens aku. Un Gerāras gani cīnījās ar Īzāka ganiem, apgalvojot, ka ūdens ir viņu, un viņi nosauca akas vārdu Netaisnība, jo viņi apvainoja viņu. Aizgājis no turienes, viņš izraka citu aku, bet viņi strīdējās arī par to, un viņš nosauca tās vārdu Naidis. Aizgājis no turienes, viņš izraka citu aku, un par to necīnījās, un nosauca tās vārdu Plašā vieta, sacīdams: Tāpēc ka tagad Kungs mums ir devis plašumu un ir mūs vairojis virs zemes.

Un viņš no turienes devās uz Zvēresta aku. Un Kungs viņam parādījās tajā naktī un sacīja: Es esmu tava tēva Ābrahāma Dievs, nebīsties, jo Es esmu ar tevi, un Es tevi svētīšu, un Es vairošu tavu sēklu tava tēva Ābrahāma dēļ. Un viņš uzcēla tur altāri, un piesauca Kunga vārdu, un uzsita tur savu telti, bet tur Īzāka kalpi izraka aku Gerāras ielejā. Un Abimelehs devās pie viņa no Geraras, un Ahuzats, viņa padomnieks, un Fihols, viņa karaspēka virspavēlnieks. Un Īzāks sacīja viņiem: Kāpēc jūs nācāt pie manis? Jūs taču ienīdāt mani un izsūtījāt mani no sevis. Bet viņi sacīja: Mēs skaidri esam redzējuši, ka Kungs bija ar tevi, un mēs sacījām: lai nu starp mums un starp tevi ir, un mēs noslēgsim ar tevi derību. Nedariet mums ļaunu, tāpat kā mēs neesam apgājušies ar jums pretīgi un tāpat kā mēs esam izturējušies pret jums labi un esam jūs aizsūtījuši ar mieru, un tagad jūs esat svētīts no Kunga. Un viņš rīkoja viņiem dzīres, un viņi ēda un dzēra. Un, cēlušies no rīta, katrs zvērēja savam kaimiņam, un Īzāks viņus izsūtīja, un viņi aizgāja no viņa ar mieru. Bet tanī dienā notika, ka Īzāka kalpi, kas bija ieradusies, ziņoja viņam par aku, kuru viņi bija izrakuši, un teica: Mēs neatradām ūdeni. Un viņš nosauca to par Zvērestu, tāpēc viņš nosauca tās pilsētas vārdu par Zvēresta Aku līdz pat šai dienai.

Bet Ēsavs bija četrdesmit gadu vecs, un viņš ņēma sievu Judīti, hetīta Beēra meitu, un Basematu, hetīta Ēlona meitu. Un viņas strīdējās ar Īzāku un Rebeku.

27

Notika pēc tam, kad Īzāks bija novecojis un viņa acis bija aptumšotas redzēšanai, un viņš sauca Ēsavu, savu vecāko dēlu, un teica viņam: Mans dēls, un viņš teica: Redzi, es esmu šeit. Un viņš teica: Redzi, es esmu novecojis un nezinu savas nāves dienu. Tagad tā tad ņem savus ieročus, bultu maku un loku, izej uz līdzenumu un nomedī man kādu medījumu. Un pagatavo man ēdienus, kā es mīlu, un atnes man tos, lai es ēstu, lai mana dvēsele svētī tevi, pirms es miršu. Rebeka dzirdēja Īzāku runājam ar viņa dēlu Ēsavu, bet Ēsavs aizgāja uz līdzenumu medīt medījumu savam tēvam. Bet Rebeka sacīja savam jaunākajam dēlam Jēkabam: Redzi, es dzirdēju tavu tēvu runājam ar tavu brāli Ēsavu, sakot, Atnes man medījumu un pagatavo man gardumu ēdienus, lai es, paēdis, svētītu tevi Kunga priekšā, pirms es miršu. Tagad tā tad, mans dēls, klausies mani, kā es tev pavēlu. Un aizgājis uz aitu ganāmpulku, ņem man no turienes divus maigus un labus jaunus kazlēnus, un es pagatavošu tos kā ēdienus tavam tēvam, kā viņš mīl. Un tu ienesi savam tēvam, un viņš ēdīs, lai tavs tēvs svētī tevi pirms savas nāves. Bet Jēkabs sacīja savai mātei Rebekai: Mans brālis Ēsavs ir spalvainš vīrs, bet es esmu gluds vīrs. Lai tēvs man nekad nepieskaras, un es būšu viņa priekšā kā nicināšs un uzvedīšu uz sevi lāstu, nevis svētību. Bet māte viņam sacīja: Tavs lāsts lai krīt uz mani, bērns, tikai paklausī manu balsi un ej, atnes man. Aizgājis, viņš ņēma un atnesa mātei, un viņa māte pagatavoja ēdienus, kā mīlēja viņa tēvs.

Un Rebeka, ņēmusi sava vecākā dēla Ēsava labo svārku, kas bija pie viņas mājā, apģērba ar to savu jaunāko dēlu Jēkabu. Un āžu ādas viņa uzlika uz viņa rokām un viņa kailo kaklu. Un viņa deva ēdienus un maizes, kuras viņa bija pagatavojusi, Jēkaba, sava dēla, rokās. Un viņš atnesa savam tēvam. Viņš sacīja: Tēvs! Bet viņš atbildēja: Redzi, še es esmu. Kas tu esi, mans bērns? Un Jēkabs sacīja tēvam: Es esmu Ēsavs, tavs pirmdzimtais. Es esmu darījis, kā tu man sacīji. Celies, apsēdies un ēd no mana medījuma, lai tava dvēsele mani svētī. Bet Īzaks sacīja savam dēlam: Kas tas ir, ko tu tik ātri atradi, mans bērns? Viņš sacīja: To, ko Kungs, tavs Dievs, nodeva manā priekšā. Bet Īzāks teica Jēkabam: Pieej man, un es tevi aptaustīšu, bērns, vai tu esi mans dēls Ēsavs, vai ne. Bet Jēkabs pietuvojās pie sava tēva Īzaka, un viņš to aptaustīja, un sacīja: Šī gan ir Jēkaba balss, bet rokas ir Ēsava rokas. Un viņš neatpazina viņu, jo viņa rokas bija kā viņa brāļa Ēsava rokas, spalvainas, un viņš svētīja viņu. Un viņš sacīja: Vai tu esi mans dēls Ēsavs? Bet viņš sacīja: Es. Un viņš sacīja: Atnes man, un es ēdišu no tava medījuma, bērns, lai mana dvēsele tevi svētī. Un viņš atnesa viņam, un viņš ēda, un viņš ienesa viņam vīnu, un viņš dzēra. Un Īzāks, viņa tēvs, sacīja viņam: Nāc tuvāk pie manis un noskūpsti mani, bērns. Un, pietuvoties, viņš noskūpstīja viņu un saoda viņa drēbju smaržu, un svētīja viņu, un teica: Redzi, mana dēla smarža ir kā pilna lauka smarža, kuru Kungs svētīja. Un lai Dievs dod tev no debesu rasas un no zemes bagātības, un graudu un vīna pārpilnību. Un lai tautas tev kalpo, un lai valdnieki tev pielūdz, un kļūsti sava brāļa kungs, un tava tēva dēli tev pielūgs; kas tevi lād, lai ir nolādēts, bet kas tevi svētī, lai ir svētīts.

Un notika pēc tam, kad Īzāks pārstāja svētīt Jēkabu, savu dēlu, un notika, kad Jēkabs izgāja no sava tēva Īzāka vaiga, ka Ēsavs, viņa brālis, nāca no medībām. Un viņš pats pagatavoja

ēdienus un atnesa savam tēvam, un sacīja tēvam: Lai ceļas mans tēvs un lai ēd no sava dēla medījuma, lai tava dvēsele mani svētī. Un Īzāks, viņa tēvs, sacīja viņam: Kas tu esi? Bet viņš sacīja: Es esmu tavs dēls, pirmdzimtais Ēsavs. Īzāks bija ļoti stipri satriekts un sacīja: Kas tad ir tas, kurš man medīja medījumu un man to ienesa, un es ēdu no visa pirms tavas atnākšanas? Es viņu svētīju, un viņš būs svētīts. Bet notika, kad Ēsavs dzirdēja sava tēva Īzāka vārdus, viņš uzbrēca ar lielu un ļoti rūgtu balsi un teica: Svētī patiešām arī mani, tēvs! Bet viņš sacīja viņam: Tavs brālis atnāca ar viltību un paņēma tavu svētību. Un viņš sacīja: Taisnīgi tika saukts viņa vārds Jēkabs, jo viņš mani ir aizstājis, redzi, otro reizi šo – manas pirmdzimtības tiesības viņš ir ņēmis, un tagad ņēma manu svētību. Un Ēsavs sacīja savam tēvam: Vai tu neesi man atstājis svētību, tēvs? Atbildēdams, Īzāks teica Ēsavam: Ja esmu darījis viņu par tavu kungu un visus viņa brāļus esmu darījis par viņa kalpiem, ar graudu un vīnu esmu viņu uzturējis, tev bet ko lai es daru, bērns? Bet Ēsavs teica savam tēvam: Vai tev ir tikai viena svētība, tēvs? Svētī arī mani, tēvs! Un Īzāks bija dziļi aizkustināts, bet Ēsavs pacēla balsi un raudāja. Bet, esot atdalīts, Īzāks, viņa tēvs, teica viņam: Redzi, no zemes bagātības būs tava mājvieta un no debesu rāsas no augšas. Un uz sava zobena tu dzīvosi, un savam brālim tu kalposi, bet būs tā, ka, kad tu nojauc un noņemsi viņa jūgu no sava kakla.

Un Ēsavs turēja ļaunu pret Jēkabu par to svētību, ar kuru viņa tēvs viņu bija svētījis, un Ēsavs sacīja savā prātā: lai pietuvojas mana tēva sēru dienas, lai es nokauju savu brāli Jēkabu. Rebekai tika ziņoti viņas vecākā dēla Ēsava vārdi, un viņa, sūtījusi, pasauca savu jaunāko dēlu Jēkabu un sacīja viņam: Redzi, tavs brālis Ēsavs draud tevi nogalināt. Tagad tāpat, bērns, klausies manu balsi un celies, bēdz uz Mezopotāmiju pie mana brāļa Lābana uz Hārānu. Un dzīvo pie viņa dažas dienas, līdz viņa

dusmas aprīmīs, Un tava brāļa dusmas pret tevi, un viņš aizmirst, ko tu esi viņam darījis, un es, sūtījusi, izsaukšu tevi no turienes, lai nekad nezaudētu jūs abus vienā dienā. Rebeka sacīja Īzākam: Es esmu apņikusi ar savu dzīvi Heta dēlu meitu dēļ. Ja Jēkabs ņems sievu no šīs zemes meitām, kāpēc man dzīvot?

28

Īzāks, izsaucis Jēkabu, svētīja viņu un pavēlēja viņam, sacīdams: Tu neņemsi sievu no kānaāniešu meitām. Celies un bēdz uz Mezopotāmiju, uz Betuēla, tavas mātes tēva, namu un ņem sev no turienes sievu no Lābana, tavas mātes brāļa, meitām. Bet mans Dievs lai svētī tevi, un lai palielina tevi, un lai vairo tevi, un tu būsi tautu sapulces. Un lai Viņš dod tev mana tēva Ābrahāma svētību, tev un tavai pēcnācējiem pēc tevis, lai mantotu tavas uzturēšanās zemi, kuru Dievs deva Ābrahāmam. Un Īzāks nosūtīja Jēkabu, un viņš devās uz Mezopotāmiju pie Lābana, sīrieša Betuēla dēla, Rebekas brāļa, Jēkaba un Ēsava mātes.

Redzi, bet Ēsavs redzēja, ka Īzāks svētīja Jēkabu un sūtīja viņu uz Sīrijas Mezopotāmiju, lai ņemtu sev sievu no turienes, svētīdams viņu, un pavēlēja viņam, sacīdams: Tu neņemsi sievu no kānaāniešu meitām. Un Jēkabs paklausīja savam tēvam un mātei un devās uz Sīrijas Mezopotāmiju. Redzot arī Ēsavs, ka ļaunas ir Kānaāna meitas Īzāka, viņa tēva, priekšā, Ēsavs gāja pie Ismaēla un ņēma Maeletu, Ismaēla, Ābrahāma dēla, meitu, Nabajota māsu, sev par sievu papildus savām sievām.

Un Jēkabs izgāja no Zvēresta akas un devās uz Hārānu. Un viņš satika vietu un gulēja tur, jo saule bija nogrimusi, un viņš ņēma no tās vietas akmeņiem un lika pie savas galvas, un viņš gulēja tajā vietā. Un viņš sapņoja, un redzi, kāpnēs bija uzstādītas

uz zemes, kuru galva sasniedza debesis, un Dieva eņģeļi kāpa augšup un nokāpa lejup pa tām. Bet Kungs stāvēja uz tās un sacīja: Es esmu Ābrahāma, tava tēva, Dievs un Īzāka Dievs. Nebīsties! Zemi, uz kuras tu guli, Es došu tev un tavai pēcnācējiem. Un tavs sēkla būs kā zemes smiltis, un tā izplatīsies uz jūru, dienvidiem, ziemeļiem un austrumiem, un tevī tiks svētītas visas zemes ciltis un tavā sēklā. Un redzi, es esmu ar tevi, sargādams tevi visā ceļā, kur vien tu ietu, un es atgriezīšu tevi šajā zemē, jo es neatstāšu tevi, līdz es izdarīšu visu, ko esmu tev runājis. Un Jēkabs atmodās no sava miega un sacīja: Patiešām, Kungs ir šajā vietā, bet es to nezināju. Un viņš baidījās un sacīja: Cik biedējoša ir šī vieta! Šī nav nekas cits kā Dieva māja, un šie ir debesu vārti. Un Jēkabs piecēlās no rīta un paņēma akmeni, kuru viņš bija novietojis tur pie savas galvas, un uzstādīja to par pīlāru, un uzlēja eļļu uz tā virsotni. Un viņš nosauca tās vietas vārdu Dieva māja, un Lūza bija tās pilsētas vārds agrāk. Un Jēkabs lūdza solījumu, sacīdams: Ja Kungs Dievs būs ar mani un pasargās mani šajā ceļā, pa kuru es eju, un dos man maizi ēst un apģērbu, ko apvilkt, un atgriezīs mani ar glābšanu mana tēva mājā, un Kungs būs man par Dievu. Un šis akmens, kuru es uzstādīju par stabu, būs man Dieva nams, un no visa, ko tu man dosi, es desmito daļu atdošu tev.

29

Un Jēkabs, pacēlis kājas, devās uz austrumu zemi pie Lābana, Betuēla Sīrieša dēla, Rebekas brāļa, Jēkaba un Ēsava mātes. Un viņš redz, un lūk, aka laukā, un tur bija trīs aitu ganāmpulki, kas atpūtās pie tās, jo no tās akas viņi dzirdēja ganāmpulkus, bet liels akmens bija uz tās akas mutes. Un tur tika sapulcēti visi ganāmpulki, un viņi norīpināja akmeni no akas mutes, un viņi dzirdēja avis, un viņi atpakaļ novietoja akmeni uz akas mutes tā vietā. Bet Jēkabs viņiem teica: Brāļi, no kurienes jūs esat? Tie

atbildēja: Mēs esam no Hārānas. Bet viņš sacīja viņiem: Vai jūs pazīstat Lābanu, Nahora dēlu? Un viņi sacīja: Pazīstam. Viņš sacīja viņiem: Vai viņš ir vesels? Tie atbildēja: Viņš ir vesels, un lūk, Rahēle, viņa meita, nāk ar avīm. Un Jēkabs sacīja: Vēl ir daudz dienas, vēl nav laiks sapulcēt lopus. Dzirdiniet avis, aizejiet un ganiet tās. Bet viņi sacīja: Mēs nevarēsim, kamēr nebūs sapulcināti visi gani un viņi novirzīs akmeni no akas mutes, un tad mēs dzirdīsim aitas. Kamēr viņš vēl runāja ar viņiem, un redzi, Rahēle, Lābana meita, nāca ar sava tēva avīm, jo viņa ganīja sava tēva avis. Notika tā, ka kad Jēkabs ieraudzīja Rahēli, Lābana, savas mātes brāļa, meitu, un Lābana, savas mātes brāļa, avis, tad Jēkabs piegāja un novirzīja akmeni no akas mutes, un dzirdīja Lābana, savas mātes brāļa, avis. Un Jēkabs noskūpstīja Rahēli, un, pacēlis savu balsi, viņš raudāja. Un viņš ziņoja Rahēlai, ka ir viņas tēva brālis un ka ir Rebekas dēls, un viņa, noskrējusi, ziņoja savam tēvam saskaņā ar šiem vārdiem. Bet notika, kad Lābans dzirdēja sava māsas dēla Jēkaba vārdu, viņš skrēja viņam pretī, apkampa viņu, noskūpstīja un ieveda viņu savā mājā, un Jēkabs izstāstīja Lābanam visus šos vārdus. Un Lābans sacīja viņam: Tu esi no maniem kauliem un no manas miesas, un viņš bija pie viņa mēnesi dienu.

Bet Lābans teica Jēkabam: Tāpēc ka tu esi mans brālis, tu man nekalposi par velti. Pasaki man, kāda ir tava atlīdzība? Bet Lābanam bija divas meitas: vecākās vārds bija Leja un jaunākās vārds bija Rahēle. Bet Lēas acis bija vājas, bet Rahēle bija skaista augumā un ļoti skaista izskatā. Bet Jēkabs mīlēja Rahēli un teica: Es kalpošu tev septiņus gadus par tavu jaunāko meitu Rahēli. Bet Lābans viņam teica: Labāk man dot viņu tev, nekā dot viņu citam vīrietim, dzīvo ar mani. Un Jēkabs kalpoja par Rahēli septiņus gadus, un tie bija viņam kā nedaudzas dienas, jo viņš mīlēja viņu. Bet Jēkabs teica Lābanam: Dod man manu sievu, jo dienas ir

piepildītas, lai es ieietu pie viņas. Bet Lābans sapulcēja visus tās vietas vīrus un rīkoja kāzas. Un iestājās vakars, un viņš ņēma savu meitu Leju un ieveda pie Jēkaba, un Jēkabs iegāja pie viņas. Bet Lābans deva savai meitai Leijai Zelfu, savu kalponi, viņai par kalponi. Bet notika no rīta, un redzi, tā bija Lēja. Un Jēkabs sacīja Lābanam: Ko tu man esi darījis? Vai es nekalpoju pie tevis Rahēles dēļ? Un kāpēc tu mani maldināji? Bet Lābans atbildēja: Mūsu vietā nav pieņemts dot jaunāko pirms vecākās. Pabeidz tād šīs nedēļu, un es došu tev arī šo par darbu, kuru tu strādāsi pie manis vēl citus septiņus gadus. Jēkabs tā arī darīja un piepildīja šīs septiņas, un Lābans deva viņam savu meitu Rahēli par sievu. Bet Lābans deva savai meitai Ballān, savu kalponi, viņai par kalponi. Un viņš iegāja pie Rahēlas, bet Rahēlu milēja vairāk nekā Leju, un kalpoja viņam vēl septiņus gadus.

Redzot, ka Lēja tika ienīsta, Kungs Dievs atvēra viņas dzemdi, bet Rahēle bija neauglīga. Un Lēja ieņēma un dzemdēja dēlu Jēkabam, bet viņa sauca viņa vārdu Rūbens, sacīdama: Tāpēc ka Kungs redzēja manu pazemošanu un deva man dēlu, tagad tād mans vīrs mani mīlēs. Un viņa atkal ieņēma un dzemdēja otru dēlu Jēkabam, un viņa sacīja: Kungs dzirdēja, ka esmu ienīsta, un viņš deva man arī šo, un viņa sauca viņa vārdu Simeons. Un viņa atkal ieņēma un dzemdēja dēlu, un sacīja: Tagad šajā laikā mans vīrs būs pie manis, jo esmu viņam dzemdējusi trīs dēlus. Tāpēc viņa nosauca viņa vārdu Levī. Un, ieņemot, viņa vēl dzemdēja dēlu un sacīja: Tagad vēl par šo es pateikšos Kungam. Tāpēc viņš sauca viņa vārdu Jūda, un viņa pārstāja dzemdēt.

30

Redzējusi, ka nav dzemdējusi Jēkabam, Rahēla greiļoja savu māsu un teica Jēkabam: Dod man bērņus, bet ja ne, es mirīšu.

Dusmīgs būdams, Jēkabs teica Rahēlai: Vai es esmu Dieva vietā, kas tev atņēma dzemdes augli? Bet Rahēla sacīja Jēkabam: Redzi, mana kalpone Balla, ieej pie viņas, un viņa dzemdēs uz maniem ceļiem, un es arī tikšu uzbūvēta no viņas. Un viņa deva viņam savu kalponīti Ballānu par sievu, un Jēkabs iegāja pie viņas. Un Balla, Rahēles kalpone, ieņēma un dzemdēja Jēkabam dēlu. Un Rahēla sacīja: Dievs mani tiesāja un uzklausīja manu balsi, un deva man dēlu, tāpēc viņa vārdu sauca Dans. Un Rahēles kalpone Balla atkal ieņēma un dzemdēja Jēkabam otru dēlu. Un Rahēla sacīja: Dievs ir cīnījies par mani, un es esmu cīnījies ar savu māsu, un es esmu uzvarējusi. Un viņa sauca viņa vārdu Naftali. Bet Lēja redzēja, ka viņa bija pārstājusi dzemdēt, un viņa ņēma savu kalponi Zelfu, un deva viņu Jēkabam par sievu, un viņš iegāja pie viņas. Un Zelfa, Leas kalponē, ieņēma un dzemdēja Jēkabam dēlu. Un Leja teica: Laimē! Un viņa nosauca viņa vārdu Gads. Un Leas kalponē Zelfa vēl ieņēma un dzemdēja Jēkabam otru dēlu. Un Leja sacīja: Svētīga esmu es, jo sievietes mani sauks svētīgu, un viņa sauca viņa vārdu Ašers. Bet Rūbens gāja kviešu pļaujas dienā un atrada mandragoru ābolus laukā, un atnesa tos savai mātei Leai. Bet Rahēle teica savai mātai Leai: Dod man no tava dēla mandragorām. Bet Lēa sacīja: Vai tev nepietiek, ka tu paņēmi manu vīru? Vai tu ņemsi arī mana dēla mandragoras? Bet Rahēle sacīja: Ne tā, lai viņš gul ar tevi šo nakti tava dēla mandragoru vietā. Bet Jēkabs iegāja no lauka vakarā, un Leja izgāja viņam pretī, un teica: Pie manis tu nāksi šodien, jo esmu tevi nolīgusi par mana dēla mandragām, un viņš gulēja ar viņu tanī naktī. Un Dievs uzklausīja Lēu, un viņa, būdama grūta, dzemdēja Jēkabam piekto dēlu. Un Lēa sacīja: Dievs man ir devis manu algu par to, ka es devu savu kalponi savam vīram, un viņa sauca viņa vārdu Īšašhars, kas nozīmē alga. Un Lēja vēl ieņēma un dzemdēja sesto dēlu Jēkabam. Un Lēja sacīja: Dievs man ir devis labu dāvanu šajā laikā, tagad mans vīrs mani izvēlēsies, jo esmu viņam dzemdējusi

sešus dēlus. Un viņa nosauca viņa vārdu Zebulūns. Un pēc tam viņa dzemdēja meitu, un viņš nosauca viņas vārdu Briesmīga. Bet Dievs atcerējās Rahēlu, un Dievs uzklausa viņu, un atvēra viņas dzemdi. Un, ieņēmusi, viņa dzemdēja Jēkabam dēlu, bet Rahēle sacīja: Mans Dievs atņēma kaunu. Un viņa nosauca viņa vārdu Jāzepe, sacīdama: Lai Dievs man pievieno vēl citu dēlu.

Notika tā, ka kad Rahēle dzemdēja Jāzepu, Jēkabs teica Lābanam: Sūti mani prom, lai es varētu doties uz savu vietu un uz savu zemi. Atdod man manas sievas un manus bērnus, par kuriem esmu tev kalpojis, lai es varētu aiziet, jo tu zini to verdzību, kādā esmu tev kalpojis. Bet Lābans sacīja viņam: Ja esmu atradis labvēlību tavā priekšā, es esmu pareģojis, jo Dievs mani svētīja tavas atnākšanas dēļ. Norādi man savu algu, un es to došu. Bet Jēkabs teica: Tu zini, kā esmu tev kalpojis un cik daudz tavu lopu bija pie manis. Jo maz bija tas, cik daudz tev bija pirms manis, un tas pieauga līdz daudzumam, un Kungs Dievs tevi svētīja pie manas kājas; tagad tā tad, kad arī es sev darišu namu? Un Lābans sacīja viņam: Ko es tev došu? Bet Jēkabs sacīja viņam: Tu man neko nedosi, ja tu man izdarīsi šo vārdu, es atkal ganišu tavas avis un tās sargāšu. Lai šodien pāiet visas tavas avis, un atdali no turienes katru tumšu avi starp jēriem un katru svītrainu un raibu starp kazām – tā būs mana alga. Un mana taisnība man atbildēs nākamajā dienā, jo mana alga ir tavā priekšā: viss, kas nav raiba un svītrainais starp kazām un pelēkais starp jēriem, būs uzskatāms par zagtību pie manis. Bet Lābans viņam teica: Lai notiek pēc tava vārda. Un viņš tanī dienā atdalīja raibos un lāsainos āžus, un visas raibās un lāsainās kazas, un visu, kas bija tumšs starp jēriem, un visu, kas bija balts starp tiem, un nodeva tos savu dēlu rokās. Un viņš novirzīja trīs dienu ceļu starp viņiem un Jēkabu, bet Jēkabs ganija Lābana atlikušās avis. Jēkabs paņēma sev svaigu storaksas nūju, riekstu un plātāna nūju, un

Jēkabs tās nomizoja baltās sloksnēs, un, noskrāpējot zaļo, uz nūjām parādījās baltais, ko viņš bija nomizojis, raibs. Un viņš novietoja nūjas, kuras bija nomizojis, silēs pie dzirdīšanas traukiem ar ūdeni, lai, kad aitas nāktu dzert un būtu priekšā nūjām, tās ieņemtos, skatoties uz nūjām. Un aitas ieņēma karstumu pie nūjām, un aitas dzemdēja tīri baltas un raibas, un pelēcīgas plankumainas. Bet jērus Jēkabs atšķīra un novietoja aitu priekšā svītrainu aunu un visu raibu starp jēriem, un atšķīra sev ganāmpulkus atsevišķi, un tos nesajaukja ar Lābana avīm. Notika tad laikā, kad aitas bija grūtas, Jēkabs novietoja nūjas aitu priekšā dzirdītavās, lai tās ieņemtu saskaņā ar nūjām. Kad aitas dzemdēja, viņš tos novietoja, bet notika tā, ka neatzīmētās bija Lābana, bet atzīmētās bija Jēkaba. Un tas cilvēks kļuva ļoti, ļoti bagāts, un viņam piederēja daudz lopu, un vērši, un kalpi, un kalpones, un kamieļi, un ēzeļi.

31

Bet Jēkabs dzirdēja Lābana dēlu vārdus, kas sacīja: Jēkabs ir ņēmis visu, kas pieder mūsu tēvam, un no tā, kas pieder mūsu tēvam, viņš ir ieguvis visu šo godību. Un Jēkabs redzēja Lābana seju, un redzi, tas nebija pret viņu kā vakar un aizvakar. Bet Kungs sacīja Jēkabam: Atgriezies sava tēva zemē un pie savas cilts, un es būšu ar tevi. Nosūtījis vēstnesi, Jēkabs pasauca Leju un Rahēli uz līdzenumu, kur bija ganāmpulki. Un viņš sacīja viņām: Es redzu jūsu tēva seju, ka tas nav pret mani kā vakar un aizvakar, bet mana tēva Dievs bija ar mani. Un jūs arī zināt, ka es esmu kalpojis jūsu tēvam ar visu savu spēku. Bet jūsu tēvs mani maldināja un mainīja manu algu desmit reizes, un Dievs neļāva viņam man nodarīt ļaunu. Ja viņš tā saka, raibās būs tava atlīdzība, un visas avis dzemdēs raibas, bet ja viņš saka, baltās būs tava atlīdzība, un visas avis dzemdēs baltas. Un Dievs paņēma visu jūsu tēva lopu un

deva to man. Un notika, kad avis bija grūtas un ieņēma savā dzimtenē, es redzēju savās acīs miegā, un redzi, āži un auni, kas kāpa uz avīm un kazām, bija balti, raibi un pelēki raibi. Un Dieva Enģelis man sacīja miegā: Jēkab! Bet es sacīju: Kas ir? Un viņš sacīja: Pacel savas acis un redzi āžus un aunus, kas kāpj uz aitām un kazām - svītrainiem un raibiem un pelēcīgi raibi. Jo es esmu redzējis visu, ko Lābans tev dara. Es esmu Dievs, kas parādījās tev Dieva vietā, kur tu svaidīji man tur stabu un solījies man tur solījumu. Tagad tātad celies un izej no šīs zemes, un aizej uz savas dzimtenes zemi, un es būšu ar tevi. Un Rahēle un Leja atbildēja un sacīja viņam: Vai mums vēl ir kāda daļa vai mantojums mūsu tēva namā? Vai ne kā svešinieces mēs viņam esam rēķinātas? Jo viņš mūs ir pārdevis un aprīdams aprija mūsu sudrabu. Visu bagātību un slavu, ko Dievs atņēma mūsu tēvam, būs mums un mūsu bērniem, tāpēc tagad dari visu, ko Dievs tev ir teicis. Bet Jēkabs, cēlies, ņēma savas sievas un savus bērnus uz kamieļiem, Un viņš aizveda prom visus savus īpašumus un visu savu bagāžu, ko viņš bija ieguvis Mezopotāmijā, un visu, kas viņam piederēja, lai dotos pie sava tēva Īzāka uz Kānaāna zemi. Labans aizgāja cirt savas avis, bet Rahēle nozaga sava tēva elkus. Bet Jēkabs paslēpa no sīrieša Lābana, nepaziņojot viņam, ka viņš bēg. Un viņš aizbēga ar visu, kas viņam piederēja, šķērsoja upi un devās uz Gileādas kalniem. Bet trešajā dienā Lābanam Sīrietim tika ziņots, ka Jēkabs ir bēdzis. Un, ņēmis savus brāļus līdzī, viņš vajāja viņu septiņu dienu ceļu un sasniedza viņu pie Gileādas kalna. Bet Dievs nāca pie sīrieša Lābana sapnī naktī un sacīja viņam: Sargies, lai nekad nerunātu ar Jēkabu ļaunu. Un Lābans panāca Jēkabu, bet Jēkabs bija uzcēlis savu telti kalnā, bet Lābans uzstādīja savus brāļus Gileādas kalnā. Bet Lābans sacīja Jēkabam: Ko tu esi darījis? Kāpēc tu slepeni bēgi un mani apzagi, un aizvedi manas meitas kā ar zobenu sagrābtas gūsteknes? Un, ja tu man būtu paziņojis, es būtu aizsūtījis tevi ar prieku un ar mūzikiem, un ar bungām, un ar

liru. Un es netiku uzskatīts par cienīgu noskūpstīt savus bērnus un savas meitas, bet tagad tu esi rīkojies mulķīgi. Un tagad mana roka ir pietiekami stipra, lai tev kaitētu, bet tavs tēva Dievs vakar man teica, sacīdams: Sargies, lai nekad nerunātu ar Jēkabu ļaunu. Tagad tātad tu esi aizgājis, jo tu ilgojies aiziet uz sava tēva māju, bet kāpēc tu nozagi manus dievus? Bet Jēkabs atbildēja un sacīja Lābanam: Es baidījos, jo es domāju, ka tu varētu atņemt savas meitas no manis un visu, kas man pieder. Un Jēkabs sacīja: Pie kā tu atrastu savus dievus, tas nedzīvos mūsu brāļu priekšā. Atzīsti, kas pie manis ir no tavām lietām, un ņem. Un viņš neko pie tā neatpazina. Bet Jēkabs nezināja, ka Rahēle, viņa sieva, tos bija nozagusi. Iegājis, Lābans meklēja Lēas mājā, un neatrada, un izgāja no Lēas mājas, un meklēja Jēkaba mājā, un abu kalpones mājā, un neatrada, bet iegāja arī Rahēles mājā. Bet Rahēle paņēma elku tēlus un iemeta tos kamiela seglās, un apsēdās uz tiem. Un viņa sacīja savam tēvam: Neuzņemies to smagi, kungs, es nevaru celties tavā priekšā, jo man ir sieviešu paražas. Lābans izmeklēja visu māju, bet neatrada elku tēlus. Bet Jēkabs bija dusmīgs un cīnījās ar Lābanu, un atbildēdams Jēkabs teica Lābanam: Kāds ir mans pārkāpums? Un kāds ir mans grēks, ka tu vajāji mani? Un ka tu pārmeklēji visus manas mājas traukus? Ko tu atradi no visiem tavas mājas traukiem? Liec to šeit savu brāļu un manu brāļu priekšā, un lai viņi tiesā starp mums abiem. Divdesmit gadus es esmu pie tevis, tavas aitas un tavas kazas nav palikušas neauglīgas, tavus aunus es neesmu apēdis. Nolaupīto no zvēriem neesmu tev atnesis, es pats atlīdzināju gan dienas, gan nakts zādzības. Dienas laikā mani mocīja karstums un naktīs – sals, un miegs bēga no manām acīm. Šos divdesmit gadus es esmu bijis tavā mājā, es kalpoju tev četrpadsmit gadus divu tavu meitu dēļ un sešus gadus pie tavām avīm, un tu piekrāpi manu algu desmit jēru vērtībā. Ja ne mana tēva Ābrahāma Dievs un Īzāka bijība būtu bijusi ar mani, tu tagad būtu mani tukšā nosūtījis

prom. Manu pazemojumu un manu roku darbu Dievs redzēja, un vakar viņš tevi pamācīja.

Atbildēdams, Lābans teica Jēkabam: Tās meitas ir manas meitas, un dēli ir mani dēli, un lopi ir mani lopi, un viss, ko tu redzi, ir mans, un attiecībā uz manām meitām - ko es darīšu viņām šodien vai viņu bērniem, kurus viņas dzemdēja? Tagad tātad nāc, es noslēgšu derību es un tu, un tā būs par liecību starp mani un tevi, bet viņš sacīja viņam: Redzi, neviens nav ar mums, redzi, Dievs ir liecinieks starp mani un tevi. Bet Jēkabs, ņēmis akmeni, uzstādīja to par pīlāru. Bet Jēkabs sacīja saviem brāļiem: Savāciet akmeņus, un viņi savāca akmeņus, un viņi uztaisīja kalnu, un viņi ēda tur uz tā kalna, un Lābans sacīja viņam: Šis kalns liecina starp mani un tevi šodien. Un Lābans to sauca liecības kaudze, bet Jēkabs to sauca liecinieka kaudze. Bet Lābans sacīja Jēkabam: Redzi, šī kaudze un šī staba, kuru es uzstādīju starp mani un tevi, liecina - šī kaudze liecina un šī staba liecina. Tāpēc tika saukts šis vārds: Kaudze liecina. Un redzējums, kas tika sacīts: Lai Dievs uzrauga starp mani un tevi, jo mēs atdalīsimies viens no otra. Ja tu pazemosi manas meitas, ja tu ņemsi sievas pie manām meitām, redzi — neviens nav ar mums, kas redz, bet Dievs ir liecinieks starp mani un tevi. Ja es nepāriešu pie tevis, tad arī tu nepāriesi pie manis pāri šim kalnam un šim stabam ļaunā nolūkā. Ābrahāma Dievs un Nahora Dievs lai tiesā starp mums, un Jēkabs zvērēja pie sava tēva Īzāka bailēs. Un viņš upurēja upuri kalnā, un viņš sasauca savus brāļus, un viņi ēda un dzēra, un viņi gulēja kalnā.

32

Bet Lābans, cēlies no rīta, skūpstīja savus dēlus un savas meitas un svētīja viņus, un Lābans, pagriezies atpakaļ, aizgāja uz

savu vietu.

Un Jēkabs devās savā ceļā, un pacēlis acis redzēja Dieva nometni, kas bija apmeties, un viņu satika Dieva eņģeļi. Bet Jēkabs sacīja, kad viņš tos redzēja: Šī ir Dieva nometne, un viņš nosauca tās vietas vārdu Nometnes.

Bet Jēkabs sūtīja vēstnešus savā priekšā pie sava brāļa Ēsava uz Seīras zemi, uz Edomas zemi. Un viņš pavēlēja viņiem, sacīdams: Tā jūs sacīsiet manam kungam Ēsavam: tā saka tavš kalps Jēkabs: ar Lābanu es mājāju un kavējos līdz pat tagad. Un man kļuva vērši, ēzeļi, aitas, kalpi un kalpones, un es sūtīju paziņot savam kungam Ēsavam, lai tavš kalps atrastu labvēlību tavā priekšā. Un eņģeļi atgriezās pie Jēkaba, sacīdami: Mēs nācām pie tava brāļa Ēsava, un redzi, viņš nāk tev pretī, un četri simti vīru ar viņu. Bet Jēkabs ļoti baidījās un bija satriekts, un viņš sadalīja ļaudis, kas bija ar viņu, un vēršus, un kamieļus, un avis divās nometnēs. Un Jēkabs sacīja: Ja Ēsavs nāks pret vienu nometni un uzbruks tai, tad otrā nometne varēs izglābties. Bet Jēkabs sacīja: Mana tēva Ābrahāma Dievs un mana tēva Īzāka Dievs, Kungs, Tu, kas man sacīji: Atgriezies savā dzimtenē, un Es tev darīšu labu, Lai man ir pietiekami no visas taisnības un no visas patiesības, kuru tu darīji savam kalpam, jo ar šo savu zizli es šķērsoju šo Jordānu, bet tagad esmu kļuvis par divām nometnēm. Izglāb mani no mana brāļa rokas, no Ēsava rokas, jo es bīstos viņa, lai kādreiz viņš nenāktu un nesistu mani un māti līdz ar bērniem. Tu bet sacīji: Es darīšu tev labu un likšu tavus pēcnācējus kā jūras smiltis, kuras nevar saskaitīt to lielā daudzuma dēļ. Un viņš tur gulēja tanī naktī, un viņš ņēma no tā, ko bija nesis, dāvanas un izsūtīja tās Ēsavam, savam brālim. divi simti kazu, divdesmit ažu, divi simti aitu, divdesmit aunu, Trīsdesmit zīdošas kamieļu mātes un viņu mazuļus, četrdesmit govīs, desmit vēršus, divdesmit

ēzeļus un desmit kumeļus. Un viņš deva tos saviem kalpiem, katru ganāmpulku atsevišķi, bet sacīja saviem kalpiem: Ejiet manā priekšā un turiet attālumu starp vienu ganāmpulku un otru. Un viņš pavēlēja pirmajam, sacīdams: Ja tev satiks mans brālis Ēsavs un jautās tev, sacīdams: Kura tu esi? Un kurp tu ej? Un kuram pieder šie, kas iet tavā priekšā? Tu sacīsi: Tavas kalpa Jēkaba dāvanas ir nosūtītas manam kungam Ēsavam, un redzi, viņš pats ir aiz mums. Un viņš pavēlēja pirmajam, un otrajam, un trešajam, un visiem tiem, kas gāja priekšā aiz šiem ganāmiem pulkiem, sacīdams: Saskaņā ar šo vārdu runājiet Ēsavam, kad viņš jūs atradīs, Un jūs sacīsiet: Redzi, tavs kalps Jēkabs nāk mums pakāļ. Jo viņš sacīja: Es salīdzināšu viņa seju ar dāvanām, kas iet viņa priekšā, un pēc tam es redzēšu viņa seju, jo varbūt viņš pieņems manu seju. Un dāvanas gāja viņa priekšā, bet viņš pats to nakti gulēja nometnē. Cēlies tajā naktī, viņš ņēma abas sievas un abas kalpones, un savus vienpadsmit bērnus, un pārgāja pār Jaboku. Un viņš ņēma viņus un šķērsoja strautu, un pārveda visu, kas viņam piederēja.

Bet Jēkabs palika viens, un kāds cilvēks cīnījās ar viņu līdz rītam. Viņš redzēja, ka nespēj pret viņu, un pieskārs viņa augšstilba dobumam, un Jēkaba augšstilba dobums kļuva stīvs, kad viņš cīnījās ar viņu. Un viņš sacīja viņam: Sūti mani, jo rīts jau ir atnācis. Bet viņš sacīja: Es tevi neatlaidīšu, ja tu mani nesvētīsi. Viņš teica viņam: Kāds ir tavs vārds? Bet viņš atbildēja: Jēkabs. Un viņš sacīja viņam: Tavs vārds vairs netiks saukts Jēkabs, bet tavs vārds būs Israēls, jo tu esi cīnījies ar Dievu, un ar cilvēkiem tu būsi spēcīgs. Bet Jēkabs jautāja un teica: Paziņo man savu vārdu. Un viņš teica: Kāpēc tu jautā manu vārdu? Un viņš svētīja viņu tur. Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu par Dieva formu, jo redzēju Dievu seju pret seju, un mana dvēsele tika glābta. Viņam uzlēca saule, kad pagāja Dieva forma, bet viņš kliboja uz sava

ciskas. Šī iemesla dēļ Israēla dēli neēd to cīpslu, kas kļuva nejutīga, kas atrodas uz augšstilba dobuma, līdz šai dienai, jo viņš pieskarās Jēkaba augšstilba dobumam pie cīpslas, kas kļuva nejutīga.

33

Pacēlis acis augšup, Jēkabs redzēja, un redzi, Ēsavs, viņa brālis, nāca, un četri simti vīru ar viņu, un Jēkabs sadalīja bērnus pie Lejas, un pie Rahēles, un abām kalponēm. Un viņš novietoja tās divas kalpones un viņu dēlus pirmajā vietā, un Leju un viņas bērnus aiz viņām, un Rahēli un Jāzepu pēdējos. Bet viņš pats gāja uz priekšu viņu priekšā un klanījās pie zemes septiņas reizes, līdz nonāca pie sava brāļa. Un Ēsavs pieskrēja viņam pretī, un apkampa viņu, un nokrita uz viņa kakla, un noskūpstīja viņu, un raudāja abi. Un, pacēlis skatienu, Ēsavs ieraudzīja sievas un bērnus, un sacīja: Kas šie tev ir? Bet viņš sacīja: Bērni, ko Dievs žēlsirdīgi devis tavam kalpam. Un pietuvojās jaunās sievietes un viņu bērni, un pielūdza. Un Lēja un viņas bērni pietuvojās, un noliecās, un pēc tam pietuvojās Rahēle un Jāzeps, un noliecās. Un viņš sacīja: Kas tev ir visas šīs nometnes, kurām esmu sastapis? Bet viņš sacīja: Lai tavs kalps atrastu labvēlību tavā priekšā, kungs. Bet Ēsavs sacīja: Man ir daudz, brāli, lai paliek tev tavējais. Bet Jēkabs teica: Ja esmu atradis labvēlību tavās acīs, pieņem šīs dāvanas no manām rokām, jo šī iemesla dēļ es redzēju tavu seju, kā kāds redzētu Dieva seju, un tu būsi ar mani apmierināts. Ņem manas svētības, kuras es tev atnesa, jo Dievs man ir apžēlojies, un man ir viss, un viņš to piespiedā, un tas ņēma. Un viņš sacīja: Aizgājuši, iesim pa taisno ceļu. Bet viņš teica viņam: Mans kungs zina, ka bērni ir maigi un ka aitas un govīs zīda, un tās ir manas rūpes. Ja es tās dzīšu vienu dienu, visi lopi nomirs. Lai mans kungs iet pirms sava kalpa, bet es turpināšu ceļu lēnām pēc

ceļojuma ātruma, kas ir man priekšā, un pēc jauno vīru soļiem, līdz es nonāksu pie sava kunga Seīrā. Bet Ēsavs teica: Es atstāšu ar tevi daļu no tautas, kas ir ar mani. Bet viņš teica: Kāpēc to? Pietiek, ka es atradu labvēlību tavā priekšā, kungs. Bet Ēsavs tanī dienā pagriezās atpakaļ uz savu ceļu uz Seīru. Un Jēkabs aizgāja uz Teltīm, un viņš uzcēla sev tur mājas, un saviem lopiem viņš uzcēla teltis, tāpēc viņš sauca tās vietas vārdu Teltis.

Un Jēkabs nāca uz Salemu, Sihemu pilsētu, kas ir Kānaāna zemē, kad viņš atgriezās no Sīrijas Mezopotāmijas, un viņš uzcēla nometni pilsētas priekšā. Un viņš iegādājās tās lauka daļu, kur viņš tur bija uzslējis savu telti, no Hamora, Sihema tēva, par simts naudas gabaliem. Un viņš uzstādīja tur altāri un piesauca Izraēla Dievu.

34

Izgāja Dīna, Lēas meita, kuru viņa dzemdēja Jēkabam, lai iepazītos ar vietējo meitām. Un viņu ieraudzīja Sihems, Emora dēls, hivietis, zemes valdnieks, un, viņu paņēmis, gulēja ar viņu un viņu pazemoja. Un viņš pievērsa uzmanību Jēkaba meitas Dīnas dvēselei, un viņš iemīlēja jaunavu, un viņš runāja ar viņu pēc jaunavas prāta. Sihems teica savam tēvam Emoram, sacīdams: Ņem man šo meiteni par sievu. Jēkabs dzirdēja, ka Emora dēls apgānīja viņa meitu Dīnu, bet viņa dēli bija ar viņa lopiem laukā, un Jēkabs klusēja, līdz viņi atnāca. Bet Emors, Sihema tēvs, izgāja pie Jēkaba, lai ar viņu runātu. Bet Jēkaba dēli nāca no lauka, un kad viņi dzirdēja, vīri tika sāpināti, un viņiem bija ļoti sāpīgi, jo viņš bija darījis negodīgu lietu Israēlā, gulējis ar Jēkaba meitu, un tā nebūs. Un Emors runāja ar viņiem, sacīdams: Mans dēls Sihems ar savu dvēseli izvēlējās jūsu meitu, tāpēc dodiet viņu viņam par sievu. Un precieties ar mums: jūsu meitas dodiet mums

un mūsu meitas ņemiet saviem dēliem. Un dzīvojiet pie mums, un zeme, redzi, ir plata jūsu priekšā, dzīvojiet, un tirgojoties tajā, un iegūstiet īpašumus tajā. Bet Sihems sacīja viņas tēvam un viņas brāļiem: Lai es atrastu labvēlību jūsu priekšā, un ko jūs sacīsit, mēs dosim. Palieliniet pūru ļoti, un es došu tik, cik jūs man sacīsit, un jūs dosiet man šo meiteni par sievu.

Bet Jēkaba dēli atbildēja Sihemam un Emoram, viņa tēvam, ar viltību, un runāja viņiem, jo tie bija apgānījuši Dinu, viņu māsu. Un Simeons un Levi, Deinas brāļi, sacīja viņiem: Mēs nevarēsim izdarīt šo lietu - dot mūsu māsu vīram, kuram ir priekšāda, jo tas mums ir apsmieklis. Tikai šajā ziņā mēs kļūsim jums līdzīgi un dzīvosim pie jums, ja jūs kļūsit kā mēs, apgraizot visus savus vīriešus. Un mēs dosim savas meitas jums, un no jūsu meitām ņemsim sev sievas, un dzīvosim pie jums, un būsim kā viena cilts. Bet ja jūs mūs neklausīsit un neapgraizīsieties, tad mēs ņemsim savu meitu un aiziesim prom. Un šie vārdi patika Emmoram un Sihemam, Emmora dēlam. Un jauneklis nekavējās izdarīt šo lietu, jo viņš bija aizrāvis ar Jēkaba meitu, bet viņš bija slavenākais no visiem sava tēva namā. Bet Emors un viņa dēls Sihems nāca pie viņu pilsētas vārtiem un runāja ar viņu pilsētas vīriem, sacīdami, Šie cilvēki ir mierīgi, lai viņi dzīvo ar mums uz zemes un lai tirgojas tajā, bet zeme, redzi, ir plaša viņu priekšā, viņu meitas mēs ņemsim sev par sievām, un savas meitas mēs dosim viņiem. Tikai šajā ziņā tie cilvēki būs mums līdzīgi, lai dzīvotu kopā ar mums un būtu viena tauta: ja mēs apgraizīsim katru vīrieti, tāpat kā viņi ir apgraizīti. Un viņu lopi, un četrkājainie dzīvnieki, un viņu īpašumi, vai tie nebūs mūsu? Tikai šajā kļūsim viņiem līdzīgi, un viņi dzīvos ar mums. Un Emoram un Sicheamam, viņa dēlam, klausīja visi, kas tirgojās viņu pilsētas vārtos, un tika apgraizīta viņu priekšādas miesa, katrs vīrietis.

Tas notika trešajā dienā, kad viņi bija mokās, ka divi Jēkaba dēli Simeona un Levī, Dīnas brāļi, katrs paņēma savu zobenu un droši iegāja pilsētā, un nogalināja katru vīrieti. Arī Emoru un viņa dēlu Sihemu viņi nogalināja ar zobena asmeni, un paņēma Dīnu no Sihema mājas un izgāja ārā. Bet Jēkaba dēli iegāja pie ievainotajiem un izlaupīja pilsētu, kurā apgānīja Dīnu, viņu māsu. Un viņu aitas, un viņu vēršus, un viņu ēzeļus, cik daudz bija pilsētā un cik daudz bija līdzenumā, viņi paņēma. Un visus viņu ķermeņus, un visu viņu mantu, un viņu sievas viņi paņēma gūstā, un izlaupīja visu, kas bija pilsētā, un visu, kas bija mājās. Bet Jēkabs teica Simeonam un Levīm: Jūs esat darījuši mani ienīstamu, tā ka es esmu ļauns visiem, kas dzīvo zemē, gan kānaāniešiem, gan feriziešiem. Es esmu mazskaitlīgs, un, sapulcējušies pret mani, viņi mani nocirtīs, un es tikšu iznīcināts, es un mana māja. Bet viņi teica: Vai tad viņi rīkosies ar mūsu māsu kā ar prostitūtu?

35

Bet Dievs sacīja Jēkabam: Celies, ej uz Bēteli un dzīvo tur, un uztaisi tur altāri Dievam, kurš parādījās tev, kad tu bēgi no sava brāļa Ēsava vaiga. Bet Jēkabs teica savam namam un visiem, kas bija ar viņu: Paceliet tos svešos dievus, kas ir pie jums, no sava vidus, un šķīstieties, un mainiet savas drēbes. Un, piecēlušies, iesim uz Bēteli un uzcelsim tur altāri Dievam, kurš uzklusāja mani bēdu dienā, kurš bija ar mani un izglāba mani ceļā, pa kuru es gāju. Un viņi deva Jēkabam svešos dievus, kas bija viņu rokās, un auskaros, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs tos paslēpa zem terpentīnkoka Sihemā, un tie tika iznīcināti līdz šai dienai. Un Israēls izceļoja no Šehema, un Dieva bailes nāca pār pilsētām, kas bija apkārt viņiem, un viņi nevajāja Israēla dēlus. Bet Jēkabs nāca uz Luzu, kas ir Kānaāna zemē, kas ir Bētele, viņš pats un visi

ļaudis, kas bija ar viņu. Un viņš uzbūvēja tur altāri, un viņš nosauca tās vietas vārdu Bētele, jo tur viņam parādījās Dievs, kad viņš bēga no sava brāļa Ēsava vaiga.

Nomira Debora, Rebekas auklīte, un viņa tika apglabāta zemāk par Bēteli pie ozola, un Jēkabs nosauca to par Sēru ozolu. Bet Dievs parādījās Jēkabam vēl Lūzā, kad viņš atnāca no Sīrijas Mezopotāmijas, un Dievs viņu svētīja. Un Dievs sacīja viņam: Tavs vārds vairs netiks saukts Jēkabs, bet tavs vārds būs Israēls, un Viņš sauca viņa vārdu Israēls. Bet Dievs viņam teica: Es esmu tavs Dievs, pieaugi un vairojies, tautas un tautu sapulces celsies no tevis, un ķēniņi izies no taviem gurniem. Un to zemi, ko es devu Ābrahāmam un Īzākam, tev es esmu devis to, tev tā būs, un tavai pēcnācējiem pēc tevis es došu šo zemi. Bet Dievs aizgāja no viņa no tās vietas, kur runāja ar viņu. Un Jēkabs uzstādīja stabu tajā vietā, kur Dievs ar viņu runāja, akmens stabu, un izlēja uz to dzērienu upuri, un uzlēja uz to eļļu. Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu, kur Dievs tur ar viņu runāja, Bētele. Bet Jēkabs, aizgājis no Bēteles, uzcēla savu telti viņpus Gaderas tornim, un notika, kad viņš tuvojās Chabratha, lai nonāktu Efratā, Rahēle dzemdēja un viņai bija grūtas dzemdības. Bet notika, kad viņa grūti dzemdēja, vecmāte viņai teica: Esi drosmīga, jo arī šis tev ir dēls. Notika, kad viņa atlaida dvēseli, jo viņa mira, viņa sauca viņa vārdu mans sāpju dēls, bet tēvs sauca viņa vārdu Benjamīns. Nomira Rahēle, un viņa tika apglabāta ceļā uz Efratas hipodromu; šī ir Bētleme. Un Jēkabs uzstādīja stabu uz viņas kapa, šis ir stabs uz Rahēles kapa līdz šai dienai. Notika, kad Israēls dzīvoja tanī zemē, ka Rūbens gāja un gulēja ar Ballu, sava tēva Jēkaba blakussievu, un Israēls to dzirdēja, un tas šķīta ļauns viņa acīs. Bet Jēkaba dēli bija divpadsmit.

Lēas dēli: Jēkaba pirmdzimtais Rūbens, Simeōns, Lēvijs, Jūda, Īšašars, Zebulūns. Bet Rahēlas dēli bija Jāzepts un Benjamīns. Bet Rahēles kalpones Ballas dēli bija Dans un Neftaleims. Bet Zilpas, Leas kalpones, dēli bija Gads un Ašers; šie ir Jēkaba dēli, kas viņam piedzima Sīrijas Mesopotamijā. Bet Jēkabs nāca pie Īzaka, sava tēva, uz Mambre, uz klajuma pilsētu – šī ir Hebrona Kānaāna zemē, kur piemājoja Ābrahāms un Īzaks. Bet Īzāka dienas, kuras viņš nodzīvoja, bija simts astoņdesmit gadi. Un Īzāks, nīkstot, nomira un tika pievienots savai ciltij vecs un pilns gadu, un viņu apglabāja viņa dēli Ēsavs un Jēkabs.

36

Šis ir Ēsava paaudzes; viņš pats ir Edoms. Esau bet ņēma sev sievas no kānaāniešu meitām: Adu, hetieša Ailoma meitu, un Olibeamu, hivieša Sebegona dēla Ana meitu. Un Basematu, Ismaēla meitu, Nebajota māsu. Ada dzemdēja viņam Elifazu, un Basemata dzemdēja Raguēlu. Un Olibema dzemdēja Ieusu, Ieglomu un Kori; šie ir Ēsava dēli, kas viņam piedzima Kanaāna zemē. Ēsavs ņēma savas sievas, savus dēlus, savas meitas, visus savas mājas ļaudis, visu savu mantu, visus lopus un visu, ko viņš bija ieguvis, un visu, ko viņš bija iegādājies Kānaāna zemē, un Ēsavs aizgāja no Kānaāna zemes projām no sava brāļa Jēkaba. Viņu īpašumi bija pārāk daudzi, lai dzīvotu kopā, un viņu piemītnes zeme nespēja viņus uzturēt to īpašumu daudzuma dēļ. Bet Ēsavs apmetās Seīra kalnā, Ēsavs pats ir Edoms. Šis ir Ēsava, Edoma tēva, paaudzes Seīra kalnā. Un šie ir to Ēsava dēlu vārdi: Elifazs, Adas, Ēsava sievas, dēls, un Raguēls, Basematas, Ēsava sievas, dēls. Bet Elifazam kļuva dēli: Taimans, Omars, Sofars, Gotoms un Kenezs. Tamna bet bija Elifasa, Ēsava dēla, blakussieva, un viņa dzemdēja Elifasam Amalēku; šie ir Adas, Ēsava sievas, dēli. Šie bija Raguēla dēli: Nahots, Zare, Some un

Moze; šie bija Ēsava sievas Basematas dēli. Šie ir Olibemas, Anas, Sebegona dēla, meitas, Ēsava sievas, dēli; viņa dzemdēja Ēsavam Ieusu, Ieglomu un Koreju. Šie ir vadoņi, Ēsava dēli, pirmdzimtā Ēsava dēla Elifaza dēli: vadonis Taimans, vadonis Omars, vadonis Sofars, vadonis Kenazs, Vadonis Korah, vadonis Gothom, vadonis Amalek – šie ir Elifaza vadoņi Idumejas zemē, šie ir Adas dēli. Un šie ir Raguēla, Ēsava dēla, dēli: vadonis Nahots, vadonis Zare, vadonis Some, vadonis Moze. Šie ir Raguēla vadoņi Edomas zemē, šie ir Basematas, Ēsava sievas, dēli. Šie ir Olibemas, Ēsava sievas, dēli: vadonis Ieous, vadonis Iegloms, vadonis Korē. Šie ir vadoņi Olibemas, Anas meitas, Ēsava sievas. Šie ir Ēsava dēli, un šie ir viņu vadoņi, šie ir Edoma dēli. Šie ir horīta Seīra dēli, kas dzīvoja tanī zemē: Lotāns, Šobāls, Sebegons, Anā, Un Dišons, un Asars, un Risons - šie bija horiešu vadoņi, Seīra dēla, Edoma zemē. Bet Lotana dēli bija Horite un Hemans, un Lotana māsa bija Timna. Šie ir Šobala dēli: Golams, Manahats, Gaibels, Cofars un Omars. Un šie ir Sebegona dēli: Aja un Ana. Šis ir Ana, kas atrada Jaminu tuksnesī, kad viņš ganīja sava tēva Sebegona jūgdzīvniekus. Šie ir Anas dēli: Dišons un Oholibama, Anas meita. Šie ir Dešona dēli: Amada, Asbana, Itrana un Harana. Bet šie ir Asara dēli: Balaams, Zoukams un Ioukams. Šie ir Risona dēli: Kā un Lāsts. Šie ir horītu vadoņi: vadonis Lotans, vadonis Šobals, vadonis Cibeons, vadonis Ana, Vadonis Dešons, vadonis Asars, vadonis Risons – šie ir horītu vadoņi viņu vadībās Edomas zemē.

Un šie ir tie ķēniņi, kas valdīja Edomā, pirms ķēniņš valdīja Israēlā. Un Edomā valdīja Balaks, Beora dēls, un viņa pilsētas vārds bija Dennaba. Nomira Balaks, un viņa vietā valdīja Jobabs, Zaras dēls no Bosoras. Nomira Jobabs, un viņa vietā valdīja Asoms no Taimanas zemes. Nomira Asoms, un viņa vietā valdīja Adads, Baradas dēls, kas sakāva Midiānu Moāba līdzenumā, un viņa pilsētas vārds bija Getaima. Nomira Adads, un viņa vietā

valdīja Samlaha no Masrekas. Nomira Samada, un viņa vietā valdīja Sauls no Rooboth pie upes. Nomira Sauls, un viņa vietā valdīja Ballenons, Achobora dēls. Nomira Ballenons, Achobora dēls, un viņa vietā valdīja Arads, Barada dēls, un viņa pilsētas vārds bija Phogors, bet viņa sievas vārds bija Metebeel, Matraith meita, Maizooba dēla. Šie ir Ēsava vadoņu vārdi viņu ciltīs, pēc viņu vietām, viņu zemēs un viņu tautās: vadonis Tamna, vadonis Gola, vadonis Jeters, vadonis Olibemas, vadonis Helas, vadonis Finons, vadonis Kenazs, vadonis Taimans, vadonis Mazars, Vadonis Magediēls, vadonis Zafoins – šie ir Edoma vadoņi viņu īpašuma zemē uzbūvētajās vietās. Šis ir Ēsavs, Edoma tēvs.

37

Bet Jēkabs dzīvoja tai zemē, kur viņa tēvs bija uzturējies Kānaāna zemē, un šis ir Jēkaba paaudzes. Jāzepts bija septiņpadsmit gadus vecs, ganīdams sava tēva avis kopā ar saviem brāļiem, būdams jauns, kopā ar Billas dēliem un Zilfas dēliem, sava tēva sievām. Bet Jāzepts atnesa ļaunu vainu Israēlam, viņu tēvam. Jēkabs mīlēja Jāzepu vairāk nekā visus savus dēlus, jo viņš bija vecuma dēls viņam, un viņš darīja viņam raibu tuniku. Bet viņa brāļi, redzējuši, ka tēvs viņu mīl vairāk par visiem saviem dēliem, ienīda viņu un nespēja ar viņu runāt neko labu. Bet Jāzepts, sapņojis sapni, to paziņoja saviem brāļiem. Un viņš tiem sacīja: Dzirdiet šo sapni, ko es sapņoju. Es domāju, ka jūs sienat kūļus līdzenuma vidū, un mans kūlis pacēlās un tika uzcelts taisni, bet jūsu kūļi, apgriezušies, pielūdza manu kūli. Bet viņa brāļi teica viņam: Vai tu tiešām valdīsi pār mums, vai tu būsi mūsu kungs? Un viņi turpināja vēl vairāk ienīst viņu viņa sapņu dēļ un viņa vārdu dēļ. Viņš redzēja citu sapni un izstāstīja to savam tēvam un saviem brāļiem, un teica: Redzi, es sapņoju vēl citu sapni, kur saule, mēness un vienpadsmit zvaigznes klanījās man. Un viņa

tēvs viņu norāja un sacīja viņam: Kas tas par sapni, ko tu sapņoji? Vai tad tiešām nāksim es un tava māte, un tavi brāļi, lai pielūgtu tevi pie zemes? Bet viņa brāļi viņam skaudēja, bet viņa tēvs saglabāja šo vārdu. Bet viņa brāļi devās ganīt sava tēva avis uz Sihemu. Un Israēls sacīja Jāzepam: Vai tavi brāļi negana Sihemā? Nāc, es sūtišu tevi pie viņiem. Bet viņš sacīja viņam: Redzi, es esmu šeit. Israēls teica viņam: Ej un redzi, vai tavi brāļi un avis ir veseli, un ziņo man. Un viņš sūtīja viņu no Hebronas ielejas, un viņš nonāca Sihemā. Un cilvēks atrada viņu klistam līdzenumā, un cilvēks viņam jautāja, sacīdams: Ko tu meklē? Bet viņš teica: Es meklēju savus brāļus, pastāsti man, kur viņi gana. Bet cilvēks viņam teica: Viņi ir aizgājuši no šejienes, jo es dzirdēju viņus sakām: Iesim uz Dotaimu. Un Jāzeps gāja pēc saviem brāļiem un atrada viņus Dotaimā.

Bet viņi ieraudzīja viņu no tālienes, pirms viņš tuvojās viņiem, un viņi iecerēja ļaunu, lai nogalinātu viņu. Bet katrs sacīja savam brālim: Lūk, tas sapņotājs nāk. Tagad tā tad nāciet, nogalināsim viņu un iemetīsim viņu vienā no bedrēm, un sacīsim: Ļauns zvērs viņu aprija, un redzēsīm, kas būs ar viņa sapņiem. Bet Rūbens, to dzirdējis, izglāba viņu no viņu rokām un sacīja: Mēs nesītīsim viņu dvēselē. Bet Rūbens viņiem sacīja: Neizlejiyet asinis, iemetiet viņu vienā no šīm bedrēm tuksnesī, bet roku neuzlieciet viņam, lai viņš to izglābtu no viņu rokām un atdotu viņa tēvam. Notika, kad Jāzeps atnāca pie saviem brāļiem, tie novilkā Jāzepam daudzkrāsaino tuniku, kas bija uz viņa. Un, viņu paņēmuši, viņi iemeta bedrē, bet bedre bija tukša – ūdens tajā nebija. Viņi apsēdās, lai ēstu maizi, un, pacēluši acis, viņi redzēja, un redzi, ceļotāji ismaēlieši nāca no Gileādas, un viņu kamieļi bija piekrauti ar vīraku, sveķiem un mirri. Bet viņi gāja, lai vestu lejā uz Ēģipti.

Bet Jūda sacīja saviem brāļiem: Kas noderīgs, ja nogalināsim savu brāli un paslēpsim viņa asinis? Nāciet, pārdosim viņu šiem ismaēliešiem, bet mūsu rokas lai nav pret viņu, jo viņš ir mūsu brālis un mūsu miesa. Un viņa brāļi dzirdēja. Un garām gāja midiāniešu tirgotāji, un viņi izvilka un iznesa Jāzepu no bedres, un pārdeva Jāzepu ismaēliešiem par divdesmit zelta gabaliem. Un viņi noveda Jāzepu uz Ēģipti. Atgriezās bet Rūbens pie bedres, un neredzēja Jāzepu bedrē, un saplēsa savas drēbes. Un viņš atgriezās pie saviem brāļiem un sacīja: Bērna nav, bet es – kurp lai es vēl eju? Ņēmuši Jāzepa tuniku, viņi nokāva kazlēnu un aptraipīja tuniku ar asinīm. Un viņi nosūtīja raibo tuniku un iesniedza to viņu tēvam, un viņi sacīja: Šo mēs atradām, pazīsti, vai tā ir tava dēla tunika, vai ne. Un viņš to pazina un teica: Mana dēla krekls tas ir, ļauns zvērs viņu aprija, zvērs sagrauba Jāzepu. Bet Jēkabs saplēsa savas drēbes, un uzlika maisu uz saviem gurniem, un sēroja savu dēlu daudzas dienas. Tika sapulcēti visi viņa dēli un meitas, un viņi nāca, lai mierinātu viņu, bet viņš negribēja tikt mierināts, sacīdams: Es noiešu pie sava dēla sērojot uz hādu. Un viņa tēvs raudāja par viņu. Bet midianīti pārdeva Jāzepu uz Ēģipti Petefrējam, faraona einuham un galvenajam pavāram.

38

Tas notika tanī laikā, ka Jūda aizgāja no saviem brāļiem un ieradās pie kāda adullamieša vārdā Eira. Un Jūda tur redzēja kānaānieša vīra meitu, kuras vārds bija Šua, un viņš ņēma viņu un iegāja pie viņas. Un viņa, būdama grūta, dzemdēja dēlu un sauca viņa vārdu Ērs. Un, ieņemusi, viņa dzemdēja vēl vienu dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Onāns. Un, pievienojusi, viņa dzemdēja dēlu un sauca viņa vārdu Šiloms. Bet viņa bija Hasbī, kad viņa tos dzemdēja. Un Jūda ņēma sievu savam pirmdzimtajam Ēram, kuras vārds bija Tamāra. Bet Ērs, Jūdas pirmdzimtais, bija ļauns

Kunga priekšā, un Dievs viņu nogalināja. Bet Jūda teica Onanam: ieej pie sava brāļa sievas, apprecies ar viņu un uzcel pēcnācējus savam brālim. Bet Onans, zinādams, ka sēkla nebūs viņam, kad iegāja pie sava brāļa sievas, izlēja to uz zemi, lai nedotu sēklu savam brālim. Bet ļauns parādījās Dieva priekšā, ka viņš darīja šo, un nonāvēja arī šo.

Jūda teica savai vedeklai Tāmarai: Sēdi kā atraitne sava tēva mājā, līdz mans dēls Šiloms kļūs liels, jo viņš teica: Lai arī šis nemirst, tāpat kā viņa brāļi. Un Tāmara aizgāja un sēdēja sava tēva mājā. Pavairojās dienas, un nomira Šua, Jūdas sieva, un pēc tam, kad Jūda bija iepriecināts, viņš devās pie savām avju cirpējiem, viņš pats un viņa gans Hira, Adullamietis, uz Tamnu. Un ziņoja Tamarai, viņa vedeklai, sacīdami: Redzi, tavs sievatēvs uzkāpj uz Tamnu cirpt savas avis. Un, noņēmusi no sevis atraitnes drēbes, viņa apvilka vasaras apģērbu, izgreznojās un apsēdās pie Einanas vārtiem, kas atrodas ceļā uz Tamnu, jo viņa redzēja, ka Šiloms bija kļuvis liels, bet viņš nedevis viņu tam par sievu. Un, redzējis viņu, Jūda domāja, ka viņa ir prostitūta, jo viņa bija pārklājusi savu seju, un viņš viņu neatpazīna. Viņš nogriezās no ceļa uz viņu un sacīja tai: Atļauj man ieiet pie tevis, jo viņš nezināja, ka tā ir viņa vedekla. Bet viņa sacīja: Ko tu man dosi, ja ieiesi pie manis? Bet viņš teica: Es tev sūtīšu kazlēnu no manām avīm, bet viņa teica: Ja tu man dosi ķīlu, līdz tu to nosūtīsi. Bet viņš sacīja: Kādu ķīlu es tev došu? Bet viņa sacīja: Tavu gredzenu, un kaklarotu, un zizli, kas tavā rokā. Un viņš deva viņai, un iegāja pie viņas, un viņa kļuva grūta no viņa. Un, piecēlusies, viņa aizgāja un noņēma savu vasaras apģērbu, un uzvilka savas atraitnes drēbes. Bet Jūda nosūtīja kazlēnu ar sava gana adullamieša roku, lai saņemtu ķīlu atpakaļ no sievietes, un viņš neatrada viņu. Viņš jautāja vīriešiem no tās vietas: Kur ir prostitūta, kas bija Ainanā pie ceļa? Un viņi teica: Šeit nebija nekādas prostitūtas. Un viņš

atgriezās pie Jūdas un sacīja: Es neatradu, un vietējie cilvēki saka, ka šeit nav bijusi neviena prostitūta. Bet Jūda teica: Lai viņa tos patur, bet lai mēs netiekam izsmiekti. Es tiešām esmu sūtījis šo kazlēnu, bet tu neesi viņu atradusi. Bet pēc trim mēnešiem tika ziņots Jūdam, sakot: Tava vedekla Tamāra ir nodevusies netiklībai, un redzi, viņa ir grūta no netiklības. Tad Jūda sacīja: Izvediet viņu un lai viņa tiek sadedzināta. Bet viņa, tikdama vesta, sūtīja pie sava sievas tēva, sacīdama: No tā vīra, kuram pieder šīs lietas, es esmu grūta. Un viņa sacīja: Pazīsti, kam pieder šis gredzens, šī ķēde un šis zizlis. Bet Jūda atpazina un sacīja: Tamāra ir taisnota, nevis es, tāpēc ka nedeavu viņu savam dēlam Šīlo. Un viņš vairs nepievienojās viņai. Notika, kad viņa dzemdēja, un viņas klēpī bija dvīņi. Bet notika, kad viņa dzemdēja, viens izvīrēja roku uz priekšu, un vecmāte, to paņēmusi, apsēja ap viņa roku sarkanu pavedienu, sacīdama: Šis iznāks pirmais. Kad viņš sapulcināja roku, tūlīt izgāja viņa brālis, un viņa teica: Kāds žogs tika pārrauts tava dēļ? Un viņa sauca viņa vārdu Farēs. Un pēc tam izgāja viņa brālis, uz kura rokas bija sarkanais, un viņš nosauca viņa vārdu Zara.

39

Jāzepu pārdeva uz Ēģipti, un viņu ieguva Petephrēs, faraona eunuhs, galvenais pavārs, ēģiptiešu vīrs, no ismaēliešu rokām, kas viņu bija turp atveduši. Un Kungs bija ar Jāzepu, un viņš bija veiksmes gūstošs vīrs, un viņš bija namā pie sava kunga, ēģiptieša. Viņa kungs zināja, ka Kungs bija ar viņu, un visu, ko viņš darīja, Kungs darīja veiksmīgu viņa rokās. Un Jāzeps atrada labvēlību sava kunga priekšā un iepriecināja viņu. Un viņš iecēla viņu pār savu māju, un visu, cik viņam bija, deva Jāzēpa rokā. Bet notika pēc tam, kad viņš tika iecelts pār viņa māju un pār visu, kas viņam bija, ka Kungs svētīja ēģiptieša māju Jāzēpa dēļ, un Kunga svētība

bija visā viņa īpašumā mājā un laukā. Un viņš uzticēja visu, cik daudz viņam bija, Jāzeps rokās, un viņš nezināja neko no tā, kas bija pie viņa, izņemot maizi, ko viņš ēda. Un Jāzeps bija skaists izskatā un ļoti pievilcīgs. Un notika pēc šiem vārdiem, ka viņa kunga sieviete uzmeta savas acis uz Jāzepu un sacīja: Guli ar mani. Bet viņš nevēlējās un sacīja sava kunga sievai: Ja mans kungs caur mani nezina neko savā namā un visu, kas viņam ir, devis manās rokās, Un nekas šajā mājā nav augstāks par mani, ne arī man nav aizturēts nekas, izņemot tevi, tāpēc ka tu esi viņa sieva, un kā es darītu šo ļauno lietu, un grēkotu Dieva priekšā? Kad viņa runāja ar Jāzepu dienu no dienas, un viņš nepaklausīja viņai gulēt ar viņu, lai būtu kopā ar viņu. Notika tāda diena, un Jāzeps iegāja mājā, lai darītu savus darbus, un neviens no tiem, kas bija mājā, nebija iekšpusē. Un viņa sagraba viņu pie drēbēm, sacīdama: Guli ar mani! Bet viņš, atstājis savas drēbes viņas rokās, aizbēga un izgāja ārā. Un notika, kad viņa redzēja, ka viņš, atstājis savas drēbes viņas rokās, bēga un izgāja ārā. Un viņa izsauca tos, kas bija namā, un viņa teica viņiem, sacīdama: Redziet, viņš mums ieveda ebreju bērnu, lai mūs apsmiektu. Viņš ienāca pie manis, sacīdams: Guli ar mani, un es brēcu skaļā balsī. Bet, kad viņš dzirdēja, ka es paaugstināju savu balsi un sabrēcu, viņš atstāja savas drēbes pie manis, izbēga un izgāja ārā. Un viņa atstāja drēbes pie sevis, līdz kungs atnāca viņa mājā. Un viņa runāja ar viņu saskaņā ar šiem vārdiem, sacīdama: Pie manis ienāca tas ebreju jauneklis, kuru tu ievedi pie mums, lai mani apsmiektu, un viņš man sacīja: Es gulēšu ar tevi. Kad viņš dzirdēja, ka es paaugstināju savu balsi un sauca skaļi, viņš, atstājis savas drēbes pie manis, aizbēga un izgāja ārā. Bet notika, kad kungs dzirdēja savas sievas vārdus, ko viņa runāja viņam, sakot: Tā man darīja tavs kalps, viņš iedegās lielās dusmās.

Un kungs, ņēmis Jāzepu, ielika viņu cietoksnī, vietā, kur karāja cietumnieki tika turēti. Un Kungs bija ar Jāzepu, un izlēja pār viņu Savu žēlastību, un deva viņam labvēlību cietuma priekšnieka acīs. Un galvenais cietuma uzraugs nodeva cietumu Jāzepa rokās, un visus ieslodzītos, kas bija cietumā, un visu, ko tur darīja, viņš pats to darīja. Galvenais cietuma uzraugs neko nezināja par viņu, jo viss bija caur Jāzepa rokām, tāpēc ka Kungs bija ar viņu, un visu, ko viņš darīja, Kungs darīja veiksmīgu viņa rokās.

40

Bet notika pēc šiem vārdiem, ka Ēģiptes ķēniņa galvenais dzērienu devējs un galvenais maizes cepējs apgrēkojās pret savu kungu, Ēģiptes ķēniņu. Un faraons bija dusmīgs uz saviem diviem einuhiem, uz galveno dzērienu devēju un uz galveno maizes cepēju, Un viņš ielika viņus cietumā, tajā vietā, kur Jāzeps tur bija ieslodzīts. Un galvenais cietuma uzraugs uzticēja Jāzepam viņus, un viņš kalpoja viņiem, un viņi bija dienas cietumā. Un abi redzēja sapni vienā naktī, bet sapņa redzējums galvenajam dzērienu devējam un galvenajam maizniekam, kas bija Ēģiptes ķēniņam un atradās cietumā, bija šāds. Jāzeps ienāca pie viņiem no rīta un redzēja viņus, un viņi bija satraukti. Un viņš jautāja Faraona einuhus, kas bija kopā ar viņu cietumā pie viņa kunga, sacīdams: Kāpēc jūsu sejas šodien ir drūmas? Bet viņi sacīja viņam: Mēs redzējām sapni, un nav neviena, kas to interpretētu. Bet Jāzeps sacīja viņiem: Vai tad skaidrojums nav no Dieva? Pastāstiet man. Un galvenais dzērienu devējs izstāstīja savu sapni Jāzepam un sacīja: Manā miegā bija vīnakoks manā priekšā. Bet vīnakokā bija trīs zari, un tā, plaukstošā, bija izlaidusi dzinumus, vīnogu ķekari bija nogatavojušies. Un faraona kauss bija manā rokā, un es paņēmu vīnogas un izspieda tās kausā, un es devu kausu faraona

rokā. Un Jāzeps sacīja viņam: Šī ir tā interpretācija - tie trīs zari ir trīs dienas. Vēl trīs dienas, un faraons atcerēsies tavu amatu un atjaunos tevi tavā galvenā vīna devēja amatā, un tu dosi faraona kausu viņa rokā pēc tava agrākā amata, kā tu bijī vīna devējs. Bet atceries mani pats, kad tev labi klāsies, un izrādi man žēlastību, un atceries mani Faraonam, un izved mani no šī cietuma. Ka es tiku nozagts no ebreju zemes, un šeit es neesmu darījis neko ļaunu, bet viņi iemeta mani šajā bedrē. Un galvenais maiznieks redzēja, ka viņš pareizi interpretēja, un sacīja Jāzepam: Arī es redzēju sapni, un man likās, ka nesu trīs grozus ar smalku maizi uz savas galvas, Bet augšējā grozā bija no visiem veidiem, ko Faraons ēd, maiznieka darbs, un debesu putni tos ēda no groza, kas bija augšā uz manas galvas. Bet Jāzeps atbildēja un teica viņam: Šī ir tā interpretācija: tie trīs groziņi ir trīs dienas. Pēc trim dienām faraons noņems tavu galvu, pakārs tevi pie koka, un debesu putni ēdīs tavu gaļu. Notika trešajā dienā, kas bija faraona dzimšanas diena, un viņš rīkoja dzīres visiem saviem kalpiem, un viņš atcerējās dzērienu devēja amatu un maizes cepēja amatu savu kalpu vidū. Un viņš atjaunoja galveno dzērienu devēju viņa amatā un deva kausu faraona rokā. Bet galveno maiznieku viņš pakāra, kā viņiem bija interpretējis Jāzeps. Un galvenais dzērienu devējs neatcerējās Jāzepu, bet aizmirsa viņu.

41

Bet notika pēc diviem gadiem, ka Faraons redzēja sapni: viņš domāja, ka stāv pie upes. Un redzi, tieši kā no upes nāca augšā septiņas govīs, skaistas izskatā un resnas miesā, un tās ganījās niedrēs. Citas septiņas govīs nāca augšā pēc šīm no upes, neglītas izskatā un tievas miesā, un tās ganījās pie govīm uz upes malas. Un septiņas neglītās un tievās govīs aprija septiņas labās un izlasītās govīs, bet faraons pamodies. Un viņš sapņoja otro reizi,

un redzi, septiņas vārpas auga vienā stiebra, skaistas un labas. Un redzi, septiņas plānas un vēja sabojātas vārpas dīga līdzī tām. Un septiņi tievie un vēja sabojātie vārpi aprija septiņus izvēlētos un pilnos vārpas, bet Faraons pamodās, un tas bija sapnis. Bet notika no rīta, un viņa dvēsele bija satraukta, un viņš, nosūtījis, izsauca visus Ēģiptes interpretētājus un visus tās gudros, un faraons viņiem izstāstīja savu sapni, un nebija neviena, kas to izskaidrotu faraonam. Un galvenais dzērienu devējs runāja ar faraonu, sacīdams: Es šodien atceros savu grēku. Faraons bija dusmīgs uz saviem kalpiem un ieslodzīja mūs cietumā galvenā pavāra namā, mani un galveno maiznieku. Un mēs abi redzējām sapni vienā naktī, es un viņš, katrs redzējām savu sapni. Tur kopā ar mums bija jauneklis, ebreju kalps, kas piederēja galvenajam pavāram, un mēs viņam izstāstījām, un viņš mums izskaidroja. Notika tā, kā viņš mums interpretēja, tā arī notika: es tiku atjaunots savā amatā, bet viņš tika pakārts. Nosūtījis vēstnesi, Faraons izsauca Jāzepu, un viņu izveda no cietuma, un viņu noskuva, un nomainīja viņa svārkus, un viņš nāca pie Faraona. Bet Faraons sacīja Jāzepam: Es esmu redzējis sapni, un nav neviena, kas to interpretē. Bet es esmu dzirdējis par tevi sakām, ka tu, dzirdējis sapņus, tos interpretē. Atbildot, Jāzeps teica Faraonam: Bez Dieva neatbildēs Faraona glābšana. Bet Faraons runāja ar Jāzepu, sacīdams: Savā miegā es domāju stāvam pie upes malas. Un tāpat kā no upes nāca augšā septiņas govīs, labas pēc izskata un resnas pēc miesas, un tās ganījās niedrēs. Un redzi, septiņas citas govīs nāca augšā pēc viņām no upes, ļaunas un neglītas izskatā, un tievas miesās, kādas es nebiju redzējis tādas visā Ēģiptes zemē - neglītākas. Un septiņas neglītās un tievās govīs aprija septiņas pirmās labās un izvēlētas govīs. Un tie iegāja viņu vēderos, un nekļuva atšķirami, ka tie iegāja viņu vēderos, un viņu izskats bija neglīts, kā arī sākumā, bet, pamodinājies, es aizgulējos. Un es atkal redzēju savā miegā, un tāpat kā septiņas vārpas bija augot

vienā stiebrā, pilnas un labas, Bet citi septiņi plāni un vēja sabojāti vārpas dīga blakus tiem. Un septiņas tievās un vēja sabojātās vārpas norīja septiņas labās un pilnās vārpas, es tātad teicu interpretētājiem, un nebija neviena, kas man to izskaidrotu.

Un Jāzeps sacīja faraonam: Faraona sapnis ir viens; visu, ko Dievs dara, Viņš parādīja faraonam. Septiņas labās govīs ir septiņi gadi, un septiņas labās vārpas ir septiņi gadi – Faraona sapnis ir viens. Un tās septiņas plānās govīs, kas kāpj pēc viņām, ir septiņi gadi, un tās septiņas plānās un vēja sabojātās vārpas ir septiņi gadi, būs septiņi bada gadi. Bet vārds, ko es esmu teicis Faraonam: cik daudz Dievs dara, Viņš parādīja Faraonam. Lūk, septiņi gadi nāk ar lielu labklājību visā Ēģiptes zemē. Bet pēc tam nāks septiņi bada gadi, un aizmirsīs pārpilnību, kas būs visā Ēģiptē, un bads izpostīs zemi. Un labklājība vairs nebūs pazīstama virs zemes no bada, kas nāks pēc tam, jo tas būs ļoti stiprs. Par to, ka sapnis Faraonam tika dots divreiz – tas nozīmē, ka šis vārds no Dieva būs patiens, un Dievs to paātrināsies izpildīt. Tagad tātad apsver saprātīgu un gudru cilvēku un iecel viņu pār Ēģiptes zemi. Un lai faraons to dara un lai iecel pārvaldniekus pār zemi, un lai viņi savāc visu Ēģiptes zemes ražu no septiņiem labklājības gadiem. Un lai viņi sapulcina visu ēdienu no šiem septiņiem nākamajiem labajiem gadiem, un lai grauds tiek savākts Faraona pārziņā, lai pārtika pilsētās tiek uzglabāta. Un pārtika, kas būs saglabāta zemei, kalpos septiņiem bada gadiem, kas būs Ēģiptes zemē, un zeme netiks iznīcināta bada laikā. Bet šis vārds patika faraonam un visiem viņa kalpiem.

Un Faraons sacīja visiem saviem kalpiem: Vai mēs atradīsim tādu cilvēku, kurā ir Dieva gars? Faraons sacīja Jāzepam: Tā kā Dievs tev parādīja visas šīs lietas, nav cilvēka, kas būtu gudrāks un saprātīgāks par tevi. Tu būsi pār manu māju, un tavai mutei

paklausīs visi mani ļaudis, tikai tronī es būšu augstāks par tevi. Bet faraons sacīja Jāzepam: Redzi, es šodien ieceļu tevi pār visu Ēģiptes zemi. Un Faraons, noņēmis gredzenu no savas rokas, uzlika to uz Jāzēpa rokas, un apgērbā viņu smalka lina tērpā, un uzlika zelta kakla rotu ap viņa kaklu. Un viņš uzveda viņu uz savu otro ratu, un heralds izsludināja viņa priekšā, un viņš iecēla viņu pār visu Ēģiptes zemi. Sacīja Faraons Jāzepam: Es esmu Faraons, bez tevis neviens nepacels savu roku pār visu Ēģiptes zemi. Un faraons nosauca Jāzēpu vārdā Psonthomfanēhs, un deva viņam par sievu Asenetu, Petefrē, Hēliupolēs priesteru, meitu. Jāzēps bija trīsdesmit gadus vecs, kad viņš stāvēja faraona, Ēģiptes ķēniņa, priekšā. Jāzēps izgāja no faraona vaiga un pārstaigāja visu Ēģiptes zemi. Un zeme septiņos labklājības gados deva kūļus. Un viņš savāca visu ēdienu no tiem septiņiem gadiem, kuros bija labklājība Ēģiptes zemē, un viņš nolika ēdienu pilsētās; ēdienu no līdzenumiem, kas bija apkārt katrai pilsētai, viņš nolika tajā. Un Jāzēps savāca graudus kā jūras smiltis, ļoti daudz, līdz tos vairs nevarēja saskaitīt, jo tiem nebija skaita.

Bet Jāzepam piedzima divi dēli pirms septiņiem bada gadiem, kurus viņam dzemdēja Asenete, Petefrē, Hēliopoles priesteru, meita. Bet Jāzēps nosauca sava pirmdzimtā vārdu Manase, jo Dievs lika man aizmirst visas manas pūles un visu, kas saistīts ar mana tēva namu. Bet otrā dēla vārdu viņš sauca Efraims, jo Dievs mani vairojis manā pazemojuma zemē. Pagāja septiņi labklājības gadi, kas bija Ēģiptes zemē. Un sākās septiņi bada gadi, kā sacīja Jāzēps, un iestājās bads visā zemē, bet visā Ēģiptes zemē bija maize. Un visa Ēģiptes zeme bija izsalkusi, bet tauta sauca uz faraonu pēc maizes. Bet faraons teica visiem ēģiptiešiem: Ejiet pie Jāzēpa, un ko viņš jums teiks, to dariet. Un bads bija pār visu zemi, bet Jāzēps atvēra visas labības noliktavas un pārdeva visiem

ēģiptiešiem. Un visas zemes nāca uz Ēģipti pirkt no Jāzepa, jo bads bija pārņēmis visu zemi.

42

Bet Jēkabs, redzējis, ka Ēģiptē ir labība pārdošanā, sacīja saviem dēliem: Kāpēc jūs slinkodat? Lūk, es esmu dzirdējis, ka Ēģiptē ir labība; ejiet tur lejā un nopērciet mums nedaudz pārtikas, lai mēs dzīvotu un nemirsim.

Bet Jāzepa desmit brāļi nogāja lejā, lai pirkt graudu no Ēģiptes. Bet Benjaminu, Jāzepa brāli, viņš nesūtīja līdz saviem brāļiem, jo sacīja: Lai viņam nenotiek kāda nelaime. Bet Israēla dēli nāca pirkt kopā ar citiem nācējiem, jo Kānaānas zemē bija bads. Jāzeps bija zemes valdnieks, viņš pārdeva visiem zemes ļaudīm, bet Jāzepa brāļi, atnākuši, pielūdza viņu, nometuši seju pie zemes. Redzējis savus brāļus, Jāzeps viņus atpazīna un izturējās pret viņiem kā svešinieks, un runāja ar viņiem bargi, un sacīja viņiem: No kurienes jūs esat atnākuši? Bet tie sacīja: No Kānaānas zemes, lai pirktu pārtiku. Bet Jāzeps atpazīna savus brāļus, bet viņi neatpazīna viņu, Un Jāzeps atcerējās savus sapņus, kurus viņš bija redzējis, un sacīja viņiem: Jūs esat spiegotāji, jūs esat atnākuši, lai izpētītu zemes vājās vietas. Bet viņi sacīja: Nē, kungs, tavi kalpi ir atnākuši pirkt pārtiku. Mēs visi esam viena cilvēka dēli, mēs esam mierīgi, tavi kalpi nav spiegotāji. Viņš tiem sacīja: Nē, bet jūs atnācāt, lai redzētu zemes pēdas. Bet viņi teica: Mēs esam divpadsmit brāļi, tavi kalpi, Kānaānas zemē, un redzi, jaunākais ir šodien pie mūsu tēva, bet otra vairs nav. Bet Jāzeps viņiem teica: Šis ir tas, ko esmu jums teicis, sakot, ka jūs esat spiegotāji. Ar šo jūs tiksiet pārbaudīti: pie faraona veselības, jūs neiziešat no šejienes, ja vien jūsu jaunākais brālis nenāks šurp. Sūtiet vienu no jums un ņemiet savu brāli, bet jūs esiet aizvesti

prom, līdz jūsu vārdi kļūst skaidri, vai jūs runājat patiesību vai ne; ja ne, tad pie faraona veselības, jūs patiešām esat spiegi. Un viņš ielika viņus cietumā uz trim dienām. Bet viņš sacīja viņiem trešajā dienā: Dariet šo, un jūs dzīvosiet, jo es bīstos Dievu. Ja jūs esat mierīgi, tad viens jūsu brālis lai tiek aizturēts cietumā, bet jūs paši ejiet un atvediet savu labības pirkumu. Un atvediet pie manis savu jaunāko brāli, un jūsu vārdiem tiks ticēts, bet ja ne, jūs mirsiet. Un viņi tā arī darīja. Un katrs sacīja savam brālim: Jā, mēs esam grēkos par mūsu brāli, jo mēs neievērojām viņa dvēseles bēdas, kad viņš mūs lūdza, un mēs viņu neuzklausījām, un šī bēda nāca pār mums šī iemesla dēļ. Atbildot, Rūbens teica viņiem: Vai es jums nerunāju, sakot: nenodariet pāri bērnam, un jūs neklausījāties manī? Un redzi, viņa asinis tiek prasītas. Bet viņi nezināja, ka Jāzeps dzird, jo starp viņiem bija tulks. Pagriezies prom no viņiem, Jāzeps raudāja, un atkal pienāca pie viņiem, un runāja ar viņiem, un ņēma Sīmeonu no viņiem, un saistīja viņu viņu priekšā.

Bet Jāzeps pavēlēja piepildīt viņu traukus ar graudiem un atdot viņu sudrabu katram viņa maisā, un dot viņiem pārtiku ceļam, un tā viņiem notika. Un, uzlikuši graudu uz saviem ēzeļiem, viņi aizgāja no turienes. Atvaļņājies viens savu maisu, lai dotu barību saviem ēzeļiem tur, kur viņi apmetās, un ieraudzīja savu sudraba saišķi, un tas bija maisa virspusē. Un viņš sacīja saviem brāļiem: Mans sudrabs ir atdots atpakaļ, un redzi, tas ir manā maisā. Un viņu sirdis izbrīnījās, un viņi kļuva satrikti, viens pret otru sacīdami: Ko Dievs mums ir darījis? Bet viņi nāca pie Jēkaba, sava tēva, Kanaāna zemē un ziņoja viņam par visiem notikumiem, kas viņiem bija noticis, sacīdami: Zemes kungs ir runājis ar mums bargi un ieslodzījis mūs cietumā kā izspiegu. Mēs sacījām viņam: Mēs esam mierīgi, mēs neesam spiegotāji. Mēs esam divpadsmit brāļi, mūsu tēva dēli, viena vairs nav, bet mazākais šodien ir ar

mūsu tēvu Kānaānas zemē. Bet vīrs, zemes kungs, mums sacīja: Šajā es uzzināšu, ka jūs esat mierīgi - vienu brāli atstājiņiet šeit pie manis, bet jūsu mājas labības piegādes pirkumu ņemot aizejiņiet. Un atvediet pie manis savu jaunāko brāli, un es zināšu, ka jūs neesat spiegi, bet ka jūs esat mierīgi, un jūsu brāli es atdošu jums, un jūs tirgosieties zemē. Bet notika, kad viņi iztukšoja savus maisus, ka katra sudraba saite bija viņu maisos, un viņi redzēja savas sudraba saites, viņi un viņu tēvs, un viņi nobijās. Bet Jēkabs, viņu tēvs, sacīja viņiem: Jūs man esat atņēmuši bērņus - Jāzepa nav, Simeana nav, un Benjamīnu jūs ņemsiet. Tas viss ir nācis pār mani. Bet Rūbens teica viņu tēvam, sacīdams: Nonāvē manus divus dēļus, ja es viņu neatvedīšu pie tevis. Dod viņu manā rokā, un es viņu atvedīšu pie tevis. Bet viņš teica: Mans dēls neies ar jums, jo viņa brālis ir miris, un viņš viens pats ir palicis. Ja viņam ceļā, pa kuru jūs iesiet, kas ļauns notiks un viņš tiks novājiņināts, tad jūs novedat manu vecumu ar sāpēm nāves valstībā.

43

Bet bads pieņēmās spēkā vīrs zemes. Notika tā, ka kad viņi bija pabeiguši apēst graudu, kuru viņi bija atnesuši no Ēģiptes, viņu tēvs viņiem teica: Atkal ejiet un nopērciet mums nedaudz ēdiena. Bet Jūda viņam sacīja: Ar liecību mums ir liecinājis tas cilvēks, tās zemes kungs, sacīdams: Jūs neredzēsiet manu seju, ja jūsu jaunākais brālis nebūs ar jums. Ja tu patiešām sūtīsi mūsu brāli ar mums, mēs noiesim lejā un nopirksim tev ēdienus. Ja tu nesūtīsi mūsu brāli ar mums, mēs neiesim, jo vīrs mums teica, sacīdams: Jūs neredzēsiet manu seju, ja jūsu jaunākais brālis nebūs ar jums. Bet Israēls teica: Kāpēc jūs man nodarijāt ļaunu, pastāstot tam cilvēkam, ka jums ir brālis? Bet viņi teica: Tas cilvēks mums iztaujāja par mūsu dzimumu, sacīdams: Vai jūsu tēvs vēl dzīvo, un vai jums ir brālis? Un mēs viņam ziņojām

saskaņā ar šo jautāšanu. Vai mēs zinājām, ka viņš mums teiks: Atvediet savu brāli? Bet Jūda sacīja Izraēlam, savam tēvam: Sūti zēnu ar mani, un mēs celsimies un iesim, lai dzīvotu un nemirtu ne mēs, ne tu, ne arī mūsu ģimene. Es gan gaidīšu viņu, no manas rokas meklē viņu, ja neatvedīšu viņu pie tevis un nenostādīšu viņu tavā priekšā, būšu grēkojis pret tevi visas dienas. Ja mēs nebūtu kavējušies, jau būtu atgriezušies divreiz. Bet viņu tēvs Israēls teica viņiem: Ja tā ir, tad dariet šo - ņemiet no zemes augļiem savos traukos un novediet lejā tam cilvēkam dāvanas: sveķus un medu, vīraku un mirres, terpentīnu un riekstus. Un divkāršu sudrabu ņemiet savās rokās; to sudrabu, kas bija atgriezts jūsu maisos, atgrieziet līdzī, lai gadījumā tas nav kļūda. Un ņemiet savu brāli, un ceļaties un ejiet lejā pie tā vīra. Bet mans Dievs lai dod jums labvēlību tā vīra priekšā un lai sūta atpakaļ jūsu vienu brāli un Benjamīnu. Es patiešām, jo tāpat kā esmu zaudējis bērnus, esmu zaudējis bērnus.

Bet vīri, ņēmuši šīs dāvanas un dubulto sudrabu savās rokās un Benjamīnu, cēlušies, nogāja uz Ēģipti un stāvēja Jāzepa priekšā. Bet Jāzeps ieraudzīja viņus un Benjamīnu, savu brāli no tās pašas mātes, un sacīja sava nama pārvaldniekam: Ievadi šos cilvēkus mājā, nokauj upurdzīvniekus un sagatavo, jo šie cilvēki ēdis maizi ar mani dienasvidu. Bet cilvēks izdarīja, kā teica Jāzeps, un ievada cilvēkus Jāzepa namā. Bet vīri, redzējuši, ka viņi bija ievesti Jāzepa mājā, teica: Mēs esam ievesti sākumā atgrieztā sudraba dēļ, kas bija mūsu maisos, lai mūs viltīgi apsūdzētu un uzbruktu mums, lai paņemtu mūs par vergiem un mūsu ēzeļus. Pieejuši pie tā cilvēka, kas bija pār Jāzepa māju, viņi runāja ar viņu pie mājas vārtiem. Sakot: Kungs, mēs sākumā nonācām lejā, lai pirkt ēdienu. Bet notika, kad mēs ieradāmies, lai apstātos, un atvērām savus maisus, un redzi – katra sudrabs bija viņa maisā, mūsu sudrabs pilnā svarā, un mēs to tagad esam atnesuši atpakaļ

savās rokās. Un citu sudrabu mēs nesuām līdzi, lai pirkt ēdienus; mēs nezinām, kas iemeta to sudrabu mūsu maisos. Viņš sacīja tiem: Esiet mierīgi, nebaidieties! Jūsu Dievs un jūsu tēvu Dievs ir devis jums dārgumus jūsu maisos, bet jūsu sudrabu es jau esmu saņēmis. Un viņš izveda pie viņiem Simeonu. Un viņš atnesa ūdeni, lai mazgātu viņu kājas, un deva barību viņu ēzeļiem. Viņi sagatavoja dāvanas līdz Jāzeps ierašanās brīdim pusdienā, jo viņi bija dzirdējuši, ka viņš tur ēdis. Jāzeps iegāja mājā, un viņi atnesa viņam dāvanas, kuras turēja savās rokās, un pielūdza viņam, nometot seju pie zemes. Bet viņš jautāja viņiem: Kā jums klājas? Un sacīja viņiem: Vai ir vesels jūsu tēvs, tas vecais vīrs, par kuru jūs runājat? Vai viņš vēl dzīvo? Bet viņi teica: Tavs bērns, mūsu tēvs, ir vesels, viņš vēl dzīvo. Un viņš teica: Svētīts ir tas cilvēks Dievam, un viņi, noliekušies, pielūdza viņam. Pacēlis savas acis, Jāzeps ieraudzīja Benjamīnu, savu brāli no tās pašas mātes, un sacīja: Vai šis ir jūsu jaunākais brālis, par kuru jūs man teicāt, ka atvedīsiet? Un viņš sacīja: Lai Dievs tevi apžēlo, bērns. Bet Jāzeps bija satriekts, jo viņa iekšas tika sakustinātas pret viņa brāli, un viņš gribēja raudāt, bet, iegājis kambarī, viņš tur raudāja.

Un nomazgājis seju un izgājis, viņš savaldījās un sacīja: Uzlieciet maizes! Un viņi novietoja ēdienu viņam vienam, un viņiem atsevišķi, un ēģiptiešiem, kas vakariņoja kopā ar viņu, atsevišķi, jo ēģiptieši nespēja ēst kopā ar ebrejiem maizi, jo tas ir riebums ēģiptiešiem. Viņi apsēdās viņa priekšā: pirmdzimtais saskaņā ar savām privilēģijām un jaunākais saskaņā ar savu jaunību, bet cilvēki bija apbrīnoti, katrs par savu brāli. Viņi paņēma daļu no viņa sev, bet Benjamīna daļa tika palielināta piecas reizes salīdzinājumā ar visu pārējo daļām, un viņi dzēra un bija priecīgi kopā ar viņu.

Un Jāzebs pavēlēja tam, kas bija pār viņa māju, sacīdams: Piepildiet cilvēku maišus ar ēdieniem, cik vien viņi spēj nest, un ielieciet katra sudrabu viņa maisa virspusē. Un manu sudraba kausu ielieciet jaunākā maisā un viņa labības maksu. Un tas notika pēc Jāzepa vārda, kā viņš teica.

Rīts ausa, un cilvēki tika nosūtīti prom, viņi un viņu ēzeļi. Kad viņi bija izgājuši no pilsētas, viņi nebija aizgājuši tālu, un Jāzebs teica tam, kas bija pār viņa māju: Celies, vajā cilvēkus, un, kad panāksi viņus, saki viņiem: kāpēc jūs atmaksājāt ļaunu labu vietā? Kāpēc jūs nozadzāt manu sudraba kausu? Vai šis nav tas, no kura dzer mans kungs? Viņš taču ar to zīlē. Jūs esat izdarījuši ļaunu ar to, ko esat darījuši. Bet, atradis viņus, viņš pateica viņiem saskaņā ar šiem vārdiem. Bet viņi teica viņam: Kāpēc kungs runā šādus vārdus? Lai taviem kalpiem nekad nenāktos rīkoties saskaņā ar šo vārdu. Ja mēs patiešām atgriezām pie tevis sudrabu, ko atradām savos maisos, no Kanaānas zemes, kā gan mēs varētu nozagt sudrabu vai zeltu no tava kunga mājas? Pie kura tu atrastu kausu no taviem bērniem, lai viņš mirst, un mēs būsim mūsu kunga kalpi. Bet viņš sacīja: Un tagad, kā jūs sakāt, tā tas būs - pie kā tiks atrasts kauss, tas būs mans kalps, bet jūs būsiet tīri. Un viņi steidzās, un katrs nolika savu maisu uz zemes, un katrs atvēra savu maisu. Viņš izmeklēja, sākot no vecākā, līdz nonāca pie jaunākā, un atrada kausu Benjamīna somā. Un viņi saplēsa savas drēbes, un katrs uzlika savu maisu uz sava ēzeļa, un viņi atgriezās pilsētā.

Iegāja Jūda un viņa brāļi pie Jāzepa, viņam vēl esot tur, un nokrita viņa priekšā uz zemi. Bet Jāzebs viņiem teica: Kādu lietu jūs esat izdarījuši? Vai jūs nezināt, ka tāds cilvēks kā es zīlē ar zīlēšanu? Bet Jūda teica: Ko atbildēsim kungam, vai ko runāsim, vai kā taisnojamies? Dievs atrada tavu bērnu netaisnību, redzi,

mēs esam mūsu kunga kalpi, gan mēs, gan tas, pie kura atrasts kauss. Bet Jāzeps sacīja: Lai man nekļūst darīt šo lietu! Tas cilvēks, pie kura tika atrasts biķeris, viņš būs mans kalps, bet jūs ejiet augšā ar pestīšanu pie sava tēva. Pietuvojies viņam, Jūda teica: Es lūdzu, kungs, ļauj savam kalpam runāt vārdu tavā priekšā, un nedusmoties uz savu kalpu, jo tu esi kā faraons. Kungs, tu jautāji saviem bērniem, sacīdams, vai jums ir tēvs vai brālis. Un mēs sacījām kungam: mums ir vecs tēvs, un viņam ir jaunāks bērns no vecuma, un viņa brālis nomira, bet viņš viens palika savai mātei, un tēvs viņu mīlēja. Tu sacīji saviem bērniem: Novediet viņu pie manis, un es par viņu parūpēšos. Un mēs sacījām kungam: Bērns nevarēs atstāt savu tēvu, bet ja viņš atstās tēvu, viņš mirs. Tu bet tu sacīji saviem bērniem: ja jūsu jaunākais brālis nenokāps kopā ar jums, jūs vairs neredzēsiet manu vaigu. Bet notika, kad mēs devāmies pie tava kalpa, mūsu tēva, mēs viņam paziņojām mūsu kunga vārdus. Bet mūsu tēvs teica: Ejiet atkal un nopērciet mums nedaudz pārtikas. Bet mēs sacījām: Mēs nevarēsim nokāpt, bet ja mūsu jaunākais brālis nokāps ar mums, tad mēs nokāpsim, jo mēs nevarēsim redzēt tā cilvēka seju, ja mūsu jaunākais brālis nebūs ar mums. Bet tavs kalps, mūsu tēvs, sacīja mums: Jūs zināt, ka sieva man dzemdēja divus, Un viens no manis izgāja, un jūs sacījāt, ka viņš ir kļuvis par zvēru aprītu, un es neesmu viņu redzējis līdz pat tagad. Ja tādēļ jūs ņemsiet arī šo no manas sejas, un viņam ceļā notiks nelaime, tad jūs novedīsiet manu vecumu ar sāpēm ellē. Tagad tātad, ja es ieeju pie tava bērna, mūsu tēva, bet bērns nav ar mums, un viņa dvēsele ir saistīta ar šī dvēseli, Un notiks, ka redzot, ka bērna nav ar mums, viņš mirs, un tavi kalpi novedīs tava kalpa, mūsu tēva, vecumu ar sāpēm ellē. Jo tavs dēls no tēva ir saņēmis bērnu, sacīdams: Ja es neatvedīšu viņu pie tevis un nenostādīšu viņu tavā priekšā, es būšu grēkojis pret tēvu visas dienas. Tagad tātad es palikšu pie tevis kā kalps bērna vietā, kunga kalps, bet bērns lai dodas augšup

kopā ar saviem brāļiem. Kā gan es iešu pie tēva, ja bērns nebūs ar mums? Lai es neredzētu ļaunumus, kas skars manu tēvu.

45

Un Jāzepts nespēja izturēt visu to klātbūtni, kas pie viņa stāvēja, bet sacīja: Nosūtiet visus prom no manis! Un neviens nestāvēja pie Jāzepa, kad viņš atklājās saviem brāļiem. Un viņš izlaida balsi ar raudāšanu, un visi ēģiptieši dzirdēja, un tas kļuva dzirdams faraona namā. Bet Jāzepts sacīja saviem brāļiem: Es esmu Jāzepts, vai mans tēvs vēl dzīvo? Un brāļi nespēja viņam atbildēt, jo viņi bija satriekti. Bet Jāzepts sacīja saviem brāļiem: Nāciet tuvāk pie manis, un viņi pienāca tuvāk, un viņš sacīja: Es esmu Jāzepts, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti. Tagad tātad nenoskumstiet, un lai jums nešķiet bargi, ka jūs pārdevāt mani šeit, jo Dievs sūtīja mani jūsu priekšā dzīvības dēļ. Šis jo otrais gads ir bads uz zemes, un vēl atlikuši pieci gadi, kuros nebūs ne aršanas, ne plaujas. Jo Dievs mani sūtīja jūsu priekšā, lai saglabātu jūsu atlikumu virs zemes un lai uzturētu jūsu lielo pēcnācību dzīvu. Tagad tātad ne jūs mani esat sūtījuši šurp, bet Dievs, un viņš padarīja mani par tēvu faraonam, un par kungu visam viņa namam, un par valdnieku visai Ēģiptes zemei. Pasteigušies tātad, ejiet augšup pie mana tēva un sakiet viņam: šīs lietas saka tavš dēls Jāzepts: Dievs darīja mani par kungu visai Ēģiptes zemei, nāc lejā pie manis un nepaliec. Un tu dzīvosi Gesemas zemē Arābijā, un tu būsi tuvu man - tu un tavi dēli, un tavu dēlu dēli, tavas aitas un tavi vērši, un viss, kas tev pieder. Un es barotāju tevi tur, jo vēl pieci bada gadi, lai tu netiktu iznīcināts — tu un tavi dēli, un viss tavs īpašums. Lūk, jūsu acis redz un mana brāļa Benjamīna acis, ka mana mute runā uz jums. Ziņojiet tātad manam tēvam par visu manu godību Ēģiptē un par visu, ko redzējāt, un steidzieties atvest manu tēvu šurp. Un nokritis uz sava

brāļa Benjamīna kaklu, viņš raudāja uz viņa, un Benjamīns raudāja uz viņa kakla. Un, nobučojis visus savus brāļus, viņš raudāja par viņiem, un pēc tam viņa brāļi runāja ar viņu.

Un balss tika plaši dzirdēta Faraona namā, sakot: Ir atnākuši Jāzepa brāļi. Un Faraons priecājās, kā arī viņa kalpi. Bet faraons sacīja Jāzepam: Saki saviem brāļiem: dariet šo - piepildiet savus maišus un dodieties uz Kanaāna zemi. Un paņemiet savu tēvu un savu mantu, nāciet pie manis, un es jums došu visu Ēģiptes labumu, un jūs baidīsiet zemes taukumus. Tu bet pavēli šo: lai viņi ņem ratus no Ēģiptes zemes jūsu bērniem un jūsu sievietēm, un, paņēmuši jūsu tēvu, nāciet. Un netaupiet savas acis jūsu mantām, jo visas Ēģiptes labās lietas būs jūsu. Israēla dēli tā arī darīja, un Jāzeps deva viņiem ratus saskaņā ar Faraona, ķēniņa, teikto, un deva viņiem pārtiku ceļam. Un visiem viņš deva divkāršas drēbes, bet Benjaminam viņš deva trīs simtus zelta un piecas maiņas drēbes. Un savam tēvam viņš sūtīja to pašu, un desmit ēzeļus, kas nesa visas labās lietas no Ēģiptes, un desmit mūļus, kas nesa maizi viņa tēvam ceļam. Bet viņš nosūtīja prom savus brāļus, un viņi gāja, un viņš sacīja viņiem: Nedusmojieties ceļā. Un viņi devās no Ēģiptes un nāca uz Kānaānas zemi pie sava tēva Jēkaba. Un viņi ziņoja viņam, sakot: Tavs dēls Jāzeps dzīvo, un viņš pats valda pār visu Ēģiptes zemi. Un Jēkabs bija pārsteigts prātā, jo viņš neticēja viņiem. Viņi runāja viņam visu, ko bija teicis Jāzeps, cik daudz viņš bija teicis viņiem. Bet, redzējis ratus, kurus Jāzeps bija sūtījis, lai paņemtu viņu, atdzīvojās viņu tēva Jēkaba gars. Bet Israēls sacīja: Liela lieta man ir, ja vēl mans dēls Jāzeps dzīvo; es iešu un redzēšu viņu, pirms es miršu.

Aizgājis Israēls, viņš un viss, kas viņam piederēja, nāca pie Zvēresta akas un upurēja upuri sava tēva Īzāka Dievam. Bet Dievs sacīja Izraēlam nakts redzējumā: Jēkab, Jēkab! Un viņš sacīja: Kas ir? Bet Viņš saka viņam: Es esmu tavu tēvu Dievs, nebīsties nokāpt uz Ēģipti, jo es darišu tevi par lielu tautu tur. Un es noiešu lejā ar tevi uz Ēģipti, un es pats tevi atkal uzvedīšu augšā, un Jāzeps uzliks savas rokas uz tavām acīm. Bet Jēkabs pacēlās no Zvēresta akas, un Israēla dēli paņēma savu tēvu un bagāžu, un savas sievas uz ratiem, kurus Jāzeps bija sūtījis, lai vestu viņu. Un, paņēmuši savus īpašumus un visu mantu, ko viņi bija ieguvuši Kānaāna zemē, viņi iegāja Ēģiptē – Jēkabs un visi viņa pēcnācēji līdz ar viņu. Dēli un viņa dēlu dēli kopā ar viņu, meitas un viņa meitu meitas, un visi viņa pēcnācēji – viņš tos veda uz Ēģipti. Šie ir vārdi Israēla dēlu, kas iegāja Ēģiptē kopā ar savu tēvu Jēkabu. Jēkabs un viņa dēli, Jēkaba pirmdzimtais, Rūbens. Bet Rūbena dēli bija Enohs un Pallus, Asrons un Harmi. Bet Simeona dēli bija Jemuēls un Jamīns, un Ēhuds, un Jahīns, un Zohars, un Sauls, kānaānietes dēls. Bet Levi dēli: Geršons, Kāts un Merari. Bet Jūdās dēli bija Ērs un Onāns, un Šīlohs, un Peress, un Zerahs, bet Ērs un Onāns nomira Kānaāna zemē, un Peresa dēli bija Hecrōns un Jemuēls. Bet Isašhara dēli bija Tola, Pua, Hašums un Šimrons. Bet Zebuluna dēli bija Sereds, Allons un Achoels. Šie ir Lēas dēli, kurus viņa dzemdēja Jēkabam Sīrijas Mezopotāmijā, un Dīna, viņa meita; visas dvēseles, dēli un meitas, trīsdesmit trīs. Bet Gada dēli bija Safons, Angis, Sannis, Tasobans, Aedeis, Aroedeis un Areeleis. Bet Ašera dēli bija Jemna, Jessua un Jeuls, un Baria, un viņu māsa Sara. Bet Baria dēli bija Hobors un Melhiīls. Šie ir Zilpas dēli, kuru Lābans deva savai meitai Lejai, un viņa dzemdēja tos Jēkabam, sešpadsmit dvēseles. Bet Rahēlas, Jēkaba sievas, dēli bija Jāzeps un Benjamīns. Bet Jāzepam piedzima dēli Ēģiptes zemē, kurus viņam dzemdēja Asenete, Hēliopoles priesterā Petefrē meita, - Manase un Efraims. Bet Manasem piedzima dēli, kurus

viņam dzemdēja sīriešu blakussieva, - Mahīrs. Mahīrs dzemdina Gileādu. Bet Efraima, Manases brāļa, dēli bija Sutelaāms un Taāms. Bet Sutelaāma dēls bija Edoms. Bet Benjamīna dēli bija Bala un Behors, un Asbēls. Un Balas dēli bija Gēra, un Noemans, un Ahījs, un Ross, un Mamfīms, un Gēra dzemdina Aradu. Šie ir Rahēles dēli, kurus viņa dzemdēja Jēkabam, pavisam astoņpadsmit dvēseles. Bet Dana dēls bija Asoms. Un Naftali dēli: Asiēls, Guni, Isārs un Sollēms. Šie ir Ballas dēli, kuru Labans deva savai meitai Rahēlei un kura dzemdēja tos Jēkabam – pavisam septiņas dvēseles. Visas dvēseles, kas iegāja ar Jēkabu Ēģiptē, tie, kas izgāja no viņa gurniem, bez Jēkaba dēlu sievietēm, visas dvēseles, sešdesmit seši, Bet Jāzeps dēli, kas viņam piedzima Ēģiptes zemē, bija deviņas dvēseles. Visas Jēkaba nama dvēseles, kas ar Jēkabu iegāja Ēģiptē, bija septiņdesmit piecas dvēseles.

Bet Jūdu viņš nosūtīja savā priekšā pie Jāzeps, lai viņš satiktu viņu pie Varoņu pilsētas, Rameses zemē. Sasiedzis ratus, Jāzeps devās augšup pretī Israēlam, savam tēvam, pie Varoņu pilsētas, un, viņam parādījies, uzkrita uz viņa kakla un raudāja ar bagātīgām asarām. Un Israēls sacīja Jāzepam: Es miršu no šī brīža, tādēļ ka esmu redzējis tavu seju, jo tu vēl dzīvo. Bet Jāzeps sacīja saviem brāļiem: Es iešu augšā un paziņošu faraonam, un es viņam teikšu: mani brāļi un mana tēva māja, kas bija Kānaānas zemē, ir atnākuši pie manis. Bet šie vīrieši ir gani, jo viņi bija lopkopji, un viņi ir atveduši savus lopus, vēršus un visu savu īpašumu. Ja tā tad Faraons jūs sauc un jums saka: Kāds ir jūsu darbs? Jūs sacīsi: Mēs, tavi kalpi, esam lopkopji no bērnības līdz šim laikam, gan mēs, gan mūsu tēvi, lai jūs varētu dzīvot Gešemas zemē Arābijā, jo visi avju gani ēģiptiešiem ir negantība.

Bet Jāzeps, atnācis, ziņoja Faraonam, sacīdams: Mans tēvs un mani brāļi, un viņu lopī, un viņu vērši, un viss, kas viņiem pieder, ir atnākuši no Kānaāna zemes, un redzi, viņi ir Gošenas zemē. Bet no saviem brāļiem viņš paņēma piecus vīrus un nostādīja viņus faraona priekšā. Un faraons sacīja Jāzēpa brāļiem: Kāds ir jūsu darbs? Bet viņi sacīja faraonam: Avju gani ir tavi kalpi, gan mēs, gan mūsu tēvi. Viņi sacīja faraonam: Mēs esam atnākuši, lai uzturētos šajā zemē, jo nav ganību tavu kalpu lopiem, jo bads ir pastiprināts Kanaāna zemē. Tāpēc tagad mēs dzīvosim Gošenas zemē. Faraons sacīja Jāzēpam: Lai viņi dzīvo Gošenas zemē, un ja tu zini, ka starp viņiem ir spēcīgi vīri, iecel viņus par manu lopu pārvaldniekiem. Jēkabs un viņa dēli atnāca uz Ēģipti pie Jāzēpa, un Ēģiptes ķēniņš faraons dzirdēja. Un faraons sacīja Jāzēpam: Tavs tēvs un tavi brāļi ir atnākuši pie tevis. Lūk, Ēģiptes zeme ir tavā priekšā, labākajā zemē apmetini savu tēvu un savus brāļus. Bet Jāzeps ievēda savu tēvu Jēkabu un nostādīja viņu faraona priekšā, un Jēkabs svētīja faraonu. Bet Faraons sacīja Jēkabam: Cik daudz ir tavu dzīves dienu gadi? Un Jēkabs sacīja faraonam: Manas dzīves gadu dienas, kurās es dzīvoju kā svešinieks, ir simts trīsdesmit gadi. Mazas un ļaunas ir bijušas manas dzīves gadu dienas, un tās nav sasniegušas manu tēvu dzīves gadu dienas, kurās viņi dzīvoja kā svešinieki. Un Jēkabs, svētījis faraonu, izgāja no viņa.

Un Jāzeps apmetināja savu tēvu un savus brāļus, un deva viņiem īpašumu Ēģiptes zemē, labākajā zemē, Rameses zemē, kā pavēlēja faraons. Un Jāzeps mērīja graudus savam tēvam un brāļiem, un visam sava tēva namam pēc ķermeņa.

Labības nebija visā zemē, jo bads ļoti pastiprināja, un Ēģiptes zeme un Kānaānas zeme izbeidzās no bada. Bet Jāzeps savāca visu sudrabu, kas tika atrasts Ēģiptes zemē un Kānaāna zemē, par

graudiem, kurus viņi pirka, un viņš izmēroja graudus viņiem, un Jāzeps ienesa visu sudrabu faraona namā. Un beidzās viss sudrabs Ēģiptes zemē un Kānaāna zemē, bet visi ēģiptieši nāca pie Jāzepa, sacīdami: Dod mums maizi, un kāpēc mums mirt tavā priekšā? Jo mūsu sudrabs ir beidzies. Bet Jāzeps viņiem teica: Atnesiet savus lopus, un es jums došu maizi jūsu lopu vietā, ja jūsu sudrabs ir beidzies. Viņi atveda savus lopus pie Jāzepa, un Jāzeps deva viņiem maizi zirgu vietā, un aitu vietā, un vērsu vietā, un ēzeļu vietā, un uzturēja viņus ar maizi visu viņu lopu vietā tajā gadā. Izgāja tas gads, un viņi nāca pie viņa otrajā gadā un teica viņam: Lai mēs neizzūdam no sava kunga! Jo tiešām ir izsīcis mūsu sudrabs, un mantas, un lopi pie tevis, kunga, un nav mums palikts nekas mūsu kunga priekšā, kā vien savs ķermenis un mūsu zeme. Lai mēs tādēļ nemirtu tavā priekšā un zeme netiktu padarīta tukša, iegādājies mūs un mūsu zemi maizes vietā, un mēs un mūsu zeme būsīm Faraona kalpi. Dod sēklu, lai mēs sētu un dzīvotu un nemirtu, un zeme netiks padarīta tukša. Un Jāzeps iegādājās visu ēģiptiešu zemi faraonam, jo ēģiptieši pārdeva savu zemi faraonam, jo viņus pārvarēja bads, un zeme kļuva faraona īpašums. Un viņš paverdzināja ļaudis par vergiem no vienas Ēģiptes robežas līdz otrai, Tikai priesteru zemi Jāzeps neieguva, jo faraons bija devis dāvanu priesteriem, un viņi ēda dāvanu, kuru faraons viņiem bija devis, tāpēc viņi nepārdeva savu zemi. Bet Jāzeps sacīja visiem ēģiptiešiem: Lūk, es šodien esmu iegādājies jūs un jūsu zemi faraonam. Ņemiet sev sēklu un sējiet zemi. Un tās ražas būs, un jūs dosiet piekto daļu faraonam, bet četras daļas būs jums pašiem par sēklu zemei un par barību jums un visiem tiem, kas ir jūsu mājās. Un viņi sacīja: Tu esi mūs izglābis, mēs esam atraduši labvēlību mūsu kunga priekšā, un mēs būsīm faraona kalpi. Un Jāzeps viņiem lika par pavēli līdz šai dienai, ka Ēģiptes zemē Faraonam jā

Bet Israēls apmetās Ēģiptes zemē, Gešemas apgabalā, un viņi to iemantoja, un viņi auga un vairojās ļoti. Bet Jēkabs nodzīvoja Ēģiptes zemē septiņpadsmit gadus, un Jēkaba mūža dienas kļuva simts četrdesmit septiņi gadi. Tuvojās Israēla dienas mirt, un viņš izsauca savu dēlu Jāzepu un sacīja viņam: Ja esmu atradis labvēlību tavā priekšā, liec savu roku zem manas ciskas un dari man žēlsirdību un patiesību, neapglabā mani Ēģiptē, Bet es apgulšos pie saviem tēviem, un tu mani izvedīsi no Ēģiptes, un tu mani apraksi viņu kapā. Bet viņš sacīja: Es darīšu pēc tava vārda. Viņš sacīja: Zvēri man, un viņš zvērēja viņam, un Israēls noliecās pār sava zižļa galu.

48

Tas notika pēc šiem vārdiem, un Jāzepam tika ziņots, ka tavs tēvs ir slim, un viņš, ņēmis savus divus dēlus Manasu un Efraīmu, nāca pie Jēkaba. Tas tika ziņots Jēkabam, sakot: Redzi, tavs dēls Jāzeps nāk pie tevis. Un Israēls, nostiprinājies, apsēdās gultā. Un Jēkabs sacīja Jāzepam: Mans Dievs man parādījās Lūzā Kānaāna zemē un mani svētīja, Un Viņš sacīja man: Redzi, Es tevi palielināšu un tevi vairošu, un darīšu tevi par tautu sapulcēm, un došu tev šo zemi un tavai pēcnācējiem pēc tevis par mūžīgu īpašumu. Tagad tā tad tavi divi dēli, kas tev dzimuši Ēģiptes zemē, pirms es atnācu pie tevis uz Ēģipti, ir mani – Efraims un Manase, tāpat kā Rūbens un Sīmeons, būs mani. Bet pēcnācēji, kurus tu dzemdināsi pēc šiem, būs uz viņu brāļu vārda un tiks saukti pēc viņu mantojumiem. Bet, kad es nācu no Mezopotāmijas Sīrijā, nomira Rahēle, tava māte, Kānaāna zemē, kad es tuvojos Habratas hipodromam pirms nonākšanas Efratā, un es apglabāju viņu pie hipodroma ceļa – šī ir Bētleme.

Bet Israēls, ieraudzījis Jāzepa dēlus, sacīja: Kas tev ir šie? Bet Jāzeps sacīja savam tēvam: Tie ir mani dēli, kurus Dievs man šeit devis. Un Jēkabs sacīja: Atved viņus pie manis, lai es viņus svētītu. Bet Israēla acis bija aptumšotas no vecuma, un viņš nespēja redzēt, un viņš pietuvinājās tos pie sevis, un noskūpstīja tos, un apskāva tos. Un Israēls sacīja Jāzepam: Redzi, es neesmu ticis atņemts no tava vaiga, un redzi, Dievs man ir parādījis arī tavu pēcnācējus. Un Jāzeps izveda viņus no saviem ceļiem, un viņi pielūdza viņu, nometuši seju pie zemes. Bet Jāzeps, ņēmis savus divus dēlus, Efraīmu labajā rokā, no Israēla kreisās puses, bet Manasi kreisajā rokā, no Israēla labās puses, pieveda viņus pie viņa. Bet Israēls, izstiepis labo roku, uzlika to uz Efraīma galvu, lai gan šis bija jaunākais, un kreiso roku uz Manases galvu, šķērsojot rokas.

Un viņš svētīja viņus un sacīja: Dievs, kuram mani tēvi bija patīkami viņa priekšā, Ābrahāms un Īzāks, Dievs, kas mani baro no jaunības līdz šai dienai, Eņģelis, kas mani glābj no visiem ļaunumiem, lai svētī šos bērnus, un lai viņos tiek saukts mans vārds un manu tēvu vārds - Ābrahāms un Īzāks, un lai viņi vairojas lielā skaitā virs zemes. Bet Jāzeps, redzējis, ka viņa tēvs uzlika savu labo roku uz Efraīma galvu, tas viņam likās smagi, un Jāzeps satvēra sava tēva roku, lai noņemtu to no Efraīma galvas uz Manases galvu. Bet Jāzeps teica savam tēvam: Ne tā, tēvs, jo šis ir pirmdzimtais, liec savu labo roku uz viņa galvu. Un viņš nevēlējās, bet sacīja: Es zinu, bērns, es zinu, un šis kļūs par tautu, un šis tiks paaugstināts, bet viņa jaunākais brālis būs lielāks par viņu, un viņa pēcnācēji kļūs par tautu daudzumu. Un viņš svētīja viņus tanī dienā, sacīdams: Ar jums tiks svētīts Israēls, sacīdami: Lai Dievs dara tevi kā Efraīmu un kā Manasu. Un viņš novietoja Efraīmu priekšā Manasem. Bet Israēls teica Jāzepam: Redzi, es mirstu, un Dievs būs ar jums, un Viņš atgriezīs jūs jūsu tēvu zemē. Bet es

dodu tev Sihemu kā īpašu daļu pāri taviem brāļiem, kuru ņemu no Amoriešu rokas ar savu zobenu un loku.

49

Bet Jēkabs izsauca savus dēlus un teica viņiem:
Sapulcējieties, lai es paziņotu jums, kas notiks ar jums pēdējās dienās. Sapulcējieties un klausiet mani, Jēkaba dēli, klausiet Israēlu, klausiet savu tēvu. Reuben, mans pirmdzimtais, tu esi mans spēks un manu bērnu sākums, grūti panesams un grūti ietiepīgs. Tu esi rīkojies augstprātīgi kā ūdens, nepārvārīsies, jo tu uzkāpi uz sava tēva gultu, tad tu apgānīji guļasvietu, uz kuru tu uzkāpi. Simeons un Levi, brāļi, pabeiguši savu izvēlēto netaisnību. Viņu padomā lai nenāk mana dvēsele, un viņu sapulcē lai nepiedalās manas iekšas, jo savās dusmās viņi nogalināja cilvēkus, un savā iegribā viņi sakropļoja vērsi. Nolādētas lai ir viņu dusmas, jo tās ir augstprātīgas, un viņu bardzība, jo tā bija nocietināta; es viņus sadalīšu Jēkabā un viņus izkaisīšu Israēlā. Juda, tevi slavēja tavi brāļi, tavas rokas uz tavu ienaidnieku muguras, tev klanīsies tava tēva dēli. Lauvas mazulis Jūda, no dzinuma, mans dēls, tu uzkāpi, atgulies tu gulēji kā lauva un kā mazulis – kas viņu pacels? Ne izzudīs valdnieks no Jūdas, un vadonis no viņa gurniem, līdz nāks tas, kas viņam nolemts, un viņš būs tautu cerība. Piesienot pie vīnakoka savu kumeļu un pie vīteņa savas ēzeļa kumeļu, viņš mazgās vīnā savu tērpu un vīnogu asinīs savu apvalku. Dzirkstošākas par vīnu viņa acis, un baltāki par pienu viņa zobi. Zebuluns dzīvos piejūras apvidū, un viņš būs pie kuģu ostām, un stiepsies līdz Sidonai. Issachars vēlējās to labo, dusēdams starp mantojumiem. Un, redzējis, ka atpūta ir laba un ka zeme ir auglīga, viņš nolika savu plecu darbam un kļuva par zemnieku. Dans tiesās savu tautu kā arī viena cilts Israēlā. Un lai Dans kļūst par čūsku uz ceļa, kas glūn uz takas, kodīs zirga papēdi, un jājējs

kritis atpakaļ. Gaidot Kunga glābšanu. Gads - laupītāju pulks uzbruks viņam, bet viņš pats tos vajās pa pēdām. Asers, trekna viņa maize, un viņš dos greznību valdniekiem. Naftali ir atbrīvots stumbrs, kas dod skaistumu pēcnācējiem. Pieaudzis dēls Jāzeps, mans pieaudzis apskaujamais dēls, mans jaunākais dēls, atgriezies pie manis. Pret kuru, apspriežoties, viņi zaimoja, un bultu kungi turēja pret viņu naidu. Un viņu loki tika satriekti ar spēku, un viņu roku cīpslas tika izsmelta caur Jēkaba valdnieka roku, no turienes nāk Israēla varīgais no tava tēva Dieva. Un tev palīdzēja mans Dievs, un svētīja tevi ar debess svētību no augšas un zemes svētību, kas tur visu, krūšu un dzemdes svētības dēļ. Tava tēva un tavas mātes svētības pārspēja mūžīgo kalnu svētības un mūžīgi plūstošo pauguru svētības, tās būs uz Jāzepa galvas un uz virsotnes tam, kuru viņš uzskatīja par brāļiem. Benjamins ir laupītājs vilks, no rīta viņš vēl ēdis, un vakarā viņš dos barību. Visi šie ir Jēkaba divpadsmit dēli, un to viņu tēvs runāja viņiem, un viņš svētīja viņus – katru saskaņā ar viņa svētību viņš svētīja. Un viņš sacīja viņiem: Es tieku pievienots savai tautai, apglabājiēt mani kopā ar maniem tēviem alā, kas atrodas Efrona, hetieša, laukā, Divkāršajā alā, kas atrodas pretī Mamrei Kānaānas zemē, kuru Ābrahāms iegādājās - šo alu no hetieša Efrona kā kapa īpašumu. Tur apglabāja Ābrahāmu un viņa sievu Sāru, tur apglabāja Īzāku un viņa sievu Rebeku, tur apglabāja Leju, Lauka un tajā esošās alas iegūšanā no Heta dēliem. Un Jēkabs pārstāja pavēlēt saviem dēliem, un, pacēlis savas kājas uz gultas, viņš nomira un tika pievienots saviem ļaudīm.

50

Un Jāzeps nokrita uz sava tēva sejas, raudāja par viņu un skūpstīja viņu. Un Jāzeps pavēlēja saviem kalpiem balzamētājiem balzamēt savu tēvu, un balzamētāji balzamēja Israēlu. Un viņi

piepildīja viņa četrdesmit dienas, jo tā tiek skaitītas apbedīšanas dienas, un Ēģipte sēroja par viņu septiņdesmit dienas. Tā kā pagāja sēru dienas, Jāzeps runāja uz faraona valdniekiem, sacīdams: Ja esmu atradis labvēlību jūsu priekšā, runājiet par mani faraona ausīs, sacīdami: Mans tēvs lika man zvērēt, sacīdams: Kapenēs, kuras es izraku sev Kānaāna zemē, tur tu mani apglabāsi. Tagad tā tad es iešu un apglabāšu savu tēvu, un atgriezīšos. Un faraons sacīja Jāzepam: Ej augšup un apglabā savu tēvu, tieši kā viņš lika tev zvērēt. Un Jāzeps devās augšup apglabāt savu tēvu, un kopā ar viņu devās augšup visi faraona kalpi un viņa nama vecākie, un visi Ēģiptes zemes vecākie, Un visa Jāzeka mājsaimniecība, un viņa brāļi, un visa viņa tēva māja, un viņa radniecība, un avis, un vēršus viņi atstāja Gošenas zemē. Un kopā ar viņu devās augšā kararati un jātnieki, un nometne bija ļoti liela. Un viņi ieradās Atada kulšanas klonā, kas atrodas viņpus Jordānai, un viņi apraudāja viņu ar lielu un ļoti spēcīgu raudu ceremoniju, un viņš sēroja par savu tēvu septiņas dienas. Un Kanaānas zemes iedzīvotāji redzēja sēras uz Atada kulšanas klona, un viņi sacīja: Šīs ir lielas sēras ēģiptiešiem. Tāpēc viņš sauca tā vārdu Ēģiptes Sēras, kas ir viņpus Jordānai. Un viņa dēli darija viņam tā. Un viņa dēli paņēma viņu uz Kanaāna zemi, un apglabāja viņu dubultajā alā, ko Ābrahāms bija iegādājies par kapa īpašumu no hetieša Efrona, pretī Mamrei. Un Jāzeps atgriezās Ēģiptē, viņš un viņa brāļi, un tie, kas bija devušies līdzī apglabāt viņa tēvu.

Bet Jāzeka brāļi, redzējuši, ka viņu tēvs ir miris, teica: Kaut Jāzeps mums nekad neturētu aizvainojumu un neatmaksātu mums visus tos ļaunumus, ko mēs viņam nodarījām. Un, nonākuši pie Jāzeka, viņi sacīja: Tavs tēvs lika zvērēt pirms savas nāves, sacīdams, Tā sakiet Jāzepam: piedod viņiem viņu netaisnību un viņu grēku, jo ļaunu tev viņi parādīja, un tagad pieņem tava tēva

Dieva kalpu netaisnību, un Jāzeps raudāja, viņiem runājot uz viņu. Un, nākuši pie viņa, viņi teica: Mēs esam tavi kalpi. Un Jāzeps viņiem teica: Nebaidieties, jo es piederu Dievam. Jūs plānojāt pret mani ļaunu, bet Dievs plānoja par mani labu, lai notiktu kā šodien, un tiktu baroti daudzi ļaudis. Un viņš sacīja viņiem: Nebaidieties, es uzturēšu jūs un jūsu mājas. Un viņš iepriecināja viņus, un viņš runāja uz viņu sirdīm. Un Jāzeps dzīvoja Ēģiptē, viņš un viņa brāļi, un visa viņa tēva māja, un Jāzeps nodzīvoja simtu desmit gadus. Un Jāzeps redzēja Efraima bērnus līdz trešajai paaudzei, un Mahira, Manases dēla, dēli tika dzimti uz Jāzeps ceļiem. Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: Es mirstu, bet Dievs noteikti jūs apmeklēs un jūs izvedīs no šīs zemes uz zemi, kuru Dievs zvērēja mūsu tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam. Un Jāzeps lika zvērēt Israēla dēliem, sacīdams: Kad Dievs jūs apmeklēs, tad jūs uznesiet manus kaulus no šejienes līdzī sev. Un Jāzeps nomira simts desmit gadu vecumā, un viņu apglabāja, un novietoja zārkā Ēģiptē.

Izceļošana

1

Šie ir Israēla dēlu vārdi, kas iegāja Ēģiptē kopā ar savu tēvu Jēkabu; katrs iegāja ar visu savu mājsaimniecību. Rūbens, Simeons, Levijs, Jūda, Issachar, Zebulun, Benjamins, Dans un Naftali, Gads un Ašers. Bet Jāzeps bija Ēģiptē, un visas dvēseles no Jēkaba bija septiņdesmit piecas. Nomira Jāzeps un visi viņa brāļi, un visa tā paaudze. Bet Israēla dēli pieauga un tika pavairoti, un kļuva daudzi, un kļuva ļoti, ļoti spēcīgi, un zeme viņus pavairoja. Bet Ēģiptē pacēlās cits karalis, kurš nepazina Jāzepu. Viņš sacīja savai tautai: Redzi, Israēla dēlu cilts ir liels pūlis un ir stiprāka par mums. Nāciet tātad, rīkosimies viltīgi pret viņiem, lai viņi nepievairotos, un, kad mums gadītos karš, lai arī šie nepievienotos pie pretiniekiem un, karojuši pret mums, neizietu no zemes. Un viņš iecēla pār viņiem darbu uzraugus, lai viņi nomāktu viņus darbos. Un viņi uzcēla nocietinātas pilsētas faraonam: Peitho, Ramesi un Onu, kas ir Saules pilsēta. Bet jo vairāk viņus pazemoja, jo vairāk tie kļuva un pieauga ļoti ļoti stipri, un ēģiptieši riebās no Israēla dēliem. Un ēģiptieši apspieda Israēla dēlus ar varu. Un nomocot viņu dzīvi cietos darbos ar mālu un ķieģeļu taisīšanu, un visos darbos laukos – saskaņā ar visiem darbiem, ar kuriem viņi tos verdzināja ar varu.

Un ēģiptiešu karalis sacīja ebreju vecmātēm, no kurām vienai bija vārds Sipra un otrai vārds Pua, Un viņš sacīja: Kad jūs palīdzat ebreju sievietēm dzemdībās un viņas ir gatavas dzemdēt, ja tas ir zēns, nogaliniet to, bet ja meitene, saglabāji to dzīvu. Bet vecmātes baidījās no Dieva un nedarīja tā, kā viņām bija pavēlējis Ēģiptes ķēniņš, un viņas uzturēja dzīvus zēnu bērnus. Bet Ēģiptes karalis izsauca vecmātes un sacīja viņām: Kāpēc jūs izdarījāt šo

lietu un saglabājāt dzīvus vīriešu bērnus? Bet vecmātes teica Faraonam: Ebreju sievietes nav kā Ēģiptes sievietes, jo viņas dzemdē pirms vecmātes pie viņām nonāk, un viņas dzemdēja. Dievs labi izturējās pret vecmātēm, un tauta vairojās un kļuva ļoti stipra. Tā kā vecmātes baidījās Dievu, viņas uztaisīja sev mājas. Bet Faraons pavēlēja visiem saviem ļaudīm, sacīdams: Katru zēnu, kas tiks dzimis ebrejiem, metiet upē, un katru meiteni atstājiēt dzīvu.

2

Bija kāds no Levija cilts, kas ņēma vienu no Levija meitām. Un viņa kļuva grūta un dzemdēja dēlu, un redzējuši, ka tas ir skaists, viņi slēpa to trīs mēnešus. Tā kā viņi vairs nespēja to slēpt, viņa māte ņēma grozu un apsmērēja to ar asfalta piķi, un ielika tajā bērnu, un novietoja to purvā pie upes. Un viņa māsa vēroja no tālienes, lai uzzinātu, kas viņam notiks.

Nokāpa faraona meita peldēties pie upes, un viņas kalpones gāja garām gar upi, un, ieraudzījusi grozu purvā, nosūtījusi kalponi, paņēma to. Atvērusi, viņa redz raudošu bērnu grozā, un Faraona meita viņu pasaudzēja, un sacīja: Šis ir no ebreju bērniem. Un viņa māsa sacīja faraona meitai: Vai tu gribi, lai es izsauču tev sievieti zīdītāju no ebrejiem, un viņa zīdīs tev šo bērnu? Bet faraona meita sacīja: Ej. Un jaunā sieviete, nākusi, sauca bērna māti. Faraona meita sacīja viņai: Saglabā man šo bērnu un baro to krūtī, bet es došu tev algu. Sieviete paņēma bērnu un baroja to krūtī. Kad bērns bija izaudzis, viņa to ienesa pie faraona meitas, un tas kļuva viņai par dēlu, un viņa nosauca viņa vārdu Mozus, sacīdama: No ūdens es viņu izvilkku.

Notika tanīs daudzajās dienās, ka Mozus, kļuvis liels, izgāja pie saviem brāļiem, Israēla dēliem, un, uztvēris viņu pūles, redz ēģiptieti sitam kādu ebreju no saviem brāļiem, no Israēla dēliem. Paskatījies apkārt šeit un tur, bet neredz nevienu, un, nositis ēģiptieti, paslēpa viņu smiltīs. Izgājis otrā dienā, viņš redz divus ebreju vīrus cīnāties un saka tam, kurš dara pāri: Kāpēc tu sit savu tuvāko? Bet viņš sacīja: Kas tevi iecēla par valdnieku un tiesnesi pār mums? Vai tu gribi mani nogalināt tādā pašā veidā, kā tu nogalināji vakar ēģiptieti? Bet Mozus nobijās un sacīja: Ja tā, tad šī lieta ir kļuvusi zināma. Faraons dzirdēja šo vārdu un meklēja nogalināt Mozu. Bet Mozus atkāpās no Faraona sejas un dzīvoja Midijana zemē, un, nācis uz Midijana zemi, viņš apsēdās pie akas. Bet Midianas priesterim bija septiņas meitas, kas ganīja sava tēva Jetro avis, un, ieradušās, viņas smēla ūdeni, līdz piepildīja tvertnes, lai dzirdītu sava tēva Jetro avis. Bet kad ieradās gani, tie izdzina viņas, bet Mozus piecēlies izglāba viņas, un smēla ūdeni viņām, un dzirdīja viņu avis. Viņas ieradās pie Raguēla, viņu tēva, bet viņš sacīja viņām: Kāpēc jūs pasteigāties ierasties šodien? Bet viņas teica: Ēģiptiešu vīrs mūs izglāba no ganiem, un smēla mums ūdeni, un dzirdīja mūsu avis. Bet viņš sacīja savām meitām: Kur viņš ir? Kāpēc esat atstājušas to vīru? Aiciniet viņu, lai viņš ēd maizi. Bet Mozus apmetās pie tā cilvēka, un viņš izdeva savu meitu Ciporu Mozum par sievu. Sievieta, būdama grūta, dzemdēja dēlu, un Mozus nosauca viņa vārdu par Geršomu, sacīdams: Es esmu svešinieks svešā zemē. Pēc daudzajām dienām nomira Ēģiptes ķēniņš, un Israēla dēli nopūtās no darbiem un sauca skaļi, un viņu sauciens uzkāpa pie Dieva no darbiem. Un Dievs uzklausi viņu vaidus, un Dievs atcerējās savu derību ar Ābrahāmu, un Īzāku, un Jēkabu. Un Dievs uzlūkoja Israēla dēlus, un Viņš kļuva viņiem zināms.

Un Mozus ganīja Jetro, sava sievas tēva, Midiānas priesterā, avis, un viņš aizveda avis uz tuksnesi un nonāca pie Horeba kalna. Viņam parādījās Kunga eņģelis uguns liesmā no krūma, un viņš redz, ka krūms deg ugunī, bet krūms netika sadedzināts. Bet Mozus sacīja: Pieiešu tuvāk un redzēšu šo lielo vīziju, kāpēc krūms nesadeg. Kad Kungs redzēja, ka viņš tuvojas, lai redzētu, Kungs viņu sauca no krūma, sacīdams: Mozu, Mozu! Bet viņš teica: Kas ir? Bet viņš sacīja: Netuvojies šeit, novelc sandales no savām kājām, jo vieta, kurā tu stāvi, ir svēta zeme. Un Viņš sacīja: Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs, un Jēkaba Dievs. Bet Mozus novērsa savu seju, jo viņš baidījās skatīties tieši uz Dievu. Kungs sacīja Mozum: Es redzēju manas tautas ciešanas Ēģiptē, un esmu dzirdējis viņu saucienus par darbu uzraugiem, jo es zinu viņu sāpes, Un es nokāpu, lai atbrīvotu viņus no ēģiptiešu rokas un izvestu viņus no tās zemes, un ievestu viņus labā un plašā zemē, zemē, kur plūst piens un medus, kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, feriziešu, girgašiešu, hiviešu un jebusiešu vietā. Un tagad redzi, Israēla dēlu sauciens ir nācis pie manis, un es esmu redzējis apspiešanu, ar kādu ēģiptieši viņus apspiež. Un tagad nāc šurp, es sūtīšu tevi pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa, un tu izvedīsi manus ļaudis, Israēla dēlus, no Ēģiptes zemes.

Un Mozus sacīja Dievam: Kas es esmu, ka man jāiet pie Ēģiptes ķēniņa faraona un ka man jāizved Israēla dēli no Ēģiptes zemes? Bet Dievs sacīja Mozum: Es būšu ar tevi, un šī tev būs zīme, ka es tevi sūtu: kad tu izvedīsi manus ļaudis no Ēģiptes, jūs kalpošat Dievam uz šo kalnu. Un Mozus sacīja Dievam: Redzi, es iešu pie Israēla dēliem un sacīšu viņiem: Mūsu tēvu Dievs mani ir sūtījis pie jums. Viņi man jautās: Kāds ir Viņa vārds? Ko lai es viņiem saku? Un Dievs sacīja Mozum: Es esmu Esošais. Un Viņš sacīja: Tā tu sacīsi Israēla dēliem: Esošais mani ir sūtījis pie jums. Un Dievs atkal sacīja Mozum: Tā tu sacīsi Izraēla dēliem: Kungs,

mūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs, un Jēkaba Dievs, ir sūtījis mani pie jums. Šis ir mans mūžīgais vārds un piemiņa paaudzēm paaudzēs. Tātad, kad būsī atnācis, sapulcini Israēla dēlu vecāko padomi un saki viņiem: Kungs, mūsu tēvu Dievs, ir man parādījis – Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs – sacīdams: Es patiešām esmu jūs apmeklējis un redzējis visu, kas jums noticis Ēģiptē. Un Viņš teica: Es izvedīšu jūs no ēģiptiešu bēdām uz kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, fereziešu, girgašiešu, hiviešu un jebusiešu zemi, uz zemi, kur plūst piens un medus. Un viņi uzklausīs tavu balsi, un tu ieiesi kopā ar Israēla vecāko padomi pie Ēģiptes ķēniņa faraona, un tu viņam teiksi: Ebreju Dievs ir aicinājis mūs, tāpēc iesim trīs dienu ceļu uz tuksnesi, lai upurētu savam Dievam. Bet es zinu, ka Faraons, Ēģiptes karalis, neatļaus jums iet, ja vien ne ar varenu roku. Un izstiepis roku, es sitišu ēģiptiešus ar visiem maniem brīnumiem, kurus es darišu viņiem, un pēc tam viņš jūs izsūtīs. Un es došu labvēlību šim ļaudīm ēģiptiešu priekšā, bet kad jūs aiziesiet, jūs neaiziesiet tukšām rokām. Bet sieviete prasīs no savas kaimiņienes un līdzdzīvotājas sudraba traukus, zelta traukus un apģērbus, un jūs tos uzliksiet saviem dēliem un savām meitām, un jūs aplaupīsiet ēģiptiešus.

4

Atbildēja Mozus un sacīja: Ja viņi man netic un neklausā manu balsi, viņi sacīs, ka tev nav parādījis Dievs, ko es viņiem sacīšu? Bet Kungs sacīja viņam: Kas tas ir tavā rokā? Un viņš sacīja: Zizlis. Un viņš sacīja: Met to uz zemi! Un viņš meta to uz zemi, un tā kļuva par čūsku, un Mozus bēga no tās. Un Kungs sacīja uz Mozu: Izstiep savu roku un sagrāb asti! Izstiepis tad roku, viņš sagrāba asti, un tā kļuva par zizli viņa rokā. Lai viņi tev ticētu, ka tev ir parādījis viņu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs un

Īzāka Dievs, un Jēkaba Dievs. Bet Kungs viņam atkal teica: Ieliec savu roku savā klēpī, un viņš ielika savu roku savā klēpī, un izņēma savu roku no sava klēpja, un viņa roka kļuva kā sniegs. Un viņš sacīja atkal: Ieliec savu roku savā klēpī, un viņš ielika roku savā klēpī, un izņēma to no sava klēpja, un atkal tā atgriezās savas miesas krāsā. Bet ja viņi netiks tev un neklausīsies pirmās zīmes balsij, viņi ticēs otrās zīmes balsij. Un būs tā: ja viņi neticēs tev šīm divām zīmēm un neklausīs tavu balsi, tad tu ņemsi ūdeni no upes un izliesi to uz sauszemes, un ūdens, ko tu ņemsi no upes, kļūs par asinīm uz sauszemes. Bet Mozus sacīja Kungam: Lūdzu, Kungs, es neesmu spējīgs ne kopš vakardienas, ne kopš aizvakardienas, ne kopš Tu sāki runāt ar Savu kalpu - es esmu vājas balss un lēnas mēles. Bet Kungs sacīja Mozum: Kas deva cilvēkam muti? Un kas darīja vājdzirdīgu un kurlu, redzošu un aklu? Vai ne es, Dievs? Un tagad ej, un es atvēršu tavu muti, un es tevi pamācīšu, ko tev būs runāt. Un Mozus sacīja: Es lūdzu, Kungs, iecel kādu citu, kas ir spējīgs, kuru Tu sūtīsi. Un Kungs, būdams dusmīgs ar dusmu pret Mozu, sacīja: Vai ne, redzi, Ārons, tavs brālis, levīts? Es zinu, ka viņš runās ar tevi, un redzi, viņš izies tev pretī, un, redzējis tevi, priecāsies savā sirdī. Un tu sacīsi viņam, un tu dosi manus vārdus viņa mutē, un es atvēršu tavu muti un viņa muti, un es mācīšu jums, ko jūs darīsiet. Un viņš runās tavā vietā ar tautu, un viņš būs tava mute, bet tu viņam būsi tas, kas saistīts ar Dievu. Un šo zizli, kas pārvērtās čūskā, tu ņemsi savā rokā, ar kuru tu darīsi ar to šīs zīmes.

Mozus devās un atgriezās pie sava znota Jetro, un saka: Es iešu un atgriezīšos pie saviem brāļiem Ēģiptē, un redzēšu, vai viņi vēl dzīvo. Un Jetro sacīja Mozum: Ej vesels. Bet pēc daudzām dienām nomira Ēģiptes ķēniņš. Bet Kungs sacīja Mozum Midianā: Ej, dodies uz Ēģipti, jo visi tie, kas meklēja tavu dvēseli, ir miruši. Bet Mozus, paņēmis sievu un bērnus, uzkāpināja viņus uz

jūgdzīvniekiem un atgriezās Ēģiptē. Un Mozus paņēma zizli, kas bija no Dieva, savā rokā. Kungs sacīja Mozum: Kad tu iesi un atgriezīsies Ēģiptē, redzi, visus brīnumus, kurus esmu devis tavās rokās, dari tos faraona priekšā, bet es nocietināšu viņa sirdi, un viņš neizlaidīs tautu. Tu bet sacīsi Faraonam: tā saka Kungs, mans pirmdzimtais dēls ir Izraēls. Es tev teicu: sūti prom manus ļaudis, lai tie man kalpo. Ja tu patiešām nevēlies viņus sūtīt prom, tad redzi - es nogalināšu tavu pirmdzimto dēlu. Bet ceļā, naktspmītnē, viņam sastapās Kunga Eņģelis un meklēja viņu nogalināt. Un Sepfora, ņēmusi akmentiņu, apgraizīja sava dēla priekšādu un nokrita pie viņa kājām, un sacīja: Apstājušās ir mana bērna apgraizīšanas asinis. Un viņa aizgāja prom no viņa, jo sacīja: Apstājušās ir mana bērna apgraizīšanas asinis. Kungs sacīja Āronam: Ej tuksnesī preti Mozum, un viņš gāja, un satika viņu pie Dieva kalna, un viņi skūpstīja viens otru. Un Mozus paziņoja Āronam visus Kunga vārdus, ar kuriem Viņš to sūtīja, un visus vārdus, ko Viņš tam bija pavēlējis. Bet Mozus un Ārons gāja un sapulcināja Israēla dēlu vecāko padomi. Un Ārons runāja visus šos vārdus, kurus Dievs bija runājis uz Mozu, un darīja zīmes tautas priekšā. Un ļaudis ticēja un priecājās, ka Dievs apmeklēja Israēla dēlus, un ka viņš redzēja viņu bēdas, bet ļaudis noliecās un pielūdza.

5

Un pēc šīm lietām Mozus un Ārons iegāja pie faraona un sacīja viņam: Tā saka Kungs, Israēla Dievs: Отпусти manu tautu, lai tā svin Man svētkus tuksnesī. Un Faraons sacīja: Kas ir tas, kura balsij es klausīšu, lai atlaižu Israēla dēlus? Es nepazīstu Kungu, un Israēlu es neatlaišu. Un viņi saka viņam: Ebreju Dievs ir aicinājis mūs, mēs iesim tātad trīs dienu ceļu uz tuksnesi, lai upurētu Kungam, mūsu Dievam, ka mūs nesatiek nāve vai

slepkavība. Un Ēģiptes karalis sacīja viņiem: Kāpēc Mozus un Ārons jūs novēršat tautu no viņu darbiem? Ejiet katrs pie saviem darbiem. Un faraons sacīja: Redzi, tagad šie ļaudis ir vairojušies, tāpēc mēs neapturēsim viņus no viņu darbiem. Bet Faraons pavēlēja ļaužu darbu uzraugiem un rakstvežiem, sacīdams: Jūs vairs nedosiet salmus ļaudīm ķieģeļu taisīšanai, kā vakar un aizvakar, bet lai paši iet un savāc sev salmus. Un ķieģeļu taisīšanas kārtību, ko viņi paši dara katru dienu, tu uzliksi viņiem un neko neatņemsi, jo viņi ir dīkā, tāpēc viņi ir brēkuši, sacīdami: Ceļamies un upurēsim savam Dievam! Lai šo cilvēku darbi ir apgrūtināši, un lai viņi rūpējas par tiem, un lai viņi nerūpējas par tukšiem vārdiem.

Bet uzraugi un rakstveži steidzināja viņus un sacīja ļaudīm: Tā saka faraons: vairs nedošu jums salmus. Paši jūs, ejot, vāciet sev salmus, no kurienes vien atradīsiet, jo nekas netiek atņemts no jūsu noteiktā daudzuma. Un ļaudis tika izkaisīti pa visu Ēģiptes zemi, lai savāktu rugājus salmu vietā. Bet uzraugi steidzināja viņus, sakot: Pabeidziet pienākošos darbus katru dienu, tieši tāpat kā tad, kad salmi tika jums doti. Un tika šaustīti Israēla dēlu ciltis rakstu zinātāji, kas bija iecelti pār viņiem no faraona uzraugiem, sakot: Kāpēc jūs nepabeidzāt savus ķieģeļu taisīšanas uzdevumus tāpat kā vakar un aizvakar, un arī šodien? Bet Israēla dēlu rakstītāji iegāja un sauca uz faraonu, sacīdami: Kāpēc tu tā rīkojies ar saviem kalpiem? Salmi netiek doti taviem kalpiem, un mums saka darīt ķieģeļus, un redzi, tavi kalpi ir nopērti – tādēļ tu darīsi netaisnību saviem ļaudīm. Un viņš sacīja viņiem: Jūs esat slinki, slinki jūs esat, tāpēc jūs sakāt: Iesim, upurēsim savam Dievam. Tagad tātad ejiet un strādājiet, jo salmi jums netiks doti, un ķieģeļu darināšanas normu jūs izpildīsiet. Bet Israēla dēlu rakstu mācītāji redzēja sevi ļaunumos, sacīdami: Jūs neatstāsiet ķieģeļu taisīšanas noteikto daudzumu dienai. Bet viņi satika Mozu un

Āronu, kas nāca viņiem pretī, izejot no faraona. Un viņi sacīja viņiem: Lai Dievs redz jūs un tiesā, jo jūs esat padarījuši mūsu smaržu riebīgu faraona priekšā un viņa kalpu priekšā, dodot zobenu viņa rokās, lai nogalinātu mūs. Bet Mozus atgriezās pie Kunga un sacīja: Lūdzu, Kungs, kāpēc Tu esi mocījis šos ļaudis? Un kāpēc Tu esi mani sūtījis? Un kopš es esmu gājis pie Faraona, lai runātu tavā vārdā, viņš ir apbēdinājis šo tautu, un tu neesi izglābis savu tautu.

6

Un Kungs sacīja Mozum: Jau redzēsi, ko es darīšu faraonam, jo ar varenu roku viņš nosūtīs viņus prom, un ar paceltu elkoni viņš izdzīs viņus no savas zemes. Bet Dievs runāja uz Mozu un teica viņam: Es esmu Kungs. Un es parādījos Ābrahāmam un Īzākam un Jēkabam, būdams viņu Dievs, un savu vārdu Kungs es neatklāju viņiem. Un es noliku savu derību ar viņiem, lai dotu viņiem kānaāniešu zemi, to zemi, kurā viņi bija uzturējušies un kurā viņi dzīvoja. Un es dzirdēju Israēla dēlu vaidēšanu, kurus ēģiptieši verdzina, un es atcerējos jūsu derību. Ej, es teicu Israēla dēliem, sacīdams: Es esmu Kungs, un es izvedišu jūs no ēģiptiešu varas, un es izglābšu jūs no verdzības, un es atpirkšu jūs ar paceltu elkoni un lielu tiesu. Un Es ņemšu Sev jūs par tautu, un Es būšu jūsu Dievs, un jūs zināsiet, ka Es esmu Kungs, jūsu Dievs, kas izvedis jūs no ēģiptiešu apspiešanas. Un es ievadišu jūs tajā zemē, par kuru es izstiepu savu roku, lai dotu to Ābrahāmam un Īzākam un Jēkabam, un es došu jums to par mantojumu, es Kungs. Bet Mozus runāja tā ar Israēla dēliem, un viņi neklausījās Mozum mazdusības dēļ un bargu darbu dēļ. Bet Kungs sacīja Mozum: Ieej, runā ar Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, lai viņš izlaiž Israēla dēlus no savas zemes. Bet Mozus runāja Kunga priekšā, sacīdams: Redzi, Izraēla dēli mani neklausīja, un kā faraons mani klausīs? Es taču

esmu nerunīgs. Bet Kungs sacīja Mozum un Āronam un pavēlēja viņiem doties pie Ēģiptes karaļa faraona, lai tas atlaižu Israēla dēlus no Ēģiptes zemes.

Un šie ir viņu tēvu namu vadītāji, Rūbena, Israēla pirmdzimtā, dēli: Enohs un Fallus, Asrons un Harmī, šī ir Rūbena radniecība. Un Simeona dēli: Jemuels un Jameims, un Aods, un Jacheins, un Saars, un Sauls, kas no kānaāniešu sievietes; šīs ir Simeona dēlu dzimtas. Un šie ir Levī dēlu vārdi pēc viņu radniecības: Geršons, Kehats un Merarī, un Levī dzīves gadi bija simts trīsdesmit septiņi. Un šie ir Geršona dēli: Libni un Šimei, viņu dzimtu mājas. Un Kaāta dēli bija Ambrams, Issaārs, Hebrons un Ozeiēls, un Kaāta dzīves gadi bija simts trīsdesmit trīs gadi. Un Merarī dēli: Mahlī un Muši. Šīs ir Levī tēvu dzimtas pēc viņu radniecības. Un Amrams ņēma Jokabedi, sava tēva brāļa meitu, sev par sievu, un viņa dzemdēja viņam Āronu un Mozu, un Mirjamu, viņu māsu. Bet Amrama dzīves gadi bija simts trīsdesmit divi gadi. Un Issachara dēli: Korah, Naphek un Zechri. Un Ozeiēla dēli: Misaēls, Elisafans un Segrejs. Ārons ņēma sev par sievu Elizabeti, Aminadaba meitu, Naasona māsu, un viņa viņam dzemdēja Nadabu un Abiudu, un Eleazaru, un Itamaru. Bet Koraha dēli: Asirs un Elkana, un Abiasars; šīs ir Koraha paaudzes. Un Eleāzars, Ārona dēls, ņēma sev par sievu vienu no Pūtiēla meitām, un viņa dzemdēja viņam Pīnehu. Šie ir levītu dzimtu galvenie pēc viņu paaudzēm. Šīs ir Ārons un Mozus, kuriem Dievs sacīja izvest Israēla dēlus no Ēģiptes zemes ar viņu spēku. Šie ir tie, kas runāja ar Ēģiptes ķēniņu faraonu, un viņi izveda Israēla dēlus no Ēģiptes zemes - pats Ārons un Mozus. Tajā dienā Kungs runāja ar Mozu Ēģiptes zemē. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Es esmu Kungs, runā uz Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, visu, ko es saku tev. Un Mozus sacīja Kunga priekšā: Redzi, es esmu ar vāju balsi, un kā faraons mani uzklausīs?

Un Kungs sacīja uz Mozu, sakot: Redzi, esmu devis tevi par dievu faraonam, un Ārons, tavs brālis, būs tavs pravietis. Tu runāsi viņam visu, ko es tev pavēlu, bet Ārons, tavs brālis, runās ar faraonu, lai viņš izlaiž Israēla dēlus no savas zemes. Es sacietināšu faraona sirdi un vairošu savas zīmes un brīnumus Ēģiptes zemē. Un faraons jūs neklausīs, un es uzlikšu savu roku uz Ēģipti, un es izvedīšu ar savu spēku savu tautu, Israēla dēlus, no Ēģiptes zemes ar lielu atriebību. Un visi ēģiptieši zinās, ka es esmu Kungs, izstiepjot savu roku pār Ēģipti, un es izvedīšu Israēla dēlus no viņu vidus. Mozus un Ārons darīja tieši tā, kā Kungs viņiem bija pavēlējis. Mozus bija astoņdesmit gadus vecs, bet Ārons, viņa brālis, bija astoņdesmit trīs gadus vecs, kad viņi runāja ar faraonu. Un Kungs sacīja Mozum un Āronam, sakot, Un ja faraons runās uz jums, sacīdams: Dodiet mums zīmi vai brīnumu, tad tu sacīsi Āronam, savam brālim: Ņem nūju un met to uz zemes faraona priekšā un viņa kalpu priekšā, un tā kļūs par pūķi. Iegāja Mozus un Ārons faraona un viņa kalpotāju priekšā, un viņi darīja tā, kā Kungs viņiem bija pavēlējis, un Ārons nometa zizli faraona un viņa kalpotāju priekšā, un tas kļuva par pūķi. Bet Faraons sasauca kopā Ēģiptes sofistus un burvjus, un Ēģiptiešu apburēji ar savām burvībām darīja tāpat. Un katrs nometa savu zizli, un tie kļuva par pūķiem, un Ārona zizlis aprija viņu zizļus. Un Faraona sirds pārvarēja, un viņš neklausījās viņiem, tieši kā Kungs viņiem bija pavēlējis.

Bet Kungs sacīja Mozum: Faraona sirds ir sacietināta, lai viņš neatlaižu tautu. Ej pie Faraona no rīta, lūk, viņš iziet pie ūdens, un tu viņu satiksi uz upes krasta, un to zizli, kas tika pārvērsts par čūsku, tu ņemsi savā rokā. Un tu sacīsi viņam: Kungs, ebreju Dievs, ir sūtījis mani pie tevis, sacīdams: sūti prom manu tautu,

lai tā man kalpo tuksnesī, un redzi, tu neesi klausījies līdz šim. Šīs lietas saka Kungs: ar šo tu zināsi, ka es esmu Kungs. Redzi, es sitīenu ar nūju, kas ir manā rokā, uz ūdeni, kas ir upē, un tas pārvērtīsies asinīs. Un zivis upē mirs, un upe smirdēs, un ēģiptieši nespēs dzert ūdeni no upes. Kungs sacīja Mozum: Saki Āronam, savam brālim: ņem savu zizli savā rokā un izstiep savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, pār viņu upēm, pār viņu kanāliem, pār viņu purviem un pār visiem viņu savāktajiem ūdeņiem, un tie kļūs par asinīm. Un asinis parādījās visā Ēģiptes zemē, gan kokos, gan akmeņos. Un viņi darīja tā, Mozus un Ārons, tieši kā Kungs viņiem bija pavēlējis, un, pacēlis savu nūju, viņš sita ūdeni, kas bija upē, faraona priekšā un viņa kalpotāju priekšā, un pārvērtā visu ūdeni, kas bija upē, par asinīm. Un zivis, kas bija upē, nomira, un upe smirdēja, un ēģiptieši nespēja dzert ūdeni no upes, un asinis bija visā Ēģiptes zemē. Bet ēģiptiešu burvji ar savām burvībām darīja tāpat, un faraona sirds tika nocietināta, un viņš neklausījās viņos, tieši kā Kungs bija teicis. Bet Faraons pagriezies iegāja savā mājā, un viņš nepievērsa savu prātu arī tam. Bet visi ēģiptieši raka apkārt upei, lai dzertu ūdeni, un viņi nespēja dzert ūdeni no upes. Un septiņas dienas pagāja pēc tam, kad Kungs sita upi.

Bet Kungs sacīja Mozum: Ieej pie faraona un saki viņam: tā saka Kungs: atlaid manu tautu, lai tā man kalpo. Ja tu nevēlies tos nosūtīt prom, lūk, es sitīšu visas tavas robežas ar vardēm. Un upe izvems vades, un tās, uzkāpušas, ieies tavos namos un tavās guļamistabu glabātavās, un uz tavām gultām, un tavu kalpu namos, un tavas tautas namos, un tavos mīklas traukos, un tavās krāsnīs. Un uz tevi, un uz taviem kalpotājiem, un uz tavu tautu uzkāps vades.

Bet Kungs sacīja Mozum: Saki Āronam, savam brālim, lai izstiepj savu zizli ar roku pār upēm, pār kanāliem un pār purviem, un lai izved augšā vades. Un Ārons izstiepj savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, un uzvedīja vades, un varde uzkāpa un aplāja Ēģiptes zemi. Bet līdzīgi darīja arī ēģiptiešu burvji ar savām buršanām, un viņi uzvilka vades uz Ēģiptes zemi. Un faraons sauca Mozu un Āronu, un sacīja: Lūdziet par mani Kungam, un lai viņš noņem tās vades no manis un no maniņiem ļaudīm, un es izsūtīšu viņus, un lai viņi upurē Kungam. Bet Mozus sacīja Faraonam: Noteic man, kad es lūgšu par tevi un par taviem kalpiem, un par tavu tautu, lai iznīcinātu vades no tevis un no tavas tautas, un no jūsu mājām, izņemot upē - tās paliks. Bet viņš teica: Uz rītdienu. Tad viņš sacīja: Kā tu esi teicis, lai tu zinātu, ka nav cita, izņemot Kungu. Un vades tiks noņemtas no tevis un no jūsu mājām, un no sētām, un no taviem kalpotājiem, un no tavām ļaudīm, izņemot upē, kur tās tiks atstātas. Izgāja Mozus un Ārons no faraona, un Mozus sauca uz Kungu par vades vienošanos, kā bija nozīmējis faraons. Bet Kungs izdarīja tieši tā, kā teica Mozus, un vades nomira no mājām, un no sētām, un no laukiem. Un viņi sapulcēja tos kaudzēs kaudzēs, un zeme smirdēja. Bet Faraons, redzējis, ka ir kļuvis atvieglājums, viņa sirds tika apsmagota, un viņš neklausījās viņiem, tieši kā Kungs bija runājis. Bet Kungs sacīja Mozum: Saki Āronam: izstiepj savu roku ar savu nūju un sit zemes pīšļus, un būs odi gan cilvēkiem, gan četrkājainiem, gan visā Ēģiptes zemē. Tātad Ārons izstiepj savu roku ar nūju un sita zemes pīšļus, un blusu parādījās cilvēkos un četrkājainos dzīvniekos, un visos zemes pīšļos parādījās blusu. Viņi darīja tāpat, un burvji ar savām burtībām, lai izvestu ārā odus, bet viņi nebija spējīgi, un odi kļuva gan pie cilvēkiem, gan pie četrkājainiem dzīvniekiem. Tad burvji sacīja faraonam: Šis ir Dieva pirksts. Un faraona sirds tika nocietināta, un viņš neklausīja viņiem, tieši kā Kungs bija runājis. Kungs sacīja Mozum: Celies

agri no rīta un stājies faraona priekšā, un redzi, viņš izies pie ūdens, un tu sacīsi viņam: tā saka Kungs: sūti prom manu tautu, lai tā man kalpo tuksnesī. Ja tu nevēlies atlaist manus ļaudis, redzi, es sūtišu pār tevi un pār taviem kalpotājiem, un pār taviem ļaudīm, un pār jūsu mājām suņu mušas, un ēģiptiešu mājas tiks piepildītas ar suņu mušām, un arī zeme, uz kuras tie ir. Un es darīšu brīnumus tajā dienā Gešema zemē, uz kuras mani ļaudis ir klātesoši, uz kuras nebūs suņu muša, lai tu zinātu, ka es esmu Kungs, visas zemes Dievs. Un es darīšu atšķirību starp manu tautu un tavu tautu, bet rītdien tas notiks virs zemes. Kungs tā arī izdarīja, un suņu mušu daudzums atnāca faraona namos un viņa kalpu namos, un visā Ēģiptes zemē, un zeme tika iznīcināta no suņu mušām.

Bet Faraons izsauca Mozu un Āronu, sacīdams: Nāciet un upurējiet Kungam, savam Dievam, šajā zemē. Un Mozus sacīja: Nav iespējams rīkoties tā, jo mēs upurēsīm Kungam, mūsu Dievam, ēģiptiešu riebeklības. Ja mēs upurēsīm ēģiptiešu riebeklības viņu priekšā, mēs tiksim nomētāti ar akmeņiem. Trīs dienu ceļu iesim tuksnesī un upurēsīm mūsu Dievam, tieši kā Kungs mums teica. Un Faraons sacīja: Es jūs sūtu, un upurējiet savam Dievam tuksnesī, bet neejiet pārāk tālu. Tātad lūdziet par mani Kungam. Bet Mozus sacīja: Es iziešu no tevis un lūgšu Dievu, un suņu muša aizies no taviem kalpotājiem un no tavām ļaudīm rīt. Tikai lai Faraons vairs nemaldina, neizsūtīt ļaudis upurēt Kungam. Bet Mozus izgāja no faraona un lūdza Dievu. Kungs izdarīja tieši tā, kā teica Mozus, un noņēma mušu spietu no faraona, viņa kalpu un viņa tautas, un neviena nepalika. Un Faraons padarīja smagu savu sirdi arī šajā laikā, un viņš nebija vēlīgs atlaist tautu.

Bet Kungs sacīja Mozum: Ej pie faraona un saki viņam: tā saka Kungs, ebreju Dievs: atlaid manus ļaudis, lai viņi man kalpo. Ja tu patiešām nevēlies atlaist manas ļaudis, bet joprojām turi viņus savā varā, Lūk, Kunga roka skars tavus lopus, kas ir laukos, zirgus un jūga dzīvniekus, un kamieļus, un vēršus, un avis – nāve ļoti liela. Un es darišu brīnumus tanī laikā starp ēģiptiešu lopiem un Israēla dēlu lopiem, un nemirs nekas no visa tā, kas pieder Israēla dēliem. Un Dievs noteica robežu, sacīdams: rītdien Kungs izpildīs šo vārdu virs zemes. Un Kungs izdarīja šo vārdu nākamajā dienā, un nomira visi ēģiptiešu lopi, bet no Israēla dēlu lopiem nekas nenomira. Bet Faraons, redzējis, ka no visa Israēla dēlu lopa nekas nebija miris, nocietināja savu sirdi un neizlaida tos ļaudis. Bet Kungs sacīja uz Mozu un Āronu, sakot: Ņemiet jūs pilnas rokas ar krāsns kvēpiem, un lai Mozus kaisa tos debesīs faraona priekšā un viņa kalpu priekšā. Un lai notiek putekļi pār visu Ēģiptes zemi, un būs uz cilvēkiem un uz četrkājainiem dzīvniekiem čūlas, pūšļi, kas izlaužas gan cilvēkos, gan četrkājainos visā Ēģiptes zemē. Un viņš ņēma kvēpus no krāsns faraona priekšā, un Mozus tos kaisīja uz debesīm, un radās čūlas un pūslīši, kas izlauzās gan cilvēkiem, gan četrkājainiem dzīvniekiem. Un burvji nespēja stāvēt Mozus priekšā čūlu dēļ, jo čūlas bija uz burvjiem un visā Ēģiptes zemē. Bet Kungs sacietināja faraona sirdi, un viņš neklausījās viņos, kā Kungs bija pavēlējis. Bet Kungs sacīja Mozum: Celies agri no rīta un stājies faraona priekšā, un saki viņam: tā saka Kungs, ebreju Dievs: atlaid manus ļaudis, lai tie man kalpo. Jo tagad es sūtu visas savas mocības pret tavu sirdi un tavu kalpu sirdīm, un tavas tautas sirdīm, lai tu zinātu, ka nav neviena cita kā es visā zemē. Tagad, nosūtot savu roku, es sitišu tevi un nonāvēšu tavu tautu, un tu tiksī iznīcināts no zemes. Un šī dēļ tu tiki saglabāts, lai es parādītu tevī savu spēku un lai mans vārds tiktu pasludināts visā zemē. Vai tu joprojām kavē manus ļaudis, lai neizlaistu viņus? Lūk, es rīt šajā

laikā likšu līt ļoti stiprai krusai, kāda nav bijusi Ēģiptē kopš tās dienas, kad tā tika radīta, līdz šai dienai. Tagad tā tad pasteigies savākt savus lopus un visu, kas tev ir laukā, jo visi cilvēki un lopī, kas tev ir laukā, visi cilvēki un lopī, kas tiks atrasti laukos un neieies mājā, bet uz tiem kritīs krusa, mīrs. Tas, kurš baidījās no Kunga vārda starp faraona kalpiem, savāca savus lopus mājās. Bet kas nepievērsa uzmanību Kunga vārdam, atstāja lopus laukos.

Bet Kungs sacīja Mozum: Izstiep savu roku pret debesīm, un krusa nāks pār visu Ēģiptes zemi, pār cilvēkiem un lopiem, un pār visām zālēm, kas ir uz zemes. Bet Mozus izstiepja savu roku pret debesīm, un Kungs deva pērkonus un krusu, un uguns skrēja pa zemi, un Kungs lika krusu pār visu Ēģiptes zemi. Bija krusa un uguns, kas liesmoja krusā, un krusa bija ļoti stipra, kāda nebija bijusi Ēģiptē kopš dienas, kad uz tās radās tauta. Krusa sita visā Ēģiptes zemē, no cilvēka līdz lopiem, un krusa sita visus augus laukā, un krusa satriekja visus kokus laukos. Izņemot Gesemas zemē, kur bija Israēla dēli, krusa nebija. Nosūtījis vēstnesi, faraons izsauca Mozu un Āronu un sacīja viņiem: Es esmu grēkojis tagad, Kungs ir taisnīgs, bet es un mani ļaudis esam bezdievīgi. Lūdzieties tā tad par mani pie Kunga, un lai mitējas Dieva balsis, krusa un uguns, un es jūs izsūtīšu, un jūs vairs nepalikšat. Bet Mozus viņam teica: Tiklīdz es iziešu no pilsētas, es izplešu savas rokas uz Kungu, un balsis apstāsies, un krusa un lietūs vairs nebūs, lai tu zinātu, ka zeme pieder Kungam. Un es zinu, ka tu un tavi kalpi vēl neesat bijušie Kunga priekšā. Bet lins un miežabrālis tika triekti, jo miežabrālis bija stāvošs, bet lins bija vārpā. Bet kviešus un speltus netrāpa, jo tie bija vēlīni. Bet Mozus izgāja no faraona ārpus pilsētas un izstiepja rokas uz Kungu, un balsis apstājās, un krusa un lietūs vairs nepilēja uz zemi. Bet Faraons, redzējis, ka lietūs, krusa un balsis ir pārstājušas, turpināja grēkot un nocietināja savu sirdi un savu kalpu sirdis. Un

faraona sirds tika nocietināta, un viņš neizsūtīja Israēla dēlus, tieši kā Kungs bija runājis Mozum.

10

Kungs sacīja Mozum: Ej pie faraona, jo es esmu nocietinājis viņa sirdi un viņa kalpotāju sirdis, lai šīs zīmes pēc kārtas nāk pār viņiem, lai jūs stāstītu saviem bērniem ausīs un savu bērnu bērniem, cik daudz es esmu izsmējis ēģiptiešus, un manas zīmes, kuras es darīju viņiem, un jūs zināsi, ka es esmu Kungs. Iegāja Mozus un Ārons pie faraona un sacīja viņam: Tā saka Kungs, ebreju Dievs: Cik ilgi tu nevēlies mani būties? Izlaid manu tautu, lai tā man kalpo. Ja tu nevēlies atlaist manus ļaudis, redzi, es rīt šajā laikā uzvedīšu daudz siseņu pār visām tavām robežām. Un tas pārklās zemes skatu, un tu nespēsi redzēt zemi, un tas aprīs visu pārpalikušo no zemes, ko atstāja jums krusa, un tas aprīs visus kokus, kas jums aug uz zemes. Un tiks piepildītas tavas mājas, un tavu kalpu mājas, un visas mājas visā ēģiptiešu zemē, kādas nekad nav redzējuši tavi tēvi, ne viņu senči, kopš tās dienas, kad tie radušies virs zemes, līdz šai dienai, un Mozus nogrieziens izgāja no faraona. Un faraona kalpi saka viņam: Cik ilgi šis mums būs par piedauzīšanās akmeni? Nosūti prom šos cilvēkus, lai viņi kalpo savam Dievam, vai tu vēlies zināt, ka Ēģipte ir gājusi bojā? Un viņi atgriezās gan Mozu, gan Āronu pie faraona, un viņš sacīja viņiem: Ejiet un kalpojiet Kungam, savam Dievam, bet kādi un kādi ir tie, kas ies? Un Mozus saka: Ar jaunekļiem un vecākajiem mēs iesim, ar dēliem un meitām, un avīm, un mūsu liellopiem, jo ir Kunga svētki. Un viņš sacīja viņiem: Lai Kungs ir ar jums tāpat, kā es jūs sūtu, vai ne arī jūsu bagāžu? Redziet, ka ļaunums jums ir pievienots. Ne tā, bet lai iet vīri un lai kalpo Dievam, jo šo jūs pašī meklējat, bet viņi izdzina tos no faraona vaiga. Bet Kungs sacīja Mozum: Izstiep savu roku pār Ēģiptes zemi, un lai siseris ceļas pār

zemi un aprij visus zemes augus un visus koku augļus, ko atstāja krusa. Un Mozus pacēla zizli pret debesīm, un Kungs uzvedīja dienvidu vēju pār zemi visu to dienu un visu nakti. Kad iestājās rīts, dienvidu vējš bija atnesis siseņus. Un tas atveda to uz visu Ēģiptes zemi, un tā apmetās uz visām Ēģiptes robežām ļoti lielā skaitā; pirms tās nav bijis tādu siseņu, un pēc tam tādu nebūs. Un tas pārklāja zemes skatu, un zeme tika iznīcināta, un tas aprija visu zemes zāli un visus koku augļus, kas bija palikuši pēc krusa. Nekas zaļš nepalika ne kokos, ne kādā lauka zālē visā Ēģiptes zemē.

Faraons steidzās izsaukt Mozu un Āronu, sacīdams: Esmu grēkojis pret Kungu, jūsu Dievu, un pret jums. Pieņemiet tātad manu grēku vēl tagad un lūdziet Kungam, jūsu Dievam, lai Viņš noņem no manis šo nāvi. Bet Mozus izgāja no faraona un lūdza Dievu. Un Kungs mainīja vēju no jūras uz stipru, un tas paņēma siseņus un iemeta tos Sarkanajā jūrā, un nepalika neviens sisenis visā Ēģiptes zemē. Un Kungs nocietināja faraona sirdi, un viņš neizlaida Israēla dēlus. Bet Kungs sacīja uz Mozu: Izstiep savu roku pret debesi, un lai iestājas tumsa pār Ēģiptes zemi, taustāma tumsa. Bet Mozus izstiepja roku pret debesīm, un notika tumsa, drūmums un vētra pār visu Ēģiptes zemi trīs dienas. Un neviens neredzēja savu brāli trīs dienas, un neviens necēlās no savas gultas trīs dienas, bet visiem Israēla dēliem bija gaisma visās vietās, kur tie dzīvoja. Un faraons izsauca Mozu un Āronu, sacīdams: Ejiet, kalpojiet Kungam, savam Dievam, izņemot avis un vēršus atstāji, un jūsu bagāža lai iet līdz ar jums. Un Mozus teica: Bet arī tu mums dosi dedzināmos upurus un kaujamās upurus, ko mēs upurēsim Kungam, mūsu Dievam. Un mūsu lopi ies līdz mums, un mēs neatstāsim nevienu nagu, jo no tiem mēs ņemsim, lai kalpotu Kungam, mūsu Dievam, bet mēs nezinām, ar ko mēs kalposim Kungam, mūsu Dievam, kamēr mēs tur nonāksim. Bet

Kungs sacietināja faraona sirdi, un viņš nevēlējās tos nosūtīt prom. Un Faraons saka: Aizej prom no manis! Uzmanies, lai vairs neredzētu manu seju, jo kurā dienā tu man parādīsies, tu mirsi. Bet Mozus saka: Tu esi teicis, es vairs neparādīšos tev vaiga priekšā.

11

Kungs sacīja Mozum: Vēl vienu sitienu es uzvedīšu Faraonam un Ēģiptei, un pēc tam viņš jūs izsūtīs no šejienes. Kad viņš jūs izsūtīs ar visu, viņš jūs pilnībā izdzīs. Runā tāpat slepeni tautas ausīs, un lai katrs prasa no sava kaimiņa sudraba un zelta traukus un apģērbu. Kungs deva labvēlību savai tautai ēģiptiešu priekšā, un tie aizdeva viņiem, un cilvēks Mozus kļuva ļoti liels ēģiptiešu priekšā, un faraona priekšā, un viņa kalpu priekšā. Un Mozus sacīja: Tā saka Kungs: ap pusnakti es ieiešu Ēģiptes vidū, Un mirs katrs pirmsdzimušais Ēģiptes zemē, sākot no faraona pirmsdzimušā, kurš sēž uz troņa, līdz kalpones pirmsdzimušajam pie dzirnavām, un līdz katra lopa pirmsdzimušajam. Un būs liela brēķšana pa visu Ēģiptes zemi, kāda nav bijusi un kāda vairs nebūs. Un starp visiem Israēla dēliem suns nerūks ar savu mēli, ne pret cilvēku, ne pret lopu, lai tu zinātu, cik lielu atšķirību Kungs darīs starp ēģiptiešiem un Israēlu. Un nonāks lejā visi šie tavi kalpi pie manis, un viņi paklanīsies man, sacīdami: Izej tu un visi tavi ļaudis, kurus tu vadi, un pēc tam es iziešu. Un Mozus izgāja no faraona ar dusmām. Kungs sacīja Mozum: Faraons jūs neklausīs, lai es vairojot vairotu savas zīmes un brīnumus Ēģiptes zemē. Mozus un Ārons darīja visas šīs zīmes un brīnumus Ēģiptes zemē faraona priekšā, bet Kungs nocietināja faraona sirdi, un viņš neklausījās, lai izlaistu Israēla dēlus no Ēģiptes zemes.

12

Bet Kungs sacīja Mozum un Āronam Ēģiptes zemē, sakot, Šis mēnesis patiešām ir jums mēnešu sākums, tas ir jums pirmais gada mēnesis. Runā uz visu Israēla dēlu sapulci, sacīdams: šī mēneša desmitajā dienā lai katrs ņem aitu pēc tēvu mājām, katrs aitu katrai mājai. Ja bet mājā ir maz cilvēku, tā ka viņi nav pietiekami vienai aintai, viņš ņems līdzīgu savu kaimiņu, kas dzīvo viņam blakus, pēc dvēseļu skaita; katrs saskaitīs to, kas viņam pietiek, vienai aintai. Aita pilnīga, vīrišķīga, gadu veca būs jums; no jēriem un no āžiem jūs ņemsiet. Un tas jums būs saglabāts līdz šī mēneša četrpadsmitajai dienai, un to nokaus visa Israēla dēlu draudzes pulks vakarā. Un viņi ņems no asins un liks to uz abiem durvju stabiem un uz pārsedzes, tajās mājās, kurās viņi tos ēdīs. Un viņi ēdīs gaļu šajā naktī, ar uguni ceptu, un neraudzētu maizi ar rūgtām zālēm viņi ēdīs. Neēdiet to ne jēlu, ne vārītu ūdenī, bet gan ceptu ugunī – galvu kopā ar kājām un iekšām. Neko neatstāsi no tā līdz rītam, un kaulu no tā nesalauzīsiet, bet to, kas paliek pāri no tā līdz rītam, sadedziniet ar uguni. Tādējādi jūs to ēdīsiet: jūsu gurni apjoztī, un sandales uz jūsu kājām, un nūjas jūsu rokās, un ēdiet to steigā. Tā ir Pasha Kungam. Un es iziešu cauri Ēģiptes zemei šajā naktī, un es sitišu katru pirmsdzimušo Ēģiptes zemē no cilvēka līdz lopam, un visiem ēģiptiešu dieviem es darīšu atribību, es, Kungs. Un asinis būs jums par zīmi uz tām mājām, kurās jūs tur esat, un es redzēšu asinis, un es aizsegšu jūs, un nebūs jūsu vidū mocība iznīcināšanai, kad es sitišu Ēģiptes zemē.

Un šī diena jums būs par pieminēkli, un jūs to svinēsiet kā svētkus Kungam cauri visām jūsu paaudzēm, kā mūžīgu likumu jūs to svinēsiet. Septiņas dienas jūs ēdīsiet neraudzētu maizi, bet no pirmās dienas jūs noņemsiet raugu no savām mājām, ikviens, kas ēstu raugu, tā dvēsele tiks iznīcināta no Israēla, no pirmās dienas līdz septītajai dienai. Un pirmā diena tiks saukta svēta, un

septītā diena būs jums saukta svēta; nekādu kalpošanas darbu nedarīsiet tajās, izņemot to, kas tiks darīts ikvienai dvēselei – tikai tas vien tiks darīts jums. Un jūs ievērosiet šo pavēli, jo šajā dienā es izvedīšu jūsu spēku no Ēģiptes zemes, un jūs ievērosiet šo dienu jūsu paaudzēm kā mūžīgu likumu. Sākot ar pirmā mēneša četrpadsmito dienu, no vakara jūs ēdīsiet neraudzēto maizi līdz mēneša divdesmit pirmajai dienai, līdz vakaram. Septiņas dienas raugs netiks atrasts jūsu mājās, ikviens, kas ēstu raudzētu maizi, tā dvēsele tiks iznīcināta no Israēla draudzes, gan svešinieku, gan vietējo iedzīvotāju vidū. Nekādu raudzētu maizi neēdiet, bet katrā savā mājvietā ēdiet neraudzētu maizi.

Bet Mozus izsauca visu Izraēla dēlu vecāko padomi un teica viņiem: Aizgājuši ņemiet sev aitu pēc jūsu radniecības un upurējiet Pashā. Jūs ņemsiet izopa saišķi un, to iemērcējuši asinīs, kas ir pie durvīm, uzklāsi durvju stabam un abiem durvju stabiem no asinīm, kas ir pie durvīm, bet jūs neiziesiet neviens no savām mājas durvīm līdz rītam. Un Kungs ies garām, lai situ ēģiptiešus, un redzēs asinis uz durvju staba un uz abiem durvju stabiem, un Kungs ies garām durvīm, un neļaus postītājam ieiet jūsu mājās, lai situ. Un ievērojiet šo likumu sev un saviem dēliem mūžīgi. Ja jūs ieiesiet zemē, kuru Kungs jums dos, kā Viņš runāja, sargājiet šo kalpošanu. Un notiks, ja jūsu dēli jums sacīs: Kas ir šī kalpošana? Un jūs sacīsiet viņiem: Šī ir Paskhas upuris Kungam, jo Viņš apsedza Israēla dēlu mājas Ēģiptē, kad Viņš sita ēģiptiešus, bet mūsu mājas Viņš izglāba. Un tauta noliecās un pielūdza. Un Israēla dēli aizgāja un darīja, kā Kungs bija pavēlējis Mozum un Āronam, tā viņi darīja.

Tas notika nakts vidū, un Kungs sita visus pirmsdzimušos Ēģiptes zemē, no Faraona pirmsdzimušā, kas sēdēja uz troņa, līdz gūstniecē esošās sievietes pirmsdzimušajam bedrē, un līdz visu

lopu pirmdzimušajiem. Un Faraons cēlās naktī, un viņa kalpi, un visi ēģiptieši, un notika liels sauciens visā Ēģiptes zemē, jo nebija mājas, kurā nebūtu bijis miris. Un faraons izsauca Mozu un Āronu naktī un teica viņiem: Celieties un izejiet no manas tautas, gan jūs, gan Israēla dēli, ejiet un kalpojiet Kungam, savam Dievam, kā jūs sakāt. Un, paņemot savas avis un vēršus, ejiet, un svētījiet arī mani. Un ēģiptieši spieda tautu ar dedzību izmest viņus no zemes, jo viņi teica, ka mēs visi mirīsim. Bet tauta paņēma savu mīklu, pirms tā tika ieraudzēta, viņu mīklas sasieta viņu drēbēs uz viņu pleciem. Bet Israēla dēli darīja, kā Mozus viņiem bija pavēlējis, un viņi lūdza no ēģiptiešiem sudraba un zelta traukus un apģērbu. Un Kungs deva labvēlību savai tautai ēģiptiešu priekšā, un tie aizdeva viņiem, un viņi aplaupīja ēģiptiešus.

Izraēla dēli, aizgājuši no Ramesesas uz Sukotu, bija seši simti tūkstoši kājnieku, vīrieši, neskaitot bagāžu. Un liela jaukta pūļa masa devās augšup kopā ar viņiem, un avis, un vērši, un lopi ļoti daudzi. Un viņi cepa mīklu, ko viņi bija iznesuši no Ēģiptes, neraudzētās pelnu maizēs, jo tā nebija raudzēta, jo ēģiptieši viņus bija izdzinuši, un viņi nebija spējīgi palikt, un arī provianta viņi nebija sagatavojuši sev ceļam. Bet Israēla dēlu dzīvošana, ko viņi dzīvoja Ēģiptes zemē un Kanaānas zemē, bija četrsimt trīsdesmit gadi. Un notika pēc četrsimt trīsdesmit gadiem, ka visa Kunga karaspēka izgāja no Ēģiptes zemes naktī. Sardzība ir Kungam, lai izvadītu viņus no Ēģiptes zemes. Tā nakts šī ir sardzība Kungam, lai tā būtu visiem Israēla dēliem uz viņu paaudzēm. Bet Kungs sacīja Mozum un Āronam: Šis ir Pashā likums – neviens svešinieks neēdīs no tā. Un visus kalpus jeb par sudrabu nopirkтус tu apgrauzīsi, un tad viņš ēdīs no tā. Svešinieks vai algots strādnieks to neēdīs. Vienā mājā tas tiks ēsts, un jūs neiznesīsiet gaļu no tās mājas ārā, un jūs nesalauzsiet no tā nevienu kaulu. Visa Israēla dēlu draudze to darīs. Ja kāds svešinieks pieiet pie

jums, lai svinētu Pashā Kungam, apgraizi visus viņa vīriešus, un tad viņš pieies to darīt, un būs tāpat kā dzimtenis zemes; neviens neapgraizīts neēdīs no tā. Viens likums būs vietējam un svešiniekam, kas nācis pie jums. Un Israēla dēli darīja tā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum un Āronam attiecībā uz viņiem, tā viņi darīja. Un tanī dienā Kungs izveda Israēla dēlus no Ēģiptes zemes ar viņu spēku.

13

Bet Kungs sacīja Mozum: Svēti man katru pirmsdzimušo, kas atver katru dzemdi Izraēla dēlu vidū, no cilvēka līdz lopam – tas ir mans. Bet Mozus sacīja ļaudīm: Atcerieties šo dienu, kurā jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, no verdzības nama, jo ar spēcīgu roku Kungs jūs izvedīs no šejienes, un raugs netiks ēsts. Jo šodien jūs izejat jauno mēnesī. Un būs tā, ka, ja Kungs, tavs Dievs, ievēdīs tevi kanaāniešu, hetiešu, amoriešu, hiviešu, jebusiešu, girgašiešu un feriziešu zemē, kuru Viņš zvērēja taviem tēviem dot tev, zemē, kur plūst piens un medus, tad tu darīsi šo kalpošanu šajā mēnesī. Sešas dienas jūs ēdīsiet neraudzēto maizi, bet septītajā dienā ir Kunga svētki. Neraudzētu maizi jūs ēdīsiet septiņas dienas, pie tevis netiks redzēta raudzēta maize, ne arī būs pie tevis rauga visās tavās robežās. Un tu pasludinosi savam dēlam tanī dienā, sacīdams: tāpēc Kungs Dievs man darīja, kad es izgāju no Ēģiptes. Un tas būs tev par zīmi uz tavas rokas un par pieminekli tavām acīm priekšā, lai Kunga likums būtu tavā mutē, jo ar varenu roku Kungs Dievs tevi izvedis no Ēģiptes. Un ievērojiet šo likumu noteiktos laikos, no dienas dienā.

Un būs tā, ka kad Kungs, tavs Dievs, ievēdīs tevi kanaāniešu zemē, kā Viņš zvērēja taviem tēviem, un dos to tev. Un tu atdalīsi katru dzemdes pirmsdzimto, vīriešu kārtas dzimušos Kungam,

katru dzemdes pirmdzimto no ganāmiem pulkiem vai taviem lopiem, cik daudz tev būs, vīriešu kārtas dzimušos tu svētīsi Kungam. Katru ēzeļa dzemdi atvērēju tu apmainīsi ar avi, bet ja tu to neapmainīsi, tu to atpirksi; katru cilvēka pirmdzimto no taviem dēliem tu atpirksi. Ja tavs dēls tevi vaicās pēc šīm lietām, sacīdams: Kas tas ir?, tad tu viņam teiksi, ka ar spēcīgu roku Kungs mūs izveda no Ēģiptes zemes, no verdzības nama. Kad Faraons sacietināja savu sirdi un atteicās mūs sūtīt prom, viņš nogalināja visus pirmdzimtos Ēģiptes zemē, no pirmdzimtajiem cilvēkiem līdz pirmdzimtajiem lopiem. Tāpēc es upurēju Kungam visus pirmdzimtos, kas atver dzemdību, visus vīriešu kārtas, un visus savus pirmdzimtos dēlus es atpirkšu. Un tas būs par zīmi uz tavas rokas un nešaubīgu priekš tavām acīm, jo ar spēcīgu roku Kungs tevi izveda no Ēģiptes.

Kad Faraons nosūtīja ļaudis, Dievs neveda viņus pa Filistu zemes ceļu, jo tas bija tuvu, jo Dievs teica: Lai ļaudis, ieraudzījuši karu, nenožēlo un neatgriežas uz Ēģipti. Un Dievs apveda ļaudis pa ceļu uz tuksnesi, uz Sarkano jūru, bet piektajā paaudzē Israēla dēli uzkāpa no Ēģiptes zemes. Un Mozus ņēma Jāzēpa kaulus līdzī, jo viņš bija licis Israēla dēliem zvērēt, sacīdams: Kungs noteikti jūs apmeklēs, un jūs iznesīsiet manus kaulus no šejienes līdzī sev.

Bet Israēla dēli, pacēlušies no Sokhota, apmetās nometnē Etamā pie tuksneša. Bet Dievs vadīja viņus: dienas laikā mākoņa stabā, lai parādītu viņiem ceļu, bet naktī uguns stabā. Bet mākoņa stabs dienā un uguns stabs naktī neatstāja vietu visas tautas priekšā.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā Israēla dēliem, un, pagriezušies atpakaļ, lai viņi apmetās pretī apmetnei starp Migdolu un jūru, pretī Beelsephonam; viņu priekšā tu apmetīsies pie jūras. Un faraons sacīs savai tautai: Israēla dēli maldās, tos ir ieslēdzis tuksnesis. Bet es nocietināšu faraona sirdi, un viņš vajās viņiem pakaļ, un es tikšu pagodināts faraonā un viņa visā karaspēkā, un visi ēģiptieši uzzinās, ka es esmu Kungs, un viņi tā darīja. Un faraona, ēģiptiešu ķēniņa, tika paziņots, ka tauta ir aizbēgusi, un faraona un viņa kalpotāju sirds pārvērtās pret tautu, un viņi sacīja: Ko mēs esam darījuši, ka atlaida Israēla dēlus, lai tie mums vairs nekalpo? Tātad faraons izsēja savus kararatus un visus savus ļaudis ņēma līdzi. Un viņš ņēma sešsimt izvēlētus kararatus un visus ēģiptiešu zirgus, un trešās kārtas virsnieki bija pār tiem visiem. Un Kungs sacietināja faraona, Ēģiptes ķēniņa, sirdi un viņa kalpotāju sirdis, un viņš vajāja Israēla dēlus, bet Israēla dēli izgāja ar paceltu roku. Un ēģiptieši vajāja viņus, un atrada viņus nometinājušos pie jūras, un visi zirgi un rati Faraona, un jātnieki, un viņa karaspēks pretī nometnei, pretī Beelsefonam. Un faraons tuvojās, un Izraēla dēli, pacēluši acis, redzēja, ka ēģiptieši bija apmetušies nometnē aiz viņiem, un viņi ļoti nobijās, bet Izraēla dēli sauca skaļi uz Kungu. Un viņi sacīja Mozum: Vai tāpēc, ka nebija kapu Ēģiptes zemē, tu mūs izvedi, lai nomirtu tuksnesī? Ko tu mums esi darījis, izvedis mūs no Ēģiptes? Vai šis nebija tas vārds, ko mēs runājām ar tevi Ēģiptē, sacīdami: Atstāj mūs, lai mēs kalpojam ēģiptiešiem? Jo labāk mums kalpot ēģiptiešiem nekā nomirt šajā tuksnesī.

Bet Mozus teica ļaudīm: Iedrošinieties, stāviet un redziet pestīšanu no Kunga, kuru Viņš mums šodien darīs, jo tādā veidā, kā esat redzējuši ēģiptiešus šodien, jūs vairs nekad tos neredzēsiet. Kungs karos jūsu labā, bet jūs klusēsiet. Kungs sacīja Mozum: Kāpēc tu brēc uz mani? Runā Israēla dēliem, lai viņi dodas ceļā.

Un tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru, un pāršķel to, un lai Israēla dēli ieiet jūras vidū pa sauszemi. Un redzi, es nocietināšu faraona sirdi un visu ēģiptiešu sirdi, un viņi ienāks pēc viņiem, un es tikšu pagodināts faraonā un viņa visā karaspēkā, un ratos, un viņa zirgos. Un zinās visi ēģiptieši, ka es esmu Kungs, kad es tikšu godināts caur faraonu un caur viņa ratiem un zirgiem. Bet Dieva eņģelis, kas gāja Izraēla dēlu nometnes priekšā, pārgāja aizmugurē, un arī mākoņa stabs pārvietojās no viņu priekšas un nostājās aiz viņiem. Un tas iegāja starp ēģiptiešu nometni un Israēla nometni, un nostājās, un iestājās tumsa un drūmums, un nakts pagāja, un viņi nesajaucās viens ar otru visu nakti. Mozus izstiepja savu roku pār jūru, un Kungs atdzina jūru ar spēcīgu dienvidu vēju visu nakti, un padarīja jūru par sausu zemi, un ūdens tika sašķelts. Un Israēla dēli iegāja jūras vidū pa sauso, un tās ūdens bija kā siena no labās puses un siena no kreisās puses.

Un ēģiptieši vajāja un iegāja viņiem pakal, un visi faraona zirgi, un kararati, un jātnieki jūras vidū. Bet notika rīta sardzes laikā, un Kungs uzlūkoja ēģiptiešu nometni uguns un mākoņa stabā, un Viņš iemeta apjukumā ēģiptiešu nometni. Un Viņš saistīja viņu kararatu asis un veda tos ar varu, un ēģiptieši teica: Bēgsim no Izraēla, jo Kungs karo par viņiem pret ēģiptiešiem. Kungs sacīja Mozum: Izstiep savu roku pār jūru, un lai ūdens atgriežas un pārklāj ēģiptiešus, viņu ratos un jājējus. Bet Mozus izstiepja savu roku pār jūru, un ūdens atgriezās atpakaļ uz zemi dienas laikā, bet ēģiptieši bēga no ūdens, un Kungs nometa ēģiptiešus jūras vidū. Un atgriezies ūdens pārklāja ratos un jājējus, un visu faraona spēku, kas bija iegājuši viņiem pakal jūrā, un neviens no viņiem netika atstāts. Bet Israēla dēli gāja cauri sausumam jūras vidū, un ūdens viņiem bija par sienu no labās puses un par sienu no kreisās puses. Un Kungs izglāba Israēlu tanī dienā no ēģiptiešu rokas, un Israēls redzēja ēģiptiešus mirušus pie

jūras malas. Bet Israēls redzēja to lielo roku, ko Kungs darīja ēģiptiešiem, un ļaudis baidījās no Kunga, un ticēja Dievam un Mozum, Viņa kalpam.

15

Tad Mozus un Israēla dēli dziedāja šo dziesmu Dievam un teica: Dziedāsim Kungam, jo Viņš ir godpilni pagodināts - zirgu un jātnieku Viņš iemeta jūrā. Palīgs un aizsargs man kļuva par glābšanu, šis ir mans Dievs, un es pagodināšu viņu, mana tēva Dievs, un es paaugstināšu viņu. Kungs, kas satriec karus, Kungs ir viņa vārds. Faraona kararatus un viņa spēku viņš iemeta jūrā, izvēlētie jātnieki un trešās pakāpes virsnieki tika aprīti Sarkanajā jūrā. Jūra tos apklāja, viņi nogrimst dziļumā kā akmens. Tava labā roka, Kungs, ir pagodināta spēkā, Tava labā roka, Kungs, ir satriekusi ienaidniekus. Un ar Tavas godības daudzumu Tu satrieki pretiniekus, Tu sūtīji Savu dusmu, kas aprija viņus kā rugājus. Un caur tavas dusmas garu sadalījās ūdens, ūdeņi sastinga kā siena, viņi sastinga jūras vidū. Ienaidnieks sacīja: Vajādams es sasniegšu, dalīšu laupījumu, piepildīšu savu dvēseli, nogalināšu ar savu zobenu, mana roka valdīs. Tu sūtīji savu garu, jūra pārklāja viņus, viņi nogrima kā svins varenajā ūdenī. Kas ir līdzīgs Tev starp dieviem, Kungs? Kas ir līdzīgs Tev? Godināts svēto vidū, brīnišķīgs godībā, Tu dari brīnumus. Tu izstiepei savu labo roku, un zeme viņus norija. Tu vadīji ar savu taisnību šo savu tautu, kuru tu atpestīji; tu iepriecināji ar savu spēku uz savu svēto mājvietu. Tautas dzirdēja un sadusmojās, sāpes satvēra Filistiejas iedzīvotājus. Tad steidzās Edoma vadoņi, un moābiešu valdnieki, trīsas tos sagrāba, izkusa visi Kānaānas iedzīvotāji. Lai uz viņiem krīt trīsas un bailes, Tava elkoņa varenības dēļ lai viņi paliek nekustīgi kā akmens, līdz iziet Tava tauta, Kungs, līdz iziet šī Tava tauta, kuru Tu esi ieguvis. Ievedis, iestādi viņus Tava mantojuma

kalnā, Tavā gatavajā mājvietā, ko Tu sagatavoji, Kungs, svētnīcā, Kungs, ko sagatavoja Tavas rokas. Kungs valda mūžīgi, un mūžu mūžos, un vēl joprojām. Tāpēc ka faraona zirgi ar ratiem un jātniekiem iegāja jūrā, un Kungs uzvedīja pār viņiem jūras ūdeni, bet Izraēla dēli gāja cauri sausumam jūras vidū.

Bet Mirjama, praviete, Ārona māsa, ņēma bungu savā rokā, un visas sievietes izgāja viņai pakal ar bungām un dejām. Bet viņu vidū sāka Mirjama, sacīdama: Dziedāsim Kungam, jo godpilni Viņš ir pagodināts – zirgu un jātnieku Viņš iemeta jūrā. Bet Mozus izveda Israēla dēlus no Sarkanās jūras un veda viņus uz Šūras tuksnesi, un viņi gāja trīs dienas tuksnesī, un neatrada ūdeni, ko dzert. Viņi nonāca Merrā, bet nevarēja dzert no Merras, jo tā bija rūgta. Tāpēc viņš nosauca tās vietas vārdu Rūgtums. Un ļaudis kurnēja pret Mozu, sacīdami: Ko mēs dzersim? Bet Mozus sauca uz Kungu, un Kungs parādīja viņam koku, un viņš iemeta to ūdenī, un ūdens tika saldināts. Tur Viņš noteica viņam likumus un tiesas, un tur Viņš viņu pārbaudīja. Un viņš sacīja: Ja tu patiešām klausīsi Kunga, sava Dieva, balsij un darīsi to, kas ir patīkams viņa priekšā, un pieliec ausi viņa pavēlēm, un sargāsi visus viņa likumus, tad nevienu slimību, kuru es uzvedu ēģiptiešiem, es neuzvedīšu uz tevi, jo es esmu Kungs, tavs Dievs, kas tevi dziedina. Un viņi nonāca Elimā, un tur bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit palmu koku stumbri, un viņi uzcēla nometni tur pie ūdeņiem.

16

Viņi aizgāja no Elim, un visa Israēla dēlu draudze atnāca Sinas tuksnesī, kas ir starp Elimu un Sinaju. Bet piecpadsmitajā dienā, otrajā mēnesī pēc viņu aiziešanas no Ēģiptes zemes, Visa Israēla dēlu draudze kurnēja pret Mozu un Āronu. Un Israēla dēli

sacīja uz viņiem: Kaut mēs būtu miruši, Kunga sitie, Ēģiptes zemē, kad mēs sēdējām pie gaļas katliem un ēdām maizi līdz sātām, jo jūs mūs izvedāt šajā tuksnesī, lai nogalinātu visu šo sapulci badā. Bet Kungs sacīja uz Mozu: Redzi, es lietu jums maizes no debesīm, un tauta izies, un viņi savāks to dienu pēc dienas, lai es pārbaudītu viņus, vai viņi ies pēc mana likuma, vai ne. Un sestajā dienā viņi sagatavos to, ko ienesīs, un tas būs divkārtšs tam, ko viņi savāc dienu no dienas. Un Mozus un Ārons sacīja visai Israēla dēlu sapulcei: Vakarā jūs uzzināsi, ka Kungs jūs izveda no Ēģiptes zemes, Un no rīta jūs redzēsiet Kunga godību, kad Viņš uzklausi jūsu kurnēšanu pret Dievu, bet mēs – kas mēs esam, ka jūs kurnāt pret mums? Un Mozus sacīja: Tādēļ, ka Kungs jums dos vakarā gaļu ēst un maizi no rīta līdz pilnībai, jo Kungs uzklausi jūsu kurnēšanu, ar kuru jūs kurnējat pret mums. Bet mēs, kas mēs esam? Jūsu kurnēšana nav pret mums, bet gan pret Dievu.

Bet Mozus teica Āronam: Saki visai Israēla dēlu draudzei: nāciet Dieva priekšā, jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu. Kad Ārons runāja visai Israēla dēlu sapulcei, un viņi pagriezās pret tuksnesi, un Kunga godība parādījās mākonī. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Es esmu dzirdējis Israēla dēlu kurnēšanu. Runā uz viņiem, sacīdams: vakarā jūs ēdīsiet gaļu, un no rīta jūs tiksiet paēdināti ar maizi, un jūs zināsi, ka Es esmu Kungs, jūsu Dievs. Iestājās vakars, un uzkāpa paipalas un pārklāja nometni; rītā, kad rasa apkārt nometnei bija mitējusies, tas notika. Un redzi, uz tuksneša virsmas plāns kā koriandrs, balts kā sarma uz zemes. Redzējuši to, Israēla dēli teica cits citam: Kas ir šis? Jo viņi nezināja, kas tas bija. Bet Mozus teica viņiem: Šī ir tā maize, kuru Kungs deva jums ēst. Šis ir vārds, ko pavēlēja Kungs: savāciet no tā katrs pēc piemērotā gomora, pēc galvas, pēc jūsu dvēseļu skaita, katrs ar saviem teltsbrāļiem savāciet. Tā darīja Israēla dēli, un savāca viens daudz un otrs mazāk. Un izmērot ar gomoru, tam,

kas daudz savāca, nepalika pāri, un tam, kas mazāk savāca, netrūka; katrs savāca sev pienākošos. Bet Mozus teica viņiem: Lai neviens neko neatstāj no sava līdz rītam.

Un viņi neklausīja Mozu, bet daži no tā atstāja līdz rītam, un tas izšķīdināja tārpus, un tas smirdēja, un Mozus apskaitās uz viņiem. Un tie to savāca ik rītu, katrs savu noteikto daudzumu, bet kad saule sāka sildīt, tas izkusa. Bet sestajā dienā notika, ka viņi savāca divkārt vairāk nepieciešamā, divus gomorus katram. Tad visi draudzes vadītāji iegāja un ziņoja Mozum. Bet Mozus sacīja viņiem: Vai šis nav tas vārds, ko Kungs runāja? Sabats ir svēta atpūta Kungam rīt. Cik daudz jūs cepat, cepiet, un cik daudz jūs vārāt, vāriet, un visu pārpalikumu atstājiēt glabāšanai līdz rītam. Un viņi atstāja no tā līdz rītam, kā Mozus viņiem bija pavēlējis, un tas nesmirdēja, un tārpš tanī neradās. Bet Mozus sacīja: Ēdiet šodien, jo šodien ir sabats Kungam, to neatradīsiet klajumā. Sešas dienas jūs savāksiet, bet septītajā dienā ir sabats, jo tajā nekā nebūs. Bet septītajā dienā daži no tautas devās savākt, un neatrada. Bet Kungs sacīja Mozum: Cik ilgi jūs nevēlaties klausīt manus baušļus un manu likumu? Redziet, jo Kungs deva jums sabatu šo dienu, tāpēc viņš deva jums sestajā dienā divu dienu maizi. Palieciet katrs savās mājās, neviens lai neiziet no savas vietas septītajā dienā. Un ļaudis atdusejās septītajā dienā. Un Israēla dēli nosauca to vārdā Manna, un tā bija kā baltas koriandra sēklas, bet tās garša bija kā kūka ar medu. Un Mozus sacīja: Šis ir tas vārds, ko Kungs pavēlēja: piepildiet gomoru ar mannu glabāšanai jūsu paaudzēm, lai viņi redzētu to maizi, ko jūs ēdāt tuksnesī, kad Kungs jūs izveda no Ēģiptes zemes. Un Mozus sacīja Āronam: Ņem vienu zelta trauku un ieliec tajā pilnu gomoru mannas, un novietosi to Dieva priekšā, lai saglabātu to jūsu paaudzēm. Tādā veidā, kā Kungs pavēlēja Mozum, Ārons to novietoja liecības priekšā saglabāšanai. Bet Israēla dēli ēda mannu

četrdesmit gadus, līdz viņi nonāca apdzīvotajā pasaulē, viņi ēda mannu, līdz viņi ieradās Foinīkijas daļā. Bet gomors bija desmitā daļa no trim mēriem.

17

Un visa Israēla dēlu sapulce aizgāja no Sīna tuksneša pēc viņu nometnēm, saskaņā ar Kunga vārdu, un viņi apmetās Rafideinā, bet tautai nebija ūdens, ko dzert. Un ļaudis strīdējās pret Mozu, sacīdami: Dod mums ūdeni, lai mēs dzeram. Un Mozus sacīja viņiem: Kāpēc jūs strīdaties ar mani, un kāpēc jūs kārdiniet Kungu? Bet tur ļaudis slāpa pēc ūdens, un tur ļaudis kurnēja pret Mozu, sacīdami: Kāpēc tu mūs izvedi no Ēģiptes, lai nogalinātu mūs un mūsu bērnus, un mūsu lopus ar slāpi? Izsaucās Mozus uz Kungu, sacīdams: Ko es darīšu šai tautai? Vēl mazliet, un viņi nomētās mani ar akmeņiem. Un Kungs teica uz Mozu: Ej šīs tautas priekšā, bet ņem sev no tautas vecākajiem, un zizli, ar kuru tu siti upi, ņem savā rokā, un tu iesi. Redzi, es stāvu tur tavā priekšā uz klints Horebā, un tu sitīsi klinti, un no tās izies ūdens, un tauta dzers. Un Mozus tā darīja Israēla dēlu priekšā. Un viņš nosauca tās vietas vārdu: Pārbaudījums un Nievāšana, Israēla dēlu nievāšanas dēļ un tāpēc, ka tie pārbaudīja Kungu, sacīdami: Vai Kungs ir mūsu vidū vai nav?

Bet atnāca Amaleks un karoja ar Izraēlu Refidimā. Bet Mozus teica Jozuam: Izvēlies sev spēcīgus vīrus un, izgājīs, cīnies pret Amaleku rīt, un redzi, es stāvēšu uz pakalna virsotnes, un Dieva zizlis būs manā rokā. Un Jozua izdarīja tieši tā, kā Mozus viņam sacīja, un, izgājīs, nostājās kaujas rindā pret Amalēku, bet Mozus un Ārons un Hūrs uzkāpa uz pakalna virsotni. Un notika, ka kad Mozus pacēla rokas, Israēls pārspēja, bet kad viņš nolaida rokas, Amalēks pārspēja. Bet Mozus rokas bija smagas, un viņi ņēma

akmeni un novietoja to zem viņa, un viņš sēdēja uz tā, un Ārons un Hurs atbalstīja viņa rokas no vienas puses viens un no otras puses viens, un Mozus rokas palika stingri nostiprinātās līdz saules rietam. Un Jozua sagrāva Amalēku un visus viņa ļaudis ar zobenu. Bet Kungs sacīja Mozum: Pieraksti šo grāmatā par piemiņu un dod Jozuam dzirdēt, ka es pilnīgi izdzēsīšu Amalēka piemiņu no pasaules zem debesīm. Un Mozus uzcēla altāri Kungam un nosauca tā vārdu: Kungs ir mans patvērums. Ka ar slepenu roku Kungs karos pret Amalēku no paaudzes paaudzē.

18

Bet Jotors, Midianas priesteris, Mozus tēvocis, dzirdēja visu, ko Kungs bija darījis Israēlim, savam tautai, jo Kungs bija izvedis Israēli no Ēģiptes. Bet Jotors, Mozus sievasmāte, ņēma Ciporu, Mozus sievu, pēc viņas atlaišanas. un abus viņas dēlus, vārds vienam no viņiem Geršoms, sakot: Svešinieks es biju svešā zemē, Un otrā vārds bija Eliezers, sakot: Jo mana tēva Dievs bija mans palīgs un izglāba mani no faraona rokas. Un Jotors, Mozus sievas tēvs, un dēli, un sieva izgāja pie Mozus tuksnesī, kur viņš bija uzcēlis nometni pie Dieva kalna. Bet Mozum tika ziņots, sakot: Redzi, tavs znots Jotors nāk pie tevis, un tava sieva, un tavi divi dēli ar viņu. Bet Mozus izgāja pretī savam tēvocim, un noliecās viņam, un skūpstīja viņu, un viņi sveicināja viens otru, un viņš ieveda viņus teltī. Un Mozus izstāstīja savam sievastēvam visu, ko Kungs bija darījis Faraonam un visiem ēģiptiešiem Israēla dēļ, un visas grūtības, kas viņiem bija uzgājušas ceļā, un ka Kungs viņus bija izglābis no Faraona rokas un no ēģiptiešu rokas. Jetro bija pārsteigts par visām labajām lietām, kuras Kungs viņiem bija darījis, ka Viņš izglāba viņus no ēģiptiešu rokas un no faraona rokas. Un Jetro sacīja: Svētīts lai ir Kungs, jo Viņš izglāba viņus no ēģiptiešu rokas un no faraona rokas. Tagad es zināju, ka Kungs ir

liels pār visiem dieviem tā iemesla dēļ, ka viņi uzbruka tiem. Un Jetro, Mozus sievastēvs, ņēma dedzināmos upurus un upurus Dievam, bet atnāca Ārons un visi Israēla vecākie ēst maizi ar Mozus sievastēvu Dieva priekšā.

Un notika nākamajā dienā, ka Mozus apsēdās, lai tiesātu tautu, bet visa tauta stāvēja pie Mozus no rīta līdz vakaram. Un Jetro, redzējis visu, ko viņš dara tautai, saka: Kas tas ir, ko tu dari tautai? Kāpēc tu sēdi viens, bet visa tauta stāv pie tevis no rīta līdz vakaram? Un Mozus saka savam svainis: Tauta nāk pie manis, lai meklētu spriedumu no Dieva. Kad viņiem rodas strīds un viņi nāk pie manis, es tiesāju katru un dari viņiem zināmus Dieva baušļus un Viņa likumu. Bet Mozus znots viņam teica: Tu nedari šo lietu pareizi. Ar nepacietīgu iznīcināšanu tu tiksi iznīcināts gan tu, gan visi šie ļaudis, kas ir ar tevi; šis uzdevums tev ir par smagu, tu to nevari darīt viens pats. Tagad tā tad uzklausī mani, un es tev padomāšu, un Dievs būs ar tevi: kļūsti tu starpnieks starp tautu un Dievu, un tu nesīsi viņu vārdus pie Dieva. Un tu svinīgi brīdināsi viņus par Dieva baušļiem un Viņa likumu, un tu parādīsi viņiem ceļus, pa kuriem viņi ies, un darbus, kurus viņi darīs. Un tu pats sev apdomā no visas tautas spēcīgus vīrus, dievbijīgus vīrus, taisnīgus, kas ienīst augstprātību, un tu iecelsi pār viņiem tūkstošnieku vadoņus un simtnieku vadoņus un piecdesmitnieku vadoņus un desmitnieku vadoņus. Un viņi tiesās tautu visu laiku, bet grūtās lietas viņi uznesīs pie tevis, bet mazās lietas no spriedumiem tiesās viņi paši, un viņi atvieglos tevi, un viņi palīdzēs tev. Ja tu darīsi šo lietu, Dievs tevi stiprinās, un tu spēsi pastāvēt, un visi šie ļaudis ar mieru atgriezīsies savās mājās. Bet Mozus uzklausīja sava vīra tēva balsi un izdarīja visu, ko tas viņam teica. Un Mozus izvēlējās spēcīgus vīrus no visa Israēla un iecēla viņus par tūkstošniekiem, simtniekiem, piecdesmitniekiem un desmitniekiem. Un viņi tiesāja ļaudis visu laiku, bet katru grūtu

lietu uznesuši Mozum, un katru vieglu lietu tiesāja viņi paši. Bet Mozus nosūtīja prom savu znotu, un viņš aizgāja uz savu zemi.

19

Bet trešajā mēnesī pēc Israēla dēlu iziešanas no Ēģiptes zemes šajā dienā viņi nonāca Sīnaja tuksnesī. Un viņi aizgāja no Rafideinas, un viņi atnāca Sīnaja tuksnesī, un Israēls uzcēla tur nometni preti kalnam. Un Mozus uzkāpa Dieva kalnā, un Dievs viņu sauca no kalna, sacīdams: Šīs lietas tu teiksi Jēkaba namam un pasludinās Israēla dēliem. Paši jūs esat redzējuši, cik daudz es esmu darījis ēģiptiešiem, un paņēmu jūs it kā uz ērgļu spārniem, un atvedu jūs pie sevis. Un tagad, ja jūs patiešām dzirdēsiet manu balsi un sargāsiet manu derību, jūs būsiet man īpaša tauta no visām tautām, jo visa zeme ir mana. Bet jūs būsiet man karaliska priesterība un svēta tauta, šos vārdus tu sacīsi Israēla dēliem. Bet nāca Mozus un sauca tautas vecākos, un viņš lika viņiem priekšā visus šos vārdus, ko Dievs viņiem bija pavēlējis. Bet visi ļaudis atbildēja vienprātīgi un teica: Visu, ko Dievs ir teicis, mēs darīsim un klausīsimies. Un Mozus nesa šos vārdus Dievam. Kungs sacīja Mozum: Redzi, es nāksu pie tevis mākoņa stabā, lai tauta dzirdētu mani runājam ar tevi, un lai tie ticētu tev mūžīgi. Mozus paziņoja tautas vārdus Kungam. Bet Kungs sacīja Mozum: Nokāp un brīdini ļaudis, šķīsti viņus šodien un rīt, un lai viņi mazgā savas drēbes, Un lai viņi ir gatavi trešajai dienai, jo trešajā dienā Kungs nokāps uz Sīnaja kalnu visas tautas priekšā. Un tu atdalīsi tautu visapkārt, sacīdams: Piesargieties, lai nekāptu uz kalnu un lai nepieskartos tam. Ikviens, kas pieskaras kalnam, mirs nāvē. Viņa roku nepieskarsies, jo ar akmeņiem tiks nomētāts akmeņiem vai ar bultu tiks nošauts, vai tas būtu lops vai cilvēks, nedzīvos. Kad bālsis un taures un mākonis aizies no kalna, tie uzkāps uz kalnu.

Bet Mozus nonāca no kalna pie tautas, un viņš svētīja viņus, un viņi mazgāja drēbes. Un viņš sacīja ļaudīm: Esiet gatavi, trīs dienas netuvojieties sievietei. Bet trešajā dienā, kad iestājās rītausma, sākās balsis un zibeņi, un tumšs mākonis parādījās uz Sinaja kalna, trompetes skaņa atskanēja varena, un visa tauta nometnē tika nobiedēta. Un Mozus izveda ļaudis no nometnes uz tikšanos ar Dievu, un viņi nostājās pie kalna. Sinaja kalns viss dūmoja, jo uz to bija nokāpis Dievs ugunī, un dūmi cēlās augšup kā dūmi no krāsns, un visa tauta bija ļoti pārsteigta. Taures skaņas kļuva arvien stiprākas un ļoti varenākas. Mozus runāja, un Dievs viņam atbildēja ar balsi. Kungs nonāca uz Sinaja kalnu, uz kalna virsotni, un Kungs sauca Mozu uz kalna virsotni, un Mozus uzkāpa. Un Dievs sacīja Mozum: Nokāpis, brīdini tautu, lai nekad netuvojas Dievam, lai saprastu, un lai nekrustu no viņiem daudzums. Un priesteri, kas tuvojas Kungam Dievam, lai top svētīti, lai Kungs viņus neiznīcina.

Un Mozus sacīja Dievam: Tauta nevarēs uzkāpt uz Sinaja kalnu, jo Tu esi liecinājis mums, sakot: Norobežo kalnu un svētī to. Bet Kungs sacīja viņam: Ej, nokāp lejā un kāp augšā tu un Ārons līdz ar tevi, bet priesteriem un tautai lai viņi nespiedīsies kāpt augšā pie Dieva, lai Kungs kādreiz neizposta viņus. Bet Mozus nonāca pie tautas un viņiem sacīja.

20

Un Kungs runāja visus šos vārdus, sacīdams: Es esmu Kungs, tavs Dievs, kas izvedu tevi no Ēģiptes zemes, no verdzības nama. Tev nebūs citu dievu bez manis. Tu nedarīsi sev elku, nedz kādu līdzību tam, kas ir debesīs augšā, un kas ir virs zemes lejā, un kas ir ūdeņos zem zemes. Tu viņiem nepielūgsi un viņiem nekalposi, jo es esmu Kungs, tavs Dievs, Dievs greisirdīgs, kas atmaksā tēvu

grēkus bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei tiem, kas mani ienīst, Un darīdams žēlastību tūkstošiem, kas mīl mani, un tiem, kas sargā manus baušļus. Neņemsi Kunga, sava Dieva, vārdu veltīgi, jo Kungs, tavs Dievs, neattīrīs to, kas ņem Viņa vārdu veltīgi. Atceries sabata dienu, lai to svētītu. Sešas dienas strādā un dari visus savus darbus. Bet septītajā dienā ir sabats Kungam, tavam Dievam, tu nedarīsi tajā nekādu darbu – ne tu, ne tavs dēls, ne tava meita, ne tavs kalps, ne tava kalpone, ne tavs vērsis, ne tavs jūga dzīvnieks, ne tavs lops, ne svešinieks, kas dzīvo pie tevis. Jo sešās dienās Kungs radīja debesis un zemi un jūru un visu, kas ir tanīs, un septītajā dienā Viņš dusēja; tāpēc Kungs svētīja septīto dienu un to iesvētīja. Godini savu tēvu un savu māti, lai tev labi klājas un lai tu ilgi dzīvo uz labās zemes, ko Kungs, tavs Dievs, tev dod. Tu nedrīksti pārkāpt laulību. Tu nezagsi. Tu nedrīksti nogalināt. Tu neliecināsi viltus liecību pret savu tuvāko. Tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu, tev nebūs iekārot sava tuvākā māju, nedz viņa lauku, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa jūglopu, nedz kādu no viņa lopiņiem, nedz neko, kas pieder tavam tuvākajam.

Un visi ļaudis redzēja balsi un lāpas, un taures balsi, un kūpošo kalnu, bet nobijušies visi ļaudis stāvēja no tālienes. Un viņi sacīja Mozum: Runā tu ar mums, bet lai Dievs nerunā ar mums, lai mēs nemirstam. Un Mozus saka viņiem: Nemiet drosmi, jo Dievs atnāca pie jums, lai jūs pārbaudītu, lai viņa bijība būtu jūsos, lai jūs negrēkotu. Bet ļaudis stāvēja no tālienes, savukārt Mozus iegāja tumsā, kur bija Dievs. Kungs sacīja Mozum: Šīs lietas tu teiksi Jēkaba namam un pasludināsi Israēla dēliem: jūs esat redzējuši, ka no debesīm esmu runājis uz jums. Jūs nedarīsiet sev sudraba dievus, un zelta dievus jūs nedarīsiet sev. Altāri no zemes jūs darīsiet man, un jūs upurēsiet uz tā savus dedzināmos upurus un savus pestīšanas upurus, un savas avis, un savus teļus

visās vietās, kur es likšu saukt savu vārdu, un es nākšu pie jums un svētīšu jūs. Bet ja tu man dari altāri no akmeņiem, necēlīsi to no cirstiem akmeņiem, jo tu esi vēzis savu nazi uz tiem, un tie ir apgānīti. Tu neiesi augšā pa pakāpieniem uz manu altāri, lai tu neatklātu savu kailumu uz tā.

21

Un šie ir likumi, kurus tu noliksi viņu priekšā. Ja tu iegūsti ebreju vergu, viņš kalpos tev sešus gadus, bet septītajā gadā viņš aizies brīvs bez maksas. Ja viņš pats viens ieiet, tad viens arī izies; bet ja sieviete ieiet kopā ar viņu, tad izies arī viņa sieviete. Un ja kungs viņam dos sievu, un viņa dzemdēs viņam dēlus vai meitas, tad sieva un bērni piederēs viņa kungam, bet viņš pats izies viens. Ja bet, atbildot, kalps saka: Esmu mīlējis savu kungu, un sievu, un bērnus — neaiziešu brīvs, Viņa kungs vedīs viņu pie Dieva tiesas, un tad viņš vedīs viņu pie durvīm, pie sliekšņa, un viņa kungs caurdurs viņa ausi ar īlenu, un viņš kalpos viņam mūžīgi.

Ja kāds pārdod savu meitu par kalponi, viņa neaizies tāpat kā aiziet sievietes verdzenes. Ja viņa nepatīk savam kungam, kurš viņai bija piekritis, tad viņš lai atpērk viņu, bet svešai tautai viņš nav kungs viņu pārdot, jo viņš ir lauzis [derību] ar viņu. Bet ja viņu saderina dēlam, ar viņu rīkosies saskaņā ar meitu tiesībām. Ja viņš ņem sev citu, viņš neatņems viņai nepieciešamo, apģērbu un kopdzīvi. Ja bet viņš šīs trīs lietas viņai nedara, tad viņa izies bez maksas, bez sudraba. Ja kāds kādu sit un viņš mirst, lai to sodīdami nonāvē. Bet ne labprātīgi, bet Dievs nodeva viņa rokās - es došu tev vietu, kurp bēgs slepkava. Ja kāds uzbrūk savam tuvākajam, lai nogalinātu viņu ar viltību, un meklē patvērumu, tad no mana altāra tu ņemsi viņu, lai nonāvētu. Kas sit savu tēvu vai savu māti, lai viņš tiek sodīts ar nāvi. Tas, kurš runā ļaunu par

savu tēvu vai māti, mirs. Ja kāds nozog kādu no Israēla dēliem un, viņu apspiezdams, pārdod, un tas tiek pie viņa atrasts, lai viņš tiek sodīts ar nāvi. Bet ja divi vīri apvaino un sit tuvāko ar akmeni vai dūri, un viņš nemirst, bet guļas uz gultu, Ja cilvēks, piecēlies, staigās ārā ar nūju, sitējs būs nevainīgs, izņemot to, ka viņš atlīdzinās par viņa dīkstāvi un ārstēšanas izmaksām. Ja kāds sit savu bērnu vai savu kalponi ar nūju, un tas mirst viņa rokās, tas tiks sodīts pēc taisnības. Bet ja viņš izdzīvo vienu vai divas dienas, lai viņš netiek sodīts, jo sudrabs ir viņa. Ja bet cīnās divi vīri un sit sievu, kas ir grūta, un iziet viņas bērns neveidots, kaitīgais tiks sodīts tā, kā uzliks sievas vīrs, dos ar novērtējumu. Bet ja tas ir veidots, viņš dos dvēseli dvēseles vietā. Aci par aci, zobu par zobu, roku par roku, pēdu par pēdu, Apdegumu par apdegumu, brūci par brūci, zilumu par zilumu. Ja kāds sit sava kalpa aci vai savas kalpones aci un to aklina, viņš tos atlaidīs brīvībā viņu acs vietā. Bet ja viņš izsit kalpa zobu vai savas kalpones zobu, viņš tos atlaidīs brīvus viņu zoba vietā. Ja vērsis badīs vīru vai sievieti un viņš mirs, vērsis tiks nomētāts ar akmeņiem, un viņa gaļa netiks ēsta, bet vērša īpašnieks būs nevainīgs. Ja vērsis ir badošs pirms vakardienas un pirms aizvakardienas, un liecina viņa kungam, un viņš to neiznīcina, bet nogalina vīru vai sievu, vērsis tiks nomētāts ar akmeņiem, un viņa kungs tiks nonāvēts. Bet ja viņam tiek uzlikts izpirkums, viņš dos izpirkumu par savu dvēseli, cik vien viņam uzliks. Bet ja dēlu vai meitu badīs ar ragiem, saskaņā ar šo tiesību normu lai viņam dara. Bet ja vērsis badīs bērnu vai kalponi, viņš dos trīsdesmit sudraba didrahmas viņu kungam, un vērsis tiks nomētāts ar akmeņiem. Ja kāds atver bedri vai rok bedri un to nenosedz, un tur iekrīt teļš vai ēzelis, Bedres īpašnieks atlīdzinās, dos sudrabu viņu kungam, bet mirušais piederēs viņam. Ja bet kāda vēršs nobada kaimiņa vērši un tas mirst, tad viņi pārdos dzīvo vērši un sadalīs tā sudrabu, un arī mirušo vērši viņi sadalīs. Ja bet ir padarīts zināms, ka vērsis ir badītājs pirms

vakardienas un pirms trešās dienas, un ir liecināts viņa saimniekam, un viņš to neiznīcina, viņš samaksās vērsi vērsa vietā, bet mirušais būs viņam.

Ja kāds nozog teļu vai aitu un to nokauj vai pārdod, viņš samaksās piecus teļus tā teļa vietā un četras aitas tās aitas vietā.

22

Bet ja ielaušanās laikā tika atrasts zaglis un, sists, nomira, tas nav slepkavība. Bet ja saule uzlec virs viņa, viņš ir vainīgs un tiks nonāvēts. Bet ja viņam nav, lai viņš tiek pārdots zādzības vietā. Ja bet tiks atrasts viņa rokā zagta lieta no ēzeļa līdz aitam dzīva, viņš samaksās par tiem divkārt. Ja kāds nogano lauku vai vīna dārzu un palaida savus lopus noganos citu lauku, viņš atlīdzinās no sava lauka pēc tā ražas, bet ja nogano visu lauku, viņš atlīdzinās ar labākajām lietām no sava lauka un labākajām lietām no sava vīna dārza. Ja uguns, kas izgājusi, atrod ērkšķus un sadedzina klonu vai vārpas, vai līdzenumu, tad atlīdzinās tas, kas uguni iededzināja.

Ja kāds dod kaimiņam sudrabu vai traukus glabāšanā, un tie tiek nozagti no šī cilvēka mājas, tad, ja zaglis tiek atrasts, viņš maksās divkārt. Ja bet zaglis netiks atrasts, mājas kungs pieies Dieva priekšā un zvērēs, ka patiešām viņš nav rīkojies ļauni pret visu tuvinieka noguldījumu. Saskaņā ar katru izteiktu pārkāpumu par teļu, jūga dzīvnieku, aitu, apģērbu un visu prasīto zaudējumu, lai kas tas arī nebūtu, Dieva priekšā nāks abu tiesa, un tas, kurš tiks atzīts par vainīgu caur Dievu, samaksās divkārt tuvākajam. Ja kāds dod kaimiņam uzglabāt jūglopu vai teļu, vai aitu, vai jebkuru lopu, un tas tiek salauzts vai nomirst, vai tiek aizvests gūstā, un neviens to nezina, Zvērests būs Dieva starp abiem, patiešām, ka viņš nav rīkojies ļauni attiecībā uz kaimiņa noguldījumu, un tā

pieņems viņa kungs, un viņš neatlīdzinās. Bet ja tas ir nozagts no viņa, viņš samaksās kungam. Ja bet tas top saplosīts no zvēriem, viņš uzrādīs medījumu, un nemaksās. Ja kāds lūdz no kaimiņa, un tas salūzt vai nomirst vai kļūst par gūstekni, bet saimnieks nav ar to, viņš samaksās. Bet ja kungs ir ar viņu, viņš nemaksās; ja bet ir algots strādnieks, tas būs viņam viņa algas vietā.

Ja bet kāds maldina nesaderinātu jaunavu un guļas ar viņu, viņš dos pūru un ņems viņu sev par sievu. Ja bet tēvs atsakās un nevēlas dot viņu viņam par sievu, tad viņš samaksās tēvam sudrabu pēc tā, cik ir jaunavu pūrs. Burvjus jūs nedrīkstat atstāt dzīvus. Katru, kas guļ ar lopu, jūs nonāvēsiet. Tas, kurš upurē dieviem, tiks iznīcināts ar nāvi, izņemot vienīgi Kungam.

Un svešinieku jūs neapspiedīsiet, nedz arī apspiežat viņu, jo jūs bijāt svešinieki Ēģiptes zemē. Jūs neapbēdināsiet nevienu atraitni un bāreņu. Ja bet ar ļaunumu jūs viņus apbēdiniet, un tie, saukuši, sauks uz mani, es noteikti uzklausišu viņu balsi. Un es dusmošos ar bardzību, un es nonāvēšu jūs ar zobenu, un jūsu sievas kļūs par atraitnēm, un jūsu bērni par bāreņiem. Ja tu aizdosi sudrabu savam nabagajam brālim, neizdarīsi uz viņu spiedienu un neuzliksi viņam procentus. Ja tu ņem ķīlā sava tuvākā apģērbu, tad pirms saules rieta tu to atdosi viņam. Jo šis ir viņa pārklājs, vienīgi šis ir viņa kaunības apģērbs, kādā viņš gulēs? Ja tādēļ viņš brēks uz mani, es viņu uzklausišu, jo es esmu žēlsirdīgs. Dievus neaprunāsi, un savas tautas valdnieku nelādi. Pirmaugļus no savas kulšanas klona un vīna spēles tu nekavēsi, savus pirmdzimtos dēlus tu dosi man. Tā tu rīkosies ar savu teļu un savu aitu un savu jūglopu: septiņas dienas tas būs pie mātes, bet astotajā dienā tu to atdosi man. Un jūs būsi man svēti vīri, un neēdiet gaļu, ko saplosījuši zvēri – metiet to suņiem.

Tu nepieņemsi veltīgas runas, tu nevienosies ar netaisnīgo, lai kļūtu par netaisnu liecinieku. Tu nebūsi kopā ar vairākumu ļaundarībā, tu nepievienosies pūlim, lai nogrieztos kopā ar vairākumu un tā izkropļotu tiesu. Un tu neapžēlosi nabagu tiesā. Ja tu satiec sava ienaidnieka vērsi vai viņa jūglopu maldāties, pagriez to atpakaļ un atdod viņam. Bet ja tu redzi sava ienaidnieka jūga dzīvnieku kritušu zem viņa kravas, neej tam garām, bet palīdzi to pacelt kopā ar viņu.

Tu neizkropļosi nabaga spriedumu viņa tiesā. No katra netaisna vārda tu attālināsies, nevainīgu un taisnu tu nenogalināsi, un tu neattaisnosi bezdievīgo dāvanu dēļ. Un dāvanas tu neņemsi, jo dāvanas aklina redzošo acis un sabojā taisnīgus vārdus. Un svešinieku jūs neapspiežat, jo jūs zināt svešinieka dvēseli, jo paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē. Sešus gadus tu apstrādāsi savu zemi un savāksi tās ražu. Bet septītajā gadā tu darīsi atlaišanu un to atlaisi, un ēdīs tavas tautas nabagie, bet atlikušo ēdīs meža zvēri; tā tu darīsi ar savu vīna dārzu un ar savu olīvu dārzu. Sešas dienas dari savus darbus, bet septītajā dienā ir atpūta, lai atpūšas tavs vērsis un tavs jūgdzīvnieks, un lai atspirdzinās tavas kalpones dēls un svešinieks. Visu, ko esmu jums teicis, ievērojiet, un citu dievu vārdu nepieminiet, lai tas netiek dzirdēts no jūsu mutes.

Trīs reizes gadā sviniet man svētkus. Svētku ar neraudzēto maizi sargājiet un ievērojiet, septiņas dienas ēdiet neraudzēto maizi, tāpat kā es pavēlēju tev saskaņā ar jauno mēnesi, jo tajā laikā tu izgāji no Ēģiptes, neparādies manas priekšā tukšām rokām. Un tu svinēsi pirmaugļu ražas svētkus no saviem darbiem, ko tu sēsi savā laukā, un pabeigšanas svētkus gada beigās, kad

savāksi savus darbus no sava lauka. Trīs reizes gadā katrs tavš
vīrietis parādīsies Kunga, tava Dieva, priekšā. Kad es izdzīšu
tautas no tavas priekšas un paplašināšu tavas robežas, tu
neupurēsi uz rauga manu upura asinis, un arī manu svētku tauki
nepalikš līdz rītam. Savas zemes pirmā raža pirmaugļus tu ienesīsi
Kunga, sava Dieva, namā; tu nevārīsi jēru viņa mātes pienā. Un
redzi, es sūtu savu eņģeli tavā priekšā, lai viņš sargā tevi ceļā, lai
viņš iaved tevi zemē, kuru esmu sagatavojis tev. Esī uzmanīgs pret
sevi un klausies viņu, un neesi nepaklausīgs viņam, jo viņš
neatturēs tevi, jo mans vārds ir uz viņa. Ja jūs patiešām
uzklašīsiet manu balsi un tu darīsī visu, ko es tev pavēlēšu, un jūs
sargāsiet manu derību, jūs būsiet man īpaša tauta no visām
tautām, jo visa zeme ir mana. Bet jūs būsiet man karaliska
priesterība un svēta tauta. Šos vārdus tu teiksi Israēla dēliem. Ja
jūs patiešām uzklašīsiet manu balsi un jūs darīsiet visu, ko es tev
teikšu, es būšu ienaidnieks taviem ienaidniekiem un es pretošos
taviem pretiniekiem. Jo mans eņģelis ies tavā priekšgalā un
ievedīs tevi pie amoriešiem, hetitiem, ferizitiem, kānaāniešiem,
ģirgazitiem, hivitiem un jebusitiem, un es viņus iznīdēšu. Tu
nepielūgsi viņu dievus, nedz arī kalposi viņiem, tu nedarīsi
saskaņā ar viņu darbiem, bet tos pilnībā nojauc un viņu stabus
salauzi gabalos. Un tu kalposi Kungam, savam Dievam, un es
svētīšu tavu maizi un tavu vīnu, un tavu ūdeni, un es novērsīšu
slimības no jums. Nebūs neauglīgas, ne arī neauglīgas tavā zemē;
tavu dienu skaitu es piepildīšu. Un es sūtīšu bailes, kas ies tavā
priekšā, un es satricināšu visas tautas, pie kurām tu nonāksi, un
visus tavus pretiniekus pārvērtīšu bēgļos. Un es sūtīšu sirksņus
tavā priekšā, un tu izdzīsi amoriešus, un hiviešus, un kānaāniešus,
un hetiešus no sevis. Es neizdzīšu viņus vienā gadā, lai zeme
neklūtu par tuksnesi un lai zvēri nevairotos pret tevi. Pamazām es
viņus izdzīšu no tevis, līdz tu pieaugsi un mantosi to zemi. Un es
noteikšu tavas robežas no Sarkanās jūras līdz filistiešu jūrai un no

tuksneša līdz lielajai upei Eifrātai, un es nodošu jūsu rokās iedzīvotājus šajā zemē, un es izdzīšu viņus no tevis. Tu neslēgsi derību ne ar viņiem, ne ar viņu dieviem. Un viņi neapmetīsies tavā zemē, lai viņi neliktu tevi grēkot pret mani, jo ja tu kalposi viņu dieviem, šie būs tev par piedauzīšanās akmeni.

24

Un Mozum sacīja: Uzkāp pie Kunga tu un Ārons, un Nadabs, un Abiuds, un septiņdesmit no Israēla vecākajiem, un viņi pielūgs Kungu no tālienes. Un Mozus viens pats pieies pie Dieva, bet viņi nepieies, un tauta neuzkāps kopā ar viņiem. Iegāja Mozus un viņš izstāstīja ļaudīm visus Dieva vārdus un likumus, un visi ļaudis atbildēja vienā balsī, sacīdami: Visus vārdus, ko Kungs runāja, mēs darīsim un klausīsimies. Un Mozus uzrakstīja visus Kunga vārdus, un Mozus, agri no rīta cēlies, uzcēla altāri pie kalna un divpadsmit akmeņus divpadsmit Izraēla ciltīm. Un viņš izsūtīja Israēla dēlu jaunos vīrus, un viņi upurēja dedzināmos upurus, un viņi upurēja glābšanas upuri Dievam - teļus. Bet Mozus, ņēmis pusi no asinīm, ielēja tās bļodās, bet otru pusi no asinīm izlēja uz altāri. Un, ņēmis derības grāmatu, viņš lasīja ļaužu ausīs, un viņi sacīja: Visu, ko Kungs runāja, mēs darīsim un klausīsimies. Bet Mozus, ņēmis asinis, apslacīja tautu un sacīja: Redzi, šīs ir derības asinis, kuru Kungs noslēdza ar jums par visiem šiem vārdiem.

Un Mozus un Ārons, un Nadabs, un Abiuds, un septiņdesmit no Israēla vecāko padomes uzkāpa. Un es redzēju vietu, kur stāvēja Izraēla Dievs, un to, kas bija zem viņa kājām, it kā safīra ķieģeļa darbs, un tāpat kā debesjuma izskats debesu tīrībā. Un no Israēla izvēlētajiem neviens neaizgāja bojā, un viņi parādījās Dieva vietā un ēda un dzēra. Un Kungs sacīja Mozum: Uzej pie manis kalnā un paliec tur, un es došu tev akmens plāksnes, likumu un

baušļus, ko es uzrakstīju, lai tos liktu viņiem par likumu. Un Mozus piecēlās, un Jozua, kas stāvēja viņam klāt, un viņi uzkāpa Dieva kalnā. Un vecākajiem viņi sacīja: Esiet klusē šeit, līdz mēs atgriezīsimies pie jums, un redzi, Ārons un Hūrs ir ar jums; ja kādam rodas tiesas lieta, lai viņi vēršas pie tiem. Un Mozus un Jozua uzkāpa kalnā, un mākonis apsedza kalnu. Un Dieva gods nonāca uz Sinaja kalnu, un mākonis to sedza sešas dienas, un Kungs sauca Mozu septītajā dienā no mākoņa vidus. Bet Kunga godības forma bija kā degošs uguns uz kalna virsotnes Izraēla dēlu priekšā. Un Mozus iegāja mākoņa vidū un uzkāpa kalnā, un viņš bija tur kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.

25

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Es teicu Israēla dēliem: ņemiet pirmaugļus no visiem, kuriem tas liktos sirdij, un jūs ņemsiet manus pirmaugļus. Un šie ir pirmie augļi, ko jūs ņemsiet no viņiem: zelts, sudrabs un bronza. un hiacintu, un purpuru, un divkāršu sarkanu, un smalku vērptu audeklu, un kazu spalvu, Un aunu ādas, sarkani krāsotas, un hiacinta zilas ādas, un nesapūstošs koks, un Sardija akmeņus, un akmeņus gravēšanai plecu gabalā, un garo svārku. Un tu man uztaisīsi svētnīcu, un es parādīšos jūsu vidū. Un tu darīsi man saskaņā ar visu, ko es tev rādu kalnā – telts piemēru un visu tās trauku piemēru – tā tu darīsi. Un tu darīsi liecības šķirstu no nesapūstošiem kokiem, divarpus olekts garumā, un pusotrs olekts platumā, un pusotrs olekts augstumā. Un tu pārklāsi to ar tīru zeltu, no iekšpuses un no ārpuses pārklāsi to, un tu darīsi tai zelta vītās līstes visapkārt. Un tu darīsi tai četrus zelta gredzenus un uzliksi tos uz četrām pusēm: divus gredzenus uz vienas puses un divus gredzenus uz otras puses. Tu padarīsi nesējkokus no nesapūstoša koka un pārklāsi tos ar zeltu. Un tu ieliec kārtis gredzenos, kas ir šķirsta

sānos, lai celtu šķirstu ar tām. Šķērši paliks nekustīgi šķirsta gredzenēs. Un tu iemetīsi šķirstā liecības, kuras es tev došu. Un tu darīsi žēlastības sēdekli no tīra zelta, divas ar pusi olektis garumā un vienu ar pusi olekti platumā. Un tu darīsi divus ķerubus no kalta zelta un uzliksi tos uz abām žēlastības krēsla pusēm. Tiks darīts viens ķerubs no šīs puses un viens ķerubs no otrās puses žēlastības sēdeklim, un tu darīsi divus ķerubus uz abām pusēm. Ķerubi būs izstiepuši spārnus augšup, pārēnojot ar saviem spārnieniem salīdzināšanas vietu, un viņu sejas būs vērstas viena pret otru; uz salīdzināšanas vietu būs vērstas ķerubu sejas. Un tu uzliksi salīdzināšanas vāku uz šķirstu no augšas, un šķirstā tu ieliec liecības, kuras es tev došu. Un es darīšos tev zināms no turienes, un es runāšu ar tevi no augšas, no žēlastības krēsla, starp abiem ķerubiem, kas atrodas uz liecības šķirsta, un saskaņā ar visu, ko es tev pavēlēšu attiecībā uz Israēla dēliem. Un tu darīsi zelta galdu no tīra zelta, divus olektis garumā un vienu olekti platumā, un pusotru olekti augstumā. Un tu darīsi tai savītus zelta apmalojumus visapkārt, un tu darīsi tai plaukstas platuma vainagu visapkārt,

Un tu darīsi savītu apmali kronim visapkārt. Un tu darīsi četrus zelta gredzenus, un tu uzliksi šos četrus gredzenus uz tās četrām kāju daļām zem apmales. Un gredzeni būs par ieliktniem nesšanas kārtīm, lai ar tiem varētu nest galdu. Un tu darīsi nesējkārtis no nesapūstošiem kokiem un pārklāsi tās ar tīru zeltu, un ar tām tiks nests galds. Un tu darīsi tās bļodas, un kvēpināmos traukus, un izliešanas traukus, un kausus, kuros tu izlīsi libācijas, no tīra zelta tu tos darīsi. Un tu liksi uz galda klātbūtnes maizes manā priekšā pastāvīgi.

Un tu darīsi lukturi no tīra zelta, kaldu tu darīsi to lukturi; tās stumbrs un zariņi, un kausi, un pogas, un lilijas būs no tās. Bet

seši zari izejot no sāniem, trīs luktura zari no tā viena sāna, un trīs luktura zari no tā otra sāna. Un trīs blodas, iegravētas mandeļu formā, vienā zarā ar bumbu un liliju, tāpat sešos zaros, kas iziet no luktura. Un lukturī bija četri kausi ar iegravētiem mandeļu ornamentiem, vienā zarā pumpuri un tā lilijas. Poga zem divām caurulītēm no tā, un poga zem četrām caurulītēm no tā, tā sešām caurulītēm, kas iziet no luktura, un lukturī četri kausi, iztēloti mandeļu formā. Pogas un niedres lai ir no tās, visa kalta no viena tīra zelta. Un tu darīsi tās septiņas spuldzes, un tu uzliksi tās spuldzes, un tās spīdēs no vienas puses. Un tās kvēpināmo trauku un tās pamatnes tu darīsi no tīra zelta. Visi šie trauki bija no viena talanta tīra zelta. Redzi, tu darīsi saskaņā ar formu, kas tev parādīta kalnā.

26

Un telti tu darīsi no desmit aizkariņiem no vīta smalka audekla un zilā, un purpura, un sarkana auduma ar austiem ķerubiem, tu tos darīsi. Viena aizkara garums būs divdesmit astoņi olektis, un platums būs četri olektis; visi aizkari būs vienāda mēra. Pieci aizkari būs savienoti viens ar otru, un pieci aizkari būs savienoti viens ar otru. Un tu darīsi tām zilās cilpas uz viena aizkara malas no vienas puses savienojumam, un tā tu darīsi uz ārējā aizkara malas pie otrā savienojuma. Piecdesmit cilpas tu izdarīsi vienam aizkaram, un piecdesmit cilpas tu izdarīsi otrā aizkara malā pie savienojuma, cilpas pretī viena otrai uz katra. Un tu darīsi piecdesmit zelta gredzenus, un tu savienosi aizkarus vienu ar otru ar gredzeniem, un telts būs viena. Un tu darīsi matainās ādas par pārklāju pār telti; vienpadsmit ādas tu tās darīsi. Vienas ādas garums būs trīsdesmit olektis, un vienas ādas platums būs četras olektis, vienpadsmit ādām būs vienāds mērs. Un tu savienosi piecas ādas kopā, un sešas ādas kopā, un tu

saloksi sesto ādu pret telts priekšpusi. Un tu darīsi piecdesmit cilpas uz viena pārklāja malas, kas ir vidū pie savienojuma, un piecdesmit cilpas tu darīsi uz otrā savienojošā pārklāja malas.

Un tu darīsi piecdesmit bronzas gredzenus, un savienosi gredzenus ar cilpām, un savienosi ādas, un tas būs viens. Un tu novietosi telts ādu pārpalikumu – pusi no atlikušās ādas tu pārklāsi uz telts ādu pārpalikumu, tu pārklāsi aiz telts. Vienu olekti no šīs puses un vienu olekti no tās puses no pārpalikuma audeklu garumā teltij būs nokarāties pār telts sāniem no vienas un otras puses, lai to pārklātu. Un tu darīsi pārklājumu teltij no aunu ādām, kas krāsotas sarkanā krāsā, un pārklājumus no zilganām ādām no augšas.

Un tu darīsi telts stabus no nesapūstošiem kokiem. Desmit olektis garumā tu darīsi vienu stabu, un pusotras olekts platumā vienam stabam. Divus tenonus katram stabam, atbilstošus vienu otram, tā tu darīsi visiem telts stabiem. Un tu darīsi stabus teltij – divdesmit stabus no puses, kas vērsta uz ziemeļiem. Un tu darīsi četrdesmit sudraba pamatnes divdesmit stabiem: divas pamatnes vienam stabam abās tā pusēs un divas pamatnes vienam stabam abās tā pusēs. Un otrā puse uz dienvidiem, divdesmit stabi, Un četrdesmit viņu sudraba pamatnes, divas pamatnes vienam stabam uz abām tā daļām, un divas pamatnes vienam stabam uz abām tā daļām. Un telts aizmugurē, daļā, kas vērsta uz jūru, tu izgatavosi sešus stabus. Un divus stabus tu darīsi uz telts aizmugurējiem stūriem. Un tas būs vienāds no apakšas, saskaņā ar to pašu tie būs vienādi no galvām līdz vienai satikšanās vietai, tā tu darīsi abiem diviem stūriem, lai tie ir vienādi. Un būs astoņi stabi, un to bāzes būs sudraba, sešpadsmit, divas bāzes vienam stabam abās tā pusēs, un divas bāzes vienam stabam. Un tu darīsi aizšaujamus no nesapūstoša koka, piecus vienam stabam no

vienas telts puses. Un pieci stieņi stabam otrajai telts pusei, un pieci stieņi stabam telts aizmugures pusei, kas vērsta uz jūru. Un vidējā stieņa starp stabiem lai stiepjas no vienas puses līdz otrai pusei. Un stabus pārklāsi ar zeltu, un gredzenus darīsi no zelta, kuros ievadīsi staipekļus, un pārklāsi staipekļus ar zeltu. Un tu celsi telti pēc formas, kas tev parādīta kalnā.

Un tu darīsi priekškaru no zilā auduma, purpura, sarkana vērpta auduma un smalka austa audekla; tu to darīsi kā austu darbu ar ķerubiem. Un tu to uzliksi uz četriem neiznīcīgiem stabiem, kas pārklāti ar zeltu, un to galvas ir zelta, un to pamati ir četri sudraba. Un tu noliksi priekškaru uz stabiem, un tu ienesīsi tur, priekškara iekšpusē, liecības šķirstu, un priekšgars jums atdalīs svēto no vissvētākā. Un tu pārklāsi ar priekškaru liecības šķirstu Svētumu svētajā. Un tu noliksi galdu ārpusē priekškara, un svečturi pretī galdam uz telts daļas, kas vērsta uz dienvidiem, un galdu tu noliksi uz telts daļas, kas vērsta uz ziemeļiem. Un tu darīsi pārklāju telts durvīm no zilā, purpura un sārtā auduma un vērpta smalka audekla - rakstaino audēju darbu. Un tu darīsi priekškaram piecus stabus, un pārklāsi tos ar zeltu, un to galvas būs zelta, un liesi tiem piecas bronzas pamatnes.

27

Un tu darīsi altāri no neiznīcīga koka, piecas olektis garumā un piecas olektis platumā, altāris būs kvadrātveida, un trīs olektis augstumā. Un tu darīsi ragus uz tā četriem stūriem, no tā būs ragi, un tu pārklāsi tos ar bronzu. Un tu darīsi vainagu altārim, un tā pārklāju, un tā blodas, un tā gaļas āķus, un tā kvēpināmo trauku, un visus tā traukus tu darīsi no bronzas. Un tu darīsi tam bronzas režģi tīkla darbā, un tu darīsi režģim četrus bronzas gredzenus zem četrām pusēm. Un tu liec viņus zem altāra režģa no apakšas,

bet režģis sniegsies līdz altāra pusei. Un tu darīsi altārim nesējkārtis no netrūdošiem kokiem un pārklāsi tās ar bronzu. Un tu ievietosi nesamos kārtis gredzenos, un lai tās būtu gar altāra malām, kad to nes. Dobumu, bezsavienojumu tu to darīsi saskaņā ar to, kas tev parādīts kalnā; tā tu to darīsi. Un tu darīsi pagalmu teltij uz dienvidu pusi – pagalma aizkari no vīta smalka lina, simts olekšu garumā vienai pusei. Un viņu stabi bija divdesmit, un viņu pamati bija divdesmit no bronzas, un viņu riņķi un turētāji bija no sudraba. Tādējādi pusē pret austrumiem priekškari simts olekšu garumā, un to stabiņi divdesmit, un to pamatnes divdesmit no bronzas, un stabiņu riņķi un turētāji, un to pamatnes pārklātas ar sudrabu. Bet pagalma platums pret jūru - priekškari piecdesmit olekšu, to stabi desmit un to pamatnes desmit. Un pagalma platums uz dienvidiem - priekškari piecdesmit olekšu, to stabi desmit un to pamatnes desmit. Un piecpadsmi olekšu augstums no audumiem vienā pusē, to stabi trīs un to pamati trīs. Un otrā puse piecpadsmi olekšu no audumiem augstumā, to stabi trīs un to pamati trīs. Un pagalma vārtiem bija pārsegs divdesmit olekšu augstumā no zilā, purpura un sarkanā vērptā auduma un vērptā smalka audekla ar izšuvēja rakstu, to stabi četri un to pamati četri. Visi pagalma stabi visapkārt pārklāti ar sudraba pārklājumu, un to galvgaļi ir sudraboti, un to pamati ir no bronzas. Bet pagalma garums bija simts uz simts olektīm, un platums piecdesmit uz piecdesmit, un augstums pieci olektis no vīta smalkā audekla, un to pamatnes bija no bronzas. Un visa konstrukcija un visi rīki, un pagalma tapas bija no bronzas.

Un tu pavēli Israēla dēliem, un lai viņi ņem tev eļļu no olīvām – nespiestu, tīru, sistu – gaismai dedzināt, lai lampa deg nepārtraukti. Liecības teltī, ārpus priekškara, kas ir uz derības, to dedzinās Ārons un viņa dēli no vakara līdz rītam Kunga priekšā, mūžīgs likums jūsu paaudzēm no Israēla dēliem.

Un tu pieved pie sevis gan Āronu, savu brāli, gan viņa dēlus no Israēla dēliem, lai man kalpotu kā priesteri Ārons un Nadabs, un Abiuds, un Eleāzars, un Itāmars, Ārona dēli. Un tu darīsi svētu tērpu savam brālim Āronam par godu un slavu. Un tu runā uz visiem gudriem prātā, kurus es piepildīju ar gudrības garu un uztveri, un viņi darīs svēto tērpu Āronam svētumam, kurā viņš man kalpos kā priesteris. Un šīs ir tās drēbes, kuras viņi darīs: krūšu vairogs un plecu gabals, un garais svārkus, un austa tunika, un turbāns, un josta, un viņi darīs svētas drēbes Āronam un viņa dēliem, lai kalpotu man kā priesteriem. Un viņi ņems zeltu, hiacintu, purpuru, sārtumu un smalko linu. Un viņi darīs plecu gabalu no savīta smalka lina - austo rakstaino darbu. Divi plecu gabali, kas savieno, būs viņam viens ar otru, pie abām daļām piestiprināti. Un plecu gabalu audums, kas ir uz tā, pēc tā paša darināšanas veida būs no tīra zelta un zilas, un purpura, un sarkanas vērptas dzijas, un savīta smalka audekla. Un tu ņemsi divus akmeņus, smaragda akmeņus, un iegravēsi tajos Israēla dēlu vārdus. Seši vārdi uz viena akmens, un seši atlikušie vārdi uz otra akmens saskaņā ar viņu paaudzēm. Ar akmens apstrādes mākslas darbu, kā zīmoga gravējumu, tu iegriezīsi šos divus akmeņus ar Israēla dēlu vārdiem. Un tu liksi tos divus akmeņus uz efoda pleciem, tie ir piemiņas akmeņi Israēla dēliem, un Ārons nesīs Israēla dēlu vārdus Kunga priekšā uz saviem abiem pleciem par piemiņu viņiem. Un tu darīsi plecu gabalus no tīra zelta. Un tu darīsi divas bārkstainās ķēdes no tīra zelta, sapītas ar ziediem, pīšanas darbs, un tu uzliksi šīs sapītās bārkstainās ķēdes uz plecu gabaliem, pie to plecu daļām no priekšpuses.

Un tu darīsi spriedumu krūšturu, izšūvēja darbu, saskaņā ar efoda rakstu tu to darīsi no zelta, un zilā, un purpura, un sarkana

vērpta, un smalka audekla vērpta. Tu to darīsi četrstūrainu, tas būs divkārsšs, sprīdis būs tā garums un sprīdis platums. Un tu ieaudi viņam audumu, kas rotāts ar akmeņiem četrās rindās; rinda akmeņu būs: sardions, topāzs un smaragds – pirmā rinda. Un otrā rinda: karbunkuls, safīrs un jaspiss. Un trešā rinda: ligūrijs, ahāts, ametists. Un ceturtā rinda: hrizolīts, berils un oniķis, apklāti ar zeltu, sasieti ar zeltu, lai tie ir savā rindā. Un tie akmeņi lai ir no Israēla dēlu vārdiem, divpadsmit saskaņā ar viņu vārdiem, zīmogu gravējumi, katrs saskaņā ar savu vārdu, lai tie ir divpadsmit ciltīm. Un tu darīsi uz orakula pītas ķēdes, ķēžu darbu no tīra zelta. Un Ārons ņems Israēla dēlu vārdus uz sprieduma krūšu vairoga uz krūtīm, ienākot svētajā vietā par piemiņu Dieva priekšā. Un tu uzliksi uz tiesas krūšu vairoga parādīšanu un patiesību, un tas būs uz Ārona krūts, kad viņš ieiet svētumā Kunga priekšā, un Ārons nesīs Israēla dēlu tiesas uz krūts Kunga priekšā pastāvīgi. Un tu darīsi garu apakšveļu, visu zilu. Un tās atvere būs no tā vidus, ar malu apkārt atverei, austu darbu, savienojumu saaustu no tā, lai tas neplīstu. Un tu darīsi zem tunikas apmalojuma no apakšas, kā ziedoša granātābola, granātābolus no zilā, purpura un sarkana vērpta auduma un smalka vērpta lina, apkārt tunikas apmalojumam, tādā pašā formā zelta granātābolus un zvārgulīšus starp tiem visapkārt. Pie granātābola zelta dodona un ziedains uz tunikas apmalējuma visapkārt. Un Ārons, kad kalpos, viņa balss būs dzirdama, ienākot svētnīcā Kunga priekšā un izejot, lai viņš nemirtu. Un tu darīsi tīra zelta plāksni, un tu iegravēsi tajā zīmoga iegravējumu: Svētums Kungam. Un tu to uzliksi uz zilā vītā, un tas būs uz turbāna, turbāna priekšpusē tas būs. Un tas būs uz Ārona pieres, un Ārons pacels svēto grēkus, cik daudz Israēla dēli svētīs no visām viņu svētajām dāvanām, un tas būs uz Ārona pieres pastāvīgi, pieņemams viņiem Kunga priekšā.

Un apdarinātie no tunikām būs no smalka audekla, un tu darīsi turbānu no smalka audekla, un jostu tu darīsi kā izšūtu darbu. Un Ārona dēliem tu darīsi tunikas un jostas, un turbānus tu darīsi viņiem par godu un godību. Un tu apģērbsi tos Āronam, savam brālim, un viņa dēliem līdz ar viņu, un tu tos svaidīsi, un tu piepildīsi viņu rokas, un tu tos svētīsi, lai viņi man kalpo kā priesteriem. Un tu darīsi viņiem linu bikses, lai pārklātu viņu miesas kaunumu; tās būs no jostas līdz augšstilbiem. Un Āronam un viņa dēliem būs tie, kad viņi ieiet liecības teltī vai kad viņi pieiet kalpot pie svētā altāra, un viņi neuzvedīs sev grēku, lai nemirtu, mūžīgs likums viņam un viņa pēcnācējiem pēc viņa.

29

Un šīs ir lietas, kuras tu darīsi viņiem, tu svētīsi viņus, lai viņi kalpotu man kā priesteriem. Tu ņemsi vienu teļu no liellopiem un divus aunus bez vainas, Un neraudzētas maizes, samaisītas ar eļļu, un neraudzētas plāksnes, svaidītas ar eļļu, no kviešu smalkajiem miltiem tu tās darīsi. Un tu tos noliksi vienā grozā, un tu tos atnesīsi ar grozu, un teļu, un divus aunus. Un Āronu un viņa dēlus tu vedīsi pie liecības telts durvīm, un tu mazgāsi viņus ar ūdeni. Un, ņēmis drēbes, tu apģērbsi savu brāli Āronu garajā tunikā, plecu gabalā un krūšu vairodzīmē, un tu piestiprināsi viņam krūšu vairodzīmi pie plecu gabala. Un tu uzliksi turbānu uz viņa galvas, un tu uzliksi svētuma plāksni uz turbāna. Un tu ņemsi svaidīšanas eļļu un izliesi to uz viņa galvas, un svaidīsi viņu. Un tu atvedīsi viņa dēlus un apģērbsi tos tunikās. Un tu apjozīsi viņus ar jostām un uzliksi viņiem turbānus, un viņiem būs priesterība man uz mūžību, un tu iesvētīsi Ārona rokas un viņa dēlu rokas. Un tu atvedīsi teļu pie Liecības telts durvīm, un Ārons un viņa dēli uzliks savas rokas uz teļa galvu Kunga priekšā, pie Liecības telts durvīm. Un tu nokautēsi teļu Kunga priekšā pie Liecības telts durvīm. Un

tu ņemsi no teļa asinīm un noliksi tās uz altāra ragiem ar savu pirkstu, bet visas atlikušās asinis tu izliesi pie altāra pamata. Un tu ņemsi visu tauku, kas ir uz vēdera, un aknu loba, un abas nieres, un tauku, kas ir uz tām, un uzliksi uz altāra. Bet teļa gaļu un ādu un mēslus sadedzināsi ar uguni ārpus nometnes, jo tas ir grēks.

Un tu ņemsi vienu aunu, un Ārons un viņa dēli uzliks savas rokas uz auna galvas. Un tu viņu nokautēsi, un, ņemis asinis, tu tās izliesi uz altāri visapkārt. Un aunu tu sagriezīsi gabalos pēc locekļiem, un mazgāsi iekšas un kājas ar ūdeni, un uzliksi tos uz gabaliem kopā ar galvu. Un tu upurēsi visu aunu uz altāra kā dedzināmu upuri Kungam par saldu smaržu - tā ir kvēpināšana Kungam. Un tu ņemsi otro aunu, un Ārons un viņa dēli uzliks savas rokas uz auna galvu. Un tu viņu nokautēsi, un tu ņemsi no viņa asinīm, un tu uzliksi uz Ārona labās auss ļipiņu, un uz labās rokas galu, un uz labās kājas galu, un uz viņa dēlu labās auss ļipiņām, un uz viņu labās rokas galiem, un uz viņu labās kājas galiem. Un tu ņemsi no asinīm no altāra un no svaidišanas eļļas, un apslacīsi uz Āronu un uz viņa tērpu, un uz viņa dēliem un uz viņa dēlu tērpiem līdz ar viņu, un taps svētīts viņš pats un viņa tērps, un viņa dēli un viņa dēlu tērpi līdz ar viņu, bet auna asinis tu izliesi pie altāra visapkārt. Un tu ņemsi no auna tā taukus, un taukus, kas pārklāj vēderu, un aknu loku, un abas īkstis, un taukus, kas uz tām, un labo plecu, jo šī ir pabeigšana. Un vienu maizi ar eļļu un vienu rausi no groza ar neraudzēto maizi, kas likta Kunga priekšā. Un tu liksi visu uz Ārona rokām un uz viņa dēlu rokām, un tu tos atdalīsi kā upuri Kunga priekšā. Un tu ņemsi tos no viņu rokām un upurēsi uz dedzināmā upura altāri par smaržīgu smaržu Kunga priekšā; tas ir upuris Kungam. Un tu ņemsi krūšu gabalu no iesvētīšanas auna, kas ir Ārona, un tu to atdalīsi kā upuri Kunga priekšā, un tas būs tev par daļu. Un tu svētīsi krūšu gabalu, kas ir atdalīts kā upuris, un plecu, kas ir pacelts kā upuris,

kas ir atdalīts un kas ir paņemts no iesvētīšanas auna, no Ārona un no viņa dēliem. Un Āronam un viņa dēliem būs mūžīgs likums no Israēla dēliem, jo šis ir nodalījums, un upuris būs no Israēla dēliem no Israēla dēlu glābšanas upuriem – upuris Kungam.

Un svētais tērps, kas ir Ārona, būs viņa dēliem pēc viņa, lai svaidītu viņus ar to un iesvētītu viņu rokas. Septiņas dienas tos uzvilks priesteris viņa vietā no viņa dēliem, kurš ieies liecības teltī, lai kalpotu svētajā vietā. Un tu ņemsi iesvētīšanas aunu, un vārīsi gaļu svētā vietā. Un ēdis Ārons un viņa dēli tā auna gaļu un tos maizes no groza pie Liecības telts durvīm. Viņi ēdis tos, ar kuriem viņi tika svētīti, lai pabeigtu viņu roku iesvētīšanu un svētītu viņus, bet svešinieks neēdīs no tiem, jo tie ir svēti. Ja paliks pāri no upura iesvētīšanas gaļas un maizes līdz rītam, sadedzināsi atlikušo ar uguni – to nedrīkst ēst, jo tas ir svētums.

Un tu darīsi Āronam un viņa dēliem tā saskaņā ar visu, ko es pavēlēju tev; septiņas dienas tu iesvētīsi viņu rokas. Un grēka teļu tu darīsi šķīstīšanas dienā, un tu šķīstīsi altāri, svētidams to, un tu svaidīsi to, lai to svētītu. Septiņas dienas tu šķīstīsi altāri un svētīsi to, un altāris būs vissvētākais, ikviens, kas pieskaras altārim, tiks svētīts. Un šīs ir lietas, kuras tu darīsi uz altāra: jērus gadu vecus, bez vainas, divus katru dienu uz altāra nepārtraukti, nepārtrauktu upuri.

Vienu jēru tu upurēsi no rīta, un otru jēru tu upurēsi vakarā. Un desmito daļu smalku miltu, sajauktu ar ceturto daļu hīna sistas eļļas, un dzeramupuri - ceturto daļu hīna vīna - vienam jēram. Un otro jēru tu upurēsi vakarā, saskaņā ar rīta upuri un saskaņā ar tā dzeramo upuri, tu to darīsi par saldās smaržas upurdevumu Kungam. Pastāvīgs upuris jūsu paaudzēm pie liecības telts durvīm Kunga priekšā, kur es kļūšu tev zināms no turienes, lai runātu ar

tevi. Un es tur iecelšu tikšanos Israēla dēliem, un Es tikšu svētīts Savā godībā. Un es svētīšu liecības telti un altāri, un Āronu, un viņa dēlus es svētīšu, lai tie kalpo man par priesteriem. Un es tikšu piesaukts starp Israēla dēliem, un es būšu viņu Dievs. Un viņi zinās, ka es esmu Kungs, viņu Dievs, kas izvedis viņus no Ēģiptes zemes, lai tiktu saukts pie viņiem un būtu viņu Dievs.

30

Un tu darīsi kvēpināšanas altāri no nesapūstošiem kokiem. Un tu to darīsi pēdas garumā un pēdas platumā, tas būs kvadrātveida, un divu pēdu augstumā, no tā būs tā ragi. Un tu pārklāsi ar tīru zeltu tā režģi, un tā sienas visapkārt, un tā ragus, un tu darīsi tam savītu zelta vainagu visapkārt. Un tu darīsi divus tīra zelta gredzenus zem tā vītā vainaga; uz abām pusēm tu tos darīsi uz abiem sāniem, un tie būs turētāji kārtīm, lai to ar tām varētu nest. Un tu darīsi kārtis no neiznīcīga koka un pārklāsi tās ar zeltu. Un tu to novietosi pretī priekškaram, kas ir virs liecību šķirsta, kur es darīšu sevi tev pazīstamu. Un Ārons kvēpinās uz tā saliktus smalku kvēpināmo katru rītu, kad viņš kops eļļas lukturīšus, viņš kvēpinās uz tā. Un kad Ārons iededzina lāpas vēlu, viņš dedzinās kvēpināšanu uz tā — pastāvīgu kvēpināšanu nepārtraukti Kunga priekšā uz viņu paaudzēm. Un viņš neuznesīs uz tā citus kvēpināmos, upurdevību, upuri, un dzeramo upuri tu neizlēsi uz tā. Un Ārons darīs salīdzināšanu uz tā ragiem vienreiz gadā, ar šķīstīšanas asinīm viņš šķīstīs to viņu paaudzēm; svētums no svētumiem tas ir Kungam.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Ja tu veiksi Izraēla dēlu skaitīšanu viņu pārbaudē, tad katrs dos savas dvēseles izpirkumu Kungam, un viņu vidū nebūs nelaimes viņu pārbaudē. Un šis ir tas, ko dos visi, kas ies cauri pārbaudei: pusi no didraxmas, kas ir

saskaņā ar svēto didrahmu, divdesmit oboli ir didrahma, bet puse no didraxmas ir iemaksa Kungam. Visi, kas iet cauri pārbaudē no divdesmit gadiem un vecāki, dos iemaksu Kungam. Bagātais nepievienos, un nabagais nedos mazāk par pusi didrahmas, dodot iemaksu Kungam, lai izpirktu jūsu dvēseles. Un tu ņemsi sudrabu no iemaksām no Israēla dēliem, un tu to dosi liecības telts kalpošanai, un tas būs Israēla dēliem par piemiņu Kunga priekšā, lai salīdzinātu par jūsu dvēselēm. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Izdari bronzas baseinu un tam bronzas pamatu mazgāšanai, un novietosi to starp liecības telti un altāri, un ieliesi tajā ūdeni. Un Ārons un viņa dēli mazgās no tā savas rokas un kājas ar ūdeni. Kad viņi ieiet liecības teltī, viņi mazgāsies ar ūdeni, un viņi nemirs, kad viņi tuvojas altārim, lai kalpotu un upurētu dedzināmos upurus Kungam. Viņi mazgās rokas un kājas ar ūdeni, kad ieiet liecības teltī, viņi mazgās ar ūdeni, lai nemirtu, un tas viņiem būs mūžīgs likums viņam un viņa paaudzēm pēc viņa. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Un tu ņem garšvielas: izvēlētas mirres ziedu piecsimt sēķelus un smaržīga kanēļa pusi no tā – divsimt piecdesmit, un smaržīgas niedres divsimt piecdesmit, un īrisa pieci simti svētā siklu, un eļļu no olīvām vienu hīnu Un tu darīsi to par svētu svaidīšanas eļļu, smaržīgu smaržu pēc smaržotāja mākslas, tā būs svēta svaidīšanas eļļa. Un tu svaidīsi no tā liecības telti, un liecības telts šķirstu, un visus tās traukus, un lukturturi, un visus tās traukus, un vīraka altāri Un dedzināmo upuru altāri un visus tā traukus, un galdu un visus tā traukus, un mazgājamo trauku. Un tu svētīsi tos, un tie būs vissvētākie, ikviens, kas tos aizskar, tiks svētīts. Un Āronu un viņa dēlus tu svaidīsi, un tu tos svētīsi, lai tie kalpo man kā priesteri. Un Israēla dēliem tu runāsi, sacīdams: Šī svētā svaidīšanas eļļa būs jums uz jūsu paaudzēm. Uz cilvēka miesas tas netiks svaidīts, un saskaņā ar šo sastāvu jūs nedarīsi sev tāpat, tas ir svēts, un svētums tas

būs jums. Kas darītu tāpat, un kas dotu no tā svešzemniekam, tiks iznīcināts no savas tautas.

Un Kungs sacīja Mozum: Ņem sev smaržvielas - stakti, onīhu, salduma galbanu un caurspīdīgu vīraku; visam jābūt vienādās daļās. Un viņi darīs tam kvēpināmo vīraku - smaržinieka darbu, sajauktu, tīru, svētu darbu. Un tu sasitīsi no šiem smalku pulveri, un tu to novietosi pretī liecībām liecības teltī, no kurienes es darīšu sevi zināmu tev; svēts no svētajiem būs jums šis kvēpināmais upuris. Pēc šī sastāva jūs nedarīsiet sev, svēta tā būs jums Kungam. Kas darītu tāpat, lai to ostītu, tas pazudīs no savas tautas.

31

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Redzi, es esmu izsaucis vārdā Becaleēlu, Ūrija dēlu, Hūra dēlu, no Jūdās cilts. Un es piepildīju viņu ar dievišķu gudrības, saprašanas un zināšanas garu, lai domātu par katru darbu, un projektēt, strādāt ar zeltu un sudrabu un bronzu un hiacintu un purpuru un sarkano vīto, Un akmens apstrādāšanā, un kokā namdaru darbos, strādāt saskaņā ar visiem darbiem. Un es devu viņu un Eliābu, Ahisamaha dēlu, no Dana cilts, un katrai saprātīgai sirdij es esmu devis saprašanu. Un viņi darīs visu, ko es tev pavēlēju: liecības telti un derības šķirstu, un salīdzināšanas vāku, kas uz tā, un telts aprīkojumu, un altārus, un galdu, un visus tā traukus, un tīro lukturi, un visus tā traukus un baseinu, un tā pamatni, un kalpošanas drēbes Āronam, un drēbes viņa dēliem, lai kalpotu man par priesteriem, Un svaidīšanas eļļu, un svētā sastāva vīraku, saskaņā ar visu, ko es tev pavēlēju, viņi darīs.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Un tu pavēli Israēla dēliem, sacīdams: Redziet, un manus sabatus jūs ievērosiet, tā ir zīme starp mani un jums uz jūsu paaudzēm, lai jūs zinātu, ka es esmu Kungs, kas jūs svētī. Un jūs ievērosiet sabatus, jo tas ir svēts Kungam jums. Kas to apgāna, ar nāvi tiks nonāvēts, ikviens, kas dara tajā darbu, tā dvēsele tiks iznīcināta no viņa ļaužu vidus. Sešas dienas tu darīsi darbus, bet septītajā dienā ir sabats, svēta atpūta Kungam; ikviens, kas darīs darbu septītajā dienā, tiks nonāvēts. Un Israēla dēli ievēros sabatus, lai tos svētītu cauri viņu paaudzēm. Mūžīga Derība starp mani un Israēla dēliem, tā ir mūžīga zīme man, jo sešās dienās Kungs radīja debesis un zemi, un septītajā dienā Viņš deva mieru un mitējās. Un Viņš deva Mozum, kad beidza runāt ar viņu Sinaja kalnā, divas liecības plāksnes, akmens plāksnes, rakstītas ar Dieva pirkstu.

32

Un tauta, redzējusi, ka Mozus kavējās nokāpt no kalna, sapulcējās pie Ārona un saka viņam: Celies un dari mums dievus, kas ies mums priekšā, jo šis Mozus, tas cilvēks, kas mūs izveda no Ēģiptes zemes, – mēs nezinām, kas ar viņu noticis. Un Ārons saka viņiem: Noņemiet tos zelta ausu gredzenus, kas ir jūsu sievu un meitu ausīs, un atnesiet tos pie manis. Un visi ļaudis noņēma zelta auskaros, kas bija viņu ausīs, un atnesa tos pie Ārona. Un viņš saņēma no viņu rokām un veidoja tos ar rakstāmo rīku, un darīja tos par lietu teļu, un sacīja: Šie ir tavi dievi, Israēl, kuri izcēla tevi no Ēģiptes zemes. Un Ārons, to redzējis, uzbūvēja altāri tam pretī, un Ārons pasludināja, sacīdams: Kunga svētki rīt. Un, agri cēlies nākamajā dienā, viņš uznesa dedzināmos upurus un atnesa glābšanas upuri, un tauta apsēdās ēst un dzert, un tad viņi cēlās, lai spēlētos.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Ej ātri, nokāp no šejienes, jo tava tauta, kuru tu izvedi no Ēģiptes zemes, ir grēkojusi. Viņi ātri pārkāpa ceļu, ko es viņiem pavēlēju, viņi sev izdarīja teļu un to pielūdza, un tam upurēja, un teica: Šie ir tavi dievi, Izraēl, kas tevi izvedīja no Ēģiptes zemes. Un tagad atļauj man, un, būdams dusmīgs ar dusmību pret viņiem, es viņus iznīcināšu un tevi darīšu par lielu tautu. Un Mozus lūdzās Kunga, sava Dieva, priekšā un sacīja: Kāpēc, Kungs, dusmo dusmās uz savu tautu, kuru Tu izvedi no Ēģiptes zemes ar lielu spēku un ar savu pacelto elkoni? Lai ēģiptieši nekad nesaka: Ar ļaunprātību viņš tos izveda, lai nogalinātu kalnos un iznīcinātu tos no zemes. Pārtrauc savas bardzības dusmas un esi žēlīgs pret savas tautas ļaunumu, Atcerējies Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu, tavus kalpus, kuriem tu zvērēji pats pie sevis un runāji uz viņiem, sacīdams: Es vairošu jūsu pēcnācējus kā debesu zvaigznes skaitā, un visu šo zemi, kuru tu apsolīji dot viņiem, un viņi turēs to mūžīgi. Un Kungs tika salīdzināts, lai saglabātu savu tautu.

Un Mozus, pagriezies atpakaļ, nonāca no kalna, un divas liecības plāksnes bija viņa rokās, akmens plāksnes, ierakstītas no abām to pusēm, no šīs un no tās puses tās bija rakstītas. Un tās plāksnes bija Dieva darbs, un raksts bija Dieva raksts, iegravēts tajās plāksnēs. Un Jozua, dzirdējis tautas balsi kliegzam, saka Mozum: Kara balss nometnē. Un viņš saka: Tā nav vadošo balss pēc spēka, ne vadošo balss bēgšanā, bet es dzirdu vadošo balsi viņa dzīrēs.

Un kad viņš tuvojās nometnei, ieraudzīja teļu un dejus, un sadusmojies Mozus nometa no savām rokām abas plāksnes un sasita tās pie kalna. Un viņš, ņēmis teļu, kuru viņi bija izdarījuši, sadedzināja to ugunī un samalināja to smalki, un izkaisīja to ūdenī, un deva to dzert Israēla dēliem. Un Mozus sacīja Āronam:

Kas tev šī tauta ir darījusi, ka tu esi uzvedis pār viņiem lielu grēku? Un Ārons sacīja Mozum: Nedusmoties, kungs, jo tu zini šīs tautas trakumu. Viņi man saka: Dari mums dievus, kas ies mums pa priekšu, jo šis cilvēks Mozus, kurš mūs izveda no Ēģiptes, mēs nezinām, kas ar viņu ir noticis. Un es teicu viņiem: Ja kādam ir zelta rotaslietas, noņemiet tās nost, un viņi deva man, un es iemetu tās ugunī, un no tās iznāca šis teļš. Un Mozus, redzējis ļaudis, ka tie ir izklīdināti, jo Ārons viņus bija izklīdinājis par apsmieklu viņu pretiniekiem Bet Mozus nostājās pie nometnes vārtiem un sacīja: Kas pieder Kungam? Lai nāk pie manis! Tad pie viņa sanāca visi Levī dēli. Un viņš saka viņiem: Tā saka Kungs, Israēla Dievs: lieciet katrs savu zobenu uz gurna un ejiet cauri un atgriezieties no vārtiem līdz vārtiem caur nometni, un nogaliniet katrs savu brāli un katrs savu tuvāko un katrs savu tuvāko. Un Levī dēli darīja, kā Mozus viņiem runāja, un tanī dienā no tautas krita trīs tūkstoši vīru. Un Mozus sacīja viņiem: Jūs šodien esat piepildījuši savas rokas Kungam, katrs ar savu dēlu vai ar savu brāli, lai jums tiktu dota svētība.

Un pēc rītdienas Mozus sacīja ļaudīm: Jūs esat grēkojuši lielu grēku, un tagad es iešu augšup pie Dieva, lai izpirktu jūsu grēku. Bet Mozus atgriezās pie Kunga un sacīja: Es lūdzu, Kungs, šī tauta ir grēkojusi lielu grēku un ir darījuši sev zelta dievus. Un tagad, ja patiešām piedosi viņiem viņu grēku, piedod; bet ja ne, tad izdzēs mani no Tavas grāmatas, kuru Tu esi uzrakstījis. Un Kungs sacīja Mozum: ja kāds ir grēkojis manā priekšā, es izdzēsīšu viņu no manas grāmatas. Tagad ej, nokāp lejā un vadi šos ļaudis uz to vietu, ko es tev teicu. Lūk, mans eņģelis ies tavā priekšā, bet tajā dienā, kad es tos apmeklēšu, es uzlikšu viņiem viņu grēku. Un Kungs sita ļaudis par teļa taisīšanu, ko bija taisījis Ārons.

Un Kungs sacīja Mozum: Ej priekšā, ej augšup no šejienes tu un tava tauta, kuru tu izvedi no Ēģiptes zemes, uz to zemi, kuru es zvērēju Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, sacīdams: Jūsu pēcnācējiem es to došu. Un es sūtīšu savu eņģeli tavā priekšā, un viņš izdzīs amoriešus, hetiešus, feriziešus, ģirgasiešus, hiviešus, jebusiešus un kānaāniešus. Un es ievedīšu tevi zemē, kur plūst piens un medus, bet es neiešu līdzi ar tevi, jo tu esi stūrgalvīga tauta, lai es tevi nepatērētu ceļā. Un, dzirdējuši šo ļauno vārdu, ļaudis sēroja sēru drēbēs. Un Kungs sacīja Israēla dēliem: Jūs esat stūrgalvīga tauta, redziet, lai es neuzvestu citu sitienu pār jums un jūs neiznīcinātu. Tagad tātad noņemiet savas godības drēbes un rotājumus, un es tev parādīšu, ko es tev darīšu. Un Israēla dēli noņēma savu rotājumu un apģērbu no Horēba kalna. Un Mozus, nēmis savu telti, uzcēla to ārpus nometnes, tālu no nometnes, un tā tika saukta par Liecības telti, un notika tā, ka visi, kas meklēja Kungu, izgāja uz telti, kas bija ārpus nometnes. Kad Mozus iegāja teltī ārpus nometnes, visi ļaudis stāvēja katrs pie savas telts durvīm, skatīdamies un novērojot Mozu aizejam, līdz viņš iegāja teltī. Kad Mozus iegāja teltī, mākoņa stabs nokāpa un nostājās pie telts durvīm, un runāja ar Mozu. Un viņš runāja ar Mozu. Un visi ļaudis redzēja mākoņa stabu stāvam pie telts durvīm, un visi ļaudis, pieceļoties, pielūdza katrs no savas telts durvīm. Un Kungs runāja ar Mozu, seja pret seju, kā kāds runā ar savu draugu, un viņš atgriezās nometnē, bet kalps Jozua, Nūna dēls, jauneklis, neizgāja no telts.

Un Mozus sacīja Kungam: Redzi, Tu man saki: Ved augšup šo tautu, bet Tu neesi man darījis zināmu, kuru Tu sūtīsi ar mani. Tomēr Tu man sacīji: Es Tevi pazīstu vairāk nekā visus, un tev ir mana labvēlība. Ja tātad esmu atradis labvēlību tavā priekšā, atklāj man sevi, lai es skaidri redzu tevi, lai es būtu atradis labvēlību tavā priekšā, un lai es zinātu, ka tava tauta ir šī lielā

tauta. Un viņš saka: Es pats iešu tavā priekšā un likšu tev mitēties. Un viņš saka uz viņu: Ja tu pats neej līdzī, tad neved mani prom no šejienes. Un kā patiesi būs zināms, ka es un tava tauta esam atraduši labvēlību tavās acīs, ja vien tu neceļosi kopā ar mums? Un es un tava tauta būsīm pagodināti pāri visām tautām, kas ir virs zemes. Un Kungs sacīja Mozum: Arī šo vārdu, ko tu esi runājis, Es darišu, jo tu esi atradis labvēlību Manos acīs, un Es pazīstu tevi vairāk nekā visus citus. Un saka: Parādi man sevi. Un viņš sacīja: Es paiešu garām pirms tevis ar savu godību, un saukšu savā vārdā Kungs tavā priekšā, un apžēlošos, ko es apžēloju, un iežēlošos, ko es iežēloju. Un Viņš sacīja: Tu nevarēsi redzēt manu seju, jo neviens cilvēks neredzēs manu seju un paliks dzīvs. Un Kungs sacīja: Lūk, vieta pie manis, tu stāvēsi uz klints. Kad aizies garām mana godība, es likšu tevi klints plaisā un pārklāšu tevi ar savu roku, līdz es būšu aizgājis garām. Un es noņemšu savu roku, un tad tu redzēsi manu muguru, bet mana seja netiks redzēta tev.

34

Un Kungs sacīja Mozum: Izcirsti sev divas akmens plāksnes, kā tās pirmās, un uzkāp pie manis uz kalnu, un es rakstīšu uz tām plāksnēm tos vārdus, kas bija pirmajās plāksnēs, kuras tu salauzīji. Un kļūsti gatavs rītam, un tu uzkāpsi uz Sinaja kalnu, un tu stāvēsi man tur uz kalna virsotnes. Un neviens lai neuzkāpj kopā ar tevi, nedz lai parādās uz visa tā kalna, un avis un vērši lai neganās tuvu tam kalnam. Un viņš izcirta divas akmens plāksnes, tāpat kā pirmās, un Mozus, agri no rīta cēlies, uzkāpa Sinaja kalnā, kā Kungs viņam bija pavēlējis, un Mozus paņēma tās divas akmens plāksnes. Un Kungs nonāca mākonī, un nostājās viņam tur, un sauca Kunga vārdā. Un pagāja garām Kungs priekš sejas viņa, un sauca kungs tas Dievs līdzcietīgs un žēlsirdīgs, pacietī Un saglabājot taisnīgumu un žēlastību tūkstošiem paaudzēm,

noņemot likumpārkāpumus, netaisnību un grēkus, bet neattīrīs vainīgo, uzliekot tēvu likumpārkāpumus uz bērniem un uz bērnu bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei. Un Mozus, pasteidzinājies un noliecies pie zemes, pielūdza. Un viņš sacīja: Ja esmu atradis labvēlību tavā priekšā, lai mans Kungs iet ar mums, jo šie ļaudis ir stūrgalvīgi, un tu piedosi mūsu grēkus un mūsu bezlikumības, un mēs būsim tavi.

Un Kungs sacīja Mozum: Redzi, es noslēdzu ar tevi derību visas tavas tautas priekšā, es darīšu godpilnas lietas, kādas nav notikušas visā zemē un nevienā tautā, un visa tauta, kuras vidū tu esi, redzēs Kunga darbus, jo brīnišķīgi ir tie, ko es darīšu tev. Pievērs uzmanību visam, ko es tev pavēlu: redzi, es izdzīšu tavā priekšā amorītus un kānaāniešus, un perisiešus, un hetītus, un hivītus, un girgašiešus, un jebusiešus. Pievērs uzmanību sev, lai nekad nenslēdz derību ar tiem, kas dzīvo uz tās zemes, kurā tu ieej, lai tas tev neklūst par piedauzīšanās akmeni jūsu vidū. Viņu altārus jūs nojauciet, un viņu stabus jūs salauzīsiet, un viņu birzis jūs nocirtīsiet, un viņu dievu izgrieztos attēlus jūs sadedzināsiet ugunī. Nepielūdziet citus dievus, jo Kungs Dievs, greizsirdīgs vārds, ir greizsirdīgs Dievs. Nekad nenslēdz derību ar tiem, kas dzīvo uz zemes, lai viņi netikli nedzīvotu pēc saviem dieviem un neupurētu saviem dieviem, un neuzaicinātu tevi, un tu neēstu no viņu upuriem, Un tu ņemsi no viņu meitām saviem dēliem, un savas meitas dosi viņu dēliem, un tavas meitas nodevās netiklībā pēc viņu dieviem, un tavi dēli nodevās netiklībā pēc viņu dieviem. Un lietot dievus tu nedarīsi sev. Un neraudzētās maizes svētkus tu turēsi septiņas dienas, tu ēdīsi neraudzēto maizi, tieši kā es esmu tev pavēlējis, noteiktajā laikā jaunā mēnesī, jo jaunajā mēnesī tu izgāji no Ēģiptes. Viss, kas atver dzemdi, man pieder no vīriešu kārtas, katrs pirmdzimtais no teļiem un pirmdzimtais no aītām. Un pirmdzimto jūga dzīvnieku tu atpirksi ar aitu, bet, ja tu to

neatpirksi, tad tu maksāsi cenu. Katru savu dēlu pirmdzimto tu atpirksi. Tu neparādīsies manā priekšā tukšām rokām.

Sešas dienas strādā, bet septītajā tu atpūtīsies; sējai un plaujai ir atpūta. Un tu darīsi man Nedēļu svētkus kviešu plaujas sākumā un Sapulces svētkus gada vidū. Trīs reizes gadā katrs tavš vīrietis parādīsies Kunga, Israēla Dieva, priekšā. Kad es izdzišu tautas tavā priekšā un paplašināšu tavas robežas, neviens neiekāros pēc tavas zemes, kad tu iesi augšup, lai parādītos Kunga, sava Dieva, priekšā trīs reizes gadā. Tu nenokautēsi uz rauga manas kvēpināšanas asinis, un Pashas svētku upuris nedrīkst palikt līdz rītam. Savas zemes pirmaugļus tu liksi Kunga, sava Dieva, namā; tu nevārīsi jēru tā mātes pienā. Un Kungs sacīja Mozum: Pieraksti sev šos vārdus, jo uz šo vārdu pamata esmu noslēdzis derību ar tevi un Izraēlu. Un Mozus bija tur Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit nakts, maizi viņš neēda un ūdeni nedzēra, un viņš uzrakstīja uz plāksnēm šos derības vārdus, tos desmit baušļus.

Kad Mozus nokāpa no kalna un tās divas plāksnes bija uz Mozus rokām, nokāpjot viņam no kalna, Mozus nezināja, ka viņa sejas krāsas skatiens ir bijis pagodināts, kad viņš runāja ar Viņu. Un Ārons un visi Israēla vecajie redzēja Mozu, un viņa sejas krāsas izskatā bija pagodināts. Un viņi baidījās viņam pietuvoties. Un Mozus viņus sauca, un Ārons un visi draudzes vadītāji atgriezās pie viņa, un Mozus runāja ar viņiem.

Un pēc šīm lietām pie viņa pienāca visi Israēla dēli, un viņš tiem pavēlēja visu, ko Kungs viņam bija pavēlējis Sinajas kalnā. Un, tā kā viņš pārstāja runāt ar viņiem, viņš uzlika savam vaigam apsegu. Kad Mozus iegāja Kunga priekšā, lai ar Viņu runātu, viņš noņēma segumu līdz izešanai, un, izgājis, viņš runāja visiem

Izraēla dēliem visu, ko Kungs viņam bija pavēlējis. Un Izraēla dēli redzēja Mozus seju, ka tas ir ticis pagodinats, un Mozus uzlika segumu uz savu seju, līdz viņš ieiet, lai ar viņu runātu.

35

Un Mozus sapulcināja visu Izraēla dēlu draudzi un sacīja: Šie ir tie vārdi, ko Kungs pavēlēja darīt. Sešas dienas tu darīsi darbus, bet septītajā dienā ir atpūta, svēta, sabats, atpūta Kungam; ikviens, kas dara darbu šinī dienā, lai mirst. Jūs nededzināsiet uguni nevienā no savām mājvietām sabata dienā, es esmu Kungs. Un Mozus sacīja visai Izraēla dēlu sapulcei, sakot: Šis ir tas vārds, ko Kungs pavēlēja, sacīdams: Ņemiet no jūsu vidus upuri Kungam; ikviens, kas pieņem ar sirdi, lai nes pirmaugļus Kungam: zeltu, sudrabu, bronzu, Hiacintu, purpuru, sarkanu divkāršu savītu, un smalku audeklu savītu, un kazu matus, Un aunu ādas, sarkani krāsotas, un zilganas ādas, un nesapūstošs koks Un sardija akmeņus, un akmeņus gravēšanai efodā un garajā svārkā. Un visi, kas ir gudri sirdī starp jums, lai nāk un dara visu, ko Kungs ir pavēlējis Telti un pārkļājumus, un priekškarus, un šķērssiļas, un aizšaujamās, un stabus. un liecības šķirstu, un tā nesamos kārtis, un tā salīdzināšanas vāku, un priekškaru un galdu, un visus tā traukus, un gaismas lukturi, un visus tā traukus, un altāri, un visus tā traukus, un svētās drēbes priesterim Āronam, un drēbes, kurās viņi kalpos, un tunikas Ārona dēliem priesterībai, un svaidīšanas eļļu, un sastāva vīraku.

Un visa Izraēla dēlu sapulce aizgāja no Mozus. Un katrs atnesa to, ko viņa sirds nesa, un visi, kam tas šķita pareizi savā dvēselē, atnesa upuri Kungam visiem darbiem pie Liecības telts, visai tās kalpošanai un visām svētā drēbēm. Un vīri atnesa no sievām, ikviens, kam tas likās prātā pareizi, atnesa

zīmoggredzenu, un ausu gredzenus, un gredzenus, un ieaustas ķēdes, un aproces, visus zelta traukus. Un visi, cik daudzi atnesa zelta ziedojumus Kungam, un pie kā tika atrasts smalks audekls, un hiacinta zilas ādas, un sarkankrāsā krāsotas aunu ādas, viņi atnesa. Un visi, kas atnesa ziedojumu, atnesa sudrabu un bronzu kā ziedojumus Kungam, un tie, pie kuriem tika atrasts nesapūstošs koks, atnesa to visiem sagatavošanas darbiem. Un katra sieviete, kas bija gudra prātā un prasmīga rokās vērpsnā, atnesa vērptas lietas: hiacintu, purpuru, sarkano un smalko linu. Un visas sievietes, kurām to šķita viņu prātā ar gudrību, vērpa kazu spalvas. Un valdnieki atnesa smaragda akmeņus un pildīšanas akmeņus plecu gabalam un krūšu vairogam, un sastāvus, un svaidīšanas eļļai, un kvēpināmā sastāvu. Un ikviens vīrietis un sieviete, kuru prāts tos pamudināja ienākt un darīt visus darbus, ko Kungs bija pavēlējis darīt caur Mozu, Israēla dēli atnesa kā upuri Kungam. Un Mozus sacīja Israēla dēliem: Redzi, Dievs ir aicinājis vārdā Becaleēlu, Ūrija dēlu, Hūra dēlu, no Jūdas cilts, Un piepildīja viņu ar dievišķu gudrības, saprašanas un visaptverošas zināšanas garu. būt arhitektam saskaņā ar visiem arhitektūras darbiem, apstrādāt zeltu, sudrabu un bronzu un apstrādāt akmeni, un apstrādāt koku, un darīt visu gudrības darbu. Un viņš patiešām deva spēju mācīt viņam pašam un Eliābam, Ahisamaha dēlam, no Dāna cilts, Un Viņš piepildīja viņus ar gudrību, saprašanu un prātu, lai saprastu un darītu visus svētā darbus, gan austās, gan izšūtās lietas, lai austu ar sarkano un smalkā linaudē, lai darītu katru arhitektūras un izšuvumu darbu.

36

Un Becaleēls un Eliābs darīja, kā arī visi, kas bija gudri prātā un kam tika dota gudrība un zināšanas, lai saprastu, kā veikt visus darbus saskaņā ar svētajiem pienākumiem, saskaņā ar visu, ko

Kungs pavēlēja. Un Mozus sauca Becaleēlu un Eliābu, un visus tos, kam bija gudrība, kuriem Dievs deva zināšanas sirdī, un visus tos, kas labprātīgi vēlējās pienākt pie darbiem, lai tos pabeigtu. Un viņi ņēma no Mozus visus ziedojumus, kurus Izraēla dēli bija atnesuši visiem svētā darbiem, lai tos darītu, un viņi vēl joprojām pieņēma tos, ko rītā atnesa tie, kas nesa. Un ieradās visi gudrie, kas darīja svētā darbus, katrs pēc sava darba, kuru viņi veica. Un viņš sacīja Mozum, ka tauta nes vairāk, nekā vajadzīgs darbiem, kurus Kungs pavēlēja darīt. Un Mozus pavēlēja, un viņš pasludināja nometnē, sacīdams: Vīrietis un sieviete lai vairs nestrādā pie svētās vietas pirmajiem upuriem, un tautai tika liegts vēl upurēt. Un darbi viņiem bija pietiekami, lai veiktu celtniecību, un viņi atstāja pāri. Un visi gudrie strādnieki izgatavoja svētās drēbes, kas ir Āronam, priesterim, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un viņš izdarīja plecu gabalu no zelta, zilās, purpura un sarkanas vērptās dzijas, un vērpta smalka audekla. Un tika sagrieztas zelta lapas matos, lai tās austu kopā ar zilo, un purpuru, un ar vērpto sarkano, un vīto smalko linu - austu darbu viņi to darīja. Plecu gabalus, kas tur kopā abas daļas, auster darbs, kas savijies viens ar otru. No tā viņi to darīja saskaņā ar tā izgatavošanu, no zelta un zilā, un purpura, un sarkana vērpta, un smalka audekla vērpta, kā Kungs pavēlēja Mozum. Un viņi izgatavoja abus smaragda akmeņus, kas bija savienoti kopā un ielīmēti apkārt ar zeltu, iegravētus un izcirstus kā zīmoga iegravējumu ar Izraēla dēlu vārdiem, Un viņš novietoja tos uz efoda pleciem kā piemiņas akmeņus Izraēla dēliem, kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

Un viņi izdarīja krūšu vairogy, austu darbu daudzveidībā pēc efoda darba, no zelta un zilā, un purpura, un sarkana vērptā, un smalka vērptā audekla. Viņi padarīja krūšvairoga dubultu un kvadrātveida – sprīdis garumā un sprīdis platumā, dubultu. Un tajā tika ieausts audums, kas rotāts ar akmeņiem četrās rindās,

akmeņu rinda: sardions un topāzs un smaragds – pirmā rinda, Un otrā rinda: karbunkuls, safīrs un jaspiss, Un trešā rinda: ligūrijs, ahāts un ametists. Un ceturtā rinda: hrizolīts un berils un onikss, apņēmti ar zeltu un sasieti ar zeltu. Un tie akmeņi bija no Israēla dēlu vārdiem, divpadsmit, no viņu vārdiem iegravēti kā zīmogi, katrs ar savu vārdu divpadsmit ciltīm. Un viņi izgatavoja uz krūšu vairoga sapītas bārkstis, pītu darbu, no tīra zelta. Un viņi izgatavoja divus zelta plecu gabalus un divus zelta gredzenus, un viņi uzlika abus zelta gredzenus uz abiem krūšu vairoga stūriem. Un viņi uzlika zelta sapītās ķēdes uz gredzeniem abās krūšu vairoga pusēs, Un uz abiem savienojumiem tie divi sapītie ornamentī. Un viņi tos uzlika uz abiem plecu gabaliem, un viņi tos uzlika uz efoda pleciem pretī, priekšpusē. Un viņi izgatavoja divus zelta gredzenus un uzlika tos uz abiem spārniem krūšu vairoga galā un uz efoda aizmugures daļas gala no iekšpuses. Un viņi izgatavoja divus zelta gredzenus un uzlika tos uz abiem efoda pleciem no apakšas, priekšpusē, pie savienojuma virs efoda austā darba. Un viņš piestiprināja krūškiltu no tā gredzeniem pie efoda gredzeniem, kas bija pievienoti ar zilu dziju, sapīti kopā ar efoda audumu, lai krūškiltis neatdalītos no efoda, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un viņi izgatavoja apakšdrēbi zem plecu gabala, austu darbu, visu zilu. Bet tunikas atvere vidū bija cauri austa, savijusies, ar malu apkārt – atvere nesaraujama. Un viņi izdarīja uz tunikas apakšmalas no apakšas granātābolus kā no ziedoša granātābola, no zilā, un purpura, un sarkana vērpta, un smalka audekla vērpta. Un viņi izgatavoja zelta zvaniņus un piestiprināja tos zvaniņus pie tunikas malas visapkārt starp granātāboliem, Zelta zvans un granātābols uz apakšējā apģērba apmalēm visapkārt, lai kalpotu, kā Kungs pavēlēja Mozum. Un viņi izgatavoja smalka audekla kreklus, austu darbu, Āronam un viņa dēliem, un turbānus no plānā audekla, un turbānu no plānā audekla, un bikses no vītā plānā audekla, un viņu jostas no smalka

audekla, zilas, purpura un sarkanas vērptas dzijas, izšūts darbs, tieši tā, kā Kungs pavēlēja Mozum. Un viņi izgatavoja zelta plāksni, svētā upuri, no tīra zelta, un uzrakstīja uz tās iegravētus burtus kā zīmogā: Svētnīca Kungam, Un viņi uzlika zilo apmalojumu, lai tas gulētu uz turbāna no augšas, tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

37

Un viņi izgatavoja teltij desmit aizkarus. Divdesmit astoņas olektis bija viena aizkara garums, tas pats bija visām, un četras olektis bija viena aizkara platums. Un viņi izgatavoja priekškaru no zilā auduma, purpura, sarkana vērpta auduma un vērpta smalka audekla - austu darbu ar ķerubiem. Un viņi novietoja to uz četriem neiznīcīgiem stabiem, apzeltītiem ar zeltu, un to galvas bija zelta, un to pamati bija četri sudraba. Un viņi izgatavoja priekškaru liecības telts durvīm no zilā, purpura un sarkanā vērptā auduma un vērptā smalka audekla – austu darbu ar ķerubiem. Un viņu piecus stabus, un riņķus, un viņu galotnes, un viņu āķus pārklāja ar zeltu, un viņu pieci pamati bija no bronzas.

Un viņi izveidoja pagalmu uz dienvidiem; pagalma aizkari bija no vīta smalka audekla, simts uz simts. un to pīlāru bija divdesmit, un to pamatu bija divdesmit. Un puse, kas vērsta uz ziemeļiem, simts uz simts, un puse, kas vērsta uz dienvidiem, simts uz simts, un to stabi divdesmit, un to pamatnes divdesmit. Un puse, kas vērsta uz jūru, aizkari piecdesmit olekšu, to stabi desmit un to pamati desmit, Un austrumu puse piecdesmit olekšu aizkari, piecpadsmit olekšu no aizmugures, Un viņu staķi bija trīs, un viņu pamati bija trīs. Un uz otrās puses no šejienes un no turienes pie pagalma vārtiem bija aizkari piecpadsmit olektīs, to stabi trīs un to pamatnes trīs. Visas telts priekškari bija no vīta

smalka audekla. Un stabu bāzes bija no bronzas, un to āķi bija no sudraba, un to kapiteli bija pārklāti ar sudrabu, un stabu bija pārklāti ar sudrabu, visi pagalma stabu. Un priekšgars vārtu pagalamam bija izšuvēja darbs no zila, un purpura, un sarkana vērpta auduma, un smalka vērpta audekla, divdesmit olekšu garumā, un augstumā un platumā pieci olekti, atbilstoši pagalma aizkaram. Un to stabu bija četri, un to pamati bija četri no bronzas, un to āķi bija no sudraba, un to galvas bija pārklātas ar sudrabu. Un visi pagalma tapas visapkārt bija no bronzas, un tie paši bija pārklāti ar sudrabu. Un šī ir liecības telts kārtība, kā tika pavēlēts Mozum, ka kalpošanai jābūt levītu pārziņā caur Ārona, priesteru, dēlu Itamaru.

Un Becalēls, Ūrija dēls, no Jūdas cilts, darīja tā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, Un Eliabs, Ahisamaha dēls, no Dana cilts, kas bija galvenais amatnieks austajās lietās un izšūtajās lietās un mākslinieciskajos darbos, aust ar sarkano un smalko audeklu.

38

Un Becelēls izdarīja šķirstu, Un viņš pārklāja to ar tīru zeltu no iekšpuses un no ārpuses, Un viņš tai lēja četrus zelta gredzenus: divus uz vienu pusi un divus uz otru pusi. platas ar svirtīm, lai to celtu ar tām. Un viņš izgatavoja salīdzināšanas vāku virs šķirsta no tīra zelta, un tos divus zelta ķerubus Vienu herubu uz viena žēlastības krēsla gala un vienu herubu uz otra žēlastības krēsla gala, apēnojot ar saviem spārniem žēlastības krēslu. Un viņš izgatavoja galdu, kas bija likts priekšā, no tīra zelta. Un viņš tai atlēja četrus gredzenus: divus uz vienas puses un divus uz otras puses, platus, lai to varētu nest ar kārtīm. Un šķirsta un galda nesamos kārtis viņš izgatavoja un pārklāja tās ar zeltu. Un viņš izgatavoja galda traukus: bļodas, kvēpināmos traukus, kausus un

upurtraukus, kuros liet upurus, no zelta. Un viņš izgatavoja zelta lukturi, kas apgaismo. Cietu stumbru un mazās niedrītes no abām tās pusēm, No tās niedres dzinumi, no tās niedres dzinumi izvirzīti - trīs no šī un trīs no šī, savstarpēji vienādoti. Un viņu lukturīši, kas ir uz galiem, riekstu formas no tiem, un ligzdas no tiem, lai uz tiem būtu eļļas lampiņas, un septītā ligzda, kas ir uz luktura gala, uz virsotnes no augšas, cieta, visa no zelta, Un septiņas zelta lampas uz tās, un tās zelta knaiblītes, un viņu zelta ielietnes. Šis pārklāja stabus ar sudrabu un lēja stabam zelta gredzenus, pārklāja aizšaujamos ar zeltu un pārklāja priekškara stabus ar zeltu, un izgatavoja zelta cilpas. Viņš izgatavoja telts zelta gredzenus un pagalma gredzenus, un bronzas gredzenus, lai izstieptu pārklāju no augšas, Viņš lēja sudraba galviņas teltij un bronzas galviņas telts durvīm, un pagalma vārtus, un darīja sudraba cilpas stabiem; uz stabiem viņš pārklāja tās ar sudrabu. Šis izgatavoja telts ķīļus un pagalma ķīļus no bronzas, Viņš izgatavoja bronzas altāri no bronzas kvēpināšanas traukiem, kas piederēja vīriem, kuri bija sacēlušies kopā ar Koraha sapulci, Viņš izgatavoja visus altāra traukus: kvēpināmo trauku, pamatni, bļodas un bronzas gaļas dakšas. Viņš izgatavoja altārim pārklājumu, tiklveida darbu no apakšas no uguns vietas zem tā līdz tā pusei, un uzlika tam četrus bronzas gredzenus no pārklājuma četrām daļām altāra, platus aizšaujamiem, lai ar tiem celtu altāri. Viņš pagatavoja svēto svaidišanas eļļu un tīro kvēpināmo sastāvu, smaržu gatavotāja darbu. Viņš izgatavoja bronzas baseinu un tā bronzas pamatu no gavējušo sieviešu spoguļiem, kas gavēja pie liecības telts durvīm tajā dienā, kad viņš to uzcēla.

Un viņš izgatavoja baseinu, lai no tā mazgātos Mozus un Ārons, un viņa dēli mazgātu savas rokas un kājas, kad viņi ienāca

liecības teltī vai kad viņi tuvojās altārim, lai kalpotu; viņi mazgājās no tā, tieši kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

39

Viss zelts, kas tika sagatavots darbiem saskaņā ar visu svēto lietu darbu, bija zelts no pirmajiem augļiem - divdesmit deviņi talanti un septiņi simti divdesmit šekeļi pēc svētā šekeļa. Un sudraba upuris no pārbaudītajiem draudzes vīriem bija simts talanti un tūkstoš septiņi simti septiņdesmit pieci šekeļi, viena drahma uz galvu, puse šekeļa, saskaņā ar svēto šekeli, Visi garāmgājēji pārbaudē no divdesmit gadiem un vecāki - sešdesmit desmit tūkstoši, un trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit. Un simts sudraba talanti tika izmantoti simts telts kapiteļu liešanai un priekškara kapiteļiem, Simts kapiteli par simts talantiem, viens talants par vienu kapiteli. Un no tūkstoš septiņiem simtiem septiņdesmit pieciem šekeļiem viņš izgatavoja kāšus stabiņiem, un pārklāja ar zeltu to galotnes, un izrotāja tos.

Un bronza no upurējuma bija septiņdesmit talanti un tūkstoš pieci simti šekeļu, Un viņi izgatavoja no tā pamatnes liecības telts durvīm, un pagalma pamatnes visapkārt, un pagalma vārtu pamatnes, un telts vadzes, un pagalma vadzes visapkārt, Un bronzas pārklājs altāram, un visi altāra trauki, un visi liecības telts rīki, Un Israēla dēli darīja tā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, tā viņi darīja. Bet atlikušo zeltu no pacelšanas upura viņi izgatavoja traukus, lai kalpotu ar tiem Kunga priekšā. Un no atlikušā hiacinta, purpura un sarkanā viņi darīja kalpošanas drēbes Āronam, lai kalpotu tajās svētajā vietā, Un viņi atnesa drēbes pie Mozus, un telti, un tās piederumus, pamatnes un tās aizšaujamās, un stabus, un altāri, un visus tā traukus.

Un svaidišanas eļļu, un kvēpināmo no sastāva, un tīro lukturi.
un tās spuldzes, dedzināšanas spuldzes, un gaismas eļļu Un
uzrādīšanas galdu, un visus tā traukus, un izliktās maizes, Un
svētās drēbes Āronam, un viņa dēlu drēbes priesteramata
kalpošanai. Un pagalma aizkarus, un stabus, un telts durvju
priekškaru, un pagalma vārtu priekškaru. Un visus telts traukus,
un visus tās rīkus, un sarkani krāsotās aunu ādas, un zilganos
pārklājus, un pārējos pārklājus, un mietus, un visus rīkus liecības
telts darbiem, Visu, ko Kungs pavēlēja Mozum, tā Izraēla dēli
izdarīja visu aprikojumu. Un Mozus redzēja visus darbus, un viņi
tos bija izdarījuši tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, tā
viņi tos izdarīja, un Mozus tos svētīja.

40

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Pirmā mēneša pirmajā
dienā, jaunmēnesī, tu uzcelsi liecības telti. Un tu novietosi liecības
šķirstu un pārklāsi šķirstu ar priekškaru. Un tu ienesīsi galdu un
uzliksi uz tā paredzētos [maizes], un tu ienesīsi lampu turētāju un
uzliksi tā lampas. Un tu liksi zelta altāri kvēpināšanai šķirsta
priekšā, un tu liksi priekškara pārklāju uz liecības telts durvīm. Un
upuru altāri tu novietosi pie liecības telts durvīm, Un tu novietosi
telti, un visu, kas tai pieder, tu svētīsi visapkārt. Un tu ņemsi
svaidišanas eļļu, un tu svaidīsi telti, un visu, kas ir tajā, un tu
svētīsi to, un visus tās traukus, un tā būs svēta. Un tu svaidīsi
upuru altāri un visus tā traukus, un tu svētīsi altāri, un altāris būs
svētumu svētums. Un tu atvedīsi Āronu un viņa dēlus pie liecības
telts durvīm un mazgāsi viņus ar ūdeni. Un tu apģērbsi Āronu
svētajās drēbēs, un tu svaidīsi viņu, un tu svētīsi viņu, un viņš
kalpos man kā priesteris. Un tu atvedīsi viņa dēlus un apģērbsi tos
tunikās. Un tu svaidīsi viņus tādā pašā veidā, kā tu svaidīji viņu
tēvu, un viņi kalpos man kā priesteri, un tas būs tā, lai viņiem būtu

priesterības svaiddīšana mūžīgi, paaudžu paaudzēs. Un Mozus izdarīja visu, ko Kungs viņam bija pavēlējis, tā viņš izdarīja.

Un notika pirmajā mēnesī, otrajā gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes, jaunā mēneša dienā tika uzstādīta telts. Un Mozus uzstādīja telti, uzlika kapiteļus, ievēra aizšaujamos un uzstādīja stabus. Un viņš izstiepa aizkarus pār telti un uzlika telts pārklājumu uz tās no augšas, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un, ņēmis liecības, viņš tās iemeta šķirstā un novietoja kārtis zem šķirsta. Un viņš ienesa šķirstu teltī un uzlika priekškara pārklāju, un apsedza liecības šķirstu tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un viņš novietoja galdu liecības teltī ziemeļu pusē, ārpus telts priekškara. Un viņš uzlika uz tās priekšlikšanas maizes Kunga priekšā tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un viņš novietoja svečturi liecības teltī, telts dienvidu pusē. Un viņš uzlika tās lampas Kunga priekšā tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un viņš novietoja zelta altāri liecības teltī pretī priekškaram, Un viņš dedzināja kvēpināšanas upuri uz tā - kvēpināmo no sastāva, tieši kā Kungs pavēlēja Mozum. Un viņš novietoja upuru altāri pie telts durvīm.

Skaitļi

1

Un Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī, liecības teltī, otrā gada otrā mēneša pirmajā dienā pēc viņu izešanas no Ēģiptes zemes, sacīdams: Saskaitiet visu Israēla draudzi pēc radniecības, pēc viņu tēvu dzimtām, pēc vārdu skaita, katru atsevišķi, Visi vīrieši no divdesmit gadu vecuma un vecāki, visi tie, kas iziet karaspēkā Israēlā, saskaitiet viņus pēc viņu karaspēka, tu un Ārons saskaitiet viņus. Un ar jums būs katrs pēc savas cilts valdnieks, pēc tēvu mājām viņi būs.

Un šie ir to vīru vārdi, kuri stāvēs kopā ar jums: no Rūbena – Elizurs, Šedeūra dēls, No Simeona, Salamiēls, Surišadaja dēls. No Jūdās cilts, Naasons, Aminadaba dēls. No Iesahara Natanaēls, Sogara dēls, No Zebuluna Eliabs, Helona dēls; no Jāzepa dēliem, no Efraima, Elišama, Amiuda dēls, no Manaseja — Gamaliēls, Pedacūra dēls. No Benjamīna, Abidans, Gideona dēls. No Dāna Ahiezers, Amisadaja dēls. No Ašera Fagaiēls, Ekrāna dēls. No Gada – Elisafs, Raguēla dēls. No Naftali - Ahire, Einana dēls. Šie ir sapulces izsauktie, cilšu valdnieki pēc viņu ģimenēm, Israēla tūkstošu komandieri.

Un Mozus un Ārons ņēma šos vīrus, kas bija saukti vārdā. Un visu draudzi viņi sapulcināja otrā gada otrā mēneša pirmajā dienā, un viņi tika ierakstīti pēc savām paaudzēm, pēc savām ģimenēm, pēc savu vārdu skaita, no divdesmit gadu vecuma un vecāki, katrs vīrietis pēc galvas, Tādā veidā, kā Kungs pavēlēja Mozum, un viņi tika saskaitīti Sinaja tuksnesī.

Un kļuva Rūbena, Israēla pirmdzimtā, dēli pēc viņu radniecības, pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Rūbena cilts: četrdesmit seši tūkstoši pieci simti. Simeona dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu kļāniem, pēc viņu tēvu mājām, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, ikviens, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Simeona cilts: piecdesmit deviņi tūkstoši un trīs simti.

Jūdas dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu kļāniem, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Jūdas cilts bija septiņdesmit četri tūkstoši seši simti.

Isašara dēliem pēc viņu ģimenēm, pēc viņu kļānām, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Isašara cilts: piecdesmit četri tūkstoši četri simti. Zebulona dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc galvām, visi vīrieši no divdesmit gadu vecuma un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Zebulona cilts bija piecdesmit septiņi tūkstoši četri simti.

Jāzēpa dēliem, Efraima dēliem, saskaņā ar viņu radniecību, saskaņā ar viņu kļāniem, saskaņā ar viņu tēvu mājām, saskaņā ar viņu vārdu skaitu, saskaņā ar viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Efraima cilts bija četrdesmit tūkstoši pieci simti. Manases dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu ciltīm, pēc viņu

tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc galvām, visi vīrieši no divdesmit gadu vecuma un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Manases cilts bija trīsdesmit divi tūkstoši divi simti. Benjamīna dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu kļāniem, pēc viņu tēvu mājām, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet spēkā, Viņu skaitīšana no Benjamīna cilts bija trīsdesmit pieci tūkstoši četri simti. Gada dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu kļāniem, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Gāda cilts: četrdesmit pieci tūkstoši seši simti piecdesmit.

Dāna dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Dana cilts: sešdesmit divi tūkstoši septiņi simti. Ašera dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu kļāniem, pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Ašera cilts – četrdesmit viens tūkstotis pieci simti.

Neftali dēliem pēc viņu radniecības, pēc viņu kļāniem, pēc viņu tēvu mājām, pēc viņu vārdu skaita, pēc viņu galvām, visi vīrieši no divdesmit gadiem un vecāki, visi, kas iziet karaspēkā, Viņu skaitīšana no Naftali cilts, piecdesmit trīs tūkstoši četri simti.

Šī bija skaitīšana, ko veica Mozus un Ārons, un Izraēla valdnieki – divpadsmit vīri, pa vienam vīram no katras cilts, pēc viņu tēvu namu ciltīm. Un notika visa Israēla dēlu skaitīšana ar viņu spēku no divdesmit gadus veciem un vairāk, visi, kas iziet

kaujai Israēlā. seši simti tūkstoši trīs tūkstoši pieci simti
piecdesmit.

Bet levīti no viņu ģimenes ciltis netika skaitīti starp Israēla
dēliem. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Redzi, Levi cilti tu
nesaskaitīsi, un viņu skaitu tu neņemsi Israēla dēlu vidū. Un tu
iecel levītus pār liecības telti, un pār visiem tās traukiem, un pār
visu, kas ir tajā. Viņi paši nesīs telti un visus tās traukus, un viņi
paši kalpos tajā, un apkārt teltij viņi apmetīsies. Un, kad telti
paceļ, levīti to nojauc, un, kad telti uzstāda, viņi to uzceļ, un
svešinieks, kas tuvojas, lai mirst. Un Israēla dēli apmesties, katrs
savā kārtībā un katrs pēc savas vadības ar savu spēku. Bet levīti lai
uzcērt telti pretī apkārt liecības teltij, un nebūs grēka Israēla dēlu
vidū. Un levīti paši sargās liecības telti. Un Israēla dēli darīja
saskaņā ar visu, ko Kungs pavēlēja Mozum un Āronam, tā viņi
darīja.

2

And the Lord spoke to Moses and Aaron, saying, Katrs
cilvēks, turoties pie sava karoga saskaņā ar kārtību, pēc karogiem,
pēc viņu tēvu namiem, lai uzceļ nometni Israēla dēli; pretī, apkārt
liecības teltij, lai uzceļ nometni Israēla dēli. Un tie, kas apmetās
pirmie austrumos, nometnes kārtībā Jūdās ar viņu spēku, un
Jūdās dēlu valdnieks Naasons, Aminadaba dēls. Viņa karaspēka
pārbaudītie - septiņdesmit četri tūkstoši seši simti. Un tie, kas
apmetās nometnē blakus Isašara ciltij, un Isašara dēlu valdnieks
Natanaēls, Sogara dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija
piecdesmit četri tūkstoši četri simti. Un tie, kas apmetās nometnē
blakus Zebulona ciltij, un Zebulona dēlu valdnieks Eliabs, Helona
dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija piecdesmit septiņi tūkstoši
četri simti. Visi pārbaudītie no Jūdās nometnes, simts

astoņdesmit tūkstoši seši simti četri, kopā ar savu karaspēku izies pirmie. Rūbena leģioni nometnē, uz dienvidiem ir viņu spēks, un Rūbena dēlu valdnieks ir Elicurs, Šediūra dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie - četrdesmit seši tūkstoši pieci simti. Un tie, kas apmetās nometnē blakus viņa ciltij Simeonam, un Simeona dēlu valdnieks Salamiels, Surisadaja dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija deviņdesmit deviņi tūkstoši trīs simti. Un tie, kas apmetās nometnē blakus viņam, bija Gada cilts, un Gada dēlu valdnieks bija Elisafs, Raguela dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti piecdesmit. Visi pārbaudītie no Rūbena nometnes, simts piecdesmit viens tūkstotis un četri simti piecdesmit, ar savu spēku izies otrie.

Un tiks pacelts liecības telts, un levītu nometne vidū starp nometnēm; kā viņi uzcels nometni, tā viņi arī izies, katrs turēdamies pie savas vadības. Efraima nometnes kārtā pie jūras ar viņu spēku, un Efraima dēlu valdnieks Elišama, Amihuda dēls. Viņa spēks, tie pārbaudītie, četrdesmit tūkstoši pieci simti.

Un tie, kas apmetās nometnē blakus Manases ciltij, un Manases dēlu valdnieks Gamaliēls, Fadasūra dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija trīsdesmit divi tūkstoši divi simti. Un tie, kas apmetās nometnē blakus Benjamīna ciltij, un Benjamīna dēlu valdnieks Abidans, Gideonī dēls. Viņa karaspēks, tie pārbaudītie, bija trīsdesmit pieci tūkstoši četri simti. Visi pārbaudītie no Efraima nometnes, simts tūkstoši un astoņi tūkstoši un simts, ar savu spēku izies trešie.

Nometnes kārtā Dana uz ziemeļiem ar viņu spēku, un Dana dēlu valdnieks Ahiezers, Amisadaja dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija sešdesmit divi tūkstoši septiņi simti. Un tie, kas apmetās nometnē blakus viņam, bija Ašera cilts, un Ašera dēlu

valdnieks bija Fagiēls, Ekrāna dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija četrdesmit viens tūkstotis pieci simti. Un tie, kas apmetās nometnē blakus Naftali ciltij, un Naftali dēlu valdnieks Ahira, Ainana dēls. Viņa karaspēka pārbaudītie bija piecdesmit trīs tūkstoši četri simti. Visi Dāna nometnes pārbaudītie, simts piecdesmit septiņi tūkstoši seši simti, pēdējie celsies pēc savas kārtības.

Ši ir Israēla dēlu skaitīšana pēc viņu tēvu mājām, visa nometņu skaitīšana ar viņu spēkiem, seši simti tūkstoši un trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit. Bet levīti netika skaitīti kopā ar viņiem, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un Israēla dēli darīja visu, ko Kungs pavēlēja Mozum, tā viņi apmetās pēc savas kārtības, un tā viņi cēlās katrs pie savas cilts, pie savu tēvu namiem.

3

Un šis ir Ārona un Mozus paaudzes tajā dienā, kad Kungs runāja ar Mozu Sinaja kalnā. Un šie ir Ārona dēlu vārdi: pirmdzimtais Nadabs, un Abiuds, Eleāzars un Itamars. Šie ir Ārona dēlu vārdi, svaidītie priesteri, kurus viņi iesvētīja priesteramata kalpošanai. Un Nadabs un Abijuds nomira Kunga priekšā, kad viņi nesa svešu uguni Kunga priekšā Sinaja tuksnesī, un viņiem nebija bērnu, un Eleazars un Itamars kalpoja kā priesteri kopā ar savu tēvu Āronu.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Ņem Levī cilti, un uzstādi viņus priesteru Ārona priekšā, un viņi kalpos viņam. Un viņi sargās viņa pienākumus un Israēla dēlu pienākumus liecības telts priekšā, lai veiktu telts darbus. Un tie sargās visi tie trauki tā telts tā liecība, un tie sargi tā dē Un tu dosi levītus Āronam un viņa dēliem, priesteriem; šie ir doti man kā dāvana no Israēla dēliem.

Un Āronu un viņa dēlus tu iecelsi pār liecības telti, un viņi sargās savu priesterību un visu, kas attiecas uz altāri, un iekšpusē aiz priekškara, un svešinieks, kas pieskaras, nomirs. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Un redzi, es esmu ņēmis levītus no Israēla dēlu vidus katra pirmdzimušā vietā, kas atver dzemdi, no Israēla dēliem; tie būs viņu izpirkums, un levīti piederēs man. Man pieder katrs pirmdzimušais, jo tajā dienā, kad es situ katru pirmdzimušo Ēģiptes zemē, es svētīju sev katru pirmdzimušo Israēlā – no cilvēka līdz lopam tie būs mani, es esmu Kungs.

Un Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī, sacīdams, Apseko Levī dēlus pēc viņu tēvu namiem un viņu kļāniem – visus vīriešus no mēneša vecuma un vecākus, saskaitiet viņus. Un Mozus un Ārons apmeklēja viņus caur Kunga balsi tādā veidā, kā Kungs viņiem bija pavēlējis.

Un šie bija Levi dēli pēc viņu vārdiem: Geršons, Kehats un Merari. Un šie ir Geršona dēlu vārdi pēc viņu dzimtām: Lobeni un Šimei. Un Kaāta dēli pēc viņu kļāniem: Amrāms un Issaārs, Hebrons un Oziēls. Un Merari dēli pēc viņu kļāniem: Mooli un Mushi; šie ir levītu kļāni pēc viņu tēvu namiem. Geršonam piederēja Lobeni cilts un Šimeja cilts; šīs bija Geršona ciltis. Viņu skaitīšana pēc visu vīriešu skaita no viena mēneša veca un vecākiem, viņu skaitīšana, septiņi tūkstoši pieci simti. Un Geršona dēli uzslēgs nometnē aiz telts pie jūras. Un Geršona ļaužu ģimeņu mājas valdnieks bija Elisafs, Daēla dēls. Un Gedsonas dēlu sardzība liecības teltī bija telts un pārklājs, un liecības telts durvju pārklājs. un pagalma aizkarus, un pagalma vārtu priekškaru, kas atrodas pie telts, un visus viņa darbu atlikumus.

Kaātam piederēja Amrāma cilts, Isāra cilts, Hebrona cilts un Oziēla cilts – šīs ir Kaāta ciltis pēc skaita. Katrs vīrietis no mēneša

vecuma un vecāks, astoņi tūkstoši seši simti, kas sargāja svētās vietas. Kaāta dēlu ļaudis nometināsies telts pusē uz dienvidiem. Un Kaāta cilšu tēvu nama valdnieks bija Elizafans, Uziēla dēls.

Un viņu sardzība bija šķirsts, un galds, un lukturis, un altāri, un svētās vietas trauki, ar kuriem viņi kalpo, un pārsegs, un visi viņu darbi. Un valdnieks pār Levītu valdniekiem, Eleazars, priestera Ārona dēls, bija iecelts, lai sargātu svēto lietu sardzi. Merarijem bija Mooli cilts un Musi cilts; šīs ir Merari ciltis. Viņu skaitīšana pēc skaita: visi vīrieši no mēneša vecuma un vecāki – seši tūkstoši piecdesmit. Un Merari ļaužu cilts tēvu nama valdnieks Zuriēls, Abihaila dēls, apmesīsies telts sānos ziemeļu pusē. Merari dēlu sardzības skaitīšana: telts galvas un tās stienus, un tās stabus, un tās pamatus, un visus viņu traukus, un viņu darbus. un tos stabus pagalma apkārt, un to pamatus, un mietus, un to virves.

Tie, kas apmetās pretī liecības teltij no austrumiem, Mozus un Ārons un viņa dēli, sargāja svētās vietas sardzes Israēla dēlu labā, un svešinieks, kas pieskaras, mirs. Visa levītu skaitīšana, kurus skaitīja Mozus un Ārons pēc Kunga balss, pēc viņu ciltīm, visi vīrieši no mēneša veci un vecāki, divdesmit divi tūkstoši.

Un Kungs sacīja Mozum: Uzskaitiet visus pirmsdzimušos vīriešus no Israēla dēliem, kas ir mēnesi veci un vecāki, un pierakstiet viņus pēc vārda. Un tu ņemsi levītus man, es esmu Kungs, visu Israēla dēlu pirmsdzimto vietā, un levītu lopus visu Israēla dēlu lopu pirmsdzimto vietā. Un Mozus apmeklēja tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis, visus pirmsdzimušos Izraēla dēlu vidū. Un visi pirmsdzimtie vīrieši pēc skaita, vārdā uzskaitīti, no mēneša vecuma un vecāki, pēc viņu skaitīšanas bija divdesmit divi tūkstoši divi simti septiņdesmit trīs. Un Kungs runāja uz Mozu,

sacīdams, Ņem levītus visu Israēla pirmdzimto dēlu vietā, un levītu lopus viņu lopu vietā, un levīti būs mani, es esmu Kungs. Un izpirkums par diviem simtiem septiņdesmit trim, kas pārsniedz levītus, no Izraēla dēlu pirmdzimušajiem, Un tu ņemsi piecus šekelus par galvu pēc svētās didraxmas – divdesmit obolus šekelī. Un tu dosi sudrabu Āronam un viņa dēliem, izpirkšanas maksu par tiem, kas pārsniedz viņu vidū. Un Mozus ņēma sudrabu – izpirkuma maksu no tiem, kas pārsniedza levītu skaitu, – viņu atpirkšanai. No Israēla dēlu pirmdzimto vidus viņš ņēma sudrabu - tūkstoš trīs simti sešdesmit piecus siklus pēc svētā sikla. Un Mozus deva pārsniegušo izpirkuma maksu Āronam un viņa dēliem saskaņā ar Kunga balsi, tādā veidā, kā Kungs pavēlēja Mozum.

4

Un Kungs runāja uz Mozu un Āronu, sacīdams: Ņem kopējo skaitu no Kehāta dēliem no Levī dēlu vidus, saskaņā ar viņu ciltīm, saskaņā ar viņu tēvu dzimtām. No divdesmit piecu gadu vecuma un vairāk līdz piecdesmit gadu vecumam, ikviens, kas ieiet kalpot un veikt visus darbus liecības teltī.

Un šie ir Kaāta dēlu darbi liecības teltī, vissvētākā vietā. Un Ārons un viņa dēli ieies, kad nometne tiks noņemta, un noņems aizsedzošo priekškaru, un ar to pārklās liecības šķirstu. Un viņi uzliks uz to zilganu ādas pārklāju, un viņi uzklās uz to veselu zilganu drēbi no augšas, un viņi ieliks cauri nesamos kārtis.

Un uz iepriekšminēto galdu viņi uzliks pilnīgi purpursarkanu drēbi, un bļodas, un kvēpināmos traukus, un kausus, un upurtraukus, kuros lej upurējumu, un maizes, kas pastāvīgi būs uz tā. Un viņi uzliks uz to sarkanu drānu, un pārklās to ar zilu ādas pārklāju, un iebāzīs caur to nesējkārtis. Un viņi ņems zilu apģērbu

un pārklās gaismu dodošo lukturi, un tā lukturīšus, un tā knaiblītes, un tā lejamos traukus, un visus eļļas traukus, ar kuriem viņi kalpo. Un tie iemetīs to un visus tās traukus zilā ādas pārklājumā, un uzliks to uz nesamajām kārtīm. Un uz zelta altāri pārklās ar zilu drēbi, un pārklās to ar zilu ādas pārklāju, un ievirzīs tā nesamos kārtis.

Un viņi ņems visus kalpošanas traukus, ar kuriem viņi kalpo svētajās vietās, un iemetīs tos zilā drēbē, un pārklās tos ar zilu ādas pārklāju, un uzliks tos uz nestuvēm. Un pārklāju viņš uzliks uz altāri, un viņi to pārklās ar vispurpura apģērbu. Un tie uzliks uz tā visus traukus, ar kādiem kalpo pie tā, un uguns pannas, un gaļas āķus, un bļodas, un pārsegu, un visus altāra traukus, un tie uzliks uz tā zilu ādas pārklāju, un tie izliks cauri tā nesamās kārtis, un tie ņems purpura drēbi, un tie pārklās baseinu un tā pamatu, un tie ieliks to zilā ādas pārklājā, un tie uzliks uz nesamām kārtīm. Un Ārons un viņa dēli pabeigs, pārsedzot svētās lietas un visus svētos traukus, kad cels nometni, un pēc tam ieies Kehāta dēli nest, bet tie nepieskarsies svētajām lietām, lai nemirtu; šīs lietas nesīs Kehāta dēli liecības teltī.

Uzraugs Eleazars, priestera Ārona dēls: gaismas eļļa un kvēpināmais sastāvs, un ikdienas upuris, un svaidīšanas eļļa, visas telts uzraudzība un viss, kas ir tajā svētajā, visos darbos.

Un Kungs runāja uz Mozu un Āronu, sacīdams: Neiznīciniet Kaāta cilts ļaudis no levītu vidus. Šo dariet viņiem, un viņi dzīvos un nemirs, kad viņi tuvojas svētumu svētumam. Ārons un viņa dēli lai tuvojas un iecel viņus katru pēc viņa pienākuma. Un lai viņi neieiet pēkšņi redzēt svētās lietas, un viņi mirs.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Ņem Gedzona dēlu sākumu, un šos pēc viņu tēvu mājām, pēc viņu ciltīm. No divdesmit piecu gadu vecuma un virs līdz piecdesmit gadu vecumam pārbaudi viņus, ikviens, kas ieiet kalpot, lai darītu savus darbus liecības teltī. Šī ir Geršona ļaužu kalpošana: kalpot un nest. Un viņš pacels telts ādas un liecības telti, un tās pārklāju, un zilo pārklāju, kas ir uz tās no augšas, un liecības telts durvju pārklāju. Un pagalma audumi, kas ir uz liecības telts, un atlikušie, un visi kalpošanas trauki, ar kuriem viņi kalpo, viņi darīs. Saskaņā ar Ārona un viņa dēlu rīkojumu būs Gedzona dēlu kalpošana saskaņā ar visu viņu kalpošanu un saskaņā ar visiem viņu darbiem, un tu uzraudzīsi viņus pēc vārda visu, kas viņiem jānes. Šī ir Geršona dēlu kalpošana liecības teltī, un viņu uzraudzība ir Ārona, priesterā, dēla Itamāra rokās.

Merari dēlus pēc viņu klaniem, pēc viņu tēvu namiem, pārskaitiet tos. No divdesmit piecu gadu vecuma un augstāk līdz piecdesmit gadu vecumam pārbaudiet viņus – ikviens, kas ieiet kalpot liecības telts darbos. Un šie ir apsardzības pienākumi tiem, kas nes, attiecībā uz visiem viņu darbiem liecības teltī: telts galvas, aizšaujamās kārtis, tās stabus, tās pamatnes, pārklāju, to pamatnes, to stabus un durvju pārklāju teltij. Un stabus pagalma apkārt, un to pamatus, un stabus priekškara vārtos pagalmā, un to pamatus, un to mietus, un to virves, un visus to traukus, un visas to kalpošanas lietas - pēc vārdiem pārbaudiet tos, un visus sardzes traukus, ko viņi nes. Šī ir Merari dēlu ļaužu kalpošana visos viņu darbos liecības teltī priesterā Ārona dēla Itamara rokā.

Un Mozus un Ārons, un Israēla valdnieki apmeklēja Kehāta dēlus pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, no divdesmit piecu gadu vecuma un augšup līdz piecdesmit gadu vecumam, ikviens, kas ieiet kalpot un strādāt liecības teltī Un notika viņu skaitīšana

pēc viņu ciltīm – divi tūkstoši septiņi simti piecdesmit. Šī ir Kāata ļaužu skaitīšana, visi, kas kalpo liecības teltī, kā skaitīja Mozus un Ārons pēc Kunga balss, caur Mozus roku.

Un tika saskaitīti Geršona dēli pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu dzimtām, No divdesmit piecu gadu vecuma un augšāk līdz piecdesmit gadu vecumam, ikviens, kas ieiet kalpot un darīt darbus liecības teltī. Un notika viņu skaitīšana pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem – divi tūkstoši seši simti trīsdesmit. Šī ir Geršona dēlu ļaužu skaitīšana, visi, kas kalpoja liecības teltī, kurus skaitīja Mozus un Ārons pēc Kunga balss, caur Mozus roku.

Tika saskaitīta arī Merari dēlu tauta pēc viņu klaniem un pēc viņu tēvu namiem. No divdesmit piecu gadu vecuma un augšāk līdz piecdesmit gadu vecumam, ikviens, kas ieiet kalpot liecības telts darbos. Un notika viņu skaitīšana pēc viņu cilšu, pēc viņu tēvu namiem, trīs tūkstoši divi simti. Šī ir Merari dēlu ļaužu skaitīšana, kurus skaitīja Mozus un Ārons pēc Kunga balss, caur Mozus roku. Visi tie pārbaudītie, kurus apmeklēja Mozus un Ārons, un Israēla valdnieki levītus pēc viņu ciltīm un pēc viņu tēvu namiem, No divdesmit piecu gadu vecuma un virs līdz piecdesmit gadu vecumam, ikviens, kas ieiet darbā pie darbiem, un darbi, kas tiek nesti liecības teltī. Un saskaitīto skaits bija astoņi tūkstoši pieci simti astoņdesmit. Caur Kunga balsi Viņš apmeklēja viņus ar Mozus roku, vīru pēc vīra pēc viņu darbiem un pēc tā, ko viņi paši nes, un viņi tika saskaitīti tādā veidā, kā Kungs pavēlēja Mozum.

5

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Pavēli Izraēla dēliem, lai viņi izsūta no nometnes visus spitālīgos, un visus ar izdalījumiem, un visus nešķīstos pret dvēseli. No vīrieša līdz

sievietei, sūtiet ārā no nometnes, un viņi neapgānīs viņu nometnes, kurās es māju viņu vidū. Un Israēla dēli darīja tā, un viņi sūtīja tos ārpus nometnes, kā Kungs runāja uz Mozu, tā Israēla dēli darīja.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā Izraēla dēliem, sacīdams: vīrietis vai sieviete, kas izdara kādu no visiem cilvēciskajiem grēkiem un, to ignorēj Viņš atzīsies grēku, kuru viņš darīja, un viņš atmaksās par pārkāpumu galveno summu, un piekto daļu no tā viņš pievienos tam, un viņš atmaksās tam, pret kuru viņš pārkāpa. Ja bet cilvēkam nav atriebēja, lai atdotu viņam pārkāpumu pret viņu, tad pārkāpums, kas tiek atdots Kungam, piederēs priesterim, izņemot izpirkšanas aunu, ar kuru viņš izpirks par viņu.

Un visi pirmie augļi no visām svētajām lietām Israēla dēlu vidū, ko viņi pienes Kungam, būs priesterim. Un katra svētītās lietas piederēs viņam, un vīrs, kas dod priesterim, tam piederēs.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā uz Israēla dēliem un saki viņiem: ja kāda vīra sieva pārkāpj un, noniecinājusi, ignorē viņu, Un kāds guļ ar viņu sēklas gultu, un tas izbēg viņas vīra acīm, un viņa to slēpj, bet viņa ir apgānīta, un liecinieka nebija ar viņu, un viņa nav tikusi sagrābta un ja pār viņu nāk greizsirdības gars, un viņš kļūst greizsirdīgs uz savu sievu, un šī ir bijusi apgānīta, vai ja pār viņu nāk greizsirdības gars, un viņš kļūst greizsirdīgs uz savu sievu, bet šī nav apgānīta Un vīrs vedīs savu sievu pie priestera, un viņš pienesīs dāvanu par viņu – desmito daļu no efas miežu miltu. Viņš neizlies uz to eļļu un neuzliks uz to vīraku, jo tas ir greizsirdības upuris, piemiņas upuris, kas atgādina grēku.

Un priesteris to piedāvās un nostādīs to Kunga priekšā. Un priesteris ņems tīru, dzīvu ūdeni māla traukā, un no zemes, kas ir uz liecības telts pamatnes, un priesteris, to ņēmis, iemetīs ūdenī. Un priesteris nostātīs sievu Kunga priekšā, un atklās sievas galvu, un dos viņas rokās piemiņas upuri, greizsirdības upuri, bet priestera rokā būs šis lāstošais pārbaudījuma ūdens. Un priesteris liks viņai zvērēt un sacīs tai sievai: Ja neviens nav gulējis ar tevi, ja neesi pārkāpusi, lai tiktu apgānīta zem sava vīra, tad esi nevainīga no šī nolādētā pārbaudījuma ūdens. Bet ja tu esi pārkāpusi, būdama precēta, vai esi tikusi apgānīta, un kāds ir devis savu gultu tevī, izņemot tavu vīru, Un priesteris liks sievu zvērēt ar šiem lāstu zvērestiem, un priesteris teiks tai sievai: lai Kungs tevi nodod lāstā un zvērestā tavas tautas vidū, kad Kungs liks tavam gurnam nokrist un tavam vēderam pietūkt. Un šis lāstais ūdens ieies tavā vēderā, lai uzpūstu vēderu un liekot nokrist tavam augšstilbam, un sieviete teiks: lai notiek, lai notiek.

Un priesteris uzrakstīs šos lāstus grāmatā, un nodzēsīs tos rājuma ūdenī, kas ir nolādēts. Un viņš dos dzert sievai pārmetuma lāsta ūdeni, un ienāks viņā lāstošais pārmetuma ūdens.

Un priesteris ņems no sievas rokas greizsirdības upuri, un noliks upuri Kunga priekšā, un pienesīs to pie altāra. Un priesteris ņems no upura tā piemiņas daļu un upurēs to uz altāra, un pēc tam dzirdīs sievai ūdeni. Un būs, ja ir apgānīta un aizmirstībā izbēgs viņas vīram, un ieies viņā rājuma ūdens, lādētais, un pietūks vēders, un izkritīs viņas augšstilbs, un sieviete būs par lāstu savai tautai. Ja sieviete nav apgānīta un ir tīra, tad viņa būs nevainīga un ieņems sēklu. Šis ir greizsirdības likums, ja precēta sieviete pārkāpj un tiek apgānīta. Vai cilvēks, uz kuru nāk greizsirdības gars un kļūst greizsirdīgs uz savu sievu, un nostāda

savu sievu Kunga priekšā, un priesteris viņai darīs visu šo likumu,
Un vīrs būs nevainīgs no grēka, un tā sieviete ņems savu grēku.

6

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Runā uz Israēla dēliem,
Un tu sacīsi viņiem: vīrietis vai sieviete, kas ir devuši lielu
solījumu šķīstīties šķīstībā Kungam, No vīna un stiprā dzēriena
viņš attīrīsies, un etiķi no vīna un etiķi no stiprā dzēriena nedzers,
un visu, kas ražojas no vīnogām, nedzers, un svaigas vīnogas un
rozīnes neēdīs visas savas solījuma dienas. No visa, kas top no
vīnakoka, vīnu no vīnogu mizām līdz vīnogu sēklai, viņš neēdīs
visas šķīstīšanās dienas. Skuveklis nenāks uz viņa galvu, līdz tiks
piepildītas tās dienas, cik daudz viņš solīja Kungam; svēts viņš
būs, audzējot galvas matu visas solījuma dienas Kungam. Pie
nevienām mirušām dvēselēm viņš neieies pie tēva un mātes. Un uz
brāli un uz māsu viņš nekļūs apgānīts pie viņiem mirstot, jo viņa
Dieva solījums ir uz viņa galvas.

Visas savas lūgšanas dienas viņš būs svēts Kungam. Ja bet
kāds pēkšņi mirst pie viņa, tūlīt tiks apgānīta viņa solījuma galva,
un viņš noskūs savu galvu tajā dienā, kad viņš tiks šķīstīts,
septītajā dienā viņš tiks noskūts. Un astotajā dienā viņš nesīs
divas ūbeļu dūjas vai divus jaunos baložus pie priesterā, pie
Liecības telts durvīm.

Un priesteris darīs vienu par grēkiem un vienu par
dedzināmo upuri, un priesteris salīdzinās par viņu par to, ko viņš
grēkoja pret dvēseli, un svētīs viņa galvu tanī dienā, kurā viņš tika
svētīts Kungam, solījuma dienas. Un viņš piedāvās gadu vecu jēru
par pārkāpumu, un iepriekšējās dienas būs nederīgas, jo viņa
solījuma galva tika apgānīta.

Un šis ir likums par to, kurš ir devis solījumu: tajā dienā, kad viņš piepilda savas solījuma dienas, viņš pats to pienesīs pie Saiešanas telts durvīm. Un viņš pienesīs savu dāvanu Kungam: vienu gadu vecu jēru bez vainas par dedzināmo upuri, vienu gadu vecu jēru bez vainas par grēku upuri un vienu aunu bez vainas par pateicības upuri, Un grozu ar neraudzētām smalko miltu maizēm, kas sajauktas ar eļļu, un neraudzētas plāksnes, kas svaidītas ar eļļu, un viņu upuri, un viņu dzeramo upuri. Un priesteris to nesīs Kunga priekšā, un izdarīs viņa grēku upuri un viņa dedzināmo upuri. Un to aunu viņš darīs par pestīšanas upuri Kungam uz neraudzētās maizes grozu, un priesteris darīs viņa upuri un viņa dzeramo upuri. Un noskūsies tas, kurš ir solījies, pie liecības telts durvīm sava solījuma galvu, un uzliks matus uz uguni, kas ir zem glābšanas upura.

Un priesteris ņems vārīto pleca no auna, un vienu neraudzētu maizi no groza, un vienu neraudzētu plāksni, un uzliks uz solījuma devēja rokām pēc tam, kad viņš noskūs savu solījumu, Un priesteris nesīs tos kā upuri Kunga priekšā, svēts būs priesterim uz krūts upura un uz rokas cilāšanas upura, un pēc šīm lietām solījušais dzers vīnu. Šis ir likums par to, kurš ir solījies un kas solītu Kungam savu dāvanu Kungam par savu solījumu, neskaitot to, ko viņa roka atradīs, saskaņā ar viņa solījuma spēku, ko viņš solītu saskaņā ar šķīstības likumu.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā ar Āronu un viņa dēliem, sacīdams: tā jūs svētīsiet Israēla dēlus, sakot viņiem, Lai Kungs tevi svētī un sargā. Lai Kungs apspīdina tevi ar savu vaigu un apžēlojas par tevi. Lai Kungs paceļ Savu vaigu pār tevi un dod tev mieru. Un viņi uzliks manu vārdu uz Israēla dēliem, un es, Kungs, svētīšu viņus.

Un notika tajā dienā, kad Mozus pabeigja telts uzcelšanu, viņš to svaidīja un svētīja, kā arī visus tās traukus, un altāri, un visus tā traukus, un viņš tos svaidīja un svētīja. Un Israēla valdnieki atnesa, divpadsmit viņu tēvu namu valdnieki, šie cilšu valdnieki, šie, kas stāvēja pār pārraudzību. Un viņi atnesa savu dāvanu Kunga priekšā: sešus pārklātus ratus un divpadsmit vēršus, vienu ratu no diviem valdniekiem un vienu teļu no katra, un tos atveda telts priekšā. Un Kungs sacīja Mozum, sakot, Ņem no viņiem, un tie būs paredzēti liecības telts kalpošanas darbiem, un tu tos dosi levītiem, katram saskaņā ar viņa kalpošanu. Un Mozus, ņēmis ratus un vēršus, deva tos levītiem. Un divus ratus un četrus vēršus viņš deva Gedzona dēliem saskaņā ar viņu kalpošanu. Un četrus ratus un astoņus vēršus viņš deva Merari dēliem saskaņā ar viņu kalpošanu, caur Ārona dēla Itamara, priestera, vadību. Un Kaāta dēliem viņš nav devis neko, jo viņiem ir svētās kalpošanas lietas, kuras viņi nesīs uz pleciem.

Un valdnieki atnesa dāvanas altāra iesvētīšanai tajā dienā, kad to svaidīja, un valdnieki atnesa savas dāvanas altāra priekšā. Un Kungs sacīja Mozum: Viens valdnieks katru dienu, viens valdnieks katru dienu, viņi pienesīs savas dāvanas altāra iesvētīšanai.

Un tas, kurš pirmajā dienā pienesā savu dāvanu, bija Naasons, Aminadaba dēls, Jūdās cilts valdnieks. Un viņš atnesa savu dāvanu: vienu sudraba bļodu, tās svars simts trīsdesmit, vienu sudraba bļodu septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, sajauktiem ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku desmit [vērts], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru

dedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par glābšanas upuri divas teles, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri - šī ir Naasona, Aminadaba dēla, dāvana.

Otrajā dienā upurēja Nātanaēls, Sogara dēls, Isašhara ciltis valdnieks. Un viņš atnesa savu dāvanu: vienu sudraba bļodu, tās svars simts trīsdesmit, vienu sudraba bļodu septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar eļļā sajauktiem smalkiem miltiem upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku desmit vērts, pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru sadedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par pestīšanas upuri divas teles, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri - šī ir Natanaēla, Sogāra dēla, dāvana.

Trešajā dienā Zebuluna dēlu valdnieks Eliabs, Helona dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba bļoda septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim, Vienu zelta kvēpināšanas trauku, desmit [šēķeļu smags], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru dedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par glābšanas upuri divas teles, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri - šī ir dāvana no Eliaba, Hailona dēla.

Ceturtajā dienā Rūbena dēlu valdnieks Elizurs, Šedeura dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba kausa septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim, Vienu zelta kvēpināšanas trauku par desmit [šēķeļiem], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru par dedzināmo upuri, Un vienu kazu no kazām par

grēku. Un par pestīšanas upuri: divas govs, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Šī ir Elisura, Sediura dēla, dāvana.

Piektajā dienā Simeona dēlu valdnieks Salamiels, Surisadaja dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba bļoda septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku desmit [šeķeļu vērtībā], pilnu ar vīraku. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru dedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par pestīšanas upuri divas teles, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri - šī ir Salamiēla, Surisadaja dēla, dāvana.

Sestajā dienā Gada dēlu valdnieks Eliasafs, Raguēla dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba kauss septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku, desmit [šeķeļu], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru sadedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par glābšanas upuri divas teles, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri – šī ir Elisafa, Raguēla dēla, dāvana.

Septītajā dienā Efraima dēlu valdnieks Elišama, Amihuda dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba kauss septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku desmit šeķeļu vērtībā, pilnu ar vīraku. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru dedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par glābšanas upuri divas teļes, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri – šī ir Elišamas, Amiuda dēla, dāvana.

Astotajā dienā Manases dēlu valdnieks Gamaliēls, Fadasūra dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba kausa septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku par desmit, pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru dedzināmajam upurim, un vienu kazu no kazām par grēku, Un par pestīšanas upuri divas teļes, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri - šī ir Gamaliēla, Fadasura dēla, dāvana.

Devītajā dienā Benjamina dēlu valdnieks Abidans, Gadeona dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba bļoda septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim, Vienu zelta kvēpināšanas trauku, desmit [šeķeļu smags], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru par dedzināmo upuri, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par glābšanas upuri divas teles, piecus aunus, piecus āžus, piecus gadu vecus jērus - šī ir Abidana, Gideona dēla, dāvana.

Desmitajā dienā Dana dēlu valdnieks Ahiezer, Ammishaddai dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba kausa septiņdesmit sēķeļu pēc svētā sēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku desmit vērts, pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru par dedzināmo upuri, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par glābšanas upuri divas teles, pieci auni, pieci āži, piecas gadu vecas jēras, šī ir Ahiezera, Amisadaja dēla, dāvana.

Vienpadsmitajā dienā Ašera dēlu valdnieks Fagiēls, Ekрана dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba bļoda septiņdesmit šēķeļu pēc svētā šēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku desmit [vērts], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru dedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par pestīšanas upuri: divas teļes, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri. Šī bija Fagela, Ehrana dēla, dāvana.

Divpadsmitajā dienā Neftali dēlu valdnieks Ahira, Ainana dēls. Viņa dāvana: viena sudraba bļoda, tās svars simts trīsdesmit, viena sudraba kausa septiņdesmit šēķeļu pēc svētā šēķeļa, abas pilnas ar smalkiem miltiem, kas sajaukti ar eļļu, upurim. Vienu zelta kvēpināšanas trauku, desmit [šeķeļu smagu], pilnu ar kvēpināmo vielu. Vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, vienu gadu vecu jēru dedzināmajam upurim, Un vienu kazu no kazām par grēku. Un par pestīšanas upuri divas teļes, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri - šī ir Ahiras, Ainana dēla, dāvana.

Šī ir altāra iesvētīšana tajā dienā, kad to svaidīja, no Israēla dēlu vadoņiem: divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit zelta kvēpināšanas trauki. Simts trīsdesmit šēķeļu bija vienai bļodai, un septiņdesmit šēķeļu vienai bļodai; viss trauku sudrabs bija divi tūkstoši četri simti šēķeļu pēc svētā šēķeļa. Divpadsmit zelta kvēpināšanas trauki, pilni ar kvēpināmo vielu; viss zelts no kvēpināšanas traukiem - simts divdesmit zelta. Visi vērši dedzināmajam upurim: divpadsmit teļi, divpadsmit auni, divpadsmit gadu veci jēri, un viņu ēdamie upuri, un viņu dzeramie upuri, un divpadsmit āžu āži par grēku. Visi lopi upurim glābšanai: divdesmit četras teļas, sešdesmit auni, sešdesmit gadu

veci āži, sešdesmit gadu veci jēri bez vainas. Šī ir altāra iesvētīšana pēc viņa roku piepildīšanas un pēc viņa svaidīšanas.

Kad Mozus iegāja liecības teltī, lai runātu ar Viņu, viņš dzirdēja Kunga balsi, kas runāja uz viņu no augšas no žēlastības sēdekļa, kurš ir uz liecības šķirsta, starp abiem ķerubiem, un Viņš runāja uz viņu.

8

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Runā uz Āronu, Un tu sacīsi viņam: kad tu uzliksi lampas, tie septiņi lukturi dos gaismu no lampu turētāja priekšpusēs. Un Ārons darīja tā: no vienas puses pret luktura priekšpusi viņš piestiprināja tā lampas, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un šī bija luktura konstrukcija: cieta, zelta, tā stumbrs un tā lilijas, visa cieta, saskaņā ar to formu, ko Kungs parādīja Mozum – tā viņš darīja lukturi.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Ņem levītus no Israēla dēlu vidus un šķīsti viņus. Un tā tu darīsi viņiem viņu šķīstīšanu: tu apslacīsi viņus ar šķīstīšanas ūdeni, un skuveklis nāks pār visu viņu ķermeni, un viņi mazgās savas drēbes, un viņi būs tīri.

Un viņi ņems vienu teļu no liellopiem, un šim upurim smalku miltu, sajauktu ar eļļu, un gadu vecu teļu no liellopiem tu ņemsi par grēku. Un tu vedīsi Levītus pie Liecības telts, un tu sapulcēsi visu Israēla dēlu sapulci, Un tu atvedīsi levītus Kunga priekšā, un Israēla dēli uzliks savas rokas uz levītiem. Un Ārons nodalīs levītus kā upuri Kunga priekšā no Israēla dēliem, un viņi būs, lai veiktu Kunga darbus. Bet levīti uzliks savas rokas uz teļu galvām, un tu darīsi vienu par grēku upuri un otru par sadedzināmo upuri Kungam, lai izpirktu viņus.

Un tu uzstādīsi levītus Kunga priekšā, un Ārona priekšā, un viņa dēlu priekšā, un tu atdosi viņus kā upuri Kunga priekšā, Un tu atdalīsi levītus no Israēla dēlu vidus, un viņi būs mani. Un pēc šīm lietām levīti ienāks, lai strādātu liecības telts darbus, un tu viņus šķīstīsi un atdosi Kunga priekšā. jo kā dāvana doti šie man ir no Israēla dēlu vidus, vietā tiem, kas atver visu klēpi, pirmdzimušajiem visiem no Israēla dēliem, esmu ņēmis viņus sev. Jo man pieder katrs pirmdzimušais starp Israēla dēliem, no cilvēkiem līdz lopiem, tajā dienā, kad es situ katru pirmdzimušo Ēģiptes zemē, es svētīju viņus sev. Un es ņēmu levītus visu Israēla dēlu pirmdzimto vietā. Un es esmu atdevis levītus kā upuri, kas doti Āronam un viņa dēliem no Israēla dēlu vidus, lai strādātu Israēla dēlu darbus liecības teltī un lai salīdzinātu par Israēla dēliem, un nebūs starp Israēla dēliem neviena, kas tuvojas svētajām lietām.

Un Mozus un Ārons, un visa Israēla dēlu draudze darīja levītiem tā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum par levītiem, tā Israēla dēli viņiem darīja. Un levīti šķīstījās, un viņi mazgāja savas drēbes, un Ārons atdeva viņus kā upuri Kunga priekšā, un Ārons izpirka viņus, lai šķīstītu viņus. Un pēc šīm lietām levīti iegāja, lai kalpotu savu kalpošanu liecības teltī Ārona priekšā un viņa dēlu priekšā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum par levītiem, tā viņi darīja ar viņiem.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Šis ir noteikums par levītiem: no divdesmit piecu gadu vecuma un vecāki viņi ienāks, lai kalpotu liecības teltī. Un no piecdesmit gadu vecuma viņš atstāsies no kalpošanas, un viņš vairs nestrādās. Un kalpot būs viņa brālis liecības teltī, lai sargātu sardzes, bet darbus viņš nestrādās; tā tu darīsi ar levītiem viņu sardzēs.

Un Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī otrajā gadā pēc viņu izešanas no Ēģiptes zemes, pirmajā mēnesī, sacīdams, Es sacīju, un lai Israēla dēli svin Pashā tā noteiktajā laikā. Četrpadsmitajā dienā pirmā mēneša vakarā tu to darīsi saskaņā ar noteiktajiem laikiem, saskaņā ar tā likumu un saskaņā ar tā noteikumiem tu to darīsi. Un Mozus runāja Israēla dēliem, lai svinētu Pashā četrpadsmitajā mēneša dienā Sinaja tuksnesī. Kā Kungs pavēlēja Mozum, tā darīja Israēla dēli.

Un ieradās tie vīri, kas bija nešķīsti cilvēka dvēseles dēļ, un viņi nespēja svinēt Pashā tanī dienā, un viņi pienāca pie Mozus un Ārona tanī dienā. Un tie vīri sacīja viņam: Mēs esam nešķīsti cilvēka dvēseles dēļ, vai tādēļ mums nevajadzētu nest dāvanu Kungam noteiktajā laikā Israēla dēlu vidū? Un Mozus sacīja viņiem: Stāviet šeit, un es dzirdēšu, ko Kungs pavēlēs par jums. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā uz Israēla dēliem, sacīdams: ja kāds cilvēks kļūst nešķīsts no cilvēka dvēseles vai ir tālā ceļā jums, vai jūsu paaudzēs, viņš darīs Pashā Kungam otrajā mēnesī četrpadsmitajā dienā, To pret vakaru darīs, uz neraudzētās maizes un rūgtajiem zaļumiem to ēdīs. Viņi neatstās no tā neko līdz rītam, un kaulu no tā nesalauzīs; saskaņā ar Pashas likumu viņi to darīs. Un cilvēks, kas, ja ir tīrs un nav tālu ceļā, un kavējas darīt Pashā, tā dvēsele tiks iznīcināta no viņas tautas, jo viņš neatnesa dāvanu Kungam pēc viņa laika; viņa grēku ņems tas cilvēks. Ja svešinieks jūsu zemē pieiet pie jums un svinēs Pashā Kungam saskaņā ar Pashā likumu un tā kārtību, tad viens likums būs gan jums, gan svešiniekam, gan vietējam iedzīvotājam šajā zemē.

Un dienā, kad tika uzstādīta telts, mākonis pārklāja telti, liecības māju, un vakarā uz telts bija kā uguns izskats līdz rītam. Tā tas bija nepārtraukti: mākonis to sedza dienā, un uguns izskats naktī. Un, kad mākonis pacēlās no telts, pēc tam Israēla dēli aizgāja, un vietā, kur mākonis apstājās, tur Israēla dēli apmetās nometnē. Pēc Kunga pavēles nometināsies Israēla dēli, un pēc Kunga pavēles viņi dosies ceļā; visās dienās, kurās mākonis pāēno pār telti, nometināsies Israēla dēli. Un kad mākonis paliek virs telts vairākas dienas, tad Israēla dēli ievēros Dieva rīkojumu un neizies. Un būs tā, ka kad mākonis pārklās telti dienu skaitā, tad pēc Kunga balss viņi apmesīsies un pēc Kunga pavēles viņi celsies ceļā. Un būs tā, ka kad mākoņa būs no vakara līdz rītam un mākoņa pacelsies no rīta, tad viņi celsies ceļā dienā vai naktī. Mēneša dienas, kad mākonis palika un ēnoja pār to, Israēla dēli apmetās nometnē un neaizgāja. Tāpēc ka caur Kunga pavēli viņi izceļos, viņi sargāja Kunga sardzību caur Kunga pavēli Mozus rokā.

10

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Dari sev divas sudraba taures, Sītās tu darīsi, un tās būs tev, lai atsauktu draudzi un paceltu nometnes. Un tu pūtīsi tajās, un visa draudze tiks sapulcēta pie Liecības telts durvīm. Bet ja vienā trompetē, pie tevis nāks visi Israēla valdnieki un vadoņi. Un jūs skaņosiet signālu, un izies tie, kas ir nometušies nometnē austrumos, Un jūs skaņosiet otro signālu, un izies nometnes, kas nometnējušās dienvidos, un jūs skaņosiet trešo signālu, un izies nometnes, kas nometnējušās pie jūras, un jūs skaņosiet ceturto signālu, un izies nometnes, kas nometnējušās ziemeļos; ar signālu viņi skaņos pie savas iziešanas. Un kad jūs sapulcināsiet draudzi, jūs skaņosiet tauri, bet ne ar īpašu zīmi. Un Ārona dēli, priesteri, pūtīs taures, un tas būs jums

par mūžīgu likumu jūsu paaudzēs. Ja jūs iziesiet karā savā zemē pret pretiniekiem, kas pretojas jums, un jūs skaņosiet ar taurēm, tad jūs tiksiet atcerēti Kunga priekšā, un jūs tiksiet glābti no saviem ienaidniekiem. Un jūsu prieka dienās, un jūsu svētkos, un jūsu jaunmēnešos jūs skanēsiet ar taurēm pie dedzināmajiem upuriem un pie jūsu glābšanas upuriem, un tas būs jums par atmiņu jūsu Dieva priekšā, es esmu Kungs, jūsu Dievs.

Un notika otrajā gadā, otrajā mēnesī, mēneša divdesmitajā dienā, ka mākonis pacēlās no liecības telts. Un Israēla dēli pacēlās ar saviem krājumiem Sinaja tuksnesī, un mākonis apstājās Pāranas tuksnesī. Un viņi pirmie devās ceļā pēc Kunga balss caur Mozus roku.

Un viņi pirmie pacēla Jūdas dēlu nometnes kārtību ar savu spēku, un pār viņu spēku bija Naasons, Aminadaba dēls. Un pār Isašara dēlu cilts spēku — Natanaēls, Sogāra dēls. Un pār Zebuluna dēlu cilts spēku — Eliabs, Helona dēls. Un viņi noņēms telti, un izies Gedsonas dēli un Merari dēli, kas nes telti.

Un viņi pacēla Rūbena nometnes kārtību ar viņu karaspēku, un pār viņu karaspēku bija Elizurs, Šediūra dēls. Un pār Simeona dēlu cilts spēku - Salamiēls, Surisadaja dēls. Un pār Gada dēlu cilts spēku bija Elisafs, Raguēla dēls. Un Kāhāta dēli izies, nesot svētās lietas, un uzstādīs telti, līdz viņi ieradīsies. Un izies Efraima nometnes kārtība ar savu spēku, un pār viņu spēku Elišama, Amiuda dēls.

Un pār Manases dēlu cilts spēku - Gamaliēls, Fadasūra dēls. Un pār Benjamīna dēlu cilts spēku - Abidans, Gideonī dēls. Un izies kārtībā Dana dēlu nometne, pēdējie no visām nometnēm, ar savu spēku, un pār viņu spēku Ahiezers, Amisadaja dēls. Un pār

Ašera dēlu cilts spēku — Fagiēls, Ekrana dēls. Un pār Neftali dēlu cilts spēku — Ahire, Ainana dēls. Šie ir Izraēla dēlu karaspēki, un viņi devās ceļā ar savu spēku.

Un Mozus sacīja Hobabam, Raguēla, midiānieša, dēlam, Mozus znotam: Mēs aizejam uz to vietu, par kuru Kungs sacīja: Šo es došu jums. Nāc ar mums, un mēs tev darīsim labu, jo Kungs ir runājis labu par Israēlu. Un viņš sacīja viņam: Es neiešu, bet gan uz savu zemi un pie savas cilts. Un viņš sacīja: Neatstāj mūs, jo tu biji ar mums tuksnesī, un tu būsi mūsu vidū kā vecākais. Un tā būs: ja tu iesi ar mums, tad tās labās lietas, ko Kungs mums darīs, arī tev darīsim labu.

Un viņi devās ceļā no Kunga kalna trīs dienu gājienu, un Kunga derības šķirsts gāja viņiem pa priekšu trīs dienu gājienu, lai izlūkotu viņiem atpūtas vietu. Un notika, kad šķirstu pacēla, tad Mozus sacīja: Celies, Kungs, un lai Tavi ienaidnieki top izkaisīti, lai bēg visi, kas Tevi ienīst. Un atdusas laikā viņš sacīja: Atgriezies, Kungs, pie tūkstošiem un desmittūkstošiem Israēlā. Un mākonis ēnoja virs viņiem dienā, kad viņus pacēla no nometnes.

11

Un tauta kurnēja ļaunu Kunga priekšā, un Kungs dzirdēja, un Viņš sadusmojās dusmās, un uguns no Kunga iedegās viņu vidū, un aprija kādu daļu no nometnes. Un ļaudis sauca uz Mozu, un Mozus lūdza Kungam, un uguns apklusa. Un tās vietas vārds tika saukts Ugungrēks, jo uguns tika aizdedzināta viņu vidū no Kunga. Un jauktā tauta, kas bija viņu vidū, vēlējās vēlēšanos, un nosēdušies raudāja arī Israēla dēli, un teica: Kas mūs pabaros ar gaļu? Mēs atcerējāmies zivis, kuras ēdām Ēģiptē bez maksas, un gurķus, un melonus, un puravus, un sīpolus, un ķiplokus. Bet

tagad mūsu dvēsele ir pilnīgi sausa, nekas, izņemot mannu mūsu acīs. Bet manna bija kā koriandra sēkla, un tās izskats bija kā kristāla izskats. Un ļaudis ceļoja apkārt, un savāca, un malā to dzirnavās, un berza piestā, un vārīja to podā, un darīja no tā kūkas, un tā garša bija kā kūkas garša no eļļas. Un, kad rasa nokrita uz nometni naktī, manna nonāca uz tās.

Un Mozus dzirdēja viņus raudām pēc viņu ciltīm, katru pie savām durvīm, un Kungs sadusmojās ar lielu dusmību, un Mozus acīs tas bija ļauns. Un Mozus sacīja Kungam: Kāpēc Tu esi nomocījis Savu kalpu, un kāpēc es neesmu atradis labvēlību Tavā priekšā, ka Tu uzliec šīs tautas nastu man? Vai es dzemdībās ņēmu visus šos ļaudis, vai es dzemdēju viņus? Kāpēc tu man saki: ņem viņu savā klēpī, kā auklē nes zīdaini uz zemi, kuru tu zvērēji viņu tēviem? No kurienes man ņemt gaļu, lai dotu visiem šiem ļaudīm? Jo viņi raud pie manis, sacīdami: Dod mums gaļu, lai mēs ēdam. Es viens nespēšu nest šo tautu, jo šis uzdevums man ir pārāk smags. Ja tu tā rīkojies ar mani, tad nogalini mani pilnīgi, ja esmu atradis žēlastību tavās acīs, lai man nav jāredz savas ciešanas.

Un Kungs sacīja Mozum: Sapulcini man septiņdesmit vīrus no Israēla vecākajiem, kurus tu pats zini, ka šie ir ļaužu vecākie un rakstītāji. Tu vedīsi viņus pie Liecības telts, un viņi stāvēs tur kopā ar tevi. Un es nokāpšu, un es runāšu tur ar tevi, un es atņemšu no gara, kas ir uz tevis, un uzlikšu to uz viņiem, un viņi palīdzēs tev nest ļaužu nastu, un tu to nenesi pats viens. Un tiem ļaudīm tu sacīsi: šķīstiet sevi uz rītdienu, un jūs ēdīsiet gaļu, jo jūs raudājāt Kunga priekšā, sacīdami: kas mūs paēdinās ar gaļu, jo mums bija labi Ēģiptē. Un Kungs dos jums ēst gaļu, un jūs ēdīsiet gaļu. Ne vienu dienu jūs ēdīsiet, ne arī divas, ne arī piecas dienas, ne arī desmit dienas, ne arī divdesmit dienas, Līdz mēneša dienām jūs ēdīsiet, līdz tas izies no jūsu nāsīm, un tas jums būs par riebumu,

jo jūs nepaklausījāt Kungam, kurš ir jūsu vidū, un jūs raudājāt viņa priekšā, sacīdami: Kāpēc mums bija jāiziet no Ēģiptes? Un Mozus sacīja: Seši simti tūkstoši kājnieku ir šī tauta, starp kuriem es esmu, un tu sacīji: Es došu viņiem gaļu ēst, un viņi ēdis veselu mēnesi. Vai aitas un vērši tiks nokauti viņiem, un tas viņiem pietiks? Vai visas jūras zivis tiks savāktas viņiem, un tas viņiem pietiks? Un Kungs sacīja Mozum: Vai Kunga roka nepietiks? Jau tu zināsi, vai Mans vārds tevi piemeklēs vai ne.

Un Mozus izgāja un runāja uz ļaudīm Kunga vārdus, un sapulcināja septiņdesmit vīrus no ļaužu vecākajiem, un viņš tos uzstādīja apkārt teltij. Un Kungs nonāca lejā mākonī un runāja ar viņu, un paņēma prom no gara, kas bija uz viņa, un uzlika to uz septiņdesmit vīriem, vecākajiem. Kad gars atdusējās uz viņiem, viņi pravietoja, bet vairs neturpināja. Un divi vīri tika atstāti nometnē, vārds vienam bija Eldads un vārds otram Modads, un gars atdusējās uz viņiem, un šie bija no ierakstītajiem, un viņi nenāca uz telti, un viņi pravietoja nometnē. Un pieskriejis jauneklis ziņoja Mozum un sacīja: Eldads un Modads pravieto nometnē. Un atbildēdams Jozua, Nunas dēls, kas stāvēja blakus Mozum, izvēlētais, sacīja: Kungs Mozu, apturi viņus. Un Mozus sacīja viņam: Vai tu skaudīgi esi manis dēļ? Un kaut visiem Kunga ļaudīm būtu pravieši, kad Kungs dod Savu garu pār viņiem! Un Mozus aizgāja uz nometni, viņš un Israēla vecākie.

Un gars izgāja no Kunga un pārnesa paipalas no jūras, un uzlika tās uz nometni dienas ceļa attālumā no šejienes un dienas ceļa attālumā no šejienes, apkārt nometnei, apmēram divus oлектis virs zemes. Un tauta, cēlusies, visu dienu un visu nakti, un visu nākamo dienu sapulcēja paipalu; kas mazāko, sapulcēja desmit mērus, un viņi atdzēsēja sev atdzēsējumus apkārt nometnei. Gaļa vēl bija viņu zobos, pirms tā beidzās, un Kungs sadusmojās uz

tautu, un Kungs sita tautu ar ļoti smagu sitienu. Un tās vietas vārds tika saukts Vēlmju kapi, jo tur apglabāja ļaudis, kas vēlējās. No Vēlmju kapiem tauta devās uz Aserotu, un tauta apmetās Aserotā.

12

Un Mirjama un Ārons runāja pret Mozu etiopietes sievas dēļ, kuru viņš bija ņēmis, jo viņš bija ņēmis etiopieti par sievu. Un viņi sacīja: Vai Kungs ir runājis tikai ar Mozu vienīgo? Vai Viņš nav runājis arī ar mums? Un Kungs dzirdēja. Un cilvēks Mozus bija ļoti lēnprātīgs salīdzinājumā ar visiem cilvēkiem, kas bija uz zemes. Un Kungs tūlīt sacīja Mozum, Āronam un Mirjamai: Izejiet jūs visi trīs uz liecības telti. Un viņi trīs izgāja liecības telti, un Kungs nonāca mākoņa stabā, un stāvēja pie liecības telts durvīm, un tika saukti Ārons un Mirjama, un viņi abi izgāja. Un Viņš sacīja viņiem: Klausieties manus vārdus! Ja kļūst jūsu pravietis Kungam, es viņam atklāšos redzējumā un runāšu ar viņu miegā. Ne tā ir ar manu kalpu Mozu – visā manā namā viņš ir uzticīgs. Muti pret muti es runāšu ar viņu, skaidrā veidā, un ne caur mīklām, un viņš redzēja Kunga godību, un kāpēc jūs nebijāties runāt pret manu kalpu Mozu? Un Kunga dusmu dūsmība nāca pār viņiem, un Viņš aizgāja. Un mākonis atdalījās no telts, un redzi, Mirjama bija spītālīga kā sniegs, un Ārons uzlūkoja Mirjamu, un redzi, viņa bija spītālīga. Un Ārons sacīja Mozum: Lūdzu, kungs, nepieliec mums grēku, jo mēs rīkojāmies nezinādami un esam grēkojuši. Lai nenotiek kā līdzīgs nāvei, kā aborts, kas iziet no mātes dzemdes un aprij pusi no viņas miesas. Un Mozus sauca uz Kungu, sacīdams: Dievs, es Tevi lūdzu, dziedini viņu! Un Kungs sacīja Mozum: Ja viņas tēvs, spļaudams, būtu iesplāvis viņai sejā, vai viņa nekaunētos septiņas dienas? Lai viņa tiek izslēgta septiņas dienas ārpus nometnes, un pēc tam viņa ieies.

Un Mirjama tika atdalīta ārpus nometnes septiņas dienas, un tauta neaizgāja, līdz Mirjama tika šķīstīta.

Un pēc šīm lietām tauta devās prom no Aserota un uzcēla nometni Pārāna tuksnesī.

13

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Sūti sev vīrus, Un lai viņi izlūko kānaāniešu zemi, kuru es dodu Israēla dēliem par īpašumu; pa vienam vīram no katras cilts, pēc viņu tēvu klaniem, tu viņus sūtīsi, visus vadoņus no viņiem.

Un Mozus viņus izsūtīja no Pāranas tuksneša pēc Kunga balss, visi šie vīri bija Israēla dēlu vadoņi. Un šie ir viņu vārdi no Rūbena cilts: Samuēls, Zakura dēls. No Simeona cilts Safats, Suri dēls. No Jūdās cilts, Kālebs, Jefunnes dēls. No Isašara cilts, Igals, Jāzepa dēls. No Efraima cilts, Ause, Nuna dēls. No Benjamīna cilts, Paltī, Rafu dēls. No Zebuluna cilts – Gudiēls, Sudi dēls. No Jāzepa cilts, Manases dēliem, Gaddi, Susi dēls. No Dāna cilts, Amiēls, Gamalī dēls. No Ašēra cilts, Satūrs, Mihaēla dēls. No Neftali cilts, Nabi, Sabi dēls. No Gada cilts, Gudiēls, Makī dēls. Šie ir to vīru vārdi, kurus Mozus sūtīja izspiegot zemi, un Mozus nosauca Ausi, Nuna dēlu, Jozua vārdā.

Un Mozus viņus izsūtīja, lai izspiegotu Kanaāna zemi, un viņš sacīja viņiem: Ejiet augšup caur šo tuksnesi, un jūs uzkāpsiet kalnā, Un jūs redzēsiet, kāda ir tā zeme un tā tauta, kas dzīvo uz tās, vai tā ir stipra vai vāja, vai viņi ir nedaudzi vai daudzi. Un kāda ir tā zeme, kurā šie dzīvo, vai tā ir laba vai ļauna, un kādas ir tās pilsētas, kurās šie dzīvo, vai tās ir nocietinātas vai nenocietinātas. Un kāda ir zeme – vai auglīga, vai novājināta, vai

ir tajā koki, vai nav – un, izturējuši, jūs ņemsiet no zemes augļiem. Un tās dienas bija pavasara dienas, vīnogu ražas priekšteces.

Un, uzkāpuši, viņi izspiegoja zemi no tuksneša Sin līdz Rehobai, ienākot Hamatā. Un viņi devās augšup cauri tuksnesim un aizgāja līdz Hebronam, un tur bija Ahimans, Šešajs un Talmajs, Enāka pēcnācēji, un Hebrons tika uzbūvēts septiņus gadus pirms Tanīsa Ēģiptē. Un viņi nonāca līdz Vīnogu ķekara ielejā un izspiegoja to. Viņi nocirta no turienes zaru ar vienu vīnogu ķekaru uz tā un nesa to uz kārtīm, kā arī ņēma granātābolus un vīģes. Un viņi nosauca šo vietu par Vīnogu ķekara ieleju tā vīnogu ķekara dēļ, ko Israēla dēli tur nocirta. Un viņi atgriezās no turienes, izpētījuši zemi pēc četrdesmit dienām.

Un, aizgājuši, viņi nāca pie Mozus un Ārona, un pie visas Israēla dēlu sapulces tuksnesī Pāranā, Kādešā, un viņi atbildēja tiem vārdu un visai sapulcei, un viņi parādīja zemes augļus. Un viņi stāstīja viņam un teica: Mēs nācām uz to zemi, uz kuru tu mūs sūtīji, zemi, kas plūst ar pienu un medu, un šis ir tās auglis. Bet tauta, kas dzīvo tur, ir drosmīga, un pilsētas ir nocietinātas, ar sienām apjostas un ļoti lielas, un mēs tur esam redzējuši Enaka pēcnācējus. Un Amaleks dzīvo zemē uz dienvidiem, un hetīts, un hivīts, un jebusīts, un amorīts dzīvo kalnainē, un kānaānīts dzīvo pie jūras un pie Jordānas upes. Un Kālebs apklusināja ļaudis pie Mozus un sacīja viņam: Ne, bet gan uzkāpuši mēs uzkāpsim un iemantosim to, jo mēs būsim spējīgi pret viņiem. Un tie cilvēki, kas bija kopā ar viņu devušies augšup, teica: Mēs neiesim augšup, jo mēs nespējam iet augšup pret to tautu, jo tā ir stiprāka par mums. Un viņi izplatīja baumas par zemi, kuru bija izspiegojuši, Israēla dēliem, sacīdami: Zeme, kuru izgājām cauri, lai to izspiegotu, ir zeme, kas aprij savus iedzīvotājus, un visi ļaudis, kurus redzējām tajā, ir ārkārtīgi augsta auguma vīri. Un tur mēs

redzējām milžus, un mēs bijām viņu priekšā kā siseņi, bet arī tā mēs bijām viņu priekšā.

14

Un visa draudze pacēla balsi, un ļaudis raudāja visu to nakti. Un visi Israēla dēli kurnēja pret Mozu un Āronu, un visa draudze viņiem sacīja, Kaut mēs būtu miruši Ēģiptes zemē, vai šajā tuksnesī, ja mēs būtu miruši! Un kāpēc Kungs ved mūs šajā zemē, lai kristu karā? Mūsu sievas un mūsu bērni kļūs par laupījumu. Tagad tāpēc labāk ir atgriezties Ēģiptē. Un viņi sacīja viens otram: Iecelsim vadoni un atgriezīsimies Ēģiptē. Un Mozus un Ārons krita uz sava vaiga visas Israēla dēlu sapulces priekšā.

Bet Jozua, Nuna dēls, un Kālebs, Jefunneha dēls, no tiem, kas bija izlūkojuši zemi, saplēsa savas drēbes, Un viņi sacīja visai Israēla dēlu sapulcei, sakot: Tā zeme, kuru mēs esam izpētījuši, ir ļoti, ļoti laba. Ja Kungs mūs izvēlas, viņš mūs ievēdīs šajā zemē un dos to mums – zeme, kas plūst ar pienu un medu. Bet neklūstiet par dumpiniekiem pret Kungu, un jūs nebaidieties no zemes ļaudīm, jo tie ir barība jums; laiks ir atkāpies no viņiem, bet Kungs ir ar mums, nebaidieties no viņiem.

Un visa draudze sacīja viņus nomētāt ar akmeņiem, un Kunga godība parādījās mākonī virs Liecības telts visiem Israēla dēliem. Un Kungs sacīja Mozum: Cik ilgi šī tauta mani kaitinās? Un cik ilgi viņi man neticēs, neraugoties uz visām zīmēm, ko es esmu darījis viņu vidū? Es sitīšu viņus ar nāvi un iznīcināšu viņus, un darīšu tevi un tava tēva namu par lielu tautu, un daudz vairāk nekā šo. Un Mozus sacīja Kungam, un Ēģipte dzirdēs, ka Tu ar Savu spēku izveidi šos ļaudis no viņiem. Bet arī visi, kas dzīvo uz šīs zemes, ir dzirdējuši, ka Tu esi Kungs šo ļaužu vidū, ka Tu, Kungs, tiec

redzēts aci pret aci, ka Tavs mākonis stāv virs viņiem, un ka Tu ej viņiem pa priekšu mākoņa stabā dienā un uguns stabā naktī. Un tu iznīdēsi šo tautu kā vienu cilvēku, un tautas, cik daudz ir dzirdējušas tavu vārdu, teiks, sakot, Tāpēc, ka Kungs nespēja ievest šos ļaudis zemē, kuru Viņš viņiem bija zvērējis, Viņš noguldīja viņus tuksnesī. Un tagad lai tiek paaugstināts Tavs spēks, Kungs, kā Tu teici, sacīdams, Kungs ir pacietīgs un bagātīgs žēlsirdībā, un patiess, noņemot likumpārkāpumus, netaisnības un grēkus, bet ar šķīstīšanu nešķīstīs vainīgo, atmaksājot tēvu grēkus bērniem līdz trešajai un ceturtajai paaudzei. Piedod šiem ļaudīm viņu grēku saskaņā ar Tavu lielo žēlastību, tāpat kā Tu viņiem bijī žēlīgs no Ēģiptes līdz pat šim laikam.

Un Kungs sacīja Mozum: Es esmu viņiem žēlīgs pēc tava vārda. Bet es dzīvu, un mans vārds dzīvo, un Kunga gods piepildīs visu zemi. Tāpēc ka visi tie vīrieši, kas redzēja manu godību un tās zīmes, kuras es darīju Ēģiptē un tuksnesī, un pārbaudīja mani šo desmito reizi, un neklausījās manai balsij Patiešām, viņi neredzēs to zemi, kuru es zvērēju viņu tēviem, bet gan viņu bērni, kas ir šeit ar mani, visi tie, kas nepazīst ne labu, ne ļaunu, visi jaunākie, nepiedzīvojušie - šiem es došu to zemi, bet visi tie, kas mani provokēja, to neredzēs. Bet mans kalps Kālebs, tāpēc ka viņā ir citāds gars un viņš man sekoja, es viņu ievadišu tajā zemē, kurā viņš tur iegāja, un viņa pēcnācēji to mantos. Bet Amaleks un kānaāniešs dzīvo ielejā; rīt pagriezieties atpakaļ un dodieties uz tuksnesi pa ceļu uz Sarkano jūru.

Un Kungs sacīja Mozum un Āronam, sakot, Līdz kad šī ļaunā draudze? Ko viņi kurnē manā priekšā – Israēla dēlu kurnēšanu, ko viņi kurnēja par jums, esmu dzirdējis. Es teicu viņiem: Tik tiešām, kā es dzīvoju, saka Kungs, tieši tā, kā jūs esat runājuši manās ausīs, tā es jums darīšu. Šajā tuksnesī kritis jūsu miesas, un visa

jūsu paaudze, un jūsu saskaitītie no divdesmit gadu vecuma un vecāki, visi, kas kurnēja pret mani, Vai jūs ieiesiet zemē, uz kuru es izstiepju savu roku, lai jūs tur mājotos, izņemot Kālebu, Jefunneha dēlu, un Jozuu, Nūna dēlu. Un bērnus, par kuriem jūs sacījāt, ka tie kļūs par laupījumu, es ievēdīšu zemē, un viņi mantos zemi, no kuras jūs novērsāties. Un jūsu locekļi kritīs šajā tuksnesī. Bet jūsu dēli kļūs tuksnesī četrdesmit gadus un nesīs jūsu netiklības nastu, līdz jūsu miesas tiks iznīcinātas tuksnesī. Pēc to dienu skaita, cik ilgi jūs izlūkojāt zemi – četrdesmit dienas, dienu par gadu – jūs nesīsiet savus grēkus četrdesmit gadus, un jūs uzzināsiet manas dusmības niknumu. Es, Kungs, runāju: patiesi, tā es darīšu šai ļaunajai draudzei, kas sapulcējusies pret mani, - šajā tuksnesī viņi tiks iznīcināti, un tur viņi mirs.

Un tie cilvēki, kurus Mozus bija sūtījis izspiegot zemi, un kas, ieradušies, nokurnēja pret to draudzi, iznesot ļaunus vārdus par zemi, Un nomira tie cilvēki, kas bija runājuši ļaunu par zemi, mocībā Kunga priekšā. Un Jozua, Nuna dēls, un Kālebs, Jefunnas dēls, palika dzīvi no tiem cilvēkiem, kas bija gājuši izspiegot zemi. Un Mozus runāja šos vārdus visiem Israēla dēliem, un tauta ļoti sēroja.

Un, agri no rīta ceļoties, viņi uzkāpa uz kalna virsotni, sacīdami: Redzi, mēs iešu augšā uz to vietu, par kuru Kungs teica, jo mēs esam grēkojuši. Un Mozus sacīja: Kāpēc jūs pārkāpjat Kunga vārdu? Tas jums neizdosies. Neejiet augšā, jo Kungs nav ar jums, un jūs kritīsiet savu ienaidnieku priekšā. Ka Amaleks un Kānaānietis ir tur jūsu priekšā, un jūs kritīsiet no zobena, tāpēc ka jūs nogriezāties prom, nepaklausot Kungam, un Kungs nebūs ar jums. Un piespieduši, viņi uzkāpa uz kalna virsotni, bet Kunga derības šķirsts un Mozus netika kustināti no nometnēs. Un Amaleks un kānaānietis, kas dzīvoja tajā kalnā, nonāca lejā un

viņus atpakaļdzina, un viņus sakāva līdz Hormai, un atgriezās atpakaļ nometnē.

15

Un Kungs sacīja Mozum: Runā ar Israēla dēliem, Un tu sacīsi viņiem: kad jūs ieiesiet zemē, kur dzīvosiet, kuru es dodu jums, Un tu darīsi sadedzināmos upurus Kungam - pilnīgu sadedzināmo upuri vai upuri, lai lielīnātu solījumu, vai brīvprātīgu upuri, vai savos svētkos, lai darītu smaržīgu smaržu Kungam, vai nu no vēršiem, vai no avīm. Un tas, kurš piedāvā savu dāvanu Kungam, nesīs upuri - desmito daļu ēfas smalku miltu, samaisītu ar ceturtdaļu hīna eļļas. Un vīnu dzeruplātei - ceturto daļu no hīna - jūs darīsiet pie dedzināmā upura vai pie upura; vienam jēram tu darīsi tik daudz kā upurdevumu ar labsmaržas smaržu Kungam. Un tam aunim, kad jūs to darīsiet par dedzināmo upuri vai par upuri, tu darīsi upuri no divām desmitdaļām smalku miltu, sajauktu ar trešo daļu hīna eļļas, Un vīnu par dzeramo upuri, trešo daļu no hīna, jūs upurēsiet par smaržīgu smaržu Kungam.

Bet ja jūs darāt no vēršiem dedzināmo upuri vai upuri, lai izpildītu solījumu, vai pateicības upuri Kungam, Un viņš atnesīs upuri par teļu - trīs desmitdaļas smalka milta, sajaukta ar eļļu, pusi no hīna. Un vīnu dzeruplātam pusi no hīna, upuri ar saldu smaržu Kungam.

Tā tu darīsi vienam teļam vai vienam aunam, vai vienam jēram no avīm vai no kazām, Saskaņā ar to skaitu, ko jūs darīsiet, tā jūs darīsiet katram vienam, saskaņā ar viņu skaitu.

Visi vietējie iedzīvotāji tā darīs, lai nestu šādus upurus par saldu smaržu Kungam. Ja bet svešinieks jūsu vidū tiek pievienots

jūsu zemē vai kurš būtu kļūst jūsu vidū jūsu paaudzēs, un darīs upuri ar smaržīgu smaržu Kungam, kādā veidā darāt jūs, tā darīs draudze Kungam.

Viens likums būs jums un svešiniekiem, kas dzīvo pie jums, mūžīgs likums jūsu paaudzēm; kā jūs, tā arī svešinieks būs Kunga priekšā. Viens likums un viena tiesība būs jums un svešiniekam, kas dzīvo jūsu vidū.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā Israēla dēliem un saki viņiem: kad jūs ienāksiet zemē, kurā es jūs tur ievedīšu, Un būs, kad jūs ēdīsiet no zemes maizes, jūs atdalīsiet upuri kā ziedojumu Kungam, pirmaugļus no jūsu mīklas. Maizi jūs atdalīsiet kā upuri, tāpat kā upuri no kulšanas laukuma, tā jūs to atdalīsiet. Pirmaugļus no jūsu mīklas jūs dosiet Kungam kā upuri visās jūsu paaudzēs.

Kad jūs pārkāpjat un neizpildāt visus šos baušļus, kurus Kungs runāja uz Mozu, Kā Kungs jums pavēlēja caur Mozus roku, no tās dienas, kurā Kungs jums pavēlēja, un tālāk jūsu paaudzēs, Un būs, ja no draudzes acīm notiks neapzināti, tad visa draudze darīs vienu teļu no liellopiem bez vainas par dedzināmo upuri par patīkamas smakas smaržu Kungam, un tā upuri un tā dzeramo upuri pēc noteikumiem, un vienu āzīti no kazām par grēku upuri. Un priesteris salīdzinās par visu Israēla dēlu draudzi, un viņiem tiks piedots, jo tas ir nejaušs, un viņi paši atnesa savu dāvanu kā upuri Kungam par savu grēku Kunga priekšā, par saviem nejaušajiem pārkāpumiem. Un tas tiks piedots visai Israēla dēlu draudzei un svešiniekam, kas uzturas pie jums, jo visiem ļaudīm tas bija neapzināti.

Ja kāda dvēsele grēko netīši, viņš pienesīs vienu gadu vecu kazu par grēku. Un priesteris salīdzinās par dvēseli, kas grēkojusi netīši un grēkojusi netīši Kunga priekšā, lai salīdzinātu par viņu. Vietējam starp Israēla dēliem un svešiniekam, kas dzīvo viņu vidū, būs viens likums tam, kas dara kaut ko netīši.

Un dvēsele, kura rīkojas ar augstprātības roku no vietējiem vai no svešiniekiem, šī kaitina Dievu, tā dvēsele tiks iznīcināta no savas tautas, Jo Kunga vārdu viņš nicināja un Viņa baušļus pārkāpa, tā dvēsele būs pilnīgi iznīcināta, viņas grēks paliks viņā.

Un Israēla dēli bija tuksnesī, un viņi atrada vīru, kas lasīja malku sabata dienā. Un viņu atveda tie, kas atrada vācam malku sabata dienā, pie Mozus un Ārona, un pie visas Israēla dēlu sapulces. Un tie ielika viņu cietumā, jo tie nebija izlēmuši, ko darīt ar viņu. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Ar nāvi lai tiek nonāvēts tas cilvēks, visa draudze lai nomētā viņu ar akmeņiem. Un visa draudze izveda viņu ārpus nometnes, un visa draudze nomētāja viņu ar akmeņiem ārpus nometnes, kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

Un Kungs sacīja Mozum, sakot, Runā ar Izraēla dēliem, un tu sacīsi viņiem, un lai viņi taisa sev bārkstis uz savu drēbju stūriem visām savām paaudzēm, un jūs uzlikšiet uz stūru bārkstīm zilu pavedienu. Un tās būs jums pie bārkstīm, un jūs tās redzēsiet, un atcerēsieties visus Kunga baušļus, un tos darīsiet, un jūs nenoversīsieties pēc savām domām un pēc savām acīm, ar kurām jūs maucību dzīvojat pēc tām, lai jūs atcerētos un darītu visus manus baušļus, Un jūs būsiet svēti savam Dievam. Es esmu Kungs, jūsu Dievs, kas izvedis jūs no Ēģiptes zemes, lai būtu jūsu Dievs, es esmu Kungs, jūsu Dievs.

Un runāja Korahs, Isaāra dēls, Kaāta dēls, Levī dēls, un Datāns un Abīrams, Eliāba dēli, un Ons, Faleta dēls, Rūbena dēls, Un viņi cēlās pret Mozu – vīri no Israēla dēliem, divi simti piecdesmit, sapulces vadoņi, sasauktie padomē, un slaveni vīri. Viņi sapulcējās pret Mozu un Āronu un teica: Pietiek ar jums, jo visa draudze, visi ir svēti, un viņu vidū ir Kungs, tad kāpēc jūs ceļaties pret Kunga draudzi? Un, to dzirdējis, Mozus krita uz seju. Un viņš runāja uz Koru un uz visu viņa sapulci, sacīdams: Dievs ir apmeklējis un atzinis tos, kas ir viņa, un tos svētos, un pievedis tos tuvu sev, un kurus viņš izvēlējās sev, tos pievedis tuvu sev. Šo dariet, ņemiet sev kvēpināšanas traukus, Korahs un visa viņa draudze, Un lieciet uz tiem uguni, un lieciet uz tiem vīraku Kunga priekšā rīt, un būs tas vīrs, kuru Kungs ir izvēlējis, šis ir svēts; lai jums pietiek, Levī dēli. Un Mozus sacīja Koraham: Klausieties mani, Levī dēli! Vai šis jums ir maz, ka Izraēla Dievs jūs atdalīja no Izraēla draudzes un jūs pievienoja pie sevis, lai kalpotu Kunga telts kalpošanā un stāvētu telts priekšā, lai viņiem kalpotu? Un viņš tevi pievilka un visus tavus brāļus, Levī dēlus, kopā ar tevi, un jūs vēl meklējat kalpot arī par priesteriem? Tādējādi tu un visa tava draudze esat sapulcējušies pie Dieva, bet kas ir Ārons, ka jūs kurnāt pret viņu?

Un Mozus sūtīja saukt Datānu un Abironu, Eliāba dēlus, un viņi sacīja: Mēs neiesim augšā. Vai tas nav pietiekami, ka tu uzvedi mūs uz zemi, kur plūst piens un medus, lai nogalinātu mūs tuksnesī, un vēl tu valdi pār mums? Vai tu esi valdnieks, un tu mūs ievedi zemē, kur plūst piens un medus, un devi mums mantojumu lauku un vīnogulājus? Vai tu izrautu to cilvēku acis? Mēs neiesim augšā. Un Mozus bija ļoti noskumis, un viņš sacīja Kungam: Neievēro viņu upuri! Es neesmu ņēmis nevienu vēlamu

lietu no viņiem un neesmu nodarījis pāri nevienam no viņiem. Un Mozus sacīja Koraham: Svētī savu sapulci un esiet gatavi rīt Kunga priekšā - tu, Ārons un viņi. Un ņemiet katrs savu kvēpināmo trauku, un jūs liksiat uz tiem kvēpināmo, un jūs nesīsiet Kunga priekšā katrs savu kvēpināmo trauku – piecdesmit un divi simti kvēpināmo trauku, un tu, un Ārons, katrs savu kvēpināmo trauku.

Un katrs ņēma savu kvēpināmo trauku, un viņi uzlika uz tiem uguni, un viņi uzlika uz tiem vīraku, un viņi stāvēja pie liecības telts durvīm – Mozus un Ārons. Un Korahs sapulcināja pret viņiem visu savu draudzi pie Liecības telts durvīm, un Kunga godība parādījās visai draudzei. And the Lord spoke to Moses and Aaron, saying, Atdalieties no šīs draudzes vidus, un es viņus uzreiz iznīcināšu. Un viņi nokrita uz sava vaiga un sacīja: Dievs, visu garu un visas miesas Dievs, vai tad, ja viens cilvēks ir grēkojis, Tava dusmība nāks pār visu draudzi, Kungs? Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā draudzei, sacot: Atkāpieties no Koraha draudzes visapkārt.

Un Mozus cēlās un gāja pie Datana un Abirona, un visi Izraēla vecākie gāja kopā ar viņu. Un viņš runāja uz draudzi, sacīdams: Atdalieties no šo cietsirdīgo cilvēku teltīm un nepieskarieties nekam, kas viņiem pieder, lai jūs neieitu bojā kopā ar viņiem viņu grēkā. Un viņi atkāpās no Koraha telts visapkārt, un Datans un Abirams izgāja un stāvēja pie savu telšu durvīm, un viņu sievas, un viņu bērni, un viņu mantība.

Un Mozus sacīja: Ar šo jūs uzzināsiet, ka Kungs mani sūtīja darīt visus šos darbus, ka ne no sevis. Ja šie nomirs saskaņā ar visu cilvēku nāvi, ja viņu pārbaude būs saskaņā ar visu cilvēku pārbaudi, tad Kungs nav mani sūtījis. Bet vai redzējumā parādīs Kungs, un zeme, atvērusi savu muti, norīs tos un viņu mājas, un

viņu teltis, un visu, cik daudz viņiem ir, un viņi nolaissies dzīvi ellē, un jūs zināsiet, ka šie cilvēki sakaitināja Kungu.

Kad viņš pārstāja runāt visus šos vārdus, zeme zem viņiem pārplīsa. Un zeme tika atvērta, un tā norīja viņus, un viņu mājas, un visus cilvēkus, kas bija ar Korahu, un viņu lopus. Un viņi nogāja lejā, un viss, kas bija viņiem dzīvs, ellē, un zeme pārklāja viņus, un viņi gāja bojā no draudzes vidus. Un viss Israēls, kas bija apkārt viņiem, bēga no viņu balss, sacīdami: Lai zeme mūs nekad neaprij! Un uguns izgāja no Kunga un aprija tos divsimt piecdesmit vīrus, kas piedāvāja vīraku.

17

Un Kungs sacīja Mozum, Un uz Eleazaru, Ārona dēlu, priesteri, paņemiet vara kvēpināmās pannas no sadedzināto vidus, un šo svešo uguni kaisiet tur, jo tie svētīja šo grēcinieku kvēpināmās pannas ar savām dvēselēm. Un dari tos par kaltām plāksnēm kā pārklājumu altārim, jo tie tika upurēti Kunga priekšā un tika svētīti, un kļuva par zīmi Israēla dēliem. Un Eleazars, priesteris Ārona dēls, paņēma tos bronzas kvēpināmos traukus, ko bija atnesuši sadedzinātie, un pievienoja tos kā pārklājumu altārim. Pieminiekli Izraēla dēliem, lai nekāds svešinieks, kas nav no Ārona dzimuma, netuvotos likt kvēpināmo vīraku Kunga priekšā un nebūtu kā Korahs un viņa sacelšanās, kā Kungs runāja caur Mozu viņam.

Un Israēla dēli kurnēja nākamajā dienā pret Mozu un Āronu, sacīdami: Jūs esat nonāvējuši Kunga ļaudis. Un notika, kad draudze sapulcējās pret Mozu un Āronu, un viņi metās pret Liecības telti, un to pārklāja mākonis, un parādījās Kunga gods. Un Mozus un Ārons iegāja Liecības telts priekšā. And the Lord

spoke to Moses and Aaron, saying, Aizejiet no šīs sapulces vidus, un es viņus uzreiz iznīcināšu, un viņi nokrita uz sava vaiga. Un Mozus sacīja Āronam: Nem kvēpināmo trauku un liec uz to uguni no altāra, un met uz to vīraku, un nones to ātri uz nometni, un salīdzini par viņiem, jo dusmas ir izgājušas no Kunga vaiga, Viņš ir sācis iznīcināt tautu. Un Ārons ņēma, tieši kā viņam runāja Mozus, un ieskrēja draudzē, un jau bija sākusies posts tautā, un viņš uzlika vīraku un izpirka tautu. Un viņš stāvēja starp mirušajiem un dzīvajiem, un sērga mitējās. Un mirušo skaits mocībā bija četrpadsmit tūkstoši septiņi simti, neskaitot tos, kas bija miruši Koraha dēļ. Un Ārons atgriezās pie Mozus pie Liecības telts durvīm, un mēris mitējās.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā Israēla dēliem un ņem no viņiem nūju, nūju pēc tēvu namiem, no visiem viņu valdniekiem, pēc viņu tēvu namiem, divpadsmit nūjas, un katra vārdu uzraksti uz nūjas. Un Ārona vārdu uzraksti uz Levī nūjas, jo ir viena nūja pēc viņu tēvu mājas cilts, ko viņi dos. Un tu novietosi tās liecības teltī, pretī liecībai, kur Es darīšu Sevi tev zināmu. Un tas cilvēks, kuru es izvēlēšos, viņa zizlis dos dzinumus, un es noņemšu no sevis Israēla dēlu kurnēšanu, ar ko viņi kurna pret jums.

Un Mozus runāja ar Israēla dēliem, un visi viņu valdnieki deva viņam zizli – katram valdniekam vienu zizli pēc valdnieka, pēc viņu tēvu namiem, divpadsmit zizļus, un Ārona zizlis bija starp viņu zizļiem. Un Mozus nolika tās nūjas Kunga priekšā liecības teltī. Un notika nākamajā dienā, ka iegāja Mozus un Ārons liecības teltī, un redzi, bija uzdīdzis Ārona zizlis Levī namam, un tas bija iznesis dzinumus, un bija uzziedējuši ziedi, un tas bija uzdīdzis riekstus. Un Mozus iznesa visas nūjas no Kunga vaiga pie visiem Israēla dēliem, un viņi redzēja, un katrs ņēma savu nūju.

Un Kungs sacīja Mozum: Noliec Ārona zizli liecību priekšā uz glabāšanu kā zīmi nepaklausīgo dēliem, un lai mitējas viņu kurnēšana pret mani, un lai viņi nemirst. Un Mozus un Ārons darīja, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, tā viņi darīja. Un Israēla dēli teica Mozum, sacīdami: Redzi, mēs esam iznīcināti, mēs esam gājuši bojā, mēs tiekam izdeldēti. Visi, kas pieskaras Kunga teltij, mirst; vai mēs visi līdz galam mirsim?

18

Un Kungs sacīja Āronam, sakot: Tu un tavi dēli, un tava tēva māja uzņemsieties svēto lietu grēkus, un tu un tavi dēli uzņemsieties savas priesterības grēkus. Un savu brāļu cilti Levi, sava tēva ļaudis, pieved pie sevis, un lai viņi tiek pievienoti tev, un lai viņi kalpo tev, un tu un tavi dēli ar tevi liecības telts priekšā. Un viņi sargās tavas sardzes un telts sardzes. Izņemot svētos traukus un altāri – viņi nedrīkst tuvoties, lai nemirtu ne viņi, ne jūs. Un viņi tiks pievienoti tev, un viņi turēs sardzi pie liecības telts saskaņā ar visu telts kalpošanu, un svešinieks nedrīkst tuvoties tev. Un jūs apsargāsi svēto lietu apsardzību un altāra apsardzību, un nebūs dusmu pret Israēla dēliem. Un es esmu ņēmis jūsu brāļus levītus no Israēla dēlu vidus kā dāvanu, kas dota Kungam, lai kalpotu liecības telts kalpošanā. Un tu, un tavi dēli kopā ar tevi saglabāsi savu priesterību saskaņā ar visu altāra kārtību un to, kas ir aiz priekškara, un jūs kalpošiet kalpošanas pienākumus kā savas priesterības dāvanu, un svešinieks, kas tuvojas, nomirs.

Un Kungs runāja uz Āronu, un redzi, es esmu devis jums saglabāt pirmos augļus no visa, kas man svētīts, no Israēla dēliem; tev esmu tos devis par godu un taviem dēliem kopā ar tevi kā mūžīgu likumu. Un šis lai ir jums no svētajām svētajām lietām

upuru, no visām viņu dāvanām un no visiem viņu upuriem, un no visa viņu pārkāpuma, un no visiem viņu grēkiem, cik daudz viņi atdod man no visām svētajām lietām – tev būs un taviem dēliem. Svētumu svētumā jūs ēdisiet tās, katrs vīrietis ēdis tās – tu un tavi dēli; svētas tās būs tev.

Un šis būs jums pirmie augļi no viņu dāvanām, no visiem Israēla dēlu piedāvājumiem – es esmu devis tos tev un taviem dēliem, un tavām meitām kopā ar tevi kā mūžīgu likumu; ikviens, kas ir šķīsts tavā namā, ēdis tos.

Visus eļļas pirmaugļus un visus vīna pirmaugļus, viņu graudu pirmaugļus, cik daudz viņi dos Kungam, tos esmu devis tev. Visi pirmie augļi, cik daudz ir viņu zemē, ko viņi nesīs Kungam, būs tavi; ikviens, kas ir tīrs tavā namā, ēdis tos.

Viss veltītais Israēla dēlu vidū tev piederēs. Un katrs, kas atver dzemdi no visas miesas, ko viņi piedāvā Kungam, no cilvēka līdz lopam, būs tavs, bet pirmdzimtie no cilvēkiem tiks izpirkti ar izpirkšanu, un pirmdzimtos no nešķīstajiem lopiem tu izpirksi. Un viņa atpirkšana no mēneša vecuma - novērtējums ir pieci šekeli pēc svētā šekela, divdesmit oboli ir. Izņemot pirmdzimtos teļus un pirmdzimtās avis, un pirmdzimtās kazas tu neatpestīsi – tie ir svēti, un to asinis tu izliesi uz altāri, un taukus tu upurēsi par upuri smaržīgā smarža Kungam.

Un gaļa būs tev, tāpat kā krūšu gabals no viņņošanas upura un labais plecs – tev būs. Katru upuri no svētajām lietām, cik daudz Israēla dēli atdala Kungam, esmu devis tev un taviem dēliem, un tavām meitām līdz ar tevi kā mūžīgu likumu. Tā ir mūžīga sāls derība Kunga priekšā tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.

Un Kungs runāja uz Āronu: Viņi zemē tu nemantosi, un daļa tev nebūs viņos, jo Es esmu tava daļa un tavš mantojums Israēla dēlu vidū.

Un Levija dēliem, redzi, esmu devis visu desmito daļu Israēlā par mantojumu viņu kalpošanas vietā, kādu viņi kalpo liecības teltī. Un Israēla dēli vairs nepieies pie liecības telts, lai neuzņemtos nāvējošu grēku. Un levīts pats kalpos liecības telts kalpošanā, un viņi ņems uz sevi savus grēkus, mūžīgs likums uz viņu paaudzēm, un Israēla dēlu vidū viņi nemantot mantojumu. Tāpēc, ka desmitās daļas Israēla dēlu, cik daudz viņi novieto Kungam kā upuri, esmu devis levītiem par mantojumu, tāpēc esmu teicis viņiem: Israēla dēlu vidū viņi nemantot mantojumu.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Un levītiem tu runāsi, un tu sacīsi viņiem: ja jūs ņemsiet no Israēla dēliem desmito daļu, ko es esmu devis jums no viņiem par mantojumu, tad jūs atdalīsiet no tās upuri Kungam, desmito daļu no desmitās daļas. Un jums tiks ieskaitīti jūsu atskaitījumi kā grauds no kulšanas klona un atskaitījums no vīna spiedes. Tā jūs nodalīsiet tos arī jūs no visiem Kunga upuriem, no visām jūsu desmitajām daļām, ko jūs saņemsiet no Israēla dēliem, un jūs dosiet no tiem upuri Kungam, priesterim Āronam. No visām jūsu dāvanām jūs atdalīsiet upuri Kungam, vai no visām pirmajām augļiem svētīto daļu no tām. Un tu sacīsi viņiem: kad jūs noņemsiet pirmaugļus no tā, tas tiks pieskaitīts levītiem kā raža no kuļamās klona un kā raža no vīna spiedes. Un jūs to ēdīsiet katrā vietā, jūs un jūsu mājās, jo šī ir jums alga jūsu kalpošanas vietā liecības teltī. Un jūs neuzņemsieties caur to grēku, ja jūs atņemsiet pirmaugļus no tā, un svētās lietas Israēla dēlu jūs neapgānīsiet, lai jūs nemirtu.

And the Lord spoke to Moses and Aaron, saying, Šis ir likuma noteikums, ko Kungs pavēlēja, sacīdams: runā Israēla dēliem, un lai viņi ņem pie tevis sarkanu, nevainojamu teli, kurai nav nekāda vainas un uz kuru nav uzlikts jūgs. Un tu dosi to priesterim Eleazāram, un tie to izvedīs ārpus nometnes uz tīru vietu, un tie to nokauj viņa priekšā. Un Eleāzars ņems no tās asinīm un slacīs pretī liecības telts priekšpusei no tās asinīm septiņ reizes. Un tie to sadedzinās viņa priekšā, un tās āda, un tās gaļa, un tās asinis kopā ar tās mēsliem tiks sadedzināti. Un priesteris ņems ciedra koku un īzapu un sarkano, un viņi tos iemetīs teles dedzināšanas vidū.

Un priesteris mazgās savas drēbes, un viņš pērs savu ķermeni ūdenī, un pēc tam viņš ieies nometnē, un priesteris būs nešķīsts līdz vakaram. Un tas, kas to sadedzina, mazgās savas drēbes un peldēs savu ķermeni, un būs nešķīsts līdz vakaram. Un tīrs cilvēks savāks govs pelnus, un viņš tos noliks ārpus nometnes tīrā vietā, un tie būs Israēla dēlu draudzei saglabāšanai – šķīstīšanas apslacīšanas ūdens; tā ir šķīstīšana. Un tas, kas savāc teles pelnus, mazgās savas drēbes, un viņš būs nešķīsts līdz vakaram, un tas būs Israēla dēliem un svešiniekiem, kas pievienojušies, par mūžīgu likumu.

Tas, kurš pieskaras jebkura mirušā cilvēka dvēselei, būs nešķīsts septiņas dienas. Šis tiks šķīstīts trešajā dienā un septītajā dienā, un būs tīrs, bet ja netiks šķīstīts trešajā dienā un septītajā dienā, nebūs tīrs. Ikviens, kas pieskaras mirušajam cilvēkam, ja mirst un netiek šķīstīts, ir apgānījis Kunga telti. Šī dvēsele tiks iznīcināta no Israēla, jo šķīstīšanas ūdens netika apslacīts uz viņu. Viņš ir nešķīsts, vēl joprojām viņa nešķīstība ir viņā. Un šis ir likums: ja cilvēks mirst mājā, visi, kas ieiet tajā mājā, un viss, kas ir tajā mājā, būs nešķīsts septiņas dienas. Un katrs atvērts trauks, uz kura nav saites piestiprinātas, ir nešķīsts. Un ikviens, kas

pieskartos laukā nogalinātam vai mirušam, vai cilvēka kaulam, vai kapam, būs nešķīsts septiņas dienas.

Un viņi ņems nešķīstajam no dedzinātās šķīstīšanas upura pelniem un leis uz tiem dzīvu ūdeni traukā. Un tīrs vīrs ņems īzapu un iemērcēs to ūdenī, un apslacīs uz māju, un uz traukiem, un uz dvēselēm, cik daudz to tur ir, un uz to, kas pieskaras cilvēka kaulam, vai ievainotajam, vai mirušajam, vai kapam. Un šķīstais apslacīs nešķīsto trešajā dienā un septītajā dienā, un viņš tiks šķīstīts septītajā dienā, un viņš mazgās savas drēbes, un peldēsies ūdenī, un būs nešķīsts līdz vakaram. Un cilvēks, kas būtu apgānīts un netiks šķīstīts, tā dvēsele tiks iznīcināta no draudzes vidus, jo viņš apgānīja Kunga svētās lietas, jo šķīstīšanas ūdens netika apslacīts uz viņu, viņš ir nešķīsts. Un tas būs jums par mūžīgu likumu, un tas, kas smidzina šķīstīšanas ūdeni, mazgās savas drēbes, un tas, kas pieskaras šķīstīšanas ūdenim, būs nešķīsts līdz vakaram. Un viss, kam pieskarsies nešķīstais, būs nešķīsts, un dvēsele, kas pieskaras, būs nešķīsta līdz vakaram.

20

Un Israēla dēli, visa draudze, nāca Sinas tuksnesī pirmajā mēnesī, un ļaudis palika Kādešā, un tur nomira Mirjama, un tur tika aprakta. Un draudzei nebija ūdens, un tie sapulcējās pret Mozu un Āronu. Un tauta strīdējās pret Mozu, sacīdami: Kaut mēs būtu miruši mūsu brāļu iznīcināšanā Kunga priekšā! Un kāpēc jūs esat uzveduši Kunga draudzi šajā tuksnesī, lai nonāvētu mūs un mūsu lopus? Un kāpēc jūs esat mūs uzveduši no Ēģiptes, lai ierastos šajā ļaunajā vietā, vietā, kur netiek sēts, nav ne vīģes koku, ne vīnakoku, nedz granātābolu, nedz ūdens, ko dzert?

Un Mozus un Ārons nāca no sapulces uz Liecības telts durvīm, un viņi nokrita uz sava vaiga, un Kunga godība viņiem parādījās. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Ņem savu zizli un sapulcini draudzi, tu un tavs brālis Ārons, un runāji uz akmeni viņu priekšā, un tas dos savus ūdeņus, un jūs iznesīsiet viņiem ūdeni no akmens, un dzirdīsiet draudzi un viņu lopus. Un Mozus ņēma zizli no Kunga priekšas, kā Kungs bija pavēlējis. Un Mozus un Ārons sapulcināja draudzi pie klints, un viņš sacīja tiem: Klausieties mani, jūs nepaklausīgie! Vai mēs jums no šīs klints izvedīsim ūdeni? Un Mozus, pacēlis savu roku, sita akmeni ar zizli divas reizes, un izgāja daudz ūdens, un draudze dzēra, un viņu lopi. Un Kungs sacīja Mozum un Āronam, ka jūs neticējāt, lai svētītu mani Israēla dēlu priekšā, tāpēc jūs neievadīsiet šo sapulci zemē, kuru esmu devis viņiem. Šis ir Pretrunas ūdens, jo Israēla dēli tika apmeloti Kunga priekšā, un Viņš tika svētīts viņu vidū.

Un Mozus sūtīja vēstnešus no Kādešas pie Edoma ķēniņa, sacīdams: Tā saka tavs brālis Israēls: tu zini visas grūtības, kas mūs ir skārušas. Un mūsu tēvi nogāja uz Ēģipti, un mēs dzīvojam svešumā Ēģiptē daudzas dienas, un ēģiptieši apbēdināja mūs un mūsu tēvus. Un mēs saucām uz Kungu, un Kungs dzirdēja mūsu balsi, un, sūtījis eņģeli, Viņš izveda mūs no Ēģiptes, un tagad mēs esam Kādešas pilsētā pie tavas robežas. Mēs iziesim cauri tavai zemei, bet neiesim cauri laukiem, ne cauri vīnogulājiem, nedz dzersim ūdeni no tavām bedrēm. Pa ķēnišķo ceļu mēs iesim, nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kreisi, kamēr būsim šķērsojuši tavas robežas. Un Edoms sacīja viņam: Tu neizies cauri man, bet ja tomēr, es iziešu karā tev pretī. Un Israēla dēli saka viņam: Mēs iešam cauri gar kalnu, bet ja dzersim no tava ūdens es un mani lopi, es došu tev samaksu, bet tā nav nekāda lieta, mēs iešam cauri gar kalnu. Bet viņš sacīja: Tu neiziesi caur mani. Un Edoms izgāja viņam pretī ar lielu karaspēku un ar stipru roku. Un Edoms nebija

vēlējies atļaut Israēlam iet cauri viņa robežām, un Israēls novērsās no viņa. Un viņi aizgāja no Kadešas, un Israēla dēli, visa draudze, ieradās Hora kalnā.

Un Kungs sacīja uz Mozu un Āronu Hora kalnā pie Edoma zemes robežām, sakot, Lai Ārons tiktu pievienots saviem ļaudīm, jo jūs neieiesiet tajā zemē, kuru esmu devis Israēla dēliem, tāpēc ka jūs mani sakaitinājāt pie zaimošanas ūdens. Ņem Āronu un Eleāzaru, viņa dēlu, un uzved viņus uz Hora kalnu visas draudzes priekšā, Un novilkot no Ārona viņa svārkus un apģērbt Eleāzaru, viņa dēlu, un Ārons, pievienots, lai mirst tur. Un Mozus darīja, kā Kungs viņam bija pavēlējis, un uzveda viņu uz Hora kalnu visas draudzes priekšā. Un viņš novilkā no Ārona viņa drēbes, un apģērbā ar tām Eleāzaru, viņa dēlu, un Ārons nomira uz kalna virsotnes, un Mozus un Eleāzars nokāpa no kalna. Un visa draudze redzēja, ka Ārons bija miris, un visa Israēla māja apraudāja Āronu trīsdesmit dienas.

21

Un kānaāniešu ķēniņš Arads, kas dzīvoja tuksnesī, dzirdēja, ka Israēls nāca pa Atareina ceļu, un viņš karoja pret Israēlu, un paņēma no viņiem gūstekņus. Un Israēls lūdza Kungam un sacīja: Ja Tu man nodosi šos ļaudis manā varā, es pilnīgi iznīcināšu viņus un viņu pilsētas. Un Kungs uz klausīja Israēla balsi, un nodeva kānaānieti viņa varā, un viņš tos iznīcināja, un viņu pilsētas, un viņi nosauca tās vietas vārdu par Lāstu.

Un aizgājuši no Horas kalna, viņi devās pa ceļu uz Sarkano jūru, apgāja apkārt Edomas zemi, un tauta kļuva nomākta ceļā. Un tauta runāja pret Dievu un pret Mozu, sacīdami: Kāpēc jūs mūs izvedāt no Ēģiptes, lai nogalinātu tuksnesī? Jo nav ne maizes, ne

ūdēns, un mūsu dvēsele riebjas no šīs nevērtīgās maizes. Un Kungs sūtīja pie ļaudīm nāvējošās čūska, un tās kodīja ļaudis, un nomira daudz no Israēla dēliem. Un tauta, ierodoties pie Mozus, sacīja: Mēs esam grēkojuši, jo mēs runājām pret Kungu un pret tevi. Lūdž tādēļ Kungu, lai Viņš noņem no mums čūsku. Un Mozus lūdžās Kungam par tautu, un Kungs sacīja Mozum: Dari sev čūsku un liec to uz kārts, un būs tā, ka ja čūska kodīs cilvēku, ikviens, kas ir kodts, redzējis to, dzīvos. Un Mozus izdarīja bronzas čūsku, un uzstādīja to uz stabā, un notika, ka kad čūska kodīja cilvēku un viņš uzlūkoja bronzas čūsku, tad viņš palika dzīvs.

Un Israēla dēli aizgāja un uzcēla nometni Obotā. Un, izceļoties no Obota, viņi apmetās Achalgā viņpus tuksnesī, kas ir pretī Moābam, saules austrumos. Un no turienes viņi aizgāja un uzcēla nometni Zareda gravā. Un no turienes devušies, viņi uzcēla nometni viņpus Arnonam tuksnesī, kas izvirzījās no amoriešu robežām, jo Arnons ir Moaba robeža starp Moabu un amoriešiem. Tāpēc tas ir teikts grāmatā: Kungs karā iededzināja Zahabu un Arnonas straumes. Un upju gravas iecēla, lai apdzīvotu Ēru, un tā pieguļ Moāba robežām.

Un no turienes aka, šī aka, par kuru Kungs teica Mozum: sapulcini tautu, un es došu viņiem ūdeni dzert. Tad Israēls dziedāja šo dziesmu par aku: Sāciet viņam, aka! To raka valdnieki, to izcirta tautu ķēniņi savā karalistē, lai valdītu. Un no akas uz Mantanaein, un no Mantanaein uz Naaliel, un no Naaliel uz Bamot, un no Bamot uz Ianin, kas atrodas Moaba līdzenumā, no izcirstā virsotnes, kas skatās pret tuksnesi.

Un Mozus sūtīja vecākos pie amoriešu ķēniņa Sihona ar mierīgiem vārdiem, sacīdams, Mēs iziesim cauri tavai zemei, pa ceļu mēs iesim, mēs nenogriezīsimies ne uz lauku, ne uz vīna

dārzu. Mēs nedzersim ūdeni no tavas akas, iesim pa ķēnišķīgo ceļu, līdz pāriešim tavas robežas. Un Sihons neļāva Izraēlam iet cauri viņa robežām, un Sihons sapulcināja visus savus ļaudis, un izgāja karot pret Izraēlu tuksnesī, un nāca uz Jahazu, un nostājās kaujai pret Izraēlu. Un Israēls sita viņu ar zobenu, un pārņēma viņa zemi no Arnonas līdz Jabokai, līdz Amona dēliem, jo Jazēra ir Amona dēlu robeža. Un Israēls ņēma visas šīs pilsētas, un Israēls dzīvoja visās amoriešu pilsētās, Hešbonā un visās ar to robežojošajās. Jo Hesebona ir Sihona, Amoriešu ķēniņa, pilsēta, un viņš iepriekš karoja pret Moaba ķēniņu, un viņi paņēma visu viņa zemi no Aroeras līdz Arnonam. Tāpēc mīklu atminētāji teiks: Nāciet uz Hesebonu, lai tiktu uzbūvēta un izveidota Sihona pilsēta. Jo uguns izgāja no Hesebonas, liesma no Sīhona pilsētas, un tā aprija līdz Moabam un norija Arnonas stabus. Bēdas tev, Moāba! Gājusi bojā Kamoša tauta! Viņu dēli atdoti, lai tiktu glābti, un viņu meitas kļuvušas par gūstenēm amoriešu ķēniņam Sihonam. Un viņu pēcnācēji ies bojā no Hesehonas līdz Daibonam, un sievas vēl aizdedzināja uguni pār Moabu.

Bet Israēls apmetās visās Amoriešu pilsētās. Un Mozus sūtīja izspiegot Jazeru, un viņi to iekaroja un tās ciematus, un izdzina amoretis, kas tur dzīvoja. Un atgriezušies, viņi devās augšup pa ceļu uz Basanu, un Ogs, Basanas ķēniņš, izgāja viņiem pretī, un visi viņa ļaudis karam uz Edreju. Un Kungs sacīja Mozum: Nebīsties no viņa, jo Es esmu nodevis viņu tavās rokās, un visus viņa ļaudis, un visu viņa zemi, un tu darīsi viņam tāpat, kā darīji Sihonam, amoriešu ķēniņam, kurš dzīvoja Hešbonā. Un viņi sita viņu un viņa dēlus, un visus viņa ļaudis, līdz neatstāja nevienu dzīvu, un mantoja viņa zemi.

Un Israēla dēli, aizgājuši, uzcēla nometni Moāba rietumos pie Jordānas pret Jēriko. Un Balaks, Cipora dēls, redzēja visu, ko Israēls bija darījis amoriešiem, Un Moābs ļoti baidījās no šiem ļaudīm, jo viņu bija daudz, un Moābs juta riebumu Israēla dēlu priekšā. Un Moābs sacīja Midiāna padomei: Tagad šī draudze nolīzīs visu apkārt mums, kā teļš noliž zaļumus no lauka, un Balaks, Cipors dēls, Moāba ķēniņš, bija tanī laikā. Un viņš sūtīja vēstnešus pie Bileāma, Beora dēla, uz Petoru, kas ir pie upes viņa ļaužu dēlu zemē, lai sauktu viņu, sacīdams: Redzi, ļaudis ir izgājuši no Ēģiptes, un redzi, tie ir pārklājuši zemes virsu, un viņi sēž blakus man. Un tagad nāc šurp un nolādi man šos ļaudis, jo viņi ir stipri pret mums, varbūt mēs spēsim tos sakaut un es izdzīšu viņus no zemes, jo es zinu, ka tie, kurus tu svētī, ir svētīti, un tie, kurus tu nolādi, ir nolādēti. Un gāja Moāba vecāko padome un Midiāna vecāko padome, un pareģojumi bija viņu rokās, un viņi nāca pie Bileāma, un viņi teica viņam Balāka vārdus. Un viņš sacīja viņiem: Palieciet šeit šo nakti, un es jums atbildēšu par lietām, ko Kungs man teiks. Un Moāba valdnieki palika pie Balaāma.

Un Dievs nāca pie Bileāma un sacīja viņam: Kas ir šie cilvēki pie tevis? Un Balaāms sacīja Dievam: Balaks, Cepfora dēls, Moāba ķēniņš, nosūtīja viņus pie manis, sacīdams: Redzi, tauta ir iznākusi no Ēģiptes un ir pārklājusi zemes skatu, un šī sēž blakus man, un tagad nāc, nolādi man viņu, ja varbūt es varēšu viņu sakaut un izdzīt viņu no zemes. Un Dievs sacīja Balaāmam: Neej ar viņiem un nenolādi šos ļaudis, jo viņi ir svētīti. Un Balaāms, cēlies no rīta, sacīja Balaka valdniekiem: Aizejiet pie sava kunga, Dievs man neatļauj iet ar jums. Un Moāba valdnieki, cēlušies, nāca pie Balaka un sacīja: Balaāms nevēlas iet ar mums.

Un Balaks vēl pievienoja sūtīt vairāk valdnieku, un godājamākus par šiem. Un viņi nāca pie Balaāma un sacīja viņam: Šo saka Balaks, Ciporas dēls: es lūdzu tevi nevilcināties nākt pie manis. Godpilni es tevi godināšu, un visu, ko tu teiksi, es tev darīšu, un nāc, nolādi man šo tautu. Un Balaāms atbildēja un sacīja Balāka valdniekiem: Ja Balāks man dos savu namu pilnu ar sudrabu un zeltu, es nevarēšu pārkāpt Kunga Dieva vārdu, darot to mazu vai lielu savā prātā. Un tagad palieciet arī jūs šeit šo nakti, un es uzzināšu, ko Kungs vēl runās ar mani. Un Dievs nāca pie Balaāma naktī un sacīja viņam: Ja šie cilvēki ir atnākuši, lai tevi sauktu, celies un seko viņiem, bet to vārdu, ko es runāšu uz tevi, to tu darīsi.

Un Balaāms, piecēlies no rīta, apsegloja savu ēzeli un gāja kopā ar Moāba valdniekiem. Un Dievs bija dusmīgs, jo viņš gāja, un Dieva eņģelis cēlās, lai viņam pretdarbotos, un viņš bija uzjājis uz sava ēzeļa, un viņa divi kalpi bija ar viņu. Un ēzelis, redzējis Dieva eņģeli stāvam pretī ceļā un zobenu izvilktu viņa rokā, nogriezās no ceļa un gāja uz līdzenumu, un viņš sita ēzeli ar savu nūju, lai to vadītu atpakaļ uz ceļa.

Un Dieva eņģelis stāvēja vīnogulāja vagās, žogs no šejienes un žogs no šejienes, Un ēzeļa, ieraudzījusi Dieva eņģeli, piespiedās pie sienas un saspieda Bileāma kāju pie sienas, un viņš turpināja to sist.

Un Dieva eņģelis turpināja, un aizgājis nostājās šaurā vietā, kurā nebija iespējams nogriezties ne pa labi, ne pa kreisi. Un ēzeļa, ieraudzījusi Dieva eņģeli, apsēdās zem Bileāma, un Bileāms sadusmojās un sita ēzeli ar nūju. Un Dievs atvēra ēzeļa muti, un tā saka Bileāmam: Ko es esmu tev darījusi, ka tu mani esi sitis jau trešo reizi? Un Balaāms sacīja ēzelei: Tu esi izsmējusi mani, un ja

man būtu zobens rokā, es jau būtu tevi pārdūris. Un ēzeļa saka Bileāmam: Vai ne es esmu tava ēzeļa, uz kuras tu esi jājis no savas jaunības līdz šai dienai? Vai es kādreiz esmu tev tā darījusi, tevi nicinājoša? Bet viņš sacīja: Nē. Bet Dievs atklāja Bileāma acis, un viņš ieraudzīja Kunga eņģeli, kas stāvēja pretī ceļā ar izvilktu zobenu rokā, un, noliecies, viņš nometās uz sava vaiga. Un eņģelis Dieva sacīja viņam: Kāpēc tu siti savu ēzelienu šo trešo reizi? Un redzi, es izgāju tev pretī, jo tavs ceļš nav pareizs manā priekšā, un ēzeliene, redzējusi mani, novērsās no manis šo trešo reizi. Un, ja viņa nebūtu nogriezusies malā, es tagad būtu nogalinājis tevi, bet viņu būtu saglabājis. Un sacīja Balaāms tam eņģelim Kunga, es esmu grēkojis, ne jo es zināju ka tu man esi pretojies iekš tam ce Un Dieva eņģelis sacīja Bileāmam: Ej līdz ar šiem cilvēkiem, bet to vārdu, ko es tev sacīšu, to tu sargāsi runāt. Un Bileāms gāja līdz ar Balaka valdniekiem.

Un Balaks, dzirdējis, ka Balaams ir atnācis, izgāja viņam pretī Moaba pilsētā, kas atrodas pie Arnonas robežām, kas ir robežu malā. Un Balaks sacīja Balaamu: Vai es nesūtīju pie tevis, lai tevi pasauktu? Kāpēc tu nenāci pie manis? Vai es patiešām nevarēju tevi godināt? Un Bileāms sacīja Balakam: Redzi, es tagad esmu atnācis pie tevis. Vai es spēšu runāt kaut ko? To vārdu, ko Dievs ieliks manā mutē, to es runāšu. Un Balaāms gāja ar Balaku, un viņi nonāca pilsētās nomaļu apgabalos. Un Balaks upurēja avis un teļus, un nosūtīja Bileāmam un valdniekiem, kas bija ar viņu. Un notika no rīta, un Balaks, ņēmis Balaamu, uzveda viņu uz Baala stabu, un parādīja viņam no turienes kādu daļu no ļaudīm.

23

Un Balaāms sacīja Balākam: Uzbūvē man šeit septiņus altārus un sagatavo man šeit septiņus teļus un septiņus aunus. Un Balaks

darīja tā, kā viņam teica Bileāms, un upurēja teļu un aunu uz altāra. Un Bileāms sacīja Balakam: Stāvi pie sava upura, un es iešu, vai man parādīsies Dievs satikšanās, un vārdu, ko Viņš man parādīs, es paziņošu tev. Un Balaks nostājās pie sava upura. Un Balaāms gāja vaicāt Dievu, un viņš gāja taisni, un Dievs parādījās Balaāmam, un Balaāms sacīja viņam: Septiņus altārus esmu sagatavojis un esmu upurējis teļu un aunu uz katra altāra. Un Dievs iemeta vārdu Bileāma mutē, un sacīja, pagriezies pret Balaku: Tā tu runāsi. Un viņš pagriezās pret viņu, bet viņš stāvēja pie saviem dedzināmajiem upuriem, un visi Moāba valdnieki bija ar viņu, un Dieva gars nāca pār viņu. Un, uzņēmis savu līdzību, viņš teica: No Mezopotāmijas mani izsauca Balaks, Moāba ķēniņš, no austrumu kalniem, sacīdams: Nāc, nolādi man Jēkabu, un nāc, nolādi man Izraēlu. Ko lai es svētīju to, ko nesvētī Kungs? Vai ko lai es nolādu to, ko nenolād Dievs? Jo no kalnu virsotnēm es redzēšu viņu, un no pakalniem es novērošu viņu; redzi, tauta vientuļa dzīvos, un starp tautām netiks skaitīta. Kas ir pilnveidojis Jēkaba pēcnācējus, un kas saskaitīs Israēla ciltis? Lai mana dvēsele mirst starp taisnīgo dvēselēm, un lai mana sēkla kļūst kā viņu sēkla.

Un Balaks sacīja Balaamu: Ko tu man esi darījis? Es tevi aicināju, lai nolādētu manus ienaidniekus, bet redzi - tu esi devis svētību. Un Balaāms sacīja Balakam: Vai es nerunāšu tieši to, ko Dievs ieliks manā mutē? Un Balaks sacīja viņam: Nāc vēl ar mani uz citu vietu, no kurienes tu viņu neredzēsi, bet redzēsi tikai kādu viņa daļu, bet visus tu neredzēsi, un nolādi man viņu no turienes.

Un viņš ņēma viņu uz lauka novērošanas torni izcirstā kalna virsotnē, un viņš uzbūvēja tur septiņus altārus, un upurēja teļu un aunu uz altāra. Un Balaāms sacīja Balakam: Stāvi pie sava upura, bet es iešu jautāt Dievam. Un Dievs satika Balaāmu, un ielika

vārdu viņa mutē, un sacīja: Atgriezies pie Balāka, un šīs lietas tu runāsi. Un pagriezās uz viņu, bet viņš stāvēja pie sava dedzināmā upura, un visi Moāba valdnieki ar viņu, un Balaks sacīja viņam: Ko runāja Kungs? Un, ņēmis savu līdzību, viņš sacīja: Celies, Balak, un klausies, pielieci ausi, liecinieks, Cīporas dēls! Dievs nav kā cilvēks, lai melotu, ne kā cilvēka dēls, lai draudētu. Vai Viņš ir teicis un nedarīs? Vai Viņš runās un neizpildīs? Lūk, esmu uzņēmies svētīt, svētīšu, un nekādā ziņā neatgriezīšos. Jēkabā nebūs pūļu, un Israēlā neredzēs sāpes. Kungs, viņa Dievs, ir ar viņu, un valdnieku godība ir viņā. Dievs, kas izvedis viņu no Ēģiptes, ir kā vienradža gods viņam. Jo nav zīlēšanas Jēkabā, nedz pareģošanas Israēlā; istajā laikā tiks pateikts Jēkabam un Israēlam, ko izpildīs Dievs. Redzi, tauta celsies kā lauvas mazulis un lepposies kā lauva; tā negulēs, kamēr apēdis medījumu un dzers ievainoto asinis.

Un Balaks sacīja Balaāmam: Ne ar lāstiem lādē man viņu, ne arī svētījot nesvēti viņu. Un atbildēdams, Balaāms sacīja Balākam: Vai es tev nerunāju, sakot: to vārdu, ko Dievs runās, to es darišu? Un Balaks sacīja Balaāmam: Nāc, es aizvešu tevi uz citu vietu, ja tas patiks Dievam, un nolādi viņu man no turienes. Un Balaks paņēma Balaamu uz Fogora vīrsotni, kas stiepjas tuksnesī. Un Balaāms sacīja Balākam: Uzbūvē man šeit septiņus altārus un sagatavo man šeit septiņus teļus un septiņus aunus. Un Balaks darīja tieši tā, kā viņam sacīja Bileāms, un upurēja teļu un aunu uz altāra.

24

Un Bileāms, redzēdams, ka tas ir labs Kunga priekšā – svētīt Israēlu, negāja pēc sava ieraduma pretī pareģojumiem, un novērsa savu vaigu uz tuksnesi. Un Balaāms, pacēlis savas acis, redz

Izraēlu, kas bija nometinājies pēc ciltīm, un uz viņu nāca Dieva gars. Un, uzņēmis savu līdzību, viņš sacīja: Saka Bileāms, Beora dēls, saka tas cilvēks, kas patiesi redz, Viņš saka, dzirdēdams stiprā vārdus, kurš Dieva redzējumu redzēja miegā, viņa acis atsegtas. Cik labas ir tavas mājas, Jēkab, tavas teltis, Israēl, Kā ēnojošas ieplakas un kā dārzi pie upes, un kā teltis, kuras uzcēla Kungs, un kā ciedri pie ūdeņiem. Izies vīrietis no viņa sēklas, un valdīs pār daudzām tautām, un tiks paaugstināta Goga karaliste, un viņa karaliste pieaugs. Dievs vadīja viņu no Ēģiptes kā vienradža gods viņam, viņš aprīs savu ienaidnieku tautas un izsūks viņu kaulu smadzenes, un ar savām bultām izšaus ienaidnieku. Nogulies, viņš atdusējās kā lauva un kā lauvas mazulis – kas viņu pacels? Tie, kas tevi svētī, ir svētīti, un tie, kas tevi lād, ir nolādēti.

Un Balaks bija dusmīgs uz Balaamu, un viņš sasita savas rokas kopā, un Balaks sacīja Balaamam: Es tevi esmu aicinājis, lai nolādētu manu ienaidnieku, un redzi, tu esi svētījis jau trešo reizi. Tagad tā tad bēdz uz savu vietu, es teicu, ka tevi godināšu, bet tagad Kungs tevi ir atņēmis godībai. Un Balaāms sacīja Balakam: Vai es nerunāju arī ar taviem vēstnešiem, kurus tu sūtīji pie manis, sacīdams: Ja man Balaks dos pilnu māju ar sudrabu un zeltu, es nevarēšu pārkāpt Kunga vārdu, lai darītu labu vai ļaunu pēc savas gribas; ko Dievs sacīs, to es sacīšu. Un tagad redzi, es aizskriešu uz savu vietu; nāc, es tev padomāšu, ko šie ļaudis darīs taviem ļaudīm pašās pēdējās dienās.

Un, uzņēmis savu līdzību, viņš sacīja,

Saka Balaāms, Beora dēls, saka tas cilvēks, kas patiesi redz, dzirdot Dieva vārdus, zinot zināšanas no Visuaugstākā, un Dieva redzējumu redzējis miegā, viņa acis atsegtas. Es viņam rādišu, bet

ne tagad, es svētīšu, bet tas netuvojas, uzlēks zvaigzne no Jēkaba, celsies cilvēks no Israēla, un viņš satrieks Moāba vadoņus, un viņš aplaupīs visus Sēta dēlus. Un Edoma būs mantojums, un Ēsavs, viņa ienaidnieks, būs mantojums, un Israēls rīkojās ar spēku. Un celšas no Jēkaba un iznīcinās to, kas tiek glābts no pilsētas. Un, redzējis Amalēku un uzņēmis savu līdzību, viņš teica: Amalēks ir tautu sākums, un viņu pēcnācēji ies bojā. Un, ieraudzījis kenieti un uzņēmis viņa līdzību, viņš sacīja: Stipra ir tava dzīvesvieta, un, ja tu liksi klintī savu ligzdu. Un, ja Beoram kļūs viltības ligzda, asīrieši tevi gūstīs. Un, redzējis Ogu un uzņēmis viņa līdzību, viņš sacīja: Ak vai, ak vai, kas dzīvos, kad Dievs to darīs? Un izies no kitiešu rokas, un viņi nomāks Asīriju, un viņi nomāks ebreju, un viņi paši vienprātīgi ies bojā. Un Balaāms, cēlies, aizgāja, pagriezies atpakaļ uz savu vietu, un Balaks aizgāja savā ceļā.

25

Un Israēls apmetās Šitimā, un tauta tika sagānīta, nodarbojoties ar netiklību ar Moāba meitām. Un viņi aicināja tos uz viņu elku upuriem, un tauta ēda viņu upurus, un pielūdza viņu elkus. Un Israēls tika pabeigts Baal-Peoram, un Kungs sadusmojās dusmās pret Israēlu. Un Kungs sacīja Mozum: Ņem visus tautas vadoņus un sodi tos nāvē Kunga priekšā saules gaismā, un Kunga dusmīgā bardzība novērsīsies no Israēla. Un Mozus sacīja Israēla ciltīm: Nonāvējiet katrs savu radnieku, kas tika iesvētīts Beelpeoram. Un redzi, kāds vīrs no Israēla dēliem, atnācis, atveda savu brāli pie midiānietes Mozus priekšā un visas Israēla dēlu draudzes priekšā, bet viņi raudāja pie Liecības telts durvīm. Un Pineass, Eleāzara dēls, Ārona, tā priesterā, dēla dēls, to redzējis, pacēlās no draudzes vidus un, ņēmis virvi pletni rokā, Viņš iegāja pēc israēlieša vīra teltī un caurdūra abus – gan israēlieti, gan

sievieti caur viņas dzemdi, un mēris mitējās no Israēla dēliem. Un mirušo skaits mocībā bija divdesmit četri tūkstoši.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Phinehas, Eleazara dēls, priestera Ārona dēls, apturēja manas dusmas pret Israēla dēliem, būdams dusmīgs ar manām dusmām viņu vidū, un es neiznīcināju Israēla dēlus savās dusmās. Tā es teicu: Redzi, es dodu viņam miera derību. Un būs viņam un viņa pēcnācējiem pēc viņa mūžīga priesterības derība, tā vietā, ka viņš bija dedzīgs savam Dievam un izpirka Israēla dēlus. Bet šitā izraēlieša vārds, kurš tika sists kopā ar midiānieti, bija Zambri, Salmona dēls, Simeona cilts nama valdnieks. Un nokautās midiāniešu sievietes vārds bija Hasbi, Sura meita, Ommota tautas valdnieka, no Midiāna ģimenes nama.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Runā uz Israēla dēliem, sacīdams, Esiet naidīgi pret midiāniešiem un sitiet viņus. ka viņi ir jums naidīgi ar viltību, cik daudz viņi piekrāp jūs Fogora dēļ un Hasbi, Madiāma valdnieka meitas, viņu māsas, dēļ, kas tika nosista tajā dienā, kad notika sitiens Fogora dēļ.

26

Un tas notika pēc sitiena, un Kungs runāja uz Mozu un priesteri Eleazaru, sacīdams, Uzņem visu Izraēla dēlu draudzes sākumu no divdesmit gadus veciem un vecākiem pēc viņu tēvu mājām, visi, kas iziet kaujai Izraēlā.

Un Mozus un priesteris Eleāzars runāja Moāba Arabotā pie Jordānas pret Jeriho, sacīdami: No divdesmit gadu vecuma un vairāk, kādā veidā pavēlēja Kungs Mozum, un Israēla dēli, kas izgāja no Ēģiptes, Rūbens, Israēla pirmdzimtais; bet Rūbena dēli: Enohs un Enokha tauta, Pallū un Pallū tauta. Asronam - Asronejas

tauta, Čarmi - Čarmijas tauta. Šīs bija Rūbena ciltis, un viņu skaitīšanā bija četrdesmit trīs tūkstoši septiņi simti trīsdesmit.

Un Pallū dēli bija Eliābs. Un Eliaba dēli: Namuels un Datans un Abirons. Šie bija sapulces sauktie, šie ir tie, kas sacēlās pret Mozu un Āronu Koras sapulcē, Kunga sacelšanās laikā. Un zeme, atvērusi savu muti, norīja viņus un Korahu viņa draudzes nāvē, kad uguns aprija divsimt piecdesmit, un viņi kļuva par zīmi. Bet Koraha dēli nenomira.

Un Simona dēli, Simona dēlu tauta: Namuēlam - namuēlītu tauta, Jamīnam - jamīnītu tauta, Jahīnam - jahīnītu tauta, Zeram tauta zeraītu, Saulam tauta saulītu. Šīs ir Simeona tautas pēc viņu skaitīšanas, divdesmit divi tūkstoši un divi simti.

Bet Jūdas dēli bija Ērs un Onans, un Ērs un Onans nomira Kanaāna zemē. Un Jūdas dēli kļuva pēc viņu klaniem: Šīlo – šelonītu tauta, Peress – peresītu tauta, Zera – zeraītu tauta. Un Faresa dēli kļuva: Asronam - asronītu tauta, Iamunam - iamunītu tauta. Šie ir Jūdas ļaudis pēc viņu pārbaudes – septiņdesmit seši tūkstoši pieci simti.

Un Isašara dēli pēc viņu ciltīm: Tolam - tolaītu cilts, Puam - puaītu cilts, Iasūbam - Iasūbī tauta, Samrāmam - Samrāmī tauta. Šīs ir Isašara tautas pēc viņu skaitīšanas: sešdesmit četri tūkstoši četri simti.

Zebuluna dēli pēc viņu ciltīm: Saredam - Saredītu cilts, Allonam - Allonītu cilts, Allelam - Allelītu cilts. Šie ir Zebulūna ļaudis pēc viņu skaitīšanas: sešdesmit tūkstoši pieci simti.

Gada dēli pēc viņu ciltīm: Safonam - safonītu cilts, Agim - agītu cilts, Sunim - sunītu cilts, Azenei – Azenes tauta, Addim – Addes tauta. Arodam tauta Aroadī, Arielam tauta Arieli. Šīs ir Gada dēlu tautas pēc viņu skaitīšanas: četrdesmit četri tūkstoši pieci simti.

Ašera dēli pēc viņu klaniem: Jaminam - jaminiešu tauta, Jesouam - jesouiešu tauta, Bariam - bariaiešu tauta. Koberam tauta Koberi, Melchielam tauta Melchieli. Un Ašera meitas vārds bija Sarai. Šīs ir Ašera tautas pēc viņu skaitīšanas, četrdesmit trīs tūkstoši četri simti.

Jāzepa dēli pēc viņu ciltīm: Manase un Efraims.

Manases dēli. Mahīram - mahīriešu tauta, un Mahīrs dzemdīnāja Gileādu; Gileādam - gileādiešu tauta. Un šie ir Gileāda dēli: Ahiezers – ahiezeriešu tauta, Helegs – helegiešu tauta. Esriēlam – esriēliešu tauta, Sihemam – sihemiešu tauta. Symaeram - Symaeru tauta, un Opheram - Opheru tauta. Un Salpaādam, Ofēra dēlam, nebija dēlu, bet tikai meitas, un šie ir Salpaāda meitu vārdi: Mala, un Noua, un Egla, un Melha, un Tersa. Šīs ir Manases tautas pēc viņu skaitīšanas, piecdesmit divi tūkstoši un septiņi simti.

Un šie ir Efraima dēli: Sutalai – sutalāniešu tauta, Tanahām – tanahiešu tauta. Šie ir Sutala dēli Edenam, Edena ļaudis. Šīs ir Efraima ciltis pēc viņu skaitīšanas: trīsdesmit divi tūkstoši pieci simti. Šīs ir Jāzepa dēlu ciltis pēc viņu ciltīm.

Benjamīna dēli pēc viņu klaniem: Balem - Balī klans, Asubēram - Asubērī klans, Iahiranam - Iahiranī klans.

Sofanam, Sofana tauta. Un Bales dēli bija Adars un Noemans, Adaram bija Adari tauta, un Noemanam bija Noemani tauta. Šie ir Benjamīna dēli pēc viņu klaniem no viņu skaitīšanas, trīsdesmit pieci tūkstoši un piecsimt.

Un Dana dēli pēc viņu ciltīm: Šuhamam, Šuhamītu ciltis; šīs ir Dana ciltis pēc viņu ciltīm. Visi Samei ļaudis pēc viņu pārskates — sešdesmit četri tūkstoši četri simti.

Naftali dēli pēc viņu dzimtām: Asiēlam - asiēliešu ciltis, Gaunīm - gauniešu ciltis. Jeseram pieder Jeseri tauta, Sellemam pieder Sellemi tauta. Šīs ir Naftali ciltis pēc viņu skaitīšanas: četrdesmit tūkstoši trīs simti.

Šī ir Israēla dēlu skaitīšana: seši simti tūkstoši un tūkstotis un septiņi simti trīsdesmit.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Šiem tiks sadalīta zeme, ko mantot pēc vārdu skaita. Tiem, kas ir vairāk, tu palielināsi mantojumu, un tiem, kas ir mazāk, tu samazināsi viņu mantojumu; katram, kā viņi tika saskaitīti, tiks dots viņu mantojums. Ar ložu mešanu zeme tiks sadalīta pēc vārdiem, saskaņā ar viņu tēvu ciltīm tie to mantīs. No izlozes tu sadalīsi viņu mantojumu starp daudzajiem un nedaudzajiem.

Un Levi dēli pēc viņu ciltīm: Gershonam - gershoniešu ciltis, Kohātam - kohātiešu ciltis, Merārijam - merāriešu ciltis. Šīs ir Levī dēlu ciltis: lobeniešu ciltis, hebroniešu ciltis, Kores ciltis un musiešu ciltis, un Kaāts dzemdīnāja Amrāmu. Bet viņa sievas vārds bija Jokabeda, Levija meita, kura dzemdēja šos Levijam Ēģiptē, un viņa dzemdēja Amramam Āronu un Mozu, un Mirjamu, viņu māsu. Un Āronam piedzima Nādabs, un Abijuds, un Eleāzars, un

Itāmars. Un nomira Nadabs un Abijuds, piedāvājot svešu uguni Kunga priekšā Sinaja tuksnesī. Un viņu skaitīšanā kļuva divdesmit trīs tūkstoši, visi vīrieši no mēneša veci un vecāki, jo viņi netika skaitīti kopā Israēla dēlu vidū, tāpēc ka viņiem netiek dota mantojuma daļa Israēla dēlu vidū.

Un šī ir Mozus un priesteru Eleazara skaitīšana, kuri skaitīja Israēla dēlus Moabas Arabotā pie Jordānas pret Jēriku. Un starp šiem nebija neviena cilvēka no tiem, kurus bija apskatījuši Mozus un Ārons, kad viņi apskatīja Israēla dēlus Sinaja tuksnesī. Jo Kungs teica viņiem: Nāvē jūs mirsiet tuksnesī, un neviens no viņiem netika atstāts, izņemot Kālebu, Jefunneha dēlu, un Jozuu, Nūna dēlu.

27

Un pienāca Celofhada meitas, Hefera dēla, Gileāda dēla, Mahira dēla, no Manases ļaudīm, Jāzeps dēlu vidū, un šie ir viņu vārdi: Mahla un Noa un Hogla un Milka un Tīra, un stāvējušas Mozus priekšā, un priesteru Eleāzara priekšā, un valdnieku priekšā, un visas draudzes priekšā pie liecības telts durvīm, viņas saka, Mūsu tēvs nomira tuksnesī, un viņš nebija tās draudzes vidū, kas sapulcējās Kunga priekšā Koraha draudzē, jo viņš nomira sava grēka dēļ, un viņam nepiedzima dēli. Lai netiek izdzēsts mūsu tēva vārds no viņa tautas vidus, jo viņam nav dēla. Dodiet mums īpašumu mūsu tēva brāļu vidū. Un Mozus atnesa viņu lietu Kunga priekšā.

Un Kungs runāja uz Mozu, Sakot, pareizi Salpāda meitas ir runājušas. Tu dosi viņām mantojuma īpašumu viņu tēva brāļu vidū, un tu nodosi viņu tēva mantojumu viņām. Un tu runāsi Israēla dēliem, Sakot: ja cilvēks mirst un viņam nav dēla, jūs

pārvedīsiet viņa mantojumu viņa meitai. Bet ja viņam nav meitas, jūs dosiet mantojumu viņa brālim. Bet ja viņam nav brāļu, jūs dosiet mantojumu viņa tēva brālim. Ja bet nav viņa tēva brāļu, jūs dosiet mantojumu viņa tuvākajam radniekam no viņa cilts, lai mantotu viņa īpašumu, un šis būs Israēla dēliem tiesas likums, kā Kungs pavēlēja Mozum.

Un Kungs sacīja Mozum: Kāp augšā kalnā, kas ir viņpus Jordānai, šajā Nabau kalnā, un redzi Kanaāna zemi, kuru es dodu Israēla dēliem īpašumā. Un tu to redzēsi, un tu tiksi pievienots saviem ļaudīm, tāpat kā tavs brālis Ārons tika pievienots Hora kalnā. Tāpēc ka jūs pārkāpāt manu vārdu Sinas tuksnesī, kad draudze pretojās, lai svētītu mani, jūs nesvētījāt mani pie ūdens viņu priekšā; šis ir pretrunas ūdens Kādešā, Sinas tuksnesī. Un Moisejs teica uz Kungu, Lai Kungs, garu un visas miesas Dievs, ieceļ cilvēku pār šo draudzi, kurš izies viņu priekšā, un kurš ieies viņu priekšā, un kurš izvedīs viņus ārā, un kurš ievēdīs viņus iekšā, un Kunga draudze nebūs kā avis, kurām nav gana. Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: Ņem sev Jozuu, Nuna dēlu, cilvēku, kam ir gars viņā, un uzliec savas rokas uz viņu. Un tu uzstādīsi viņu priesterā Eleāzara priekšā, un tu pavēlēsi viņam visas draudzes priekšā, un tu pavēlēsi par viņu viņu priekšā. Un tu dosi no savas godības viņam, lai Israēla dēli viņam paklausītu. Un viņš stāsies Eleazara, priesterā, priekšā, un tie jautās viņam par rādīšanas spriedumu Kunga priekšā; pēc viņa vārda tie izies, un pēc viņa vārda tie ieies — viņš un Izraēla dēli vienprātīgi, un visa draudze.

Un Mozus darīja, kā Kungs viņam bija pavēlējis, un, ņēmis Jozuu, nostādīja viņu Eleāzara, priesterā, priekšā un visas draudzes priekšā, Un viņš uzlika savas rokas uz viņu un iecēla viņu, tieši kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Pavēli Israēla dēliem, un tu sacīsi viņiem, sakot: manas dāvanas, manus dāvanu upurus, manus upurus par smaržīgu smaržu jūs ievērosiet, lai tos upurētu man manos svētkos. Un tu sacīsi viņiem: šie ir upuri, ko jūs nesīsiet Kungam – divus gadu vecus jērus bez vainas katru dienu par sadedzināmo upuri nepārtraukti. Vienu jēru tu upurēsi no rīta, un otru jēru tu upurēsi vakarā.

Un tu darīsi desmito daļu no efas smalku miltu par upuri, sajauktu ar eļļu ceturtajā daļā no hīna. Nepārtrauktais dedzināšanas upuris, kas tika dots Sinaja kalnā par patīkamu smaržu Kungam. Un viņa dzeruplāti - ceturtdaļa no hīna vienam jēram - svētajā vietā tu izliesi dzeruplāti ar stipro dzērienu Kungam, Un otro jēru tu sagatavosi vakarā, saskaņā ar tā upuri un saskaņā ar tā dzeramo upuri jūs to darīsiet par saldu smaržu Kungam. Un sabata dienā jūs piedāvāsiet divus gadu vecus jērus bez vainas un divus desmitos smalku miltu, sajauktu ar eļļu, par upuri un dzeramo upuri, Sabatu dedzināšanas upuris sabatos papildus pastāvīgajam dedzināšanas upurim un tā dzeramajam upurim.

Un jaunmēnešos jūs piedāvāsiet dedzināmo upuri Kungam: divus teļus no vēršiem un vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus bez vainas. Trīs desmitdaļas smalku miltu, sajauktu ar eļļu, vienam teļam, un divas desmitdaļas smalku miltu, sajauktu ar eļļu, vienam aunam, Desmito daļu smalku miltu, sajauktu ar eļļu, katram jēram – upuri, smaržīgu smaržu, upurējumu Kungam. Viņu dzeramais upuris būs puse hīna teļam un trešdaļa hīna aunam. Un ceturtdaļa hīna vīna būs jēram – šis dedzināmais upuris mēnesi no mēneša visus gada mēnešus.

Un vienu āzi no kazām par grēku Kungam pie pastāvīgā dedzināmā upura tiks darīts, un viņa dzērais upuris.

Un pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā ir Pasha Kungam. Un piecpadsmitajā šī mēneša dienā ir svētki, septiņas dienas jūs ēdīsiet neraudzēto maizi. Un pirmā diena jums būs saukta svēta, jūs nedarīsiet nekādu kalpojošu darbu. Un jūs piedāvāsi dedzināmos upurus kā upuri Kungam: divus teļus no liellopiem, vienu aunu, septiņus gada vecus jērus; tiem jābūt bez vainas. Un viņu upuris - smalki milti, sajaukti eļļā: trīs desmitdaļas vienam vēršim un divas desmitdaļas vienam aunam. Desmito daļu desmito daļu tu darīsi katram jēram, visiem septiņiem jēriem. Un vienu kazu no kazām par grēku, lai izpirktu jūs. Izņemot pastāvīgo rīta dedzināmo upuri, kas ir nepārtrauktais dedzināmais upuris. Tā jūs darīsiet katru dienu septiņas dienas - dāvanu upuri par smaržīgu smaržu Kungam; pie pastāvīgā dedzināmā upura jūs darīsiet tā dzeramo upuri. Un septītā diena jums būs saukta svēta, nekādu kalpojošu darbu jūs nedarīsiet tajā.

Un jauno dienu dienā, kad jūs piedāvāsi jaunu upuri Kungam nedēļu laikā, svēta sapulce būs jums, nekādu kalpošanas darbu jūs nedarīsiet. Un jūs piedāvāsi dedzināmos upurus par saldu smaržu Kungam: divus teļus no vēršiem, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuris ir smalki milti, sajaukti eļļā, trīs desmitdaļas vienam teļam un divas desmitdaļas vienam aunam. Desmito daļu katram jēram, septiņiem jēriem, Un vienu āzi no kazām par grēku, lai izpirktu par jums, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri. Un viņu upuri jūs darīsiet man, tie būs jums bezvainīgi, un viņu dzeramos upurus.

Un septītājā mēnesī, mēneša pirmajā dienā, svēta sapulce būs jums, nekādu kalpošanas darbu nedarīsiet, tā būs jums signāla diena. Un jūs darīsiet dedzināmos upurus par saldu smaržu Kungam: vienu teļu no liellopiem, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuris ir smalki milti, sajaukti eļļā, trīs desmitdaļas vienam teļam un divas desmitdaļas vienam aunam, Desmito daļu katram jēram, septiņiem jēriem, Un vienu kazi no kazām par grēku, lai izpirktu jūs. Izņemot dedzināmos upurus jaunajā mēnesī, un viņu upurus, un viņu dzeramos upurus, un pastāvīgo dedzināmo upuri, un viņu upurus, un viņu dzeramos upurus saskaņā ar viņu noteikumiem par smaržīgu smaržu Kungam.

Un šī mēneša desmitajā dienā būs jums svēta sapulce, un jūs nomāksiet savas dvēseles, un nedarīsiet nekādu darbu. Un jūs nesīsiet dedzināšanas upurus kā smaržīgu smaržu Kungam, upurus Kungam: vienu teļu no vēršiem, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus; tie lai ir jums bezvainīgi. Viņu upuris ir smalki milti, sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas vienam teļam un divas desmitdaļas vienam aunam, Desmitā daļa katram jēram, septiņiem jēriem, Un vienu āzi no kazām par grēku, lai izpirktu par jums, izņemot to par grēka izpirkšanu, un pastāvīgo dedzināmo upuri, tā ēdamo upuri un tā dzeramo upuri saskaņā ar noteikumiem par patīkamas smaržas upuri Kungam.

Un šī septītā mēneša piecpadsmitajā dienā jums būs svēta sapulce, jūs nedarīsiet nekādu kalpošanas darbu, un jūs svinēsiet svētkus Kungam septiņas dienas. Un jūs nesīsiet dedzināmos upurus kā upuri smaržīgai smaržai Kungam pirmajā dienā: trīspadsmit teļus no vēršiem, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus, tie būs bezvainīgi. Viņu upurēšanas ir smalki milti, sajaukti eļļā: trīs desmitdaļas vienam vērsim no trīspadsmit vēršiem, un

divas desmitdaļas vienam aunam no diviem auniem, Desmito daļu katram jēram, visiem četrpadsmit jēriem, Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Un otrajā dienā divpadsmit teļus, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuris un viņu dzeramais upuris teļiem, auniem un jēriem pēc viņu skaita, saskaņā ar viņu noteikumu. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Trešajā dienā vienpadsmit teļus, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuris un viņu dzeramais upuris teļiem, auniem un jēriem pēc viņu skaita, saskaņā ar viņu noteikumu. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Ceturtajā dienā: desmit teļus, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuri un viņu dzeramie upuri teļiem, auniem un jēriem pēc to skaita, saskaņā ar to noteikto kārtību. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Piektajā dienā deviņus teļus, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuri un viņu dzērienupuri teļiem, auniem un jēriem pēc to skaita, saskaņā ar noteikto kārtību. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Sestajā dienā: astoņus teļus, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upurēšanas un viņu dzērienupuri teļiem un auniem un jēriem pēc viņu skaita, pēc viņu

salīdzinājuma. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Septītajā dienā septiņus teļus, divus aunus, četrpadsmit gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuri un viņu dzeramie upuri teļiem, auniem un jēriem pēc to skaita, saskaņā ar to noteikto kārtību. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus. Un astotajā dienā jums būs noslēguma sapulce, jūs nedarīsiet tajā nekādu kalpošanas darbu. Un jūs nesīsiet dedzināmos upurus kā smaržīgu smaržu, upurus Kungam: vienu teļu, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus bez vainas. Viņu upuri un viņu dzērienupuri teļam, un aunam, un jēriem pēc viņu skaita, pēc viņu kārtības. Un vienu āzi no kazām par grēku, izņemot pastāvīgo dedzināmo upuri, viņu upurus un viņu dzeramos upurus.

Šīs lietas jūs darīsiet Kungam jūsu svētkos, izņemot jūsu lūgšanas, un jūsu brīvprātīgos upurus, un jūsu dedzināmos upurus, un jūsu upurus, un jūsu dzeramos upurus, un jūsu pateicības upurus.

30

Un Mozus runāja Israēla dēliem pēc visa, ko Kungs bija pavēlējis Mozum. Un Mozus runāja uz Izraēla dēlu cilšu valdniekiem, sacīdams: Šis ir vārds, ko pavēlēja Kungs. Cilvēks, kas solās solījumu Kungam vai zvērē zvērestu, vai saista sevi ar saistošu apņemšanos attiecībā uz savu dvēseli, neapgānīs savu vārdu – visu, kas iziet no viņa mutes, viņš izdarīs. Bet ja sieviete dod solījumu Kungam vai uzņem saistības sava tēva namā savā jaunībā, Un dzirdēs viņas tēvs viņas lūgšanas un viņas saistības,

kuras viņa noteica pret savu dvēseli, un klusēs viņas tēvs, un stāvēs visas viņas lūgšanas, un visas saistības, kuras viņa noteica pret savu dvēseli, paliks viņai. Ja viņas tēvs atsakās, tajā dienā, kad dzird visas viņas lūgšanas un saistības, kuras viņa noteica pret savu dvēseli, tās nestāvēs spēkā, un Kungs attīrīs viņu, jo viņas tēvs atteicās.

Bet ja, kļuvusi sieva, viņa apprecas ar vīru, un viņas lūgšanas ir uz viņas saskaņā ar viņas lūpu izteikumu, ko viņa noteica pret savu dvēseli Un viņas vīrs dzirdēs un klusēs viņai tajā dienā, kad dzirdēs, un tā nostāties visas viņas lūgšanas un viņas saistības, kuras viņa noteica pret savu dvēseli. Ja viņas vīrs atsakās tajā dienā, kad dzird, tad visas viņas lūgšanas un saistības, kuras viņa noteica pret savu dvēseli, nepaliks spēkā, jo vīrs atteicās no tām, un Kungs attīrīs viņu.

Un atraitnes un izmestas sievietes solījums, ko vien viņa solīs pret savu dvēseli, paliks spēkā viņai. Bet ja viņas vīra namā ir viņas solījums vai saistība pret viņas dvēseli ar zvērestu, Un viņas vīrs dzirdēs, un klusēs viņai, un neatteiks viņai, un stāvēs visas viņas lūgšanas un visas viņas saistības, kuras viņa noteica pret savu dvēseli, stāvēs pret viņu. Ja bet viņas vīrs, noņemot, noņem tai dienā, kad dzird, tad viss, kas iziet no viņas lūpām pēc viņas lūgšanām un pēc saistībām pret viņas dvēseli, nepaliks viņai spēkā, jo viņas vīrs to noņēma, un Kungs viņu attīrīs. Katru lūgšanu un katru zvērestu saites, lai kaitētu dvēselei, viņas vīrs to uzstādīs, un viņas vīrs to noņems. Ja viņš, klusēdams, paliks klusā šajā dienā pēc dienas, tad viņš apstiprinās visas viņas lūgšanas un saistības, kas uz viņas, viņš tās apstiprinās, jo viņš klusēja tajā dienā, kad dzirdēja. Ja bet, noņemot noņem viņas vīrs pēc dienas, kurā dzirdēja, tad viņš ņems savu grēku. Šie ir likumi, ko Kungs

pavēlēja Mozum, starp vīru un viņa sievu, un starp tēvu un meitu jaunībā tēva namā.

31

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Atriebj atriebšanu Israēla dēliem no midiāniešiem, un pēc tam tu tiksi pievienots savai tautai. Un Mozus runāja uz ļaudīm, sacīdams: Apbruņojiet no jūsu vidus vīrus un nostājieties Kunga priekšā pret Midiānu, lai atdotu atriebību no Kunga Midiānam. Tūkstoš no katras cilts, tūkstoš no katras cilts, no visām Israēla dēlu ciltīm sūtiet cīnīties. Un viņi saskaitīja no Israēla tūkstošiem tūkstoti no katras cilts, divpadsmit tūkstošus, apbruņotus kaujas ierindai. Un Mozus viņus izsūtīja – tūkstoš no cilts, tūkstoš no cilts – kopā ar viņu karaspēku, un Pinehasu, priestera Ārona dēla Eleāzara dēlu, un svētos traukus, un signāлтаures viņu rokās.

Un viņi izvietojās kaujai pret Midiānu, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, un viņi nogalināja visus vīriešu dzimuma pārstāvjus. Un Midiāna ķēniņus viņi nogalināja kopā ar viņu ievainotajiem, un Evi, un Rekemu, un Suru, un Huru, un Roboku – piecus Midiāna ķēniņus, un Bileāmu, Beora dēlu, viņi nogalināja ar zobenu kopā ar viņu ievainotajiem. Un viņi izlaupīja Midiāna sievas, un viņu bagāžu, un viņu lopus, un visus viņu īpašumus, un viņu spēku viņi izlaupīja. Un visas viņu pilsētas, kas bija viņu apdzīvotajās vietās, un viņu saimniecības viņi sadedzināja ar uguni. Un viņi paņēma visu viņu laupījumu un visus viņu trofejas no cilvēka līdz lopam. Un viņi veda pie Mozus un pie priesteru Eleāzara, un pie visiem Israēla dēliem gūstekņus, un laupījumu, un mantu uz noietni Moāba Arabotā, kas ir pie Jordānas pret Jēriko. Un Mozus un priesteris Eleazars un visi draudzes vadītāji izgāja viņiem pretī ārpus noietnes. Un Mozus dusmojās uz spēka pārraugiem,

tūkstošniekiem un simtniekiem, kas nāca no kaujas līnijas. Un Mozus viņiem sacīja: Kāpēc esat saudzējuši katru sievieti? Šīs jo bija Israēla dēliem pēc Balaāma vārda, lai nogrieztos un pārredzētu Kunga vārdu Fogora dēļ, un Kunga sapulcē notika mocība. Un tagad nonāvējiet visus vīriešu kārtas laupījumā un visas sievietes, kuras ir pazinušas vīrieša gultu. Un visas sievietes, kas nav zinājušas vīrieša gultu, atstājiet dzīvas. Un jūs apmetieties ārpus nometnes septiņas dienas, ikviens, kas ir nonāvējis, un tas, kas pieskaras nogalinātajam, tiks šķīstīts trešajā dienā un septītajā dienā, jūs un jūsu gūstekņi. Un katru pārklāju un katru ādas trauku, un katru darbu no kazas ādas, un katru koka trauku jūs šķīstīsiet.

Un Eleazars, priesteris, sacīja vīriem no karaspēka, kas nāca no kaujas līnijas, no kara: Šis ir likuma noteikums, ko Kungs pavēlēja Mozum. Izņemot zeltu un sudrabu, un bronzu, un dzelzi, un svinu, un alvu, Katra lieta, kas izies cauri ugunij, tiks attīrīta, bet ar šķīstīšanas ūdeni tā tiks šķīstīta, un viss, kas neiet cauri ugunij, izies cauri ūdenim. Un mazgājiet drēbes septītajā dienā, un jūs būsit attīrīti, un pēc tam jūs ieiešat nometnē.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Saskaitiet gūstniecībā iegūto laupījumu, no cilvēkiem līdz lopiem, tu un priesteris Eleazars, un draudzes tēvu vadoņi. Un jūs sadalīsiet laupījumu starp karavīriem, kas izgāja kaujā, un visu draudzi. Un jūs noliksiet malā nodevu Kungam no karavīriem, kas izgājuši kaujā, – vienu dvēseli no piecsimt, no cilvēkiem un no lopiem, un no vēršiem, un no avīm, un no ēzeļiem, Un no viņu puses jūs ņemsiet. Un tu dosi Eleāzaram, priesterim, Kunga pirmaugļus. Un no Israēla dēlu puses tu ņemsi vienu no piecdesmit no cilvēkiem un no vēršiem, un no avīm, un no ēzeļiem, un no visa lopa, un tu dosi tos levītiem, kas sargā sardzes Kunga teltī.

Un Mozus un priesteris Eleazars darīja tā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. Un pārpalikums no laupījuma, ko karavīri bija paņēmuši, bija no avīm seši simti septiņdesmit pieci tūkstoši. Un vērši — septiņdesmit divi tūkstoši, Un ēzeļi — sešdesmit viens tūkstotis. Un cilvēku dvēseles no tām sievietēm, kas nepazīna vīra gultu, visas dvēseles – trīsdesmit divi tūkstoši. Un puse, daļa no tiem, kas bija izgājuši karā, no avju skaita, bija trīs simti trīsdesmit tūkstoši septiņi tūkstoši pieci simti. Un Kungam no avīm kļuva sešsimt septiņdesmit piecas. Un vērši, trīsdesmit seši tūkstoši, un no tiem Kungam septiņdesmit divi, Un ēzeļi – trīsdesmit tūkstoši pieci simti, un nodevas Kungam – sešdesmit viens, Un cilvēku dvēseles, sešpadsmit tūkstoši, un viņu nodoklis Kungam, trīsdesmit divas dvēseles.

Un Mozus deva Kungam upuri Dievam priesterim Eleāzaram, kā Kungs bija pavēlējis Mozum. no Israēla dēlu puses daļas, ko Mozus atdalīja no karavīriem. Un puse no draudzes avju bija trīs simti trīsdesmit tūkstoši septiņi tūkstoši pieci simti. Un lopi, trīsdesmit seši tūkstoši, Ēzeļi, trīsdesmit tūkstoši pieci simti, Un cilvēku dvēseles, sešpadsmit tūkstoši. Un Mozus ņēma no Izraēla dēlu puses vienu no piecdesmit, gan no cilvēkiem, gan no lopiem, un deva tos levītiem, kas sargāja Kunga telti, tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

Un pie Mozus nāca visi tie, kas bija iecelti karaspēka tūkstošu nodaļās, tūkstošu komandieri un simtu komandieri, Un viņi sacīja Mozum: Tavi kalpi ir saskaitījuši karavīru kopskaitu, kas bija pie mums, un no viņiem netrūkst neviena. Un mēs esam piedāvājuši dāvanu Kungam – katrs vīrs, kas atrada zelta trauku: aproces, potītes, gredzenus, roku aproces un kaklarotas, lai izpirktu par mums Kunga priekšā. Un Mozus un priesteris Eleazars ņēma no viņiem zeltu – visus izstrādātos traukus. Un viss zelts, kas bija

upuris, ko viņi paņēma Kungam, bija sešpadsmit tūkstoši septiņi simti piecdesmit šekeli no tūkstošu vadoņiem un no simtu vadoņiem. Un karavīri laupīja katrs sev. Un Mozus un priesteris Eleazars ņēma zeltu no tūkstošu vadoņiem un no simtu vadoņiem, un ienesa to liecības teltī kā pieminekli Israēla dēliem Kunga priekšā.

32

Un Rūbena dēliem un Gada dēliem bija ļoti liels lopu daudzums, un viņi redzēja Jazēras zemi un Gileādas zemi, un tā vieta bija piemērota lopiem. Un piegājuši, Rūbena dēli un Gada dēli teica Mozum un priesterim Eleāzaram, un draudzes vadoņiem: Atarots, Dibona, Jazers, Nimra, Hešbona, Eleale, Sebama, Nebo un Bajana, Zeme, kuru Kungs ir nodevis Israēla dēlu priekšā, ir zeme lopkopībai, un taviem kalpiem ir lopi. Un viņi sacīja: Ja mēs esam atraduši labvēlību tavā priekšā, lai šī zeme tiek dota taviem kalpiem īpašumā, un neved mūs pāri Jordānai.

Un Mozus sacīja Gada dēliem un Rūbena dēliem: Jūsu brāļi iet karā, bet jūs sēdēsiet šeit? Un kāpēc jūs novēršat Israēla dēlu prātus, lai tie nepārietu zemē, ko Kungs viņiem dod? Vai jūsu tēvi nerīkojās tieši tāpat, kad es viņus sūtīju no Kādešas Barneas apskatīt zemi? Un viņi devās augšup uz Vīnogu ķekara ieleju, un viņi izlūkoja zemi, un viņi novērsa Israēla dēlu sirdis, lai tie neieietu zemē, ko Kungs viņiem bija devis. Un Kungs bija dusmīgs tanī dienā, un viņš zvērēja, sacīdams, Ja šie cilvēki, kas izgāja no Ēģiptes, no divdesmit gadiem un vecāki, kas zina labo un ļauno, redzēs zemi, kuru es zvērēju Ābrahamam, Īzākam un Jēkabam, jo viņi nesevoja man,

Izņemot Kālebu, Jefunneha dēlu, kas bija atšķirts, un Jozuu, Nūna dēlu, jo viņi sekoja Kungam. Un Kungs dusmās apskaitās pret Izraēlu un klidināja viņus tuksnesī četrdesmit gadus, līdz tika iznīcināta visa paaudze, kas darīja ļauno Kunga priekšā. Lūk, jūs esat cēlušies savu tēvu vietā, grēcinieku cilvēku posts, lai vēl vairāk pievienotu Kunga dusmu niknumam pret Izraēlu. Ka jūs atgriezīsietes no viņa, lai vēl atstātu viņu tuksnesī, un jūs rīkosietes likumpārkāpējiski pret visu šo sapulci.

Un viņi pienāca pie viņa un sacīja: Mēs šeit uzbūvēsim aitu laidarus mūsu lopiem un pilsētas mūsu ģimenēm. Un mēs, apbruņojušies kā priekšsargs, iesim pirms Israēla dēliem, līdz kamēr mēs būsim aizveduši viņus uz viņu pašu vietu, un mūsu bagāža dzīvos nocietinātās pilsētās zemes iedzīvotāju dēļ. Mēs negriezīsimies atpakaļ savās mājās, līdz Israēla dēli tiks sadalīti, katrs savā mantojumā. Un mēs vairs nemantosim kopā ar viņiem no Jordānas otras puses un tālāk, jo mēs jau esam saņēmuši savas daļas Jordānas viņpusē austrumos.

Un Mozus sacīja viņiem: Ja jūs darīsiet saskaņā ar šo vārdu, ja jūs apbrušosietes Kunga priekšā karam, Un visi jūsu bruņotie vīri pāries pāri Jordānai Kunga priekšā, līdz viņa ienaidnieks tiks iznīcināts no viņa vaiga. un zeme tiks pakļauta Kunga priekšā, un pēc tam jūs atgriezīsietes, un jūs būsit nevainīgi Kunga priekšā un Israēla priekšā, un šī zeme būs jums par īpašumu Kunga priekšā. Ja jūs to nedarīsiet, jūs grēkosiet Kunga priekšā, un jūs uzzināsiet savu grēku, kad jūs pārņems ļaunumi. Un jūs uzbūvēsiet sev pilsētas savai bagāžai un saimniecības saviem lopiem, un to, kas iziet no jūsu mutes, jūs izdarīsiet.

Un Rūbena dēli un Gada dēli sacīja Mozum, sakot: Tavi kalpi darīs, kā mūsu Kungs pavēl. Mūsu bagāža, mūsu sievas un visi

mūsu lopi būs Gileādas pilsētās. Bet tavi bērni visi pāries
apbruņoti un sakārtoti Kunga priekšā karā, tieši tā, kā Kungs saka.

Un Mozus viņiem iecēla Eleāzaru, priesteri, un Jozuu, Nuna
dēlu, un Israēla cilšu tēvu valdniekus. Un Mozus sacīja viņiem: Ja
Rūbena dēli un Gada dēli pāriet ar jums pāri Jordānai, visi
apbruņoti karam Kunga priekšā, un jūs pakļaujat zemi savā
priekšā, tad jūs dosiet viņiem Gileādas zemi īpašumā. Bet ja viņi
nepāriet bruņoti kopā ar jums karā Kunga priekšā, tad jūs
pārvedīsiet viņu bagāžu un viņu sievas, un viņu lopus pirms jums
uz Kānaāna zemi, un viņi mantojumā kopā ar jums Kānaāna zemē.
Un Rūbena dēli un Gada dēli atbildēja, sacīdami: Visu, ko Kungs
saka saviem kalpiem, to mēs darīsim. Mēs šķērsosim bruņoti
Kunga priekšā uz Kanaānas zemi, un jūs dosiet īpašumu mums
viņpus Jordānai.

Un Mozus deva viņiem - Gada dēliem un Rūbena dēliem, un
Manases cilts pusei, Jāzepa dēliem - Sihona, amoriešu ķēniņa,
valstību un Oga, Bašanas ķēniņa, valstību, zemi un pilsētas ar to
robežām, zemes pilsētas visapkārt. Un Gada dēli uzbūvēja
Daibonu, un Atarotu, un Aroēru, un Sofaru, un Jazeru, un
paaugstināja tās, un Namramu, un Baitaranu, nocietinātas
pilsētas, un aitu saimniecības. Un Rūbena dēli uzbūvēja Hešbonu,
Eleāli un Kirjataimu. un Beelmeonu, kas bija apjotas, un Sebamu,
un viņi nosauca pēc saviem vārdiem tās pilsētas, kuras viņi uzcēla.
Un Mahīra, Manases dēla, dēls gāja uz Gileādu un ieņēma to, un
iznīcināja amorieti, kas dzīvoja tajā. Un Mozus deva Gileādu
Mahīram, Manases dēlam, un viņš dzīvoja tur. Un Jairs, Manases
dēls, gāja un ieņēma viņu saimniecības, un viņš nosauca tās par
Jaira saimniecībām. Un Nabau devās un ņēma Kaātu un tās
ciematus, un nosauca tos Nabotā pēc sava vārda.

Un šie ir Israēla dēlu posmi, kad viņi izgāja no Ēģiptes zemes ar savu spēku Mozus un Ārona rokā. Un Mozus uzrakstīja viņu atiešanas un viņu posmus pēc Kunga vārda, un šie ir viņu ceļojuma posmi. Viņi devās prom no Rameses pirmajā mēnesī, pirmā mēneša piecpadsmītajā dienā, nākamajā dienā pēc Pashas izgāja Israēla dēli ar paceltu roku visu ēģiptiešu priekšā. Un ēģiptieši apglabāja savus mirušos, visus, kurus Kungs bija sitis, katru pirmdzimto Ēģiptes zemē, un viņu dieviem Kungs bija izdarījis atreibību. Un Israēla dēli, aizgājuši no Rameses, uzcēla nometni Sukotā. Un, aizbraukuši no Sokhotha, viņi apmetās Buthanā, kas ir kāda tuksneša daļa. Un viņi aizgāja no Butānas un uzcēla nometni pie Eirota ietekas, kas ir pretī Beelsefonam, un uzcēla nometni pretī Migdolam. Un viņi aizgāja pretī Eirotai, un viņi šķērsoja jūras vidu uz tuksnesi, un viņi gāja trīs dienu ceļu cauri tuksnesim, un viņi uzcēla nometni Pikriajos. Un viņi aizgāja no Rūgtajiem ūdeņiem un nāca uz Elimu, un Elimā bija divpadsmīt ūdens avoti un septiņdesmit palmu koku stumbri, un viņi apmetās tur pie ūdens. Un viņi aizgāja no Elima un uzcēla nometni pie Sarkanās jūras. Un viņi aizgāja no sarkanās jūras, un viņi uzcēla nometni Sīnas tuksnesī.

Un viņi aizgāja no Sin tuksneša un uzcēla nometni Rafakā. Un viņi aizgāja no Rafakas un uzcēla nometni Ailusā. Un viņi aizgāja no Ailous un uzcēla nometni Raphidinā, un tur nebija ūdens, ko tauta varētu dzert. Un viņi aizgāja no Rafidīnas un uzcēla nometni Sīnaja tuksnesī. Un viņi aizgāja no Sīnaja tuksneša un apmetās Iekāres kapos. Un viņi aizgāja no iekāres kapiem, un viņi uzcēla nometni Aserotā. Un viņi aizgāja no Aserota un apmetās lēģerī Ratamā.

Un viņi aizgāja no Ratamas un apmetās Remmon Farē. Un viņi aizgāja no Remmona Faresa un uzcēla nometni Lebonā. Un viņi aizgāja no Lebona un uzcēla nometni Resanā. Un viņi aizgāja no Resana un uzcēla nometni Makellatā. Un viņi aizgāja no Makellatas un uzcēla nometni Šafarā. Un viņi aizgāja no Šafāras un uzcēla nometni Haradātā. Un viņi aizgāja no Charadath un uzcēla nometni Makelothā. Un viņi aizgāja no Makēlotas un uzcēla nometni Kataātā. Un viņi aizgāja no Kataath un uzcēla nometni Tarathā. Un viņi aizgāja no Tarata un uzcēla nometni Matekā. Un viņi aizgāja no Matekkas un uzcēla nometni Selmonā. Un viņi aizgāja no Selmonas un apmetās Masurūtā. Un viņi aizgāja no Masuruta un uzcēla nometni Banajā. Un viņi aizgāja no Banajas un uzcēla nometni Gadgada kalnā.

Un viņi aizgāja no Gadgadas kalna un uzcēla nometni Etebatā. Un viņi aizgāja no Etebatas un apmetās Ebronā. Un viņi aizgāja no Ebronā un apmetās Ecjon-Geberā. Un viņi aizgāja no Ecjon-Gabera un apmetās Sīnas tuksnesī, un viņi aizgāja no Sīnas tuksnesis un apmetās Pāranas tuksnesī; šī ir Kādešs. Un viņi aizgāja no Kādešas un uzcēla nometni Hūra kalnā, kas atrodas blakus Edomas zemei.

Un Ārons, priesteris, uzkāpa pēc Kunga pavēles, un nomira tur četrdesmitajā gadā pēc Israēla dēlu aiziešanas no Ēģiptes zemes, piektā mēneša pirmajā dienā. Un Ārons bija simts divdesmit trīs gadus vecs, kad viņš mira Hora kalnā. Un Kānaānieša ķēniņš Arāds dzirdēja, un viņš dzīvoja Kānaāna zemē, kad Israēla dēli iegāja. Un viņi aizgāja no Hora kalna un uzcēla nometni Selmonā. Un viņi aizgāja no Selmonas un apmetās Finonā. Un viņi aizgāja no Finona un apmetās Obotā.

Un viņi aizgāja no Obota un uzcēla nometni Gaī, viņpus Moaba robežām. Un viņi aizgāja no Gaī un apmetās Daibonā Gādā. Un viņi aizgāja no Daibona Gada un uzcēla nometni Gelmonā Deblataima. Un viņi aizgāja no Gelmona Deblathaima un uzcēla nometni uz Abarima kalniem pretī Nabau. Un viņi aizgāja no Abarima kalniem un uzcēla nometni Moāba rietumos pie Jordānas pret Jēriko. Un viņi apmetās pie Jordānas starp Aesimory un Belsu, kas atrodas Moaba rietumos.

Un Kungs runāja ar Mozu Moāba klajumos pie Jordānas pret Jēriku, sacīdams, Runā Israēla dēliem un saki viņiem: jūs šķērsojat Jordānu uz Kanaāna zemi. Un jūs iznīcināsi visus iedzīvotājus zemē jūsu priekšā, un jūs izņemsiet viņu novērošanas punktus, un visus viņu lietus elku tēlus jūs iznīcināsi, un visus viņu stabus jūs izņemsiet. Un jūs iznīcināsi visus iedzīvotājus šajā zemē, un jūs dzīvosiet tajā, jo jums esmu devis viņu zemi par mantojumu. Un jūs mantosiet viņu zemi ar lozes dalīšanu pēc jūsu ciltīm: tiem, kas vairāk, jūs vairosiet viņu īpašumu, un tiem, kas mazāk, jūs samazināsiet viņu īpašumu; uz kurieni izies viņa vārds, tur viņa būs; pēc jūsu tēvu ciltīm jūs mantosiet. Ja jūs neiznīcināsiet tos iedzīvotājus uz zemes no jūsu sejas, tad tie, kurus jūs atstāsiet no viņiem, būs ērkšķi jūsu acīs un bultas jūsu sānos, un viņi būs jums par ienaidniekiem uz tās zemes, kurā jūs dzīvosiet. Un būs tāpat, kā es biju nolēmis darīt viņiem, tā es darīšu jums.

34

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Pavēli Israēla dēliem, un tu sacīsi viņiem: jūs ieejat Kanaānas zemē, šī būs jums par mantojumu, Kanaānas zeme ar tās robežām. Un jums būs dienviņu puse no tuksneša Sina līdz Edomam, un jums būs

dienvidu robeža no Sāls jūras austrumu daļas. Un robežas apies jūs no dienvidiem uz Akrabinas kāpumu, un tās ies garām Ennakam, un tā izeja būs uz dienvidiem no Kadešas Barneas, un tā izies uz Aradas sētu, un ies garām Asemonai. Un robežas apļos no Asemonas līdz Ēģiptes straumei, un to izeja būs jūra. Un jūras robežas būs jums, lielā jūra norobežos, šīs būs jums jūras robežas.

Un šī būs jums robeža ziemeļos: no lielās jūras jūs izmērīsiet to sev līdz kalnam. Un no kalna jūs izmērīsiet viņiem kalnu, ienākot Hamatā, un tā izeja būs viņa robežas Saradakā. Un robežas izies cauri Defronai, un to izeja būs Arsenainā; šīs būs jums robežas no ziemeļiem. Un robeža nolaissies no Sefefamāra uz Bēlu no austrumiem pie avotiem, un robeža nolaissies no Bēlas uz jūras Ķeneretas mugurpusi no austrumiem. Un robeža nonāks lejā no Sefamaras uz Belu no austrumiem pie avotiem, un robeža nonāks lejā no Belas uz Ķeneretas jūras mugurpusi no austrumiem. Un robežas nolaissies uz Jordānu, un izeja būs Sāls jūra; šī būs jums zeme un tās robežas visapkārt.

Un Mozus pavēlēja Israēla dēliem, sacīdams: Šī ir tā zeme, kuru jūs mantosiet ar lozes palīdzību, kā Kungs pavēlēja to dot deviņām ciltīm un Manases cilts pusei. Tāpēc ka Rūbena dēlu cilts un Gada dēlu cilts pēc viņu tēvu namiem, un puse Manases cilts saņēma savus īpašumus. Divas ciltis un puse cilts saņēma savas lozes viņpus Jordānai pie Jērikas dienvidos uz austrumiem.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Šie ir to vīru vārdi, kas jums mantot zemi: priesteris Eleazars un Jozua, Nunas dēls. Un jūs ņemsiet vienu vadoni no katras cilts, lai mantotu jums zemi.

Un šie ir vārdi vīru no Jūdas cilts: Kālebs, Jefunnes dēls. No Simeona cilts, Salamiels, Semiuda dēls. No Benjamina cilts

Eldads, Chaslona dēls, Cilts Dana valdnieks Bakchirs, Egli dēls.
No Jāzepa dēliem, Manases dēlu cilts, valdnieks Aniēls, Soufi dēls.
No Efraima dēlu cilts valdnieks Kamuels, Sabatana dēls. No
Zebulona cilts valdnieks Elizafans, Parnaha dēls. No Isašara dēlu
cilts valdnieks Faltiēls, Ozas dēls. No Ašēra dēlu cilts valdnieks
Ahiors, Selemi dēls. No Naftali cilts valdnieks Fadaels, Jamiuda
dēls.

Šiem Kungs pavēlēja sadalīt Israēla dēliem Kānaānas zemē.

35

Un Kungs runāja uz Mozu Moāba rietumos pie Jordānas pret
Jēriko, sacīdams, Pavēli Israēla dēliem, un viņi dos levītiem no
viņu īpašuma mantojuma daļām pilsētas, kur dzīvot, un pilsētu
priekšpilsētas apkārt tām dos levītiem. Un viņiem būs pilsētas, kur
dzīvot, un viņu nodalījumi būs viņu lopiem un visiem viņu
četrkājainiem dzīvniekiem. Un pieguļošās zemes pilsētām, kuras
jūs dosiet levītiem, no pilsētas sienas un ārpusē divi tūkstoši
olekšu visapkārt. Un tu izmērīsi ārpus pilsētas austrumu pusi
divus tūkstošus olekšu, un dienvidu pusi divus tūkstošus olekšu,
un jūras pusi divus tūkstošus olekšu, un ziemeļu pusi divus
tūkstošus olekšu, un pilsēta būs tā vidū jums, un tās būs pilsētu
robežas. Un pilsētas jūs dosiet levītiem – sešas patvēruma pilsētas,
kuras jūs dosiet, lai slepkava varētu turp bēgt, un papildus šīm
četrdesmit divas pilsētas. Visas pilsētas jūs dosiet levītiem –
četrdesmit astoņas pilsētas, šīs un to priekšpilsētas. Un pilsētas,
kuras jūs dosiet no Israēla dēlu valdījuma, no tiem, kam ir daudz,
daudz, un no tiem, kam ir mazāk, mazāk, katrs saskaņā ar savu
mantojumu, kuru viņi mantot ņems, dos no savām pilsētām
levītiem.

Un Kungs runāja uz Mozu, sacīdams, Runā Israēla dēliem un saki viņiem: jūs šķērsojat Jordānu uz Kanaāna zemi. Un jūs nodalīsiet sev pilsētas, kas būs jums par patvēruma vietām, kurp varēs bēgt slepkava, ikviens, kas notriecis dvēseli netīši. Un pilsētas būs jums par patvēruma vietām no asins atriebēja, un slepkava nenomirs, kamēr viņš nestāvēs sapulces priekšā tiesai. Un pilsētas, kuras jūs dosiet – tās sešas pilsētas – būs jums par patvēruma vietām. Trīs pilsētas jūs ierādīsiet viņpus Jordānai, un trīs pilsētas jūs ierādīsiet Kanaāna zemē.

Patvērums būs Israēla dēliem un svešiniekam, un piemītniekam, kas ir jūsu vidū. Šīs pilsētas būs par patvērumu, lai turp bēgtu ikviens, kas netīši ir sitis dvēseli.

Bet ja ar dzelzs priekšmetu sit viņu un viņš mirst, tas ir slepkava; ar nāvi lai tiek nonāvēts šis slepkava. Bet ja ar akmeni no rokas, ar kuru var nomirt, sit viņu un viņš mirst, tas ir slepkava; ar nāvi lai tiek nonāvēts šis slepkava. Bet ja ar koka trauku no rokas, no kura viņš var mirt, sit viņu, un viņš mirst, viņš ir slepkava – ar nāvi lai tiek nonāvēts tas slepkava.

Asins atriebējs nogalinās slepkavu, kad viņš to satiks, viņš to nogalinās. Bet ja naidības dēļ viņu grūdis un uzmetis uz viņu kādu priekšmetu no slēpņa, un viņš mirs, Ja kāds dusmās sita citu ar roku un tas mirst, tad sitējs lai tiek nonāvēts, jo viņš ir slepkava. Slepkava lai tiek nonāvēts. Asins atriebējs nonāvēs slepkavu, kad viņš to sastaps.

Bet ja pēkšņi, ne naidības dēļ, viņš grūž viņu vai uzmet uz viņu kādu priekšmetu, ne no slēpņa, vai ar jebkuru akmeni, ar kuru viņš var nomirt, nezinot, un tas uzkrīt uz viņu, un viņš mirst, bet viņš nebija viņa ienaidnieks, ne arī meklēja viņam kaitēt, Un

draudze spriedīs starp to, kas sitis, un asins atriebēju saskaņā ar šīm tiesām. Un draudze izglābs slepkavu no asins atriebēja, un draudze atvedīs viņu atpakaļ viņa patvēruma pilsētā, kurp viņš bēga, un viņš dzīvos tur, līdz mirs augstais priesteris, kuru svaidīja ar svēto eļļu.

Ja bet slepkava iziet ārā no pilsētas robežām, uz kuriem viņš bija bēdzis, Un ja asins atriebējs atrod viņu ārpus viņa patvēruma pilsētas robežām un asins atriebējs noslepkavo slepkavu, viņš nav vainīgs. Jo patvēruma pilsētā lai viņš dzīvo, līdz mirs augstais priesteris, un pēc tam, kad mirs augstais priesteris, atgriezīsies slepkava savā īpašuma zemē.

Un šīs lietas būs jums par tiesību spriedumu visās jūsu paaudzēs visās jūsu mājvietās. Ikviens, kas ir sitis dvēseli, caur lieciniekiem tu nogalināsi slepkavu, un viens liecinieks neliecinās pret dvēseli, lai mirtu. Un jūs neņemsiet izpirkumu par dzīvību no slepkavas, kas ir vainīgs un jānonāvē, jo viņš noteikti tiks nonāvēts. Jūs neņemsiet izpirkumu par bēgšanu uz patvēruma pilsētu, lai atkal dzīvotu zemē, kamēr nemirs augstais priesteris. Un jūs nenoslepkavosiet zemi, kurā dzīvojat, jo šīs asinis noslepkavo zemi, un zeme netiks izpirkta no asinīm, kas izlietas uz tās, bet tikai ar tās asinīm, kas tās izlēja. Un jūs neapgānīsiet to zemi, uz kuras jūs dzīvojat, uz kuras es māju jūsos, jo es esmu Kungs, kas mājo Israēla dēlu vidū.

36

Un pienāca Gileāda dēlu cilts vadoņi, Mahira dēla, Manases dēla, no Jāzepa dēlu cilts, un runāja Mozus priekšā, un priestera Eleāzara priekšā, un Israēla dēlu tēvu namu vadoņu priekšā, Un viņi sacīja: Mūsu kungam Kungs pavēlēja atdot mantojuma zemi

ar izlozes ceļu Israēla dēliem, un mūsu kungam Kungs pavēlēja dot mūsu brāļa Salpaada mantojumu viņa meitām. Un viņas būs sievas vienam no Israēla dēlu ciltīm, un viņu īpašums tiks atņemts no mūsu tēvu īpašuma, un tiks pievienots tās cilts mantojumam, kuriem viņas kļūs par sievām, un no mūsu mantojuma īpašumam tiks atņemts. Ja bet notiks Israēla dēlu atlaišana, tad viņu mantojums tiks pievienots tās cilts mantojumam, kuriem viņas kļūs par sievām, un no mūsu tēvu ģimenes cilts mantojuma tiks atņemts viņu mantojums.

Un Mozus pavēlēja Israēla dēliem pēc Kunga pavēles, sacīdams: tā saka Jāzeps dēlu cilts. Šis ir vārds, ko Kungs pavēlēja Salpaada meitām, sacīdams: kur viņām patīk, lai kļūst par sievām, tikai no viņu tēva cilts lai kļūst par sievām. Un mantojums netiks pārņemts Israēla dēliem no cilts uz cilti, jo katrs turēsies cieši pie savas tēvu ģimenes cilts mantojuma, Israēla dēli. Un katra meita, kas manto mantojumu no Israēla dēlu ciltīm, kļūs par sievu vienam no savas tēva ļaudīm, lai Israēla dēli katrs mantotu savu tēvišķo mantojumu. Un mantojums nepāries no cilts uz citu cilti, bet Israēla dēli katrs turēsies pie sava mantojuma.

Kādā veidā Kungs pavēlēja Mozum, tā darīja Salpāda meitas. Un Tīra, un Hogla, un Milka, un Noa, un Maāla, Celofhada meitas, kļuva par sievām viņu brālēniem. No Manases ļaudīm, Jāzeps dēliem, viņas kļuva par sievām, un viņu mantojums pārgāja viņu tēva ļaužu ciltij. Šie ir baušļi, likumi un spriedumi, ko Kungs pavēlēja caur Mozu Moāba rietumos pie Jordānas pret Jēriku.

Atkārtojuma grāmata

1

Šie ir tie vārdi, kurus Mozus runāja visam Izraēlim viņpus Jordānai tuksnesī pret rietumiem, netālu no Sarkanās jūras, starp Pāranu, Tofelu, Lobonu, Aulonu un Katahrūseju. Vienpadsmit dienu ceļš no Horeba uz Seīra kalnu līdz Kadešai-Barneai. Un notika četrdesmitajā gadā, vienpadsmitajā mēnesī, pirmajā mēneša dienā, Mozus runāja uz visiem Izraēla dēliem saskaņā ar visu, ko Kungs viņam bija pavēlējis par viņiem, pēc tam, kad bija sitis Sihonu, amorītu karali, kas dzīvoja Hešbonā, un Ogu, Bašanas karali, kas dzīvoja Aštarotā un Edrejā, Viņpus Jordānas Moaba zemē Mozus sāka skaidrot šo likumu, sacīdams, Kungs, mūsu Dievs, runāja uz mums Horebā, sacīdams: Lai jums ir pietiekami dzīvot šajā kalnā. Atgriezieties un dodieties prom, jūs, un ieejiet Amorīšu kalnos un pie visiem kaimiņiem Arabā, kalnos un līdzenumā, un uz dienvidiem, un Kānaāniešu piekrastes zemē, un Anti-Libānā līdz lielajai upei, Eifratas upei. Redziet, Viņš ir nodevis jūsu priekšā šo zemi; ieejiet un ņemiet īpašumā šo zemi, kuru es zvērēju jūsu tēviem – Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam – dot viņiem un viņu pēcnācējiem pēc viņiem.

Un es teicu jums tajā laikā: Es nevaru viens pats jūs nest. Kungs, jūsu Dievs, jūs pavairoja, un redzi – jūs šodien esat kā debess zvaigznes savā daudzumā. Kungs, jūsu tēvu Dievs, lai pievieno jums tūkstošreiz vairāk, nekā jūs esat, un lai svētī jūs, kā Viņš jums ir runājis. Kā es viens spēšu nest jūsu grūtības, jūsu nastu un jūsu strīdus? Dodiet sev gudrus, zinošus un saprātīgus vīrus no jūsu ciltīm, un es iecešu tos par jūsu vadoņiem. Un jūs man atbildējāt un sacījāt: Labs ir tas vārds, ko tu runāji, lai to darītu. Un es ņēmu no jums vīrus, kas bija gudri, zinoši un

saprātīgi, un iecēlu viņus par vadoņiem pār jums: par tūkstošu vadoņiem, simtu vadoņiem, piecdesmitu vadoņiem, desmitu vadoņiem un par rakstvežiem jūsu tiesnešiem. Un es pavēlēju jūsu tiesnešiem tanī laikā, sacīdams: Klausieties jūsu brāļus un tiesājiet taisnīgi starp vīru un brāļi, un viņa svešinieku. Tiesā tu neatzīsi seju, tiesāsi gan mazo, gan lielo, tu neparādīsi neobjektivitāti pret cilvēku, jo tiesa ir Dieva, un vārdu, kas ir grūts no jūsu vidus, jūs uznesīsiet to pie manis, un es to uzklausīšu. Un es jums pavēlēju tajā laikā visus tos vārdus, kurus jūs darīsiet.

Un, aizgājuši no Horeba, mēs gājām cauri visam tuksnesim, tam lielajam un biedējošajam, ko jūs redzējāt, pa ceļu uz Amoriešu kalnu, tāpat kā Kungs, mūsu Dievs, mums pavēlēja, un mēs nonācām līdz Kadeš-Barneai. Un es teicu jums: jūs esat nākuši līdz Amoriešu kalnam, ko Kungs, mūsu Dievs, dod jums. Redziet, Kungs, jūsu Dievs, ir nodevis jums priekš jūsu acīm šo zemi; uzkāpiet un pārņemiet to, kā Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums teica; nebīstieties un neesiet bailīgi. Un jūs visi nācāt pie manis un sacījāt: Sūtīsim savus vīrus pirmos, lai viņi izspiego mums zemi un lai viņi mums paziņo atbildi par ceļu, pa kuru mēs uzkāpsim, un par pilsētām, kurās mēs iesim. Un tas vārds man patika, un es ņēmu no jums divpadsmit vīrus, pa vienam vīram no katras cilts. Un, pagriezušies atpakaļ, viņi devās augšup kalnā un nonāca līdz Vīnogu ķekara ielejai, un viņi to izspiegoja. Un viņi ņēma savās rokās no tās zemes augļiem un atnesa tos pie jums, un viņi sacīja: Labā ir tā zeme, ko Kungs, mūsu Dievs, dod mums.

Un jūs nebijāt vēlas uziet augšup, bet nepaklausījāt Kunga, mūsu Dieva, vārdam. Un jūs kurnējāt savās teltīs un sacījāt: Tāpēc ka Kungs mūs ienīst, Viņš mūs izveda no Ēģiptes zemes, lai nodotu mūs amoriešu rokās un mūs iznīcinātu. Kur mēs ejam augšup? Bet jūsu brāļi novērsa jūsu sirdi, sakot: Tauta liela un

daudzskaitlīga un spēcīgāka par mūsu, un pilsētas lielas un nocietinātas līdz debesīm, bet arī milžu dēlus esam redzējuši tur. Un es jums teicu: nebīstieties un nebaidieties no viņiem. Kungs, jūsu Dievs, kas iet jūsu priekšā, viņš pats cīnīsies kopā ar jums pret viņiem, saskaņā ar visu, ko viņš darīja jums Ēģiptes zemē un šajā tuksnesī, kuru jūs redzējāt ceļā uz Amoriešu kalnu, kā Kungs uzturēja tevi Tavs Dievs, kā cilvēks nes savu dēlu, pa visu ceļu, pa kuru jūs gājāt, līdz jūs nonācāt šajā vietā.

Un šajā vārdā jūs neticējāt Kungam, mūsu Dievam, Kas iet jūsu priekšā pirmais ceļā, lai izvēlētos jums vietu, vadot jūs ugunī naktī, rādot jums ceļu, pa kuru ejat, un mākonī dienā.

Un Kungs dzirdēja jūsu vārdu balsi, un, būdams sadusmots, Viņš zvērēja, sacīdams: Vai redzēs kāds no šiem vīriem šo labo zemi, kuru es zvērēju viņu tēviem, izņemot Kālebs, Jefunneha dēls, viņš redzēs to, un viņam es došu zemi, uz kuru viņš uzkāpa, un viņa dēliem, tāpēc ka viņš bija uzticīgs Kungam. Un Kungs dusmodīgs bija uz mani jūsu dēļ, sacīdams: Arī tu tur neieiesi. Jozua, Nuna dēls, kas stāv pie tevis, šis ieies tur; viņu stiprini, jo viņš pats dos to par mantojumu Israēlam. Un visi jaunie bērni, kas šodien nezina labu vai ļaunu, šie ieies tur, un šiem es došu to, un viņi paši to iemantos. Un jūs, pagriezušies atpakaļ, apmetāties nometnē tuksnesī, ceļā uz Sarkano jūru.

Un jūs atbildējāt un sacījāt: Mēs esam grēkojuši Kunga, mūsu Dieva, priekšā, mēs celsimies un karosim pēc visa, ko Kungs, mūsu Dievs, mums pavēlēja, un katrs paņēma savus kara ieročus, un, sapulcējušies, jūs cēlāties uz kalnu. Un Kungs sacīja man: Saki viņiem: jūs neuzkāpsiet un nekarosiet, jo es neesmu ar jums, un jūs neiznīcināsi savus ienaidniekus. Un es runāju jums, un jūs neklausījāties man, un jūs pārkāpāt Kunga vārdu, un pārkāpuši

jūs uzkāpāt kalnā. Un amorietis, kas dzīvoja tajā kalnā, izgāja jums pretī, un vajāja jūs, kā to darītu bites, un ievainoja jūs no Seīra līdz Hormai. Un, apsēdušies, jūs raudājāt Kunga, mūsu Dieva, priekšā, bet Kungs nedzirdēja jūsu balsi un nepievērsa jums uzmanību.

Un jūs sēdējāt Kādešā daudzas dienas, tikpat ilgi, cik jūs tur sēdējāt.

2

Un, pagriezušies atpakaļ, mēs devāmies uz tuksnesi pa ceļu uz Sarkano jūru, kā Kungs bija runājis uz mani, un mēs apgājām apkārt Seīra kalnam daudzas dienas. Un Kungs man sacīja, Lai jums pietiek apļot šo kalnu, tāpēc pagriežieties uz ziemeļiem. Un tautai pavēli, sacīdams: jūs ejat cauri jūsu brāļu, Ēsava dēlu, robežām, kas dzīvo Seīrā, un viņi bīsies no jums, un viņi ļoti uzmanieties no jums. Neiesaistieties ar viņiem karā, jo es nedošu jums no viņu zemes pat pēdas platumu, tāpēc ka par mantojumu esmu devis Ēsava dēliem Seīra kalnu. Par sudrabu pērciet no viņiem ēdienu un ēdiet, un ūdeni ņemiet no viņiem par sudrabu pēc mēra un dzerat. Jo Kungs, mūsu Dievs, svētīja tevi visā tavu roku darbā, ņem vērā, kā tu izgāji cauri tai lielajai un biedējošajai tuksnesij, redzi, četrdesmit gadus Kungs, tavs Dievs, bija ar tevi, tev netrūka nekā.

Un mēs gājām garām mūsu brāļiem, Ēsava dēliem, kas dzīvoja Seīrā, gar Arabas ceļu no Ailona un no Ecjon-Gebera, un pagriezušies mēs gājām garām Moaba tuksneša ceļam. Un Kungs sacīja man: Neienaidojiet ar moābiešiem un nesāciet ar viņiem karu, jo es nedošu jums no viņu zemes mantojumā, jo Lota dēliem esmu devis Aroēru mantot. Ommīni agrāk bija apmetušies uz tās, tauta liela un daudzskaitlīga un spēcīga, tāpat kā anakieši. Par

Rephaim tiks uzskatīti arī šie, tāpat kā Anakim, un moabieši viņus sauc par Emim. Un Seirā agrāk dzīvoja horīts, un Ēsava dēli iznīcināja viņus un izdeldēja viņus no viņu priekšas. Un viņi apmetās viņu vietā, tādā pašā veidā, kā Israēls darīja ar savas mantojuma zemi, kuru Kungs viņiem ir devis. Tagad tātad celieties un dodieties prom, un šķērsojiet Zaret bezdibeni.

Un tās dienas, kurās mēs ceļojām no Kadešas Barneas, līdz mēs šķērsojām Zareta ieleju, bija trīsdesmit astoņi gadi, līdz visa karotāju vīru paaudze bija mirusi no nometnes, jo tā bija zvērējis Kungs. Dievs viņus. Un Dieva roka bija pār viņiem, lai iznīcinātu viņus no nometnes vidus, līdz viņi gāja bojā.

Un notika, kad visi karotāji bija miruši un nokrita no tautas vidus, tad runāja Kungs man sacīja: Tu šodien šķērsosi robežu. Moabu Aroeru, Un jūs tuvoties Amona dēliem, neesiet naidīgi pret viņiem un neiesaistieties ar viņiem karā, jo es nedošu tev mantojumā neko no Amona dēlu zemes, jo to esmu devis mantojumā Lota dēliem. Zeme tiks skaitīta par refaīmu zemi, jo uz tās agrāk dzīvoja refaīmi, un amonīti viņus sauc par zohommīniem. Tauta liela un daudzskaitlīga, un spēcīgāka par jums, tāpat kā arī Enakeimi, un Kungs iznīcināja viņus viņu priekšā, un viņi iemantoja un apmetās viņu vietā līdz šai dienai. Tāpat kā viņi darīja Ēsava dēliem, kas dzīvoja Seirā, tādā veidā viņi iznīcināja horietiešus no viņu priekšas, un iemantoja viņus, un apmetās viņu vietā līdz šai dienai. Un euaijieši, kas dzīvoja Asedotā līdz Gazai, un kapadokieši, kas bija izgājuši no Kapadokijas, iznīcināja viņus un apmetās viņu vietā.

Tagad tātad celieties un dodieties prom, un šķērsojiet jūs Arnonas gravu. Redzi, esmu nodevis tavās rokās Sihonu, Hešbonas karali, amorieti, un viņa zemi. Sāc to mantot, iesaisties

karā pret viņu šajā dienā. Sāc likt tavas trīsas un tavas bailes uz visu tautu sejām zem debesīm, kuras, dzirdējušas tavu vārdu, tiks satriektas un izjutīs sāpes tava vaiga priekšā.

Un es sūtīju vēstnešus no Kedemota tuksneša pie Hešbonas ķēniņa Sihona ar mierīgiem vārdiem, sacīdams, Es iešu cauri jūsu zemei, pa ceļu es iešu, nenovirzīšos ne pa labi, ne pa kreisi. Ēdienu par sudrabu tu man pārdosi, un es ēdīšu, un ūdeni par sudrabu tu man pārdosi, un es dzēršu, tikai lai es varu iet garām kājām. Kā darīja man Ēsava dēli, kas dzīvo Seirā, un moabieši, kas dzīvo Aroērā, līdz es paiešu garām Jordānai uz to zemi, ko Kungs, mūsu Dievs, dod mums. Un Sihons, Hešbonas ķēniņš, nebija vēlīgs ļaut mums iet cauri viņa zemei, jo Kungs, mūsu Dievs, sacietināja viņa garu un nostiprināja viņa sirdi, lai viņš tiktu nodots tavās rokās, kā šajā dienā.

Un Kungs sacīja man: Redzi, es esmu sācis nodot tavā priekšā Sihonu, Hešbonas ķēniņu, amorieti, un viņa zemi, un sāc mantot viņa zemi. Un Hešbonas ķēniņš Sihons izgāja mums pretī, viņš un visi viņa ļaudis, uz karu pie Jahazas. Un Kungs, mūsu Dievs, nodeva viņu mūsu priekšā, un mēs sakāvām viņu un viņa dēlus, un visus viņa ļaudis. Un mēs ieņēmām visas viņa pilsētas tanī laikā, un mēs pilnīgi iznīcinājām katru pilsētu pēc kārtas, un viņu sievas, un viņu bērnus, mēs neatstājām nevienu dzīvu. Izņemot lopus, ko mēs izlaupījām, un pilsētu laupījumu, ko mēs paņēmām. No Aroēras, kas ir pie straumes Arnonas malas, un pilsētu, kas atrodas ielejā, un līdz Gileādas kalnam, nebija pilsētas, kura mums izbēga. Visas nodeva Kungs, mūsu Dievs, mūsu rokās. Izņemot tuvu Amona dēliem, mēs netuvojāmies visām pievienojošajām vietām pie Jaboka straumes un pilsētām kalnainajā apvidū, tāpat kā mums pavēlēja Kungs, mūsu Dievs.

3

Un, pagriezušies atpakaļ, mēs devāmies augšup pa ceļu uz Basanu, un Ogs, Basanas ķēniņš, izgāja mums pretī, viņš pats un visi viņa ļaudis, uz karu pie Edraīmas. Un Kungs sacīja man: Nebīsties no viņa, jo Es esmu nodevis viņu tavās rokās, un visus viņa ļaudis, un visu viņa zemi, un tu darīsi viņam tāpat, kā darīji Sihona, amoriešu ķēniņa, kurš dzīvoja Hešbonā. Un Kungs, mūsu Dievs, nodeva viņu mūsu rokās, un Ogu, Bašanas karali, un visu viņa tautu, un mēs sitām viņu, līdz neatstājām viņa sēklu.

Un mēs ieņēmām visas viņa pilsētas tajā laikā, nebija pilsētas, kuru mēs neņēmām no viņiem, sešdesmit pilsētas, visi apkārtējie reģioni Argoba, ķēniņa Oga, Basanā. Visas pilsētas bija nocietinātas ar augstām sienām, vārtiem un aizšaujamiem kokiem, izņemot Perizītu pilsētas, kuru bija ļoti daudz. Mēs iznīcinājām, tieši kā mēs darījām ar Sihonu, Hešbonas karali, un mēs iznīcinājām katru pilsētu pēc kārtas, un sievas, un bērnus. Un visus lopus un pilsētu laupījumu mēs ieguvām sev.

Un mēs ņēmām tanī laikā to zemi no diviem amoriešu ķēniņu rokām, kas bija viņpus Jordānai, no Arnonas straumes līdz Hermonam, Fenīķieši sauc Hermonu par Sanioru, un amorietis to nosauca par Saniru. Visas Misora pilsētas un visa Gileāda, un visa Basana līdz Elhai un Edraīmai, Oga karalistes pilsētas Basanā. Jo izņemot Ogu, Basanas ķēniņu, kas bija atstāts no refaiešiem, redzi, viņa gulta bija dzelzs gulta; redzi, šī ir Amona dēlu pilsētā, deviņas olektis ir tās garums un četras olektis tās platums pēc vīra olekts. Un mēs mantojām to zemi tanī laikā no Aroēras, kas atrodas pie straumes Arnona malas, un pusi no Gileāda kalna, un tā pilsētas es devu Rūbenam un Gadam. Un Gileāda atlikumu, un visu Bašanas karalvalsti Oga es devu Manases cilts pusei, un visu

Argoba apkārtnes reģionu, visu to Bašānu, Refaīmu zeme tiks skaitīta. Un Jairs, Manases dēls, ņēma visu Argoba apkārtējo apgabalu līdz Gargasi un Machathi robežām, nosauca tās pēc sava vārda — Bašanu Thauoth Jaeir — līdz šai dienai. Un Machīram es devu Gileādu. Un Rūbenam un Gādam es esmu devis no Gileādas līdz Arnonas straumei — straumes vidus ir robeža — un līdz Jabokai, šī straume ir robeža Amonas dēliem, Un Arāba un Jordāna robeža pie Mahanarethas, un līdz Arābas jūrai, sāls jūrai zem Asedotas, Phasgas austrumos.

Un es pavēlēju jums tanī laikā, sacīdams: Kungs, jūsu Dievs, deva jums šo zemi mantojumā; apbruņojušies, ejiet priekšā saviem brāļiem, Israēla dēliem, visi spējīgie. Izņemot jūsu sievas un jūsu bērnus, un jūsu lopus - es zinu, ka jums ir daudz lopu - lai viņi dzīvo jūsu pilsētās, kuras es devu jums, līdz Kungs dos mieru Dievs jūsu brāļiem, tāpat kā arī jums, un lai arī viņi saņem mantojumā zemi, ko Kungs, mūsu Dievs, dod viņiem viņpus Jordānai, un jūs atgriezīsieties katrs savā mantojumā, ko es devu jums.

Un Jozuam es pavēlēju tanī laikā, sacīdams: jūsu acis ir redzējušas visu, ko Kungs, mūsu Dievs, darīja šiem diviem ķēniņiem; tā Kungs, mūsu Dievs, darīs visām valstībām, uz kurām tu tur šķērso. Jūs nebaidīsieties no viņiem, jo Kungs, mūsu Dievs, pats karos jūsu labā.

Un es lūdzu Kungu tajā laikā, sacīdams, Kungs Dievs, tu sākji rādīt savam kalpam savu spēku un savu varu, un stipro roku, un augsto elkoni. Kas gan ir Dievs debesīs vai uz zemes, kas darīs tā, kā tu darīji, un pēc tava spēka? Pārgājis, es redzēju šo labo zemi, kas atrodas viņpus Jordānai, šo labo kalnu un Antilibānu.

Un Kungs pārraudzīja mani jūsu dēļ un neuzklausīja mani, un Kungs sacīja man: Lai tev pietiek, nerunā vairs šo vārdu. Kāp augšā uz izcirstā virsotnes un paceļ savas acis pret jūru un ziemeļiem, un dienvidu, un austrumiem, un redzi ar savām acīm, jo tu nešķērsosi šo Jordānu. Un pavēli Jozuam, un stiprini viņu, un iedrošini viņu, jo viņš šķērsos šīs tautas priekšā, un viņš dos tiem mantojumā visu zemi, kuru tu esi redzējis. Un mēs apsēdāties ielejā tuvu Fogora namam.

4

Un tagad, Israēl, klausies likumus un spriedumus, ko es mācu jums šodien pildīt, lai jūs dzīvotu un jūs varētu vairoties, un iegājuši varētu mantot to zemi, kuru Kungs, jūsu tēvu Dievs, dod jums. Nepievienojiet tam vārdam, ko es jums pavēlu, un neatņemiet no tā; turiet mūsu Kunga Dieva baušļus, ko es jums šodien pavēlu. Jūsu acis ir redzējušas visu, ko Kungs, mūsu Dievs, darīja Baal Peoram, jo katru cilvēku, kurš gāja pakaļ Baal Peoram, Kungs, jūsu Dievs, iznīcināja no jūsu vidus. Bet jūs, kas esat piesaistīti Kungam, savam Dievam, visi dzīvojat šodien.

Redziet, es esmu parādījis jums likumus un tiesas, kā man pavēlēja Kungs, lai darītu tā tai zemē, kurā jūs ieejat, lai to mantotu. Un jūs ievērosiet un darīsiet, jo šī ir jūsu gudrība un sapratne visu tautu priekšā, kas dzirdēs visus šos likumus, un viņi teiks: Redzi, gudra un zinātīga tauta, šī lielā tauta. Jo kāda tauta ir liela, kurai ir Dievs, kas tuvojas viņiem tā, kā Kungs, mūsu Dievs, visās lietās, kurās mēs viņu piesaucam? Un kāda tauta ir liela, kurai ir taisnīgi likumi un tiesas pēc visa šī likuma, ko es šodien dodu jūsu priekšā?

Pievērs sev uzmanību un ļoti sargā savu dvēseli, neaizmirsti visus vārdus, ko ir redzējušas tavas acis, un lai tie neatstājas no tavas sirds visas tavas dzīves dienas, un tu mācīsi savus dēlus un savu dēlu dēlus par dienu, kurā tu stāvēji mūsu Kunga Dieva priekšā Horebā sapulces dienā, kad Viņš teica Kungs man sacīja: sapulcini pie manis ļaudis, un lai viņi dzird manus vārdus, lai viņi mācās bīties mani visas dienas, kamēr viņi dzīvo virs zemes, un lai viņi māca savus dēlus. Un jūs tuvojāties un stāvējāt pie kalna, un kalns dega ugunī līdz debesīm, tumsa, drūmums, vētra. Un Kungs runāja uz jums no uguns vidus ar vārdu balsi, kuru jūs dzirdējāt, un jūs neredzējāt nekādu līdzību, bet tikai balsi, Un viņš jums paziņoja savu derību, ko viņš jums pavēlēja ievērot – desmit baušļus, un tos uzrakstīja uz divām akmeņu plāksnēm.

Un Kungs man pavēlēja tanī laikā mācīt jums likumus un tiesas, lai jūs tos darītu uz zemes, kurā jūs ieejat, lai to mantotu. Un jūs ļoti sargāsiet savas dvēseles, jo jūs neredzējāt nekādu līdzību tajā dienā, kad Kungs runāja uz jums Horebā, kalnā, no uguns vidus. Nerīkojieties bezlikumīgi un nedariet sev izgrieztu tēlu, nekādu attēlu, kas līdzinātos vīrietim vai sievietei, līdzība jebkura dzīvnieka, kas ir uz zemes, līdzība jebkura spārnota putna, kas lido zem debesīm, līdzība visām rāpojošām lietām, kas rāpo uz zemes, līdzība visām zivīm, kas ir ūdeņos zem zemes. Un ne, uzlūkojis debesīs un redzējis sauli, un mēnesi, un zvaigznes, un visu debess pasauli, maldināts, pielūgsi tos un kalposi tiem, ko Kungs, tavs Dievs, piešķīra visām tautām, kas ir zem debesīm. Bet jūs ņēma Dievs un izveda jūs no Ēģiptes zemes, no dzelzs krāsns, no Ēģiptes, lai būtu viņam par īpašuma tautu, kā šajā dienā.

Un Kungs Dievs dusmojās uz mani jūsu dēļ teiktā un zvērēja, ka es nešķērsošu šo Jordānu un ka es neieiet tajā zemē, ko Kungs, tavs Dievs, dod tev par mantojumu. Es jo mirstu šajā zemē un

nepāriet šo Jordānu, bet jūs pāriesiet un iemantosiet šo labo zemi. Pievērsiet sev uzmanību, lai jūs neaizmirstu Kunga, mūsu Dieva, derību, kuru Viņš noslēdza ar jums, un nerīkotos likumpārkāpējoši, un nedarītu sev izgrieztu līdzību no visa tā, ko Kungs, tavs Dievs, tev pavēlēja. Jo Kungs, tavs Dievs, ir aprījoša uguns, greizsirdīgs Dievs.

Bet ja tu dzemdināsi dēlus un dēlu dēlus, un jūs kavēsieties uz zemes, un jūs rīkosieties bezlikumīgi, un jūs darīsiet izgrieztu tēlu, un jūs darīsiet ļauno Kunga priekšā Jūsu Dieva, lai Viņu provocētu uz dusmām, es liecinu jums šodien debesis un zemi, ka jūs noteikti iesiet bojā no tās zemes, uz kuru jūs šķērsojat Jordānu, lai to mantotu; jūs nedzīvosiet tur ilgi, bet tiksiet pilnīgi iznīcināti. Un Kungs izklīdīs jūs pa visām tautām, un jūs paliksiet nedaudzi skaitā visās tautās, kurās Kungs jūs tur ievēdīs. Un jūs kalpošat tur citiem dieviem, cilvēku roku darbiem, kokam un akmeņiem, kas neredzēs, nedz dzirdēs, nedz ēdīs, nedz smaržos. Un jūs tur meklēsiet Kungu, savu Dievu, un jūs atradīsiet viņu, kad jūs meklēsiet viņu no visas savas sirds un no visas savas dvēseles savās bēdās. Un visi šie vārdi tevi atradīs pēdējās dienās, un tu atgriezīsies pie Kunga, sava Dieva, un tu uzklausīsi viņa balsi, Jo Kungs, tavs Dievs, ir līdzcietīgs Dievs, viņš neatstās tevi, viņš tevi neiznīcinās un neaizmirsīs derību ar taviem tēviem, kuru Kungs viņiem zvērēja.

Jautājiet par iepriekšējām dienām, kas notika pirms jums, kopš tās dienas, kad Dievs radīja cilvēku virs zemes, un no viena debess gala līdz otram debess galam – vai ir noticis kaut kas saskaņā ar šo lielo vārdu, vai ir dzirdēts kaut kas tāds, vai ir kāda tauta dzirdējusi balsi Dzīvā Dieva, runājoša no uguns vidus, tādā veidā kā tu esi dzirdējis un palicis dzīvs, Vai Dievs mēģināja ieiet un ņemt sev tautu no citas tautas vidus ar pārbaudījumu, ar

zīmēm, ar brīnumiem, ar karu, ar spēcīgu roku, ar paceltu elkoni un ar lieliem redzējumiem, saskaņā ar visu, ko Kungs, mūsu Dievs, darīja Ēģiptē tavā priekšā, tev redzot, Lai tu zinātu, ka Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, un nav cita vairs, izņemot Viņu. No debesīm dzirdama kļuva viņa balss, lai pamācītu tevi, un uz zemes viņš parādīja tev savu lielo uguni, un viņa vārdus tu dzirdēji no uguns vidus.

Tāpēc, ka viņš mīlēja tavus tēvus, un izvēlējās viņu pēcnācējus pēc viņiem, jūs, un viņš pats izveda tevi ar savu lielo spēku no Ēģiptes, iznīcināt lielas un stiprākas tautas nekā tu priekš tavas sejas, ievest tevi, dot tev viņu zemi mantojumā, kā tas ir šodien.

Un tu zināsi šodien un atgriezīsies ar prātu, ka Kungs, tavs Dievs, ir Dievs debesīs augšā un virs zemes lejā, un nav cita bez viņa. Un sargājiet viņa baušļus un viņa likumus, cik daudz es pavēlu tev šodien, lai tev klātos labi un taviem dēliem pēc tevis, lai jūs kļūtu ilgdzīvotāji uz zemes, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev uz visām dienām. Tad Mozus atdalīja trīs pilsētas viņpus Jordānai no saules austrumiem, Lai tur bēgtu slepkava, kas noslepkavotu tuvāko, nezinot, un šis nebūtu ienīdis viņu pirms vakardienas un aizvakardienas, un viņš bēgs uz vienu no šīm pilsētām, un dzīvos. Bosoru tuksnesī, līdzenuma zemē Rūbenam, un Ramotu Gileādā Gadam, un Gaulonu Basānā Manasem.

Šis ir likums, kuru Mozus nolika Israēla dēlu priekšā. Šis ir liecības, likumi un spriedumi, ko Mozus runāja Izraēla dēliem pēc viņu izešanas no Ēģiptes zemes. Viņpus Jordānai ielejā, tuvu Fogoras mājai, Sihona, amoriešu ķēniņa, zemē, kurš dzīvoja Hesebonā, kuru sita Mozus un Israēla dēli, kad viņi izgāja no Ēģiptes zemes. Un viņi iemantoja viņa zemi un Oga, Bašānas ķēniņa, zemi – divu amoriešu ķēniņu, kas bija viņpus Jordānai

pret saules austumiem, No Aroēras, kas atrodas uz straumes Arnonas malas, un uz Sihona kalna, kas ir Hermons, visu Arabu viņpus Jordānai pret saules austumiem zem izcirstās Asedotas.

5

Un Mozus sasauca visu Israēlu un teica viņiem: Klausies, Israēl, tos likumus un tos spriedumus, ko es runāju jūsu ausīs šajā dienā, un jūs tos iemācīsieties, un jūs tos ievērosiet un darīsiet. Kungs, jūsu Dievs, noslēdza ar jums derību Horebā. Ne ar jūsu tēviem Kungs noslēdza šo derību, bet gan ar jums, kas visi esat šeit dzīvi šodien. Seja pret seju Kungs runāja ar jums kalnā no uguns vidus. Un es stāvēju starp Kungu un jums tanī laikā, lai paziņotu jums Kunga vārdus, jo jūs bijāties no uguns vaiga, un jūs neuzkāpāt kalnā, sacīdams: Es esmu Kungs, tavs Dievs, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.

Tev nebūs citu dievu Manas priekšā.

Tu nedarīsi sev elku, nedz kādu līdzību tam, kas ir debesīs augšā, un kas ir virs zemes lejā, un kas ir ūdeņos zem zemes. Tev nebūs tos pielūgt, nedz arī tiem kalpot, jo Es esmu Kungs, tavs Dievs, greizsirdīgs Dievs, kas sodīju tēvu grēkus pie bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam tiem, kas Mani ienīst, Un darīdams žēlastību tūkstošiem, kas mīl mani, un kas sargā manus baušļus. Neņemsi Kunga, sava Dieva, vārdu veltīgi, jo Kungs, tavs Dievs, neattīrīs to, kas ņem Viņa vārdu veltīgi.

Sargā to sabata dienu, lai svētītu to tādā veidā, kā tev pavēlēja Kungs, tavs Dievs. Sešas dienas strādā un dari visus savus darbus, Bet septītajā dienā ir sabats Kungam, tavam Dievam; tu nedarīsi tajā nekādu darbu – ne tu, ne tavs dēls, ne tava meita, ne tavs

kalps, ne tava kalpone, ne tavs vērsis, ne tavs jūglops, ne kāds no taviem lopiem, ne svešinieks, kas dzīvo pie tevis, lai atpūšas tavs kalps un tava kalpone, un tavs jūglops, tāpat kā tu. Un tu atcerēsies, ka kalps tu bijī Ēģiptes zemē, un Kungs, tavs Dievs, tevi izveda no turienes ar stipru roku un paceltu elkoni. Tāpēc Kungs, tavs Dievs, tev pavēlēja sargāt sabata dienu un to svētīt. Godini savu tēvu un savu māti, kā tev pavēlēja Kungs, tavs Dievs, lai tev labi klājas un lai tu ilgi dzīvo virs zemes, kuru Kungs, tavs Dievs, tev dod. Tu nedrīksti nogalināt. Tu nedrīksti pārkāpt laulību. Tu nezagsi. Tu nedosi viltus liecību pret savu tuvāko. Neiekārosi sava tuvākā sievu, neiekārosi sava tuvākā māju, nedz viņa lauku, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa jūglopu, nedz kādu no viņa lopiem, nedz neko, kas pieder tavam tuvākajam.

Šos vārdus Kungs runāja uz visu jūsu sapulci kalnā no uguns vidus, tumsā, drūmumā, vētrā, ar lielu balsi, un neko nepievienoja, un uzrakstīja tos uz divām akmens plāksnēm, un deva man. Un notika, kad jūs dzirdējāt balsi no uguns vidus, un kalns dega ugunī, un jūs visi pienācāt pie manis — jūsu cilšu vadītāji un jūsu vecāko padome, Un jūs sacījāt: Lūk, Kungs, mūsu Dievs, parādīja mums Savu godību, un mēs dzirdējām Viņa balsi no uguns vidus. Šajā dienā mēs redzējām, ka Dievs runās uz cilvēku, un viņš dzīvos. Un tagad lai mēs nemirstam, jo šis lielais uguns mūs aprīs, ja mēs vēl turpināsim dzirdēt mūsu Kunga Dieva balsi, un mēs mirsim. Kas gan ir miesa, kura būtu dzirdējusi dzīvā Dieva balsi, runājot no uguns vidus, kā mēs, un paliktu dzīva? Pieej tu un uzklausies visu, ko teiks Kungs, mūsu Dievs, un tu runāsi uz mums visu, ko Kungs, mūsu Dievs, teiks tev, un mēs klausīsimies un darīsim.

Un Kungs dzirdēja jūsu vārdu balsi, kad jūs runājāt uz mani, un Kungs sacīja uz mani: Es dzirdēju šīs tautas vārdu balsi, visu, ko viņi runāja uz tevi; pareizi visu, ko viņi runāja. Kas dos, lai viņu sirdis būtu tādas viņos, ka tie bīstos mani un sargātu manus baušļus visas dienas, lai labi klātos viņiem un viņu dēliem mūžīgi? Ejiet, es viņiem teicu, atgriezieties jūs savās mājās. Bet tu stāvi šeit ar mani, un es runāšu uz tevi par baušļiem un likumiem un tiesām, ko tu mācīsi viņiem, un lai viņi tā dara tai zemē, kuru es dodu viņiem par mantojumu. Un jūs ievērosiet, lai darītu tā, kā jums pavēlēja Kungs, jūsu Dievs, jūs nenogriezīsieties ne pa labi, ne pa kreisi, Saskaņā ar visu ceļu, ko Kungs, tavš Dievs, tev pavēlēja iet, lai Viņš dod tev mieru un lai tev klājas labi, un lai jūs dzīvotu ilgi uz zemes, ko mantosiet.

6

Un šie ir baušļi un likumi un spriedumi, ko Kungs, mūsu Dievs, pavēlēja mācīt jums darīt tajā zemē, kurā jūs ieejat, lai to mantotu. Lai jūs bītos Kungu, savu Dievu, ievērojiet visus Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es šodien pavēlu tev, tu un tavi dēli, un tavu dēlu dēli, visas savas dzīves dienas, lai jūs ilgi dzīvotu.

Un klausies, Israēl, un sargi darīt, lai tev labi klātos, un lai jūs ļoti vairojaties, tieši kā runāja Kungs, tavu tēvu Dievs, dot tev zemi, kurā plūst piens un medus. Un šie ir likumi un spriedumi, ko Kungs pavēlēja Israēla dēliem tuksnesī, kad viņi bija izgājuši no Ēģiptes zemes. Klausies, Israēl, Kungs, mūsu Dievs, Kungs ir viens. Un tu mīlēsi Kungu, savu Dievu, no visa sava prāta, un no visas savas dvēseles, un no visa sava spēka. Un šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, būs tavā sirdī un tavā dvēselē. Un tu mācīsi tos saviem dēliem, un tu runāsi par tiem, sēdēdams mājā un ejot pa ceļu, un guloties, un ceļoties. Un tu tos piesiensi par zīmi uz savas

rokas, un tas būs nesatricināms tavām acīm priekšā. Un jūs rakstīsiet tos uz jūsu māju durvju stenderēm un jūsu vārtu stenderēm.

Un būs, kad Kungs, tavs Dievs, ievēdīs tevi zemē, kuru Viņš zvērēja taviem tēviem Ābrahāmam un Īzākam un Jēkabam dot tev lielas un labas pilsētas, kuras tu neesi cēlis mājas, pilnas ar visām labām lietām, kuras tu nepiepildīji, izcirstas akas, kuras tu neizcirsti, vīnogulājus un olīvu dārzus, kurus tu neiestādīji, un kad būsi ēdis un būsi paēdis, ņem vērā, lai neaizmirsti Kunga, tava Dieva, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes, no verdzības nama. Kungu, savu Dievu, tu bīsties un vienīgi viņam kalposi, un pie viņa pieķersies, un viņa vārdā zvērēsi.

Neejiet pakal citiem dieviem no to tautu dieviem, kas ir apkārt jums, jo Dievs greizsirdīgs, Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū, lai Kungs, tavs Dievs, dusmās neaizdedzies pret tevi, neiznīcina tevi no zemes virsas.

Nekārdināsi Kungu, savu Dievu, tādā veidā, kā jūs Viņu kārdinājāt kārdināšanā. Rūpīgi sargā Kunga, sava Dieva, baušļus, liecības un likumus, ko Viņš tev pavēlēja. Un tu darīsi to, kas patīkams un labs, Kunga, tava Dieva, priekšā, lai tev labi klātos, un tu ieietu un mantotu to labo zemi, kuru Kungs zvērēja taviem tēviem, izdzīt visus tavus ienaidniekus no tavas priekšas, kā Kungs runāja.

Un būs tā, ka kad tavs dēls tevi rīt jautās, sacīdams: Kas ir tās liecības un likumi un spriedumi, ko Kungs, mūsu Dievs, mums pavēlēja? Un tu sacīsi savam dēlam: Mēs bijām Faraona kalpi Ēģiptes zemē, un Kungs mūs izveda no turienes ar spēcīgu roku un ar paceltu elkoni. Un Kungs deva lielas un jaunas zīmes un

brīnumus Ēģiptē faraonam un viņa namā mūsu priekšā Un viņš mūs izveda no turienes, lai dotu mums šo zemi, kuru viņš zvērēja dot mūsu tēviem. Un Kungs mums pavēlēja ievērot visus šos likumus, bīties Kungu, mūsu Dievu, lai mums klātos labi visu mūžu, lai dzīvotu tāpat kā šodien. Un žēlsirdība būs mums, ja mēs ievērosim un pildīsim visus šos baušļus Kunga, mūsu Dieva, priekšā, kā Viņš mums pavēlēja.

7

Ja tavs Kungs Dievs iavedīs tevi zemē, kurā tu ieej, lai to mantotu, un izdzīs lielas tautas no tavas sejas – Hetiešus un Ģirgašiešus un Amoriešus un Kānaāniešus un Feriziešus un Hiviešus un Jebusiešus, septiņas tautas, daudzas un stiprākas par jums, Un Kungs, tavs Dievs, nodos viņus tavās rokās, un tu sitīsi viņus, ar iznīcināšanu iznīcināsi viņus, tu neslēgsi ar viņiem derību, nedz arī apzēlosies par viņiem, Ne arī neprecēsieties ar viņiem, savu meitu nedosiet viņa dēlam, un viņa meitu neņemsiet savam dēlam. Jo viņš novērsīs tavu dēlu no manis, un viņš kalpos citiem dieviem, un Kungs dusmās dusmosies uz jums, un Viņš tevi ātri iznīcinās. Bet tā jūs darīsiet viņiem: viņu altārus jūs nojauksiet, viņu stabus jūs salauzīsiet, viņu birzis jūs nocirtīsiet un viņu dievu tēlus jūs sadedzināsiet ar uguni. Jo tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam, un tevi Kungs, tavs Dievs, ir izraudzījis, lai tu Viņam būtu īpaša tauta no visām tautām, kas ir virs zemes virsas.

Ne tāpēc, ka jūs esat daudzi starp visām tautām, Kungs jūs izvēlējās, un Kungs jūs izvēlējās, jo jūs esat nedaudzi starp visām tautām. Bet tāpēc, ka Kungs jūs mīl un saglabā zvērestu, ko Viņš zvērēja jūsu tēviem, Kungs jūs izveda ar varenu roku, un Kungs tevi atpirka no verdzības nama, no Faraona, Ēģiptes ķēniņa, rokas.

Un tu zināsi, ka Kungs, tavs Dievs, šis ir Dievs, uzticīgs Dievs, kas sargā derību un žēlastību tiem, kas mīl viņu, un tiem, kas sargā viņa baušļus, uz tūkstošiem paaudzēm. Un Viņš atmaksā tiem, kas Viņu ienīst, viņu acīs, lai tos iznīcinātu, un nekavēties tiem, kas Viņu ienīst, viņu acīs Viņš tiem atmaksās.

Un tu ievērosi baušļus, un likumus, un tiesas šīs, ko es pavēlu tev šodien darīt. Un būs tā, ka, kad jūs dzirdēsiet šos likumus un tos ievērosiet, un tos darīsiet, tad Kungs, tavs Dievs, sargās tev derību un žēlastību, ko Viņš zvērēja jūsu tēviem. Un Viņš mīlēs tevi, un svētīs tevi, un vairoš tevi, un svētīs tavus pēcnācējus no tava vēdera, un tavu zemes augļus, tavu graudu, un tavu vīnu, un tavu eļļu, tavu vēršu ganāmpulkus, un tavu aitu ganāmpulkus uz tās zemes, kuru Kungs zvērēja taviem tēviem dot tev. Svētīts tu būsi starp visām tautām, nebūs starp jums neauglīga, ne arī neauglīgas, un starp taviem lopiem. Un Kungs, tavs Dievs, noņems no tevis visas slimības un visas ļaunās Ēģiptes sērgas, kuras tu esi redzējis un kuras tu esi pieredzējis, viņš neuzlikš tās uz tevis, bet uzlikš tās uz visiem, kas tevi ienīst.

Un tu ēdīsi visu to tautu laupījumu, ko Kungs, tavs Dievs, dod tev. Tava acs viņus nežēlos, un tu nekalposi viņu dieviem, jo tas ir tev par piedauzīšanās akmeni.

Ja tu gan saki savā prātā, ka šī tauta ir daudz lielāka nekā es, kā es varēšu viņus iznīcināt? Nebīsties no viņiem, atceries, ko visu Kungs, tavs Dievs, darīja faraonam un visiem ēģiptiešiem, Tos lielos pārbaudījumus, ko redzēja tavas acis, tās lielās zīmes un brīnumus, to stipro roku un to augsto elkoni, kā Kungs, tavs Dievs, tevi izveda, tā Kungs, jūsu Dievs, darīs visām tautām, kuras tu bīsties no viņu vaiga. Un Kungs, tavs Dievs, sūtīs pret viņiem sirsenes, līdz tiks iznīcināti tie, kas palikuši, un tie, kas slēpušies

no tevis. Tu netiksi trāpīts no viņu sejas, jo Kungs, tavs Dievs, ir tevī, Dievs liels un varens. Un Kungs, tavs Dievs, patērēs šīs tautas tavā priekšā pamazām. Tu nevarēsi viņus iznīcināt ātri, lai zeme nekļūtu tuksnesis un lai savvaļas zvēri nevairojās pret tevi. Un Kungs, tavs Dievs, nodos viņus tavās rokās, un tu tos iznīdēsi lielā iznīcināšanā, līdz tu tos pilnībā izpostīsi, Un viņš nodos viņu ķēniņus jūsu rokās, un jūs iznīcināsi viņu vārdu no tās vietas. Neviena nepretosies tev, līdz tu pilnīgi iznīcināsi viņus.

Viņu dievu izgrieztos tēlus jūs sadedzināsi ar uguni, neiekāro sudrabu, nedz zeltu no tiem neņemsi sev, lai nepakļūtu caur to, jo tas ir negantība Kungam, tavam Dievam. Un tu neieņecī negantību savā namā, un tu būsi nolādēts tāpat kā šī lieta; ar riebumu tu to riebsi un ar negantību tu to nīcināsi, jo tā ir nolādēta.

8

Visus baušļus, kurus es šodien jums pavēlu, jūs ievērosiet un darīsiet, lai jūs dzīvotu un vairojaties, un ieietu, un iemantotu to zemi, kuru Kungs, jūsu Dievs, zvērēja jūsu tēviem. Un tu atcerēsies visu ceļu, pa kuru Kungs, tavs Dievs, tevī vadīja tuksnesī, lai viņš tevī pazemotu un pārbaudītu, un lai tiktu atzīts tas, kas ir tavā sirdī, vai tu turēsi viņa pavēles vai ne. Un Viņš apbēdināja tevi, un Viņš izraisīja tev badu, un Viņš pabaroja tevi ar mannu, ko nezināja tavi tēvi, lai Viņš varētu tev paziņot, ka cilvēks dzīvos ne no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet caur Dieva muti. Tavi apģērbi nenovecoja, tavas sandales nenolietojās, tavas kājas nekļuva sabiezējušas četrdesmit gadu laikā.

Un tu zināsi savā sirdī, ka kā cilvēks audzina savu dēlu, tā Kungs, tavs Dievs, audzinās tevi. Un tu turēsi Kunga, tava Dieva,

baušļus, staigāt Viņa ceļos un bīties Viņu.

Jo Kungs, tavs Dievs, ievēdīs tevi labā un plašā zemē, kur ir ūdens straumes un dziļumu avoti, kas izplūst caur līdzenumiem un caur kalniem, Zeme ar kviešiem un miežiem, vīnogulājiem, vīģu kokiem, granātāboliem, zeme ar olīveļļu un medu, Zeme, uz kuras neēdīsi savu maizi nabadzībā, un nebūsi vajadzībā pēc nekā uz tās, zeme, kuras akmeņi ir dzelzs, un no tās kalniem raksi bronzu.

Un tu ēdīsi un būsi paēdis, un svētīsi Kungu, savu Dievu, par to labo zemi, ko Viņš tev ir devis. Pievērs uzmanību sev, lai neaizmirstu Kungu, savu Dievu, nesargājot viņa baušļus un viņa tiesas un viņa likumus, kurus es tev šodien pavēlu. Kad nebūsi ēdis un paēdis, un nebūsi uzcēlis labas mājas un dzīvojis tajās, Un kad tavi vislopi un tavas avis būs vairojušies, sudrabs un zelts būs vairojies, un viss, kas tev pieder, būs vairojies, tu tiktu paaugstināts sirdī un aizmirstu Kungu, savu Dievu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama, Tā, kas tevi veda cauri lielajai un briesmīgajai tuksnesij, kur bija kodīga čūska un skorpions un slāpes, kur nebija ūdens, Tā, kas tev izveda no asās klints ūdens avotu, no Tā, kas pabaroja tevi ar mannu tuksnesī, ko nepazīni tu un ko nepazīna tavi tēvi, lai Viņš tevi pazemotu un pārbaudītu, un lai tavās pēdējās dienās tev labi darītu. Nesaki savā sirdī: Mana stiprība un manas rokas varā man deva šo lielo spēku. Un tu atcerēsies Kungu, savu Dievu, jo viņš tev dod spēku, lai gūtu varenību, un lai viņš nodibinātu savu derību, kuru Kungs zvērēja taviem tēviem, kā šodien.

Un būs, ja aizmirstībā aizmirsi Kungu, savu Dievu, un iesi pakaļ citiem dieviem, un kalposi tiem, un pielūgsi tos, es apliecinu jums šodien debesis un zemi, ka jūs noteikti iesiet bojā. Tāpat kā

pārējās tautas, ko Kungs, jūsu Dievs, iznīcina jūsu priekšā, tā arī jūs iesiet bojā, tāpēc ka neklausījāt Kunga, sava Dieva, balsi.

9

Klausies, Izraēl, tu šodien šķērso Jordānu, lai ieietu mantot tautas lielas un stiprākas nekā jūs, pilsētas lielas un nocietinātas līdz debesīm. Tauta liela un daudzskaitlīga, un gara auguma, Enaka dēli, kurus tu pazīsti, un tu esi dzirdējis: Kas stāsies pretī Enaka dēlu priekšā? Un tu zināsi šodien, ka Kungs, tavš Dievs, šis ies tavā priekšā, Viņš ir rijoša uguns, Viņš iznīcinās viņus, un Viņš novērsīs viņus no tavas sejas, un iznīcinās viņus ātri, tāpat kā Kungs tev sacīja. Nesaki savā sirdī, kad Kungs, tavš Dievs, iznīcinās šīs tautas tavā priekšā, sacīdams: Savas taisnības dēļ Kungs mani ieveda, lai mantotu šo labo zemi. Ne tavas taisnības dēļ, ne tavas sirds svētuma dēļ tu ieej mantot viņu zemi, bet šo tautu bezdievības dēļ Kungs tos iznīcinās tavā priekšā, un lai apstiprinātu derību, kuru Kungs zvērēja mūsu tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.

Un tu zināsi šodien, ka ne tavu taisnīgo darbu dēļ Kungs, tavš Dievs, dod tev šo labo zemi mantojumā, jo tu esi stūrgalvīga tauta. Atceries, neaizmirsti, cik daudz tu provocēji Kungu, savu Dievu, tuksnesī no tās dienas, kad jūs izgājāt no Ēģiptes un atnācāt uz šo vietu – jūs turpinājāt nepaklausīt Kungam.

Un Horebā jūs provokājāt Kungu, un Kungs dusmojās uz jums, lai jūs iznīcinātu, Kad es kāpu uz kalnu, lai ņemtu akmens plāksnes, derības plāksnes, kuras Kungs noslēdza ar jums, es paliktu kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, maizi neēdu un ūdeni nedzēru. Un Kungs deva man tās divas akmens plāksnes, rakstītas ar Dieva pirkstu, un uz tām bija rakstīti visi vārdi, kurus

Kungs runāja uz jums kalnā sapulces dienā. Un notika pēc četrdesmit dienām un četrdesmit naktīm, Kungs deva man tās divas akmens plāksnes, derības plāksnes. Un Kungs sacīja man: Celies, nokāp ātri no šejienes, jo tava tauta, kuru tu izvedi no Ēģiptes zemes, ir rīkojusies likumpārkāpējiski; viņi ātri nogriezās no ceļa, kuru es viņiem pavēlēju, un viņi sev darīja lietu tēlu.

Un Kungs sacīja man: Es esmu runājis ar tevi vienreiz un divreiz, sakot: es esmu redzējis šos ļaudis, un redzi, tie ir stūrgalvīgi ļaudis. Un tagad atļauj man iznīcināt viņus, un es izdzēsīšu viņu vārdu no zem debesīm, un darīšu tevi par lielu, stipru tautu, daudz lielāku par šo. Un, atgriezies atpakaļ, es nokāpu no kalna, un kalns dega ugunī līdz debesīm, un divas liecību plāksnes bija manās abās rokās. Un redzējis, ka jūs grēkojāt Kunga, sava Dieva, priekšā, un jūs sev padarījāt kausētu tēlu, un jūs novērsāties no tā ceļa, kuru Kungs jums bija pavēlējis iet, Un, satvēris abas plāksnes, es nometu tās no abām savām rokām un salauzu tās jūsu priekšā. Un es lūdzos Kunga priekšā otroreiz, tāpat kā agrāk, četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, maizi es neēdu un ūdeni es nedzēru, par visiem jūsu grēkiem, ko jūs grēkojāt, darot ļauno Kunga Dieva priekšā, kaitinot viņu. Un es biju nobijies Kunga dusmu un bardzības dēļ, jo Kungs bija sadusmojis uz jums, lai jūs iznīcinātu, un Kungs uzklausīja mani arī šoreiz. Un par Āronu dusmojās, lai iznīcinātu viņu, un es lūdzos arī par Āronu tajā laikā. Un jūsu grēku, ko jūs izdarījāt – to teļu es paņēmu un sadedzināju to ugunī, un samalāju to, sasitot ļoti smalki, līdz tas kļuva plāns, un tas kļuva kā putekļi, un es iemetu tos putekļus straujupē, kas tecēja lejup no kalna.

Un iedegšanā, un kārdināšanā, un iekāres kapos, provocējuši jūs bijāt Kungu. Un kad Kungs jūs izsūtīja no Kādešas Barneas, sacīdams: Ejiet augšup un iemantojiet to zemi, ko es dodu jums,

jūs nepaklausījāt Kunga, sava Dieva, vārdam un neuzticējāties viņam, un neklausījāties viņa balsī. Jūs bijāt nepaklausīgi Kungam no tās dienas, kad Viņš jums kļuva zināms. Un es lūdzos Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit nakts, tik ilgi es lūdzos, jo Kungs bija sacījis jūs iznīcināt. Un es lūdzos Dievam un teicu: Kungs, dievu kēniņ, neiznīcīni savu tautu un savu daļu, ko Tu atpestījī, kurus Tu izvedi no Ēģiptes zemes ar savu lielo spēku, ar savu vareno roku un ar savu pacelto elkoni. Atceries Ābrahāmu un Īzāku un Jēkabu, tavus kalpus, kuriem tu zvērēji pats pie sevis, neskaties uz šo ļaužu stingrību un bezdievību, un uz viņu grēkiem. Lai neizsaka tie, kas dzīvo zemē, no kurienes Tu mūs izvedi, sacīdami: tāpēc, ka Kungs nespēja ievest viņus zemē, kuru Viņš tiem apsolīja, un tāpēc, ka Viņš tos ienīda, Viņš tos izveda tuksnesī, lai nogalinātu viņus. Un šie ir tava tauta un tavs īpašums, kurus tu izvedi no Ēģiptes zemes ar savu lielo spēku, un ar savu stipro roku, un ar savu augsto elkoni.

10

Tanī laikā Kungs man sacīja: izcirsti sev divas akmens plāksnes tāpat kā pirmās, un uzej pie manis kalnā, un taisīsi sev koka šķirstu. Un tu rakstīsi uz plāksnēm tos vārdus, kas bija pirmajās plāksnēs, kuras tu salauzīji, un tu iemetīsi tās šķirstā. Un es izgatavoju šķirstu no nesapūstošiem kokiem, un es izcirtu akmens plāksnes kā tās pirmās, un es uzkāpu kalnā, un tās divas plāksnes bija manās rokās. Un Viņš uzrakstīja uz tām plāksnēm saskaņā ar pirmo rakstīšanu tos desmit vārdus, kurus Kungs runāja uz jums kalnā no uguns vidus, un Kungs deva tās man. Un, atgriezies, es nokāpu no kalna un iemetu plāksnes šķirstā, ko es biju izdarījis, un tās bija tur, kā man bija pavēlējis Kungs. Un Israēla dēli devās prom no Bērota, Jakima dēlu Misadai. Tur nomira Ārons un tika apglabāts tur, un viņa dēls Eleāzars kalpoja

kā priesteris viņa vietā. No turienes viņi aizgāja uz Gadgadu, un no Gadgadas uz Etebatu, zeme ar ūdens straumēm.

Tanī laikā Kungs nošķīra Levī cilti, lai nestu Kunga derības šķirstu, lai stāvētu Kunga priekšā, lai kalpotu un lūgtos viņa vārdā līdz šai dienai. Tāpēc levītiem nav daļas un mantojuma starp viņu brāļiem, Kungs pats ir viņa mantojums, kā Viņš teica viņam. Un es stāvēju kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis. Un Kungs uzklausīja mani arī šajā laikā, un Kungs nevēlējās jūs iznīcināt. Un Kungs man sacīja: Celies, dodies ceļā šīs tautas priekšgalā, un lai viņi ieiet un iemanto zemi, kuru es zvērēju viņu tēviem dot viņiem.

Un tagad, Israēl, ko Kungs, tavs Dievs, prasa no tevis, ja ne bīties Kungu, tavu Dievu, un staigāt visos Viņa ceļos, un mīlēt Viņu, un kalpot Kungam, tavam Dievam, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, Turēt Kunga, tava Dieva, baušļus un viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu, lai tev labi klātos. Lūk, Kungam, tavam Dievam, pieder debesis un debesu debesis, zeme un viss, kas ir tanī. Tomēr Kungs izvēlējās mīlēt jūsu tēvus un pēc viņiem izvēlējās viņu pēcnācējus – jūs – no visām tautām, kā tas ir šodien. Un jūs apgraizīsiet savu sirds cietību, un savu kaklu jūs nesacietināsiet. Jo jūsu Kungs Dievs, šis ir Dievs virs dieviem un Kungs virs kungiem, lielais Dievs, stiprais un bijājamais, kurš neuzlūko seju un nepieņem dāvanas, darot tiesu svešiniekam un bārenim un atraitnei, un mīlot svešinieku, dot viņam maizi un apģērbu. Un jūs mīlēsiet svešinieku, jo jūs bijāt svešinieki Ēģiptes zemē.

Kungu, savu Dievu, tu bīies un viņam kalposi, un pie viņa pieķersies, un pie viņa vārda zvērēsi. Šis ir tavs lielums, un šis ir tavs Dievs, kurš darīja tevī šīs lielās un godpilnās lietas, kuras redzēja tavas acis. Septiņdesmit dvēselēs nonāca tavi tēvi Ēģiptē,

bet tagad Kungs, tavs Dievs, ir padarījis tevi kā debess zvaigznes
pēc skaita.

11

Un tu mīlēsi Kungu, savu Dievu, un tu ievērosi viņa
noteikumus, un viņa likumus, un viņa baušļus, un viņa tiesas visas
dienas. Un jūs zināsiet šodien, ka ne jūsu bērni, kas nezina un nav
redzējuši Kunga, jūsu Dieva, audzināšanu un Viņa lielos darbus,
un Viņa spēcīgo roku, un Viņa pacelto elkoni, un viņa zīmes, un
viņa brīnumus, ko viņš darīja Ēģiptes vidū faraonam, Ēģiptes
ķēniņam, un visā viņa zemē un cik daudz Viņš darīja ēģiptiešu
spēkam, un viņu ratiem, un viņu zirgiem, un viņu spēkam, kā
Sarkanās jūras ūdens applūdināja viņu sejas, kad tie jūs vajāja no
aizmugures, un Kungs viņus iznīcināja līdz šai dienai, un visu, ko
Viņš mums darīja tuksnesī, līdz jūs nonācāt šajā vietā un cik daudz
Viņš darīja Datānam un Abīramam, Eliāba dēliem, Rūbena dēla,
kurus zeme, atvērusi savu muti, norija viņus un viņu namus, un
viņu teltis, un visu viņu īpašumu, kas bija ar viņiem, visa Israēla
vidū. Ka jūsu acis ir redzējušas visus Kunga lielos darbus, ko viņš
šodien jūsu vidū darīja.

Un jūs ievērosiet visus viņa baušļus, ko es pavēlu tev šodien,
lai dzīvotu un vairojaties, un, iegājuši, mantotu zemi, uz kuru jūs
šķērsojat Jordānu, lai to mantotu. Lai jūs ilgi dzīvotu uz zemes,
kuru Kungs zvērēja dot jūsu tēviem un viņu pēcnācējiem, zemi,
kurā piens un medus tek. Jo tā zeme, kurā tu tur ieej, lai to
mantotu, nav tāda kā Ēģiptes zeme, no kurienes jūs esat izgājuši,
kur viņi sēj sēklu un laista ar savām kājām kā dārzeņu dārzu. Bet
zeme, kurā tu ieej, lai to mantotu, ir kalnaina un līdzena zeme, kas
dzer ūdeni no debesu lietus. Zeme, kuru Kungs, tavs Dievs,

nepārtraukti uzrauga, Kunga, tava Dieva, acis ir uz tās no gada sākuma līdz gada beigām.

Ja jūs patiešām klausīsiet visus baušļus, ko es šodien tev pavēlu, mīlēt Kungu, savu Dievu, un kalpot viņam no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, Un Viņš dos lietu tavai zemei īstajā laikā, agro un vēlo, un tu ievāksīsi savu labību, un savu vīnu, un savu eļļu. Un Viņš dos barību tavos laukos tavam lopam, un tu ēdīsi un kļūsi paēdināts. Esi uzmanīgs pret sevi, lai tava sirds netop padarīta tauka, un jūs nepārkāpjat, un nekalpojat citiem dieviem, un nepielūdzat viņus. Un Kungs, būdams dusmīgs dusmās uz jums, aizvērs debesis, un nebūs lietūs, un zeme nedos savus augļus, un jūs iesiet bojā drīz no tās labās zemes, kuru Kungs jums deva.

Un jūs ieliksiet šos vārdus savā sirdī un savā dvēselē, un jūs tos piesaistīsiet par zīmi uz savas rokas, un tas būs nesatricināms jūsu acu priekšā. Un jūs mācīsiet tos saviem bērniem, runājot par tiem, kad tu sēdi mājā, un kad tu ej ceļā, un kad tu guli, un kad tu celies. Un jūs uzrakstīsiet tos uz jūsu māju durvju stenderēm un uz jūsu vārtiem. lai jūs ilgi dzīvotu un jūsu dēlu dienas uz zemes, kuru Kungs zvērēja jūsu tēviem dot viņiem, kā debesu dienas uz zemes. Un būs tā: ja jūs patiešām klausīsiet visus šos baušļus, kurus es pavēlu tev šodien darīt — mīlēt Kungu, mūsu Dievu, un staigāt visos viņa ceļos, un pieķerties viņam, Un Kungs izdzīs visas šīs tautas no jūsu priekšas, un jūs iemantosiet tautas, kas ir lielākas un stiprākas nekā jūs. Visa vieta, kur jūsu kājas pēda mīs, būs jums, no tuksneša un Antilibāna, un no lielās upes, Eifrātas upes, un līdz jūrai uz rietumiem būs jūsu robežas. Neviens jums nepretosies, un jūsu bailes un jūsu trīsas Kungs, jūsu Dievs, uzliks visas zemes virsū, uz kuru jūs kāptu, tādā veidā, kā Viņš uz jums runāja.

Redzi, es šodien lieku jūsu priekšā svētību un lāstu, Svētību, ja jūs uzklausīsiet Kunga, sava Dieva, baušļus, kurus es jums šodien pavēlu, Un lāstu, ja jūs neklausīsiet Kunga, jūsu Dieva, baušļus, ko es jums šodien pavēlu, un ja jūs tiksiet novesti maldu no ceļa, kuru es jums pavēlēju, aizgājuši kalpot citiem dieviem, kurus jūs nepazīstat. Un būs, kad Kungs, tavs Dievs, tevi ievēdīs zemē, uz kuru tu tur šķērsi, lai to mantotu, un tu dosi svētību uz Garizīna kalnu un lāstu uz Gaibāla kalnu. Vai ne lūk šīs lietas ir viņpus Jordānai, aiz rietumu ceļa no saules, Kanaāna zemē, kas atrodas uz rietumiem, blakus Golgolam, tuvu augstajam ozolam? Jūs jo šķērsojat Jordānu, iegājuši, lai mantotu to zemi, kuru Kungs, mūsu Dievs, dod jums par mantojumu uz visām dienām, un jūs dzīvosiet tajā.

Un jūs ievērosiet, lai darītu visus viņa baušļus un šos spriedumus, ko es dodu jūsu priekšā šodien.

12

Un šie ir pavēles un spriedumi, kurus jūs ievērosiet un darīsiet tai zemē, ko Kungs, jūsu tēvu Dievs, dod jums par mantojumu, visas dienas, kamēr jūs dzīvojat virs zemes. Ar iznīcināšanu jūs iznīcināsiet visas tās vietas, kurās tie kalpoja tur viņu dieviem, kurus jūs mantosiet, uz tiem augstajiem kalniem un uz pakalniem, un apakš bieza koka, Un jūs iznīcināsiet viņu altārus, un jūs salauzīsiet viņu stabus, un jūs nocirtīsiet viņu birzis, un jūs sadedzināsiet viņu dievu izgrieztos attēlus ar uguni, un jūs iznīcināsiet viņu vārdu no tās vietas. Jūs nedarīsiet tā Kungam, savam Dievam. Bet tai vietā, kuru izvēlēsi Kungs, tavs Dievs, vienā no jūsu pilsētām, lai tur nosauktu Savu vārdu un lai tiktu piesaukts, jūs meklēsiet un jūs nāksiet tur. Un jūs nesīsiet tur savus dedzināmos upurus un savus upurus, un savus pirmaugļus,

un savas lūgšanas, un savus brīvprātīgos upurus, un savas vienošanās, pirmsdzimušos no saviem vēršiem un no savām aitām. Un jūs ēdīsiet tur Kunga, sava Dieva, priekšā, un jūs priecāsities par visu, pie kā jūs pieliekat savu roku, jūs un jūsu mājinieki, jo Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis.

Jūs nedarīsiet visu to, ko mēs šodien šeit darām – katrs to, kas patīkams viņa priekšā. Jūs vēl līdz šim neesat atnākuši mierā un mantojumā, ko Kungs, mūsu Dievs, jums dod. Un jūs šķērsosiet Jordānu, un jūs dzīvosiet uz tās zemes, kuru Kungs, mūsu Dievs, dod jums kā mantojumu, un Viņš dos jums mieru no visiem jūsu ienaidniekiem visapkārt, un jūs dzīvosiet drošībā. Un būs vieta, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēsies, lai tur tiktu saukts viņa vārds, tur jūs nesīsiet visu, ko es pavēlu jums šodien: jūsu dedzināmos upurus un jūsu kaujamās upurus, un jūsu desmitās daļas, un jūsu roku pirmaugļus, un katru izvēlētu no jūsu dāriem, ko jūs solīsiet Kungam, jūsu Dievam. Un jūs priecāsities Kunga, sava Dieva, priekšā, jūs un jūsu dēli, un jūsu meitas, un jūsu kalpi, un jūsu kalpones, un levīts, kas ir pie jūsu vārtiem, jo viņam nav daļas nedz mantojuma ar jums. Esi piesardzīgs, lai tu neupurētu savus dedzināmos upurus katrā vietā, kuru tu redzi. Bet uz to vietu, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēsies vienā no tavām ciltīm, tur jūs uznesīsiet savus dedzināmos upurus, un tur tu darīsi visu, ko es tev šodien pavēlu. Bet pēc visas tavas vēlēšanās tu upurēsi un ēdīsi gaļu pēc Kunga, tava Dieva, svētības, ko Viņš tev deva ikvienā pilsētā; nešķīstais un šķīstais to ēdīs kopā, kā gazeli vai briedi. Tikai asinis jūs neēdīsiet, uz zemi jūs tās izliesāt kā ūdeni.

Tu nevarēsi ēst savās pilsētās desmito daļu no sava labības, vīna un eļļas, savu vēršu un avju pirmsdzimtos, visus solījumus, ko tu solīsi, savas vienošanās un savu roku pirmaugļus. Bet tu to ēdīsi Kunga, sava Dieva, priekšā tai vietā, kuru Kungs, tavs Dievs, Sev

izvēlēties – tu un tavs dēls, un tava meita, tavs kalps un tava kalpone, un svešinieks, kas ir jūsu pilsētās, un tu priecāsies Kunga, sava Dieva, priekšā par visu, pie kā tu pieliksi savu roku.

Pievērs uzmanību, lai nepamestu levītu visu laiku, kamēr dzīvo virs zemes.

Ja bet Kungs, tavs Dievs, paplašinās tavas robežas, tieši kā Viņš tev runāja, un tu teiksi: Es ēdišu gaļu, ja tava dvēsele iekāros ēst gaļu, tad ēd gaļu pēc visas savas dvēseles iekāres. Ja bet tālu ir tava vieta, kuru izvēlēties Kungs, tavs Dievs, tur tikt sauktam viņa vārdam, tad tu upurēsi no saviem lopiem un no savām avīm, kuras Dievs tev dos, tādā veidā, kā es tev pavēlēju, un tu ēdīsi savās pilsētās pēc savas dvēseles vēlēšanās. Kā tiek ēsta gazele un briedis, tā tu to ēdīsi; nešķīstais pie tevis un šķīstais līdzīgi ēdīs. Ņem stingri vērā neēst asinis, jo asinis ir viņa dvēsele; dvēsele netiks ēsta kopā ar gaļu. Jūs to neēdīsiet, izlejiet to uz zemes kā ūdeni. Neēd to, lai tev klātos labi un taviem dēliem pēc tevis, ja darīsi to, kas labs un patīkams Kunga, tava Dieva, priekšā. Izņemot tavas svētās lietas, ja tās tev būs, un ņemot savas lūgšanas, tu nāksi uz to vietu, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēties, lai tur tiktu piesaukts viņa vārds. Un tu darīsi savus sadedzināmos upurus, gaļu upurēsi uz Kunga, sava Dieva, altāra, bet savu upuru asinis izliesi pie Kunga, sava Dieva, altāra pamatnes, un gaļu ēdīsi. Sargi un klausies, un tu darīsi visus vārdus, kurus es pavēlu tev, lai tev klātos labi un taviem dēliem mūžīgi, ja tu darīsi to, kas patīkams un labs Kunga, tava Dieva, priekšā.

Ja bet Kungs, tavs Dievs, iznīcinās tautas, pie kurām tu tur ieej, lai mantotu viņu zemi, tavā priekšā, un tu to iemantosi un dzīvosi viņu zemē, Pievērs uzmanību sev, lai tu nemeklētu sekot viņiem pēc tam, kad viņi būs pilnīgi iznīcināti tavā priekšā,

sacīdams: Kā šīs tautas kalpo saviem dieviem? Darišu arī es. Tu nedarīsi tā savam Dievam, jo preteklības Kunga, kuras viņš ienīda, viņi darīja saviem dieviem, jo savus dēlus un savas meitas viņi sadedzina ugunī saviem dieviem.

13

Katru vārdu, ko es pavēlu jums šodien, to jūs ievērosiet un darīsiet, jūs nepievienosiet tam neko klāt un neatņemsiet no tā neko.

Ja bet ceļas tavā vidū pravietis vai sapņu redzētājs, un dod tev zīmi vai brīnumu, un nāk zīme vai brīnums, ko viņš runāja uz tevi, sacīdams: Iesim un kalposim citiem dieviem, kurus jūs nepazīstat, Neklausieties to pravieti vai to sapņotāju, jo Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda, lai zinātu, vai jūs mīlat savu Dievu no visas sirds un no visas dvēseles. Ejiet pakāļ Kungam, savam Dievam, un bīstieties no viņa, un klausiet viņa balsij, un turieties pie viņa. Un tas pravietis vai tas, kas sapņo sapni, mirs, jo viņš runāja, lai maldinātu tevi no Kunga, tava Dieva, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes, kas tevi atpirka no verdzības, lai tevi izdzītu no tā ceļa, pa kuru Kungs, tavs Dievs, tev pavēlēja iet, un tu iznīdēsi to ļauno no jūsu vidus.

Ja tavs brālis no tava tēva vai no tavas mātes, vai tavs dēls, vai tava meita, vai tava sieva, kas ir tavā klēpī, vai draugs, kas ir vienāds ar tavu dvēseli, slepeni tevi mudinātu, sacīdams: Iesim un kalposim citiem dieviem, kurus tu un tavi tēvi nepazinājāt, no dievu tautu, kas ir apkārt jums, kas tuvojas tev vai kas ir tālu no tevis, no viena zemes gala līdz otram zemes galam, Tu nepiekritīsi viņam un neuzklausīsi viņu, un tava acs viņu nežēlos, tu neilgosies pēc viņa, un tu viņu neapklāsi. Pasludinot, tu pasludinosi par viņu,

un tavas rokas būs pirmās pret viņu, lai nonāvētu viņu, un visa tauta rokas pēc tam. Un viņi nomētās viņu ar akmeņiem, un viņš mirs, jo viņš meklēja novērst tevi no Kunga, tava Dieva, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes, no verdzības nama. Un viss Israēls, to dzirdējis, baidīsies, un vairs nedarīs šo ļauno lietu jūsu vidū.

Ja bet tu dzirdi vienā no tavām pilsētām, kuras Kungs, tavs Dievs, dod tev, lai tu tur dzīvotu, sakot, Izgāja bezlikumīgi vīri no jūsu vidus, un viņi novērsa visus iedzīvotājus viņu zemē, sacīdami: Iesim un kalposim citiem dieviem, kurus jūs nepazinājat. un pārbaudes un jautājumi, un tu rūpīgi izmeklēsi, un redzi, vārds ir skaidri patiess, šī negantība ir notikusi jūsu vidū, Iznīcinot, tu iznīcināsi visus iedzīvotājus tajā zemē ar zobena slepkavību; lāstam jūs veltīsiet to un visu, kas ir tajā. Un visus tās laupījumus tu savāksi tās ielās, un tu sadedzināsi pilsētu ar uguni, un visus tās laupījumus ar visiem ļaudīm Kunga, tava Dieva, priekšā, un tā būs neapdzīvota mūžīgi, tā vairs netiks atjaunota. Un nekas no tā nolādētā nepalikis tavā rokā, lai Kungs novērstos no Savas dusmības un bardzības, un dos tev žēlastību, un apžēlosies par tevi, un vairoš tevi, kā Viņš zvērēja taviem tēviem, Ja tu dzirdi Kunga, sava Dieva, balsi, lai sargātu Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, darot to, kas ir labs un patīkams Kunga, sava Dieva, priekšā.

14

Jūs esat Kunga, sava Dieva, dēli, neuzliksiet plikumu starp savām acīm mirušā dēļ. Jo tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam, un Kungs, tavs Dievs, tevi izvēlējās, lai tu kļūtu viņam par īpašu tautu no visām tautām, kas ir virs zemes virsmas. Jūs neēdīsiet nekādas negantības. Šie ir lopi, kurus jūs ēdīsiet: teļu no liellopiem, jēru no avīm un kazlēnu no kazām, Briedis, gazele,

pigargs, orikss un žirafe. Katru dzīvnieku, kas dala nagu un šķeļ divus nagus, un atgremo starp dzīvniekiem, tos jūs ēdīsiet. Un šos dzīvniekus jūs neēdīsiet no tiem, kas atgremo, un no tiem, kas dala nagus un šķeļ nagus: kamieli, zaķi un klinskāžus, jo tie atgremo, bet nagus nedala – nešķīsti šie jums ir. Un cūku – tā dala nagu un šķeļ naga nagus, bet tā neatgremo atgremojamo – nešķīsts tas jums; no viņu gaļas neēdīsiet, viņu līķus neaizskariet.

Un šos jūs ēdīsiet no visa tā, kas ir ūdenī: visu, kam ir spuras un zvīņas, jūs ēdīsiet. Un visu, kam nav spuru un zvīņu, jūs neēdīsiet – tas jums ir nešķīsts. Jūs ēdīsiet katru tīru putnu. Un šos jūs neēdīsiet no tiem: ērgli, grifonu un zivjērgli, un grīfu, un kliju, un tiem līdzīgos, Un zvirbulis, un pūce, un kaija. un gārni, un gulbi, un ibisu, un kormorānu, un vanagu, un tiem līdzīgos, un badadzeguzi, un nakts kraukli, Un pelikānu, un tārtiņu, un tam līdzīgos, un purpura ūdensvistu, un sikspārni. Visas rāpojošās radības no putniem ir nešķīstas jums, jūs neēdīsiet no tām. Katru tīru putnu jūs drīkstat ēst. Nekādu maitu jūs nedrīkstat ēst; to var dot piemītņiekam, kas dzīvo jūsu pilsētās, un viņš to ēdis, vai arī pārdot svešiniekam, jo jūs esat svēta tauta Kungam, savam Dievam. Jūs nevārsīsiet jēru viņa mātes pienā.

Desmito tiesu tu atdosi no visa tavas sēklas ražas, tavas tīruma ražu ik gadu. Un tu to ēdīsi vietā, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēsies, lai tur tiktu saukts viņa vārds; jūs nesīsiet desmitās daļas no saviem graudiem un no sava vīna, un no savas eļļas, pirmdzimtos no saviem vēšiem un no savām avīm, lai tu mācītos būties Kungu, savu Dievu, visas dienas. Ja bet ceļš kļūst tāls no tevis un tu neesi spējīgs tos upurēt, jo tālu no tevis ir tā vieta, kuru Kungs, tavs Dievs, varētu izvēlēties, lai tur tiktu saukts viņa vārds, jo Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs, Un tu pārdosi tos par sudrabu, un tu ņemsi to sudrabu savās rokās, un tu iesi uz to vietu, kuru

izvēlēsies Kungs, tavs Dievs. Un tu dosi sudrabu par visu, ko vēlas tava dvēsele, par vēršiem vai par avīm, vai par vīnu, vai par stipro dzērienu, vai par visu, ko vēlas tava dvēsele, un tu ēdīsi tur Kunga, sava Dieva, priekšā, un tu priedāsies, tu un tavs nams. Un levīts, kas ir tavās pilsētās, jo viņam nav ne daļas, ne mantojuma līdz ar tevi.

Pēc trim gadiem tu iznesīsi visu desmito daļu no savas ražas, tanī gadā tu to noliksi savās pilsētās. Un nāks levīts, jo viņam nav daļas nedz mantojuma ar tevi, un svešinieks, un bāreņš, un atraitne, kas ir tavās pilsētās, un viņi ēdīs un tiks paēdināti, lai Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visos darbos, kurus tu darīsi.

15

Ik pēc septiņiem gadiem tu darīsi atlaišanu. Un tādējādi ir atlaišanas pavēle: tu atlaisi katru savu parādu, ko tev parādā kaimiņš, un no sava brāļa tu to nepieprasīsi, jo ir pasludināta atlaišana Kungam, tavam Dievam. No svešinieka tu prasīsi atpakaļ, cik daudz viņš tev ir parādā, bet savam brālim tu piedosi parādu. Ka nebūs tevī trūkstošā, jo, svētīdams, svētīs tevi Kungs, tavs Dievs, zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev par mantojumu, lai tu to mantotu.

Bet ja jūs patiešām klausīsieties Kunga, sava Dieva, balsij, lai sargātu un izpildītu visas šīs pavēles, ko es šodien tev pavēlu, Jo Kungs, tavs Dievs, tevi svētīja tādā veidā, kā Viņš tev runāja, un tu aizdosi daudzām tautām, bet tu pats neaizņemsies, un tu valdīsi pār daudzām tautām, bet pār tevi tās nevaldīs.

Ja kļūst pie tevis trūcīgs no taviem brāļiem vienā no tavām pilsētām tai zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, tev dod, tu necietināsi

savu sirdi un neaizvērsi savu roku no sava trūcīgā brāļa. Atverot tu atvērsi savas rokas viņam un aizdosi viņam aizdevumu tik daudz, cik viņš vajag, tāpat kā viņš ir trūcumā. Pievērs sev uzmanību, lai tavā sirdī neklūst par slēptu vārdu pārkāpums, sakot: Tuvojas septītais gads, atlaišanas gads, un lai tava acs neklūst ļauna pret tavu brāli, kas ir trūcumā, un tu viņam nedosi, un viņš sauks uz Kungu pret tevi, un tev būs liels grēks. Dod, tu dosi viņam, un aizdevumu tu aizdosi viņam, cik daudz viņš vajag, tāpat kā viņš ir trūcumā, un tu nebūsi noskumis savā sirdī, dodot viņam, jo šī vārda dēļ Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visos tavos darbos un visā, pie kā tu pieliksi savu roku. Jo trūcīgais netrūks tavā zemē, tāpēc es tev pavēlu darīt šo vārdu, sacīdams: atvērdams atvērsi savas rokas savam brālim, nabagam un trūcīgajam tavā zemē.

Ja tev tiek pārdots tavs brālis ebrejs vai ebrejiete, viņš kalpos tev sešus gadus, un septītajā gadā tu viņu atlaisi brīvu. Kad tu viņu sūtīsi prom brīvu no sevis, tu nesūtīsi viņu prom tukšu. Tu viņam dosi nodrošinājumu no tavām avīm, un no tavas labības, un no tava vīna; kā Kungs, tavs Dievs, tevi svētīja, tā tu viņam dosi.

Un tu atcerēsies, ka kalps tu biji Ēģiptes zemē, un Kungs, tavs Dievs, tevi atpirka no turienes; tāpēc es tev pavēlu izpildīt šo vārdu. Bet ja viņš saka tev: Es neiziešu no tevis, tāpēc ka viņš ir mīlējis tevi un tavu māju, tāpēc ka viņam ir labi pie tevis. Un tu ņemsi īlenu un caurdursi viņa ausi pie durvīm, un viņš būs tev kalps uz mūžu, un ar tavu kalponi tu darīsi tāpat. Tas nebūs smagi tavā priekšā, kad viņi tiks nosūtīti brīvi no tevis, jo viņš kalpoja tev sešus gadus par algota strādnieka gada algu, un Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā, ko tu darīsi.

Katru pirmdzimto, kas dzimst tavos liellopiem un tavās avīs, tos vīriešu kārtas tu svētīsi Kungam, savam Dievam. Nestrādā ar

savu pirmdzimto teļu un necirp savas pirmdzimtās avis. Kunga priekšā tu to ēdīsi gadu no gada vietā, kuru izvēlēšies Kungs, tavs Dievs, tu un tava māja. Ja bet tam ir trūkums, tizls vai akls, ļauns trūkums, neupurēsi to Kungam, savam Dievam.

Savās pilsētās to ēdīsi; nešķīstais un šķīstais pie tevis līdzīgi ēdīs to kā gazeli vai briedi. Izņemot asinis jūs neēdīsiet, jūs tās izliešat uz zemi kā ūdeni.

16

Sargā jauno mēnesi un svinē Pashā Kungam, savam Dievam, jo jauno mēnesī tu izgāji no Ēģiptes naktī. Un tu upurēsi Pashover Kungam, savam Dievam, aitas un vēršus tajā vietā, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēšies, lai tur tiktu piesaukts Viņa vārds. Neēd uz tā raugu, septiņas dienas ēd uz tā neraudzēto maizi, ciešanu maizi, jo ar steigu jūs izgājāt no Ēģiptes, lai atcerētos savu aiziešanas dienu no Ēģiptes zemes visas savas dzīves dienas. Tev nebūs redzams raugs visās tavās robežās septiņas dienas, un negulēs no tā gaļas, ko tu upurēsi vakarā pirmajā dienā, līdz rītam. Tu nevarēsi upurēt Pashā nevienā no tavām pilsētām, kuras Kungs, tavs Dievs, tev dod, Bet vienīgi tajā vietā, kuru izvēlēšies Kungs, tavs Dievs, lai tur tiktu saukts viņa vārds, upurēsi Pashā vakarā pie saules rieta, tajā laikā, kad tu izgāji no Ēģiptes. Un tu vārīsi un cepsi, un ēdīsi tai vietā, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēšies, un tu atgriezīsies no rīta un iesi savās mājās. Sešas dienas tu ēdīsi neraudzēto maizi, un septītajā dienā būs noslēguma svētki Kungam, tavam Dievam. Tu nedarīsi tajā dienā nekādu darbu, izņemot to, kas jādara dvēselei.

Septiņas nedēļas tu skaitīsi sev, kad tu būsi sācis likt sirpi pie plaujas, tu sāksi skaitīt septiņas nedēļas. Un tu svinēsi Nedēļu

svētkus Kungam, savam Dievam, cik vien tava roka spēj dot, pēc tam, ko Kungs, tavs Dievs, tev ir devis.

Un tu priecāsies Kunga, sava Dieva, priekšā, tu un tavs dēls, un tava meita, tavs kalps, un tava kalpone, un levīts, un svešinieks, un bārenis, un atraitne, kas ir jūsu vidū, tai vietā, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēsies, lai tur tiktu piesaukts Viņa vārds.

Un tu atcerēsies, ka kalps tu biji Ēģiptes zemē, un tu ievērosi un izpildīsi šos baušļus. Telšu svētkus tu svinēsi septiņas dienas, kad tu savāksi no sava kuļamā klona un no sava vīna spiedes. Un tu priecāsies savos svētkos, tu un tavs dēls, un tava meita, tavs kalps, un tava kalpone, un levīts, un svešinieks, un bārenis, un atraitne, kas dzīvo tavās pilsētās. Septiņas dienas tu svētīsi Kungam, savam Dievam, tajā vietā, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēsies viņam. Ja Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā ražā un visā tavu roku darbā, tad tu būsi priecīgs.

Trīs reizes gadā parādīsies visi tavi vīrieši Kunga, tava Dieva, priekšā vietā, kuru Kungs izvēlēsies, neraudzētās maizes svētkos, nedēļu svētkos un telšu svētkos; neparādīsies Kunga, tava Dieva, priekšā tukšām rokām. Katrs pēc savu roku spēka, saskaņā ar Kunga, tava Dieva, svētību, ko Viņš tev deva.

Tiesnešus un ierēdņus tu ieceltīsi savās pilsētās, kuras Kungs, tavs Dievs, dod tev pēc ciltīm, un viņi tiesās tautu ar taisnīgu tiesu. Viņi nenogriezīs tiesu, nedz arī ņems dāvanas, jo dāvanas aklina gudro acis un iznīcina taisno vārdus. Taisnīgi tev jāvajā taisnīgumu, lai jūs dzīvotu un, iegājuši, iemantotu to zemi, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev.

Neiestādi sev birzi, nevienu koku pie sava Dieva altāra. Tu neuzcelsi sev pilāru, kuru ienīdis ir Kungs, tavs Dievs.

17

Neupurē Kungam, savam Dievam, teļu vai aitu, kurā ir kāds trūkums, jebkāda ļauna lieta, jo tas ir negantība Kungam, tavam Dievam.

Ja bet tika atrasts kādā no tavām pilsētām, kuras Kungs, tavs Dievs, dod tev, vīrietis vai sieviete, kas darīs ļauno Kunga, tava Dieva, priekšā, pārkāpjot Viņa derību, Un nākuši, tie var kalpot citiem dieviem un pielūgt tos, sauli vai mēnesi, vai visiem no debesu pasaules, ko nepavēlēja tev, un tev tiek ziņots, un tu ļoti rūpīgi izmeklēsi, un redzi, patiesi ir noticis šis vārds, šī negantība ir notikusi Israēlā, Un tu izvedīsi to cilvēku vai to sievieti, un jūs nomētāsiēt viņus ar akmeņiem, un viņi mirs. Uz divu vai trīs liecinieku pamata mirs tas, kas tiek nonāvēts; viena liecinieka pamata viņš netiks nonāvēts. Un liecinieku roka būs uz viņu pirmajā, lai nonāvētu viņu, un tautas roka pēc tam, un tu izņemsi to ļauno no jūsu vidus.

Ja bet tev būtu neiespējami izspriest lietu par spriedumu starp asinīm un asinīm, un starp spriedumu un spriedumu, un starp pieskārienu un pieskārienu, un starp strīdu un strīdu, sprieduma lietas tavās pilsētās, tad celies unej augšup uz to vietu, kuru Kungs, tavs Dievs, tur būs izvēlējis, Un tu iesi pie priesteriem levītiem un pie tiesneša, kurš būs tanīs dienās, un viņi, izmeklējuši, pasludinās tev spriedumu. Un tu rīkosies saskaņā ar lēmumu, ko viņi tev paziņos no tās vietas, kuru izvēlēsies Kungs, tavs Dievs, un tu centīsies izpildīt visu, kas tev tiks noteikts. Saskaņā ar likumu un spriedumu, ko viņi tev teiks, tu rīkosies; tu

nenogriezīsies no vārda, ko viņi tev paziņos, ne pa labi, ne pa kreisi.

Un cilvēks, kurš rīkojas augstprātībā, tā ka nepaklausa priesterim, kas stāv, lai kalpotu Kunga, tava Dieva, vārdam, vai tiesnešam, kurš būs tanīs dienās – šis cilvēks mirs, un tu izņemsi ļaunumu no Israēla. Un visi ļaudis, to dzirdējuši, bīsies un vairs nerīkosies bezdievīgi.

Ja bet tu ieej zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev, un tu to iemanto, un tu dzīvo tajā, un tu saki: Es iecelšu pār sevi valdnieku, kā arī pārējās tautas apkārt man, Iecēlot, tu iecēlsi pār sevi valdnieku, kuru izvēlēšies Kungs Dievs, no taviem brāļiem tu iecēlsi pār sevi valdnieku. Tu nevarēsi iecelt pār sevi svešu cilvēku, jo viņš nav tavs brālis. Jo viņš nevairoš sev zirgus un neatgriezīs tautu uz Ēģipti, lai nevairotu sev zirgus, bet Kungs sacīja: jūs vairs neturpināsi atgriezties pa šo ceļu. Un viņš nesavairināsies sev sievas, lai nenovēršas viņa sirds, un sudrabu un zeltu viņš nesavairināsies sev ļoti.

Un kad viņš sēdēs uz savas valdīšanas troņa, viņš sev rakstīs šo bauslības norakstu grāmatā no levītu priesteriem. Un tas būs ar viņu, un viņš to lasīs visas savas dzīves dienas, lai viņš mācās bīties Kungu, savu Dievu, un ievērot visus šos baušļus un pildīt šos likumus, Lai viņa sirds netiktu paaugstināta pār viņa brāļiem, lai viņš nenovirzītos no baušļiem ne pa labi, ne pa kreisi, lai viņš ilgi valdītu savā valdīšanā, viņš un viņa dēli starp Israēla dēliem.

18

Priesteriem levītiem, visai Levī ciltij, nebūs ne daļas, ne mantojuma kopā ar Israēlu; Kunga upuri ir viņu mantojums, tos

viņi ēdīs. Bet daļa nebūs viņiem starp viņu brāļiem, Kungs pats ir viņa daļa, tāpat kā Viņš teica viņam. Un šis ir spriedums priesteriem no tautas, no tiem, kas upurē upurus, vai nu teļu, vai nu aitu, un tu dosi elkoni priesterim, un vaigus, un kuņģi. Un pirmās augļus no taviem graudiem, un no tava vīna, un no tavas eļļas, un pirmo augli no tavu aitu cirpšanas tu dosi viņam. Jo viņu izvēlējās Kungs no visām tavām ciltīm, lai stāvētu Kunga Dieva priekšā, kalpotu un svētītu Viņa vārdā, viņš un viņa dēli starp Izraēla dēliem.

Ja bet levīts ierodas no kādas pilsētas no visām Izraēla dēlu pilsētām, kur viņš pats mājā kā svešinieks, tāpēc ka viņa dvēsele ilgojas uz to vietu, kuru viņš varētu izvēlēties, Kalpos Kunga, viņa Dieva, vārdā, tāpat kā visi viņa brāļi levīti, kas stāv tur Kunga, tava Dieva, priekšā. Viņš ēdīs sadalīto daļu, izņemot to no pārdošanas pēc ģimenes. Bet ja tu ieej zemē, kuru Kungs, tavš Dievs, dod tev, tu nemācīsies darīt saskaņā ar to tautu negantības.

Lai tavā vidū neatrastos neviens, kas šķīsta savu dēlu un savu meitu ugunī, kas pareģo pareģojumus, kas praktizē zīmju pareģošanu un putnu pareģošanu, kas nodarbojas ar burvībām. Dziedot apburtību, vēdersrunātājs un zīmju pareģotājs, konsultējoties ar mirušajiem. Jo negantība Kungam, tavam Dievam, ir visi, kas dara šīs lietas, jo šo negantību dēļ Kungs iznīcinās viņus no tavas sejas. Tu būsi pilnīgs Kunga, sava Dieva, priekšā. Šīs tautas, kuras tu padzīsi, klausās pareģojumus un zīlēšanā, bet tev Kungs, tavš Dievs, to nav devis.

Pravieti no taviem brāļiem, kā mani, tev cels augšā Kungs, tavš Dievs; viņu jūs klausīsieties. Saskaņā ar visu, ko tu lūdzi no Kunga, tava Dieva, Horebā sapulces dienā, sakot: Mēs vairs nedzirdēsim Kunga, tava Dieva, balsi, un šo lielo uguni mēs vairs

neredzēsīm, lai nemirtu. Un Kungs man sacīja: Pareizi ir viss, ko viņi tev runāja. Pravieti es celšu viņiem no viņu brāļiem, tāpat kā tevi, un es došu vārdus viņa mutē, un viņš runās uz viņiem saskaņā ar visu, ko es viņam pavēlēšu. Un cilvēku, kas neklausīsies tam, ko runās tas pravietis manā vārdā, es sodīšu. Bet pravietis, kas bezdievīgi runātu manā vārdā vārdu, ko es nepavēlēju runāt, un kas runātu citu dievu vārdā, mirs tas pravietis. Bet ja tu saki savā sirdī: kā mēs zināsim vārdu, ko nerunāja Kungs? Visu, ko tas pravietis runā Kunga vārdā, un tas nekļūst un nenotiek, šis ir tas vārds, ko Kungs nav runājis; bezdievībā to runāja tas pravietis, nebīstieties no viņa.

19

Ja Kungs, tavš Dievs, iznīcinās tās tautas, kuru zemi Dievs dod tev, un jūs tās iemantosiet un dzīvosiet viņu pilsētās un viņu mājās, Trīs pilsētas tu atdalīsi sev savas zemes vidū, kuru Kungs, tavš Dievs, dod tev. Apsvēro sev ceļu un sadalīsi trīs daļās savas zemes robežas, ko tev sadala Kungs, tavš Dievs, un tas būs par patvērumu katram slepkavam. Šis būs pavēle slepkavam, kas bēgs tur un dzīvos: kas sit savu kaimiņu nezinot, un šis neienīda viņu pirms vakardienas un aizvakardienas. Un ja kāds ieiet ar kaimiņu mežā savākt malku, un viņa roka paslīd ar cirvi, cērtot koku, un dzelzs nokrīt no koka un trāpa kaimiņam, un tas mirst, tad šis bēgs uz vienu no šīm pilsētām un dzīvos. Lai asins atriebējs nevajātu slepkavu, jo viņa sirds ir sakarsta, un nepanāktu viņu, ja ceļš ir garāks, un nesitu viņa dvēseli, un šim nav nāves sprieduma, jo viņš nenīda to ne vakar, ne aizvakar. Tāpēc es tev pavēlu šo vārdu, sacīdams: trīs pilsētas tu atdalīsi sev.

Bet ja Kungs, tavš Dievs, paplašina tavas robežas, kā Viņš zvērēja taviem tēviem, un Kungs dod tev visu zemi, ko Viņš

apsolīja dot taviem tēviem, Ja tu klausīsi un darīsi visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, mīlēt Kungu, savu Dievu, staigāt visos viņa ceļos visas dienas, tad tu pievienosi sev vēl trīs pilsētas pie šīm trim. Un nevainīgas asinis netiks izlietas tavā zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev par mantojumu, un tu nebūsi vainīgs asinīs.

Ja bet tavā vidū ir cilvēks, kas ienīst savu tuvāko, un glūn viņam, un ceļas pret viņu, un sit viņa dvēseli, un viņš mirst, un bēg uz vienu no šīm pilsētām, Un viņa pilsētas vecāko padome viņu izsūtīs, un viņi ņems viņu no turienes, un nodos viņu asins atriebēju rokās, un viņš mirs. Tava acs viņu nesaudzēs, un tu attīrīsi nevainīgās asinis no Israēla, un tev klāsies labi.

Nepārvietosi kaimiņa robežas, kuras nostādīja tavi tēvi mantojumā, ko tu esi mantojis zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev par īpašumu. Viens liecinieks nepaliks, lai liecinātu pret cilvēku par jebkuru netaisnību un par jebkuru grēku, un par jebkuru grēku, ko viņš izdara; uz divu liecinieku mutes un uz triju liecinieku mutes stāvēs katrs vārds. Bet ja tiek iecelts netaisnīgs liecinieks pret cilvēku, apsūdzot viņu bezdievībā, Un stāsies tie divi cilvēki, kuriem ir strīds, Kunga priekšā un priesteru priekšā, un tiesnešu priekšā, kas būs tanīs dienās. Un lai tiesneši rūpīgi izmeklē, un redzi, netaisnīgs liecinieks ir devis nepatiesu liecību pret savu brāli. Un jūs darīsiet viņam tādā veidā, kādā viņš ļauni rīkojās pret savu brāli, un jūs izņemsiet to ļauno no jūsu vidus. Un tie atlikušie, to dzirdējuši, bīsies un vairs nedarīs šo ļauno lietu jūsu vidū. Tava acs viņu nesaudzēs: dvēseli par dvēseli, aci par aci, zobu par zobu, roku par roku, pēdu par pēdu.

Ja tu iziesi karā pret saviem ienaidniekiem un redzēsi zirgus un jāvējus un ļaudis vairāk nekā tevi, nebīsties no viņiem, jo Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi, tas, kurš tevi izvedis no Ēģiptes zemes. Un būs, kad tu tuvojies karam, un priesteris, pienācis tuvu, runās uz tautu. Un viņš sacīs viņiem: Klausies, Israēl! Jūs šodien ejat karā pret saviem ienaidniekiem. Lai jūsu sirds nav vāja, nebīstieties, neesiet satriekti un nenovēršaties no viņu vaiga. Jo Kungs, jūsu Dievs, kas iet jūsu priekšā ar jums, cīnīsies kopā ar jums pret jūsu ienaidniekiem, lai glābtu jūs.

Un rakstītāji runās uz ļaudīm, sacīdami: Kas ir tas vīrs, kas ir uzcēlis jaunu māju un nav to iesvētījis? Lai viņš iet un atgriežas savā mājā, lai viņš nemirst karā un cits vīrs to iesvētīs. Un kas ir tas cilvēks, kurš ir stādījis vīna dārzu un nav priedzies par to? Lai viņš iet un atgriežas savā mājā, lai viņš nemirst karā un cits cilvēks priedzies par to. Un kas ir tas vīrietis, kurš ir saderējis ar sievieti un nav viņu apprecējis? Lai viņš dodas un atgriežas savā mājā, lai viņš nemirst karā un cits vīrietis viņu apprecē. Un rakstu mācītāji turpinās runāt uz tautu un teiks: Kas ir tas cilvēks, kas ir bailīgs un bailu pilns sirdī? Lai viņš iet un atgriežas savā mājā, lai viņš nepadara bailīgu sava brāļa sirdi, tāpat kā savu. Un būs tā, ka kad rakstu mācītāji pārstās runāt uz ļaudīm, tad viņi ieceļs karaspēka vadītājus, kas vadīs ļaudis.

Bet ja tu tuvojies pilsētai, lai karotu pret viņiem, tad aiciniet viņus ar mieru. Ja viņi tev atbildēs mierīgi un atvērs tev vārtus, tad visi ļaudis, kas atradīsies tajā, kļūs tev par nodokļu maksātājiem un būs tev paklausīgi. Bet ja tie nepaklausa tev un sāk pret tevi karu, tu to aplenk, līdz kamēr Kungs, tavs Dievs, nodos to tavās rokās, un tu sitīsi visus tās vīriešus ar zobenu, Izņemot sievas un bagāžu, un visus lopus, un visu, kas vien ir pilsētā, un visu aprīkojumu tu laupīsi sev, un tu ēdīsi visu savu

ienaidnieku laupījumu, ko Kungs, tavs Dievs, dod tev. Tā tu rīkosies ar visām pilsētām, kas ir ļoti tālu no tevis, ne ar pilsētām šo tautu, no kuriem Kungs, tavs Dievs, dod tev mantot viņu zemi. Jūs nesaglabāsi dzīvu nevienu elpojošo būtni, Bet jūs tos nolādēsiet ar lāstu – hetieti, amorieti, kānaānieti, ferizieti, hivieti, jebusieti un ģirgasieti, tādā veidā, kā tev pavēlēja Kungs, tavs Dievs, Lai viņi nemācītu jums darīt visas viņu negantības, ko viņi darīja savu dievu priekšā, un jūs negrēkotu Kunga, sava Dieva, priekšā.

Ja tu aplenc pilsētu daudzas dienas, karojot pret to, lai to ieņemtu, tu neiznīdēsi tās kokus, uzliekot tiem dzelzi, bet no tā tu ēdīsi, to pašu tu nenocirti. Vai koks laukā ir cilvēks, lai ieltu no tavas sejas palisādē? Bet koku, ko tu zini, ka nav augļu nesošs, šo tu iznīdēsi un nocirtīsi, un tu uzbūvēsi aplenkuma nocietinājumus pret to pilsētu, kura ved pret tevi karu, līdz tā tiks ieņemta.

21

Ja bet tiek atrasts ievainots tajā zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev mantot, nokritis līdzenumā, un nezina to, kas sita, Izies ārā tava vecāko padome un tavi tiesneši, un viņi izmērīs līdz pilsētām, kas ir apkārt nogalinātajam. Un tuvākā pilsēta pie nogalinātā ņems - tās pilsētas vecājo padome ņems jaunu govī no liellopiem, kura nav tikusi lietota darbā un kura nav vilkusi jūgu. Un tās pilsētas vecāko padome novedīs teļu raupjā aizā, kura nav tikusi apstrādāta un nav sēta, un pārlauzt kaklu teļi tajā aizā. Un pieies priesteri levīti, jo viņus izvēlējās Kungs Dievs, lai stāvētu viņa priekšā un svētītu viņa vārdā, un pēc viņu mutes tiks izšķirta ikviena strīda lieta un ikviena saskares lieta. Un visa vecāko padome no tās pilsētas, tie, kas tuvojas ievainotajam, mazgās rokas uz tās teles galvu, kurai kakls bija salūzts ieļējā. Un atbildot,

viņi sacīs: Mūsu rokas nav izlējušas šīs asinis, un mūsu acis nav redzējušas. Esi žēlīgs savai tautai Israēlam, kuru Tu atpestīji, Kungs, lai nevainīgas asinis neklūst tavā tautā Israēlā, un asinis viņiem tiks izpirktas. Bet tu izņemsi nevainīgās asinis no sava vidus, ja darīsi to, kas ir labs un patīkams Kunga, tava Dieva, priekšā.

Ja tu, izgājies karā pret saviem ienaidniekiem, un Kungs, tavs Dievs, nodos viņus tavās rokās, un tu iegūsi viņu laupījumu, un redzi laupījumā skaistu sievieti pēc izskata, un iekāro viņu, un ņem viņu sev par sievu, Un tu ievadīsi viņu savā mājā, un tu noskūsi viņas galvu, un tu apgriezīsi viņas nagus. Un tu noņemsi no viņas gūsta drēbes, un viņa dzīvos tavā namā, un viņa raudās pēc tēva un mātes mēnesi, un pēc tam tu ieiesi pie viņas un dzīvosi kopā ar viņu, un viņa būs tava sieva.

Un ja tu negribi viņu, tu nosūtīsi viņu prom brīvu, un viņa netiks pārdota par sudrabu, tu nenonievāsi viņu, jo tu pazemoji viņu.

Ja bet vīrietim kļūst divas sievas, viena no viņām mīlotā un viena no viņām ienīstā, un viņam dzemdē gan mīlotā, gan ienīstā, un pirmdzimtais dēls kļūst ienīstās, Un būs tā: dienā, kad viņš sadalīs saviem dēliem savu mantojumu, viņš nevarēs piešķirt pirmdzimtā tiesības mīlotās dēlam, ignorējot ienīstās dēlu, kas ir pirmdzimtais. Bet viņam jāatzīst pirmdzimtais dēls no ienīstās, dodot viņam dubultu daļu no visa, kas viņam pieder, jo šis ir viņa bērnu pirmais, un viņam pienākas pirmdzimtā tiesības. Ja bet kādam ir dēls nepaklausīgs un dumpīgs, kas neklausā tēva balsi un mātes balsi, un viņi viņu disciplinē, un viņš viņiem neklausā, Un viņa tēvs un viņa māte, sagrābuši viņu, izvedīs viņu pie viņa pilsētas vecājo padomes un pie tās vietas vārtiem. Un viņi sacīs

savas pilsētas vīriem: Šis mūsu dēls ir nepaklausīgs un kaitina, neklausās mūsu balsī, ir viltotājs un dzer vīnu pārmērīgi. Un viņa pilsētas vīri nomētās viņu ar akmeņiem, un viņš mirs, un tu izņemsi to ļauno no jūsu vidus, un tie atlikušie, to dzirdējuši, bīsies.

Ja bet kādam ir grēks ar nāves spriedumu un viņš mirst, un jūs viņu pakariet uz koka, Viņa ķermenis negulēs uz koka, bet jūs to apglabāsiet tajā pašā dienā, jo nolādēts no Dieva ir ikviens, kas karājas uz koka, un jūs neapgānīsiet zemi, kuru Kungs, tavš Dievs, dod tev par mantojumu.

22

Neredzējis sava brāļa teļu vai viņa aitu maldāmiešus ceļā, nepārredzēsi tos; atgriešanās atgriezīs tos savam brālim un atdos viņam. Ja tavš brālis nedzīvo tuvumā vai arī tu viņu nepazīsti, tad tu to savāksi un ievietosi savā mājā, un tas būs pie tevis, līdz tavš brālis to meklēs, un tu to atdosī viņam. Tā tu rīkosies ar viņa ēzeli, un tā tu rīkosies ar viņa apģērbu, un tā tu rīkosies ar visu tava brāļa pazudušo mantu, kas viņam pazudusi un ko tu atrodi – tu nevari to ignorēt. Ja ieraudzīsī sava brāļa ēzeli vai viņa teļu kritušu ceļā, neignorē tos, bet noteikti celsi tos kopā ar viņu.

Sievietei nebūs vīrieša lietas, ne arī vīrietis neapvilks sievietes apģērbu, jo preteklība Kungam, tavam Dievam, ir ikviens, kas dara šīs lietas. Ja tu satiec putnu ligzdu savā ceļā vai uz katra koka, vai uz zemes, ar mazuļiem vai olām, un māte silda mazuļus vai olas, tu neņemsi māti kopā ar bērniem. Prom sūtot tu sūtīsī māti, bet bērnus ņemsi sev, lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo.

Ja tu uzcēlīsi jaunu māju, tad tev būs izveidot margām savam jumtam, lai tu neizdarītu slepkavību savā mājā, ja no tā kristu kāds cilvēks. Nesēj savā vīna dārzā dažādas sēklas, lai netiktu svētīts ne ražojums, ne sēkla, ko tu sēsi kopā ar sava vīna dārza ražojumu. Neari kopā ar teļu un ēzeli. Tu neuzvilksi viltotas [drēbes], vilnu un linu kopā. Savītus tu darīsi sev uz četrām malām tavas drēbes, ar kurām tu apsegsi sevi.

Ja kāds ņem sievu un dzīvo kopā ar viņu, un ienīst viņu, Un viņš uzliek viņai izliktas apsūdzības, un aptraipa viņas vārdu, un saka: Šo sievieti es esmu ņēmis, un, piegājis viņai, neesmu atradis viņas jaunavību, Un tēvs un māte, ņēmuši jaunavu, iznesīs jaunavas nevainību pie vecāko padomes vārtos. Un bērna tēvs sacīs padomei: Šo manu meitu esmu devis šim vīram par sievu, un viņš, ienīdis viņu Tagad viņš uzliek tai preteksta vārdus, sacīdams: Es neesmu atradis tavai meitai jaunavību, un šīs ir manas meitas jaunavības pierādījumi. Un viņi izklās drēbi pilsētas vecāko padomes priekšā. Un tās pilsētas vecāko padome ņems to cilvēku un pamācīs viņu, Un viņi sodīs viņu ar simts šekeliem, un dos jaunās sievietes tēvam, jo viņš iznesa ļaunu vārdu pret Israēla jaunavu, un viņa būs viņa sieva, un viņš nevarēs viņu atraidīt visu mūžu.

Bet ja šis apgalvojums izrādās patiess un jaunavība netika atrasta jaunajai sievietei, Un tie izvedīs jauno sievieti pie viņas tēva nama durvīm, un tie nomētās viņu ar akmeņiem, un viņa nomirs, jo viņa darīja muļķību Israēla dēlu vidū, nomaļojot sava tēva namu, un tu izņemsi ļauno no viņu vidus.

Ja bet tiks atrasts cilvēks, kas guļ ar sievieti, kura ir apprecēta ar vīrieti, jūs nokausiet abus - to vīrieti, kas guļ ar to sievieti, un to sievieti, un tu attīrīsi ļaunumu no Izraēla. Bet ja jaunava ir

saderināta ar vīrieti, un kāds cilvēks, atradis viņu pilsētā, guļas ar viņu. Jūs izvedīsiet abus uz viņu pilsētas vārtiem, un viņi tiks nomētāti ar akmeņiem, un viņi mirs – jauno sievieti, jo viņa nesauca pilsētā, un vīrieti, jo viņš pazemoja kaimiņa sievu, un jūs izņemsiet ļauno no jūsu vidus. Bet ja līdzenumā cilvēks atrod saderināto meiteni un, piespiedis, guļas ar viņu, jūs nonāvēsiet tikai to, kas gulēja ar viņu. Un jaunajai sievietei nav nāves grēka, kā ja kāds cilvēks celtos pret tuvāko un noslepkavotu viņa dvēseli, tā ir šī lieta, Jo laukā viņš to atrada, saderētā jaunā sieviete sauca, bet nebija neviena, kas viņai palīdzētu.

Ja kāds atrod jaunavu, kura nav saderināta, un, piespiedis viņu, guļas ar viņu, un tiek atrasts, Dos vīrietis, kas gulējis ar viņu, jaunās sievietes tēvam piecdesmit sudraba didrahmas, un viņa būs viņa sieva, tāpēc ka viņš pazemoja viņu, viņš nevarēs viņu padzīt visu mūžu.

23

Cilvēks neņems sava tēva sievu un neatklās sava tēva segumu.

Ne ienāks kastrēts, ne arī nocirsts Kunga sapulcē. No prostitūtas dēls neienāks Kunga sapulcē.

Ne ienāks amonietis un moābietis Kunga sapulcē, un līdz desmitajai paaudzei neienāks Kunga sapulcē, un līdz mūžībai. No tā, ka viņi nesatika jūs ar maizi un ūdeni ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes, un tāpēc, ka viņi algoja pret tevi Balaāmu, Beora dēlu, no Mezopotāmijas, lai nolādētu tevi. Un Kungs, tavš Dievs, nebija vēlīgs klausīties Bileāmu, un Kungs, tavš Dievs, pārvērtā lāstus par svētību, jo Kungs, tavš Dievs, tevi mīlēja. Tu neuzrunāsi viņus ar mierīgām un izdevīgām lietām visas savas dienas mūžam. Ne

nicini idumietieti, jo viņš ir tavs brālis; ne nicini ēģiptieti, jo tu biji svešinieks viņa zemē. Dēli, ja viņiem piedzims, trešajā paaudzē ienāks Kunga sapulcē.

Ja tu izej nometnēties pret saviem ienaidniekiem, tad sargies no katra ļauna vārda. Ja tavā vidū ir cilvēks, kas nebūs tīrs nakts izplūduma dēļ, tad viņš izies ārpus nometnes un neieies nometnē. Un būs tā, ka pret vakaru viņš mazgās savu ķermeni ūdenī, un pēc saules norietēšanas viņš ieies nometnē. Un vieta būs tev ārpus nometnes, un tu iziesi tur ārā. Un ķīlis būs tev pie tavas jostas, un, kad tu sēdīsi ārā, tu raksi ar to un, atnesis, pārklāsi savu kaunumu. Jo Kungs, tavs Dievs, staigā tavā nometnē, lai izglābtu tevi un nodotu tavu ienaidnieku tavā priekšā, un tava nometne būs svēta, un tevī netiks redzēta nekāda negantība, un Viņš novērsīsies no tevis.

Tu nenodosi vergu viņa kungam, kurš pie tevis meklējis patvērumu no sava kunga. Ar tevi viņš dzīvos, jūsu vidū dzīvos, kur viņam patīk; neapbēdini viņu. Nebūs prostitūtas no Israēla meitām, un nebūs vīriešu prostitūtu no Israēla dēliem, nebūs iesvētītāju no Israēla meitām, un nebūs iesvētīto no Israēla dēliem. Tu nedrīksti nest prostitūtas samaksu, nedz arī suņa maiņas maksu Kunga, tava Dieva, namā par kādu solījumu, jo preteklība Kungam, tavam Dievam, ir abi.

Neuzliec procentus savam brālim – ne sudraba procentus, ne ēdiena procentus, ne jebkuras lietas procentus, ko tu aizdod. Svešiniekam tu prasīsi procentus, bet savam brālim tu neprasīsi procentus, lai Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visos tavos darbos uz zemes, kurā tu ieej, lai to mantotu.

Ja tu solies solījumu Kungam, savam Dievam, nekavēsies to atdot, jo Kungs, tavš Dievs, noteikti to pieprasīs no tevis, un tas būs grēks tevī. Ja tu negribi lūgties, tev nav grēka. To, kas nāk no tavām lūpām, tev būs ievērot un izpildīt tā, kā tu solījies Kungam Dievam dāvanu, ko tu izrunāji ar savu muti.

Ja tu ieej sava kaimiņa ražā un savāc savās rokās vārpas, tad sirpi neuzliec uz sava kaimiņa ražu. Ja bet tu ienāc sava kaimiņa vīnadārzā, ēdīsi vīnogas, cik vien vajadzīgs, lai piepildītu savu dvēseli, bet traukā tu tās neliksi.

24

Ja kāds ņem sievu un dzīvo kopā ar viņu, un būs tā, ka viņa neatrod labvēlību viņa priekšā, tāpēc ka viņš atrada viņā kaut ko nekaunīgu, un viņš uzrakstīs viņai šķiršanās rakstu, un dos to viņas rokās, un izsūtīs viņu no savas mājas, Un, aizgājusi, viņa kļūst citam vīrietim. Un ja pēdējais vīrs viņu ienīst un uzraksta viņai šķiršanās rakstu, un dos to viņas rokās, un izraidīs viņu no sava nama, un ja pēdējais vīrs mirst, kas ņēma viņu sev par sievu, Ne spēs vīrs, kas agrāk nosūtīja viņu, atgriezties ņemt viņu sev par sievu pēc tam, kad viņa ir apgānīta, jo tā ir preteklība Kunga, tava Dieva, priekšā, un jūs neapgānīsiet zemi, ko Kungs, tavš Dievs, dod tev mantojumā.

Ja kāds nesen ņem sievu, viņš neies karā, un viņam netiks uzlikta nekāda lieta, viņš būs nevainīgs savā mājā vienu gadu, viņš priecēs savu sievu, kuru ņēma.

Tu neņemsi ķilā dzirnakmeni, ne arī augšējo dzirnakmeni, jo šis ņem ķilā dvēseli. Ja tiek pieķerts cilvēks, kas zog dvēseli no saviem brāļiem, Israēla dēliem, un viņu apspiež un pārdod, tad šis

zaglis mirs, un jūs izņemsiet ļaunumu no sevis. Esi uzmanīgs pats attiecībā uz spītālības infekciju, ļoti rūpīgi ievēro visu likumu, kuru jums paziņos priesteri levīti, tā kā es jums pavēlēju – sargājiet to ievērot. Atceries, cik daudz Kungs, tavs Dievs, darīja Mirjamai ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes.

Ja ir kāds parāds pie tava kaimiņa, neieej viņa mājā, laiņemtu viņa ķilu. Ārpusē tu stāvēsi, un cilvēks, kuram tavs aizdevums ir pie viņa, iznesīs tev ķilu ārā. Bet ja cilvēks ir nabadzīgs, tu negulēsi viņa ķilā. Ar atdošanu tu atdosi viņa ķilu līdz saules rietiem, un viņš gulēs savās drēbēs, un viņš svētīs tevi, un tev būs žēlsirdība Kunga, tava Dieva, priekšā. Tu nedrīksti aizturēt algu nabagam un trūcīgajam no taviem brāļiem vai no svešiniekiem tavās pilsētās. Tajā pašā dienā tu atdosi viņa algu, lai saule nenoiet pār viņu, jo viņš ir nabags un uz to tur cerību, un viņš sauks pret tevi uz Kungu, un tas būs tev par grēku. Tēvi nemirs par bērniem, un dēli nemirs par tēviem, katrs savā grēkā mirs. Tu nepārkāpsi taisnīgumu pret svešinieku, bāreņi un atraitni Neņemsi ķilā atraitnes apģērbu, un atcerēsies, ka bijī kalps Ēģiptes zemē, un Kungs, tavs Dievs, tevi atpirka no turienes; tāpēc es tev pavēlu izpildīt šo vārdu.

Ja tu pļauj ražu savā laukā un aizmirsti kūli savā laukā, neatgriezies to paņemt - tā būs svešniekam, bāriņam un atraitnei, lai Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visos tavu roku darbos. Ja tu vāc olīvas, neatgriezies savākt to, kas aiz tevis palicis, svešniekam un bāriņam un atraitnei tas būs, un tu atcerēsies, ka kalps tu bijī Ēģiptes zemē, tāpēc es tev pavēlu izpildīt šo vārdu. Ja bet tu novāc savu vīnkalnu, tu nevācīsi to atkal pēc sevis – tas būs svešniekam un bāriņam un atraitnei. Un tu atcerēsies, ka kalps tu bijī Ēģiptes zemē, tāpēc es tev pavēlu izpildīt šo vārdu.

Ja bet starp cilvēkiem rodas strīds un viņi nāk uz tiesu, un tiesā, un attaisno taisnīgo, un notiesā bezdievīgo, Un būs tā, ja bezdievīgais ir cienīgs sitienu, tu nolaidīsi viņu tiesnešu priekšā, un viņi šautīs viņu viņu priekšā pēc viņa bezdievības. Un četrdesmit reizes šautīs viņu, ne vairāk nepievienojot, bet, ja pievienosi šautīt vairāk pāri šiem sitieniem, tavs brālis tiks apkaunots tavā priekšā. Ne apkludinājiēt vērsi, kas kuļ.

Ja brāļi dzīvo kopā un viens no viņiem mirst, bet viņam nav bijis pēcnācēju, tad mirušā sieva nedrīkst precēties ar svešu vīrieti. Viņas vīra brālis ieies pie viņas un ņems viņu sev par sievu, un dzīvos kopā ar viņu. Un bērns, ko viņa dzemdēs, tiks iecelts mirušā vārdā, un viņa vārds netiks izdzēsts no Izraēla.

Ja bet vīrietis nevēlas ņemt sava brāļa sievu, tad sieva uzkāps pie vārtiem pie vecajo padomes un teiks: Mana vīra brālis nevēlas uzturēt sava brāļa vārdu Izraēlā, mana vīra brālis nevēlējās. Un viņa pilsētas vecajo padome viņu izsauks, un viņi sacīs viņam, un, stāvot, viņš teiks: Es nevēlos viņu ņemt, Un, pieejot viņa brāļa sievai vecāko padomes priekšā, viņa noņems viņa vienu sandali no viņa kājas un spļaus viņam sejā, un, atbildējusi, teiks: Tā darīs tam cilvēkam, kurš neuzcels sava brāļa māju Izraēlā. Un viņa vārds Israēlā tiks saukts: tā vīra nams, kas atraisījis sandali.

Ja bet cīnās cilvēki savā starpā, cilvēks ar savu brāli, un pienāk sieviete viena no viņiem, lai izglābtu savu vīru no tā rokas, kas sit viņu, un izstiepusi roku sagrabj viņa dzimumorgānus, Tu nocirtīsi roku, tava acs to nežēlos.

Tavā somā nebūs divi dažādi svāri – liels vai mazs. Tavā mājā nebūs divu mēru, liela vai maza. Svārs patiesīgs un taisnīgs būs tev, un mērs patiesīgs un taisnīgs būs tev, lai tu ilgi dzīvotu uz tās zemes, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev par mantojumu. Jo negantība Kungam, tavam Dievam, ir ikviens, kas dara šīs lietas, ikviens, kas dara netaisnību.

Atceries, cik daudz Amaleks tev darīja ceļā, kad tu izgāji no Ēģiptes zemes, kā viņš pretojās tev ceļā un nocirta tavu aizmuguri, nogurušos aiz tevis, bet tu biji izsalcis un noguris, un viņš nebijās Dieva. Un būs tā, ka, kad Kungs, tavs Dievs, dos tev mieru no visiem taviem ienaidniekiem ap tevi zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev mantot, tu izdzēsīsi Amalēka vārdu no zemes zem debesīm, un tu neaizmirsi.

26

Un būs tā: ja tu ieej zemē, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev mantot, un tu to iemantosi un dzīvosi tajā, Un tu ņemsi no pirmajiem augļiem savas zemes, ko Kungs, tavs Dievs, dod tev, un tu iemetīsi tos grozā, un tu iesi uz to vietu, kuru Kungs, tavs Dievs, izvēlēsies, lai tur tiktu piesaukts viņa vārds. Un tu iesi pie priesterā, kas būs tanīs dienās, un tu sacīsi viņam: Es paziņoju šodien Kungam, savam Dievam, ka esmu iegājis zemē, kuru Kungs zvērēja mūsu tēviem dot mums. Un priesteris ņems grozu no tavām rokām un noliks to Kunga, tava Dieva, altāra priekšā. Un atbildot, viņš sacīs Kunga, tava Dieva, priekšā: Sīriju pameta mans tēvs un nogāja uz Ēģipti, un piemājoja tur mazā skaitā, un kļuva tur par lielu tautu un lielu pūli. Un ēģiptieši slikti izturējās pret mums, un pazemoja mūs, un uzlika mums bargus darbus. Un mēs saucām uz Kungu, mūsu Dievu, un Kungs dzirdēja mūsu balsi, un redzēja mūsu pazemošanu, un mūsu pūles, un mūsu apspiešanu.

Un Kungs mūs izveda no Ēģiptes pats ar savu lielo spēku, ar stipru roku un paceltu elkoni, ar lieliem redzējumiem, ar zīmēm un brīnumiem. Un Viņš ieveda mūs šajā vietā un deva mums šo zemi, zemi, kurā plūst piens un medus. Un tagad, redzi, es esmu atnesis pirmaugļus zemes ražas, kuru Tu esi devis man, Kungs, - zemi, kas plūst ar pienu un medu. Un tu to noliec Kunga, sava Dieva, priekšā un pielūdz Kunga, sava Dieva, priekšā. Un tu priecāsies par visām labajām lietām, kuras Kungs, tavs Dievs, tev deva, un tava māja, un levīts, un svešinieks, kas ir pie tevis.

Ja tu pabeigsi dot desmito tiesu no visiem taviem augļiem trešajā gadā, otro desmito tiesu tu dosi levītam un svešiniekam, un bāriņam, un atraitnei, un viņi ēdīs tavās pilsētās un priecāsies.

Un tu sacīsi Kunga, sava Dieva, priekšā: es esmu izņēmis svētās lietas no savas mājas un esmu tās devis levītam, svešiniekam, bāriņam un atraitnei saskaņā ar visiem baušļiem, ko Tu man pavēlēji; es neesmu pārkāpis Tavus baušļus un neesmu tos aizmirsis. Un es neēdu savās sāpēs no tiem, es neņēmu augļus no tiem nešķīstībai, es nedevu no tiem mirušajam, es paklausīju Kunga, mūsu Dieva, balsij, es darīju, kā Tu man pavēlēji. Skaties lejup no Savas svētās mājvietas debesīs un svētī Savu tautu Israēlu un zemi, ko Tu viņiem devi, kā Tu zvērēji mūsu tēviem, dot mums zemi, kurā piens un medus tek.

Šajā dienā Kungs, tavs Dievs, tev pavēlēja darīt visus šos likumus un šīs tiesas, un jūs tos ievērosiet un darīsiet no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. Tu šodien esi izvēlējies Dievu par savu Dievu un staigāt visos Viņa ceļos, un turēt Viņa likumus un tiesas, un paklausīt Viņa balsij. Un Kungs tevi šodien izvēlējās, lai tu kļūtu viņam par īpašu tautu, tāpat kā viņš sacīja, lai sargātu viņa baušļus. Un tu būsi pāri visām tautām, jo viņš

darīja tevi slavenu un par lielību un godināmu, lai tu būtu svēta tauta Kungam, savam Dievam, kā viņš runāja.

27

Un Mozus un Izraēla vecāko padome pavēlēja, sacīdami: Ievērojiet visus šos baušļus, ko es jums šodien pavēlu. Un būs tanī dienā, kad jūs šķērsosiet Jordānu uz to zemi, ko Kungs, tavs Dievs, dod tev, un tu uzstādīsi sev lielus akmeņus, un apmetīsi tos ar apmetumu. Un tu uzrakstīsi uz šiem akmeņiem visus šī likuma vārdus, kad jūs pārietu pār Jordānu, kad jūs ieietu zemē, ko Kungs, tavs tēvu Dievs, dod tev, - zemē, kas plūst ar pienu un medu, kā teica Kungs, tavs tēvu Dievs, tev. Un būs tā, ka kad jūs pāriesat pāri Jordānai, jūs uzstādīsiet šos akmeņus, kurus es pavēlu tev šodien, Gaibāla kalnā, un apmetīsi tos ar apmetumu. Un tu uzbūvēsi tur altāri Kungam, savam Dievam, altāri no akmeņiem; neuzliksi uz to dzelzi. No veseliem akmeņiem tu uzbūvēsi altāri Kungam, savam Dievam, un uz tā upurēsi dedzināmos upurus Kungam, savam Dievam. Un tu upurēsi tur pestīšanas upuri, un tu ēdīsi, un tu tiksi paēdināts, un tu priecāsies Kunga, sava Dieva, priekšā. Un tu rakstīsi uz šiem akmeņiem visu šo likumu ļoti skaidri.

Un Mozus un levītu priesteri runāja uz visu Israēlu, sacīdami: Klusē un klausies, Israēl! Šajā dienā tu esi kļuvis par tautu savam Kungam Dievam. Un tu uzklausīsi Kunga, sava Dieva, balsi, un tu izpildīsi visus Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu.

Un Mozus pavēlēja ļaudīm tajā dienā, sacīdams, Šie stāvēs, lai svētītu ļaudis Garizīna kalnā, pārgājuši pāri Jordānai: Simeons,

Levijs, Jūda, Isašars, Jāzepe un Benjamīns. Un šie stāvēs uz lāsta kalnā Gaibālā: Rūbens, Gads un Ašers, Zebulons, Dans un Naftali.

Un atbildējuši, levīti teiks visam Israēlim ar lielu balsi
Nolādēts ir cilvēks, kas darīs izgrieztu un lietu elku, preteklību
Kungam, amatnieku roku darbu, un liks to slepenā vietā, un visa
tauta atbildēs un teiks: Lai notiek. Nolādēts ir tas, kurš negodā
savu tēvu vai savu māti, un visas ļaudis sacīs: lai tā notiek!
Nolādēts ir tas, kurš pārvieto sava kaimiņa robežas, un visi ļaudis
teiks: Lai tā notiek! Nolādēts ir tas, kurš maldina aklo ceļā, un visa
tauta sacīs: Lai tā notiek. Nolādēts, kas novirzītu svešinieka,
bāreņa un atraitnes tiesu, un visi ļaudis sacīs: lai tā notiek.
Nolādēts ir tas, kurš guļ ar sava tēva sievu, jo viņš ir atklājis sava
tēva segumu, un visa tauta teiks: lai tā notiek. Nolādēts ir tas, kurš
guļ ar jebkuru dzīvnieku, un visi ļaudis teiks: Lai tā notiek!
Nolādēts ir tas, kurš guļ ar savu māsu no tēva vai mātes puses. Un
visa tauta teiks: Lai tā notiek. Nolādēts, kas guļ ar savu vedekli,
un visas ļaudis teiks: Lai tā notiek! Nolādēts, kas guļ ar savas
sievas māsu, un visas ļaudis teiks: Lai tā notiek! Nolādēts ir tas,
kurš sit savu tuvāko ar viltību, un visas tautas teiks: Lai tā notiek.
Nolādēts ir tas, kas ņemtu dāvanas, lai sitētu nevainīgas asins
dvēseli, un visi ļaudis teiks: Lai tā notiek. Nolādēts ir ikviens
cilvēks, kas nepaliek visos šī likuma vārdos, lai tos izpildītu, un
visi ļaudis teiks: lai notiek.

28

Un būs, ja tu patiesi klausīsi Kunga, sava Dieva, balsij, lai
sargātu un darītu visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tad
Kungs, tavš Dievs, tevi cels pāri visām zemes tautām, Un nāks pār
tevi visas šīs svētības, un tās atradīs tevi, ja tu klausīdams klausīsi
Kunga, sava Dieva, balsij. Svētīts tu pilsētā, un svētīts tu laukā.

Svētīti tava vēdera pēcnācēji un tavas zemes ražas, un tavu vēršu ganāmpulki, un tavu avju ganāmpulki. Svētītas ir tavas noliktavas un tavi atlikumi. Svētīts tu savā ienākšanā, un svētīts tu savā iziešanā.

Lai Kungs, tavs Dievs, nodod tavus ienaidniekus, kas tev pretojās, salauztus tavā priekšā; pa vienu ceļu viņi nāks pret tevi, un pa septiņiem ceļiem viņi bēgs no tava vaiga. Kungs sūtīs uz tevi svētību tavās krātuvēs un uz visu, pie kā tu pieliec savu roku, uz zemes, kuru Kungs, tavs Dievs, dod tev. Kungs pacels tevi sev par svētu tautu, kā viņš zvērēja taviem tēviem, ja tu klausīsi Kunga, sava Dieva, balsij un staigāsi visos viņa ceļos. Un visas zemes tautas redzēs tevi, ka Kunga vārds ir pār tevi saukts, un tās bīsies tevis. Un Kungs, tavs Dievs, tevi vairo labumā tavā klēpja pēcnācējos, un tavā lopa pēcnācējos, un tavas zemes augļos, uz tavas zemes, kuru Kungs zvērēja taviem tēviem dot tev.

Kungs tev atvērs savu labo dārgumu, debesis, lai dotu lietu tavai zemei īstajā laikā, lai svētītu visus tavu roku darbus, un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies. Un tu valdīsi pār daudzām tautām, bet tās nevaldīs pār tevi. Kungs, tavs Dievs, tevi ievietos galvas vietā, nevis astes vietā, un tu būsi tad augšā un nebūsi apakšā, ja tu klausīsi Kunga, sava Dieva, balsij, visu to, ko es tev šodien pavēlu ievērot. Tu nepārkāpsi nevienu no visiem baušļiem, ko es tev šodien pavēlu, ne pa labi, ne pa kreisi, ejot pakal citiem dieviem, lai tiem kalpotu.

Un būs, ja tu neklausīsi Kunga, sava Dieva, balsij, neturēsi visas Viņa pavēles, ko es tev šodien pavēlu, tad nāks pār tevi visi šie lāsti un tevi sagraūs. Nolādēts tu pilsētā, un nolādēts tu laukā. Nolādētas tavas krātuves un tavi atlikumi. Nolādēti tavi vēdera pēcnācēji un tavas zemes ražas, tavu vēršu ganāmpulki un tavu

avju ganāmpulki. Nolādēts tu savā ienākšanā, un nolādēts tu savā iziešanā.

Kungs sūtīs pār tevi trūkumu, iznīcību un patēriņu pār visu, kam tu uzliksi savu roku, līdz Viņš tevi iznīcinās un līdz Viņš tevi ātri pazaudēs tavu ļauno nodarbu dēļ, jo tu mani pameti. Lai Kungs liek nāvei piekerties tev, līdz viņš tevi pilnīgi iznīcina no tās zemes, kurā tu ieej, lai to mantotu. Kungs tevi sitīs ar grūtībām un drudzi, un drebuļiem, un iekaisumu, un sausumu, un dzelti, un tie tevi vajās, līdz tie tevi iznīcinās. Un debess vīrs tavas galvas būs no bronzas, un zeme zem tevis būs no dzelzs. Lai Kungs, tavš Dievs, dod lietu tavai zemei kā putekļus, un putekli no debesīm nonāks lejā, līdz Viņš tevi iznīcinās un līdz Viņš tevi pazudinās ātri. Lai Kungs nodod tevi sakāvei taviem ienaidniekiem priekšā, pa vienu ceļu tu iziesi pret viņiem, un pa septiņiem ceļiem tu bēgsi no viņu vaiga, un tu būsi izkaisīts pa visām zemes valstībām. Un jūsu mirušie kļūs par barību debesu putniem un zemes zvēriem, un nebūs neviena, kas tos atbaidītu. Kungs tevi sitīs ar Ēģiptes čūlu sēdeklī un ar savvaļas kašķi, un ar niezi, tā ka tu nespēsi tikt dziedināts. Kungs tevi sitīs ar trakumu, aklumu un prāta apjukumu. Un tu taustīsies vidudienā kā akls tumsībā, un tavi ceļi nebūs sekmīgi, un tu tad tiksī apvainots un aplaupīts visas dienas, un nebūs neviena, kas palīdzētu.

Sievu tu ņemsi, un cits vīrs to būs, māju tu uzbūvēsi, un nedzīvosi tajā, vīna dārzu tu stādīsi, un to nenovāksi. Tavš teļš tiks nokauts tavā priekšā, un tu neēdīsi no tā; tavš ēzelis tiks sagrābts no tevis un netiks tev atdots; tavas avis tiks atdotas taviem ienaidniekiem, Un tev nebūs palīga. Tavi dēli un tavas meitas būs atdotas citai tautai, un tavas acis skatīsies, nīkstot, uz viņiem, bet tava roka neko nespēs. Tavas zemes ražu un visus tavus darbus ēdīs tauta, kuru tu nepazīsti, un tu būsi apspiests un salauzts visas

dienas. Un tu būsi triekts traks caur tavu acu redzējumiem, ko tu redzēsi.

Kungs tevi sitīs ar ļaunām čūlām uz ceļiem un uz kājām, tā ka tu nespēsi tikt izdziedināts no pēdām līdz galvas virsotnei.

Kungs var aizvest tevi un tavus valdniekus, kurus tu icelsi pār sevi, pie tautas, kuru nepazīsti ne tu, ne tavi tēvi, un tur tu kalposi citiem dieviem no koka un akmens. Un tu būsi tur mīklā un līdzībā un stāstījumā starp visām tautām, uz kurām Kungs tevi aizvedīs.

Daudz sēklu tu iznesīsi uz lauku, bet maz ienesīsi, jo tās aprīs siseņi. Vīna dārzu tu stādīsi un apstrādāsi, un vīnu tu nedzērsi, nedz priedāsies no tā, jo tos aprīs tārps. Olīvkoki būs tev visās tavās robežās, un ar eļļu tu nesvaidīsies, jo tavš olīvkoks izplūdīs. Dēlus un meitas tu dzemdīnāsi, bet viņu nebūs, jo viņi aizies gūstā. Visus tavus koka izstrādājumus un tavas zemes augļus aprīs rūsa. Svešinieks, kas ir pie tevis, pacelsies arvien augstāk, bet tu nokāpsi arvien zemāk. Viņš aizdos tev, bet tu viņam neaizdosi, viņš būs galva, bet tu būsi aste.

Un nāks pār tevi visi šie lāsti, un tie vajās tevi, un tie panāks tevi, līdz Viņš tevi iznīcinās un līdz Viņš tevi pazudinās, jo tu neklausīji Kunga, sava Dieva, balsij, lai sargātu Viņa baušļus un likumus, ko Viņš tev pavēlēja. Un tevī būs zīmes un brīnumi tavā pēcnācējā mūžīgi, Tāpēc, ka tu nekalpoji Kungam, savam Dievam, ar prieku un labu sirdi visu labu lielo pārpilnības dēļ.

Un tu kalposi saviem ienaidniekiem, kurus Kungs sūtīs pret tevi, badā, slāpēs, kailumā un pilnīgā trūkumā, un tu uzliksi dzelzs jūgu sev uz kakla, līdz viņš tevi iznīcinās. Kungs uzvedīs pār tevi tautu no tālienes, no zemes gala, kā ērgļa uzbrukumu, tautu, kuras

balsi tu nedzirdēsi. Bezkaunīga tauta, kas necienīs veca cilvēka seju un neapžēlosies par jauno. Un tas aprīs tavu lopu pēcnācējus un tavas zemes pēcnācējus, tā ka tev neatstās ne graudu, ne vīnu, ne eļļu, ne tavu vēršu ganāmpulkus, ne tavu avju ganāmpulkus, līdz tas tevi iznīcinās. Un Viņš tevi iznīcinās tavās pilsētās, līdz tiks noārdīti augstie un stiprie mūri, uz kuriem tu esi paļāvēs, visā tavā zemē, un Viņš tevi spaidīs tavās pilsētās, kuras Viņš tev deva. Un tu ēdīsi savas miesas pēcnācējus, savu dēlu un meitu gaļu, cik daudz Viņš tev deva, tavā postā un tavās bēdās, ar kurām tevi nomāks tavs ienaidnieks.

Tas maigais, kas ir tavā vidū, un tas ļoti smalkie, skaudīs ar savu aci savam brālim un sievai, kas ir viņa klēpī, un tiem atlikušajiem bērniem, kuri vēl būtu palikuši viņam, tā ka dot kādam no viņiem no savu bērnu gaļas, ko viņš ēd, tāpēc ka viņam nekas nav atstāts tavās bēdās un tavā spaidā, ar ko tavi ienaidnieki tevi spaida visās tavās pilsētās.

Un smalkinātā jūsu vidū un maigā, kuras kāja nav mēģinājusi staigāt pa zemi tās maiguma un smalkinātības dēļ, skaudīs ar savu aci savam vīram savā klēpī un savam dēlam un savai meitai, Un viņas pēcdzimumi, kas izgājuši caur viņas gurniem, un viņas bērns, ko viņa dzemdēs, viņa aprīs tos visu trūkuma dēļ slepeni tavā postā un tavās bēdās, kādās tevi nomāks tavs ienaidnieks tavās pilsētās, Ja tu neklausīsi, lai darītu visus šī likuma vārdus, kas rakstīti šajā grāmatā, lai bītos šo godājamo un brīnišķīgo vārdu — KUNGU, savu DIEVU. Un Kungs darīs tavus sitienus brīnumainus un tavas pēcnācības sitienus – sitienus lielos un brīnumainus, un slimības ļaunas un pastāvīgas. Un viņš atgriezīs visu ļauno Ēģiptes sāpi, no kuras tu izvairījies viņu priekšā, un tā pieķersies pie tevis. Un visas slimības, un visus sitienus, kas nav rakstīti, un visus tos, kas rakstīti šī likuma grāmatā, Kungs uzvedīs

uz tevi, līdz Viņš tevi iznīcinās. Un jūs tiksiet atstāti mazā skaitā, lai gan jūs bijāt kā debesu zvaigznes daudzumā, jo jūs neklausījāties Kunga, sava Dieva, balsij.

Un būs tā, ka kādā veidā Kungs priecājās par jums, darot jums labu un jūs vairojot, tāpat Kungs priecāsies par jums, jūs iznīcinot, un jūs tiksiet ātri aizrauti no tās zemes, kurā tu ieej, lai to mantotu. Un Kungs, tavš Dievs, izklīdīs tevi pa visām tautām, no viena zemes gala līdz otram zemes galam, un tur tu kalposi citiem dieviem, kokam un akmenim, kuros neticēja ne tu, ne tavi tēvi. Bet arī tanīs tautās tu neatdusēsies, un tavas pēdas nospiedumam nebūs miera, un Kungs dos tev tur nepaklausīgu sirdi, un iztrūkstošas acis, un nīkstošu dvēseli. Un tava dzīve būs karājoša tavām acīm pretī, un tu baidīsies dienu un nakti, un tu neticēsi savai dzīvei. Rītā tu teiksi: Kā varētu kļūt vakars, un vakarā tu teiksi: Kā varētu kļūt rīts, no tavas sirds bailēm, kuras tu bīsies, un no tavām acu vīzijām, kuras tu redzēsi. Un Kungs atgriezīs tevi atpakaļ uz Ēģipti kuģos, pa to ceļu, par kuru es teicu: tu to vairs neredzēsi, un jūs tiksiet pārdoti tur saviem ienaidniekiem par vergiem un verdzēm, un nebūs neviena pircēja.

Šie ir derības vārdi, ko Kungs pavēlēja Mozum nodibināt Israēla dēliem Moāba zemē, papildus derībai, ko Viņš noslēdza ar viņiem Horebā.

29

Un Mozus sasauca visus Israēla dēlus un teica viņiem: Jūs esat redzējuši visu, ko Kungs darīja Ēģiptes zemē jūsu priekšā faraonam un viņa kalpotājiem, un visai viņa zemei, Lielās pārbaudījumus, ko redzējušas tavas acis, tās zīmes un tos lielos brīnumus. Un Kungs Dievs nav devis jums sirdi, lai zinātu, un

acis, lai redzētu, un ausis, lai dzirdētu, līdz šai dienai. Un Viņš veda jūs četrdesmit gadus tuksnesī, jūsu drēbes nenolietojās, un jūsu sandales nenolietojās no jūsu kājām. Maizi jūs neēdāt, vīnu un stipru dzērienu jūs nedzērāt, lai zinātu, ka es esmu Kungs, jūsu Dievs. Un jūs atnācāt līdz šai vietai, un izgāja Sihons, Hešbonas ķēniņš, un Ogs, Bašanas ķēniņš, mums pretī karā. Un mēs sitām viņus, un mēs ņēmām viņu zemi, un es devu to mantojumā Rūbenam un Gadam, un Manases cilts pusei. Un jūs ievērosiet, lai izpildītu visus šīs derības vārdus, lai jūs saprastu visu, ko jūs darīsiet.

Jūs visi šodien stāvat Kunga, sava Dieva, priekšā – jūsu cilšu galvenie vīri un jūsu vecāko padome, un jūsu tiesneši, un jūsu rakstvedī, katrs Israēla vīrs, Jūsu sievas un jūsu pēcnācēji, un svešinieks jūsu nometnes vidū, no jūsu malkas cirtēja līdz jūsu ūdens nesējam, iet cauri derībā ar Kungu, jūsu Dievu, un viņa lāstos, kurus Kungs, tavs Dievs, slēdz ar tevi šodien, Lai Viņš nodibinātu tevi Sev par tautu, un Viņš pats būs tavs Dievs, kā Viņš teica tev un kā Viņš zvērēja taviem tēviem Ābrahamam, Īzākam un Jēkabam. Un ne tikai jums vien es nodibinu šo derību un šo lāstu, Bet gan ar tiem, kas šodien ir šeit ar jums Kunga, jūsu Dieva, priekšā, gan ar tiem, kas šodien nav šeit ar jums.

Ka jūs zināt, kā mēs dzīvojām Ēģiptes zemē, kā mēs gājām cauri to tautu vidū, kuras jūs esat šķērsojuši. Un redziet viņu preteklibas un viņu elkus – koku un akmeni, sudrabu un zeltu, kas ir pie viņiem. Vai nav starp jums neviena vīrieša, sievietes, dzimtas vai cilts, kuras prāts būtu nogriezies no Kunga, jūsu Dieva, lai ietu kalpot to tautu dieviem? Vai nav starp jums saknes, kas aug augšup žultī un rūgtumā? Un būs, ja viņš dzirdēs šī lāsta vārdus un sacīs savā sirdī: Lai man klājas labi, jo es iešu savas sirds maldīšanās ceļā, lai grēcinieks neiznicina to, kas bez grēka.

Dievs nevēlēsies būt viņam žēlīgs, bet tad uzliesmosies Kunga dusmas un viņa karstums pret to cilvēku, un pieķersies viņam visi šīs derības lāsti, kas rakstīti šajā grāmatā, un Kungs izdzēsīs viņa vārdu no zem debesīm. Un Kungs atdalīs viņu ļaunumam no visiem Israēla dēliem, saskaņā ar visiem derības lāstiem, kas rakstīti šī likuma grāmatā.

Un teiks cita paaudze, jūsu dēli, kas celsies pēc jums, un svešinieks, kas nāktu no tālienes zemes, un redzēs tās zemes sitienus un tās slimības, kuras Kungs sūtīja uz to, Dievišķais sērs un sāls sadedzināts, visa tās zeme netiks apsēta, nedz uzdīgs, nedz uzkāps uz to nekas zaļš. Tāpat kā tika apgāzta Sodoma un Gomora, Adama un Ceboīma, kuras Kungs apgāza dūsmās un bardzībā, Un sacīs visas tautas: Kāpēc Kungs tā darīja šai zemei? Kāds ir šīs lielās dūsmības niknums? Un viņi teiks, ka tie pameta Kunga, savu tēvu Dieva, derību, kuru Viņš noslēdza ar viņu tēviem, kad Viņš izveda viņus no Ēģiptes zemes, Un aizgājuši, viņi kalpoja citiem dieviem, kurus viņi nepazīna un kurus Viņš tiem nebija piešķīris, Un Kungs sadusmojās dūsmās uz to zemi, lai uzvestu uz to visus lāstus, kas rakstīti šī likuma grāmatā. Un Kungs izņēma viņus no viņu zemes dūsmās, bardzībā un lielā niknumā, un izdzina viņus uz citu zemi kā tagad.

Slēptās lietas pieder Kungam, mūsu Dievam, bet redzamās lietas pieder mums un mūsu bērniem uz mūžību, lai darītu visus šī likuma vārdus. Slēptās lietas pieder Kungam, mūsu Dievam, bet redzamās lietas mums un mūsu bērniem uz mūžību, lai pildītu visus šī likuma vārdus.

Un būs tā, ka kad nāks pār tevi visi šie vārdi, svētība un lāsts, ko es devu tavā priekšā; un tu pieņemsi savā sirdī starp visām tautām, kurp Kungs tevi izkaisīs, Un tu atgriezīsies pie Kunga, sava Dieva, un klausīsi Viņa balsij saskaņā ar visu, ko es tev šodien pavēlu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. Un Kungs dziedēs tavus grēkus, un apžēlosies par tevi, un atkal sapulcēs tevi no visām tautām, kurās Kungs tevi tur izkaisīja. Ja tava izklīdināšana ir no debess gala līdz debess galam, no turienes Kungs, tavs Dievs, tevi sapulcēs, un no turienes Kungs, tavs Dievs, tevi ņems. Un tavs Dievs tevi ievēdīs no turienes zemē, kuru iemantoja tavi tēvi, un tu to iemantosī, un Viņš tev darīs labu, un Viņš tevi padarīs skaitlīgāku par taviem tēviem. Un Kungs rūpīgi attīrīs tavu sirdi un tavas sēklas sirdi, lai mīlētu Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, lai tu dzīvotu.

Un Kungs, tavs Dievs, dos šos lāstus taviem ienaidniekiem un tiem, kas tevi ienīst, kas tevi vajāja. Un tu atgriezīsies un dzirdēsi Kunga, sava Dieva, balsi, un darīsi viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu. Un Kungs, tavs Dievs, svētīs tevi visā tavu roku darbā, tavā klēpja pēcnācējos un tavu lopu pēcnācējos, un tavas zemes augļos, jo Kungs, tavs Dievs, atkal priecāsies par tevi labā, tāpat kā Viņš priecājās par taviem tēviem, Ja tu klausīsies Kunga, sava Dieva, balsij, lai turētu viņa baušļus un viņa likumus, un viņa spriedumus, kas rakstīti šī likuma grāmatā, ja tu atgriezīsies pie Kunga, sava Dieva, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. Jo šis bauslis, kuru es pavēlu tev šodien, nav pārāk grūts, nedz arī tālu no tevis. Tā nav debesīs augšā, sacot: Kas uzkāps mums debesīs un ņems to mums, un, to dzirdējuši, mēs to darīsim? Tā nav arī viņpus jūrai, sakot: Kas mums pārcelsies viņpus jūrai un ņems to mums, un padarīs to mums dzirdamu, un mēs to darīsim?

Vārds ir ļoti tuvu tev – tavā mutē un tavā sirdī, un tavās rokās, lai to darītu.

Redzi, es šodien esmu līcis tavā priekšā dzīvību un nāvi, labo un ļauno. Ja tu klausīsi Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko es tev šodien pavēlu, mīlēt Kungu, savu Dievu, staigāt visos Viņa ceļos un turēt Viņa likumus un Viņa tiesas, tad jūs dzīvosiet un jūs vairošaties, un Kungs, tavš Dievs, tevi svētīs visā zemē, kurā tu ieej, lai to mantotu. Un ja novērsīsies tava sirds, un tu neklausīsi, un, maldījies, pielūgsi citus dievus un kalposi tiem, Es paziņoju tev šodien, ka jūs iesiet bojā iznīcībā un nekļūsiet ilgdzīvojoši uz tās zemes, uz kuru jūs šķērsojat Jordānu, lai to mantotu.

Es šodien liecinu jums debesis un zemi: dzīvību un nāvi esmu līcis jūsu priekšā, svētību un lāstu. Izvēlies dzīvību, lai dzīvotu tu un tavi pēcnācēji. Mīlēt Kungu, savu Dievu, klausīt viņa balsij un turēties pie viņa, jo šī ir tava dzīve un tavu dienu garums, lai dzīvotu uz zemes, kuru Kungs zvērēja dot taviem tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.

31

Un Mozus pabeigja runāt visus šos vārdus visiem Israēla dēliem. Un viņš sacīja viņiem: Simts divdesmit gadu es esmu šodien, es vairs nevaru ienākt un iziet, bet Kungs man sacīja: tu nepārcelsies pāri šai Jordānai. Kungs, tavš Dievs, kas iet tavā priekšā, Viņš iznīcinās šīs tautas tavā priekšā, un tu iemantosi viņus kā mantojumu, un Jozua ies tavā priekšā, kā Kungs runāja. Un Kungs, tavš Dievs, darīs viņiem tāpat, kā Viņš darīja Sihonam un Ogam, diviem amoriešu ķēniņiem, kas bija viņpus Jordānai, un viņu zemei, kad Viņš tos pilnīgi iznīcināja. Un Kungs nodeva viņus jums, un jūs rīkosieties ar viņiem tā, kā es jums pavēlēju. Esi

drosmīgs un stiprs, nebīsties, nebaidies un neiztrūksties viņu priekšā, jo Kungs, tavs Dievs, kas iet jums pa priekšu un ir ar jums, ne neatstās tevi, ne nepametīs tevi. Un Mozus sauca Jozuu un teica viņam visa Israēla priekšā: Esi drosmīgs un stiprs, jo tu ieiesi šīs tautas priekšgalā tajā zemē, kuru Kungs zvērēja dot jūsu tēviem, un tu to iedalīsi viņiem par mantojumu. Un Kungs, kas ceļo kopā ar tevi, neatstās tevi un nepametīs tevi; nebīsties un nebūt bailīgs.

Un Mozus uzrakstīja šī likuma vārdus grāmatā un deva to priesteriem, Levija dēliem, kas nes Kunga derības šķirstu, un Izraēla dēlu vecākajiem.

Un Mozus viņiem pavēlēja tanī dienā, sacīdams: pēc septiņiem gadiem, atlaišanas gada laikā, telšu svētkos, Kad viss Israēls ceļos kopā, lai parādītos Kunga, jūsu Dieva, priekšā, tajā vietā, kuru Kungs izvēlēsies, jūs lasīsiet šo likumu visa Israēla priekšā viņu ausīs. Sapulcējis tautu - vīrus un sievas, un pēcnācējus, un svešinieku jūsu pilsētās, lai viņi dzirdētu un lai viņi mācītos bīties Kungu, jūsu Dievu, un viņi klausīsies, lai izpildītu visus šī likuma vārdus. Un viņu dēli, kas nezina, dzirdēs un mācīsies bīties Kungu, tavu Dievu, visas dienas, cik ilgi viņi dzīvos uz zemes, uz kuru jūs šķērsojat Jordānu, lai to mantotu.

Un Kungs sacīja Mozum: Redzi, ir tuvojušās tavas nāves dienas, sauc Jozuu, un stājieties pie Liecības telts durvīm, un es viņam pavēlēšu. Un Mozus un Jozua gāja uz Liecības telti, un viņi stāvēja pie Liecības telts durvīm. Un Kungs nonāca mākonī un nostājās pie liecības telts durvīm, un mākoņa stabs nostājās pie liecības telts durvīm. Un Kungs sacīja Mozum: Redzi, tu gulēsi pie saviem tēviem, un šī tauta celsies un dzīvos netikli, sekojot svešās zemes dieviem, kurā viņa ieiet, un viņi mani atstās un laužīs manu

derību, ko es ar viņiem noslēdzu. Un es dusmojos dūsmās uz viņiem tajā dienā, un es atstāšu viņus, un es novērsīšu savu seju no viņiem, un viņš būs par aprišanu, un viņu atradīs daudzi ļaunumi un bēdas, un viņš sacīs tajā dienā: Tāpēc ka Kungs, mans Dievs, nav ar mani, mani atrada šie ļaunumi. Es pagriezīšu savu seju prom no viņiem tanī dienā visu ļaunību dēļ, ko viņi darīja, jo viņi pagriezās pie svešiem dieviem.

Un tagad pierakstiet šīs dziesmas vārdus un māciet to Israēla dēliem, un ielieciet to viņu mutē, lai šī dziesma man kļūtu par liecinieci Israēla dēlu priekšā. Es ievadīšu viņus labajā zemē, kuru es zvērēju viņu tēviem dot viņiem, zemē, kas plūst ar pienu un medu, un viņi ēdīs, un, būdami paēduši, viņi apmierinās, un viņi pagriezīsies pie svešiem dieviem, un viņi kalpos tiem, un viņi kaitinās mani, un viņi izklīdinās manu derību. Un šī dziesma stāsies viņiem pretī kā lieciniece, jo tā netiks aizmirsta no viņu mutes un no viņu pēcnācēju mutes, jo es zinu viņu ļaunību, ko viņi dara šeit šodien, pirms es ievēšu viņus labajā zemē, kuru zvērēju viņu tēviem.

Un Mozus uzrakstīja šo dziesmu tanī dienā un mācīja to Israēla dēliem. Un Viņš pavēlēja Jozuam un sacīja: Esi drosmīgs un stiprs, jo tu ievadīsi Israēla dēlus zemē, kuru Kungs viņiem zvērēja, un Viņš būs ar tevi.

Kad Mozus bija pabeidzis rakstīt visus šī likuma vārdus grāmatā līdz pašām beigām, Un viņš pavēlēja levītiem, kas nes Kunga derības šķirstu, sacīdams, Nemuši šīs likuma grāmatu, jūs noliksiet to Kunga, jūsu Dieva, derības šķirsta sānos, un tā būs tur pie tevis par liecību. Jo es zinu tavu spītību un tavu cieto kaklu; kamēr es vēl dzīvoju ar jums šodien, jūs bijāt dumpīgi pret Dievu, cik vairāk pēc manas nāves? Sapulcējiet pie manis jūsu cilšu

vadoņus un jūsu vecākos un jūsu tiesnešus un jūsu rakstvežus, lai es runātu viņu ausīs visus šos vārdus, un es apliecinu viņiem debesis un zemi. Es zinu, jo pēc manas nāves jūs rīkosieties bezlikumīgi un nogriezīsieties no ceļa, kuru es jums pavēlēju, un jūs satiks ļaunumi pēdējās dienās, jo jūs darīsiet ļauno Kunga priekšā, kaitinot viņu dusmās ar savu roku darbiem.

Un Mozus runāja visas sapulces ausīs šīs dziesmas vārdus līdz galam.

32

Pievērsiet uzmanību, debesis, un es runāšu, un lai zeme dzird vārdus no manas mutes. Lai mans izteiciens tiek gaidīts kā lietus, un lai mani vārdi nonāk kā rasa, kā lietus uz zāli un kā sniegs uz zāli. Jo es saucu Kunga vārdu, dodiet lielumu mūsu Dievam. Dievs, patiesi Viņa darbi, un visi Viņa ceļi ir spriedumi, Dievs ir uzticīgs, un nav netaisnības, taisnīgs un svēts ir Kungs. Viņi grēkoja; ne viņam bērni – vainojami, paaudze lika un samaitāta. Vai šādi jūs atmaksājat Kungam? Vai tā mulķīga tauta un ne gudra? Vai ne viņš pats, šis tavš tēvs, ieguva tevi, radīja tevi un veidoja tevi? Atcerieties mūžības dienas, sapratiet paaudžu gadus. Jautājiet savam tēvam, un viņš jums to paziņos, saviem vecākajiem, un viņi jums to teiks.

Kad Visaugstākais dalīja tautas, kad Viņš izkaisīja Ādama dēlus, Viņš noteica tautu robežas pēc Dieva eņģeļu skaita. Un Kunga daļa kļuva viņa tauta Jēkabs, viņa mantojuma mērļīnija – Israēls. Viņš uzturēja viņu tuksnesī, slāpē un dedzinošā karstumā bezūdens zemē, apņēma viņu un audzināja viņu, un sargāja viņu kā acs zīlīti. Kā ērglis, kas apsedz savu ligzdu un ilgojas pēc saviem mazuliem, izplētis savus spārnus, viņš uzņēma tos un pacēla tos uz

savām mugurām. Kungs viens pats veda viņus, ar viņiem nebija svešs dievs. Viņš uzveda tos uz zemes spēku, viņš pabaroja tos ar lauku augliem, viņi sūca medu no klints un eļļu no cietas klints. Vēršu sviests un avju piens ar jēru un aunu taukiem, bulļu dēli un āži ar kviešu nieru taukiem, un vīnogu asinis – viņš dzēra vīnu. Un Jēkabs ēda un tika paēdināts, un mīļotais nospēra prom, viņš izauga taukumā, kļuva resns, tika paplašināts, un viņš pameta Dievu, kas viņu radīja, un novērsās no Dieva, sava glābēja.

Viņi mani provocēja ar svešiem, ar savām negantībām viņi mani sarūgtināja. Viņi upurēja dēmoniem, un ne Dievam, dieviem, kurus viņi nepazīna, jauniem un neseniem, kas ir atnākuši, kurus nepazīna viņu tēvi. Dievu, kas tevi dzemdina, tu pameti, un tu aizmirsi Dievu, kas tevi baro.

Un Kungs redzēja, un greizsirdoja, un tika kaitināts caur Viņa dēlu un meitu dusmām. Un viņš sacīja: Es novērsīšu savu seju no viņiem un parādīšu, kas viņiem notiks pēdējās dienās, jo tā ir samaitāta paaudze, dēli, kuros nav ticības.

Viņi padarīja mani greizsirdīgu uz ne-Dievu, viņi saprovocēja mani ar saviem elkiem, un es padarīšu viņus greizsirdīgus uz ne-tautu, ar mulķīgu tautu es saprovocēšu viņus. Jo uguns ir iedegta no manām dusmām, degs līdz hādam lejā, aprīs zemi un tās ražu, iededzinās kalnu pamatus. Es sapulcēšu pār viņiem ļaunumus, un savas bultas iztērēšu, cīnoties pret viņiem. Nīkstot no bada un putnu ēšanas, un nedziedināma muguras stiepšana – zvēru zobus es sūtišu pret viņiem, līdz ar dusmām to, kas velkas pa zemi. Ārpusē zobens viņus bezdērnos, un iekšpusē - bailes; jaunekli līdz ar jaunavu, zīdaini līdz ar novecojušu vīru. Es teicu: Es izkaisīšu viņus, es apturēšu viņu piemiņu starp cilvēkiem. Ja ne ienaidnieku dusmu dēļ, lai viņi nepagarinātu laiku, lai pretinieki neuzbruktu

kopā, lai viņi nesacītu: Mūsu roka ir augstā, un ne Kungs darīja visas šīs lietas.

Tauta ir zaudējusi padomi, un viņos nav zināšanas. Viņi nedomāja saprast, lai viņi pieņem šo nākamajā laikā. Kā viens vajās tūkstoti un divi pārvietos desmit tūkstošus, ja vien Dievs nav pārdevis viņus un Kungs nav nodevis viņus? Ka viņu dievi nav kā mūsu Dievs, bet mūsu ienaidnieki ir neprātīgi. Jo no Sodomas vīnakoka ir viņu vīnakoks, un viņu zars ir no Gomoras; viņu vīnoga ir žults vīnoga, rūgtuma ķekars viņiem. Viņu vīns ir pūķu dusmas un odžu nedziedināmas dusmas. Vai ne šīs lietas ir savāktas pie manis un aizzīmogotas manās mantu krātuvēs? Atriebības dienā es atmaksāšu, kad paslīd viņu kāja, jo tuvu viņiem ir iznīcināšanas diena, un tas, kas gatavots, ir jums. Jo Kungs tiesās savu tautu, un par saviem kalpiem viņš izjutīs līdzcietību, jo viņš redzēja viņus novājinātus un izsmēlušos uzbrukumā, un nespēcīgus. Un Kungs sacīja: Kur ir viņu dievi, uz kuriem viņi paļāvās? no kuriem jūs ēdāt upuru taukus un dzērāt viņu dzeramupuru vīnu; lai tie ceļas un palīdz jums, un lai tie kļūst jums par aizsargiem. Redziet, redziet, ka es esmu, un nav Dieva izņemot mani; es nogalinu un liku dzīvot, es situ un es dziedinu, un nav tāda, kas izglābtu no manām rokām. Ka es celšu uz debesīm savu roku un zvērēšu pie savas labās rokas, un teikšu: Es dzīvoju mūžīgi. Jo es asināšu savu zobenu kā zibeni, un mana roka pieķersies spriedumam, un es atmaksāšu sodu ienaidniekiem, un tiem, kas mani ienīst, es atmaksāšu. Es padarīšu savas bultas dzēras no asinīm, un mans zobens ēdīs gaļu no ievainoto un gūstekņu asinīm, no ienaidnieku valdnieku galvas.

Priecājieties, debesis, kopā ar viņu, un lai viņam pielūdz visi Dieva eņģeļi, priecājieties, tautas, kopā ar viņa ļaudīm, un lai viņam tiek stiprināti visi Dieva dēli, jo viņa dēlu asinis tiek

atriebtas, un viņš atriebīs un atmaksās tiesu ienaidniekiem, un nīdētājiem atmaksās, un Kungs attīrīs sava ļaužu zemi.

Un Mozus uzrakstīja šo dziesmu tanī dienā un mācīja to Israēla dēliem, un Mozus iegāja un runāja visus šā likuma vārdus tautas ausīs, viņš un Jozua, Nuna dēls. Un Mozus pabeigja runāt uz visu Israēlu. Un viņš sacīja viņiem: Pievērsiet sirdi visiem šiem vārdiem, par kuriem es liecinu jums šodien, lai jūs tos pavēlētu saviem dēliem – sargāt un pildīt visus šī likuma vārdus. Ka šis nav tukšs vārds jums, jo šī ir jūsu dzīvība, un šī vārda dēļ jūs dzīvosiet ilgi uz zemes, uz kuru jūs šķērsojat Jordānu, lai to mantotu. Un Kungs runāja uz Mozu šajā dienā, sacīdams, Ej augšā Abarim kalnā, šajā Nabau kalnā, kas ir Moabas zemē pretī Jericho, un redzi Kanaānas zemi, kuru es dodu Izraēla dēliem. Un mirst kalnā, uz kuru tu tur uzkāp, un topi pievienots savai tautai, tāpat kā nomira tavs brālis Ārons Hōra kalnā un tika pievienots savai tautai. Tāpēc, ka jūs nepaklausījāt manam vārdam Israēla dēlu vidū pie strīda ūdens Kādešā, Cīna tuksnesī, jo jūs mani nesvētījāt Israēla dēlu vidū. Tu redzēsi to zemi pretī, bet tur tu neieej.

33

Un šī ir svētība, ar kuru Mozus, Dieva vīrs, svētīja Israēla dēlus pirms savas nāves. Un viņš sacīja: Kungs ir nācis no Sinaja un parādījās mums no Seīra, un steidzās no Pāranas kalna ar Kādešas miriādēm, no viņa labās rokas eņģeļi ar viņu. Un viņš saudzēja savu tautu, un visi svētītie zem tavām rokām, un šie ir zem tevis, un pieņēma no viņa vārdiem. Likumu, kuru mums pavēlēja Mozus, mantojumu Jēkaba sapulcēm. Un mīļotajā būš valdnieks, kad tautu valdnieki tiks sapulcināti kopā ar Israēla ciltīm. Lai dzīvo Rūbens, un lai viņš nemirst, un lai viņš ir liels pēc skaita.

Un šī ir Jūdām: uzklausi, Kungs, Jūdas balsi, un nāc pie viņa tautas; viņa rokas izšķirs viņam, un Tu būsi palīgs pret ienaidniekiem.

Un Levijam viņš teica: Dodiet Levijam viņa skaidros zīmes un viņa patiesību tam svētajam vīram, kuru tie pārbaudīja pārbaudījumā, kuru tie apvainoja pie pretrunas ūdens, Tas, kurš sacīja tēvam un mātei: Es neesmu tevi redzējis, un savus brāļus neatzina, un savus dēlus atteicās, viņš sargāja tavus vārdus un tavu derību ievēroja. Viņi pasludinās tavus likumus Jēkabam un tavu bauslību Israēlam, viņi uzliks vīraku tavā dusmībā pastāvīgi uz tava altāra. Svētī, Kungs, viņa spēku un pieņem viņa roku darbus, satriec ienaidnieku jostas, kas cēlušies pret viņu, un tie, kas viņu ienīst, lai neceļas. Un Benjaminam viņš teica: mīļotais no Kunga dzīvos uzticībā, un Dievs pārsedz viņu visas dienas, un starp viņa pleciem Viņš atdusējās.

Un Jāzepam viņš teica: No Kunga svētības lai nāk viņa zeme – no debesu laikiem un rāsas, un no dziļumu avotiem apakšā, un saskaņā ar ražas laiku un saules griežiem, un no mēnešu sapulcēm, no kalnu virsotņu sākuma un no mūžīgo pakalnu virsotnēm Un saskaņā ar zemes piepildīšanas laiku, un tas, kas pieņemams tam, kurš parādījās krūmā, lai nāk uz Jāzēpa galvu, un uz virsotnes pagodināts starp brāļiem. Pirmdzimtā vērša skaistums ir viņam, vienradža ragi ir viņa ragi, ar tiem viņš badīs tautas kopā līdz pat zemes galam, šie ir Efraima desmittūkstoši, un šie ir Manases tūkstoši. Un Zebulūnam viņš teica: Prieclāties, Zebulūn, savā iziešanā, un Isašhar savās teltīs. Tautas viņi iznīcinās, un jūs piesauksiet tur, un jūs upurēsiet tur taisnības upuri, jo jūras bagātība zīdīs tevi, un piekrastes iedzīvotāju tirdzniecība.

Un Gadam viņš teica: Svētīts ir tas, kas paplašina Gadu; kā lauva viņš atdusējās, satriecis elkoni un valdnieku. Un viņš redzēja savus pirmaugļus, ka tur tika sadalīta valdnieku zeme, kas sapulcēti kopā ar tautu vadoņiem; Kungs darīja taisnīgumu un savu tiesu ar Israēlu.

Un Dānam viņš sacīja: Dāns ir lauvas mazulis, un viņš izlēks no Bašāna. Un Naftali viņš sacīja: Naftali ir pilnība ar pieņemamām lietām, un lai tas tiek piepildīts ar svētību no Kunga, viņš mantīs jūru un Dienvidu. Un Ašēram viņš teica: svētīts no bērniem Ašērs, un viņš būs pieņemams saviem brāļiem, viņš iemērcēs savu pēdu eļļā. Dzelzs un bronza būs viņa sandales, kā tavas dienas, tāds būs tavs spēks.

Nav tāda kā Dievs mīlotajam, kas pārplūst pār debesīm kā tavs palīgs, un krāšņais stiprumā. Un Dieva sākums segs tevi ar mūžīgo roku spēku, un Viņš izdzīs ienaidnieku no tavas sejas, sacīdams: Lai tu izzūdi. Un Israēls mājās uzticīgi, viens pats uz Jēkaba zemes, pie graudiem un vīna, un debesis tev būs mākoņainas ar rasu. Svētīgs tu, Izraēl! Kas ir līdzīgs tev, tauta, ko glābj Kungs? Viņš aizstāvēs, tavs palīgs, un zobens ir tava lielība, un tavi ienaidnieki tev melīs, un tu uzkāpsi uz viņu kakla.

34

Un Mozus gāja augšā no Moabas Arabota uz Nabau kalnu, uz Faggas virsotni, kas ir preti Jerikai, un Kungs parādīja viņam visu Gileadas zemi līdz Danam un visu Neftali zemi, un visu Efraima zemi, un Manases zemi, un visu Jūdās zemi līdz pēdējai jūrai un tukšnesi, un Jērikas apkārtnējo reģionu, palmu pilsētu, līdz Coārai. Un Kungs sacīja Mozum: Šī ir tā zeme, kuru es zvērēju

Ābrahāmam un Īzākam un Jēkabam, sacīdams: Jūsu pēcnācējiem es došu to. Un es parādīju to tavām acīm, bet tur tu neiesi.

Un Mozus, Kunga kalps, nomira Moābas zemē pēc Kunga vārda. Un viņu apglabāja Gaī, netālu no Fogora mājas, un neviens nav redzējis viņa apbedījumu līdz šai dienai. Bet Mozus bija simts divdesmit gadu vecs, kad viņš mira, viņa acis netika aptumšotas, ne arī viņa bruņurupuči tika iznīcināti.

Un Israēla dēli apraudāja Mozu Moāba Arabotā pie Jordānas pret Jēriko trīsdesmit dienas, un tika pabeigtas sēru un raudāšanas dienas par Mozu. Un Jozua, Nuna dēls, tika piepildīts ar saprašanas garu, jo Mozus bija uzlicis savas rokas uz viņu, un Izraēla dēli klausījās viņam un darīja tā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum.

Un vairs necēlās pravietis Israēlā kā Mozus, kuru Kungs pazina vaigu vaigā. visās zīmēs un brīnumos, ko Kungs sūtīja viņu darīt Ēģiptes zemē Faraonam, un viņa kalpiem, un visā viņa zemē, Tos lielos brīnumus un to vareno roku, ko Mozus darīja visa Izraēla priekšā.

Jozuas grāmata

1

Un notika pēc Mozus nāves, Kungs teica Jozuam, Nuna dēlam, Mozus palīgam, sacīdams, Mozus, mans palīgs, ir miris. Tagad tād celies, šķērso Jordānu tu un visi šie ļaudis uz zemi, kuru es dodu viņiem. Katru vietu, uz kuru jūs uzkāpsiet ar savas pēdas pēdu, es jums došu to, tādā veidā, kā esmu teicis Mozum. Tuksnesi un Antilībanu, līdz lielajai upei, Eifrātas upei, un līdz tālajai jūrai, no saules rietumiem būs jūsu robežas. Neviena cilvēks nestāvēs pret tevi visas tavas dzīves dienas, un tāpat kā es biju ar Mozu, tā es būšu ar tevi, un es neatstāšu tevi un nepārredzēšu tevi. Esi stiprs un drosmīgs, jo tu dalīsi šiem ļaudīm to zemi, kuru es zvērēju dot viņu tēviem. Esi stiprs un drosmīgs, lai turētu un darītu tā, kā tev pavēlēja Mozus, mans kalps, un nenovērsies no tiem ne pa labi, ne pa kreisi, lai tev veiktos visā, ko tu darīsi. Un šī likuma grāmata neatstāsies no tavas mutes, un tu meditēsi par to dienu un nakti, lai zinātu darīt visu rakstīto, tad tu uzplauksi un padarīsi savus ceļus veiksmīgus, un tad tu sapratīsi. Lūk, es esmu tev pavēlējis: esi stiprs un drosmīgs, nebīsties un nebaidies, jo Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi visur, kur vien tu iesi. Un Jozua pavēlēja tautas rakstu mācītājiem, sacīdams, Ieejiet nometnes vidū pie tautas un pavēliet tautai, sacīdami: sagatavojiet pārtiku, jo pēc trim dienām jūs šķērsosiet šo Jordānu, lai ieietu un ieņemtu zemi, kuru Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums dod.

Un Rūbenam, un Gadam, un Manases cilts pusei teica Jozua, Atcerieties vārdu, ko jums pavēlēja Mozus, Kunga kalps, sacīdams: Kungs, jūsu Dievs, jums deva mieru un deva jums šo zemi. Jūsu sievas, jūsu bērni un jūsu lopi lai dzīvo zemē, kuru viņš deva jums, bet jūs šķērsosiet bruņoti pirms saviem brāļiem – visi

spēcīgie – un palīdzēsiet viņiem. Līdz Kungs, mūsu Dievs, dos mieru jūsu brāļiem, tāpat kā arī jums, un arī viņi mantos to zemi, ko Kungs, mūsu Dievs, dod viņiem, un jūs aiziesiet katrs uz savu mantojumu, ko Mozus jums deva viņpus Jordānai, saules austrumos. Un atbildējuši Jozuam, viņi sacīja: Visu, ko tu mums pavēlēsi, mēs darīsim, un uz jebkuru vietu, kurp tu mūs sūtīsi, mēs iesim. Saskaņā ar visu, ko dzirdējām no Mozus, mēs klausīsimies tevi, tikai lai Kungs, mūsu Dievs, ir ar tevi tādā pašā veidā, kā Viņš bija ar Mozu. Bet tas cilvēks, kas būtu tev nepaklausīgs, un ikviens, kas nedzirdēs tavus vārdus, ko tu viņam pavēlēsi, lai mirst; bet esi stiprs un drosmīgs.

2

Un Jozua, Nunas dēls, izsūtīja no Šitimas divus jaunus vīrus izspiegot, sacīdams: Ejiet augšā un apskatiet zemi un Jēriku. Un aizgājuši, tie divi jaunieši iegāja Jērikā un iegāja netikles sievietes namā, kuras vārds bija Rahaba, un palika tur.

Un tas tika ziņots Jērikas ķēniņam, sakot: Šeit ir ienākuši Israēla dēlu vīri, lai izspiegotu zemi. Un Jerikas karalis sūtīja pie Rahabas un sacīja: Izved tos vīrus, kas šonakt iegāja tavā mājā, jo viņi ir atnākuši, lai izspiegotu zemi. Un sieviete, ņēmusi tos divus vīrus, paslēpa viņus un sacīja viņiem: Pie manis ir ienākuši tie vīri, Kad vārti tika slēgti tumsā un vīri izgāja, es nezinu, kur viņi ir devušies; vajājiet viņus, ja varat viņus panākt. Bet viņa uzvilka viņus uz jumtu un paslēpa viņus linu salmos, kas bija sakrauti uz jumta. Un vīri vajāja viņiem pakaļ pa ceļu uz Jordānu pie brasla vietām, un vārti tika aizvērti.

Un notika, kad vajātāji bija izgājuši viņiem pakaļ, un pirms viņi apgūlās, viņa uzkāpa pie viņiem uz jumta, Un viņa sacīja uz

viņiem: Es zinu, ka Kungs ir devis jums šo zemi, jo jūsu bailes ir kritušas uz mums. Mēs esam dzirdējuši, ka Kungs Dievs izžāvēja sarkano jūru jūsu priekšā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, un ko Viņš darīja diviem amoriešu ķēniņiem, kas bija viņpus Jordānai, Sihonam un Ogam, kurus jūs iznīcinājāt. Un, to dzirdējuši, mēs bijām apbrīnoti savā sirdī, un vairs nevienam no mums nepalika gars jūsu vaiga priekšā, jo Kungs, jūsu Dievs, ir Dievs debesīs augšā un uz zemes lejā. Un tagad zvēriet man pie Kunga Dieva, ka es daru jums žēlastību, un dariet arī jūs žēlastību manā tēva namā, Un atstājiet dzīvu mana tēva namu, manu māti un manus brāļus, un visu manu namu, un visu, cik daudz viņiem ir, un jūs izglābsiet manu dvēseli no nāves.

Un vīri viņai teica: Mūsu dvēsele jūsu vietā nāvē. Un viņa teica: Kad Kungs jums nodos pilsētu, jūs man izrādīsiet žēlastību un uzticību. Un viņa nolaida tos caur logu, Un viņš sacīja viņiem: Ejiet uz kalniem, lai vajātāji jūs nesatiek, un slēpieties tur trīs dienas, līdz vajātāji atgriezīsies no jums, un pēc tam dosieties savā ceļā.

Un tie vīri viņai sacīja: Mēs esam nevainīgi attiecībā uz šo tavu zvērestu. Lūk, mēs ienākam pilsētas daļā, un tu liksi zīmi - šo sarkano auklu tu izlaisi logā, caur kuru tu nolaidī mūs, bet savu tēvu un savu māti, un savus brāļus, un visu sava tēva māju tu sapulcināsi pie sevis savā mājā. Un būs tā, ka ikviens, kas izietu ārā pa durvīm no tavas mājas, būs vainīgs pats par sevi, bet mēs būsīm nevainīgi attiecībā uz šo tavu zvērestu, un visi, kas būs kopā ar tevi tavā mājā, par tiem mēs būsīm vainīgi. Ja kāds mums nodarīs pāri vai atklās šos mūsu vārdus, mēs būsīm nevainīgi pret šo tavu zvērestu. Un viņš sacīja viņiem: Lai notiek saskaņā ar jūsu vārdu, un viņš tos izsūtīja, un viņi aizgāja. Un viņi nonāca

kalnainajā apvidū un palika tur trīs dienas, un vajātāji meklēja pa visiem ceļiem, bet neatrada.

Un tie divi jaunekļi atgriezās, nokāpa no kalna, pārgāja pie Jozuas, Nuna dēla, un izstāstīja viņam visu, kas viņiem bija noticis. Un viņi sacīja Jozuam, ka Kungs ir nodevis visu zemi mūsu rokās, un visi, kas dzīvo tajā zemē, ir izkusuši no mums.

3

Un Jozua cēlās agri no rīta un aizgāja no Šitimas, un viņi nonāca pie Jordānas, un viņi apmetās tur pirms pārcelšanās. Un notika, ka pēc trim dienām rakstu mācītāji izgāja cauri nometnei. Un viņi pavēlēja ļaudīm, sacīdami: Kad jūs redzēsiet Kunga, mūsu Dieva, derības šķirstu un mūsu priesterus un levītus, kas to nes, tad dodieties prom no savām vietām un ejiet tam pakaļ. Bet lai ir tālu starp jums un to, apmēram divi tūkstoši olekšu jūs stāvēsiet, netuvojieties tai, lai jūs zinātu ceļu, pa kuru jūs iesiet, jo jūs neesat gājuši šo ceļu ne vakar, ne aizvakar.

Un Jozua sacīja tautai: Šķīstieties rītdienai, jo rītdien Kungs darīs jūsu vidū brīnumainas lietas. Un Jozua sacīja priesteriem: Paceliet Kunga derības šķirstu un ejiet ļaužu priekšgalā. Un priesteri pacēla Kunga derības šķirstu un gāja ļaužu priekšgalā. Un Kungs sacīja Jozuam: Šajā dienā es sākšu tevi paaugstināt visu Izraēla dēlu priekšā, lai viņi zinātu, ka tāpat kā es biju ar Mozu, tā es būšu arī ar tevi. Un tagad pavēli priesteriem, kas nes derības šķirstu, sakot: kad jūs ieiesiet Jordānas ūdens malā, tad Jordānā jūs apstāsieties.

Un Jozua sacīja Izraēla dēliem: Nāciet šeit un dzirdiet mūsu Kunga Dieva vārdu. Ar šo jūs zināsit, ka dzīvais Dievs ir jūsu vidū

un ka Viņš iznīcinās no mūsu vaiga kānaānieti, hetieti, perizieti, hivieti, amorieti, girgašieti un jebusieti. Lūk, visas zemes Kunga derības šķirsts šķērsu Jordānu. Izvēlieties sev divpadsmit vīrus no Israēla dēliem, pa vienam no katras cilts. Un būs tā, ka kad apstāsies priesteru kājas, kas nes Kunga, visas zemes Valdnieka, derības šķirstu Jordānas ūdenī, Jordānas ūdens iztrūks, bet lejupejošais ūdens apstāsies.

Un ļaudis aizgāja no savām teltīm, lai šķērsotu Jordānu, bet priesteri nesa Kunga derības šķirstu ļaužu priekšā. Kad priesteri, kas nesa derības šķirstu, iegāja Jordānā, un priesteru kājas, kas nesa Kunga derības šķirstu, tika iemērkas Jordānas ūdens daļā, bet Jordāna bija piepildījies līdz visām savām malām, kā kviešu plaujas dienās, Un nostājās tie ūdeņi, kas nāca no augšas, nostājās kā viens sasalums, kas atdalījās ļoti, ļoti tālu līdz Kariatiarimu apgabalam, bet tas, kas tecēja lejup, nogāja iekšā Arabas jūrā, sāls jūrā, līdz pilnīgi izbeidzās, un ļaudis stāvēja pretī Jeriho. Un priesteri, kas nesa Kunga derības šķirstu, stāvēja uz sausas zemes Jordānas vidū, un visi Israēla dēli šķērsoja pa sauszemi, līdz visa tauta pabeidza šķērsot Jordānu.

4

Un, kad visi ļaudis bija pabiguši šķērsot Jordānu, Kungs sacīja Jozuam: Ņēmis vīrus no tautas, vienu no katras cilts. Pavēliet viņiem un paņemiet no Jordānas vidus divpadsmit gatavus akmeņus, un šos pārnēsdami kopā ar jums, lieciet tos jūsu nometnē, kur jūs uzcelsiet nometni šajā naktī.

Un Jozua izsauca divpadsmit ievērojamus vīrus no Izraēla dēliem, pa vienam no katras cilts, Viņš sacīja viņiem: Atnesiet priekšā manā priekš Kunga vaiga Jordānas vidū, un katrs,

paņēmis no turienes akmeni, lai to uzņem uz saviem pleciem pēc divpadsmit Izraēla cilšu skaita, lai tie jums būtu par zīmi, kas pastāvīgi atgādina, lai, kad tavs dēls tevi jautās rīt, sacīdams: Kas mums ir šie akmeņi? Un tu parādīsi savam dēlam, sacīdams, ka Jordānas upe pārstāja tecēt visas zemes Kunga derības šķirsta priekšā, kad tas to šķērsoja, un šie akmeņi būs jums par piemiņu Israēla dēliem mūžīgi.

Un Israēla dēli darīja tā, kā Kungs bija pavēlējis Jozuam, un, paņēmuši divpadsmit akmeņus no Jordānas vidus, kā Kungs bija pavēlējis Jozuam Israēla dēlu pārcelšanās pabeigšanā, viņi tos pārnesa līdz sev uz nometni un nolika tur. Bet Jozua uzstādīja arī citus divpadsmit akmeņus pašā Jordānā, vietā zem priesteru kājām, kas nesa Kunga derības šķirstu, un tie ir tur līdz šai dienai.

Bet priesteri, kas nesa derības šķirstu, bija stāvējuši Jordānā, līdz Jozua pabeigja visu, ko Kungs bija pavēlējis pasludināt tautai, un tauta steidzās un pārgāja. Un notika, kad visa tauta bija pabeidzusi pāriet pāri, ka pārgāja Kunga derības šķirsts un akmeņi viņu priekšā. Un Rūbena dēli, Gada dēli un Manases cilts puse pārgāja sagatavoti Israēla dēlu priekšā, tieši kā Mozus viņiem bija pavēlējis. Četrdesmit tūkstoši bruņotu šķērsoja kaujai Kunga priekšā uz karu pret Jerikas pilsētu. Tanī dienā Kungs paaugstināja Jozuu visa Izraēla priekšā, un viņi baidījās no viņa, tāpat kā no Mozus, visu laiku, kamēr viņš dzīvoja.

Un Kungs sacīja Jozuam, sakot, Pavēli priesteriem, kas nes Kunga derības liecības šķirstu, iziet no Jordānas. Un Jozua pavēlēja priesteriem, sacīdams: Iznāciet no Jordānas. Un notika, kad priesteri, kas nesa Kunga derības šķirstu, izgāja no Jordānas un novietoja kājas uz zemes, Jordānas ūdens metās atpakaļ savā vietā un tecēja kā vakar un aizvakar caur visu krastu.

Un tauta uzkāpa no Jordānas pirmā mēneša desmitajā dienā, un Israēla dēli apmetās nometnē Gilgalos austrumu pusē no Jerikas. Un šos divpadsmit akmeņus, kurus viņš ņēma no Jordānas, Jozua uzstādīja Gilgalā, sakot: Kad jūsu dēli jums jautās, sakot: Kas ir šie akmeņi? Paziņojiet saviem dēliem, ka Israēls pārgāja šo Jordānu pa sauszemi. Kad Kungs, mūsu Dievs, izžāvēja Jordānas ūdeni viņiem pa priekšu, līdz viņi pārgāja pāri, tieši kā Kungs, mūsu Dievs, darīja ar Sarkano jūru, kuru Kungs, mūsu Dievs, izžāvēja mums pa priekšu, līdz mēs izgājām cauri, Lai visas zemes tautas zinātu, ka Kunga spēks ir stiprs, un lai jūs pielūdzat Kungu, mūsu Dievu, visos darbos.

5

Un notika, kad dzirdēja ķēniņi amoriešu, kas bija viņpus Jordānai, un ķēniņi foinīkiešu, kas bija pie jūras, ka Kungs Dievs bija izsusinājis Jordānas upi Israēla dēlu priekšā, kad tie to šķērsoja, un viņu prāti izkusa, un viņi tika pārņemti ar bailēm, un nebija viņos nekādas saprātības Israēla dēlu priekšā.

Bet šajā laikā Kungs teica Jozuam: Dari sev akmens zobenus no asmalas akmens, un apsēdies un apgraizi Izraēla dēlus otrreiz. Un Jozua izgatavoja asus akmens zobenu un apgraizīja Israēla dēlus pie vietas, ko sauca Priekšādu kalns. Bet kādā veidā Jozua apgraizīja Israēla dēlus, cik daudzi jebkad kļuva ceļā, un cik daudzi jebkad bija neapgraizīti no tiem, kas bija izgājuši no Ēģiptes, Visus šos apgraizīja Jozua, jo četrdesmit un divus gadus Israēls maldījās tuksnesī Mabdarītīdā. Tāpēc neapgraizīti bija vairums viņu karavīru, kas bija izgājuši no Ēģiptes zemes, tie, kas nepaklausīja Dieva baušļiem, kuriem viņš arī nolēma, ka viņi neredzēs to zemi, kuru Kungs zvērēja viņu tēviem dot – zemi, kurā piens un medus plūst. Bet viņu vietā viņš iecēla viņu dēlus, kurus

Jozua apgraizīja, jo viņi bija dzimuši ceļā neapgraizīti. Bet, esot apgraizīti, viņi palika klusumā, sēdēdami tur nometnē, līdz tika dziedināti. Un Kungs teica Jozuam, Nuna dēlam: Šodien es esmu noņēmis no jums Ēģiptes apsmieklus. Un viņš nosauca tās vietas vārdu Gilgala.

Un Israēla dēli svinēja Pashā četrpadsmitajā mēneša dienā no vakara rietumu virzienā no Jēriho, viņpus Jordānai, līdzenumā. Un viņi ēda neraudzētu un jaunu maizi no zemes gaudiem. Šajā dienā izbeidzās manna pēc tam, kad viņi ēda no zemes labības, un Israēla dēliem vairs nebija mannas, bet viņi novāca ražu no Palmu koku zemes tanī gadā.

Un notika, kad Jozua bija Jēriko, un, pacēlis acis, viņš redzēja cilvēku stāvam viņa priekšā, un zobens bija izvilks viņa rokā, un Jozua piegāja un sacīja viņam: Vai tu esi mūsējais, vai no pretiniekiem? Bet viņš teica viņam: Es esmu Kunga spēka virspavēlnieks, tagad esmu ieradies. Un Jozua krita uz sava vaiga zemē un teica viņam: Kungs, ko tu pavēli savam kalpam? Un Kunga virspavēlnieks saka Jozuam: Atraišiet sandales no savām kājām, jo vieta, uz kuras jūs tagad stāvat, ir svēta.

6

Un Jērika bija aizvērtā un nocietināta, un neviens neizgāja no tās, ne arī neiegāja. Un Kungs sacīja Jozuam: Redzi, es nododu tavā kontrolē Jeriho un tās ķēniņu, kas tur ir, varenīgus, kas ir spēcīgi. Bet tu apstādi ap to karotājus visapkārt. Un būs tā: kad jūs skaņosiet tauri, lai visi ļaudis kopā sauc, un viņiem saucot, pilsētas sienas kritīs pašas no sevis, un visi ļaudis ieies, katrs metīsies taisni uz priekšu pilsētā.

Un Jozua, Nuna dēls, iegāja pie priesteriem, Un viņš sacīja viņiem: Pavēliet ļaudīm apiet un aplenkiet pilsētu, un lai karotāji iet garām apbruņoti Kunga priekšā. Un septiņi priesteri, turot septiņas svētās taures, lai viņi iet garām tāpat Kunga priekšā, un lai viņi skaņo spēcīgi, un Kunga derības šķirsts lai seko. Bet kaujinieki lai iet priekšā, un priesteri, kas noslēdz gājienu, lai seko aiz Kunga derības šķirsta, pūšot taures. Bet tautai Jozua pavēlēja, sacīdams: Nesauciet, un lai neviens nedzird jūsu balsi, līdz dienai, kad viņš paziņos saukt, un tad jūs sauksiet. Un Dieva derības šķirsts, apgājis apkārt, tūlīt aizgāja no metnē, un palika tur.

Un the day the otrā cēlās Jozua agri no r Un septiņi priesteri, kas nesa septiņas taures, gāja priekšā Kungam, un pēc viņiem iegāja karotāji, un pārējais pūlis aiz Kunga derības šķirsta. Un priesteri pūta trumetēs, un visa atlikušā ļaužu draudze sešas reizes aplenka pilsētu no tuvas un atkal aizgāja uz no metni; tā viņi darīja sešas dienas.

Un septītajā dienā viņi cēlās rītausmā un apgāja pilsētu tajā dienā septiņas reizes. Un septītajā apkārtgājienā priesteri pūta, un Jozua sacīja Israēla dēliem: Klīdziet, jo Kungs jums ir nodevis pilsētu. Un pilsēta būs nolādēta, šī un viss, kas ir tajā, Kungam Cebaotam, izņemot Rahabu, netikli, saudzējiet viņu un visu, kas ir viņas mājā. Bet jūs ļoti sargieties no tās veltītās lietas, lai nekad, to apsvēruši, jūs paši neņemtu no tās veltītās lietas un nepadarītu Israēla dēlu no metni par nolādētu lietu un neiznīcinātu mūs. Un viss sudrabs vai zelts, vai bronza vai dzelzs būs svēts Kungam un tiks ienests Kunga dārgumu krātuvē.

Un priesteri pūta taures, bet kad tauta dzirdēja taures, visa tauta vienlaikus pacēla lielu un spēcīgu kara saucienu, un viss mūris apkārt sagruva, un visa tauta uzkāpa pilsētā. Un Jozua to

iznīcināja, un visu, kas bija pilsētā, no vīrieša līdz sievietei, no jaunekļa līdz vecim, līdz teļam un jūga dzīvniekiem, ar zobena asmeni.

Un diviem jauniem vīriem, kas bija izspiegojuši, Jozua sacīja: Ieejiet sievietes namā un izvediet viņu no turienes, un visu, kas viņai ir. Un iegāja tie divi jaunekļi, kas bija izspiegojuši pilsētu, sievietes mājā un izveda ārā Rahabu, prostitūtu, un viņas tēvu, un viņas māti, un viņas brāļus, un viņas radniecību, un visu, cik daudz bija viņai, un novietoja viņu ārpus Israēla nometnes. Un pilsēta tika sadedzināta ugunī kopā ar visu, kas tajā bija, izņemot sudrabu un zeltu un bronzu un dzelzi, ko viņi deva, lai tiktu ienestu Kunga dārgumu krātuvē.

Un Jozua Rahabu, prostitūtu, un visu viņas tēva māju dzīvu saglabāja, un viņa apmetās Izraēlā līdz šai dienai, tāpēc ka viņa paslēpa izlūkus, kurus Jozua bija sūtījis izlūkot Jēriku. Un Jozua lika zvērēt tanī dienā Kunga priekšā, sacīdams: Nolādēts tas cilvēks, kas uzcels šo pilsētu! Ar sava pirmdzimtā dzīvību viņš liksies tai pamatu, un ar sava jaunākā dzīvību viņš uzstādīs tās vārtus. Un tā darīja Ozans no Bēteles: ar Abironu, savu pirmdzimto, viņš lika tai pamatu, un ar savu jaunāko, kas tika izglābts, viņš uzstādīja tās vārtus.

Un Kungs bija ar Jozua, un viņa vārds bija pa visu zemi.

7

Un Israēla dēli izdarīja lielu pārkāpumu un piesavinājās no svētītajām lietām, un Āhars, Harmī dēls, Zambrī dēla dēls, Zaras dēla dēls no Jūdās cilts, paņēma no svētītajām lietām, un Kungs sadusmojās ar dūsmām pret Israēla dēliem.

Un Jozua sūtīja vīrus uz Gaju, kas atrodas pie Bēteles, sacīdams: Izspiegojiet Gaju. Un vīri gāja augšā un izspiegoja Gai. Un viņi atgriezās pie Jozuas un sacīja viņam: Lai neiet augšā visi ļaudis, bet kādi divi tūkstoši vai trīs tūkstoši vīru lai iet augšā un lai aplenc pilsētu. Neved tur augšā visus ļaudis, jo viņu ir maz. Un devās augšup kā trīs tūkstoši vīru, un viņi bēga no Gajas vīru sejas. Un Gajas vīri nogalināja no viņiem trīsdesmit sešus vīrus, un vajāja viņus no vārtiem, un satrieca viņus nogāzē, un tautas sirds tika nobiedēta, un tā kļuva kā ūdens.

Un Jozua pārplēsa savas drēbes, un Jozua nokrita zemē uz sava vaiga Kunga priekšā līdz vakaram, viņš un Israēla vecākie, un viņi uzlika putekļus uz savām galvām. Un Jozua sacīja: Es lūdzu, Kungs, kāpēc Tavs kalps pārveda šo tautu pāri Jordānai, lai nodotu viņu amoriešiem un iznīcinātu mūs? Kaut mēs būtu palikuši un apmetušies pie Jordānas! Un ko es teikšu, jo Israēls ir pagriezis kaklu pretī savam ienaidniekam? Un dzirdējis kānaāniešu un visi, kas dzīvo zemē, aplenkis mūs un iznīcinās mūs no zemes, un ko Tu darīsi ar Savu lielo vārdu?

Un Kungs sacīja Jozuam: Celies, kāpēc tu esi kritis uz sava vaiga? Tauta ir grēkojusi un pārkāpusi derību, kuru es noslēdzu ar viņiem; nozaguši no svētītajām lietām, viņi iemeta tās savos traukos. Un Israēla dēli nevarēs izturēt saviem ienaidniekiem pretī, viņi pagriezīs muguru saviem ienaidniekiem, jo viņi ir kļuvuši par nolādētu lietu. Es vairs nebūšu ar jums, ja jūs nenonemsiet to nolādēto lietu no sevis. Celies un svētī ļaudis, un saki, lai viņi svētījas rīt, šo saka Kungs, Israēla Dievs: nolādētā lieta ir jūsu vidū, jūs nevarēsiet pretoties saviem ienaidniekiem, kamēr nenonemsiet nolādēto lietu no sevis. Un jūs visi tiksiet sapulcināti no rīta pēc ciltīm, un tā cilts, kuru parādīs Kungs, jūs piedāvāsiet pēc dzimtām, un to dzimtu, kuru parādīs Kungs, jūs

piedāvāsiet pēc mājām, un to māju, kuru pieņems Kungs, jūs piedāvāsiet pēc vīra. Un kas tiks norādīts, tiks sadedzināts ugunī, un viss, kas viņam pieder, jo viņš pārkāpa Kunga derību un izdarīja likumpārkāpumu Israēlā.

Un Jozua cēlās agri un pieveda ļaudis pēc ciltīm, un tika norādīta Jūdās cilts. Un viņš tika pievestas pēc ciltīm, un tika parādīta Zаража cilts. Un viņš tika pievestas pēc vīriem, Un tika parādīts Āhars, Zambri dēls, Zāras dēla.

Un Jozua sacīja Ahanam: Dod šodien godību Kungam, Israēla Dievam, un noliec atzīšanos, un pastāsti man, ko tu esi darījis, un neslēp to no manis. Un Āhars atbildēja Jozuam un sacīja: Patiesi, es esmu grēkojis Kunga, Israēla Dieva, priekšā, tā un tā es darīju. Es redzēju laupījumā kailu raibo apmetni, un divsimt sudraba divdrahmas, un vienu zelta mēli piecdesmit didrahmu vērtībā, un tos iekārojis es paņēmu, un redzi, tie ir paslēpti manā teltī, un sudrabs ir paslēpts zem tiem. Un Jozua nosūtīja vēstnešus, un viņi skrēja uz telti nometnē, un šīs lietas bija paslēptas viņa teltī, un sudrabs zem tām. Un viņi iznesa tos no telts un atnesa pie Jozuas un Israēla vecākajiem, un novietoja tos Kunga priekšā.

Un Jozua ņēma Aharu, Zaras dēlu, un veda viņu augšā uz Ahara bezdibeni, un viņa dēlus, un viņa meitas, un viņa teļus, un viņa jūga dzīvniekus, un visas viņa avis, un viņa telti, un visas viņa mantas, un visi ļaudis ar viņu, un veda viņus augšā uz Emekahoru. Un Jozua sacīja Ahanam: Kāpēc tu mūs esi postījis? Lai Kungs tevi iznīcina, kā arī šodien. Un viss Israēls nomētāja viņu ar akmeņiem, un uzkrāva viņam lielu akmeņu kaudzi, un Kungs mitējās no dusmības dusmu. Tāpēc viņš nosauca to Emekachōr līdz šai dienai.

Un Kungs teica Jozuam: Nebīsties un neesam nobijies! Ņem sev līdzi visus karavīrus, celies un ej uz augšu uz Gaju. Redzi, Es esmu devis tavās rokās Gajas ķēniņu un viņa zemi. Un tu darīsi ar Gai tādā pašā veidā, kā tu darīji ar Jericho, un ar tās ķēniņu, un lopu laupījumu tu laupīsi sev, bet uzstādi sev slēpni pilsētai no aizmugures.

Un Jozua cēlās, un visi karavīri, lai dotos uz Gaju. Bet Jozua izvēlējās trīsdesmit tūkstošus vīru, varenu spēkā, un sūtīja viņus naktī. Un viņš pavēlēja viņiem, sacīdams: Jūs gūstiet slēpnī aiz pilsētas, nebūt ne tālu no pilsētas, un jūs visi būsiat gatavi. Un es un visi tie, kas ar mani, pieiesim pie pilsētas, un notiks, ka kad izies tie, kas dzīvo Gajā, mums pretī, tāpat kā nesen, tad mēs bēgsim no viņu vaiga. Un kad viņi iznāks mums pakaļ, mēs novilksim viņus prom no pilsētas, un viņi teiks: Šie bēg no mūsu vaiga tādā pat veidā kā iepriekš. Bet jūs celsieties no slēpņa un iešat pilsētā. Saskaņā ar šo vārdu jūs darīsiat, lūk, esmu jums pavēlējis. Un Jozua viņus nosūtīja, un viņi devās uz slēpni un apmetās starp Bēтели un Gaju, no rietumiem no Gajas.

Un Jozua, agri no rīta cēlies, apmeklēja ļaudis, un viņš un vecākie devās augšup ļaužu priekšā uz Gai. Un visi karavīri ar viņu devās augšup, un ejot viņi nonāca pretī pilsētai no austrumiem. Un pilsētas slazds no jūras, Un notika, kad Gai ķēniņš ieraudzīja, viņš steidzās un izgāja viņiem pretī taisni uz kauju, viņš un visi ļaudis, kas bija ar viņu, un viņš nezināja, ka aiz pilsētas viņam ir ierīkots slazds. Un viņš redzēja, un Jozua un Israēls atkāpās no viņiem. Un viņi vajāja Israēla dēlus, un paši atstājās no pilsētas. Neviens nepalika Gajā, kas nebūtu vajājis Israēlu, un viņi atstāja pilsētu atvērtu un vajāja Israēlu.

Un Kungs sacīja Jozuam: Izstiep savu roku ar šķēpu, kas ir tavā rokā, pret pilsētu, jo Es esmu nodevis to tavās rokās, un slēpņi celsies ātri no savas vietas. Un Jozua izstiepa savu roku ar šķēpu pret pilsētu, Un slēpņi ātri pacēlās no savas vietas un izgāja, kad viņš izstiepja roku, un iegāja pilsētā, un sagraba to, un steidzīgi sadedzināja pilsētu ar uguni. Un Gai iedzīvotāji, paskatījušies sev aiz muguras, redzēja dūmus kāpjām no pilsētas uz debesīm, un viņiem vairs nebija, kur bēgt ne šurp, ne turp. Un Jozua un viss Israēls redzēja, ka slazds bija ieņēmis pilsētu un ka pilsētas dūmi bija uzkāpuši debesīs, un viņi, apgriezušies, sita Gajas vīrus. Un šie izgāja no pilsētas pretī, un viņi nonāca starp nometni, šie no vienas puses un šie no otras puses, un viņi sita tos, līdz no viņiem nepalika neviens izglābts un izbēdzis. Un Gai karali viņi sagraba dzīvu un atveda viņu pie Jozuas.

Un kad Israēla dēli beidza nogalināt visus tos Gaī un tos laukos, un kalnā pie nogāzes, kur vajāja viņus no tās līdz galam, tad Jozua atgriezās uz Gai un sita to ar zobena asmeni. Un kritušo skaits tanī dienā, no vīrieša līdz sievietei, bija divpadsmit tūkstoši – visi Gajas iedzīvotāji. Izņemot laupījumu no pilsētas, visu, ko viņi izlaupīja sev, Israēla dēli paņēma saskaņā ar Kunga pavēli, kā Kungs bija pavēlējis Jozuam.

Un Jozua sadedzināja pilsētu ar uguni un padarīja to par neapdzīvotu kaudzi uz mūžīgiem laikiem līdz šai dienai. Un Gai ķēniņu viņš pakāra uz divzaru koka, un viņš bija uz koka līdz vakaram, un saulei rietot, Jozua pavēlēja, un viņi noņēma viņa ķermeni no koka, un viņi iemeta to bedrē, un viņi uzkrāva tam akmeņu kaudzi līdz šai dienai.

Kad dzirdēja amoriešu ķēniņi, kas bija viņpus Jordānai, kas bija kalnainē, un kas bija līdzenumā, un kas bija visā lielās jūras piekrastē, un kas bija pie Antilibānas, un hetieši, un kānaānieši, un ferizieši, un hivieši, un amorieši, un girgašieši, un jebusieši,

Viņi visi vienlaikus sanāca kopā, lai karotu pret Jozuu un Izraēlu.

Un tie, kas dzīvoja Gibeonā, dzirdēja visu, ko Kungs bija darījis Jērikā un Gajā. Un viņi paši patiešām rīkojās ar viltību, un, atnākuši, apgādājās ar pārtiku un sagatavoja sevi, un ņēma vecos maisus uz saviem pleciem, un vecos vīna ādas maišus, saplēstus un sasietus. Un viņu kurpju dobumaini, un viņu sandales vecas un salāpītas uz viņu kājām, un viņu drēbes nolietojušās virs viņiem, un viņu maize no krājumiem sausa un pelējīga un sabirusi.

Un viņi nāca pie Jozuas Israēla nometnē Gilgalā, un viņi sacīja Jozuam un Israēlam: No tālas zemes mēs esam atnākuši, un tagad noslēdziet ar mums derību. Un Israēla dēli sacīja horietam: Redzi, vai tu nedzīvo mūsu vidū, un kā mēs ar tevi noslēgsim derību? Un viņi sacīja Jozuam: Mēs esam tavi kalpi. Un Jozua sacīja viņiem: No kurienes jūs esat, un no kurienes jūs esat atnākuši? Un viņi teica: No ļoti tālas zemes ir atnākuši tavi kalpi Kunga, tava Dieva, vārdā, jo esam dzirdējuši viņa vārdu un visu, ko viņš darīja Ēģiptē, Un cik daudz viņš darīja amoriešu ķēniņiem, kas bija viņpus Jordānai, Sihonam, amoriešu ķēniņam, un Ogam, Basanas ķēniņam, kurš dzīvoja Aštarotā un Edrejā. Un, to dzirdējuši, mūsu vecākie un visi mūsu zemes iedzīvotāji mums teica, sakot: Nemiet sev pārtiku ceļam un ejiet viņiem pretī, un sakiet viņiem: Mēs esam jūsu kalpi, un tagad noslēdziet ar mums derību. Šīs maizes – siltus mēs nodrošinājām tās dienā, kad izgājām, lai nāktu pie jums, bet tagad tās ir izkaltušas un kļuvušas

apēstas. Un šie vīna ādas maisi, kurus mēs piepildījām jaunus, ir pārplīsuši, un mūsu drēbes un mūsu sandales ir novalkātas no ļoti garā ceļa.

Un valdnieki ņēma no viņu pārtikas, bet Kungu nevaicāja. Un Jozua noslēdza ar viņiem mieru, un viņi nodibināja ar viņiem derību, lai tos izglābtu, un draudzes vadītāji viņiem zvērēja.

Un notika pēc trim dienām pēc derības noslēgšanas ar viņiem, viņi dzirdēja, ka tie ir no tuvas apkārtnes un ka dzīvo viņu vidū. Un Israēla dēli aizgāja, un viņi nāca uz viņu pilsētām, bet viņu pilsētas bija Gabaona un Kefira un Bērota, un Jarīna pilsētas. Un Israēla dēli necīnījās pret viņiem, jo visi valdnieki bija zvērējuši viņiem pie Kunga, Israēla Dieva, un visa draudze kurnēja pret valdniekiem.

Un valdnieki teica visai sapulcei: Mēs viņiem zvērējām pie Kunga, Israēla Dieva, un tagad mēs nevaram viņiem pieskarties. Šo mēs darīsim: sagūstīsim viņus dzīvus un saglabāsim viņus, un nebūs pret mums dusmu tā zvēresta dēļ, kuru zvērējām viņiem. Viņi dzīvos un būs malkas cirtēji un ūdens nesēji visai sapulcei, tieši kā valdnieki viņiem teica.

Un Jozua sasauca viņus un sacīja viņiem: Kāpēc jūs mani pievīlāt, sacīdami: Mēs esam ļoti tālu no tevis, bet jūs esat kaimiņi no tiem, kas dzīvo pie mums? Un tagad jūs esat nolādēti, nebeigsies no jums vergs, ne malkas cirtējs, ne ūdens nesējs man un manam Dievam. Un viņi atbildēja Jozuam, sacīdami: Mums tika paziņots, cik daudz Kungs, tavs Dievs, pavēlēja Mozum, savam kalpam, dot jums šo zemi un iznīcināt mūs un visus iedzīvotājus uz tās jūsu priekšā, un mēs ļoti bijāmies par savām dvēselēm jūsu priekšā, un mēs izdarījām šo lietu. Un tagad redzi,

mēs esam jums pakļauti; kā jums patīk un kā jums šķiet, tā arī dariet ar mums.

Un viņi tā darīja ar viņiem, un Jozua izglāba viņus tanī dienā no Israēla dēlu rokām, un viņi nenogalināja tos. Un Jozua iecēla viņus tanī dienā par malkas cirtējiem un ūdens nesējiem visai draudzei un Dieva altārim; tāpēc Gibeonā dzīvojošie kļuva par malkas cirtējiem un ūdens nesējiem Dieva altārim līdz pat šai dienai un tai vietai, kuru Kungs izvēlētos.

10

Kad Jeruzalemes ķēniņš Adonibezeks dzirdēja, ka Jozua ieņēma Gai un to iznīcināja, kā viņi bija darījuši ar Jericho un tās ķēniņu, tā viņi darīja arī ar Gai un tās ķēniņu, un ka Gabaona iedzīvotāji pārbēga pie Jozuas un pie Israēla, Un viņi ļoti baidījās no viņiem, jo zināja, ka Gibeona bija liela pilsēta, kā viena no karaliskajām pilsētām, un visi tās vīri bija stipri. Un Jeruzalemes ķēniņš Adonibezeks sūtīja pie Hebronas ķēniņa Elama, un pie Jarmutas ķēniņa Pidona, un pie Lahišas ķēniņa Jeftas, un pie Odollamas ķēniņa Dabira, sacīdams, Nāciet, ejiet augšā pie manis un palīdziet man, un karosim pret Gabaonu, jo viņi ir pārbēguši pie Jozuas un pie Israēla dēliem. Un devās augšup tie pieci jebusiešu ķēniņi: Jeruzalemes ķēniņš, Hebronas ķēniņš, Jerimutas ķēniņš, Lakišas ķēniņš un Odollamas ķēniņš, viņi un visi viņu ļaudis. Un viņi apmetās ap Gibeonu un aplenca to.

Un Gibeona iedzīvotāji sūtīja pie Jozuas uz Israēla nometni Gilgalā, sacīdami: Neatrauj savas rokas no saviem kalpiem, nāc pie mums ātri un palīdzi mums, un atpestī mūs, jo pret mums sapulcējušies visi amoriešu ķēniņi, kas dzīvo kalnos. Un Jozua

devās augšup no Gilgalas, viņš un visi karotāji līdz ar viņu, visi spēcīgi un stipri.

Un Kungs sacīja Jozuam: Nebīsties no viņiem, jo esmu nodevis viņus tavās rokās; neviens no viņiem nepalikis jūsu priekšā.

Un, kad Jozua pēkšņi pienāca pie viņiem, visu nakti viņš bija gājis no Gilgalas. Un Kungs samulsa viņus Israēla dēlu priekšā, un Kungs satrieca viņus ar lielu satriešanu Gibeonā, un viņi vajāja tos pa Bet-Horona kāpuma ceļu un nocirta tos līdz Azekai un līdz Makedai. Bet, viņiem bēgot no Israēla dēlu vaiga uz Horonein nolaišanās, Kungs meta viņiem krušu akmeņus no debesīm līdz Azekai, un mirušo caur krušu akmeņiem kļuva vairāk nekā to, ko Israēla dēli nogalināja ar zobenu karā.

Tad Jozua runāja uz Kungu tajā dienā, kad Dievs nodeva amorieti Izraēla rokā, kad viņš satrieca tos Gibeonā, un tie tika satriekti no Izraēla dēlu vaiga, un Jozua sacīja: Lai saule stāv pret Gibeonu un mēness pret Ajalona ieleju. Un saule un mēness apstājās, līdz Dievs aizstāvēja viņu ienaidniekus, un saule nostājās debesu vidū, negāja uz rietumiem līdz vienas dienas beigām. Un nebija tādas dienas ne agrāk, ne vēlāk, lai Dievs uzklausītu cilvēku, jo Kungs karoja kopā ar Izraēlu. Un šie pieci ķēniņi bēga un paslēpās alā, kas bija Makedā. Un tas tika ziņots Jozuam, sakot: Ir atrasti tie pieci ķēniņi, paslēpti alā, kas ir Makedā. Un Jozua sacīja: Uzritiniet akmeņus uz alas muti un ieceliet vīrus, lai tos sargātu. Bet jūs nestāviet, vajājiet savus ienaidniekus no aizmugures un sagrābiet viņu aizmuguri, un neļaujiet viņiem ieiet viņu pilsētās, jo Kungs, mūsu Dievs, ir nodevis viņus mūsu rokās. Un notika, kad Jozua un visi Israēla dēli beidza tos cirst ar ļoti

lielu kaušanu līdz galam, un izdzīvojušie tika izglābti
nocietinātajās pilsētās.

Un visi ļaudis atgriezās pie Jozuas Makedā veseli, un neviens
no Israēla dēliem nepacēla savu mēli pret viņu.

Un Jozua sacīja: Atveriet alu un izvediet šos piecus ķēniņus
no alas. Un viņi izveda tos piecus ķēniņus no alas: Jeruzalemes
ķēniņu, Hebronas ķēniņu, Jerimutas ķēniņu, Lahišas ķēniņu un
Odollamas ķēniņu. Un kad viņi izveda tos pie Jozuas, tad Jozua
sasauca visu Izraēlu un kara vadoņus, kas viņam bija līdzī,
sacīdams tiem: Nāciet šurp un lieciet savas kājas uz viņu kakliem.
Un tie piegāja un lika savas kājas uz viņu kakliem. Un Jozua sacīja
viņiem: Nebīstieties no viņiem un neesiet nobijušies, esiet
drosmīgi un stipri, jo tā Kungs darīs visiem jūsu ienaidniekiem,
pret kuriem jūs karojat. Un Jozua viņus nogalināja, un pakāra
viņus uz pieciem kokiem, un viņi karājās uz kokiem līdz vakaram.
Un notika pie saules rietiem, Jozua pavēlēja, un viņi noņēma tos
no kokiem un iemeta tos alā, kurā tie bija bēguši, un uzvēla
akmeņus uz alas ieeju līdz pat šai dienai.

Un Makēdu viņi ieņēma tajā dienā, un viņi to nokāva ar
zobena asmeni, un viņi pilnīgi iznīcināja visu elpojošo, kas bija
tajā, un neviens netika atstāts tajā izglābts un izbēdzis, un viņi
darīja Makēdas ķēniņam tāpat, kā viņi bija darījuši Jēriko
ķēniņam.

Un Jozua ar visu Izraēlu aizgāja no Makēdas uz Libnu un
aplenca Libnu. Un Kungs to nodeva Israēla rokās, un viņi to
ieņēma, un tās ķēniņu, un nogalināja tos ar zobena asmeni, un
visu elpojošo tur, un neviens netika atstāts tur izglābts vai

izbēdzis, un viņi darīja ar tās ķēniņu tāpat, kā bija darījuši ar Jērikas ķēniņu.

Un Jozua ar visu Israēlu aizgāja no Lebnas uz Lahišu, aplenca to un sāka to ielenkt. Un Kungs nodeva Lahišu Israēla rokās, un viņi ieņēma to otrajā dienā, un nogalināja to ar zobena asmeni, un pilnībā iznīcināja to tādā pašā veidā, kā viņi bija darījuši ar Libnu. Tad uzkāpa Elams, Gazeras ķēniņš, lai palīdzētu Lachīšai, un Jozua sita viņu ar zobena asmeni, un viņa tautu, līdz no viņiem nepalika neviens izglābts un neviens izbēdzis.

Un Jozua aizgāja, un viss Israēls ar viņu, no Lahišas uz Odollamu, un aplenca to, un iekaroja to. Un Kungs nodeva to Israēla rokā, un viņi ieņēma to tajā dienā, un noslepkavoja to ar zobena asmeni, un visu dzīvo iznīcināja, tāpat kā bija darījuši Lahišai.

Un Jozua aizgāja, un viss Israēls ar viņu uz Hebronu, un aplenca to. Un viņi sita to ar zobena asmeni, un visu elpojošo, kas tur bija, neviens nepalika dzīvs, tāpat kā viņi izdarīja ar Odollamu - viņi to pilnīgi iznīcināja un visu, kas tur bija.

Un Jozua un viss Israēls atgriezās uz Debīru un apsēda to, Viņi ieņēma to un tās karali, un tās ciemus, un viņš sita to ar zobena asmeni, un viņi pilnīgi iznīcināja to, un visu elpojošo tanī, un neatstāja tanī nevienu izdzīvojušu, tāpat kā viņi darīja Hebronai un tās karalim, tā viņi darīja Debirai un tās karalim.

Un Jozua satriecināja visu kalnainās zemes zemi, un Negevu, un līdzenumu, un Asedotu, un tās ķēniņus; viņš neatstāja nevienu izglābtu, un visu dzīvo, kas elpo, viņš iznīcināja, tādā veidā, kā pavēlēja Kungs, Izraēla Dievs. no Kadešas Barneas līdz Gazai, visu

Gošemu līdz Gibeonai. Un visus viņu ķēniņus un viņu zemi Jozua satriecis vienreizīgi, jo Kungs, Israēla Dievs, cīnījās par Israēlu.

11

Kad Jabis, Asoras ķēniņš, dzirdēja, viņš sūtīja pie Jobaba, Maronas ķēniņa, un pie Symoona ķēniņa, un pie Azifa ķēniņa, un pie ķēniņiem, kas bija pie lielās Sidonas, kalnainē un Arabā pretī Kenerotai, un līdzenumā, un Fenaedorā, Un pie piekrastes kānaāniešiem no austrumiem, un pie piekrastes amoriešiem, un hetiešiem, un periziešiem, un jebusiešiem, kas ir kalnos, un hiviešiem, un tiem, kas ir zem Hermona, Massymas zemē. Un viņi izgāja, un viņu karāļi ar viņiem, tāpat kā jūras smiltis daudzumā, un zirgi, un rati ļoti daudzi. Un visi šie ķēniņi sapulcējās un ieradās vienuviet, un apmetās pie Maron ūdens, lai karotu pret Izraēlu.

Un Kungs sacīja Jozuam: Nebīsties no viņiem, jo rīt šajā stundā es nodošu viņus sakautos Izraēla priekšā. Viņu zirgiem tu pārgriez cīpslas, un viņu ratus tu sadedzināsi ar uguni. Un Jozua nāca un visi karavīri pēkšņi pret viņiem pie Maron ūdens, un uzbruka viņiem kalnos. Un Kungs nodeva viņus Israēla varā, un tie, kaujot viņus, vajāja līdz lielajai Sidonai un līdz Maseronam, un līdz Masohas līdzenumiem austrumos, un nocirta viņus tā, ka neviens no viņiem nepalika dzīvs. Un Jozua darīja viņiem tā, kā Kungs viņam bija pavēlējis: viņu zirgiem viņš pārcirta cīpslas un viņu ratus sadedzināja ar uguni.

Un Jozua atgriezās tajā laikā un ieņēma Hacoru, un tās karali, bet Hacora iepriekš valdīja pār visām šīm valstībām. Un viņi nogalināja visu elpojošo tajā ar zobenu, un viņi iznīcināja visus, un netika atstāts tajā neviens elpojošs, un Hacoru viņi sadedzināja ar

uguni. Un visas karalvalstu pilsētas un viņu karaļus Jozua ieņēma, un nogalināja viņus ar zobena asmeni, un iznīcināja viņus, kā bija pavēlējis Mozus, Kunga kalps. Bet Israēls nesadedzināja visas nocietinātās pilsētas, izņemot vienīgi Hācoru, ko Israēls sadedzināja. Un visu laupījumu viņas Israēla dēli izlaupīja sev, bet viņus visus pilnīgi iznīcināja ar zobena asmeni, līdz iznīcināja viņus, neatstāja no viņiem neko elpojošu. Tādā veidā, kā Kungs pavēlēja savam kalpam Mozum, un Mozus tāpat pavēlēja Jozuam, tā arī Jozua darīja, viņš nepārkāpa neko no visa tā, ko Mozus viņam bija pavēlējis.

Un Jozua ieņēma visu kalnainā zemi, un visu Negebas zemi, un visu Gošemas zemi, un līdzenumu, un rietumu pusi, un Izraēla kalnu, un zemākās vietas. Tie pie kalna no Chelchas kalna, un kas paaceļas uz Seiru, un līdz Balagadam, un Libānas līdzenumi zem Aermona kalna, un visus viņu ķēniņus ņēma, un iznīcināja, un nogalināja. Un Jozua vairākas dienas karoja pret šiem ķēniņiem.

Un nebija pilsētas, ko Israēls nebūtu ieņēmis, visu viņi ieņēma karā. Ka caur Kungu notika viņu sirds stiprināšana, lai ietu karā pret Israēlu, lai viņi tiktu iznīcināti, tā ka viņiem netiktu dota žēlastība, bet lai viņi tiktu iznīcināti, kā teica Kungs Mozum.

Un Jozua nāca tanī laikā un iznīcināja anakiešus no kalnainā apvidus, no Hebrona, no Debīras, no Anabota un no visas Jūdejas kopā ar viņu pilsētām, un Jozua viņus iznīcināja. No Israēla dēliem netika atstāts neviens no enakīmiešiem, izņemot Gazā, Gatā un Ašdodā – tur tie tika atstāti.

Un Jozua ieņēma visu zemi, tieši kā Kungs bija pavēlējis Mozum, un Jozua to deva Israēlam par mantojumu, sadalot pēc viņu ciltīm, un zeme mitējās no kara.

Un šie ir tie zemes ķēniņi, kurus nogalināja Israēla dēli, un viņi iemantoja viņu zemi viņpus Jordānai saules austumu pusē, no Arnonas ielejas līdz Hermona kalnam, un visu Arabas zemi austrumos. Sihonu, amoriešu ķēniņu, kurš dzīvoja Hešbonā, valdot no Arnonas, kas atrodas ielejā pēc ielejas daļas, un pusi no Gileādas līdz Jabokai, Amona dēlu robežām. Un Araba līdz Chinnereth jūrai pret austumiem, un līdz Arabas jūrai, Sāls jūrai no austumiem, ceļš uz Beth-jeshimoth, no Temanas, kas zem Asedoth-Phasgas. Un Ogs, Basanas ķēniņš, palika pāri no gigantiem, tas, kas dzīvoja Aštarotā un Edreinā. Valdnieks no Hermona kalna un no Sekhaja, un visu Bašanu līdz Gergesi robežām, un Maki, un pusi Gileadas līdz Sihona, Hešbonas ķēniņa, robežai. Mozus, Kunga kalps, un Izraēla dēli sita viņus, un Mozus deva to par mantojumu Rūbenam, Gadam un Manases cilts pusei.

Un šie ir amoriešu ķēniņi, kurus nogalināja Jozua un Israēla dēli viņpus Jordānai pie Balagadas jūras Libānas līdzenumā un līdz Chelchas kalnam, ejot augšup uz Seīru, un Jozua deva to Israēla ciltīm mantot pēc viņu izlozes. kalnā, un līdzenumā, un Arabā, un Asedotā, un tuksnesī, un Negevā, hetītu, un amorītu, un kānaānieti, un perisieti, un hivieti, un jebusieti.

Jerikas karali un Gajas karali, kas ir blakus Bētelei, karali Jeruzalemē, karali Hebronā, ķēniņu no Jarmuth, ķēniņu no Lachish, Ailamas karali, Gazeras karali, karali Debir, karali Gader, karali Hermathu, karali Aderu, karali Lebnas, karali Odollamas, Karalis gāja. karali Tafutu, karali Oferu, karalis Ofeks no Arokas karali Asomu, karalis Simeons, karalis Mambrots, karalis Azifs, karalis Kadešs, karalis Zahhaks, karalis Maredots, karalis Iekoms

no Karmela, Odollamas karali no Pheneadora, Gei karali no Galilejas, Tirzas karalis, visi šie karaļi divdesmit deviņi.

13

Un Jozua bija vecs, gados devies, un Kungs sacīja Jozuam: tu esi gados devies, un zeme ir palikusi ļoti daudz par mantojumu. Un šī ir pamestā zeme: filistiešu robežas, gešīriešu un kānaāniešu, No neapdzīvotās zemes, kas atrodas pretī Ēģiptei, līdz Ekronas robežām kreisajā pusē no kānaāniešiem, tiek pieskaitīta pie piecām filistiešu satrapijām: gazietim, ašdodietim, aškelonietim, gatieim, ekronietim un euaietim. No Temanas un visā Kānaānas zemē Gazas priekšā, un sidonieši līdz Afekai, līdz amoriešu robežām. Un visu Galiāta filistiešu zemi, un visu Libānonu no saules austrumiem no Gilgālas pie Hermona kalna līdz Hamatas ieejai, Visus, kas dzīvo kalnainajā apvidū no Lebanona līdz Maseretai Memfomaimai, visus sidoniešus es iznīcināšu no Izraēla vaiga, bet sadali to pa lozes ceļu Izraēlam tādā veidā, kā es tev pavēlēju.

Un tagad sadali šo zemi mantojumā tām deviņām ciltīm un Manases cilts pusei. No Jordānas līdz lielajai jūrai pret saules rietumiem tu to dosi, lielā jūra to norobežos. Divām ciltīm un pusei Manases cilts, Rūbena un Gada ciltīm, deva Mozus viņpus Jordānai pret saules austumiem; viņam devis Mozus, Kunga kalps. no Aroēra, kas ir uz straumes Arnonas malas, un pilsētu, kas ir ielejas vidū, un visu Misoru no Maidabānas, Visas Amorītiešu ķēniņa Sihona pilsētas, kurš valdīja Hešbonā līdz Amona dēlu robežām, Un Galaaditidu, un Gesiri robežas, un Machati, visu Hermona kalnu, un visu Basanitinu līdz Achai, Visu Oga valstību Basanitīdā, kurš valdīja Aštarotā un Edreī – šis tika atstāts no milžiem, un Mozus viņu sita un iznīcināja. Un Israēla

dēli neiznīcināja gešīriešus, maahatiešus un kānaāniešus, un gešīriešu ķēniņš un maahatieši dzīvoja starp Israēla dēliem līdz pat šai dienai.

Izņemot Levija cilti, tai netika dots mantojums - Kungs, Israēla Dievs, ir viņu mantojums, kā Kungs viņiem sacīja. Un šis ir sadalījums, ko Mozus sadalīja Israēla dēliem Moabas Arabotā, viņpus Jordānai, pretī Jērikā.

Un Mozus deva Rūbena ciltij pēc viņu kļaniem. Un viņu robežas kļuva no Aroēra, kas atrodas pretī Arnonas ielejai, un pilsēta, kas ir Arnonas ielejā, un visu Misoru, līdz Hesbonam, un visas pilsētas, kas atrodas Misorā, un Daibonu, un Bamotu Baalu, un Meelbota namu, un Bašana, un Bamota, un Mefaata un Kirjataima, un Sebama, un Serada, un Siona Enaba kalnā, un Baitfogors, un Asedots Fasga, un Baitaseinots, Un visas Misora pilsētas, un visu amorieša ķēniņa Sihona karalisti, kuru Mozus sita – viņu un Midiānas vadoņus, un Evi, un Roboku, un Suru, un Uru, un Robe, Siona valdnieku, kas tika nogalināts, un Sionā dzīvojošos.

Un Balaāmu, Beora dēlu, pareģi, viņi nogalināja izšķirošajā brīdī.

Notika, bet Rūbena robežas bija Jordāna robeža, šis bija Rūbena dēlu mantojums pēc viņu kļaniem, viņu pilsētas un viņu saimniecības.

Mozus deva Gada dēliem pēc viņu ciltīm. Un viņu robežas bija Jazēra, visas Gileādas pilsētas un puse Amona dēlu zemes līdz Arabai, kas atrodas pretī Aradam. Un no Hešbonas līdz Arabotai pie Micpas, un Botanīmu, un Maānu līdz Daibona robežām, Un

Enadom, un Othargai, un Bainthanabra, un Sokchotha, un Saphan, un atlikušo Sihona, Heshbonas ķēniņa, karalisti, un Jordāna noteiks robežu līdz Chinneretha jūras daļai viņpus Jordānas no austrumiem. Šis ir Gada dēlu mantojums saskaņā ar viņu dzimtām un viņu pilsētām; saskaņā ar viņu dzimtām viņi atgriezīs kaklu saviem ienaidniekiem, jo viņu pilsētas un viņu saimniecības tika sadalītas pēc viņu dzimtām.

Un Mozus deva pusei Manases cilts pēc viņu kļāniem. Un viņu robežas sākās no Maānas, un visa Basānas karaliste, un visa Oga, Basānas ķēniņa, karaliste, un visi Jaīra ciemi, kas atrodas Basanītīdē, sešdesmit pilsētas. Un puse Gileāda, un Aštārotā, un Edrejā pilsētas Oga karalistes Basānā, Mahira dēliem, Manases dēliem, un pusei Mahira dēlu, Manases dēlu, pēc viņu ciltīm. Šie ir tie, ko Mozus mantoja viņpus Jordānai Moabas Arabotā, viņpus Jordānai pret Jēriko no austrumiem.

14

Un šie ir tie, kas sadalīja mantojumu Israēla dēliem Kanaānas zemē, kuriem sadalīja mantojumu viņiem priesteris Eleāzars un Nuna dēls Jēzus, un Israēla dēlu cilšu tēvu valdnieki. Saskaņā ar izlozes rezultātiem viņi mantoja tā, kā Kungs bija pavēlējis caur Jozuu deviņām ciltīm un pusei cilts. no viņpus Jordānai. Un levītiem viņš nedeva mantojumu starp viņiem, Tāpēc ka Jāzēpa dēli bija divas ciltis, Manase un Efraims, un levītiem nebija dota nekāda daļa zemē, bet tikai pilsētas, kur dzīvot, un ganības viņu lopiem. Kā Kungs pavēlēja Mozum, tā Israēla dēli darīja un sadalīja zemi.

Un Jūdās dēli nāca pie Jozuas Gilgalā, un Kālebs, Jefunnes dēls, kenizietis, sacīja viņam: Tu zini to vārdu, ko Kungs runāja uz

Mozu, Dieva cilvēku, par mani un tevi Kadešā Barneā. Četrdesmit gadu es biju, kad Mozus, Dieva kalps, sūtīja mani no Kadešas Barneas izspiegot zemi, un es atbildēju viņam vārdu pēc viņa prāta. Mani brāļi, kas bija uzgājuši ar mani, pārvietoja tautas sirdi, bet es biju pilnīgi apņēmies sekot Kungam, savam Dievam. Un Mozus zvērēja tanī dienā, sacīdams: Zeme, uz kuru tu uzkāpi, tev būs mantojumā un taviem bērniem uz mūžību, jo tu biji uzticīgs, lai sekotu Kungam, mūsu Dievam. Un tagad Kungs mani ir uzturējis tādā veidā, kā Viņš teica, šis ir četrdesmit piektais gads kopš Kungs runāja šo vārdu uz Mozu, un Izraēls gāja pa tuksnesi, un tagad redzi, es šodien esmu astoņdesmit pieci gadu vecs. Es vēl šodien esmu spēcīgs, tāpat kā tad, kad Mozus mani sūtīja; tāpat esmu spēcīgs tagad iziet un ieiet karā. Un tagad es lūdzu tevi dot man šo kalnu, kā Kungs teica tajā dienā, jo tu esi dzirdējis šo vārdu tajā dienā. Tagad tur ir anakīmi, nocietinātas un lielas pilsētas, bet ja Kungs būs ar mani, es viņus iznīcināšu, kā Kungs man teica.

Un Jozua svētīja viņu un deva Hebronu Kālebam, Jefunnes dēlam, Kenaza dēlam, par mantojumu. Tāpēc Hebrona kļuva Kāleba, Jefunnas dēla, keniziešu, mantojums līdz šai dienai, jo viņš sekoja Kunga, Israēla Dieva, pavēlei. But the name of Hebron was earlier City Argob, this metropolis of the Anakim, and the land ceased from war.

15

Un notika, ka Jūdas cilts robežas pēc viņu klaniem sniedzās no Idumejas robežām, no Sīnas tuksneša līdz Kadēšai uz dienvidiem.

Un viņu robežas sākās no dienvidiem līdz sāls jūras daļai, no grēdas, kas vērsta uz dienvidiem. Un tā iet pretī Akrahānas kāpumam, un apiet Senu, un ceļas no dienvidiem uz Kādēš-Barneū, un iziet cauri Hecronai, un uzkāpj uz Adāru, un iziet uz rietumiem no Kādēšas, Un iziet uz Selmonu, un cauri iet līdz Ēģiptes ielejai, un būs tā izeja robežu pie jūras, šīs ir viņu robežas no dienvidiem.

Un robežas no austrumiem - visa sāļā jūra līdz Jordānai. Un viņu robežas no ziemeļiem, no jūras kalna grēdas un no Jordānas daļas. Robeža uzkāpj uz Betaġlaim un iet garām no ziemeļiem uz Betarabu, un robeža uzkāpj uz Baiona, Rūbena dēla, akmeni. Un robežas paiet augšup uz ceturto daļu no Ahorā ielejas, un noiet lejā uz Gilgalu, kas ir pretī Adummimas uzbrauktuvei, kas ir uz dienvidiem no ielejas, un iziet cauri uz Saules avota ūdeni, un tās izeja būs Rogela avots, Un robežas kāpj augšā uz Ennoma gravu, uz Jebūsa muguras no dienvidiem – šī ir Jeruzaleme, un robežas iziet cauri uz kalna virsotni, kas ir pretī Ennoma gravai jūras virzienā, kas ir no Rafāina zemes daļas ziemeļos. Un robeža iziet cauri no kalna virsotnes uz Naftō ūdens avotu, un iziet cauri uz Efrōna kalnu, un robeža vedīs uz Baālu, šī ir Jarīma pilsēta. Un robeža ies apkārt no Baāla uz jūru, un ies garām uz Asāra kalnu, uz Jarīnas pilsētas mugurpusi no ziemeļiem, šī ir Haslona, un noies lejā uz saules pilsētu, un ies garām uz dienvidiem. Un robeža iziet cauri Ekronas mugurpusei uz ziemeļiem, un robeža izies uz Sukotu, un robeža paiešs garām uz dienvidiem, un izies uz Lebnu, un robežu izeja būs pie jūras. Un viņu robežas no jūras – lielā jūra būs par robežu. Šīs ir Jūdā dēlu robežas visapkārt pēc viņu kļaniem.

Un Hālebam, Jefunnas dēlam, deva daļu Jūdā dēlu vidū pēc Dieva pavēles, un Jozua deva viņam Arboka pilsētu, Enaka

galvaspilsētu; šī ir Hebrona. Un Kālebs, Jefunneha dēls, no turienes iznīcināja trīs Anāka dēlus: Šešaju, Talmaju un Ahīmanu. Un Kālebs devās no turienes uz Dabīras iedzīvotājiem, bet Dabīras vārds agrāk bija Rakstu pilsēta.

Un Kālebs sacīja: Kas ņems un iekaros Rakstu pilsētu un iegūs valdījumu pār to, tam es došu savu meitu Aksahu par sievu. Un to ņēma Otnijēls, Kenaza dēls, Kāleba brālis, un viņš deva viņam savu meitu Aksu par sievu. Un tas notika, kad viņa izgāja, un viņa deva viņam padomu, sacīdama: Es prasīšu savam tēvam lauku. Un viņa sauca no ēzeļa, un Kālebs sacīja viņai: Kas tev ir? Un viņa sacīja viņam: Dod man svētību, jo tu esi devis mani Negebas zemē. Dod man Bothanisu. Un viņš deva viņai augšējo Gonathlahu un apakšējo Gonathlahu.

Šis ir Jūdās dēlu cilts mantojums. Bet viņu pilsētas kļuva pilsētas pie Jūdās dēlu cilts uz Edoma robežām tuksnesī, un Baiseeleel, un Ara, un Asors. un Ikam, un Regma, un Arouel, un Kadešs, un Asorionains un Mainams, un Balmaana, un to ciemi, Un pilsētas Ašerons – šī ir Asors, un Sīna, un Salma, un Molada, un Seri, un Baalatu, un Holaseola, un Bēršeba, un viņu ciemi, un viņu saimniecības, Bela, un Bakok, un Asom, un Elboudad, un Bētele, un Horma, un Ziklag, un Macharim, un Sethennak, un Labos, un Sale, un Eromots, divdesmit deviņas pilsētas, un to ciemi.

Līdzenumā bija Aštaola un Cora, un Eštaola. Un Šuva, un Izstiepja, un Ilutots, un Vecmāte, un Jermuts, un Odollams, un Membra, un Saoho, un Jazeka, un Sakarima, un Gadera, un to saimniecības – četrpadsmit pilsētas un to ciemi. Seneh, Adasan un Magadalgad, un Dalad, un Maspha un Iachareel, un Basedota, un Ideadalea, un Chabra, un Maches, un Maachos, un Gedors, un

Bagadiels, un Nomans, un Mahedans — sešpadsmit pilsētas un to ciemi, Lebna, un Itaks, un Enohs, Un Iana, un Nasib, un Keilam, un Akiezi, un Kezib, un Bathesar, un Ailom - desmit pilsētas un to ciemi, Ekrons un tās ciemi, un to saimniecības, no Ekronas Gemna un visas, cik daudzas ir kaimiņos Asedotai, un to ciemi, Asiedota un tās ciemi, un tās saimniecības, Gaza un tās ciemi, un tās saimniecības līdz Ēģiptes strautam, un lielā jūra norobežo.

Un kalnu zemē bija Samīrs, Jeters un Soha, un Plūstoša, un Rakstu pilsēta, šī ir Debīra, un Anon, un Es, un Man, un Aisam, Un Gosems, un Halu, un Hanna, un Giloms - vienpadsmit pilsētas un to ciemi. Airem, Remna un Soma, un Jemain, un Baethachu, un Phakoua, Un Euma, un pilsēta Arbok – šī ir Hebrona – un Sorata: deviņas pilsētas un to saimniecības. Maons un Karmels, un Zifs un Juta, un Jariēls, un Arikams, un Zakanaims, un Gibeā, un Timna, deviņas pilsētas un to ciemi, Ailoua, un Betsura, un Gedona, un Magarots, un Betanams, un Tekoums – sešas pilsētas un to ciemi, Kiriath baal, šī ir Jarima pilsēta, un Sotheba – divas pilsētas un to saimniecības. un Baddargeis, un Tharabaam, un Slavešana. Un Aiochioza, un Naflazon, un Sadona pilsētas, un Arkade, septiņas pilsētas, un to ciemi.

Un jebusietis dzīvoja Jeruzalemē, un Jūdās dēli nespēja viņus iznīcināt, un jebusieši dzīvoja Jeruzalemē līdz šai dienai.

16

Un notika, ka Jāzēpa dēlu robežas sākās no Jordānas pie Jērikas no austrumiem, un tās pacēlās no Jērikas uz kalnainajiem apvidiem, cauri tuksnesim, uz Bēтели Lūzu. Un izies uz Bēтели un pāries pāri Ahatarthi robežām. Un tā izies cauri uz jūru pie

Aptālīmas robežām līdz Bethorona apakšējai robežai, un viņu izeja būs pie jūras. Un Jāzepa dēli, Efraims un Manase, mantoja.

Un notika, ka Efraima dēlu robežas pēc viņu kļāniem, un viņu mantojuma robežas bija no austrumiem Atarota un Eroka līdz Bethoronai, kas augšā, un Gazarai. Un robežas nāks uz jūru līdz Ikašmonam no Ziemeļiem, Siltas, apies uz austrumiem līdz Tenasai un Sellesai, un paies no austrumiem līdz Ianokai, Un uz Maho, un Atarotu, un to ciemi, un nāks uz Jeriho, un izies pie Jordānas. Un no Kapa robežas dosies uz jūru pie Helkanas, un to izeja būs pie jūras; šis ir Efraima cilts mantojums pēc viņu dzimtām.

Un pilsētas, kas bija nodalītas Efraima dēliem starp Manases dēlu mantojumu, visas pilsētas un to ciemi. Un Efraims neiznīcināja kānaānieti, kas dzīvoja Gāzerā, un kānaānietis dzīvoja Efraima vidū līdz šai dienai, līdz uzkāpa faraons, Ēģiptes ķēniņš, un ieņēma to, un sadedzināja to ugunī, un kānaāniešus, un feriziešus, un tos, kas dzīvoja Gāzerā, nodūra, un faraons deva to pūrā savai meitai.

17

Un notika robežas Manases dēlu ciltij, jo šis bija pirmdzimtais Jāzepam, Mahīram, Manases pirmdzimtajam, Gileāda tēvam, jo viņš bija karotājs, Gileādā un Basanā. Un notika Manases pārējiem dēliem pēc viņu ciltīm: Jezera dēliem, Heleka dēliem, Jeziela dēliem, Šehema dēliem, Šemidas dēliem un Ofera dēliem – šie bija vīrieši pēc viņu ciltīm.

Un Salpaadam, Ofera dēlam, nebija dēlu, bet tikai meitas, un šie ir Salpaada meitu vārdi: Maala, Noua, Eglā, Melha un Tersa.

Un viņas stāvēja priesterā Eleāzara priekšā, un Jēzus priekšā, un valdnieku priekšā, sacīdams: Dievs pavēlēja caur Mozus roku dot mums mantojumu mūsu brāļu vidū, un viņām tika dota zīmīte pēc Kunga pavēles viņu tēva brāļu vidū. Un viņu aukla nokrita no Anassas, un Labeka līdzenums no Gileādas zemes, kas ir viņpus Jordānas, Tāpēc ka Manases dēlu meitas mantoja mantojumu viņu brāļu vidū, bet Gileādas zeme tika dota pārējiem Manases dēliem.

Un Manases dēlu robeža kļuva Dēlānata, kas ir pretī Anāta dēliem, un tā iet uz robežām pie Jamīnas un Jasības līdz Taftota avotam. Manasejam būs, un Tafeta uz Manasejas robežām Efraima dēliem. Un robežas nolaižas uz Karanas gravu dienvidos pēc Jariēlas gravas, terpentīnkoks starp Efraima un Manases pilsētu, un Manases robežas ziemeļos uz strautu, un tā izeja būs jūra. No Dienvidos Efraimam un uz Ziemeļiem Manasem, un jūra būs viņiem par robežu, un ar Ašeru viņi satiks uz Ziemeļiem, un ar Isašaru no austrumiem. Un Manasem būs Īsašarā un Ašerā Baitana un to ciemi, un Doras iedzīvotāji, un tās ciemi, un Megido iedzīvotāji, un tās ciemi, un Mafetas trešā daļa, un tās ciemi.

Un Manases dēli nespēja iznīcināt šīs pilsētas, un kānaānieši sāka dzīvot šajā zemē. Un notika, kad Israēla dēli kļuva stipri, viņi padarīja kanaāniešus par paklausīgiem, bet viņus pilnībā neiznīcināja.

Bet Jāzēpa dēli atbildēja Jozuam, sacīdami: Kāpēc tu mums piešķīri vienu lozes tiesu un vienu mērīto daļu? Es taču esmu liela tauta, un Dievs mani ir svētījis. Un Jozua viņiem sacīja: Ja tu esi liela tauta, ej augšā mežā un iztīri to sev, ja Efraima kalns tevi ierobežo. Un viņi sacīja: Mums nepatīk Efraima kalns, un izvēlēti zirgi, un dzelzs ir kānaāniešiem, kas dzīvo tajā, Betsanā un tās

ciemom, Jezreēlas ielejā. Un Jozua sacīja Jāzepa dēliem: Ja tu esi liela tauta un tev ir liels spēks, tev nebūs viena zemes gabala, Biezoknis būs tavs, jo tas ir biezoknis un tu to iztīrīsi, un tas būs tavs, un kad tu iznīcināsi kānaānietus, lai gan viņam ir izvēlēti zirgi, tu viņu pārspēsi.

18

Un visa Israēla dēlu draudze tika sapulcēta Šīlo, un viņi tur uzcēla liecības telti, un zeme tika pakļauta viņiem.

Un Israēla dēli, kas nebija mantojuši, palika septiņas ciltis. Un Jozua sacīja Israēla dēliem: Līdz kuram laikam jūs kavēsieties mantot zemi, ko mūsu Kungs Dievs ir devis? Dodiet no jums trīs vīrus no katras cilts, un, cēlušies, lai viņi iziet cauri zemei un lai viņi apraksta to manā priekšā, kā būs nepieciešams to sadalīt. Un viņi gāja pie viņa, Un viņš sadalīja tiem septiņas daļas. Jūda stāvēs tiem par robežu no dienvidiem, un Jāzepa dēli stāvēs tiem no ziemeļiem. Bet jūs sadaliet zemi septiņās daļās un atnesiet tās šeit pie manis, un es iznesīšu jums lozes Kunga, mūsu Dieva, priekšā. Jo nav daļas Levī dēliem jūsu vidū, jo Kunga priesterība ir viņu daļa, un Gads, un Rūbens, un puse Manases cilts ņēma savu mantojumu viņpus Jordānas austrumos, kuru viņiem deva Mozus, Kunga kalps.

Un vīri cēlās un devās ceļā, un Jozua pavēlēja vīriem, kas gāja apsekot zemi, sacīdams: Ejiet un apsekojiet zemi, un atgriezieties pie manis, un šeit es jums izmetīšu lozes Kunga priekšā Šīlo. Un viņi gāja un šķērsoja zemi, un redzēja to, un aprakstīja to pēc pilsētām septiņās daļās grāmatā, un atnesa to pie Jozuas. Un Jozua meta viņiem lozes Šīlo Kunga priekšā.

Un pirmā tika izlozēta Benjamīna cilts pēc viņu dzimtām, un viņu lozes robežas izgāja starp Jūdās dēliem un Jāzēpa dēliem.

Un viņu robežas no ziemeļiem kļuva šādas: no Jordānas robežas pacelsies gar Jēriko mugurpusi no ziemeļiem un pacelsies uz kalnu pie jūras, un tās izeja būs Mabdarītis Baitons. Un no turienes robežas izies cauri Lūzai uz Lūzas mugurpusi no tās dienvidu puses, šī ir Bētele, un robežas nokāps Maataroba Orehā uz kalnoto, kas ir uz dienvidiem no lejā esošās Bētoronas.

Un robeža izies cauri un izies garām uz daļu, kas skatās no jūras puses no dienvidiem, no kalna uz Bethorona priekšpusi dienvidiem, un tās izeja būs uz Kiriātu Baalu, šī ir Kiriath-jearima, Jūdās dēlu pilsēta, šī ir daļa uz jūras pusi.

Un daļa uz dienvidiem no Kariāta Baālas, un robeža izies cauri uz Gasīnu pie Naftō ūdens avota. Un robeža nolaissies uz daļu, tas ir pretī Sonnamas ielejai, kas atrodas Emek Rafaimas daļā ziemeļos, un nolaissies Gaienna uz Jebusajas mugurpusi no dienvidiem, nolaissies uz Rogelas avotu. Un tā izies cauri pie Betsameša avota, un tā izies garām pie Galilotas, kas ir pretī Etama uzkāpšanai, un tā nokāps pie Rūbena dēlu Baiona akmens. Un izies caur Betarabas mugurpusi no ziemeļiem un nonāks pie robežām uz jūras mugurpusi no ziemeļiem. Un robežu izeja būs pie Sāls jūras kalna ziemeļos, Jordānas daļā no dienvidiem; šīs ir robežas no dienvidiem.

Un Jordāna iezīmēs robežu no austrumu puses, šīs ir Benjamīna dēlu mantojums, tā robežas visapkārt pēc viņu dzimtām.

Un Benjamīna dēlu pilsētas pēc viņu kļāniem kļuva Jēriko, un Betegai, un Amekasis, un Baithabara, un Sarai, un Besana, un Aiena, un Fara un Efrata, un Karafa, un Kefira, un Moni, un Gabaa, divpadsmit pilsētas, un to ciemi, Gibeona, un Rama, un Beerota, un Massa, un Mīrons un Amoks, un Phira, un Kaphan, un Nakan, un Zelekan un Thareela, Un Jebūs, šī ir Jeruzāleme, un Gabaota, Jarims – trīspadsmit pilsētas un to ciemi. Šis ir Benjamīna dēlu mantojums pēc viņu kļāniem.

19

Un izgāja otrā loze Simeona dēliem, un viņu mantojums bija starp Jūdas dēlu daļām. Un viņu daļa bija Bēršeba, un Samaa, un Kaladama, un Arsola, un Bola un Jasons, un Ertoula, un Plāni, un Horma, un Sicelac, un Baithmachereb, un Sarsusin, un Batarota, un viņu lauki, trīspadsmit pilsētas, un viņu ciemi. Klusa, un Silta, un Jetera, un Asana, četras pilsētas un to ciemi. Apkārt viņu pilsētām līdz Balekam, ejot uz Bometu pret dienvidiem – šis ir Simeona dēlu cilts mantojums pēc viņu kļāniem. No Jūdas daļas nāca Simeona dēlu cilts mantojums, jo Jūdas dēlu daļa kļuva lielāka par viņu daļu, un Simeona dēli mantoja viņu daļas vidū.

Un trešā loze tika izloze Zebulūnam pēc viņu ciltīm, viņu mantojuma robežas būs Ešedekgola, viņu robežas, jūra un Magelda, un satiks pie Baitharabas uz gravu, kas ir pretī Jekmānam. Un atgriezās no Seddukas no pretējās puses no austrumiem Betsamesai uz Haselotatas robežām, un izies cauri uz Dabirotu, un uzkāps uz Fangaju. Un no turienes tas ies apkārt no pretējās puses uz austrumiem uz Geberi, uz pilsētu Katasemu, un izies cauri uz Remmonu Mataraoza. Un robežas ies apkārt uz ziemeļiem līdz Hamatai, un to izeja būs pie Zifronas, un Katanata,

un Nabaala, un Symoona, un Jērika, un Baitmana. Šis ir Zebuluna dēlu cilts mantojums pēc viņu klaniem, pilsētas un viņu ciemi.

Un Isašaram izgāja ceturtais lozīte. Un notika, ka viņu robežas bija Iazēls, Hasalots un Sunams, un Agisu, un Sionu, un Reerotu, un Anacheretu un Dabironu, un Kišonu, un Rebesu, Un Remmas, un Ieon, un Tomman, un Aimarek un Bersaphes. Un robežas satiks pie Gatboras un pie Salimas pret jūru, un Betsamesā, un viņa robežu izeja būs Jordāna. Šis ir Isašhara dēlu cilts mantojums saskaņā ar viņu klaniem, viņu pilsētas un viņu ciemi.

Un piektā loze tika izvilktā Ašēram pēc viņu klaniem. Un viņu robežas bija Ekseleketa, Alefs, Baitoks un Keafs, un Elimelehs, un Amiēls, un Maasā, un savienosies ar Karmelu pie jūras, un ar Cionu, un Labanatu. Un atgriezīsies no saules austrumiem un Baitegenetā, un savienosies ar Zabulonu un Ekgai, un Ftaiēlu pret ziemeļiem, un ieies Saftaibaitmē robežās, un Inaēlā, un izies cauri uz Hobamosomelu. Un Elbonu, un Raabu, un Ememaonu, un Kantanu līdz lielajai Sidonai. Un robežas atgriezīsies uz Ramu un līdz Masfasatas avotam un tiriešu, un robežas atgriezīsies uz Jasifu, un viņa izeja būs jūra, un Apolebs, un Ehozobs. un Arhobu, un Afeku, un Raau. Šis ir Ašera dēlu cilts mantojums pēc viņu klaniem, pilsētas un viņu ciemi.

Un Naftali kārtā izgāja sestā loze. Un viņu robežas bija Moolama un Mola un Besemiīna un Arme un Naboka un Ieftamaī līdz Dodamai, un viņa ceļi bija Jordāna. Un robežas atgriezīsies uz jūru Athaboros, un no turienes izies cauri Iakana, un savienosies ar Zabulonu no dienvidiem, un Ašers savienosies pie jūras, un Jordāns no saules austumiem.

Un tīriešu nocietinātās pilsētas: Tīra un Omatadaketa un Kenereta, un Armats, un Araēls, un Asors, un Kādesa, un Assari, un Asora avots, Un Keroe, un Megalaarim, un Baiththame, un Thessamys. Šis ir Naftali dēlu cilts mantojums.

Un Danam izgāja septītais žrēbiens. Un notika, ka viņu robežas bija Sarata un Asa, un Sammausa pilsētas, un Salamīnu, un Amonu, un Silatu, Un ņēma Timnu un Ekronu. un Alkatha, un Begethona, un Gebeelana un Azors, un Banaibakats, un Gethremmons, Un no jūras Vanagu robeža blakus Jopai. Šis ir mantojums Dāna dēlu ciltij pēc viņu dzimtām, viņu pilsētas un viņu ciemi.

Un Dana dēli gāja un karoja pret Lahišu, un sagrāba to, un sita to ar zobena asmeni, un apmetās tajā, un sauca tās vārdu par Lasendanu.

Un viņi gāja ieņemt zemi saskaņā ar viņu robežām, un Israēla dēli deva mantojumu Jozuam, Nuna dēlam, starp viņiem. Pēc Dieva pavēles viņi deva viņam pilsētu, kuru viņš lūdza, Thamnasarachu, kas atrodas Efraima kalnos, un viņš uzcēla pilsētu un dzīvoja tajā.

Šie ir sadalījumi, kurus kā mantojumu piešķīra priesteris Eleāzars un Jozua, Nūna dēls, un ģimeņu vadītāji Israēla ciltīs pēc lozes Šilo Kunga priekšā, pie Liecības telts durvīm, un viņi gāja ieņemt zemi.

20

Un Kungs runāja ar Jozuas, sacīdams: Runā Israēla dēliem, sacīdams: dodiet patvēruma pilsētas, par kurām es jums teicu caur

Mozu. Patvērums slepkavam, kas ir sitis dvēseli netīši, un jums būs šīs pilsētas par patvērumu, un slepkava nemirs no asins atriebēja, līdz viņš stāvēs draudzes priekšā tiesā. Un viņš nošķīra Kadešu Galilejā, Naftali kalnā, un Sihemu Efraima kalnā, un pilsētu Arboku, šī ir Hebrona, Jūdas kalnā.

Un viņpus Jordānas deva Bosoru tuksnesī, līdzenumā, no Rūbena cilts, un Arēmotu Gileādā no Gada cilts, un Gaulonu Basanitīdā no Manases cilts.

Šīs ir pilsētas, kas nozīmētas Israēla dēliem un svešiniekam, kurš uzturas viņu vidū, lai tur varētu bēgt ikviens, kas netīši ir sitis dvēseli, lai viņš nemirtu asins atriebēja rokā, līdz kamēr viņš stāvēs sapulces priekšā tiesai.

21

Un galvenie tēvi no Levī dēliem nāca pie priestera Eleāzara un pie Jozuas, Nuna dēla, un pie cilšu galvenajiem vadītājiem no Israēla ciltīm, Un es teicu viņiem Šīlo Kānaāna zemē, sacīdams: Kungs pavēlēja caur Mozu dot mums pilsētas, kur dzīvot, un ganības mūsu lopiem. Un Israēla dēli deva Levītiem mantošanā pēc Kunga pavēles pilsētas un to ganību zemes.

Un loze tika mestas Kāata ļaudīm, un Ārona dēliem, priesteriem levītiem, no Jūdas cilts un no Simeona cilts un no Benjamīna cilts pēc lozes tika trīspadsmit pilsētas.

Un Kahāta atlikušajiem dēliem no Efraima cilts un no Dana cilts, un no puses Manases cilts tika izlozes kārtā dotas desmit pilsētas.

Un Gēdsonas dēliem no Isašara cilts un no Ašēra cilts un no Naftali cilts un no puses Manases cilts Basanā – trīspadsmit pilsētas.

Un Merari dēliem pēc viņu klaniem no Rūbena cilts un no Gada cilts un no Zebulona cilts ar lozes mešanu divpadsmit pilsētas.

Un Israēla dēli deva levītiem pilsētas un to ganības tādā veidā, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, izlozē.

Un Jūdas dēlu cilts un Simeona dēlu cilts, un no Benjamīna dēlu cilts deva šīs pilsētas, un tās tika sauktas. Ārona dēliem no Kehāta cilts no Levī dēliem, jo tiem krita loze. Un viņš deva viņiem Kariatarboku, Enaka galvaspilsētu – šī ir Hebrona Jūdas kalnā, bet ganības apkārt tai, Un pilsētas laukus, un tās ciemus deva Jozua Kāleba, Jefunnes dēla, dēliem īpašumā.

Un Ārona dēliem viņš deva patvēruma pilsētu slepkavam - Hebronu un tās nodalītās zemes kopā ar to, un Lemnu, un tās nodalītās zemes pie tās, Un Ailomu, un tās nodalītās zemes, un Temu, un tās nodalītās zemes, Un Smieklu, un tai nodalītās zemes, un Debīru, un tai nodalītās zemes, Un Asa un tās nodalītās zemes, un Tanu un tās nodalītās zemes, un Betšemešs un tās nodalītās zemes, deviņas pilsētas no šīm divām ciltīm. Un no Benjamīna cilts Gibeonu un tās ganības, un Gatetu un tās ganības, Un Anatota ar tās nodalītajām zemēm, un Gamala ar tās nodalītajām zemēm — četras pilsētas. Visas pilsētas Ārona dēliem, priesteriem, trīspadsmit.

Un atlikušajām Kaāta dēlu levītu tautām viņu priesteru pilsēta bija no Efraima cilts. Un viņi deva tiem patvēruma pilsētu

slepkavam - Sihemu un tai nodalitās zemes, un Gazaru un tai piederošās zemes, un tai nodalitās zemes. Un Bethorona un tās nodalitās pilsētas – četras pilsētas. Un no Dana cilts Elkotaimu un tās nodalitās zemes, un Getedanu un tās nodalitās zemes, Un Ajalonu un tās nodalitās zemes, un Geteremonu un tās nodalitās zemes – četras pilsētas. Un no Manases puscilts Tanahu ar tās ganībām un Iebatu ar tās ganībām – divas pilsētas. Visas desmit pilsētas un tās nodalitās zemes pie tām Kahāta dēlu atlikušajām ciltīm.

Un Geršona dēliem, levītiem, no Manases puscilts – pilsētas, kas nodalītas slepkavām: Gaulonu Basanitīdā ar tās ganībām un Bosoru ar tās ganībām, divas pilsētas. Un no Isašhara cilts Kišonu un tās nodalitās zemes, un Debbu un tās nodalitās zemes, Un Remmatu un tai nodalitās zemes, un Rakstu avotu un tai nodalitās zemes, četras pilsētas. Un no Ašēra cilts Basellanu un tās nodalitās zemes, un Dabbonu un tās nodalitās zemes, Un Helkatu ar tās ganībām, un Rahabu ar tās ganībām – četras pilsētas. Un no Naftali cilts: patvēruma pilsētu slepkavam – Kadešu Galilejā ar tās ganībām, Nemmatu ar tās ganībām un Temmonu ar tās ganībām – trīs pilsētas. Visas Geršona pilsētas pēc viņu klaniem, trīspadsmit pilsētas.

Un Merari dēlu ļaudīm, pārējiem levītiem, no Zebuluna cilts: Maanu un tās ganības, un Kadešu un tās ganības. Un Sella, un tās ganību zemes, trīs pilsētas. Un viņpus Jordānai, kas ir pretī Jerihai, no Rūbena cilts: pilsētu - patvērumu slepkavam - Bosoru tuksnesī, Miso un tās ganības, kā arī Jazeru un tās ganības. Un Dekmonu ar tās ganībām, un Mafu ar tās ganībām – četras pilsētas. Un no Gāda cilts pilsētu – patvērumu slepkavam, un Rāmotu Gileādā, un tās ganības, Kamīnu, un tās ganības, un Hesbonu ar tās ganībām, un Jazeru ar tās ganībām – visas četras

pilsētas. Visas pilsētas Merari dēliem pēc viņu ciltīm, kas bija atlikušas no Levī cilts, un robežās bija divpadsmit pilsētas.

Visas levītu pilsētas Israēla dēlu īpašuma vidū, četrdesmit astoņas pilsētas un to ganības. Apkārt šīm pilsētām bija pilsēta un ganību zemes apkārt pilsētai – visām šīm pilsētām.

Un Kungs deva Israēlam visu zemi, kuru Viņš bija zvērējis dot viņu tēviem, un viņi to iemantoja un apmetās tajā. Un Kungs deva viņiem mieru visapkārt, kā Viņš bija zvērējis viņu tēviem, neviens no viņu ienaidniekiem nepacēlās pret viņiem, visus viņu ienaidniekus Kungs nodeva viņu rok. Nekas nepalika neizpildīts no visiem labajiem vārdiem, ko Kungs runāja Izraēla dēliem - viss piepildījās.

22

Tad Jozua sasauca Rūbena dēlus un Gada dēlus, un pusi no Manases cilts, Un viņš sacīja viņiem: Jūs esat dzirdējuši visu, ko jums pavēlēja Mozus, Kunga kalps, un paklausījāt manai balsij saskaņā ar visu, ko viņš jums pavēlēja. Jūs neesat atstājuši savus brāļus šīs daudzās dienas līdz pat šodienai, jūs esat turējuši Kunga, sava Dieva, baušļus. Tagad Kungs, mūsu Dievs, deva mieru mūsu brāļiem, kā Viņš tiem bija teicis. Tāpēc tagad pagriezieties atpakaļ un ejiet uz savām mājām un uz sava īpašuma zemi, ko Mozus jums deva viņpus Jordānas. Bet ļoti sargieties darīt baušļus un likumu, ko mums pavēlēja darīt Mozus, Kunga kalps, – mīlēt Kungu, mūsu Dievu, staigāt visos Viņa ceļos, sargāt Viņa baušļus un būt piesaistītiem Viņam, un kalpot Viņam no visas jūsu sirds un no visas jūsu dvēseles. Un Jozua viņus svētīja un izsūtīja viņus, un viņi devās uz saviem namiem.

Un pusei Manases cilts deva Mozus Basanitīdā, un pusei deva Jozua kopā ar viņa brāļiem viņpus Jordānai pie jūras, un kad Jozua izsūtīja viņus uz viņu mājām un svētīja viņus. Un ar lielu bagātību viņi aizgāja uz savām mājām, un ļoti daudz lopu, un sudrabu, un zeltu, un dzelzi, un daudz apģērba - viņi sadalīja ienaidnieku laupījumu ar saviem brāļiem.

Un Rūbena dēli, Gada dēli un puse Manases cilts aizgāja no Israēla dēliem Šilo Kānaāna zemē, lai dotos uz Gileādu, uz viņu īpašuma zemi, kuru viņi bija mantojuši pēc Kunga pavēles caur Mozu.

Un viņi nonāca Gileādā pie Jordānas, kas ir Kanaāna zemē, un Rūbena dēli, un Gada dēli, un puse Manases cilts uzcēla tur altāri pie Jordānas, lielu altāri, ko varēja redzēt.

Un Israēla dēli dzirdēja sakām: Redzi, Rūbena dēli un Gada dēli, un Manases cilts puse ir uzcēluši altāri uz Kanaānas zemes robežām pie Gileādas, pie Jordānas, viņpus Israēla dēliem. Un visi Israēla dēli bija sapulcējušies Šilo, lai dotos augšup un karotu pret viņiem.

Un Israēla dēli sūtīja pie Rūbena dēliem un pie Gada dēliem un pie Manases puscilts dēliem uz Gileādas zemi Pineassu, Eleāzara, augstā priesterā Ārona, dēlu. Un desmit no valdniekiem ar viņu, viens valdnieks no katra dzimtas nama no visām Israēla ciltīm – valdnieki dzimtu namu ir Israēla tūkstošu komandieri. Un viņi ieradās pie Rūbena dēliem, un pie Gada dēliem, un pie Manases cilts puses Gileādas zemē, un runāja uz viņiem, sacīdami, Tā saka visa Kunga draudze: kas ir šī pārkāpšana, kuru jūs izdarījāt Israēla Dieva priekšā, nogriezties šodien no Kunga, uzbūvējuši sev altāri, lai jūs kļūtu par atkritējiem no Kunga? Vai

nav mazs mums grēks Fogors, jo mēs neesam attīrīti no tā līdz šai dienai? Un notika mocība Kunga draudzē. Un jūs esat nogriezušies šodien no Kunga, un būs tā, ka ja jūs atkāpaties šodien no Kunga, tad rīt pār visu Israēlu nāks Viņa dusmība. Un tagad, ja maza ir jūsu īpašuma zeme, pāriet pāri uz Kunga īpašuma zemi, kur mājā Kunga telts, un iemantosiet starp mums, un neklūstiet par atkritējiem no Dieva, un jūs arī neatkāpieties no Kunga, uzceldami altāri ārpus Kunga, mūsu Dieva, altāra. Vai ne Ahars, Zaras dēls, pārkāpa likumu attiecībā uz veltītajām lietām, un dusmas nāca pār visu Israēla draudzi? Un šis viens cilvēks nomira sava paša grēka dēļ.

Un atbildēja Rūbena dēli, un Gada dēli, un Manases cilts puse, un runāja ar Israēla tūkstošu vadoņiem, sacīdami, Dievs Dievs Kungs ir, un Dievs Dievs pats zina, un Israēls pats zinās: ja atkritībā mēs esam pārkāpuši Kunga priekšā, lai viņš neizglābj mūs šajā dienā. Un ja mēs uzcēlām sev altāri, lai atkāptos no Kunga, mūsu Dieva, lai upurnētu uz tā dedzināmos upurus, lai veiktu uz tā pestīšanas upuri, Kungs to izmeklēs.

Bet piesardzības dēļ mēs to darījām, sakot, lai rīt jūsu bērni nesaka mūsu bērniem: Kas jums (ir kopīgs) ar Kungu, Israēla Dievu? Un Kungs novietoja robežu starp mums un jums - Jordānu, un jums nav daļas pie Kunga, un jūsu dēli atsvešinās mūsu dēlus, lai tie nepielūgtu Kungu. Un mēs sacījām rīkoties tā, lai būvētu šo altāri ne upuru dēļ un ne kaujamo upuru dēļ, Bet lai šis būtu liecība starp mums un jums, un starp mūsu paaudzēm pēc mums, lai kalpotu Kungam Viņa priekšā ar mūsu upuriem un ar mūsu upuriem un ar mūsu pestīšanas upuriem, un lai jūsu bērni rīt nesaka mūsu bērniem: Jums nav daļas pie Kunga. Un mēs sacījām: ja kādreiz notiks un viņi runās uz mums vai uz mūsu paaudzēm rīt, un viņi sacīs: Redziet Kunga altāra līdzību, ko darīja

mūsu tēvi ne upuru dēļ, ne kaujamo upuru dēļ, bet tā ir liecība starp jums un mums, un starp mūsu dēliem. Lai tā tad mums nekļūtu nogriezties no Kunga šodien dienā, atkāpties no Kunga, lai celtu sev altāri augļu upuriem un upuriem Salamīna, un pestīšanas upurim, izņemot Kunga altāri, kas ir viņa telts priekšā.

Un priesteris Pineass un visi Israēla draudzes vadītāji, kas bija ar viņu, dzirdēja vārdus, ko runāja Rūbena dēli un Gada dēli, un Manases puscilts, un tas viņiem patika. Un priesteris Pinehass sacīja Rūbena dēliem un Gada dēliem, un Manases cilts pusei: Šodien esam uzzinājuši, ka Kungs ir ar mums, tāpēc ka jūs neesat pārkāpuši Kunga priekšā pārkāpumu, un ka jūs esat izglābuši Israēla dēlus no Kunga rokas. Un Pineass, priesteris, un valdnieki atgriezās no Rūbena dēliem un no Gada dēliem un no Manases puscilts no Gileādas uz Kānaāna zemi pie Israēla dēliem, un viņi atbildēja tiem ar vārdiem. Un tas patika Israēla dēliem, un viņi runāja ar Israēla dēliem, un viņi svētīja Israēla dēlu Dievu, un viņi sacīja vairs neiet pret viņiem karā, lai iznīcinātu Rūbena dēlu un Gada dēlu, un puses Manases cilts zemi, un viņi apmetās uz tās.

Un Jozua nosauca Rūbena un Gada, un Manases puscilts altāri, un sacīja, ka tas ir liecība starp viņiem, ka Kungs ir viņu Dievs.

23

Un notika pēc daudzām dienām, pēc tam kad Kungs deva mieru Izraēlam no visiem viņa ienaidniekiem visapkārt, ka Jozua bija vecs un gados pavirzījies. Un Jozua sasauca visus Israēla dēlus un viņu vecāko padomi, un viņu valdniekus, un viņu tiesnešus, un viņu rakstvežus, un sacīja viņiem: Es esmu novecojis un aizgājis dienās, Bet jūs esat redzējuši, cik daudz Kungs, mūsu Dievs, darīja

visām šīm tautām mūsu priekšā, jo Kungs, jūsu Dievs, ir tas, kas cīnījās jūsu labā. Redziet, ka es esmu nodevis jums šīs tautas, kas palikušas jums, kā mantojumu jūsu ciltīm, no Jordānas visas tautas, ko es iznīcināju, un no lielās jūras robeža būs uz saules rietumiem.

Bet Kungs, mūsu Dievs, šīs iznīcinās viņus no mūsu vaiga, līdz tie ies bojā, un sūtīs viņiem savvaļas zvērus, līdz iznīcinās viņus un viņu ķēniņus no jūsu vaiga, un jūs iemantosiet viņu zemi, kā Kungs, mūsu Dievs, jums runāja. Tāpēc esiet ļoti stipri, lai sargātu un darītu visu to, kas rakstīts Mozus likuma grāmatā, lai jūs nenogrieztos ne pa labi, ne pa kreisi, Lai jūs neieiet pie šīm atlikušajām tautām, un viņu dievu vārdi netiks nosaukti jūsu vidū, nedz jūs tiem kalpojat, nedz jūs tos pielūdzat, bet jūs pielīpsiet Kungam, mūsu Dievam, tāpat kā jūs esat darījuši līdz šai dienai. Un Kungs iznīcinās viņus no jūsu vaiga – lielas un stipras tautas, un neviens nav stāvējis pret mums līdz šai dienai. Viens no jums vajāja tūkstoti, jo Kungs, mūsu Dievs, karoja jūsu labā, tieši kā Viņš mums sacīja.

Un ļoti rūpīgi turiet mīlestību pret Kungu, mūsu Dievu. Ja jūs pagriezīsieties prom un pievienosieties šīm atlikušajām tautām, kas ir ar jums, un slēgsiet laulības ar viņiem, un sajauksities ar viņiem, un viņi ar jums, Jūs zināt, ka Kungs vairs neiznīcinās šīs tautas no jūsu vaiga, un tās jums kļūs par slazdiem un par piedauzīšanās akmeņiem, un par naglām jūsu papēžos, un par bultām jūsu acīs, līdz jūs iesiet bojā no šīs labās zemes, kuru jums deva Kungs, jūsu Dievs.

Es aizeju ceļu, kā visi tie uz zemes, un jūs zināsiet savā sirdī un savā dvēselē, ka neviens vārds nav kritis no visiem vārdiem, ko teica Kungs, mūsu Dievs, par visām lietām, kas pieder mums,

neviens no tiem nav izgāzies. Un būs tā, kā ir piepildījušies visi tie labie vārdi, ko Kungs uz jums runāja, tāpat Kungs Dievs atvedīs pār jums visus tos ļaunos vārdus, līdz Viņš jūs iznīcinās no šīs labās zemes, ko Kungs jums deva. Ja jūs pārkāpsiet Kunga, mūsu Dieva, derību, kuru Viņš mums pavēlēja, un aizgājuši kalpošat citiem dieviem un pielūgsiet tos.

24

Un Jozua sapulcināja visas Israēla ciltis Šilo, un sasauca viņu vecākos, viņu rakstu mācītājus un viņu tiesnešus, un nostādīja viņus Dieva priekšā.

Un Jozua sacīja visiem ļaudīm: Tā saka Kungs, Israēla Dievs: viņpus upei dzīvoja jūsu tēvi no iesākuma, Tera, Ābrahāma tēvs, un Nahora tēvs, un viņi kalpoja citiem dieviem. Un es ņēmu jūsu tēvu Ābrahāmu no viņpus upes un vadīju viņu pa visu zemi, un vairoju viņa pēcnācējus, un devu viņam Īzāku. Un Īzākam es devu Jēkabu un Ēsavu, un es devu Ēsavam Seīra kalnu, lai viņš to mantotu, bet Jēkabs un viņa dēli nogāja uz Ēģipti, un tur viņi kļuva par lielu, daudzskaitlīgu un spēcīgu tautu, un ēģiptieši viņus apspiedēja. Un es situ Ēģipti ar zīmēm, kuras es darīju tajā. Un pēc šīm lietām viņš izveda mūsu tēvus no Ēģiptes, un jūs iegājāt sarkanajā jūrā, un ēģiptieši vajāja mūsu tēvus ar kararatiem un zirgiem sarkanajā jūrā. Un mēs brēcām uz Kungu, un Viņš deva mākonī un tumsu starp mums un ēģiptiešiem, un uzvedīja pār viņiem jūru, un aplāja viņus, un jūsu acis redzēja, cik daudz Kungs darīja Ēģiptes zemē, un jūs bijāt tuksnesī daudzas dienas.

Un Viņš mūs ievada amoriešu zemē, kas dzīvoja viņpus Jordānai, un Kungs nodeva viņus mūsu rokās, un jūs iemantojāt viņu zemi, un jūs tos iznīcinājāt no savas priekšas.

Un cēlās Balaks, Ciporas dēls, Moāba karalis, un izvilka karaspēku pret Israēlu, un, nosūtījis vēstnešus, viņš sauca Bileāmu, lai tas mūs nolādētu. Un Kungs, tavs Dievs, nevēlējās tevi iznīcināt, un ar svētībām svētīja mūs, un izglāba mūs no viņu rokām, un nodeva viņus. Un jūs šķērsojāt Jordānu, un jūs nācāt uz Jēriku, un pret mums karoja tie, kas dzīvoja Jērikā: amorietis, kānaānietis, perizietis, hivietis, jebusietis, hetietis un girgašietis, un Kungs nodeva viņus mūsu rokās. Un Viņš sūtīja jūsu priekšā sērsi, un tā izdzina no mūsu vaiga divpadsmit amoriešu ķēniņus, ne ar tavu zobenu, ne ar tavu loku.

Un Viņš deva jums zemi, uz kuru jūs nestrādājāt, un pilsētas, kuras jūs neesat cēlušī, un jūs apmetāties tajās, un vīnogulājus un olīvu dārzus, kurus jūs nestādījāt, jūs ēdat.

Un tagad bīstieties Kungu un kalpojiēt viņam taisnīgumā un taisnībā, un noņemiet tos svešos dievus, kuriem kalpoja mūsu tēvi viņpus upei un Ēģiptē, un kalpojiēt Kungam. Ja jums nepatīk kalpot Kungam, tad izvēlieties sev šodien, kam jūs kalpojat, vai nu jūsu tēvu dieviem, kas bija viņpus upei, vai nu amoriešu dieviem, kuru zemē jūs dzīvojat, bet es un mana māja kalpošu Kungam, jo Viņš ir svēts.

Un tauta atbildēja un sacīja: Lai mums nekad nenotiek atstāt Kungu, lai kalpotu citiem dieviem! Kungs, mūsu Dievs, viņš pats ir Dievs, viņš pats mūs un mūsu tēvus izvedis no Ēģiptes, un viņš sargājis mūs visā ceļā, pa kuru mēs gājām, un starp visām tautām, caur kurām mēs gājām. Un Kungs izdzina amorieti un visas tautas, kas dzīvoja zemē, no mūsu vaiga, bet arī mēs kalpošam Kungam, jo šis ir mūsu Dievs.

Un Jozua sacīja ļaudīm: Jūs neesat spējīgi kalpot Kungam, jo Dievs ir svēts, un Viņš ir greizsirdīgs - Viņš neatstās jūsu grēkus un jūsu likumpārkāpumus. Kad jūs pamest Kungu un kalpot citiem dieviem, viņš, uzbrucis, kaitēs jums un aprīs jums tā vietā, ka labi darīja jums. Un tauta sacīja Jozuam: Nē, bet mēs kalposim Kungam.

Un Jozua sacīja ļaudīm: Jūs esat liecinieki pret sevi, ka jūs esat izvēlējušies kalpot Kungam. Un tagad noņemiet tos svešos dievus, kas ir jūsu vidū, un vērsiet savas sirdis pie Kunga, Israēla Dieva. Un tauta sacīja Jozuam: Mēs kalposim Kungam un klausīsim viņa balsi.

Un Jozua noslēdza derību ar ļaudīm tanī dienā, un deva viņiem likumu un tiesu Šilo, Israēla Dieva telts priekšā. Un viņš uzrakstīja šos vārdus Dieva likumu grāmatā, un ņēma lielu akmeni, un Jozua to uzstādīja pie terebintes Kunga priekšā. Un Jozua sacīja ļaudīm: Lūk, šis akmens būs jums par liecību, jo tas ir dzirdējis visu, ko Kungs viņam sacīja, ko Viņš runāja uz jums šodien, un tas būs jums par liecību pēdējās dienās, kad jūs rīkosieties viltīgi pret Kungu, manu Dievu. Un Jozua izsūtīja ļaudis, un viņi gāja katrs uz savu vietu. Un Israēls kalpoja tam Kungam visas Jozuas dienas un visas to vecājo dienas, kas dzīvoja ilgi pēc Jozuas un kas redzēja visus Kunga darbus, ko viņš darīja Israēlam.

Un notika pēc tam, ka nomira Jozua, Nuna dēls, Kunga kalps, simts desmit gadus vecs. Un viņu apglabāja pie viņa daļas robežām Thamnasarachā, Efraima kalnos, uz ziemeļiem no Gileādas kalna.

Un Jāzēpa kaulus Israēla dēli iznesa no Ēģiptes un apglabāja Sihemā, tajā lauka daļā, kuru Jēkabs bija iegādājies no Amoriešiem, kas dzīvoja Sihemā, par simts jēriem, un deva to Jāzepam par daļu.

Un pēc tam notika, ka Eleazars, Ārona dēls, augstais priesteris, nomira, un viņš tika apglabāts Gibeahā, Pineasa, viņa dēla, pilsētā, kuru viņš deva viņam Efraima kalnos.